BESTSELLER

Judith McNaught

EDITURA MIRONEL

WHITNEY, DRAGOSTEA MEA

DINCOLO DE LOVITURILE FURTUNOASE ALE SOARTEI,
VA ÎNFLORI O MINUNATĂ IUBIRE...

JUDITH
McNAUGH

WHYNE
DRAGOSS
MEA

CAPITOLUL 1

ANGLIA 1816

În timp ce trăsura elegantă se hurducăia pe drumul de țară, Lady

Anne Gilbert își lipi obrazul de umărul soțului ei și oftă adânc.

— Mai e o oră până ajungem și deja sunt tensionată. Mă tot întreb cum o fi Whitney acum, că a crescut.

După aceea tăcu și privi absentă pe fereastra trăsurii, la

câmpurile pline de plante precum degeţelul-roşu şi pintenul-cocoşului, încercând să şi-o închipuie pe nepoata pe care nu o mai văzuse de aproape 11 ani.

— Trebuie să fie drăguţă, ca mama ei. Şi trebuie să aibă

zâmbetul, bunătatea și dulceața mamei ei...

Lord Edward Gilbert își privi sceptic soția.

— Blândețea ei? repetă el neîncrezător. Nu asta a scris tatăl ei în scrisoare.

Ca diplomat atașat la Consulatul Britanic de la Paris, Lord Gilbert era

un maestru al aluziilor și intrigilor. Dar în viața personală, prefera adevărul gol-goluț.

— Dă-mi voie să-ți împrospătez memoria, spuse el scoțând din buzunar scrisoarea de la tatăl lui Whitney.

Își puse ochelarii pe nas și ignorând grimasa

soției sale, începu să citească:

„Manierele lui Whitney sunt șocante, iar purtarea ei e reprobabilă. Este o fată băiețoasă, încăpățânată, care îi aduce la disperare pe toți cei pe care îi cunoaște și e o rușine pentru mine. Vă implor

să o luați înapoi la Paris cu voi, în speranța că veți avea mai mult succes cu ea decât mine”.

Edward râse ușor.

— Arată-mi unde scrie că e „blândă”. Soția sa îi aruncă o privire arțăgoasă.

Martin Stone e un

bărbat rece și lipsit de sentimente, care n-ar recunoaște blândețea și bunătatea nici dacă Whitney ar fi numai așa. Gândește-te numai cum a strigat la ea și a trimis-o în camera ei imediat după înmormântarea surorii mele.

Edward recunoscu

aerul de răzvrătire al soției sale și o luă pe după umeri împăciuitor.

— Nu-l agreez mai mult decât tine, dar trebuie să recunoști că faptul că și-a îngropat soția înainte de vreme și că fiica sa l-a acuzat în fața a 50 de oameni că i-a închis mama într-o

cutie ca să nu mai poată ieși, e cam tulburător.

— Dar Whitney nu avea nici cinci ani! protestă Anne cu înflăcărare.

— De acord. Dar Martin era îndurerat. În plus, din câte îmi amintesc, nu pentru asta a fost trimisă în camera

ei. Ci pentru ca, mai târziu, când toata lumea era în salon, ea a bătut din picior și a amenințat că ne reclamă pe toți lui Dumnezeu dacă nu-i eliberam mama imediat.

Anne zâmbi.

— Ce fire avea! O clipă am avut impresia că pistruii aveau să-i

sară de pe nas. Recunoaște că a fost minunată. Și tu ai fost de aceeași părere.

— Ei bine, da. Recunoscu Edward timid. Așa mi s-a părut.

În timp ce trăsura soților Gilbert înainta spre moșia Stone, un mic grup de tineri

aștepta pe peluza dinspre sud, privind nerăbdători spre grajduri, cam la o sută de metri distanță. O blondă scundă își netezi volanașele fustei roz și oftă într-un fel care îi scoase în evidența o gropița foarte atrăgătoare.

— Ce crezi că are de gând Whitney? îl întrebă ea pe tânărul chipeș și blond de alături.

Privind în ochii albaștri ai lui Elizabeth Ashton, Paul Sevarin schiță un zâmbet care i-ar fi înmuiat picioarele lui Whitney în caz că i-

ar fi fost adresat ei.

— Ai răbdare, Elizabeth, spuse el.

— Sunt sigură că niciunul dintre noi n-are nici cea mai vagă idee cu privire la ce are de gând, Elizabeth, spuse Margaret Merryton cu asprime. Dar poți fi sigura că va fi ceva

prostesc și șocant.

— Margaret, toți suntem oaspeții lui Whitney astăzi, o mustră Paul.

— Nu știu de ce îi iei apărarea, Paul, spuse Margaret înciudată. Whitney iscă un scandal teribil alergând după tine, știi asta foarte

bine.

— Margaret! izbucni Paul. Am spus că ajunge. Oftând prelung și nervos. Paul Sevarin își privi încruntat cizmele sclipitoare. Într-adevăr, Whitney se dăduse în spectacol ținându-se după el și toată lumea pe o rază de 20 km

vorbea despre acest lucru.

La început îl amuzase faptul că era obiectul privirilor languroase și pline de iubire ale unei fete de 15 ani, dar în ultima vreme, Whitney începuse sa se țină după el cu hotărârea unui Napoleon Bonaparte de

sex feminin.

Daca se plimba călare pe întinsul moşiei, putea fi sigur că se va întâlni cu ea. Parcă avea un loc de unde îi urmărea fiecare mişcare, iar Paul nu mai considera acea infatuare nici inofensivă, nici amuzantă.

Cu trei săptămâni în

urma, îl urmărise până la un han din apropiere, în timp ce el se gândea cu plăcere dacă să accepte invitaţia şoptită a fiicei hangiului de a se întâlni mai târziu în şură, ridică privirea şi văzu nişte ochi verzi familiari privindu-l de afară. Atunci, el trântise

cana de bere pe masa și, ducându-se afară, o apucase pe Whitney de cot și, fără prea multă ceremonie, o urcase pe calul ei, amintindu-i că tatăl avea să o caute dacă nu era acasă până la lăsarea serii.

Apoi se întorsese înăuntru și comandase

încă o cană de bere, dar când fata hangiului își atinsese sânii de brațul său, în mod sugestiv, în timp ce turna berea, și Paul se văzuse întins lângă trupul ei gol și voluptuos, zări niște ochi verzi privindu-l pe altă fereastră. Atunci, aruncă destui bani pe

masa de lemn pentru a alina sentimentele rănite ale fetei și plecă. Doar pentru a o întâlni din nou pe domnișoara Stone în drum spre casă.

Începea să se simtă asemeni unui bărbat urmărit, căruia i se supraveghea fiecare mișcare, iar răbdarea sa

ajunsese la limită. Totuși, se gândi Paul enervat, iată-l în acea zi de aprilie, încercând dintr-un motiv neștiut să o apere pe Whitney de criticile pe care le merita din plin.

O fată drăguță, cu câțiva ani mai mică decât ceilalți din grup,

se uită la Paul.

— Mă duc să văd de ce întârzie Whitney, spuse Emily Williams și traversă curtea, luând-o pe lângă gardul alb de lângă grajduri.

Deschizând ușa grajdului, Emily aruncă o privire pe culoarul dintre boxe.

— Unde e domnișoara Whitney? îl întreba ea pe un băiat care țesăla un cal roib.

— E acolo.

Chiar și în lumina aceea slabă, Emily văzu că era roșu la față când făcu semn din cap spre încăperea cu harnașamente.

Aruncându-i o privire uluită băiatului fâstâcit, Emily bătu ușor în ușa respectivă și intră, dar încremeni când văzu imaginea din fața ochilor: Whitney Allison Stone era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de călărie prinși în jurul taliei

subțiri cu o frânghie. Deasupra purta o camășuță subțire.

— Doar n-ai de gând să ieși îmbrăcată așa, zise Emily stupefiată.

Whitney îi aruncă prietenei ei scandalizate o privire amuzată peste umăr.

— Sigur că nu. O sa-

mi pun și o cămașă.

— D-dar de ce? insistă Emily.

— Fiindcă nu cred că s-ar cădea să apar numai în cămășuță, prostuțo, îi răspunse Whitney veselă, smulgând cămașa băiatului de la grajduri dintr-un cui și vârându-și mâinile pe mâneci.

— Să se cadă? bâigui Emily. Nu se cade deloc să porți pantaloni de călărie bărbătești și știi asta foarte bine!

— Așa e. Dar nu pot să călăresc fără șa și să risc să mi se ridice fusta, nu? zise Whitney răsucindu-și părul lung într-un coc și

prinzându-l la ceafă.

— Să călărești fără șa? Doar nu vrei să spui c-o să călărești bărbăteste. Tatăl tău te va dezmoșteni dacă faci asta iar.

— N-o să călăresc ca bărbații. Deși, chicoti Whitney, nu înțeleg de ce bărbații au voie să

încalece pe cal, în timp ce noi, femeile, care se presupune că suntem sexul slab, trebuie să atârnăm într-o parte, rugându-ne pentru viețile noastre.

Emily refuză să schimbe subiectul.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Nu mi-am dat seama niciodată ce curioasă eşti, domnişoară Williams, o tachina Whitney. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, o să călăresc stând în picioare pe cal. Am văzut asta la bâlci şi, de atunci, tot exersez. Când Paul o să vada că

pot să fac asta, o să...

— O să creadă că ti-ai pierdut mințile, Whitney Stone! O să creadă că n-ai nici pic de decență și că încerci din nou să-i atragi atenția.

Văzând încăpățânarea de pe chipul prietenei ei, Emily schimba

tactica.

— Whitney, te rog. Gândește-te la tatăl tău. Ce-o să spună daca va afla?

Whitney ezită, simțind forța privirii reci și neșovăitoare a tatălui ei de parcă ar fi fost ațintită asupra ei chiar în clipa aceea.

Trase aer în piept și îi dădu drumul încet uitându-se pe geam la grupul care aștepta pe pajiște. Apoi spuse plictisită:

— Tata va spune că, la fel ca întotdeauna, l-am dezamăgit, că sunt o rușine pentru el și pentru memoria mamei

și că se bucură că ea nu mai trăiește, ca să vadă în ce hal am ajuns. Apoi îmi va spune timp de jumătate de oră ce doamnă perfectă e Elizabeth Ashton și că ar trebui să fiu ca ea.

— Dacă, într-adevăr, vrei să-l impresionezi pe Paul, ai putea încerca...

Whitney strânse pumnii furioasă.

— Am încercat să fiu ca Elizabeth. Port rochiile alea dezgustătoare cu volănașe, care mă fac să arăt caraghios, am încercat să stau ore întregi fără să scot o vorbă și mi-am fluturat

genele până mi-au amorțit pleoapele.

Emily își mușcă buzele ca să-și ascundă zâmbetul când auzi modul deloc măgulitor în care Whitney o descria pe Elizabeth Ashton și apoi oftă.

— Mă duc să le spun celorlalți că ieși imediat.

Exclamații de uimire și râsete înfundate o întâmpinară pe Whitney când apăru pe pajiște, conducându-și calul spre spectatori.

— O să cadă, prezise una din fete, dacă Dumnezeu n-o trăsnește înainte pentru că poartă pantaloni.

Abținându-se să-i dea o replică, Whitney înalță capul într-un gest de dispreț și îi aruncă o privire lui Paul.. Chipul lui frumos era dezaprobator când se uită la picioarele ei goale, la pantaloni și la fața ei. În sufletul ei, Whitney ezită când văzu

nemulțumirea lui, dar urcă hotărâtă pe cal.

Acesta începu să meargă la galop, așa cum fusese învățat, iar Whitney se ridică, întâi în poziție ghemuit, cu brațele întinse pentru echilibru și, încetul cu încetul, în picioare. Mergeau în cerc și, deși

se temea în permanență că va cădea și că va părea o caraghioasă, Whitney reuși să pară competentă și grațioasă.

După ce încheie al patrulea tur, privi chipurile celor din jur, observându-le expresiile șocate și ironice, în timp ce căuta singurul chip

care conta. Paul stătea în umbra unui copac și Elizabeth Ashton era agățată de brațul lui. Dar când trecu pe lângă el, Whitney văzu un zâmbet slab pe buzele lui și se simți triumfătoare. Când trecu din nou pe lângă el, Paul îi zâmbi de-a

dreptul. Whitney era fericită și deodată, toate săptămânile de pregătire, durerile de mușchi și vânătăile, păreau să merite.

Stând la fereastra salonului de la etaj ce dădea spre pajiștea dinspre sud, Martin Stone se uita la fiica sa.

În spatele său, majordomul anunță că Lordul și Lady Gilbert sosiseră. Prea furios pe fiica sa ca să vorbească, Martin își salută cumnata și pe soțul acesteia cu maxilarul încleștat și o mișcare scurtă din cap.

— Mă bucur să te

revăd după atâția ani, Martin, minți Lady Anne cu grație.

Când el nu spuse nimic, însă, ea continuă:

— Unde e Whitney? Abia așteptăm să o vedem. Martin își regăsi glasul, în sfârșit.

— Să o vezi? spuse el furios. Nu trebuie decât

să privești pe fereastră.

Anne se conformă uimită. Pe pajiște se vedea un grup de oameni care se uitau la un băiat subțirel cum se balansa frumos pe un cal în galop.

— Ce tânăr deștept, spuse ea zâmbind.

Remarca ei păru să-l

facă pe Martin Stone să treacă de la o furie înghețată la o agitație frenetică și porni spre ușă.

— Dacă vreți să vă vedeți nepoata, veniți cu mine. Sau pot să vă scutesc de umilință și să o aduc pe ea aici.

Privind exasperată în

urma lui Martin, Anne își luă soțul de braț și, împreună, îl urmară pe Martin jos și afară.

Când se apropiară de grupul de tineri. Anne îi auzi murmurând și râzând și simți vag că era ceva răutăcios în acel ton, însa era prea preocupată să se uite

după nepoata ei ca să dea atenţie acelei impresii trecătoare. Trecu pe lângă două blonde şi o roşcată, studie câteva clipe o brunetă cu ochi albaştri micuţă de statură şi se uită descumpănită la tânărul de lângă ea.

— Scuzaţi-mă, sunt

Lady Gilbert, mătușa lui Whitney. Ați putea să-mi spuneți unde este?

Paul Sevarin îi zâmbi, pe jumătate cu compătimire, pe jumătate amuzat.

— Nepoata dv este pe cal, Lady Gilbert, spuse el.

— Pe... îngăimă Lord

Gilbert.

Din poziția ei precară, Whitney îl văzu pe tatăl ei apropiindu-se cu pași mari.

— Te rog să nu faci o scenă, tată, îl imploră ea când el putu să o audă.

— Eu să fac o scenă? urlă el furios și, apucând hățurile, trase de ele atât

de brusc, încât ea căzu.

Whitney căzu în picioare, dar se dezechilibra și se întinse pe jos. Se ridică repede, dar tatăl ei o apucă de braț și o trase spre grupul de spectatori.

— Acest... acest lucru, spuse el împingând-o spre

mătușa și unchiul ei, vă spun îngrozit că e nepoata voastră.

Whitney auzi chicotelile celor din grup pe măsură ce se răsfirau și simți că îi lua foc fata de rușine.

— Bună ziua, mătușă Gilbert. Unchiule Gilbert.

Cu un ochi la Paul, care se îndepărta, Whitney duse mâna automat la fusta pe care nu o avea și execută o plecăciune comică. Văzând chipul încruntat al matușii ei, înălța bărbia defensiv.

— Poți fi sigură că, în această săptămână cât

veţi sta aici, mă voi strădui să nu mă mai fac de râs, mătuşă.

— În această săptămână cât vom sta aici? bâigui mătuşa ei. Dar Whitney era preocupată să-l privească pe Paul cum o ajuta pe Elizabeth să urce în cabrioleta ei şi

nu remarcă uimirea din glasul său.

— La revedere, Paul, strigă ea, făcându-i cu mâna.

El se întoarse și ridică brațul într-un semn tăcut.

Hohote de râs se auziră în timp ce cabrioletele se

îndepărtau pe alee, ducându-și ocupanții la vreun picnic sau altă activitate veselă și minunată, la care Whitney nu era niciodată invitată, deoarece era prea mică.

Urmând-o pe Whitney spre casă, Anne era stăpânită de multe

emoții contradictorii. Era stânjenită pentru Whitney, furioasă pe Martin Stone, pentru că o umilise pe fată în fața celorlalți tineri, oarecum uluită să își vadă nepoata în picioare pe un cal, purtând pantaloni bărbătești... și complet stupefiată să

descopere că Whitney, a cărei mamă fusese doar acceptabil de drăguță, promitea să devină o adevărată frumusețe.

Era prea slabă acum, dar chiar și acoperită de rușine, Whitney mergea cu umerii drepți, grațioasă și ușor provocatoare. Annie

zâmbi în sinea ei când văzu șoldurile ușor rotunjite, scoase în evidență de pantaloni, mijlocul subțire care nu avea nevoie de nici un subterfugiu ca să-l facă să pară mai mic, ochii care păreau să-și schimbe culoarea de la verde ca marea la verde

închis sub genele lungi și negre. Și părul acela... valuri, valuri de șaten închis! Nu trebuia decât puțin aranjat și periat până strălucea; Annie ardea de nerăbdare să o facă. În mintea ei, îl aranja deja în diverse feluri pentru a scoate în evidență ochii lui

Whitney și pometii înalți. Ridicat în creștet și cu câțiva cârlionți pe lângă urechi, hotărî Anne, sau pieptănat în așa fel încât să cadă în valuri pe spate.

Imediat cum intrară în casă, Whitney mormăi o scuză și fugi în camera ei, unde se

trânti furioasă într-un fotoliu, gândindu-se la scena umilitoare la care Paul tocmai asistase, când tatăl ei o trăsese de pe cal și țipase la ea. Fără îndoială că mătușa și unchiul ei erau la fel de îngroziți și de revoltați de purtarea ei ca și tatăl ei, iar obrajii

îi ardeau de rușine gândindu-se cum trebuiau s-o dispreţuiască deja.

— Whitney? șopti Emily strecurându-se în dormitor și închizând ușa în urma ei. Am urcat prin spate. Tatăl tău e furios?

— Extrem de furios,

spuse Whitney privindu-și picioarele. Bănuiesc ca am stricat totul azi, nu-i așa? Toți râdeau de mine și Paul i-a auzit. Acum, că Elizabeth are 17 ani, el va putea să o ceară în căsătorie înainte să-si dea seama că mă iubește pe mine.

— Pe tine? repetă Emily uluită. Whitney Stone, Paul te evită ca pe ciumă și știi asta foarte bine! Și cine ar putea să-l condamne, după câte i-ai făcut în ultimul an?

— N-au fost chiar așa multe, protestă Whitney, mișcându-se în fotoliu.

— Nu? Dar farsa pe care i-ai făcut-o de Ziua Tuturor Sfinților, când ai țâșnit în fata trăsurii lui țipând ca o nebună și costumată în fantomă, de i-ai speriat caii?

Whitney roși.

— Nu s-a supărat prea tare. Și trăsura nu s-a stricat complet. I s-a

rupt doar o osie când s-a răsturnat.

— Și Paul și-a rupt piciorul, adăugă Emily.

— Dar s-a vindecat perfect, insistă Whitney, gândindu-se deja la alte posibile farse.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— Trebuie să existe o

cale, dar în afară de a-l răpi...

Un zâmbet neastâmpărat îi luminã chipul murdar de praf și se întoarse atât de repede, încât Emily se afundă în scaun.

— Emily, un lucru e foarte limpede. Paul încă nu știe că mă iubește.

Corect?

— Că nu-i pasă deloc de tine, mai degrabă, spuse Emily prudentă.

— Așa că putem spune că e puțin probabil că mă va cere de soție fără un imbold. Corect?

— N-ai putea să-l faci să te ceară nici sub

amenințarea armei, știi asta. În plus, nu ești destul de mare pentru a fi logodită, chiar dacă...

— În ce împrejurări, o întrerupse Whitney triumfătoare, este obligat un domn să ceară în căsătorie o doamnă?

— Nu-mi vine în cap

niciuna. Doar dacă nu a compromis-o.

Categoric, nu! Whitney, orice ai avea de gând, eu n-o să te ajut.

Oftând, Whitney se trânti din nou în fotoliu, întinzându-și picioarele. Un chicotit obraznic îi scăpă, gândindu-se la îndrăzneala ultimei ei

idei.

— Dacă aș putea s-o fac... să slăbesc roata trăsurii lui Paul ca să cadă mai târziu și apoi să-l rog să mă ducă undeva. După aceea, până am ajunge înapoi pe jos sau ar veni cineva să ne ajute, ar fi noaptea târziu și el ar fi nevoit să

mă ceară.

Ignorând expresia scandalizată de pe chipul lui Emily, continuă:

— Gândește-te ce minunat ar fi să se schimbe vechea Iernă: o tânără răpește un domn și îi strică reputația, astfel că este nevoită să

se mărite cu el pentru a repara lucrurile! Ce roman s-ar putea scrie, adăugă ea, impresionată de propria-i ingeniozitate.

— Eu plec, zise Emily, ducându-se spre ușă, dar acolo ezită și se întoarse spre Whitney. Mătușa și unchiul tău au

văzut tot. Ce le vei spune despre cal și pantaloni? Chipul lui Whitney se întunecă.

— Nu voi spune nimic, n-ar ajuta cu nimic. Dar în restul timpului cât vor sta aici, voi fi cea mai delicată, rafinată și sfioasă fată pe care au văzut-o

vreodată.

Văzând privirea îndoielnică a lui Emily, adăugă:

— Am de gând să nici nu mă arăt decât la mese. Cred că voi reuși să mă port ca Elizabeth trei ore pe zi.

Whitney își ținu

promisiunea. La cină în seara aceea, după ce unchiul ei povesti despre viața lor în Beirut, unde era atașat la Consulatul Britanic, ea murmură doar:

— Cât de informativ, unchiule.

Deși ar fi vrut să-i pună o groază de

întrebări. După ce mătușa ei termină de descris Parisul și viața socială din acel oraș vesel, Whitney murmură:

— Cât de informativ, mătușă.

Imediat după ce terminară de mâncat, ea se scuză și dispăru.

După trei zile, eforturile lui Whitney de a fi ori sfioasă, ori absentă au fost atât de reuşite, încât Anne începea să se întrebe dacă îşi imaginase doar focul pe care îl zărise în ziua sosirii lor sau dacă fata avea o aversiune faţă de Edward sau faţă de

ea.

În a patra zi, când Whitney luă micul dejun înainte ca toți ceilalți să se trezească și apoi dispăru, Anne se hotărâ să afle adevărul. O căută prin toată casa, dar Whitney nu era înăuntru. Nu era nici în grădină și nu luase

niciun cal din grajd, îi spuse un băiat de la grajduri lui Anne. Făcând ochii mici, privi în jur, încercând să-și închipuie unde și-ar fi putut petrece toată ziua o fată de 15 ani.

În vârful unei coline ce domina proprietatea, zări ceva de un galben

aprins.

— Acolo erai! oftă ea și, deschizându-și umbrela de soare, porni peste pajiște.

Whitney nu o văzu pe mătușa ei venind decât când era prea târziu ca să mai fugă. Dorindu-și să fi găsit o ascunzătoare mai bună, încercă să se

gândească la un subiect de conversaţie inofensiv despre care să vorbească fără să pară ignorantă. Îmbrăcăminte? Nu ştia nimic despre modă şi nici nu o interesa. Cum ar fi putut hainele să îmbunătăţească felul în care arăta o fată cu ochi de pisică, părul de

culoarea noroiului și pistrui pe nas? În plus, era prea înaltă, prea slabă și, dacă bunul Dumnezeu avea de gând să-i dea un piept, era prea târziu ca acesta să își mai facă apariția.

Respirând anevoios, Anne ajunse în vârful colinei și se prăbuși pe

pătură lângă Whitney.

— M-am gândit... să mă plimb puțin, minți Anne.

Când își mai reveni, observă cartea legată în piele pusă cu fața în jos pe pătură și, alegând cărțile ca subiect de discuție, întrebă:

— E un roman de

dragoste?

— Nu, mătuşă, murmură Whitney, acoperind cu mâna titlul cărţii ca să nu-l vadă mătuşa ei.

— Am auzit că majoritatea fetelor adoră romanele de dragoste, încercă Anne din nou.

— Da, mătuşă,

aprobă Whitney politicoasă.

— Eu am citit unul odată, dar nu mi-a plăcut, spuse Anne, căutând în minte alt subiect de discuţie care să o atragă pe Whitney. Nu pot să sufăr eroinele care sunt prea perfecte sau cele care leşină

mereu.

Whitney era atât de uluită să descopere că nu era singura fată din Anglia căreia nu-i plăceau lucrurile insipide, încât uită pe loc că hotărâse să răspundă numai monosilabic.

— Şi atunci când nu

leşină, adăugă ea râzând, stau cu sticluţele de săruri la nas, oftând după un domn care nu are curaj să le ceară în căsătorie sau care a cerut-o pe alta care nu merită. N-aş putea să stau cu mâinile în sân, ştiind că bărbatul pe care-l iubesc se

îndrăgostește de o persoană îngrozitoare.

Whitney îi aruncă o privire mătușii ei ca să vadă dacă era șocată, dar aceasta o privea cu ochii plini de un zâmbet inexplicabil.

— Mătușă Anne, tu ai putea iubi un bărbat care ar cădea în

genunchi și ți-ar spune „Oh, Clarabel, buzele tale sunt ca petalele unui trandafir roșu, iar ochii tăi sunt asemeni unor stele de pe cer!”?

Pufnind ironică, Whitney încheie:.

— Aici mi-aș fi luat repede sărurile!

— Și eu la fel, râse

Anne. Atunci, ce citești, dacă nu romane de dragoste proaste? adăugă ea și trase cartea de sub mâna lui Whitney, citind titlul scris cu litere aurii. „Iliada”? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Vântul dădu paginile și Anne se uită uluită de

la ele la chipul tensionat al fetei.

— Dar e în greacă! Doar nu citești în greacă? Whitney încuviință și roși îngrozită. Acum, mătușa ei avea să creadă că era și o snoabă intelectuală, încă un lucru în defavoarea ei.

— Și în latină, italiană, franceză și puțin în germană, mărturisi ea.

— Dumnezeule! exclamă Anne uluită. Cum ai învățat toate astea?

— În ciuda părerii tatălui meu, că fac doar lucruri prostești, nu

sunt proastă, și l-am bătut atâta la cap până când mi-a dat voie să am profesori de limbi și istorie, zise Whitney, după care tăcu, amintindu-și cum, odată, crezuse că, dacă se dedica studiului și semăna mai mult cu un băiat, tatăl ei ar fi putut

să o iubească.

— Parcă ți-ar fi rușine cu realizările tale, când ar trebui să fii mândră.

Whitney privi spre casa ei, care se zărea în vale.

— Sigur știi că toată lumea crede că e inutil ca o femeie să învețe

astfel de lucruri. Nu știu să fac nimic feminin. Nu știu să cos ceva care să nu pară făcut cu ochii legați, iar atunci când cânt, câinii de la grajduri încep să urle. Domnul Twittsworthy, profesorul de muzică, i-a spus tatei că atunci când cânt la pian, face

urticarie. Nu știu să fac nimic din ce ar trebui să facă o fată. Ba mai mult, detest să fac așa ceva.

Whitney știa că, acum, mătușa ei nu avea să o mai placă deloc, așa cum făcea toată lumea mereu, dar era mai bine așa, pentru că, cel puțin, nu avea să se mai teamă

de inevitabil. Se uită la Lady Anne cu ochii mari și vulnerabili.

— Sunt sigură că tata ți-a spus totul despre mine. Sunt o mare dezamăgire pentru el. Vrea să fiu delicată, sfioasă și tăcută, ca Elizabeth Ashton. Încerc să fiu, dar nu reușesc.

Inima lui Anne se înmuie pentru frumoasa, curajoasa și tulburata fiică a surorii ei. Mângâindu-i obrazul ușor, îi spuse cu blândețe:

— Tatăl tău vrea o fiică asemeni unei camee, delicată, palidă și ușor de modelat. În

schimb, are una ca un diamant, plină de viaţă, şi nu ştie cum să procedeze cu ea. În loc să aprecieze valoarea şi raritatea acestei nestemate, în loc să o lustruiască puţin şi să o lase să strălucească, el tot vrea să o transforme într-o camee obişnuită.

Whitney înclina să se compare cu o bucată de cărbune, dar ca să nu își dezamăgească mătușa, preferă să tacă. După ce mătușa ei plecă, Whitney luă cartea, dar în curând, mintea ei zbură de la conținutul paginilor la vise legate de Paul.

În seara aceea când coborî la masă, atmosfera era ciudat de tensionată și nimeni nu o văzu apropiindu-se.

— Când ai de gând să-i spui că va veni cu noi în Franţa, Martin? întrebă unchiul ei supărat. Sau ai de gând să aştepţi până în ziua

plecării și atunci să împingi fata în trăsură, cu noi?

Lumea se înclină nebunește deodată și, pentru o clipă oribilă, Whitney avu impresia că avea să verse. Se opri, încercând să-și potolească tremurul picioarelor și înghiți

nodul dureros din gât.

— Plec undeva, tată? întrebă ea încercând să pară calmă și indiferentă.

Toți se întoarseră spre ea și chipul tatălui ei se încorda.

— În Franța, spuse el scurt.Ca să stai cu mătușa ta și unchiul tău,

care vor încerca să facă o domnișoară din tine.

Având grijă să evite privirile tuturor, ca să nu izbucnească în plâns pe loc, Whitney se așează pe scaunul ei.

— I-ai informat pe mătușa mea și unchiul meu ce riscuri își asumă? întrebă ea

încercând din răsputeri să-şi împiedice tatăl să vadă ce făcuse cu inima ei.

Se uită cu răceală la chipurile vinovate şi stânjenite ale mătuşii şi unchiului ei.

— Poate că tata a omis să vă spună că riscaţi să vă faceţi de

rușine dacă mă primiți în casa voastră. Probabil că v-a spus că am un caracter oribil, că nu am niciun fel de maniere și că nu știu să port o conversație politicoasă.

Mătușa ei o privea cu milă, dar chipul tatălui ei era de piatră.

— Oh. Tată. Șopti ea

cu tristețe în glas, mă disprețuiesti chiar atât de mult? Mă urăști chiar așa mult, încât trebuie să mă trimiți departe de tine?

Cu ochii în lacrimi, Whitney se ridică de la masă.

— Vă rog... să mă scuzați... nu mi-e foame

în seara asta.

— Cum ai putut? exclama Anne uitându-se furioasă la Martin Stone și ridicându-se de pe scaun. Ești complet lipsit de inimă. Va fi o plăcere să scot biata copilă din ghearele tale. Faptul că a supraviețuit atâta timp e o dovada a

faptului că e puternică. Sunt sigură că eu n-aș fi reușit atât de bine.

— Îi înnobilezi prea mult cuvintele, doamnă, spuse Martin cu răceala în glas. Te asigur că ceea ce o făcea să sufere atât nu era faptul că se desparte de mine. Doar am pus capăt planurilor

ei de a continua să se facă de râs din pricina lui Paul Sevarin.

CAPITOLUL 2

Vestea că fiica lui Martin Stone era expediată în Franța se răspândi în zonă ca un foc printre tufișuri uscate. Într-o zonă de provincie unde oamenii

erau de obicei distanți și rezervați, Whitney Stone le oferea din nou tuturor un subiect de senzație.

Pe străduțele pietruite ale satului și în case de bogați sau săraci, femei de toate vârstele se strângeau pentru a savura acea

ultimă bârfă. Cu extrem de mare plăcere și pentru mult timp, discutau despre toate isprăvile din viața scandaloasă a lui Whitney, începând cu broasca râioasă căreia îi dăduse drumul în biserică într-o duminică, la numai opt

ani, până la vara trecută, când căzuse din pom în timp ce îl spiona pe Paul Sevarin, care stătea dedesubt cu o tânără.

Abia când își amintiră acele lucruri își dădură seama de ce Martin Stone o trimitea, în sfârșit, în Franța.

În general,

considerau că acea copilă nerușinată probabil că își scosese bietul tată din minți când apăruse în pantaloni bărbătești. Deoarece avea atâtea alte defecte, nu prea știau exact ce îl făcuse pe tatăl ei să facă un gest atât de radical, dar cu

un lucru erau toți de acord și anume faptul că Paul Sevarin avea să răsufle ușurat că scăpa de ea.

În următoarele trei zile, vecinii lui Martin Stone veniră în vizită încontinuu, pentru a-i vedea pe Lordul și Lady Gilbert și pentru a-și lua

rămas-bun de la Whitney. În seara dinaintea plecării în Franța, Anne Gilbert era în salon, suportând vizita a trei doamne cu fiicele lor. Zâmbetul ei era mai degrabă formal decât prietenos când le asculta cu o plictiseală prost mascată pe acele

femei care se voiau bine intenționate și, totuși, îi povesteau cu o încântare morbidă numeroasele isprăvi ale lui Whitney. Prefăcându-se îngrijorate, îi dădură de înțeles că erau de părere că Whitney avea să se facă de râs la Paris, să o înnebunească pe Anne

și, foarte probabil, să distrugă cariera diplomatică a lui Edward.

Ea se ridică atunci când ele se pregătiră să plece, în sfârșit, și le făcu cu mâna scurt în semn de la revedere, după care se trânti într-un fotoliu, cu ochii

strălucind de furie. Criticându-și mereu fiica în fața altora, Martin Stone făcuse din ea un subiect de batjocură pentru săteni. Tot ce trebuia să facă Anne era să o ia pe Whitney din mijlocul acelor vecini cu minți înguste și răuvoitori și

să o lase să înflorească la Paris, unde societatea nu era atât de sufocantă.

În ușa salonului, majordomul își drese glasul.

— Domnul Sevarin este aici, doamnă.

— Poftește-l înăuntru, te rog, spuse Anne, ascunzându-și cu

grijă plăcerea că obiectul pasiunii copilărești a lui Whitney venise să-și ia rămas-bun de la ea.

Încântarea lui Anne păli, însă, atunci când domnul Sevarin intră în salon însoțit de o blondă scundă, foarte frumoasă. Din moment ce toată lumea pe o rază de 20

km părea să știe că Whitney îl adora, Anne nu avea nici o îndoială că și Paul Sevarin știa acest lucru, astfel că i se păru foarte nepoliticos din partea lui să vină însoţit de o tânără ca să-și ia rămas-bun de la o fată care îl adora.

Îl privi cum traversă

încăperea spre ea, dorindu-și să vadă ceva la el demn de criticat, dar nu era nimic. Paul Sevarin era înalt și chipeș, cu farmecul relaxat al unui gentleman bogat și binecrescut.

— Bună seara, domnule Sevarin, spuse

ea formal. Whitney este în grădină.

Ghicind, parcă, motivul răcelii ei, Paul zâmbi când îi răspunse:

— Știu, zise el, dar speram să puteți sta de vorbă cu Elizabeth cât îmi iau eu rămas-bun de la Whitney.

Fără să vrea, Anne se

liniști.

— Aș fi încântată.

Whitney privea abătută tufele de trandafiri. Mătușa ei era în salon, fără îndoială copleșită de povestiri din trecutul nepoatei ei și previziuni sumbre pentru viitorul ei. Emily plecase la Londra cu

părinții ei și Paul... Paul nici nu venise să își ia rămas-bun. Nu că s-ar fi așteptat să o facă; probabil era cu prietenii, bând în cinstea plecării ei.

Parcă aducându-l cu gândurile ei, îi auzi vocea groasă și masculină în întunericul

din spate.

— Bună, frumoaso.

Whitney se răsuci brusc. El se afla la câțiva centimetri, rezemat cu un umăr de trunchiul unui copac. În lumina lunii, cămașa lui albă și eșarfa străluceau în contrast cu haina neagră.

— Am auzit că ne părăsești, spuse el încet.

Whitney dădu din cap afirmativ. Încerca să-și întipărească în minte nuanța exactă a părului său blond și fiecare contur al feței lui frumoase, în razele lunii.

— O să-ți fie dor de mine? întrebă ea

deodată.

— Bineînțeles, râse el. O să fie foarte plictisitor fără tine.

— Da, îmi închipui, șopti Whitney coborând privirea. Dacă eu nu voi mai fi, cine o să mai cadă din pom ca să-ți strice picnicul sau să te facă să-ți rupi piciorul

sau...

Paul întrerupse șirul autoînvinuirilor.

— Nimeni.

Whitney ridică privirea.

— O să mă aștepți?

— Voi fi aici când te vei întoarce, dacă la asta te referi, zise el evaziv.

— Dar știi ca nu la

asta mă refer! insista ea disperată. Vreau să știu daca ai putea să nu te însori cu nimeni pâna când...

Whitney se opri stânjenită. De ce ajungea mereu să se pună în astfel de situații în fața lui? De ce nu putea să fie distantă și să flirteze

ca fetele mai mari?

— Whitney, spuse Paul cu fermitate în glas, vei pleca și vei uita numele meu. Într-o zi, o să te întrebi de ce m-ai rugat să te aștept.

— Deja mă întreb asta. Recunoscu ea cu tristețe. Oftând cu compasiune. Paul îi

atinse ușor bărbia, forțând-o să-l privească.

— Voi fi aici, spuse el zâmbind șovăitor, așteptând cu nerăbdare să văd cum ai crescut.

Vrăjită, Whitney se uită la chipul lui zâmbitor și frumos și făcu o ultimă greșeală: dintr-un impuls, se

ridică pe vârfuri, îl îmbrățișa și îl săruta în colțul gurii. Înjurând înfundat, el o îndepărtă cu forța. Ochii lui Whitney se umplură de lacrimi de dezgust față de sine.

— Îmi pare rău, Paul. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Nu, n-ar fi trebuit.

Apoi scoase din buzunar o cutiuța și i-o puse în mână fără ceremonie.

— Ți-am luat un cadou de bun-rămas. Whitney se înveseli subit.

— Adevărat?

Deschise repede

capacul și se uită fascinata la o camee micuță pe un lănțișor de aur.

— Oh. Paul, șopti ea cu ochi strălucitori, e cel mai frumos, mai splendid... O să-l păstrez toata viața.

— E un suvenir, spuse el cu grija. Nimic

mai mult. Whitney abia îl auzea în timp ce atingea ușor medalionul.

— Tu însuți l-ai ales?

Paul se încruntă indecis. De dimineață, se dusese în sat ca să aleagă un cadou scump pentru Elizabeth. Proprietarul magazinului remarcase

râzând că, acum că domnișoara Stone pleca în Franța. Paul trebuia să aibă chef să își sărbătorească libertatea. Chiar așa și era. Așa că, dintr-un impuls. Îl ruga pe bijutier să aleagă ceva potrivit pentru o fată de 15 ani. Până când Whitney deschisese

cutia cu o clipă în urma, Paul habar nu avea ce se afla înăuntru. Dar ce rost avea sa-i spună asta lui Whitney? Cu puțin noroc, mătușa și unchiul ei aveau să găsească un francez care să o ia de soție, de preferat un bărbat liniștit care să nu se plângă atunci când

Whitney avea să-l calce în picioare. Din reflex. Paul dădu să întindă mâna spre ea și să o îndemne să profite de ocaziile pe care avea să le aibă în Franța. Însă nu făcu nici o mișcare.

— L-am ales eu însumi, ca un dar între prieteni, spuse el în cele

din urmă.

— Dar eu nu vreau să-ți fiu doar prietenă, izbucni Whitney, dar se opri brusc. Să-ți fiu prietenă e bine... deocamdată, continuă ea oftând.

— În acest caz, spuse el cu o expresie amuzata din nou, bănuiesc că n-

ar fi nimic rău ca doi prieteni să se sărute de rămas-bun.

Zâmbind veselă, Whitney închise ochii și își țuguie buzele, dar gura lui îi atinse ușor obrazul. Când deschise ochii din nou, îl văzu ieșind din grădină.

— Paul Sevarin, șopti

ea cu hotărâre în glas, mă voi schimba complet în Franța și, când mă voi întoarce acasă, te voi însura cu mine.

În timp ce pachebotul pe care se îmbarcaseră în Portsmouth brăzda valurile Canalului Mânecii, Whitney stătea

lângă parapet, cu privirea aţintită asupra ţărmului englez. Vântul îi desfăcu pălăria şi părul îi plesni obrazul. Se uita la ţara ei natală, încercând să-şi închipuie cum avea să fie când va traversa din nou Canalul. Bineînţeles că avea să se scrie în

ziare despre întoarcerea ei: „Domnișoara Whitney Stone,” avea să se scrie, „de curând frumoasa Parisului, se va întoarce în Anglia săptămâna aceasta.” Un zâmbet ușor îi înflori pe buze... Frumoasa Parisului...

CAPITOLUL 3

FRANŢA 1816-1820

Situată în spatele unor porţi din fier forjat, casa din Paris a Lordului şi a lui Lady Gilbert era impozantă, fără a fi austeră. Lumina pătrundea în încăperile

spațioase prin ferestre arcuite imense; pastelurile dădeau o notă de eleganță tuturor încăperilor, de la saloane la dormitoarele de la al doilea etaj.

— Și acestea sunt camerele tale, spuse Anne deschizând ușa unui apartament cu

covoare de un albastru deschis.

Whitney rămase fascinată în prag, zăbovind cu privirea asupra cuverturii albe din satin cu flori de levănțică mov și roz. O canapea elegantă era acoperită cu același material. Vazele delicate

din porțelan erau pline de flori de aceleași nuanțe de mov și roz. Tristă, Whitney se întoarse spre mătușa ei.

— M-aș simți mult mai bine, dacă mi-ai da altă cameră, ceva nu chiar atât de fragil. Cei de acasă, explică ea văzând nedumerirea de

pe chipul lui Anne, ți-ar spune ca nu trebuie decât să trec pe lângă ceva delicat, că-l și trântesc pe jos.

Anne se întoarse spre servitorul care aducea cufărul greu al fetei.

— Aici, spuse ea făcând semn din cap spre minunata încăpere.

— Să nu zici că nu te-am prevenit, spuse Whitney oftând și, scoțându-și boneta, se așează cu grijă pe canapeaua înflorată.

Parisul, își spuse ea, avea să fie minunat.

Parada oaspeților începu fix la 11:30, trei

zile mai târziu, cu croitoreasa personală a lui Anne, însoţită de trei cusătorese zâmbitoare, care vorbiră tot timpul despre modă şi materiale şi îi luară măsurile lui Whitney.

La jumătate de oră după plecarea lor, Whitney se trezi

mergând încolo și încoace cu o carte pe cap sub privirea critică a unei femei plinuțe căreia Anne îi dăduse nemaipomenita sarcină de a o învăța pe Whitney ceva ce se numea „maniere de salon”.

— Sunt îngrozitor de

neîndemânatică, Madame Froussard, îi spuse Whitney roșind când cartea căzu pentru a treia oară.

— Ba nu! o contrazise Madame Froussard clătinând din cap. Mademoiselle Stone are o grație înnăscută și o ținută excelentă. Dar

trebuie să învețe să nu meargă ca și cum ar fi la o întrecere.

Profesorul de dans care veni după Madame Froussard o învârti pe Whitney prin camera după muzica unui vals imaginar și spuse:

— Sunt speranțe... cu mult exercițiu.

Profesorul de franceză, care veni la ora ceaiului, zise:

— Ar putea să-mi dea ea lecţii, Lady Gilbert.

Timp de câteva luni, Madame Froussard veni câte două ore, de cinci ori pe săptămână, instruind-o pe Whitney

în ale manierelor de salon. Sub îndrumarea ei continuă și severă. Whitney munci cu sărguință ca să învețe orice o putea ajuta să crească în ochii lui Paul.

— De fapt, ce înveți de la Madame Froussard? o întrebă unchiul Edward la cină

într-o seară.

O expresie sfioasa apăru pe chipul lui Whitney.

— Mă învaţă cum să merg tacticos, nu la galop, îi spunse ea, aproape aşteptându-se ca unchiul ei să pună că era o pierdere de timp fără sens, însă acesta

zâmbi aprobator.

Whitney zâmbi și ea, simțindu-se ciudat de fericită.

— Odată, credeam că, pentru a merge frumos, nu ai nevoie decât de două picioare zdravene, zise.

Din acea seară, anecdotele lui Whitney

despre activităţile ei din timpul zilei deveniră un ritual încântător la fiecare cină.

— Unchiule, ai remarcat vreodată că e o artă să te întorci când ai o rochie cu trenă? îl întrebă ea într-o seară.

— A mea nu mi-a făcut niciodată

probleme, glumi el.

— Dacă o faci incorect, te trezești înfășurata în trenă, îl informă ea prefăcându-se solemnă.

O lună mai târziu, se așează pe scaunul ei și flutură evantaiul de mătase, privindu-și unchiul pe deasupra

acestuia.

— Ți-e cald, draga mea? o întrebă Edward, deja cu o dispoziție potrivită pentru glumă.

— Evantaiul nu e ca să te răcorești, spuse Whitney bătând din gene cu o cochetărie exagerată care o făcu pe Anne să izbucnească în

râs. Evantaiul e pentru a flirta. Și pentru a-ți ține mâinile ocupate. Și pentru a plesni brațul unui domn care e prea îndrăzneț.

Expresia de amuzament dispăru de pe chipul lui Edward.

— Care domn a fost prea îndrăzneț? întrebă

el încordat.

— Niciunul. Încă n-am cunoscut niciun domn, zise ea.

Anne îi privi pe amândoi cu un zâmbet plin de bucurie, căci Whitney ocupa acum în inima ei și a lui Edward locul care ar fi trebuit să fie al fiicei lor.

Într-o seară de mai, anul următor, cu o lună înainte de debutul oficial în societate al lui Whitney, Edward veni cu trei bilete la operă. Punându-le în fața lui Whitney cu o falsă nonșalanță, spuse că, dacă programul îi permitea, poate îi făcea

plăcere să își însoțească mătușa și pe el în loja ambasadei.

Cu un an în urmă, Whitney ar fi sărit în sus de bucurie, dar acum se schimbase, așa că îi zâmbi unchiului ei și zise:

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice,

unchiule Edward.

Stătu tăcută în timp ce Clarissa, care era camerista ei încă din copilărie, îi perie părul și i-l ridică în creștet, de unde venea în jos cârlionțat. Și-a îmbrăcat rochia cea nouă, alb, cu panglici de catifea albastră la brâu și cu

volănașe la poale. O pelerină din satin albastru îi completa toaleta. Whitney se privea în oglindă cu ochi strălucitori. Șovăitoare, făcu o plecăciune, cu capul înclinat într-un unchi perfect.

— V-o prezint pe domnișoara Whitney

Stone, murmură ea grav. Frumoasa Parisului.

O burniță rece făcea ca străzile Parisului să lucească în lumina lunii. Whitney se cuibări și mai mult în pelerina din satin, plăcându-i senzația pe care i-o dădea, în timp ce privea pe fereastră oamenii

care mergeau grăbiți pe bulevardele măturate de ploaie.

În fața Operei, oamenii erau veseli, aproape sfidând vremea urâtă. Domni chipeși îmbrăcaţi cu haine din satin și pantaloni eleganți salutau politicos doamnele cu bijuterii

sclipitoare. Coborând din trăsură, Whitney se uită uimită la doamnele incredibil de frumoase care vorbeau încrezătoare cu partenerii lor. Ea își spuse în clipa aceea că erau cele mai frumoase femei din lume și excluse imediat orice

speranță de a fi numită vreodată „frumoasa Parisului”. Dar nu prea regretă, căci era minunat doar să se afle printre ele.

Când intrară, numai Anne observă că tinerii care treceau cu privirea peste Whitney, reveneau apoi pentru a o studia

mai atent. Frumusețea lui Whitney era înfloritoare, promițând să devină mult mai mult. Avea o strălucire care venea din vioiciunea și pofta ei de viață, o ținută pe care o dobândise înfruntându-se atâția ani cu greutăți.

În loja Consulatului,

Whitney își așeză cu grijă rochia și își desfăcu evantaiul, folosindu-l așa cum o învățase Madame Froussard, pentru a-și ține mâinile ocupate. Îi venea să râdă de cât de prostuță fusese irosind atâta timp cu lecțiile de matematica și limbi străine, când tot ce

trebuia să învețe ca să fie pe placul lui Paul și al tatălui ei era atât de simplu. Evantaiul din mâna ei era mult mai util decât greaca!

În jurul ei, era o masă de capete cu coafuri cât mai complicate. Whitney era extrem de încântată. Văzu cum un

domn fu lovit ușor cu evantaiul de către însoţitoarea sa și se simți legată de toate femeile, întrebându-se oare ce lucru rușinos îi șoptise acelei doamne, care părea mai degrabă flatată decât supărată.

Spectacolul începu și Whitney uită pe loc de

orice altceva, lăsându-se furată de muzică. Totul întrecea orice imaginație. Când cortina se lăsă pentru a permite o schimbare de decor, Whitney reveni la realitate. În spatele ei, prieteni ai mătușii și unchiului ei veniseră în lojă, glasurile lor

adăugându-se la gălăgia generală din sală.

— Whitney, spuse mătușa Anne atingându-i umărul. Întoarce-te ca să te pot prezenta prietenilor noștri.

Whitney se ridică atunci și se întoarse pentru a fi prezentată lui Monsieur și Madame

Duville. Salutul lor fu cald și sincer, dar fiica lor, Therese, o blondă cam de vârsta lui Whitney, o privi pe aceasta cu o curiozitate prudentă. Sub privirea pătrunzătoare a fetei, o parte din încrederea lui Whitney dispăru. Niciodată nu știuse cum

să discute cu cei de vârsta ei și, pentru prima oară de când plecase din Anglia, se simțea stângace și stânjenită.

— Îți place opera? izbuti ea să spună într-un târziu.

— Nu, zise Therese, fiindcă nu înțeleg

absolut nimic.

— Whitney înțelege, spuse Lord Edward cu mândrie. Știe italiană, greacă, latină și chiar și puțină germană!

Whitney simți că intră în pământ de rușine, căci lauda unchiului ei probabil că o făcea să pară o snoabă

în ochii familiei Duville. Se forță să întâlnească privirea uimită a Theresei.

— Sper că nu cânți și la pian și vocal, spuse ea bosumflându-se frumos.

— Oh, nu, se grăbi Whitney să o asigure. Nu știu.

— Minunat! exclamă

Therese zâmbind și așezându-se pe un scaun lângă Whitney. Căci acestea sunt singurele lucruri pe care le fac bine. Aștepți cu nerăbdare debutul? o întrebă ea, aruncându-i repede o privire admirativă.

— Nu în mod

deosebit, recunoscu Whitney sinceră.

— Eu, da. Deşi, pentru mine, e o simplă formalitate. Căsătoria mea a fost aranjată acum trei ani. Ceea ce e perfect, fiindcă acum pot să-mi concentrez toată atenţia ca să te ajut pe tine să-ţi găseşti

un soț. O să-ți spun ce domni sunt de însurat și care sunt doar chipeși, fără bani sau perspective, apoi când vei face o alegere bună, voi veni la nunta ta și le voi spune tuturor că eu te-am ajutat! spuse ea zâmbind.

Zâmbi și Whitney,

puțin uimită de oferta de prietenie fără rezerve a Theresei. Acel zâmbet fu tot ce îi trebui Theresei Duville ca să continue.

— Toate surorile mele au făcut niște partide excelente, spuse ea. Am rămas doar eu. Și fratele meu Nicolas,

bineînțeles.

Whitney se abținu să întrebe în glumă dacă Nicolas Duville intra în categoria bărbaților „buni de însurat” sau „doar chipeși”, dar Therese îi dădu informația fără să fie întrebată.

— Nicki nu e bun de

însurat. Adică este, fiindcă e foarte bogat și extrem de chipeș. Problema e că Nicolas nu e liber. Ceea ce e mare păcat și disperarea familiei mele, pentru că Nicki e singurul băiat și cel mai mare dintre noi cinci.

Extrem de curioasă,

Whitney izbuti să răspundă politicos că spera că Monsieur Duville nu suferea de vreo boală.

— Nu și dacă cineva consideră că plictiseala excesivă și aroganța sunt boli. Sigur că Nicolas are tot dreptul să fie așa, din moment ce toate fetele

se țin după el. Mama zice că, daca s-ar fi cuvenit ca fetele să ceară pe cineva în căsătorie, Nicolas ar fi primit mai multe cereri decât noi patru la un loc.

Whitney renunță la masca de interes politicos.

— Nu-mi închipui de

ce, zise ea râzând. Mi se pare îngrozitor.

— Farmecul, spuse Therese serioasă. Nicolas are farmec.

Și, după câteva clipe, adăugă:

— E așa păcat că Nicki e atât de dificil, fiindcă dacă ar veni la debutul nostru și ți-ar

acorda o atenție deosebită, ai avea succes imediat! Dar nimic nu l-ar convinge să vină la balul unor debutante. Zice că e ceva extrem de plicticos. Totuși, o să-i spun despre tine, poate o să ne ajute.

Numai politețea o împiedică pe Whitney să

spună că spera să nu îl cunoască niciodată pe fratele arogant al Theresei.

CAPITOLUL 4

Cu o zi înainte de ieșirea oficială în societate a lui Whitney, sosi o scrisoare de la Emily Williams, care o bucură nespus. Paul cumpărase o proprietate

în Insulele Bahamas, unde avea de gând să rămână un an. Din moment ce nu își închipuia că Paul s-ar fi putut îndrăgosti de vreo localnică arsă de soare, asta însemna că ea avea la dispoziție un an întreg în care să se pregătească să se

întoarcă acasă. Un an în care nu trebuia să-și facă griji că Paul s-ar fi putut însura cu altcineva.

Ca să-și potolească emoțiile provocate de balul din seara următoare, se ghemui pe canapeaua din satin roz din salon și reciti încântată scrisorile lui

Emily care erau ascunse într-o carte de etichetă. Atât de absorbită era de lectură, încât nu își dădu seama că cineva o privea.

Nicolas Duville stătea în prag cu biletul pe care sora lui, Therese, insistase să i-l aducă personal domnișoarei

Stone. Din moment ce Therese încercase o duzină de alte șiretlicuri ca s-o aducă pe domnișoara Stone în calea lui, Nicki era convins că și aducerea acelui bilet era tot ceva pus la cale de cele două fete. Nu era pentru prima oară când sora lui

încerca să-i stârnească interesul pentru una din prietenele ei și, din experiență, Nicki știa că cel mai bun mod de a înăbuși în fașă planurile romantice ale domnișoarei Stone în ceea ce îl privea era să o intimideze până când o făcea să se bucure că

pleacă.

Își lăsă privirea să zăbovească asupra imaginii atrăgătoare pe care domnișoara Stone o plănuise dinainte, cu siguranță, pentru a fi în avantajul ei. Razele soarelui pătrundeau pe fereastra de lângă ea, luminându-i părul care

îi cădea în valuri pe spate, din care ea răsucea o șuviță pe deget, prefăcându-se absorbită de carte; rochia galbenă era aranjată cu grijă în jurul ei și își ținea picioarele strânse sub ea. Un zâmbet slab îi flutura pe buzele generoase.

Pierzându-și răbdarea, Nicolas înainta.

— O priveliște încântătoare, Mademoiselle.

Felicitările mele, spuse el insolent.

Whitney înălță capul brusc și închise cartea în care erau scrisorile lui Emily, ridicându-se

repede. Avea în fața ei un bărbat în jur de 25 de ani, care o privea cu răceală. Era, fără îndoială, un bărbat chipeș, cu părul negru și ochi căprui cu reflexe aurii.

— V-ați uitat destul, Mademoiselle? o întrebă el deodată.

Dându-și seama că îl privise fix, Whitney își reveni repede și îl întrebă:

— Ați venit să o vedeți pe mătușa mea?

Spre uimirea ei, bărbatul înainta și îi întinse biletul.

— Sunt Nicolas Duville și majordomul

m-a informat deja că mă așteptai. Așadar, cred că poți să nu te mai prefaci surprinsă.

Whitney rămase înmărmurită în timp ce el o studie din cap până în picioare. Oare privirea lui zăbovi mai mult asupra sânilor ei sau imaginația ei era de

vină? Când termină examinarea din față, îi dădu roată, privind-o din toate unghiurile, de parcă ar fi fost un cal pe care voia să-l cumpere.

— Nu te osteni, îi spuse el când Whitney desfăcu bileţelul nervoasă. Scrie că Therese şi-a uitat

brățara aici, dar amândoi știm că e doar o scuză pentru ca noi doi să ne întâlnim.

Whitney era uimită, stânjenită, amuzată și jignită, în același timp. Therese îi spusese că fratele ei era arogant, dar nu își închipuise că era chiar atât de

îngrozitor.

— De fapt, spuse el revenind în fata ei, nu ești deloc așa cum mă așteptam.

În vocea lui se simți o notă de vagă aprobare.

— Nicolas!

Vocea mătușii ei o scuti pe Whitney să-i mai răspundă.

— Mă bucur să te văd! Te aşteptam. Una din slujnice a găsit brăţara Theresei sub o pernă a canapelei. Avea închizătoarea defectă. Ţi-o aduc imediat, spuse ea, ieşind repede din încăpere.

Nicki se uită surprins la domnişoara Stone. Un

zâmbet tremura pe buzele ei când îl privi, vizibil încântată de întristarea lui. Gândindu-se că fusese nemanierat mai devreme. Nicki se simți dator să poarte o conversație politicoasă. Se aplecă și luă cartea în care se aflau scrisorile

lui Emily, se uită la titlu și apoi la Whitney.

— Învățați bunele maniere. Mademoiselle? o întreba el.

— Da. Spuse ea, abia abtinându-se sa nu râdă. Vreți să vă împrumut cartea?

Replica ei îl făcu să zâmbească admirativ.

— Înțeleg că trebuie să mă revanșez pentru purtarea mea de mai înainte. Mademoiselle, îmi veți acorda un dans mâine seară?

Whitney ezita, surprinsă de zâmbetul lui fermecător și admirația sinceră.

Luând acel moment

de ezitare drept cochetărie. Nicolas ridică din umeri și toata căldura dispăru din zâmbetul lui când spuse:

— Din ezitarea ta, înțeleg că toate dansurile sunt rezervate deja. Poate altă dată.

Whitney își dădu seama că el își retrăgea

invitația și, imediat, realiză că era arogant și mofturos, așa cum si-l închipuise de la început.

— Niciunul din dansuri nu este rezervat, spuse ea și îl lăsă fără grai cu sinceritatea ei. Sunteți primul domn pe care îl cunosc la Paris.

Accentul pe care îl

puse intenţionat pe cuvântul „domn” nu îi scăpă lui Nicki. Care izbucni în râs deodată.

— Poftim brăţara, spuse Lady Gilbert, venind repede. Te rog, aminteste-i Theresei că are închizătoarea defectă.

Nicki luă brăţara şi

plecă. Urcă în trăsură, îi spuse vizitiului să îl ducă la mama sa și se rezemă de pernele din piele. Trecură pe lângă un parc plin de flori de primăvară. Două fete pe care le cunoștea ridicară mâinile, salutându-l, dar Nicki abia se uită la ele. Se gândea la tânăra

englezoaică pe care tocmai o cunoscuse.

Oricât ar fi încercat, nu putea înțelege cum de Whitney Stone și sora lui deveniseră prietene atât de bune, căci erau la fel de diferite ca limonada de vinul franțuzesc. Therese era drăguță,

dulce ca o limonadă, dar cel puțin din punctul de vedere al fratelui, avea puține calități care să intereseze un bărbat. Îndeosebi unul ca Nicolas, care detesta persoanele previzibile.

Whitney Stone, pe de altă parte, era un adevărat izvor de

contraste, promițând multe calități ascunse și ispititoare. Pentru o tânără de 17 ani, îi suportase atitudinea arogantă cu un calm remarcabil. Peste câțiva ani, avea să fie fascinantă, hotărî el. Râse în sinea lui când își aminti cu câtă abilitate

îi răspunsese la remarca referitoare la carte, oferindu-se să i-o împrumute.

Ar fi fost păcat, hotârî el, ca o asemenea bijuterie rară să rămână nedescoperită la balul din seara următoare, numai fiindcă era o străină în Franţa.

Tapiserii superbe împodobeau o parte a sălii de bal imense, în timp ce oglinzile de pe peretele opus reflectau lumina miilor de lumânări din candelabre. Zărindu-se întruna din oglinzi, Whitney se studie atent.

Rochia albă de bal era împodobită cu trandafiri roz de mătase care se asortau cu cei prinși printre buclele ei ridicate în creștet. Părea mult mai liniștită decât se simțea.

— Totul va fi minunat, o să vezi, îi șopti mătușa Anne.

Whitney nu credea deloc că totul avea să fie minunat. Știa că nu ar fi putut spera să concureze cu superbele blonde, roșcate și brunete care râdeau și vorbeau degajat cu tineri zâmbitori îmbrăcați în negru, dar cu veste viu colorate din

mătase și satin. Whitney își spuse că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de un bal stupid, dar știa că nu e adevărat. Îi păsa foarte mult.

Therese și mama ei sosiră cu numai câteva secunde înainte ca muzicanții să-și ridice instrumentele pentru

primul dans.

— Am o veste minunată, șopti Therese agitată, semănând cu o păpușă în rochia ei albă din dantelă, cu obrajii roșii și părul blond prins elegant în creștet. Servitoarea mea e verișoară cu valetul lui Nicki și i-a spus că Nicki

vine aici în seara asta. Și aduce și trei prieteni. A pariat 500 de franci contra două ore din timpul lor în seara asta la o aruncare de zar, și au pierdut, așa că trebuie să vină și să danseze cu tine...

Se întrerupse brusc și se scuză, făcându-i o

reverență fermecătoare tânărului care venise să o invite la dans.

Whitney era încă ameţită din cauza veştii când muzicanţii începură să cânte şi debutantele se lăsară conduse de partenerii lor. Nu toate debutantele, însă

Whitney simți cum roșește și se uită la mătușa Anne. Când venise acolo, știuse că era posibil să nu fie invitată la dans de la început, dar nu se așteptase să se simtă atât de groaznic, stând acolo, cu mătușa ei și Madame Duville.

Sentimentul era dureros de familiar, de parcă ar fi fost din nou în Anglia, unde invitațiile la evenimentele de acel gen erau rare și, dacă mergea, fie era tratată cu ironie, fie era ignorată.

Therese dansă al doilea și al treilea dans,

dar Whitney nu fu invitată la niciunul. Când fu momentul pentru al patrulea dans, rușinea de a nu fi băgată în seamă era mai mult decât putea suporta. Tocmai voia să o întrebe pe mătușa ei dacă putea să se ducă undeva pentru a se aranja puțin,

când se simți o oarecare agitație la intrare și se uită și ea în direcția aceea.

Nicolas Duville și alți trei domni stăteau sub arcada de la intrare. În largul lor în costumele acelea elegante și indiferenți la toată atenția care li se acorda,

ei își rotiră privirile în jur. Încremenită, Whitney îl văzu pe Nicolas Duville trecând cu privirea peste mulțimea de debutante care chicoteau. Când, în sfârșit, o zări pe Whitney, înclină din cap ușor în semn de salut și toți patru porniră spre

ea.

Whitney se lipi de perete, parcă vrând să se strecoare între el și mătușa ei. Nu voia să riște o altă confruntare cu Nicolas Duville. Cu o zi în urmă, fusese prea surprinsă ca să se simtă intimidată de el; acum, toată încrederea ei

dispăruse deja și, ceea ce era mai rău, era extrem de conștientă de cât de elegant și de chipeș era Nicolas în costumul său negru.

Îi privi cum veneau direct spre ea prin mulțime și, până și așa, paralizată de groază, Whitney observă

contrastul dintre tinerii din grupul lui Nicolas Duville și ceilalți domni din încăpere. El și prietenii săi nu erau doar cu câțiva ani mai mari decât cei mai mulți dintre tinerii care curtau fetele și mai tinere, dar aveau și o aură de rafinament care

îi deosebea de ceilalți.

Madame Duville râse plăcut surprinsă când fiul ei veni să o salute.

— Nicki, n-aș fi fost mai uimită nici dacă ar fi venit diavolul însuși!

— Mulțumesc, mamă, murmură el sec, după care se întoarse spre Whitney, luându-i

mâna rece în a sa.

Salutându-i-o formal, spuse apoi râzând ușor:

— Nu te mai preface atât de uimită să fii obiectul atenției mele, Mademoiselle. Ar trebui să te porți ca și cum nu te-ai aștepta la altceva.

Whitney îl privi cu ochii mari, nefiind

sigură dacă să se simtă jignită sau recunoscătoare pentru sfatul său.

El ridică ironic dintr-o sprânceană, ca și cum ar fi știut ce gândea ea, după care se întoarse și i-i prezentă pe cei trei prieteni ai săi.

Muzica începu și, fără

să o întrebe nimic, Nicolas îi luă mâna, i-o puse pe braţul său şi o însoţi pe ringul de dans. O conducea fără niciun fel de efort pe acordurile valsului, în timp ce ea se concentra asupra paşilor pe care îi învăţase de la profesorul de dans.

— Mademoiselle,

spuse Nicki cu o voce vibrând de umor, dacă te vei uita la mine, vei descoperi că te privesc într-un fel care, celor ce ne privesc uluiți, li s-ar părea cald și admirativ. Dar dacă vei continua să memorezi, cutele eșarfei mele, nu voi mai părea vrăjit și voi începe să par

chiar plictisit. Și, dacă fac asta, în loc să te lansezi în societate în seara asta, vei rămâne o mimoză. Acum, uită-te la mine și zâmbește.

— O mimoză! exclamă Whitney, ridicând privirea imediat, dar când văzu umorul din ochii lui,

indignarea ei pieri. Mă simt atât de ciudat. Toți par să se uite la noi și...

— Nu se uită la noi, o contrazise el râzând. Se uită la mine și încearcă să-și dea seama dacă tu ești cea care m-a făcut să vin la acest eveniment plicticos unde s-au adunat tinere inocente

și neprihănite...

— În loc să te dedici, ca de obicei, viciului și depravării? îl tachină ea zâmbind provocator, fără să își dea seama.

— Exact, zise Nicki.

— Atunci, acest vals nu îmi va distruge reputația înainte să am una?

— Nu, dar s-ar putea să o distrugă pe a mea, spuse Nicki și, văzând-o șocată, adaugă: nu-mi stă deloc în fire să apar la balurile debutantelor, Mademoiselle. Și să fiu văzut astfel, chiar făcându-mi plăcere să dansez cu o fetiță impertinentă, e ceva

nemaiauzit.

Whitney își luă privirea de la chipul lui Nicolas Duville și se uită la tinerii cu veste viu colorate. Aceștia îl priveau pe Nicki vădit iritați și pe bună dreptate! Costumul lui negru croit impecabil și aerul lui degajat îi

făceau să pară împopoţonaţi.

— Tot se mai holbează? o tachină el.

Whitney își mușcă buza, încercând sa-și reţină hohotul de râs care îi făcea ochii să strălucească.

— Da, dar nu pot să-i condamn. Eşti asemeni

unui șoim într-o încăpere plină de canari.

Un zâmbet slab apăru pe chipul lui.

— Într-adevăr, spuse apoi încet și adaugă: ai un zâmbet fermecător, cherie.

Whitney tocmai se gândea că el era cel care avea un zâmbet

minunat, când, deodată, îl văzu încruntându-se.

— S-a întâmplat ceva? îl întreba ea.

— Da, zise el brusc. Să nu lași un bărbat cu care nu ești logodită să-ți spună „cherie”.

— Îi fac să-și piardă stăpânirea de sine dacă îndrăznesc! promise

Whitney.

— Mult mai bine, zise el și adăugă... cherie.

La sfârșitul valsului, o conduse înapoi la mătușa ei, ținând capul aplecat spre ea, ca și cum i-ar fi sorbit fiecare cuvânt. Așteptă apoi, rareori luându-și ochii

de la ea cât timp Whitney dansa cu fiecare dintre prietenii lui.

Whitney se simțea puțin amețită și de-a dreptul minunat. Deja un număr mulțumitor de domni ceruseră să îi fie prezentați. Ea știa că acea atenție deosebită

care i se acorda se datora lui Nicolas Duville și prietenilor acestuia, dar era prea încântată ca să-i pese.

Claude Delacroix, un tânăr blond și chipeș care venise cu Nicolas, descoperi imediat că lui Whitney îi plăceau caii și se contraziseră în mod

agreabil privind calităţile unei rase sau a alteia. O întrebă chiar dacă voia să meargă la plimbare cu el într-o zi, ceea ce nu făcuse la îndemnul lui Nicki. Whitney fu încântată şi măgulită şi era zâmbitoare când el o conduse înapoi la

mătușa ei.

Dar Nicki nu era încântat și nici nu zâmbea când o invită la următorul dans.

— Claude Delacroix, o informă el înconjurându-i mijlocul cu brațul, provine dintr-o familie bună și veche. E un excelent hăitaș, un

minunat cartofor și un bun prieten. Totuși, nu este un partener potrivit pentru tine și nici nu ar trebui să te gândești la el ca la un posibil pretendent. În privința sentimentelor, Claude e un expert, dar își pierde interesul foarte repede și atunci...

— Îi frânge inima fetei? ghici Whitney prefăcându-se serioasă.

— Exact, spuse Nicki sever.

Whitney știa că inima ei îi aparținea deja lui Paul, așa că nu era nicidecum în pericol.

— Îmi voi păzi inima cu mare grijă, spuse ea

zâmbind. Nicki zăbovi cu privirea asupra buzelor ei moi și atrăgătoare, după care o privi în ochi.

— Poate ar trebui să-l previn pe Claude să și-o păzească pe a lui, zise el cu o ușoară ironie pe care Whitney nu o putea înțelege. Dacă ai fi fost

mai mare, Mademoiselle, cred că mi-aș fi păzit-o pe a mea.

Când Nicki o duse înapoi la mătușa ei, mai mult de o duzină de tineri așteptau nerăbdători să danseze cu ea. Nicki îi reținu mâna pe brațul său și

făcu un semn din cap spre un tânăr de la capătul șirului.

— Andre Rousseau ar fi un soț excelent pentru tine, zise el.

Whitney îi aruncă o privire exasperată.

— Chiar n-ar trebui să spui astfel de lucruri.

— Știu, zise el

zâmbind. Acum m-ai iertat pentru lipsa mea de politeţe de ieri?

Whitney încuviinţă veselă.

— Aş zice că tocmai am fost „lansată” la fel de frumos ca un vapor englez.

Nicki zâmbi cu căldură când îi atinse

degetele cu buzele.

— Călătorie plăcută, cherie, zise el. După care plecă.

Whitney încă se mai gândea la seara trecută și zâmbea în sinea ei coborând scările a doua zi dimineață, cu intenția de a călări iapa nărăvașă

a unchiului ei. Auzi voci masculine venind din salon, dar când dădu să treacă mai departe, mătușa Anne apăru în ușă zâmbind.

— Tocmai voiam să te chem, șopti ea. Ai oaspeți.

— Oaspeți? repetă Whitney cuprinsă de

panică.

Una era sa murmure banalităţi în timpul dansului, alta era să-i captiveze pe acei tineri care se gândiseră să-i facă o vizită de dimineaţă.

— Ce-o să le spun? întrebă ea. Ce-o să fac?

— Să faci? zâmbi

Anne și se dădu la o parte, îndemnând-o să intre. Fii tu însăți, draga mea.

Whitney intră șovăitoare.

— Tocmai mă pregăteam să călăresc în parc, le explică ea oaspeților, trei dintre cei cu care dansase seara

trecută.

Cei trei se ridicară imediat și îi întinseră câte un buchet de flori. Whitney se uită la ele și schiță un zâmbet.

— Se pare că tocmai ați venit de acolo.

Ei o priviră uimiți, dându-și seama că îi tachina insinuând că

luaseră florile din parc. Apoi, surpriza surprizelor, îi zâmbiră și începură să se ofere care mai de care să o însoțească în parc.

Pentru a fi corectă, Whitney le permise tuturor să o însoțească.

În acel an, domnișoara Stone fu

desemnată ca fiind „originală”. Într-o vreme când domnișoarele erau modele de delicatețe și cochetărie, Whitney era impulsivă și veselă. În timp ce alte fete de vârsta ei erau sfioase, Whitney era isteață și directă.

În anul care urmă,

Anne observă cum natura colabora cu timpul și Whitney deveni o frumusețe plină de viață, așa cum promitea de mult. Genele negre și dese îi adumbreau ochii extrem de expresivi a căror culoare se schimba de la verde ca marea la verde

foarte închis sub sprâncenele frumos arcuite. Niște cozi împletite de un șaten închis îi încadrau fața perfect sculptată cu o gură senzuală și o piele catifelată. Silueta îi era tot subțire, dar acum avea forme ispititoare și unduiri grațioase. Acela

fu anul în care i se spuse „Incomparabila”.

Domnii îi spuneau că este „tulburător de frumoasă” și „încântatoare” și că le bântuia visele. Whitney le asculta complimentele și declarațiile de dragoste nemuritoare cu un zâmbet pe de o parte

amuzat, pe de alta recunoscător pentru amabilitatea lor.

Îi amintea lui Anne de o pasăre tropicală, surprinsă și încântată de propria-i frumusețe, care se oprea șovăitoare, iar când cineva întindea mâna să o prindă, își lua zborul.

Era frumoasă, dar domnii plecau de lângă femei la fel de frumoase pentru a se bucura de veselia și de firea ei jucăușă.

La începutul celui de al treilea an al ei „în societate”, Whitney devenise o provocare pentru bărbații mai

sofisticaţi, care voiau să o cucerească numai pentru a dovedi că ei reuşeau unde alţii dăduseră greş, dar se trezeau îndrăgostiţi pe neaşteptate de o tânără care nu avea nici cea mai mică intenţie să le răspundă. Toată lumea ştia că, în curând,

trebuia să se căsătorească; la urma urmei, avea deja 19 ani. Până și Lord Gilbert devenise îngrijorat, dar când îi spuse soției sale că Whitney era extrem de pretențioasă, Anne zâmbi doar.

Deoarece i se părea că, în ultima vreme,

Whitney începuse să îl prefere pe Nicolas Duville.

CAPITOLUL 5

Pentru a treia oară în zece minute. Whitney își dădu seama că nu era atentă la conversație și le privi vinovată pe fetele care o vizitau în dimineața aceea. Din

fericire, ele erau atente la povestirile pline de entuziasm ale Theresei despre noua ei viață de femeie căsătorită și nu păreau să remarce neatenția lui Whitney.

Aceasta ținea în mână o scrisoare de la Emily, care tocmai îi fusese adusă, și se întreba, la

fel ca de fiecare dată, dacă aceea avea sa fie scrisoarea care avea să-i dea groaznica veste că Paul își alesese o soție. Neputând să mai suporte suspansul, o deschise și inima începu să-i bată și mai tare când citi:

„Dragă Whitney.”

scria Emily. „de acum va trebui sa mi te adresezi cu Lady Emily, baroana Archibald, Cea Mai Fericită Femeie. Mă voi aștepta să faci plecăciuni și să mă ciupești când ne vom vedea, ca să cred cu adevărat că s-a întâmplat așa ceva.” Următoarele două

pagini erau pline de elogii la adresa soțului ei și detalii legate de căsătoria care fusese oficiată cu aprobare specială. „Ceea ce ai spus despre Franța e valabil și pentru Anglia.” scria Emily. „Indiferent cât de groaznic ar fi el, dacă un domn are un

titlu, e considerat o partidă minunată, dar îți promit că, atunci când îl vei cunoaște, vei fi de acord ca soțul meu ar fi minunat și fără nici un titlu."

Whitney zâmbi, știind că Emily nu s-ar fi căsătorit cu baronul ei fără să-l iubească.

„Destul despre mine," continuă ea, „trebuie să-ți mai spun ceva ce am uitat să-ți pomenesc în ultima mea scrisoare. Am fost la o petrecere la Londra, unde gazda a prezentat un domn care e plăcut imediat de doamne. Și nu e de mirare, căci era foarte

chipeș și înalt și dintr-o familie franceză distinsă. Whitney, era M. Nicolas Duville! Am fost sigură că era același domn despre care ai pomenit în scrisorile tale și l-am întrebat dacă te cunoștea. Când a spus că da, Margaret Merryton și celelalte fete s-au

strâns în jurul lui, exprimându-și compasiunea. Cât ai fi râs, pentru că, a povestit despre toți pretendenții tăi și cuceririle tale de la Paris. A lăsat să se înțeleagă chiar faptul că el însuși ar fi îndrăgostit de tine, ceea ce le-a făcut pe fete să se

îngălbenească de gelozie. E adevărat ce a spus? Și după ce le-a aruncat o privire ce ar fi trebuit să le transforme în piatră, M. Duville le-a pus pe jar spunând că Parisul e la picioarele tale.

Whitney zâmbi. Deși Nicki îi spusese că o

cunoscuse pe Emily la Londra, nu pomenise nimic despre duşmanca dintotdeauna a lui Whitney, Margaret Merryton, sau despre celelalte fete. Bucuria pe care o simţise la gândul că îi luase apărarea păli când realiză că Nicki ar fi putut dori să-i fie mai

mult decât prieten. Timp de aproape trei ani, fusese doar un chip plăcut care apărea lângă ea pe neașteptate pentru a o invita la dans sau pentru a o tachina în legătură cu vreunul din numeroșii ei pretendenți. După care dispărea cu o femeie

frumoasă la braţ.

Însă, cu câteva luni în urmă, totul se schimbase. Se întâlniseră la teatru şi Nicki o invitase pe neaşteptate la operă. Acum o însoţea peste tot, la baluri şi petreceri, la operă şi piese de teatru. Dintre toţi

bărbaţii pe care îi cunoştea, Nicolas Duville era cel cu care îi plăcea cel mai mult să stea, dar nu suporta gândul că el ar fi avut intenţii serioase în ceea ce o privea.

Whitney se uită la scrisoare fără să o vadă, cu ochii trişti. Dacă

Nicki ar fi cerut-o în căsătorie și ea l-ar fi refuzat (ceea ce avea să facă), ar fi pus în pericol prietenia ei cu Therese, prietenia mătușii și unchiului ei cu soții Duville și chiar prietenia ei cu Nicki, care însemna foarte mult pentru ea.

Se forţă să citească scrisoarea în continuare. La sfârşit, era o veste despre Paul. „Elizabeth e la Londra pentru durata sezonului, dar la întoarcere, toţi se aşteaptă ca Paul să o ceară în căsătorie, din moment ce părinţii ei consideră că ar cam fi

timpul.”

Whitney, care fusese extrem de bucuroasă la vestea căsătoriei lui Emily, avu impresia că i se sfâșie inima de tristețe acum. După atâtea pregătiri și planuri, era, în sfârșit, gata să-i câștige dragostea lui Paul, dar

tatăl ei o ținea în Franța, ignorându-i rugămințile de a se întoarce acasă.

Imediat după ce își conduse prietenele, Whitney se duse în camera ei pentru a-i scrie. De data aceasta, avea să-i trimită o scrisoare tatălui ei pe care nu avea să o poată

ignora ca pe celelalte. Ea voia să meargă acasă – trebuia să meargă acasă – și trebuia să o facă imediat. După ce se gândi bine, îi compuse o scrisoare, făcând apel la orgoliul său rănit și la demnitatea sa, spunându-i cât de mult își dorea să meargă

acasă pentru a-i dovedi ca putea fi mândru de ea. Încheie prin a-i spune că îi era nespus de dor de el. După aceea, îi scrise lui Emily.

Când coborî cu scrisorile pentru a le da să fie expediate, fu informată că Monsieur Duville tocmai sosise și

voia să o vadă imediat. Uluită de acel ordin al lui Nicki, Whitney se duse în biroul unchiului ei.

— Bună, Nicki. E o zi minunată, nu? El se întoarse.

— Este? întrebă el tensionat și cu maxilarul încleștat.

— Da, însorită și caldă, vreau să spun.

— Ce te-a apucat să participi la o cursă de cai publică? o întrebă el trecând peste politeţuri.

— Nu era o cursă de cai publică, spuse Whitney uimită de vehemența lui.

— Nu? Atunci, poate

îmi explici cum de a apărut în ziarul de azi.

— Nu știu, oftă Whitney. Îmi închipui că cineva a spus cuiva care a spus altcuiva. Așa se întâmplă de obicei. Oricum, am câștigat. L-am învins pe Baronul Von Ault.

Vocea lui Nicki

răsună autoritar.

— Nu-ţi permit să mai faci asta!

O văzu înfuriindu-se şi oftă adânc.

— Îmi cer scuze pentru tonul meu, cherie. Ne vedem la balul mascat de la Armand astă-seară, dacă nu cumva te-ai

răzgândit și îmi permiți să te însoțesc.

Whitney îi accepta scuzele zâmbind, dar clătină din cap la propunerea de a o însoți la Armand.

— Cred că ar fi mai bine să merg cu mătușa mea și unchiul meu și să ne vedem acolo.

Celelalte doamne deja sunt supărate pe mine pentru că-ți monopolizez atenția atât de mult în ultima vreme, Nicki.

Pe moment, Nicki blestemă ceasul când îi dăduse voie să-i intre pe sub piele, când timp de aproape trei ani,

raţiunea îi spusese să stea departe de ea. Şi, apoi, cu patru luni în urmă, după o seară extrem de dezagreabilă cu o doamnă, care odată îl amuzase, dar acum îl plictisea, căci se agăţa prea mult de el, Nicki o întâlnise pe Whitney la teatru şi, dintr-un

impuls, o invitase la operă.

La sfârșitul serii, era absolut vrăjit de ea. Oferea o combinație minunată de frumusețe și umor, o inteligență amuzantă și un simț practic dezarmant. Și era teribil de evazivă.

O privi acum. Gura ei

senzuală schița un zâmbet afectuos, de genul celui pe care îl arunci unui frate drag, nu unui viitor soț, ceea ce îl înfurie pe Nicki și îl făcu să acționeze.

Înainte ce Whitney să-i ghicească intenția, el o apucă de brațe, lipind-o de trupul său și

își apropie gura de a ei.

— Nicki, nu! Eu...

Deodată, el o reduse la tăcere, mișcându-și buzele senzual, gustându-le pe ale ei. În trecut, numai pretendenții neîndemânatici și extrem de zeloși încercaseră să o sărute,

dar Whitney scăpase cu ușurință de ei, însă sărutul excitant al lui Nicki îi provoca o reacţie care o uimi şi o alarma. Izbuti să rămână perfect neclintită, dar în clipa în care el îi dădu drumul, ea se retrase repede.

— Presupun că ar

trebui să te pălmuiesc pentru asta, spuse ea prefăcându-se calmă.

Părea atât de calmă și neafectată, încât Nicki, care fusese neașteptat de tulburat de buzele ei moi și de sânii ei striviți de pieptul lui, era furios.

— Să mă pălmuiești? repetă el sarcastic. De ce

ai face-o? Nu pot să cred că eu sunt primul sau al o sutelea bărbat care îți fură un sărut.

— Serios? spuse ea și îl pălmui, jignită de insinuarea lui că ar fi fost o ușuratică. Ei bine, eu am avut onoarea de a fi fost prima!

Nici nu termină bine

de vorbit, că văzu furia de pe chipul lui și își dădu seama că făcuse o greșeala tactică insultându-i masculinitatea.

— Nicki... șopti ea, îndepărtându-se de el cu spatele. Dar el înainta spre ea. Whitney se ascunse după biroul

unchiului ei, privindu-l pe Nicki pe deasupra acestuia. De fiecare dată când Whitney făcea o mișcare, Nicki făcea la fel. Erau ca doi luptători despărțiți de biroul unchiului Edward, fiecare așteptând ca celălalt să facă o mișcare. Deodată,

Whitney realiză absurditatea situației și începu să râdă.

— Nicki, ai cea mai vagă idee ce o să-mi faci dacă mă prinzi?

Nicki știa ce i-ar fi plăcut să-i facă dacă o prindea, dar și el își dădu seama că era o scenă stupidă. Se

îndreptă și masca de furie îi căzu.

— Ieși de acolo, spuse el râzând ușor. Îți dau cuvântul meu că mă voi purta ca un gentleman.

Ea îl privi și, convingându-se că vorbea serios, îl ascultă. Petrecându-și mâna pe după brațul lui, îl

conduse spre ușă.

— Ne vedem diseară la balul mascat, îi promise ea.

CAPITOLUL 6

Lordul Edward Gilbert stătea în fața oglinzii cu ochii mari de șoc și repulsie văzând costumul de crocodil pe care soția sa i-l alesese pentru balul mascat de

la Armand.

Privirea sa revoltată trecu de la capul grotesc cu gura larg deschisă, gata să se închidă brusc, la picioarele cu gheare de reptilă și la coada groasă. Exact în mijloc, unde ar fi trebuit să fie corpul crocodilului, burta lui Edward apărea

maiestuoasă.

Întorcându-se cu spatele la oglinda, se uită peste umăr și încercă să dea din șolduri, văzând cu o fascinație morbidă cum coada i se unduia în spate.

— Obscen! pufni el dezgustat.

Lady Anne și

Whitney intrară în clipa aceea și Edward se întoarse spre soția sa.

— Dumnezeule mare! explodă el scoțând capul crocodilului și fluturându-l furios spre ea în timp ce se plimba prin încăpere, târându-și coada.

— Cum o să fumez

un trabuc purtând asta, pot să știu? Lady Anne zâmbi imperturbabil privindu-l în costumul pe care ea îl alesese fără să-l consulte.

— Nu l-am găsit pe cel de Henric al VIII-lea, preferatul tău, și eram sigură că n-o să-ți placă cel de elefant...

— Elefant! repetă el furios. Mă mir că nu l-ai luat pe acela. Aș fi mers în patru labe, fluturându-mi trompa și împungând oamenii în șezut cu colții! Doamnă, am o reputație de păstrat, demnitatea mea...

— Gata, dragul meu,

îl mustră ea cu afecțiune. Ce-o sa spună Whitney...

— Îți zic eu ce-o să spună, o să spună că arăt ca naiba. Toată lumea o să spună că arăt ca naiba!

Întoarse capul spre Whitney.

— Haide, draga mea,

spune-i mătușii tale că arăt ca naiba!

Whitney îl privi amuzată.

— Costumul tău e foarte original, unchiule Edward, spuse ea cu diplomație, după care îl conduse pe altă pistă, pomenind numele rivalului său

dintotdeauna. Am auzit că Herbert Granville vine costumat în cal.

— Nu mai spune! zise Lord Gilbert amuzat. În ce parte a calului?

Ea îl privi cu ochi strălucitori.

— Am uitat să întreb. El râse ușor și adăugă:

— Dă-mi voie să

ghicesc cine ești tu. Whitney se roti pentru a fi examinată.

Rochia ei grecească din mătase albă era prinsă pe umărul stâng cu o broșa de ametist, lăsând celălalt umăr ispititor de gol. Faldurile sale din voal îi acopereau sânii și talia

provocator și cădeau cu grație până la pământ. Părul des și lucios era presărat cu flori de piciorul-cocoșului și violete.

— Venus, spuse el.

Whitney clătina din cap.

— Indiciul ăsta o să te ajute.

Își puse o mantie din satin mov pe umeri și aşteptă.

— Venus, decretă el.

— Nu, spuse ea sărutându-l pe obraz. De fapt, croitoreasa a încercat să facă ceva mai mult. Sunt Persefona, dar ea e ilustrată mereu într-o rochie mai

simplă.

— Cine? întrebă Edward.

— Persefona, zeița primăverii, spuse Whitney. Mai ții minte, unchiule Edward? E prezentată mereu cu flori în păr și cu o mantie mov, ca asta.

Văzându-l pe unchiul

ei că era tot nedumerit, adăuga:

— Hades a răpit-o în timp ce culegea flori și a dus-o cu el în lumea de dedesubt pentru a-i fi soție.

— Foarte urât din partea lui, spuse Edward absent, dar îmi place costumul tău, draga

mea. Toți vor fi prea ocupați încercând să-și dea seama cine ești și nu-i vor mai da atenție crocodilului obez.

Apoi îi oferi un braț lui Whitney și unul lui Anne, care era o regină medievală.

Hohote de râs răsunau din sala de bal a

soților Armand, sufocând eforturilor muzicanților. Pe ringul de dans, oaspeții extravagant costumați încercau să danseze pe o muzică pe care abia o auzeau.

Stând pe margine, înconjurată de admiratorii ei, Whitney

zâmbea senină. Îl văzu pe Nicki sosind, salutându-și mama cu o mișcare scurtă din cap și îndreptându-se direct spre ea, recunoscând-o în ciuda măștii albe. Venea de la o altă petrecere, așa că nu purta costum. Whitney îl studie zâmbind în

sinea ei; admira totul la el, de la degajarea cu care purta hainele elegante la farmecul lui sofisticat. Pentru o clipă își aminti senzația pe care i-o dăduseră buzele lui și simți furnicături.

Când ajunse lângă ea, le aruncă o privire bărbaților din jurul ei și

aceștia se dădură la o parte pentru a-i face loc, de parcă le poruncise el. Zâmbind, el îi studie rochia, mantia mov și florile din păr. Apoi îi sărută degetele și spuse destul de tare pentru a fi auzit de toți:

— Ești fermecătoare în seara asta, Venus.

— Amin! aprobă o banană imensă care încerca să treacă pe lângă grupul lui Whitney.

— Ravissante! spuse un cavaler în armură, ridicând vizorul și privind-o apreciativ pe Whitney.

Nicki le arunca o

privire rece celor doi și Whitney ridică evantaiul cu o falsă sfială. Dar în spatele său, zâmbi larg. Aceea era lumea ei acum și avu un sentiment de siguranță. În Franța, când spunea ceva neobișnuit, nu se auzeau exclamații dezaprobatoare sau

șocate. Oamenii spuneau că e „spirituală” și „inteligentă” și chiar îi citau cuvintele. Cu siguranță, când avea să meargă acasă, în Anglia, avea să fie la fel. Făcuse multe greșeli acolo. Acum știa mai bine și nu avea să se mai facă de râs.

Simți privirea admirativă a lui Nicki, dar nu se osteni să-i spună că nu era costumată în Venus. Nimeni de la bal nu părea să fi auzit de altă zeitate din mitologie în afară de Venus și mantia mov, plus florile din păr nu îi ajutaseră cu nimic.

Renunțase de mult să mai explice.

Tocmai se gândea cui să-i acorde onoarea de a-i mai aduce un pahar de punci, când Andre Rousseau, unul dintre cei mai răbdători admiratori ai ei, observă că paharul ei era gol.

— Așa ceva nu e

permis, Mademoiselle, spuse el dramatic. Nu am realizat că paharul dumneavoastră necesita atenție. Îmi permiteți? zise el întinzând mâna spre paharul gol.

Whitney i-l dădu și el făcu o plecăciune.

— O adevărată onoare, Mademoiselle,

zise el și, aruncându-le celorlalți domni o privire triumfătoare, porni în direcția fântânii uriașe de cristal unde gâlgâia necontenit punciul.

Oare Paul ar fi fost onorat acum să-i aducă un pahar de punci? se întrebă Whitney

visătoare.

Gândul că Paul Sevarin ar fi fost extrem de încântat că ea îi permitea să o servească era atât de absurd, încât Whitney zâmbi. Dacă ar fi văzut-o acum aici, înconjurată și curtată de admiratori...

Brusc, Whitney

reveni cu gândul la realitate, dându-și seama că, fără să vrea, se uita fix la un bărbat din partea cealaltă a încăperii, care era îmbrăcat complet în negru. Sub jumătatea de mască neagră, buzele sale schițară un zâmbet și el înclină capul ușor

în direcţia ei.

Extrem de stânjenită pentru că fusese surprinsă privind fix, Whitney se întoarse atât de repede, încât fu cât pe ce să verse paharul din mâna lui Andre.

— Punciul dumneavoastră, Mademoiselle, zise el

întinzându-i paharul ca și cum ar fi fost un pumn de diamante.

După ce Whitney îi mulțumi și luă paharul, el se uită cu tristețe la vesta sa din satin mov, care era stropită acum.

Când Whitney îl întrebă cum se udase, Andre relată pericolele

prin care trecuse ca să-i aducă punciul.

— E foarte greu să-ți faci loc prin mulțime, Mademoiselle. În cele câteva minute în care am fost despărțit de dumneavoastră, a dat peste mine un leu beat, m-a împins aceeași banană care ți-a vorbit

mai devreme și m-am împiedicat de coada unui crocodil care m-a înjurat.

— Îmi pare rău, Andre, spuse Whitney abținându-se să nu râdă când se pomeni de crocodil. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— N-a fost nimic, o

contrazise Andre dramatic, făcând să pară că, într-adevăr, fusese minunat. Pentru tine, aș face orice. Nici o sarcină n-ar fi imposibilă. Pentru tine, aș traversa Canalul pe o plută, mi-aș smulge inima din piept...

— Poate ai mai

încerca un drum până la fântâna cu punci? îl tachina ea.

Solemn, Andre spuse că ar face chiar și asta. Nicki îl privi pe tânăr cu un amestec de milă, amuzament și dezgust.

— Cherie, îi spuse el lui Whitney petrecându-i mâna pe după brațul

său și conducând-o spre ușile ce dădeau spre terasă. Ori te măriți cu Andre, ori nu-i mai da speranțe. Altfel, va încerca să facă ceva periculos pentru tine, de exemplu, să traverseze strada.

— Bănuiesc că ar trebui să mă mărit cu el,

spuse Whitney cu un zâmbet îndrăzneț. Tu însuți ai spus că ar fi un soț foarte bun pentru mine, chiar în seara când ai venit la balul debutantelor și ai dansat cu mine.

Nicki tăcu până când ajunseră pe terasă.

— Ai face o greșeală

dacă te-ai mărita cu el, căci familia mea și cu cea a lui Andre Rousseau sunt prietene și această prietenie ar fi pusă în pericol dacă eu le-aș ucide unicul fiu numai ca tu să fii văduvă.

Uimită de acele cuvinte amenințătoare, Whitney îl privi brusc,

dar îl văzu zâmbind.

— Urât din partea ta, Nicki. Îl plac pe Andre, te plac și pe tine. Toți suntem prieteni.

— Prieteni? repetă el. Aș zice că noi doi suntem mai mult de-atât.

— Bine, atunci buni prieteni, zise ea.

Rămaseră afară, vorbind cu cunoscuți care se plimbau pe lângă ei pe terasă, în timp ce Whitney încerca să găsească un mod de a face ca prietenia ei cu Nicki să redevină impersonală, așa cum fusese până cu câteva luni în urmă. Deodată,

el vorbi și Whitney fu uluită de subiect.

— La ce vârstă se căsătorește o englezoaică?

— Nu mai târziu de 35 de ani, minți Whitney.

— Vorbesc serios.

— Foarte bine, zâmbi Whitney, încercând cu

disperare sa menţină o atmosferă degajată. Atunci, nu mai târziu de 25 de ani.

— E timpul să te gândeşti la căsătorie.

— Prefer să mă gândesc la dans.

Nicki se pregăti să o contrazică, dar se răzgândi şi îi oferi

brațul.

— Vom dansa, atunci, spuse el scurt.

Dar nici acest lucru nu avea să-l facă. O voce groasă, care păru să vină din întunericul din spatele lor, spuse:

— Din păcate, Monsieur, domnișoara Stone mi-a promis mie

acest vals.

Whitney se întoarse uimită când o siluetă învești mântată în negru apăru din beznă. Chiar și fără acel costum aproape satanic, Whitney ar fi recunoscut acel zâmbet ironic. Era identic cu cel pe care i-l aruncase din

partea cealaltă a sălii de bal când ea se trezise privindu-l fix.

— Mi-ai promis acest dans, spuse Satan când ea ezită. Whitney habar nu avea cine era acest străin, dar își dorea foarte tare să evite orice altă discuție despre căsătoria cu Nicki.

— Nu-mi amintesc să fi promis cuiva vreun dans, spuse ea ezitând.

— Mi l-ai promis de luni de zile, o informă Satan apucând-o de după umeri și trăgând-o destul de tare, încât să o direcţioneze spre sala de bal.

Schiţând un zâmbet

față de tupeul fenomenal al acestui bărbat, Whitney privi peste umăr și se scuză politicos față de Nicki, dar parcă îi simțea privirea rece în ceafă la fiecare pas pe care îl făcea.

Nicki fusese dat uitării, odată ce ea se

trezise în braţele acestui bărbat care dansa cu graţia cuiva care mai valsase de mii de ori până acum. Au plutit în dans o vreme, până ce Whitney n-a mai putut suporta suspansul.

— Chiar ţi-am promis un dans în seara asta? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse el.

Răspunsul lui laconic o făcu să râdă.

— Cine ești? întrebă ea complice.

Un surâs leneș trecu peste fața lui bronzată.

— Un prieten, îi spune cu o voce profundă și pătrunzătoare.

Whitney nu-i recunoscuse deloc vocea.

— Nu, ești o cunoștință, nu un prieten.

— Va trebui să îndreptăm situaţia asta, replică el cu toată încrederea de care era în stare.

Whitney simțea dorința perversa de a-i mai zdruncina puțin aceasta încredere de sine plină de aroganță.

— Mă tem ca este imposibil. Deja am mai mulți prieteni decât mi-ar trebui și toți îmi promit loialitate până la moarte.

— În acest caz, spuse el cu un zâmbet în ochii săi gri, poate că unul dintre ei va avea vreun accident, cu largul meu concurs.

Whitney nu se putu abține să zâmbească. Cuvintele sale nu aveau nici urma de răutate. Ea știa că el juca un lei de

șah verbal cu ea și era extrem de plăcut să încerce să-i contracareze mișcările.

— Ar fi urât din partea ta să le pui gând rău prietenilor mei. Prietenii mei nu sunt chiar ușă de biserica și destinația lor finala s-ar putea să nu aiba o climă

prea plăcută.

— Una foarte fierbinte? o tachina el.

Cu un oftat de aparent regret, Whitney îl aprobă solemn din cap.

— Mă tem că da.

El râse cu un râs contagios, iar ochii părură brusc a o iscodi

cu o privire îndrăzneață care o făcu pe Whitney să nu se simtă în largul ei. Își feri privirea încercând să își dea seama cine era el. Afară, pe terasă, vorbise într-o franceză fără cusur, dar aici, pe ringul de dans, engleza lui era la fel de fără cusur și fără vreo

urmă de accent. Chipul lui, acea parte care nu era acoperită de masca neagră, avea un bronz auriu, sănătos, pe care cu siguranță nu l-ar fi putut avea de la Paris în această perioadă a anului. Și nici din Anglia.

Încercarea de a-l

plasa undeva între sutele de bărbaţi care-i fuseseră prezentaţi în ultimii doi ani era ceva formidabil, dar Whitney încă se mai străduia. Mental îi ştergea de pe listă pe bărbaţii care fie nu erau destul de înalţi, fie nu aveau ochii de un gri atât de neobişnuit,

înălțimea sa, care depășea 1,80 m, era caracteristica sa cea mai evidentă. Ea reanaliza toate indiciile, dar tot nu putea să-l identifice. Cu toate acestea, el o cunoștea destul de bine, pentru a o putea recunoaște, în ciuda faptului că purta masca

pe jumătate de față. Când acordurile valsului se stinseră, ea nu era mai aproape de a-l identifica decât era la începutul dansului.

Whitney se îndepărta de el, întorcându-se pe jumătate, către Nicki care stătea pe marginea ringului de dans, dar

partenerul ei o prinse cu putere de mână și i-o strecură sub brațul său, ducând-o în direcția opusă, către latura de sud a casei, care se deschidea spre grădină.

La câțiva pași de ușă, Whitney începu să se îndoiască de cât de înțelept fusese să se lase

atrasă spre întuneric de un bărbat pe care nu-l putea identifica. Era pe punctul de a refuza să mai facă vreun pas când văzu că mai erau câteva zeci de invitați care se plimbau pe potecile grădinii luminate de lampioane și oricare i-ar fi sărit în ajutor; dacă

însoțitorul ei nu s-ar fi purtat ca un gentleman. Nu că Whitney s-ar fi îndoit că el era un gentleman, căci familia Armand era notorie pentru meticulozitatea cu care își alegea invitații.

Afara, ea își desprinse masca și o păstră în

mână, inspirând adânc mirosul aromat al nopții de primăvară. Ajunseră la o masă de fier forjat, albă, cu scaune împrejur, care se afla nu departe de casă și de ceilalți invitați, iar însoțitorul ei îi trase un scaun.

— Nu, aș prefera să

stau în picioare, spuse Whitney, bucurându-se de relativa liniște și de frumusețea nopții cu lună.

— Ei bine, Persefona, cum ne descurcăm noi cu prietenia noastră, dacă niciunul dintre prietenii tăi nu are de gând să-mi facă o

favoare și să moară în viitorul apropiat?

Whitney zâmbi, încântată că măcar unul dintre invitaţi nu o confundase cu Venus.

— De unde ai știut cine sunt?

Ea se referea la identitatea sa ca Persefona, dar, evident,

Satan o înțelese greșit, căci spuse:

— Duville nu poartă mască și, cum am auzit că voi doi sunteți de nedespărțit, când l-am văzut pe el, mi-am dat seama cine ești tu.

Fruntea netedă a lui Whitney se încruntă la vestea nedorită că ea și

Nicki erau consideraţi nedespărţiţi de bârfitori.

— De vreme ce acest răspuns pare a te supăra, poate c-ar fi trebuit să fiu mai sincer şi să spun că ai anumite atribute care m-au ajutat să te identific chiar şi cu mască şi înainte de sosirea lui Duville.

Doamne! Oare privirile lui îi măsuraseră trupul sau era doar imaginaţia ei? Când el se lăsă relaxat pe spate, ea se simţi dintr-odată foarte stânjenită.

— Cine eşti? întreba ea cu hotărâre.

— Un prieten.

— Categoric nu! Nu-

mi amintesc de nici o cunoștință a mea care să fie așa de înaltă și să aibă asemenea ochi și nici asemenea cutezanță, mai ales pentru un englez...

Se opri și-l studie nesigură.

— Ești englez?

El privi în jos spre

ochii ei verzi și iscoditori și chicoti.

— Ce urât din partea mea! Ar fi trebuit să vorbesc cu accentul și cuvintele potrivite pentru a-ți da seama cine sunt.

Avea umor și Whitney nu se putu abține să nu surâdă.

— Foarte bine. Acum, că ai recunoscut că ești englez, spune-mi cine ești.

— Cine ai vrea să fiu, micuța mea? Femeilor le plac titlurile nobiliare. Ți-ar plăcea să-ți spun că sunt duce?

Whitney izbucni în râs.

— Poți fi hoț la drumul mare sau chiar pirat, spuse ea zâmbind, dar ești tot atât de duce cum sunt și eu.

Amuzamentul dispăru cu totul de pe chipul lui, fiind înlocuit de nedumerire.

— Pot să te întreb de ce ești așa de sigur ă că

nu sunt? Gândindu-se la singurul duce pe care-l cunoscuse vreodată, Whitney îl măsură din cap până în picioare fără pic de jenă, plătindu-i astfel pentru felul în care o analizase el mai devreme.

— Să începem cu ceea ce e mai evident.

Daca ai fi duce, ai avea un monoclu.

— Și ce aș face cu monoclul acum, că am masca? întreba el.

— Ducele nu folosește monoclu pentru că nu vede. E doar pentru a părea mai afectat. ÎI duce la ochi și le studiază pe doamne.

Dar mai sunt și alte motive pentru care nu poti fi duce. Nu ai baston, nu șuieri și nu gâfâi și, sincer, mă îndoiesc că ai gută.

— Gută? Râsul îl înecă. Whitney dădu din cap.

— Dacă nu ai gută, bastonul și gâfâitul nu

pot convinge pe nimeni că ești duce. N-ai putea alege alt titlu la care să aspiri? Ai putea trece drept conte, daca ai șchiopăta ușor și te-ai uita cruciș.

El își dădu capul pe spate și râse zgomotos, apoi dădu din cap și o privi gânditor, aproape

tandru.

— Domnișoară Stone, spuse el cu o gravitate amuzată, nu v-a spus nimeni că titlurile nobiliare sunt respectate, nu batjocorite?

— Au încercat, recunoscu Whitney amuzată.

— Și

— Și, așa cum se poate vedea, nu m-au convins.

O vreme, privirile lui se opriră asupra perfecțiunii elegante a feței ei, apoi se fixară asupra ochilor ei verzi.

— Dar indiciul cel mai important pentru

faptul că nu sunt duce e că nu am monoclu, spuse el oarecum absent.

Whitney dădu din cap afirmativ, jucându-se cu panglicile măștii sale.

— Ar trebui să-l ai mereu la dumneata.

— Chiar și când merg

la vânătoare? insistă el.

— Dacă ai fi duce, ai fi prea înțepenit ca să mai călărești.

Printr-o mișcare înșelătoare, el o prinse de mâini și o trase spre el, astfel încât șoldul ei se lipi de coapsa lui.

— Chiar și în pat, întreba el pe un ton

moale. Whitney, care fusese deja paralizată de mișcarea lui neașteptată, se desprinse din strânsoare și îi aruncă o privire de gheață în timp ce zeci de vorbe se întreceau să fie primele care să fie rostite.

Când ea deschise gura să spună ceva, el se

ridică.

— Pot să-ți ofer un pahar de șampanie? întrebă liniștit.

— Poți sa te duci direct la...

Potolindu-și furia în fața înălțimii și umerilor lui puternici, Whitney dădu din cap.

— Te rog, îngăimă ea.

El mai zăbovi acolo o clipă, ochii lui gri studiindu-i pe cei verzi ai lui Whitney, apoi se întoarse și plecă spre casă, pentru a-i aduce șampania.

Când trecu dincolo de arcadă, Whitney răsufla ușurată. Se întoarse și, traversând

pajiștea, intră în sala de bal prin cealaltă parte.

Din acel moment, seara deveni neplăcută. Era încordată, nervoasă, pe jumătate dornică să revadă figura cu mască neagră, pe care și-o va aminti mereu ca Satan, cu toate că el păstrase distanța, rămânând

înconjurat de un mic grup cu care vorbea și râdea.

În timp ce aștepta ca unchiul și mătușa ei să-și ia rămas bun de la gazde, Whitney îl văzu pe Satan îndreptându-se spre partea din față a șirului de invitați. Capul lui era ușor aplecat spre

femeia blondă care îi zâmbea. El râse la ceva ce spuse ea, iar Whitney roși amintindu-și cum râsese cu ea în grădină. Era iritată. Își dorea ca el să-și scoată masca, pentru a-i vedea fața, apoi începu să se întrebe cine era blonda. Decise că era amanta lui,

pentru că el nu și-ar fi pierdut timpul cu nici o femeie care nu ar fi acceptat să joace acest rol, cel puțin pentru o noapte.

Pe neașteptate, el se întoarse și, pentru a doua oară în acea seara, Whitney fu surprinsă uitându-se la el. Privirile

li se întâlniră și Whitney ridică ușor bărbia încercând să-i susțină privirea. Un zâmbet vag, fantomatic, înflori în colțul gurii sale și el înclină ușor capul către ea. Furioasa, Whitney își mută privirea. Arogant, îngâmfat.....Nu-și găsea cuvinte destul de dure

pe care să i le atribuie în mintea sa.

— Ce naiba se întâmplă, draga? îi șopti mătușa ei. Whitney arăta precaut cu capul în direcția ușii, unde Satan tocmai punea o capa pe umerii blondei.

— Știi cine e, mătușă Anne?

Mătușa ei studie cuplul puțin, apoi începu să dea din cap a negare, dar brusc se opri, pentru că blonda ridică mâna și își scoase masca.

— Este Marie St. Allermain, cunoscuta cântăreață, șopti Anne. Sunt sigură de asta!

Whitney văzu o expresie ciudată pe chipul mătușii ei când aceasta îl analiză pe bărbatul brunet cu capă neagră.

— Și, dacă ea este St. Allermain, atunci el trebuie să fie... Doamne! Chiar este!

Anne se uita la

Whitney, dar aceasta era cu ochii lipiți de Satan care-și mișca ușor mâna pe spatele blondei, conducând-o afară, pe ușa din față. Își amintea cum aceleași mâini o trăseseră spre el și se înroși de rușine.

— De ce mă întrebi? spuse Anne.

Ultimul lucru pe care voia Whitney să-l facă era să recunoască faţă de oricine că fusese destul de fraieră încât să meargă în grădină cu un bărbat pe care, era sigură acum, nu-l cunoştea.

— Mi s-a părut că e cineva cunoscut, dar

acum îmi dau seama că nu e, răspunse Whitney și păru extrem de ușurată pentru că mătușa ei nu părea interesată să continue discuția pe temă.

De fapt, Anne era încântată să renunțe la subiectul acesta. Visase și își făcuse prea multe

planuri pentru a o vedea pe Whitney devenind o altă cucerire a ducelui de Claymore. Marie St. Allermain era amanta lui de aproape un an și se zvonea că o însoţise chiar și în Spania, atunci când ea cântase pentru rege și regină, cu două luni în urmă.

De ani întregi, bârfitorii îi legaseră numele de cele ale tuturor femeilor frumoase, de familie bună din Europa, dar căsătoria nu făcea parte dintre lucrurile pe care le oferea el. Frumosul nobil avea la activ un șir lung de inimi frânte și

de visuri de căsătorie spulberate care ar fi făcut orice femeie de bun simţ care avea vreo rudă de măritat să se înfioare. Acesta era ultimul bărbat de pe continent faţă de care Anne ar fi vrut ca Whitney să manifeste vreun interes.

Ba chiar ultimul din lumea întreagă.

CAPITOLUL 7

La exact patru săptămâni după balul mascat de la familia Armand, Matthew Bennett părăsea biroul și se urca într-o splendidă trăsură lăcuită, de

culoare grena, cu blazonul ducatului Westmoreland marcat în aur pe uși. El își puse geanta din piele de căprioară în care erau toate datele legate de domnișoara Whitney Allison Stone lângă el și își întinse picioarele în trăsura luxoasă a

ducelui.

De aproape un secol, predecesorii lui Matthew aveau privilegiul de a se ocupa de problemele legale ale familiei Westmoreland, dar cum principalele reședințe ale lui Clayton Westmoreland erau în Anglia, tatăl lui

Matthew, care era la biroul din Londra, îl cunoștea personal pe duce. Până acum, Matthew avusese de-a face cu el numai în scris, așa că acum era foarte dornic să facă o impresie bună.

Trăsura urca încet pe drumul care se unduia

printre dealurile verzi pline de flori de câmp, apoi casa în stil francez a ducelui apăru la orizont. Matthew se uită la ea mirat. Aflată pe deal, construcţia cu etaj din piatră şi sticlă era înconjurată de terase de pe care se putea vedea panorama de jur-

împrejur.

Trăsura trase în faţa casei şi Matthew îşi luă geanta, apoi păşi uşor pe treptele de piatră. El îi dădu cartea de vizită majordomului, apoi fu condus în biblioteca mare cu pereţii plini de cărţi.

Rămas singur o clipă,

Matthew se uită plin de admirație la obiectele de valoare care erau așezate pe mesele din lemn de trandafir. Un minunat Rembrandt atârna deasupra șemineului de marmură, iar o parte dintr-un perete era acoperit cu schițe ale lui Rembrandt. Un perete

era numai din uși franceze care se deschideau către o terasă de piatră care oferea o vedere uimitoare către peisajul din jur.

În celălalt capăt al camerei, îndreptat către geam, era un birou din stejar masiv, sculptat la

capete cu modele complicate de frunze și viță. În mintea sa, Matthew plasă biroul pe undeva, pe la sfârșitul secolului al XVI-lea și, judecând după arta cu care fusese lucrat, probabil că decorase un palat regal. Traversând covorul persan gros,

Matthew se așează pe unul din scaunele de piele, înalte, care se aflau în fața biroului și își puse geanta din piele de căprioară lângă el.

Ușa bibliotecii se deschise și Matthew se ridică, aruncându-i o privire rapidă bărbatului brunet de care depindea

viitorul său. Era ceva viguros în alura sa, ceva care sugera o viaţă activă, sportivă, nu indolenţa şi mulţumirea de sine cu care era obişnuit Matthew atunci când venea vorba de nobilii bogaţi. Acest om emana o aură de forţă cu grijă reţinută, de putere.

O pereche de ochi gri se aţintiră asupra sa şi Matthew înghiţi în sec în timp ce ducele se duse dincolo de birou şi se aşeză. Îl invită şi pe Matthew să ia loc, apoi spuse cu o autoritate calmă:

— Începem, domnule Bennett?

— Desigur, spuse Matthew și își drese vocea. Așa cum mi-ați cerut. Alteță, ne-am interesat de familia și trecutul domnișoarei. Domnișoara Stone este fiica lui Susan Stone care a murit când domnișoara Stone avea cinci ani și a lui Martin

Albert Stone, care este încă în viață. S-a născut pe 13 iunie 1800, în casa familiei din apropierea satului Morsham, care e la aproape șapte ore de Londra. Proprietatea familiei Stone este mică, dar profitabilă, iar Martin Stone a trăit mereu la nivelul

moșierilor. Cu toate acestea, acum patru ani, situația sa financiară a suferit profund. Dacă vă amintiți, este vorba de perioada în care o parte din Anglia a fost afectată de săptămâni în șir de ploaie. Proprietățile, ca aceea a lui Stone, care nu aveau sisteme

adecvate de canalizare, au suferit mai mult decât altele, pentru că nu existau posibilități de a salva moșia și mai ales animalele. Rapoartele noastre arată că Stone a făcut apoi mai multe investiții mari și nu foarte înțelepte în mai multe afaceri riscante și,

când acestea au dat greș, el și-a triplat investițiile în alte asemenea afaceri, în speranța de a recupera pierderile. Toate aceste investiții au fost dezastruoase și, acum doi ani, el și-a ipotecat casa, pentru a obține destul capital pentru ultima și cea mai

mare dintre investiții. A băgat toți banii într-o companie navală. Din păcate, nici aceasta nu a mers. În acest moment, a ipotecat tot ce putea ipoteca și este dator vândut nu numai celor care l-au împrumutat de la Londra, dar și la magazinele locale. Moșia

se duce de râpă și i-au mai rămas numai câțiva oameni.

Matthew scoase din geanta sa un teanc de hârtii.

— Aveți aici lista cu creditorii săi, deși se poate să fie mai mulți, pe care noi nu i-am descoperit în scurta

perioadă pe care am avut-o la dispoziție pentru a investiga.

El împinse hârtiile peste birou și așteptă o reacție din partea ducelui.

Lăsându-se pe spate în scaun, Clayton Westmoreland, parcurse lista cu o față

impasibilă.

— Cât de grav e? întrebă el atunci când termină de parcurs ultima pagină.

— În total, cred că are datorie circa 100.000 de lire. Suma uriașă nu-l impresiona deloc pe duce, care îi dădu înapoi hârtiile lui Matthew și

schimbă brusc subiectul.

— Ai aflat ceva despre fată?

Cine, se întreba Matthew în timp ce scotea dosarul pe care scria „W. Stone” din geantă, ar trebui să știe mai multe despre fată decât cel a cărui amantă

avea să devină. Cu toate că ducele nu pomenise despre asta, Matthew ghicise că ducele voia să și-o facă amantă pe fata despre care se discuta, oferindu-i o casă confortabilă și un venit propriu. El luase interesul ducelui față de familia fetei ca pe o

curiozitate legată de cât de mare ar fi putut fi opoziția din partea acestora.

Mintea de avocat a lui Matthew considera că situația scandaloasă în care se afla domnul Stone din punct de vedere financiar făcea ca finalul acestei povești să

fie unul previzibil. Matthew Stone trebuia să accepte să-i încredinţeze lui Clayton Westmoreland întreţinerea fiicei sale. Ce altă variantă avea? Abia mai putea sa-i cumpere haine şi s-o ţină în rândul lumii. Dacă Stone era

preocupat de reputaţia fetei, a sa era mult mai proastă decât ar fi putut fi a fetei. Odată ce creditorii săi aveau să descopere situaţia reală, ceea ce avea să se întâmple curând, el avea să se confrunte nu numai cu o situaţie jenantă, ci şi cu o şedere

în închisoarea datornicilor.

Matthew se înroși când își dădu seama că se uita de ceva vreme la dosarul deschis al fetei, așa că începu să vorbească imediat.

— Cu toate că a fost greu să aflu multe lucruri personale, fără a

trezi suspiciuni, am aflat că domnișoara Stone era un copil dificil și destul de imprevizibil. Se pare că este o tânără citită și extrem de bine educată de un șir lung de meditatori. Vorbește fluent franceza și este destul de pricepută la greacă, încât să-l asiste

pe unchiul ei la întrunirile sociale, atunci când sunt și diplomați greci de fată. Citește în italiană, latină și germană. S-ar putea să le și vorbească, dar nu stim sigur.

Matthew ezită, simțindu-se caraghios că-i spunea lordului

Westmoreland ceva ce el deja știa.

— Continuă, spuse ducele ușor amuzat de disconfortul evident al lui Matthew.

Acesta dădu din cap și continuă.

— Mulți dintre cei pe care i-am contactat au spus că au existat mari

neînțelegeri între tată și fiică. Câțiva au considerat că vina era a lui, dar mulți îl simpatizează spunând că e un tată care are o fiica rebelă, inconsolabilă. La 14 ani, domnișoara Stone a avut o puternică pasiune pentru un domn pe nume Paul Sevarin.

Sevarin era cu zece ani mai mare decât ea și se pare că nu era nici el mai mulțumit ca tatăl ei de atașamentul fetei fată de el. Din aceasta cauză și din cauză că oricum nu se putea înțelege cu ea, tatăl ei a trimis-o în Franța cu unchiul și mătușa ei, când avea

aproape 16 ani. Ei i-au făcut intrarea în societate la 17 ani, așa cum sunt uzanțele acolo. De atunci, sursele noastre indică faptul că ea se bucura de o mare popularitate aici. Desigur, dacă ar fi cunoscute situația financiară a tatălui ei și

faptul că ea nu are zestre, situația s-ar schimba foarte tare, încheie Matthew, care se uită la duce cerându-și scuze din priviri, după care reveni la dosar.

— Domnișoara Stone a fost pe punctul de a primi mai multe cereri în căsătorie, dar i-a

descurajat pe peţitori, atunci când intenţiile lor i-au devenit clare. Aceia care au insistat şi au ajuns să discute cu unchiul ei, lordul Edward Gilbert, au fost refuzaţi, se pare în numele lui Martin Stone. Se pare că manierele ei sunt

acceptate de societate, cu toate că sunt puțin ieșite din comun. Am greșit cu ceva? întrebă Matthew atunci când ducele izbucni în râs.

— Nu, nu e nici o greșeala aici, chicoti Clayton. Aș spune că informația e chiar foarte exactă.

Își amintea încă amuzamentul din ochii ei verzi atunci când vorbea despre titlurile nobiliare, mai ales despre al lui.

— Mai este ceva? întrebă el în cele din urmă.

— Numai câteva remarci. Alteță. Unchiul

ei, lordul Edward Gilbert, așa cum știți, este atașat al Consulatului britanic și se bucură de o reputație fără pată. Se pare că domnișoara Stone se înțelege foarte bine cu el și cu soția acestuia, Lady Anne Gilbert. În prezent, se pare că

Nicolas Duville este pe punctul de a o cere în căsătorie și fără îndoială, lordul va considera oferta acceptabilă. Familia Duville este, așa cum știți, una dintre familiile bune din Franța, iar Nicolas este fiul și moștenitorul lor. Matthew închise

dosarul.

— Asta este tot ce am reușit să aflăm în timpul pe care ni l-ați acordat.

Lăsându-l pe avocat cu gândurile lui, Clayton se duse la ferestrele care dădeau spre dealurile verzi. Încrucișându-și mâinile la piept, el se rezemă cu umărul de

tocul geamului și privi spre priveliștea minunată, în timp ce se gândea pentru ultima dată la planul pe care, dacă avea să-l exprime în cuvinte acum, avea să devină realitate.

De mai multe ori când fusese în Franța, o văzuse pe Whitney, se

simțise atras de ea și se amuzase de felul în care-și gonea admiratorii prea insistenți. Fuseseră prezentați unul altuia de două ori, dar prima dată era prea tânără pentru ca el să-i dea atenție, iar a doua oară, era înconjurată de prea mulți admiratori. Se

uitase în direcţia lui scurt, fără a-l privi cu adevărat şi fără a-i reţine numele.

Dupa aceasta, el evitase orice altă întâlnire cu ea, simţind că, pentru ca Whitney să ajungă în braţele sale, ar fi fost nevoie de timp şi de o curte asiduă. La

acea vreme, Clayton, nu prea avea timp. Iar, în ceea ce privea curtatul, el nu-și amintea să fi curtat vreodată, de când era adult, vreo femeie, sau cel puțin, nu o femeie care nu voia să se lase cucerită. Ele erau gata și dornice chiar să-l curteze pe el.

Apoi, acum patru săptămâni, stătuse și băuse un pahar cu ea în grădina familiei Armand și se luptase aprig cu dorința de a se apleca spre ea și de a-i săruta încet, fără sfârșit, surâsul obraznic de pe buzele moi, chemătoare, de a o lua pe sus și de a

face dragoste cu ea chiar acolo.

Era foarte tentantă, foarte atrăgătoare și provocatoare, avea un zâmbet angelic, un trup voluptuos de zeiță și un farmec care îl făcea să tresară ori de câte ori se gândea la ea. Și avea un simț al umorului și un

dispreț față de tot ce era absurd care se potriveau cu ale sale.

Clayton renunțase să mai încerce să înțeleagă motivele sale pentru pasul pe care urma să-l facă. O voia și ăsta era un motiv suficient. Ea era caldă, spirituală și înșelătoare ca un fluture.

Nu l-ar fi putut plictisi niciodată, așa cum o făceau celelalte femei. El știa asta datorită înțelepciunii date de experiența de ani de relații cu sexul frumos.

Decizia fusese deja luată, așa că se întoarse către birou.

— O să vreau să

întocmiți câteva documente și se va face un transfer mare atunci când Stone va accepta oferta mea.

— Dacă o va accepta, îl corecta Matthew automat. Sprânceana lui se ridică.

— O va accepta.

În ciuda nervozității

sale de azi, Matthew era un avocat respectat care se obișnuise să nu arate nici un fel de emoție atunci când avea de-a face cu probleme delicate. Cu toate acestea, atunci când ducele începu să-i dicteze condițiile necesare pentru suma de

bani uluitoare care îi era oferită lui Martin Stone, Matthew ridică privirea uimit.

Clayton stătea la fereastră privind absent la trăsura care-l ducea pe Matthew Bennett înapoi la Paris și care-și croia drum printre dealuri. Era deja

nerăbdător să se termine totul. O voia pe Whitney și o voia chiar acum, dar nu avea de gând s-o curteze în Franța, așteptând la coadă și jucând jocuri imbecile. Asta nu avea să facă pentru nici o femeie, nici chiar pentru domnișoara Stone. În

afară de asta, stătuse prea mult departe de Londra. Pentru a se putea ocupa de afacerile sale, trebuia să fie mai aproape de Londra.

De vreme ce moșia Stone era la numai șapte ore de oraș, el putea să se ocupe și de afaceri și de curtat de undeva, din

apropierea casei ei. Astfel, el decisese să-l determine pe tatăl ei să o cheme înapoi în Anglia, de îndată ce se semnau actele și se transferau banii.

Clayton nu se gândise nici o clipă că Martin Stone ar fi putut să-i refuze oferta și nici nu

se îndoise vreo clipă de capacitatea sa de a o atrage pe Whitney în brațele sale..

Ceea ce-l îngrijora erau aparentele neînțelegeri dintre Whitney și tatăl ei. Exista un mic risc ca, dacă ea afla de aranjament prea

devreme, să se revolte pentru a-l înfrunta pe Martin Stone. Instinctu îi spunea lui Clayton că, dacă vreodată Whitney ar fi ajuns să fie împotriva sa, ea s-ar fi dovedit un adversar foarte aprig. Și el nu voia să se lupte cu ea, el voia să facă dragoste cu

ea.

Şi mai era şi problema identităţii sale şi a notorietăţii personale. Prefera ideea unei curtări undeva, în peisajul de ţară, dar oare cum avea să reuşească să-i facă pe toţi să stea la distanţă? În momentul în care ziarele ar fi

descoperit că trăiește la țară, presupunerile legate de ceea ce face el acolo ar fi făcut furori, iar sătenii ar fi început să-i urmărească fiecare pas cu o curiozitate fanatică, mai ales dacă i-ar fi dat atenție lui Whitney.

De vreme ce Whitney

avea o părere așa de proastă despre nobilime, mai ales despre duci. Clayton începea să se întrebe dacă nu cumva era înțelept să țină secrete nu numai aranjamentul cu tatăl ei, ci și identitatea sa, până ce avea s-o cucerească.

Șapte zile mai târziu.

Matthew se întorcea la casa de la țară, din Franța, a ducelui, și era condus pe o verandă mare, unde Westmoreland stătea la o masă de fier forjat și lucra la niște acte, cu spatele către vederea panoramică.

— Bei cu mine un

coniac, Matthew? întrebă el, fără să-și ridice ochii.

— Da, vă mulțumesc. Alteță, murmură Matthew, mulțumit și uimit de faptul că ducele folosise prenumele și de oferta prietenoasă de a bea un coniac.

Ducele de Claymore

privi peste umăr la servitorul care aştepta lângă balustrada de piatră şi băuturile fură aduse fără a se fi rostit vreun cuvânt. Câteva minute mai târziu, ducele lăsă hârtiile deoparte şi se uită la Matthew, care se aşezase la masă vizavi de el.

Ca și servitorul, Matthew se trezi răspunzând la o comandă nerostită și scoase documentele din geantă dându-i-le ducelui.

— Așa cum ați cerut, am inclus și prevederea că dvs vă veți ocupa și de cheltuielile

domnișoarei Stone. Vreți să stabilim o sumă maximă?

— Nu, îmi asum întru totul responsabilitatea pentru ea, murmură absent Clayton, uitându-se peste acte. După câteva minute, lăsă deoparte documentele și îi zâmbi

lui Matthew.

— Ei bine, ce părere ai? întrebă el.

— Ce părere are domnișoara Stone? contră Matthew zâmbindu-i ducelui.

— Ceea ce crede domnișoara Stone nu vom ști o vreme. Ea nu știe nimic despre asta.

De fapt, ea nu știe nimic despre mine.

Matthew își ascunse surprinderea luând o înghițitură mare din excelentul coniac.

— Atunci, vă urez mult noroc și cu tatăl și cu fiica! Ducele nu băgă în seamă urările, ca și cum nu ar fi avut nevoie

de noroc și se lăsă pe spate în scaunul său.

— Voi pleca în Anglia săptămâna asta, pentru a discuta problema cu Martin Stone. Dacă va fi de acord, o să am nevoie de un loc, în apropiere, unde să locuiesc. Anunță-l pe tatăl dumitale, la Londra, să

îmi găsească o casă confortabilă, te rog. Ceva modest, accentuă el, spre uimirea lui Matthew.

— Dacă se poate să nu fie la mai mult de o jumătate de oră de moșia lui Stone. Nu vreau să petrec prea multă vreme călătorind

între casa ei și a mea.

— O casă modestă care să fie la jumătate de oră de casa lui Stone, repetă Matthew fascinat.

Uimirea acestui om aduse o umbră de amuzament în ochii lui Clayton.

— Corect. Și negociază contractul de

închiriere pe numele Westland, nu Westmoreland. De îndată ce eu și oamenii mei ne vom instala acolo, vom fi foarte retrași și eu voi trece drept Clayton Westland, un nou vecin.

— Nu și pentru domnișoara Stone,

spune Matthew

— Ba mai ales pentru domnișoara Stone, chicoti Clayton.

CAPITOLUL 8

O lună mai târziu, Wilson, majordomul familiei Gilbert, se îndrepta pe culoar către biroul Lordului Gilbert, pentru a da poșta. Prima scrisoare era una din

Anglia. Cinci minute mai târziu, ușa biroului se deschidea și Lord Gilbert striga la majordom:

— Vreau ca Lady Gilbert să mi se alăture imediat în birou! Nu mai zăbovi, omule! Imediat, am spus! strigă el după majordomul

care deja alerga pe hol, cu poalele despicate ale hainei fluturând în spatele său.

— Ce s-a întâmplat, Edward? întrebă Anne, intrând în biroul soţului ei pentru a răspunde chemării atât de urgente.

— Asta, spune

Edward, întinzându-i scrisoarea primită de la Martin Stone. Anne își mută privirea de la chipul alb al soțului ei, la semnătura de pe unica foaie de hârtie pe care o ținea în mână.

— A trimis după Whitney? întrebă ea cu o voce chinuită.

— Spune că îmi va restitui toți banii cheltuiți cu întreținerea ei în acești patru ani, de îndată ce va primi, de la mine o factură, spuse el nervos. Și a trimis o mică avere pe care ea s-o cheltuiască pe haine înainte de a se întoarce. Cine naiba se crede

ăsta? N-a trimis nici un bănuț pentru cheltuielile ei atâta timp. Nenorocitul! Nu va primi nici o factură de la mine și o să am eu grijă ca ea să se întoarcă așa cum trebuie. Poate să-și bage banii ăștia...

— Whitney se duce acasă, suspina Anne

distrusă prăbușindu-se într-un scaun. Mă amăgeam cu gândul că el a uitat de ea.

Deodată se lumină la față.

— Scrie-i lui Martin chiar acum și sugerează-i o alianță cu Nicholas Duvilie. Asta ne va mai oferi ceva timp.

— Citiți scrisoarea, doamn[. El spune cât se poate de direct și de nepoliticos ca ea trebuie să plece de aici într-o lună, fără alte scuze sau amânări.

Anne făcu așa cum îi spusese el, parcurgând tristă acele rânduri.

— Spune aici ca

trebuie să-și ia, în acest timp, adio de la prietenele ei de aici și să meargă la croitorii și pălărierii preferați. Cred că s-a schimbat în ultimii patru ani. Înainte nu s-ar fi gândit niciodată că Whitney are nevoie de timp pentru a-și cumpăra

hainele de aici, de la Paris, unde moda e atât de avansată, Edward, spuse ea, crezi că e posibil ca el să fi primit o ofertă pentru mâna lui Whitney de la acel tânăr pe care ea îl adora când era fetiță?

— Nu a primit nici o o cerere în căsătorie

pentru ea, spuse nervos Edward, altfel s-ar fi lăudat cu asta în scrisoarea aceea blestemată, crezând că el a reușit ceea ce crede el că noi nu am putut face. Poți să-i spui chiar acum, ca să terminăm odată. Vin și eu sus imediat, spuse el

întorcându-se cu spatele.

Whitney stătea nemișcată încercând să înțeleagă vestea pe care credea ca abia aștepta s-o primească.

— Mă bucur să merg acasă, mătușă Anne, spuse ea într-un final, doar că...

Și vocea refuza s-o mai asculte.

Se bucura să meargă acasă? Nu, era îngrozită să meargă acasă. Se temea că avusese o șansă și dăduse greș... Una era să lâncezească la Paris, înconjurată de bărbați care o flatau și o admirau, și alta să

meargă acasă și să încerce să-l facă pe Paul s-o vadă cu ochii celor de la Paris. Acolo trebuia să le facă față tatălui ei și lui Margaret Merryton, și tuturor mamelor care o făcuseră întotdeauna să se simtă mai măruntă decât o insectă. Aici erau

mătușa Anne și unchiul Edward care o iubeau și râdeau cu ea, care-i făceau viața plăcută și fericită.

Mătușa ei se întoarse cu fața spre fereastra, dar Whitney văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz. Își mușcă buza... Dacă mătușa ei avea

dubii în legătura cu întoarcerea ei în Anglia, atunci era clar că era prea devreme pentru a se duce. Nu era pregătită să înfrunte pe toată lumea. Se întoarse spre oglindă, sperând să fie încurajată de aspectul său. La Paris, domnii spuneau că e

frumoasă. Oare Paul avea să creadă la fel? Oglinda o contrazise repede. Deja se întâmpla, își dădu ea seama plina de panică. Nici nu plecase și simțea că masca îi cădea. Era ștearsă, ciudată, prea înaltă. Până și degetele începuseră iar să-i

tremure nervos, ca odinioară. Și acolo, pe nas, vedea încă urmele petelor maronii pe care le ura. La naiba! se gândi Whitney în sinea ei. Petele nu apar din senin, degetele nu trebuie să tremure, iar ea nu avea de gând să-și treacă iar în revistă toate defectele

și punctele slabe, așa cum făcea pe vremuri.

Stomacul se opri din frământările nervoase și în sufletul ei începu parcă să înflorească ceva: speranța. Buzele schițară un zâmbet. Mă duc acasă, își spuse ea. Acasă, la Paul. Acasă, unde le voi arăta tuturor

ce mult m-am schimbat. Chiar mă duc acasă.

Dar plecatul acasă însemna să se despartă de draga ei mătușa și de unchiul ei.

Se întoarse de la oglindă și văzu umerii mătușii ei zguduiți de un plâns mut.

— Mă simt de parcă

aș fi ruptă în două, îngăimă Anne.

— Te iubesc, mătușă Anne, șopti Whitney în timp ce lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji. Te iubesc așa de mult.

Mătușa Anne își deschise brațele și Whitney se repezi spre ea încercând să-i ofere și

să-și ofere puțină alinare.

Oprindu-se la ușa dormitorului lui Whitney, Edward își îndreptă umerii și afișă cu grijă un zâmbet forțat. Punând mâinile la spate, el intră în cameră.

— Vă distrați, doamnelor, spuse el

jovial, uitându-se de la o femeie care plângea la cealaltă.

Două fețe plânse se întoarseră spre el cu expresii de neîncredere.

— Dacă ne distrăm? repetă Anne nevenindu-i să creadă.

Ea se uită la Whitney și Whitney, la ea.

Începură să chicotească, apoi chicotelile se transformară într-un râset plin de poftă.

— Da, bine... Mă bucur să văd asta, murmură Edward uimit de comportamentul instabil al celor două femei. Apoi își drese glasul. O să ne lipsești,

copilă. Ai fost o binecuvântare pentru amândoi:

Veselia lui Whitney dispăru și noi lacrimi îi țâșniră din ochi.

— Vai, unchiule Edward, niciodată nu voi mai iubi un bărbat așa cum te iubesc pe dumneata.

Spre disperarea sa, Edward își simți ochii, umezindu-se. Își deschise brațele larg și Whitney se cuibări în îmbrățișarea sa. După ce trecu valul de emoție, cei trei rămaseră uitându-se unul la celălalt, fiecare mototolind în mână o

batistă. Edward fu primul care vorbi.

— Haide, că Anglia nu e la capătul pământului!

— Dar nici la o aruncătură de băţ nu e, spuse Whitney ştergându-şi ochii.

— Ai prieteni acolo, îi aminti Edward, şi,

desigur, mai e și un tânăr pe care îl admirai, individul acela blond care nu a avut destulă minte ca să recunoască un giuvaer care se afla chiar sub nasul său. Cum îl chema?

— Paul, îl informă Whitney cu un zâmbet șters.

— E un prost. Ar fi trebuit să te prindă demult. Edward se opri, după care continuă uitându-se la ea.

— Cred că o să o facă acum.

— Sper, spuse Whitney cu înflăcărare.

— Mă gândeam eu că așa va fi, copilă, spuse el

și se uită la Anne cu privirea aceea de „ți-am spus eu”. De fapt, m-am întrebat adesea dacă nu cumva motivul pentru care nu l-ai acceptat pe niciunul dintre cei care te-au curtat aici nu a fost speranța că te vei întoarce în Anglia și că-l vei face să te aprecieze.

Asta vei face, nu-i așa?

— Intenționez să încerc, recunoscu Whitney, uimită că, dintr-odată, unchiul ei arăta ca un băiețel pus pe rele.

— În acest caz, continuă el, mă aștept să te logodești înainte de venirea iernii.

— Dacă se va putea, spune Whitney zâmbind nerăbdătoare.

Edward își puse mâinile în buzunar și păru a analiza ideea.

— Mă gândesc că, în asemenea momente, o tânără are nevoie de sfatul unei femei pentru a o sfătui. Poate fi

nevoie de multe planuri pentru a cuceri un flăcău precum...

— Paul, îl ajută Whitney fără suflare.

— Așa, Paul! Știi, draga mea, s-ar putea să ai nevoie de mătușa ta, spuse privind-o pe deasupra ochelarilor. Te-ar mulțumi acest

aranjament?

— Da, strigă ea râzând. Da, da, da!

Edward o îmbrățișa și se uită peste umărul ei la soția sa. Zâmbetul de gratitudine pe care ea i-l oferi deveni o compensație suficientă pentru sacrificiul lui.

— Am tot amânat o

călătorie în Spania, spuse el. Când voi două veţi pleca, voi merge şi eu acolo cu treburile regatului. După o oprire sau două pe drum, voi veni în Anglia pentru a-l felicita pe tânărul acela cu care te vei logodi şi o voi lua pe mătuşa ta cu mine la întoarcere.

Acum, că avea satisfacția păcălirii lui Martin Stone prin trimiterea lui Anne acolo, pentru a se asigura că Whitney făcea ceea ce trebuie, Edward adăugă ideii sale originale suma extravagantă pe care o trimisese Martin Stone

pentru cheltuielile lui Whitney. Ca urmare, cele două doamne porniră o serie susținută de cumpărături care începea dimineața și se sfârșea seara, având timp doar să se îmbrace pentru festivitățile de seara sau să cadă late de oboseala.

Părinții lui Nicolas Duville dădură o petrecere în onoarea lui Whitney în seara de dinaintea plecării lui Lady Anne și a lui Whitney. Toată seara Whitney se temuse de momentul în care avea să-și ia rămas bun de la

Nicki, dar când veni momentul, el îi ușură sarcina.

Ei se bucurau de câteva momente de singurătate într-o antecameră din casa extrem de spațioasă a părinților lui. Nicki stătea lângă șemineu, cu un umăr sprijinit de

marginea acestuia, studiind paharul din mâna sa.

— O să-mi fie dor de tine, Nicki, spuse Whitney, nemaiputând să suporte tăcerea.

El se uită la ea amuzat.

— Oare, cherie? Mie n-o să-mi fie dor de tine

prea mult timp, spuse el, înainte ca ea să poată deschide gura.

Whitney simți că o pufnește râsul.

— Ce lucru lipsit de cavalerism ai spus!

— Cavalerismul este pentru tinerii fraieri și pentru bătrâni, spuse Nicki cu o tentă de

tachinare în voce. Oricum, nu-mi va fi prea dor de tine, pentru că am de gând să vin în Anglia peste câteva luni.

Whitney dădu din cap și plină de disperare spuse:

— Nicki, acasă e cine... Cel puțin, sper eu că este. Numele lui este

Paul și...

Se opri. Enervată de surâsul ironic al lui Nicki.

— A venit vreodată în Franța să te vadă? întrebă el precaut.

— Nu, nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta. Eram altfel atunci, eram o copilă. El își

amintește de mine ca de fata agitată și lipsită de eleganță care... De ce rânjești așa?

— Pentru că sunt încântat, spuse Nicki, râzând ușor. Încântat să aflu, după multe săptămâni în care m-am întrebat cine e rivalul meu, că e un idiot de

englez pe care nu l-ai văzut de patru ani și care nu și-a dat seama ce fel de femeie vei deveni. Du-te acasă, dragă, chicoti el, lăsând paharul jos și trăgând-o spre el. Vei descoperi în curând că, în probleme ale inimii, amintirile sunt mult mai

cumsecade decât realitatea. Apoi, peste câteva luni, voi veni și tu vei asculta ce vreau eu să spun.

Whitney știa că el voia să-și impună punctul de vedere, așa cum știa că ar fi fost inutil să se opună. Amintirile ei nu aveau

cum să fie mai bune decât realitatea, pentru că niciuna dintre ele nu era plăcută. Dar ea nu voia să-i povestească lui Nicki cât de șocant se comportase și de ce Paul nu și-ar fi putut imagina că ea va deveni o femeie prezentabilă.

Și apoi, oricum Nicki

nu ar fi ascultat-o. El deja se aplecase spre ea pentru a pune stăpânire pe buzele ei, pentru un lung și dulce sărut.

CAPITOLUL 9

ANGLIA 1820

La apusul unei splendide zile de septembrie, Whitney se uita pe fereastra trăsurii, la peisajul atât de cunoscut. Era la numai

câțiva kilometri de casă.

Unchiul Edward insistase ca ele să călătorească cu mare pompă, ceea ce însemna că, pe lângă trăsura lor, mai erau încă două pline cu cufere și valize și o a patra care le ducea pe slujnicele lui Anne și a ei. În afară de cei patru

vizitii și cei patru surugii, mai erau șase oameni călare, trei în față și trei în spate. Cu toții alcătuiau un alai destul de spectaculos, iar Whitney își dorea ca Paul să vadă revenirea ei în asemenea stil.

Trăsura o luă spre nord, intrând pe drumul

privat care ducea la casa ei. Mâinile lui Whitney tremurau când ea își puse mănușile liliachii, pentru a arăta impecabil la întâlnirea cu tatăl ei.

— Ești agitată? îi spuse Anne zâmbind.

— Da. Cum arăt?

Anne o analiză privindu-i capul, unde o

agrafă filigranată îi prindea părul greu și-l oprea să-i cadă peste frunte și obraji, trecând la costumul de călătorie lila, elegant.

— Perfect, spuse ea.

Lady Anne își puse și ea mănușile, simțindu-se aproape la fel de agitată ca Whitney.

Pentru a evita posibilitatea ca Martin Stone să vocifereze cumva în legătură cu faptul că ea o însoţea, pe Whitney. Edward decisese că era mai bine ca ea să sosească odată cu Whitney, neanunţată, nelăsându-i lui Martin altă variantă decât s-o

primească. La vremea deciziei, Anne recunoscuse înțelepciunea gândirii soțului ei, dar pe măsură ce se apropia confruntarea, ea se simțea tot mai jenată de faptul că era un oaspete nepoftit.

Trăsura se opri în fața

treptelor mari din fața casei. Lacheul le deschise ușa și lăsă scărița. Ambele femei îl priviră pe Martin cum se apropia de trăsură. Whitney își adună fustele pentru a putea coborî și îi aruncă un zâmbet lui Anne.

Din trăsură Anne

privea cu nerăbdare cum Martin se apropia de femeia frumoasă și elegantă care-i zâmbea. Cu o voce înțepenită și protocolară, el îi vorbi fiicei sale pe care n-o mai văzuse de patru ani.

— Copilă, spuse el, ai crescut încă și mai înaltă.

— Nici vorbă, papa, te-ai micșorat tu! îi răspunse Whitney grav.

Râsul îi anunță prezența lui Anne în trăsură, ea coborând fără tragere de inimă să-și înfrunte gazda. Nu se așteptase la cine știe ce efuziuni sau la cordialitate, căci Martin

nu fusese niciodată omul efuziunilor și nici prea cordial, dar nici nu credea că se va holba la ea, în priviri citindu-i-se, furie, nervozitatea și iritare.

— Amabil din partea ta că ai condus-o pe Whitney acasă, rosti el într-un final. Când vrei

să pleci?

— Mătușa Anne va sta cu mine două sau trei luni, până ce mă voi adapta din nou, exclamă Whitney grăbită. Nu e amabil din partea ei?

— Da, amabil, acceptă el, evident enervat. Odihniți-vă înainte de cină, sau

supravegheați despachetarea lucrurilor, sau faceți ceva. Am de scris o scrisoare. Ne vedem mai târziu, adăugă el, pornind spre casă.

Whitney oscila între uluirea față de felul în care tatăl o tratase pe mătușa ei și o bucurie

nostalgică de a fi din nou acasă. În timp ce urcau treptele, ea privea vechea casă cu pereții din lemn de stejar decorați cu peisaje englezești sau cu portrete ale strămoșilor ei. Pictura ei preferată, o scenă de vânătoare într-o dimineață înceţoșată,

stătea la loc de cinste, la balcon, între două aplice Chippendale. Totul era la fel, și totuși diferit. Păreau a fi de trei ori mai mulți servitori decât avuseseră vreodată, iar casa strălucea datorită muncii acestora. Fiecare centimetru de parchet, fiecare perete strălucea

de la ceara proaspăt aplicată. Sfeșnicele străluceau, iar covorul pe care călca era nou.

Se opri în ușa vechiului ei dormitor și trase adânc aer în piept. Camera fusese complet redecorată în absența ei. Ea zâmbi văzându-și patul cu baldachin și cu

perdele din satin ivoar, cu fire auriu și portocaliu deschis. La ferestre, atârnau perdele de aceeași culore.

— Clarissa, nu e minunat? exclamă ea întorcându-se către fata în casă.

Dar femeia cu părul alb era prea ocupată să

le spună lacheilor unde să ducă cuferele din trăsură. Whitney era prea agitată pentru a se putea odihni, așa că le ajută pe Clarissa și o nouă servitoare să despacheteze.

Până la ora mesei, ea făcuse deja baie și se schimbase, iar

servitoarele încă mai despachetau. Whitney merse în camera mătușii sale. Marea cameră de oaspeți nu fusese renovată și arăta ponosit în comparație cu alte părți ale casei. Whitney voia să-i ceară scuze pentru primirea nepoliticoasă a tatălui

ei, dar mătușa Anne o opri cu un zâmbet înțelegător.

— Nu contează, dragă, spuse ea și prinzând-o pe Whitney de braț, coborârăă.

Tatăl ei le aștepta în salon și Whitney remarcă faptul că scaunele fuseseră

retapisate cu o catifea rozalie care se asorta cu draperiile noi care erau ținute de cordoane grele. Doi lachei în uniforme impecabile așteptau în picioare, iar un al treilea aducea un cărucț argintiu plin cu bunătățuri de la bucătărie.

— Par a fi foarte mulți servitori noi în casă, remarcă Whitney în timp ce tatăl ei îi ținea politicos scaunul mătușii Anne.

— Aveam nevoie de ei. Locul ăsta începuse să arate cam dărăpănat, spuse el brusc.

Trecuseră patru ani

de când nimeni nu-i mai vorbise pe tonul acela și Whitney se uită nedumerită la el. Acolo, în lumina candelabrului, ea își dădu seama că părul lui devenise grizonant și că șanțuri adânci păreau a fi fost săpate pe fruntea lui, în jurul ochilor și gurii.

Arăta ca și cum ar fi îmbătrânit cu zece ani în numai patru, se gândi Whitney.

— De ce te uiți fix la mine? întrebă el.

Whitney își aminti cu tristețe că el fusese foarte aspru cu ea întotdeauna, dar, pe de altă parte, avusese și

motive. Acum, că revenise acasă, ea nu voia să reintre în vechiul tipar de ostilitate.

— Remarcam că ai albit, spuse ea ușurel.

— Și e de mirare? replică el cu o voce mai puțin aspră. Cu mare grijă și foarte conștient, Whitney îi zâmbi și, în

timp ce făcea asta, își dădu seama că nu își amintea să mai fi făcut asta vreodată.

— Da, spuse ea cu o sclipire în ochi. Dacă nu ți-am scos eu peri albi pe când creșteam, e uimitor că anii fără mine au făcut asta.

Tatăl ei păru speriat

de răspunsul ei zâmbitor, dar nu se lăsă.

— Cred că știi că prietena ta Emily și-a găsit un soț. Whitney aproba din cap și el adăugă.

— Ieșise în societate de trei sezoane și tatăl ei mi-a spus că era disperat să o vadă

măritată așa cum se cuvine. Acum, partida ei e discutată de tot comitatul.

El se uită acuzator la Lady Anne, parcă mustrând-o pentru că nu reușise s-o mărite cum se cuvine pe Whitney. Lady Anne se încorda și Whitney

încercă să pună o nota de tachinare în voce când spuse:

— Nu pot să cred că tu ești disperat să mă vezi măritată cum se cuvine.

— Ba da, sunt, spuse el sec.

Mândria îi cerea lui Whitney să-i spună de

câteva oferte minunate pe care unchiul Edward le primise pentru mâna ei, dar raţiunea îi spunea că tatăl ei avea să reacţioneze violent dacă afla că, fără a fi fost consultat el, unchiul Edward refuzase cererile. Oare de ce era tatăl ei aşa de rece şi

inabordabil? Whitney se întreba asta, nefericită. Oare va reuși vreodată să arunce poduri peste prăpastia dintre ei? Lăsând jos ceașca, ea îi aruncă un zâmbet conspirativ și spuse ușurel:

— Dacă ai mai renunța la disperarea ta

că ai o fiică nemăritată, prezentată în societate acum patru sezoane, mătușa Anne și cu mine am putea șopti încolo și încoace despre ofertele pe care le-am refuzat, din partea a doi baroni, un conte, un duce și un prinț.

— Este adevărat,

doamnă? se răsti el la mătușa Anne. De ce nu am fost informat despre aceste oferte?

— Sigur că nu este adevărat, interveni Whitney, încercând să-și păstreze zâmbetul pe chip. Am cunoscut un singur duce și un impostor și i-am

detestat pe amândoi în egală măsură. Am cunoscut un prinţ rus, dar el era deja dat prinţesei şi mă îndoiesc că ar fi renunţat la el numai ca s-o întrec eu pe Emily.

O clipă el o privi, apoi spuse brusc:

— Mâine seară dau o

mică petrecere pentru venirea ta. Whitney simți o căldură străbătându-i corpul și senzația rămase chiar și după ce el adăuga:

— De fapt nu e o mică petrecere, ci e un adevărat circ la care am invitat pe toată lumea din regiune, cu

orchestră și cu dans și cu toate prostiile astea.

— Sună... minunat, reuși să îngaime Whitny ținându-și privirea amuzată în jos.

— Emily vine de la Londra cu noul ei soț. Toată lumea vine!

Schimbările lui de dispoziție erau așa de

imprevizibile, încât Whitney renunţă să mai încerce o conversaţie cu el şi restul mesei continua în tăcere. Abia la desert el mai rupse tăcerea, iar când o făcu vocea lui fu aşa de nenatural de ridicată. Încât Whitney tresări.

— Avem un nou

vecin, tună el, apoi își drese glasul și continua pe un ton mai natural. Va veni și el la petrecere. Vreau să-l cunoști. Arată bine și e burlac. Se pricepe excelent la călărit. L-am văzut într-o zi pe cal.

Înțelegând brusc, Whitney pufni în râs.

— Vai, papa, nu trebuie să faci pe peţitoarea. N-am ajuns chiar la disperare.

Judecând după expresia lui, tatăl ei nu prea gusta umorul situaţiei, aşa că Whitney încercă să pară solemnă şi îndatoritoare când întrebă numele noului

vecin.

— Clayton Westmor... Clayton Westland.

Lingura lui Lady Anne căzu pe farfurie și apoi pe masă. Ea se uită cu ochi bănuitori la Martin Stone care-i susținu privirea, dar se făcu suspect de roșu la

față.

Văzând dispoziția furtunoasă a tatălui său, Whitney decise s-o salveze pe mătușa Anne de dispozițiile lui schimbătoare. Puse și ea lingura jos, se ridică și spune:

— Cred că mătușa Anne, ca și mine, ar vrea

să se retragă mai devreme, după o călătorie istovitoare.

Spre surpinderea ei, Lady Anne dădu din cap și spune:

— Vreau să rămân câteva minute cu tatăl tău, draga mea. Mergi sus.

— Da. Dădu din cap

Martin, fugi la culcare, eu și mătușa ta o să stăm un pic la taclale.

După plecarea lui Whitney, Martin concedie repede și servitorii și se uită la Anne cu un amestec de precauție și enervare.

— Ai reacționat foarte ciudat când ai

auzit numele noului nostru vecin, doamnă.

Lady Anne înclină capul și îl privi prelung.

— Dacă reacţia mea a fost sau nu „ciudată” depinde de numele lui. E Clayton Westland sau Clayton Westmoreland? Te previn că, dacă este Clayton Westmoreland,

îl voi recunoaște de îndată ce-l voi vedea, deși nu am făcut niciodată cunoștință cu el.

— Este Westmoreland, dacă vrei să știi, se repezi Martin. Și există o explicație foarte simplă pentru care se află aici.

Se reface în urma epuizării cauzată de o boală care-l supără uneori.

Explicaţia era aşa de scandaloasă, că Anne rămase privindu-l cu gura căscată.

— Glumeşti!

— La naiba, par eu a glumi? şuieră el furios.

— Tu chiar crezi poveștile astea, exclamă Anne, nesigură dacă el credea sau nu povestea. Sunt nenumărate locuri în care ar putea merge ducele de Claymore, dacă ar avea nevoie de odihna. Ultimul dintre ele este acest loc, având în vedere că vine iarna.

— Oricum ar fi, eu pot să-ți spun doar ce mi-a spus el mie. Alteța Sa simte nevoia să scape de presiunile vieții și a ales acest loc pentru a o face. Cum numai noi doi știm cine e el cu adevărat, sper că niciunul nu-l va lipsi de liniștea necesară,

desconspirându-i numele.

Sus, în singurătatea camerei sale, Lady Anne încercă să-și liniștească gândurile. Își aminti de seara balului mascat de la familia Armand, când Whitney o întrebase de numele bărbatului înalt cu ochi gri care era cu

Marie St. Allermain. Anne era sigură că bărbatul era ducele, căci se știa că minunata St. Allermain era amanta lui Claymore și că nu onora niciun alt bărbat cu compania ei. Ducele nu era așa de exclusivist în ceea ce privea atențiile sale și adesea, când St.

Allermain era în turneu în Europa, el însoţea alte femei.

Foarte bine, îşi spuse Lady Anne, scoţând-o pe St. Allermain din minte. Clayton fusese la balul mascat şi Whitney întrebase de el. Dar nu se putea să fi petrecut timp împreună, căci

altfel, Whitney ar fi știut cine era el, fără a mai fi fost nevoie să întrebe. Și Claymore nu avea cum s-o fi urmat pe Whitney acolo, căci ajunsese înaintea ei. Deci nu putea fi decât o coincidență faptul că Whitney întrebase de el la bal și că el se retrăsese

acolo pentru a se odihni.

Lady Anne se simți mai bine, dar doar pentru o secundă. Seara următoare, Clayton Westmoreland și Whitney aveau să se cunoască. Whitney avea să-l atragă, fără îndoială. Dacă el avea să o curteze? Anne se

cutremură, apoi se ridică și bărbia ei feminină avea o încordare ce trăda hotărârea. Nu voia să-și facă un dușman din Ducele de Claymore trădându-i identitatea, dar, dacă avea să aibă vreo bănuială că Whitney va cădea pradă

farmecului său legendar și aspectului său, nu numai că avea să-i spună lui Whitney cine era el, dar avea să-i povestească și despre toate cuceririle lui și despre comportamentul scandalos.

Nici măcar un minut, Anne nu se amăgi cu

speranța că ducele, cunoscând-o pe Whitney, s-ar fi putut îndrăgosti de ea, ignorând faptul că ea nu era nici bogată (la standardele lui) și nici de viță nobilă, și i-ar fi putut cere mâna. Nici vorbă! Erau sute de mame jenate care aveau

fiice cu inimile frânte pentru că fuseseră destul de naive încât să creadă una ca asta.

Lady Anne se dezbrăcă și se duse să se culce, dar prezența în comitat a lui Clayton Westmoreland o ținu trează ore în șir. Nici

Whitney nu putea dormi. Ea se gândea la petrecerea de a doua zi, când Paul avea s-o vadă îmbrăcată elegant și devenită o adevărată femeie.

La numai cinci kilometri depărtare, cei care erau în gândurile celor două femei se aflau

împreună la domiciliul temporar al lui Clayton, relaxându-se la un pahar de coniac, după un joc de cărți. Întinzându-și picioarele spre foc, Paul savura lichidul de culoarea chihlimbarului din paharul său.

— Ai de gând să vii la perecerea lui Stone de

mâine seară? întrebă el.

— Da. Expresia lui Clayton nu trăda nimic.

— Nici eu n-o voi rata, chicoti Paul. Dacă nu cumva Whitney s-a schimbat complet, voi avea o seară foarte interesantă.

— Un nume neobișnuit, Whitney,

remarcă Clayton cu doar o ușoară curiozitate în glas, cât să-l încurajeze pe musafirul său să continue.

— E un nume din familie. Tatăl ei voia să aibă un băiat și i-a dat ce nume a apucat. Oricum, dorința aproape că i s-a

împlinit. Ea înota ca un peste, se cățăra ca o maimuță și știa să călărească mai bine ca orice altă femeie. Se îmbrăca în pantaloni de bărbat, apoi spunea că va pleca pe mare, către America, într-o aventură.

— Și ce s-a

întâmplat?

— A ajuns pe malul celălalt al lacului, spuse Paul rânjind. Dar, în avantajul ei, trebuie spus că avea niște ochi de cea mai intensă culoare verde pe care ai văzut-o vreodată.

Paul privi spre foc zâmbind unei amintiri.

— Când a plecat în Franța, acum patru ani, m-a rugat s-o aștept. A fost prima cerere în căsătorie pe care am primit-o.

Sprâncenele negre se ridicară deasupra ochilor gri.

— Și tu ai acceptat?

— Nu s-ar spune,

râse Paul, luând o înghițitură din coniac. Abia dacă terminase școala și voia să concureze cu Elizabeth Ashton. Dacă Elizabeth făcea pojar, voia și Whitney pojar. Doamne! Era o sălbatică pletoasă. Nu se supunea niciunei reguli de bună purtare.

Paul tăcu, amintindu-și de ziua în care ea plecase în Franța, când el îi adusese micul pandantiv. Dar eu nu vreau să fiu doar prietena ta, spusese ea cu disperare. Zâmbetul de pe fața sa dispăru.

— De dragul tatălui ei, spuse el cu căldură,

sper ca ea să se fi schimbat.

Clayton se uită la Sevarin amuzat, dar nu spuse nimic.

După plecarea musafirului său. Clayton se așează comod în fotoliul său și-și amestecă ușor coniacul în pahar. În cel mai bun

caz, mascarada asta a sa era riscantă și, cu cât intra în contact cu mai mulți oameni, cu atât risca mai tare să fie descoperit.

Ieri, primise o lovitură când aflase că Emily Archibald despre care auzise așa de multe era măritată cu o

cunoștință îndepărtată a sa. Această problemă se rezolvase după o întâlnire de cinci minute cu Michael Archibald. Baronul nu crezuse nici o clipă explicația legată de odihna de care avea el nevoie, Clayton știa asta, dar Michael era prea gentleman pentru a

se amesteca și destul de onorabil, pentru a păstra secretul identității lui Clayton.

Sosirea lui Lady Anne Gilbert cu Whitney azi era o complicație neprevăzută, dar, în conformitate cu cel de-al doilea bilet trimis de Martin Stone, Lady

Anne acceptase explicația venirii sale aici pentru odihnă.

Clayton se ridică și dădu uitării aceste gânduri. Dacă identitatea sa s-ar fi aflat, el ar fi fost privat de plăcerea de a o curta pe Whitney ca un gentleman oarecare, dar

acordul fusese deja semnat, iar banii fuseseră acceptaţi de Stone, care, după câte se părea, se grăbea să cheltuiască cât putea de mult. În consecinţă, obiectivul final al lui Clayton nu avea de suferit.

CAPITOLUL 10

Whitney deschise larg geamurile şi trase în piept aerul curat, de tară. În timp ce Clarissa o ajuta sa-şi pună costumul turcoaz de călărie, mintea ei o tot

îndemna să-i facă o vizită matinală lui Paul. Dar, de fiecare dată, dădea la o parte această idee. Avea să meargă călare s-o viziteze pe Emily.

Grajdul unde erau ţinuţi caii era pe o potecă în stânga casei ascunsă de un gard înalt.

Erau 20 de lăcașuri pentru cai pe ambele laturi ale clădirii care avea un acoperiș mare ce le oferea umbră și protecție. La jumătatea drumului spre grajd, Whitney se opri pentru a arunca o privire peisajului familiar.

Undeva, departe, un

gard alb, proaspăt vopsit marca locul în care bunicul ei își testa caii, înainte de a decide pe care să-l ducă la curse. Dincolo de asta, dealurile se ridicau întâi mai blânde, împădurite de stejari și platani, apoi din ce în ce mai înalte, terminându-se cu cele

dens împădurite de la limita de nord-est a proprietății.

Când Whitney se apropie de grajd, observă că acesta era plin. La fiecare ușă era o plăcuță cu câte un nume. Whitney se opri la ultimul staul din colț, uitându-se la numele de

pe plăcuță.

— Tu trebuie să fii Passing Fancy, îi spuse ea frumoasei iepe în timp ce o mângâia pe grumaz. Ce nume frumos ai!

— Încă mai vorbești cu caii, văd, chicoti o voce în spatele ei.

Whitney se întoarse

și văzu figura serioasă a lui Thomas. Grăjdarul șef al tatălui ei. Thomas fusese confidentul ei în copilărie și martorul plin de îngăduință al câtorva dintre marile ei manifestări de nefericire.

— Nu-mi vine să cred cât de pline sunt

grajdurile, spuse ea după ce se salutară. Ce facem cu toți caii ăștia?

— Îi plimbăm, în general. Dar nu sta acolo: am ceva să-ți arăt.

Un miros plăcut de ulei și piele o întâmpină pe Whitney când intră în grajd. Clipi des pentru a se adapta la

lumină. La capătul coridorului, doi bărbaţi încercau să ajute un cal negru, în timp ce al treilea încerca să-i pună hamurile. Calul se agita, tremura şi dădea din cap şi se ridica de la sol pe picioarele dindărăt atât cât îi permitea hamul.

— Alergare

Periculoasă, anunță mândru Thomas. E un nume care i se potrivește.

Whitney deja simțea parcă mușchii lui încordați sub ea.

— A fost îmblânzit?

— Uneori, chicoti Thomas. Dar de cele mai multe ori, el încearcă să

dreseze călăreţul. E animalul cu cele mai multe toane de pe lumea asta. Într-o zi crezi că e gata să cedeze şi să se lase călărit şi a doua zi te aruncă peste garduri. Se enervează din cine ştie ce motiv şi atacă de zici că e taur.

Thomas indică cu

cravașa spre un alt staul în timp ce calul încerca să scape.

— Domnule Thomas, puteți ascunde cravașa aia? Ascunzând repede cravașa la spate și cerându-și scuze de la băiatul de grajd, Thomas îi explică lui Whitney:

— Animalul ăsta

urăște cravașa. Săptămâna trecută, George a încercat să se urce pe el cu o cravașa în mână și era să dea colțul. Dar să lăsam armăsarul. Am altceva să-ți arăt.

Thomas o conduse pe Whitney către celălalt capăt al grajdului, unde

un alt băiat de grajd conducea sau era condus de un minunat cal maroniu, cu picioare albe ca zăpada.

— Khan? șopti Whitney.

Înainte ca Thomas să poată spune ceva, calul o mirosea deja la șold, acolo unde ascundea pe

vremuri bunătățile pentru el.

— Cerșetorule, râse ea și îi zâmbi peste umăr lui Thomas. Cum merge? Era prea mic când am plecat, pentru a-l putea călări.

— De ce nu-l încaleci acum, să vezi cum e? Whitney nu avea nevoie

de mai multe invitații. Cu cravașa prinsă între dinți, ea își strânse părul mai bine cu funda turcoaz. Alergare Periculoasă se ridică pe picioarele dinapoi, lovind aerul cu cele din față și creând agitație.

— Ascunde cravașa, o avertiza Thomas și

Whitney se supuse imediat.

Khan era plin de nerăbdare în timp ce era dus afară. Thomas o ajută pe Whitney să încalece, iar ea se așează elegant în șa. Întorcându-l pe Khan spre poarta deschisă, ea spuse:

— Mi-am cam pierdut îndemânarea. Dacă se întoarce acasă fără mine, sunt undeva între locul acesta și casa tatălui lui Lady Archibald.

Pe când Khan intra pe alee către casa lui Emily, o perdea se lăsă la una dintre ferestre.

Câteva momente mai târziu, ușa de la intrare se deschise și Emily ieși în fugă.

— Whitney, strigă ea veselă, prinzând-o în brațe și strângând-o cu putere. Lasă-mă să mă uit la tine!

Râzând, Emily se dădu puțin înapoi, încă

ținând-o de mâini pe Whitney.

— Ești minunată!

— Tu ești cea care arată minunat, spuse Whitney admirând părul castaniu al lui Emily, tuns cum era la modă și strâns cu o panglică.

— Asta, pentru că sunt fericită, nu pentru

că aș fi frumoasă, spuse Emily.

Ținându-se de mână, fetele intrară în camera de zi. Un bărbat de douăzeci și ceva de ani, subțire și blonduț se ridică și îi zâmbi lui Whitney în timp ce Emily îl prezenta pe nerăsuflate.

— Whitney, ți-l prezint pe soțul meu...

— Michael Archibald, termină el propoziția, înainte ca Emily să pună bariera titlului în calea lui Whitney. Era un gest simplu, lipsit de afectare, de prietenie și Whitney aprecie faptul, așa cum îl aprecie și

soția lui.

Puțin mai târziu, acesta se scuză și le lăsa pe fete să p ălăvrăgească, activitate cu care ele își ocupară timpul vreo două ore.

— Paul a trecut pe aici dimineața, spuse Emily, pe când Whitney se ridică fără chef să

plece. A venit ca să vorbească despre ceva cu tata.

Un zâmbet vinovat trecu peste chipul lui Emily.

— M-am gândit că nu are ce să strice dacă, extrem de natural, repet câteva dintre lucrurile pe care le-a spus domnul

Duville despre cât de populară eşti în Franţa. Cu toate că, adăuga Emily şi zâmbetul îi dispăru, nu cred că domnul Duville ţi-a făcut un serviciu vorbind despre tine astfel în faţa lui Margaret Merryton. I-a umplut capul cu

povestiri despre cât de populară erai și acum ea te urăște mai mult decât înainte.

— De ce? întrebă Whitney în timp ce mergeau pe hol.

— De ce te-a urât mereu? Cred că pentru că tu erai cea mai bogată dintre noi toate. Cu

toate că, acum, pentru că e ocupată cu noul tău vecin, poate că se va purta și ea frumos și nu va mai fi așa de plină de ură.

Pentru că Whitney se uita la ea neînțelegând, Emily îi explica:

— Domnul Westland, noul tău vecin. Din ce

îmi spunea ieri Elizabeth, ea îl consideră proprietatea ei.

— Ce mai face Elizbeth? întreba Whitney, uitând complet de Margaret când auzi numele rivalei.

— E la fel de frumoasă şi de dulce ca

întotdeauna. Și ar trebui să știi că Paul o însoțește peste tot.

Whitney se gândea la asta în timp ce traversa în galop un câmp neplantat care aparținea tatălui lui Emily. Elizabeth Ashton fusese întotdeauna tot ceea ce visase Whitney să fie: o

doamnă micuță, blondă, slăbuță și dulce.

Vântul îi desprinse părul din strânsoarea panglicii de catifea și îl ciufuli sălbatic. Sub ea, îl simțea pe Khan încordându-se cu grație, în timp ce alerga cu o viteză uimitoare. Cu părere de rău, ea strânse

hățurile și-l obligă să meargă la pas când intrară în pădure pentru a merge pe o cărare care mai exista acum numai în amintirile lui Whitney. Iepurii țâșneau prin tufișuri și veveriţele se repezeau în copaci în timp ce calul și călăreața îșI croiau drum

prin pădurea deasă. Câteva minute mai târziu, ajunseră sus, pe deal, și Whitney îl mână pe Khan cu grijă în jos pe o pantă abruptă care ducea spre o poieniță mărginită de gardul alb ce marca începutul terenurilor tatălui ei.

Whitney descăleca și

legă hățurile lui Khan de un stejar, așteptă un minut pentru a se asigura că el va sta liniștit, apoi îl bătu ușor pe grumaz și porni spre râu. Pe măsură ce înainta se mai oprea câte puțin, pentru a vedea peisajul din jurul ei cu ochii unui om

mare care apreciază altfel lucrurile și pentru a se îmbăta de mirosul florilor sălbatice care înfloreau la sfârșit de vară și al trifoiului. Dar nu privi deloc înapoi, peste umăr pentru a vedea un călăreț singuratic care stătea nemișcat în șa și

urmărea fiecare pas pe care-l făcea ea.

Clayton gemu atunci când Whitney își scose jacheta turcoaz și o puse pe umăr. Eliberată de toate restricţiile societăţii pariziene, ea mergea ușor, vesel, vioi și seducător, părul ei bogat fluturând în toate

părțile în timp ce cobora spre apă. Se opri mai apoi lângă un platan. Își scoase cizmele de călărie și ciorapii pe care-i aruncă lângă cizme.

Calul lui începu să bată nervos din copite, în timp ce Clayton se întreba dacă să se apropie sau nu de cea pe

care o urmărea. Când ea își ridică fustele și intră cu picioarele în apă, decizia lui era deja luat ă. Ținându-și calul în frâu, el coborî spre poiență.

Whitney decise repede că nu mai era la fel de plăcut cum își amintea să se bălăcească în apa aceea. În primul

rând că era foarte rece, iar picioarele ei călcau pe pietre ascuțite și alunecoase. Se întoarse și se întinse pe iarbă. Părul îi era suflat de vânt în toate părțile, în timp ce ea stătea sprijinită în coate, cu bărbia în palme, mișcându-și leneș

picioarele în sus și în jos, pentru ca briza ușoară să le usuce. Încerca să-și imagineze momentul în care Paul avea s-o revadă pentru prima oară în această seara, când o mișcare ușoară venind dinspre platan îi atrase atenția.

Cu coada ochiului,

Whitney văzu o pereche de cizme maro, de călărie, foarte scumpe, lustruite foarte bine. Îngheță, se răsuci repede și se ridică în poziție șezândă, băgându-și genunchii la piept și acoperindu-și picioarele goale cu poalele rochiei.

Bărbatul stătea cu un

umăr sprijinit neglijent de copac și cu brațele încrucișate.

— Pescuiești? întrebă el, privirea rătăcindu-i pe fiecare rotunjime a trupului ei și oprindu-se o clipa asupra degetelor dezgolite care ieșeau de sub rochia umedă la poale, apoi urcă către

sânii ei, ceea ce o făcu pe Whitney să se simtă ca și cum ar fi fost dezbrăcată.

— Spionezi? întreba ea cu răceală.

El nu răspunse, dar continuă să se uite la ea cu un amuzament prost ascuns. Whitney ridică bărbia și-i întoarse

privirea. Era foarte înalt. Avea peste 1,80 m, era subțire și foarte musculos. Bărbia îi era fermă și bine definită, iar nasul drept. Briza îi trecea prin părul des, maroniu închis. De sub sprâncenele închise la culoare, ochii lui gri o urmăreau cu interes.

Chipul lui proaspăt ras era frumos, recunoscu Whitney, dar era o virilitate agresivă în privirea lui. Avea o autoritate de netăgăduit, o aroganță care nu îi erau deloc pe plac.

— Voiam să fiu singură, domnule...

— Westland, spuse

el, mângâindu-i cu privirea rotunjimea sânilor pe care se mula cămașa albă.

Whitney își încrucișa protector brațele la piept, iar zâmbetul lui deveni și mai larg.

— Domnule Westland. Spuse ea, simțul dumitale al

direcției trebuie să fie la fel de slab cum sunt și manierele.

Reacția ei furioasă îl aduse și mai aproape de el izbucni în râs.

— Serios? De ce spuneți asta, doamnă?

— Pentru că ați încălcat o proprietate, spuse Whitney. Cum el

nu dădu semne că ar vrea să plece sau să-și ceară scuze, Whitney știu că ea va trebui să fie cea care avea să plece. Strângând din dinți, privi spre ciorapii și cizmele ei.

El se îndreptă spre ea și îi întinse mâna.

— Pot să te ajut?

întrebă el.

— Cu siguranţă că mă poti ajuta, replică Whitney, cu un zâmbet deliberat rece şi lipsit de amabilitate. Urcă pe cal şi pleacă!

Ceva licări în ochii lui gri, dar zâmbetul rămase şi mâna sa era încă întinsă.

— Iată mâna mea, ia-o!

Whitney o ignoră și se ridică în picioare neajutată. Era imposibil să-și pună ciorapii fără să-și expună picioarele în fața bărbatului care se sprijinea de copac și se uita la ea, așa că-și puse cizmele și-și băgă

ciorapii în buzunar.

Merse repede spre Khan, își luă cravașa și, călcând pe un butuc, urcă în șa. Calul lui, frumos și musculos, era legat lângă al ei. Întoarse calul din scurt și plecă galopând prin pădure.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, domnișoară

Stone, chicoti cu glas tare Clayton. Sălbăticiune mică! mai adăugă el plin de admiraţie.

După ce nu-l mai văzu pe bărbat. Whitney îl lăsa pe Khan să meargă la pas. Nu putea să creadă că domnul Westland era cel pentru

care tatăl ei avea atâta stimă. Făcu o grimasă gândindu-se că era invitat la petrecerea din seara aceea. Omul acela era foarte nepoliticos, extrem de îndrăzneț și înfiorător de arogant. Cum putea tatăl ei să-l placă?

Încă se mai întreba

asta când intra în camera de zi și se așează lângă mătușa ei.

— N-o să ghicești pe cine am cunoscut, îi spunse ea mătușii ei, când Sewell, bătrânul majordom al familiei își drese vocea și anunță:

— Lady Amelia Eubank vrea să vă vadă.

Whitney se miră.

— Pe mine? Doamne, dar de ce?

— Condu-o pe Lady Eubank în salonul roz, Sewell, spuse Lady Anne, studiind-o pe Whitney care căuta un loc în care să se ascundă.

— De ce ești așa de alarmată, draga mea?

— N-o cunoşti, mătuşa Anne. Când eram mică, urla la mine să nu-mi rod unghiile.

— Măcar ţinea destul de mult la tine, încât să-ţi vrea binele, ceea ce nu pot spune despre alţii de pe aici.

— Dar eram la biserică, strigă Whitney

cu disperare. Zâmbetul lui Anne era plin de simpatie, dar ferm.

— Sunt de acord că e un pic surdă și cam vorbește gura fără ea, dar acum patru ani, când vecinii tăi au venit să vorbească cu mine, Lady Eubank a fost singura care a avut o

vorbă bună de spus despre tine. A spus că ai mult spirit. Și apoi, ea are foarte mare influența în zonă.

— Asta pentru că le e tuturor frică de ea, suspină Whitney.

Atunci când Lady Anne și Whitney intrară în salon, Lady Eubank

studia arta cu care fusese creat un bibelou ce reprezenta un fazan. Își manifestă neplăcerea printr-o grimasă și-i spuse lui Whitney:

— Cred că acest obiect este pe placul tatălui tău. Mama ta nu ar fi ținut așa ceva în casă.

Whitney deschise gura pentru a vorbi, dar nu găsi nici o replică. Lady Eubank își luă monoclul care atârna de o panglica de catifea peste bustul ei generos, îl duse la ochi și o analiză pe Whitney din cap până în picioare.

— Domnișoară, ce ai

de spus despre dumneata? întrebă ea.

Rezistând tentației copilărești de a-și freca mâinile, Whitney spuse formal:

— Sunt încântată să vă văd după atâta timp, my lady.

— Prostii, spuse ea. Îți mai rozi unghiile?

Whitney aproape că dădu ochii peste cap.

— Nu, nu mi le mai rod.

— Bravo! Ai o siluetă frumoasă. Și acum, să trecem la motivul vizitei mele. Vrei să pui mâna pe Sevarin?

— Ce să vreau?

— Domniță, eu sunt

cea care ar trebui să fie surdă. Ai sau nu ai de gând să pui mâna pe Sevarin?

Whitney se gândi cu repeziciune și renunță la câteva răspunsuri. Privi către mătușa ei, care îi aruncă o privire neajutorată și amuzată. În cele din urmă, își

puse mâinile la spate și se uită direct la cea care o interoga.

— Da, dacă voi putea.

— Mă gândeam eu, spuse femeia fericită, apoi ochii i se îngustară. Sper că nu ești genul de mironosiță care roșește. Pentru că, dacă ești, mai bine ai pleca la loc în

Franța. Domnișoara Elizabeth a încercat asta timp de patru ani și încă nu l-a prins pe Sevarin. Ascultă-mă pe mine și oferă-i tânărului senzația de competiție. De asta are el nevoie. E prea sigur pe el când vine vorba de femei. Așa a fost mereu, spuse, apoi

se întoarse spre Lady Anne. 15 ani am tot ascultat cum vecinii îi prevesteau un viitor întunecat nepoatei dvs, doamnă, dar eu am crezut mereu că are un viitor. Acum, spuse ea, am de gând să stau și să privesc cum va pune mâna pe Sevarin în fața

tuturor.

Ducând monoclul la ochi, o studie pentru ultima oară pe Whitney și dădu din cap.

— Să nu mă dezamăgești, domnișoară. Nevenindu-i să creadă, Whitney privi către ușa pe care ieșise doamna.

— Cred că e puțin nebună.

— Ba eu cred că e ca o vulpe, răspunse Lady Anne cu un zâmbet vag. Și cred că ai face bine să-i asculți sfatul.

Ca în transă, Whitney se așează în fața oglinzii, privind-o pe Clarissa cum îi aranja părul în

bucle elaborate prinse într-o panglică cu diamante, ultima și cea mai extravagantă dintre achizițiile făcute de ea din banii trimiși de tatăl ei pentru a-i cheltui la Paris. În timp ce Clarissa îi aranja câteva fire rebele după ureche, briza nopții înfoie

perdelele și o făcu pe Whitney să tremure puțin. În seara aceea avea să fie destul de frig, ceea ce o bucura pe Whitney, pentru că putea purta rochia preferată, una din catifea.

Pe când rochia îi era închisă la spate,

Whitney auzi zgomotul făcut de primele trăsuri care soseau și râsete îndepărtate prin ferestrele deschise. Oare râdeau amintindu-și de comportamentul ei de odinioară? Oare Margaret Merryton era cea care le povestea cum se purta ea?

Whitney nici nu își dădu seama când termină Clarissa și plecă din cameră. Îi era frig, se temea și se simțea mai nesigură pe sine decât se simțise vreodată în viața. Aceasta era seara pentru care se pregătise și exersase toți acei ani în Franța.

Merse la fereastră întrebându-se ce avea să poarte Elizabeth în acea seară. Ceva pastelat, fără îndoială. Şi extrem de strâmt. Dădu la o parte perdelele şi se uită în jos la luminiţele trăsurilor care se apropiau. Una după alta, într-un număr impresionant, se

opreau în fața scărilor. Tatăl ei trebuia să fi invitat tot comitatul, se gândi ea cu nervozitate. Și, desigur, ei acceptaseră cu toții invitația. Voiau cu toții s-o vadă, să caute un defect, un semn al fetei nepoliticoase care fusese cândva.

Când era pe cale să intre în camera lui Whitney, Anne se opri brusc și un zâmbet îi înflori pe față. Din profil, trăsăturile parcă sculptate ale lui Whitney păreau prea frumoase pentru a fi reale. Anne privi totul, de la umbrele lăsate de

genele lungi pe pielea ei de culoarea magnoliei, până la diamantele care îi străluceau în păr, printre bucle. Trupul ei frumos era cuprins într-o rochie verde de catifea cu talie înaltă. Corsetul era bine strâns pe trup și lăsa la vedere un decolteu destul de

generos. Parcă pentru a compensa pentru lipsa de modestie îi arată sânii, mânecile rochiei erau bufante, ample, din catifea de culoarea smaraldului care nu lăsau să se vad niciun pic de piele de la umăr până la încheietura mâinii. La fel ca și

partea din față, spatele rochiei era elegant prin simplitate, curgând în valuri de catifea.

O trăsură trase la scară jos și Whitney se uită la bărbatul blond și înalt care-i întinse mâna unei tinere blonde. Paul venise. Și venise cu Elizabeth.

Îndepărtându-se de fereastră, Whitney o văzu pe mătușa ei și tresări vizibil.

— Arăţi minunat! îi șopti Lady Anne.

— Chiar îţi place? Mă refer la rochie, spuse Whitney cu o voce gâtuită de emoţie.

— Dacă îmi place?

râse Anne. Draga mea, e făcută pentru tine. E îndrăzneață, și elegantă, și specială.

Întinse mâna în care avea un pandantiv de smarald.

— Tatăl tău m-a întrebat dimineață ce culoare are rochia ta și mi-a adus ăsta, să ți-l

dau. A fost al mamei tale, adaugă Anne în timp ce Whitney se uita la bijuteria strălucitoare.

Smaraldul avea peste 2,5 cm pătraţi şi era înconjurat de un rând de diamante strălucitoare. Nu fusese a mamei ei. Cu mult timp în urmă, Whitney petrecuse ore

în șir atingând fiecare bijuterie din cutia mamei sale. Dar era prea agitată acum, pentru a mai protesta. Rămase rigidă pe loc, în timp ce mătușa ei îi puse medalionul la gât.

— Perfect, spuse Anne cu plăcere, studiind efectul creat de

bijuteria strălucitoare în golul dintre sănii lui Whitney. O prinse pe Whitney de braț și făcu un pas înainte.

— Vino, draga mea, a venit vremea să-ți faci, pentru a doua oara, debutul.

Whitney își dorea ca Nicolas Duville să fie

aici și s-o ajute și la acest debut.

Tatăl ei se agita nervos la baza scărilor, așteptând s-o conducă în sala de bal. Când o văzu coborând scările, rămase pe loc și admirația nedisimulată de pe chipul său îi dădu curaj lui Whitney.

Sub arcada de la intrarea în sala de bal, el se opri și le făcu un semn muzicienilor care se aflau în cealaltă parte a sălii și muzica se opri brusc. Whitney simți privirile ațintindu-se asupra sa, auzi cum zgomotul vocilor amuțise. Trase adânc aer

în piept, își fixă privirea undeva, deasupra capetelor tuturor și păși pe trepte, lăsându-l pe tatăl ei s-o conducă spre centrul salonului.

O liniște plină de curiozitate se așternu în urma sa și, dacă în acel moment ar fi avut puterea, Whitney și-ar fi

prins poalele rochiei și ar fi fugit. Încercă însă să se agațe de amintirea lui Nicolas Duville, de eleganța sa mândră și de felul în care o conducea peste tot. Acum el ar fi aplecat spre urechea ei și i-ar fi șoptit:

— Sunt doar niște provinciali, draga mea.

Ține capul sus.

Mulțimea se dădu la o parte și un bărbat cu părul roșu și făcu drum spre ei. Era Peter Redfern, cel care o tachina fără milă când era copil, dar tot el era și unul dintre puținii ei prieteni. Părul i se rărise, dar încă mai avea

acel aer de băieţel.

— Doamne sfinte! exclamă el cu admiraţie nedisimulată atunci când se află chiar în faţa ei. Eşti chiar tu! Ce ai făcut cu pistruii?

Whitney îşi opri râsul care ar fi pufnit-o în faţa acestei primiri şi puse mâna în mâna lui

întinsă.

— Dar tu, replică ea uitându-se la el, ce ai făcut cu părul tău, Peter?

Peter pufni în râs și vraja se rupse. Toata lumea începu să vorbească, apropiindu-se de ea pentru a o saluta.

Nerăbdarea și tensiunea creșteau, dar Whitney se abținu să se întoarcă și să-l caute pe Paul și pe măsură ce treceau minutele, ea continua sa dea aceleași răspunsuri, mecanic. Da. Îi plăcuse la Paris. Da, unchiul ei, Edward Gilbert, era bine. Da, i-

ar face plăcere sa vină la un dineu sau la o petrecere.

Peter era încă alături de ea un sfert de oră mai târziu, în timp ce Whitney stătea de vorba cu soţia farmacistului. Din stânga ei, unde erau fetele din localitate şi soţii lor, Whitney auzi

râsul familiar și maliţios al lui Margaret Merryton.

— Am auzit că s-a făcut de râs la Paris și că a fost izgonită din societatea de acolo, le spunea Margaret.

Și Peter o auzi și se strâmbă către Whitney.

— A venit vremea să-

i faci față domnișoarei Merryton. Nu poți s-o eviți la nesfârșit. Și, oricum, ea e cu cineva pe care nu-l cunoști încă.

La îndemnul lui Peter, Whitney se întoarse către dușmanca ei din copilărie.

Margaret Merryton

stătea cu mâna pe braţul îmbrăcat în catifea al lui Clayton Westland. În după-amiaza aceea ea credea că nimic n-o poate face să-l dispreţuiască pe Clayton mai mult decât îl dispreţuia deja, dar văzându-l cu Margaret şi ştiind că asculta

comentariile ei veninoase, dispreţul ei se transforma în scârbă.

— Ne-a părut tare rău că nu ti-ai găsit un soţ în Franţa, Whitney, spuse Margaret cu maliţiozitate.

Whitney o privi pe Margaret cu răceală.

— Margaret, de

fiecare dată când deschizi gura, mă aștept să aud o răutate.

Apoi își apuca poalele rochiei, intenționând sa se întoarcă pentru a vorbi cu Emily, dar Peter o prinse de cot.

— Whitney, dă-mi voie să ti-l prezint pe domnul Westland. A

închiriat casa Hodge și a revenit de curând din Franța.

Încă suferind din cauza remarcilor crude ale lui Margaret. Whitney trase concluzia că, de vreme ce Clayton Westland revenise de curând din Franța, el trebuie să fi fost cel

care-i oferise lui Margaret răutatea cum ca ea nu mai era dorită acolo.

— Cum vă place viaţa la ţară, domnule Westland? întrebă ea plictisită.

— Cei mai mulţi au fost prietenoşi, spuse el cu multe subînţelesuri.

— Sunt convinsă.

Whitney aproape că simţea cum el o dezbracă din priviri, la fel ca la râu.

— Poate că cineva va fi destul de „prietenos” încât să vă arate limitele proprietăţii dumneavoastră, ca să nu mai comiteţi greşeala de

a intra pe a noastră, așa cum ați făcut mai devreme.

O tăcere plină de uimire cuprinse grupul, iar zâmbetul dispăru de pe chipul lui Clayton Westland.

— Domnișoară Stone, spuse el cu o voce plină de răbdare, se pare că

am pornit cu stângul.

Înclinând capul către locul unde se dansa, spuse:

— Poate îmi faceţi onoarea de a dansa...

Nu mai știu dacă el mai spuse ceva, pentru că, în spatele ei, auzi o voce dureros de familiară.

— Îmi cer scuze. Am auzit că Whitney Stone e aici în seara asta, dar nu o recunosc. Mâna lui îi atinse umărul şi ea simţi cum inima îi bate cu putere în timp ce Paul o întorcea încet spre el.

Ea îşi ridica privirea pentru a se uita în cei

mai albaştri ochi din câţi existau de aceasta parte a Raiului. Fără să-şi dea seama. Întinse ambele mâini şi acestea fură prinse de mâinile puternice şi calde ale lui Paul. În ultimele patru ore repetase tot felul de lucruri isteţe pe care să i le spună atunci când

avea să vină acel moment, dar uitându-se în sus la chipul drag și frumos, tot ce putu spune fu:

— Bună, Paul.

Un zâmbet de apreciere înflori pe chipul lui și-i puse mâna pe brațul lui.

— Dansează cu mine,

spuse el simplu.

Tremurând, Whitney se lăsă cuprinsă de brațele lui, simți mâna care o prinse de talie și o trase aproape de el. Sub degetele ei, haina lui albastră de catifea părea o ființa vie pe care ea își dorea s-o mângâie. Știa că acum era momentul

să fie ființa glumeață și nepăsătoare de la Paris, dar gândurile i se amestecau în minte, de parcă o parte din ea avea și acum 15 ani. Tot ce voia să spună era „Te iubesc. Te-am iubit mereu. Acum mă vrei? M-am schimbat destul ca să mă vrei?”

— Ți-a fost dor de mine? întrebă Paul.

Clopote de avertisment sunară în capul lui Whitney când auzi încrederea din vocea lui. Instinctiv îi zâmbi provocator.

— Mi-a fost un dor disperat de tine, spuse ea cu destulă emfază,

pentru ca totul să pară o uriașă exagerare.

— Cât de disperat? insistă Paul, zâmbetul lărgindu-i-se.

— Am fost distrusă, îl tachină Whitney, știind foarte bine că Emily îi servise povestiri despre popularitatea ei la Paris. De fapt, aproape că m-

am pierdut de dorul tău.

— Mincinoaso! chicoti el, mâna de pe talia ei trăgând-o posesiv mai aproape. Nu asta am auzit eu de dimineața, i-ai spus sau nu unui nobil francez că, dacă ai fi fost la fel de impresionată de titlul său cum erai de

importanța pe care si-o dădea, ai fi fost tentată să-i accepți oferta?

Whitney dădu ușor din cap, pe buzele ei înflorind un zâmbet.

— I-am spus.

— Pot să te întreb care fusese oferta lui? spuse Paul.

— Nu, nu poți.

— Să-l provoc la duel?

Whitney avea senzația că plutește. Să-l provoace la duel? Paul flirta cu ea. Chiar asta făcea!

— Ce mai face Elizabeth?

Înainte ca vorbele să fie rostite în totalitate.

Whitney se înjura pe sine în franceză și engleză. Iar când văzu zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui, îi veni să se calce singură pe picior.

— O voi găsi și o voi aduce ca s-o vezi, se oferi Paul, cu un zâmbet în priviri, atunci când

muzica se termină.

Whitney încercă să-și revină de pe urma umilinței provocate de ea însăși, când își dădu seama că Paul o conducea către Clayton Westland. Uitase că-i întorsese spatele când acesta tocmai o invitase la dans și plecase cu

Paul.

— Cred că am furat-o pe domnișoara Stone, când tocmai îi cereai să danseze cu tine, Clayton, spuse Paul.

Având în vedere impolitețea ei de mai devreme, Whitney nu vedea cum ar fi putut evita să danseze cu

scârbosul ei vecin acum. Ea aşteptă ca el să repete invitaţia, dar el nu făcu nimic de acest gen. Cu toată lumea prezentă, Clayton o lăsa să stea acolo până ce se înroşi de furie şi jenă. Apoi, îi oferi braţul şi spuse cu un ton plictisit, lipsit de entuziasm:

— Domnișoară Stone...

— Nu, mulțumesc, nu vreau să dansez, domnule Westland, spuse Whitney cu răceală.

Întorcându-se pe călcâie, plecă spre cealaltă parte a camerei, punând cât se putea de

multă distanță între ea și grupul nesuferit și alăturându-se grupului în care era și Lady Anne. Era acolo de vreo cinci minute, când tatăl ei veni și o trase deoparte.

— E cineva pe care vreau să-l cunoști, spuse el hotărât.

În ciuda tonului lui,

Whitney știa că el era foarte mândru de ea în seara asta și-l însoți cu plăcere prin salon, până ce își dădu seama unde o ducea. Chiar în față, Clayton Westland purta o conversație cu Emily și cu soțul acesteia. Margaret Merryton era încă agățată de brațul

lui.

— Tată, te rog... Șopti Whitney trăgându-se înapoi. Nu-mi place.

— Nu fi absurdă! se enervă el, trăgând-o cu forța mai departe. Iat-o, îi spuse lui Clayton Westland.

Se întoarse apoi spre Whitney și-i spuse:

— Fă o plecăciune și spune-i „îmi pare bine” prietenului și vecinului nostru domnul Clayton Westland.

— Ne-am cunoscut deja, spuse Clayton sec.

— Ne-am cunoscut, repetă ca un ecou Whitney. Obrajii îi

ardeau în timp ce-i întorcea privirea lui Clayton. Dacă avea să spună ceva care s-o facă de râs în faţa tatălui ei avea să-l ucidă. Pentru prima dată în viaţă, tatăl ei o vedea ca pe o fiinţă umană acceptabilă şi era mândru de ea.

— Foarte bine, spuse

tatăl ei, uitându-se când la Clayton, când la Whitney. Și atunci de ce nu dansați? Pentru asta e muzica.

Whitney își dădu imediat seama că motivul pentru care nu dansau era evident după expresia lui Clayton, că el nu avea s-o mai invite

la dans nici dacă cineva îi ţinea un pistol la tâmplă. Privind implorator când la el, când la ringul de dans, îl invită ea, practic la dans.

Sprâncenele i se încruntară de ironie. O clipă, Whitney crezu că avea de gând să refuze invitaţia, dar el se

îndrepta spre ringul de dans, fără să-i ofere mâna, lăsând-o fie să-l urmeze, fie să rămână acolo.

Whitney îl urmă, dar îl ură la fiecare pas, pentru că o obligase să facă asta. Mergând în urma lui, îi înfigea din priviri pumnale în spate,

dar nu-și dădu seama decât când el se întoarse, că râdea de chinul ei.

Whitney păși spre el, apoi trecu de el intenționând să-l lase acolo între dansatori.

El întinse mâna și o prinse de cot.

— Sa nu îndrăznești!

spuse în timp ce o întoarse spre el pentru vals.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitați la dans, remarcă Whitney cu sarcasm în timp ce se lăsa prinsă în brațe de el.

— Nu asta voiai să

fac? întrebă el cu o prefăcută inocență și înainte ca ea sa poată răspunde, el adăugă: dacă mi-aș fi dat seama că preferi să inviți tu, nu mi-aș mai fi irosit celelalte două invitații.

— Încrezut, nepoliticos...

Whitney surprinse

privirea îngrijorată a tatălui său și-i zâmbi larg pentru a-i arăta ce bine se simțea. De îndată ce tatăl ei își mută privirea, ea se uită cu o privire ucigătoare la partenerul ei și continuă:

— Incalificabil, nesuferit!

Umerii lui Clayton Westland începură să se zguduie de râs și Whitney se înneca de furie.

— Continuă, spuse el cu un zâmbet larg. De când eram copil nu am mai fost apostrofat așa. Unde rămăseseși? Eram „incalificabil, nesuferit”!

— Scandalos de îndrăzneţ, mai spuse Whitney cu furie şi apoi, pentru că nu găsea nimic mai bun... Şi nu eşti un domn!

— Asta mă pune într-o situaţie dificilă, spuse el. Mă pui în situaţia de a-ţi atrage atenţia că purtarea ta faţă de mine

numai una de doamnă nu a fost.

— Te rog, zâmbește. Tata se uită la noi, îl avertiză Whitney zâmbind larg.

Clayton se supuse imediat. Își dezveli dinții albi într-un zâmbet leneș, dar privirile i se opriră

asupra buzelor ei.

Punctul asupra căruia se concentra el nu-i scapă lui Whitney care deveni încordată.

— Domnule Westland, cred că scurta și neplăcuta întâlnire a ajuns la final.

Se trase înapoi, dar brațul său o ținu cu

putere, împiedicând-o să scape.

— Nu vreau ca vreunul dintre noi să se dea în spectacol, micuțo, o avertiză el. Cum Whitney nu avea de ales decât să se miște încotro o purta el, ea ignoră comportamentul lui nepotrivit și privi în

alta parte.

— Minunata seară, nu? întrebă el și apoi îi șopti... Tatăl tău se uită iar la noi.

— A fost o seară minunată, îi răspunse Whitney.

Ea aștepta reacția lui Clayton și cum, după câteva secunde, nu avea

niciuna, se uită mirată la el. O privea intens, dar fără nici o urmă de supărare pentru răutatea ei. Whitney se simţi ca o prostuţă supărăcioasă. E adevărat că el se purtase urât după-amiază, la râu, dar la câte îi făcuse şi spusese ea în seara aceea, nici ea nu se

putea spune că se purtase mai bine. Un zâmbet îi lumină ochii în timp ce-l privea.

— Cred că e rândul dvs să fiţi nepoliticos cu mine. Sau am pierdut cumva şirul? spuse ea aparent corectă.

Ochii lui zâmbiră în semn de apreciere a

bruștei schimbări de atitudine.

— Cred că suntem chit, spuse el calm.

Era ceva în vocea lui profundă, în ochii gri, în ușurința cu care dansa vals care trezea vagi amintiri. Uitând că ochii lui erau ațintiți asupra ei, Whitney se uită la el,

încercând să-și dea seama ce trezea acele vagi amintiri.

— Domnule Westland, ne-am mai întâlnit?

— Dacă ne-am mai întâlnit, n-aș vrea să mă gândesc că ai uitat.

— Sunt sigură că, dacă ne-am fi cunoscut,

mi-aș fi amintit, spuse Whitney politicos și dădu uitării această idee.

Respectându-și promisiunea, Paul o aduse pe Elizabeth când Clayton și Whitney se retrăgeau de pe ringul de dans. Elizabeth Ashton, își spuse

Whitney cu disperare, arăta la fel de frumoasă și fragilă ca o păpușă chinezească. Era îmbrăcată într-o rochie de satin de un albastru foarte deschis care se potrivea bine cu rozul din obraji și cu auriul buclelor ei și vocea sa era moale și plină de

admirație când spuse:

— Nu pot să cred că tu ești, Whitney.

Asta implica, desigur, ideea că Whitney fusese extrem de neprezentabilă înainte, încât lui Elizabeth nu-i venea să creadă că era posibilă schimbarea, dar uitându-se la ea

îndepărtându-se la braţul lui Clayton, Whitney nu credea că Elizabeth voise s-o jignească.

De vreme ce Elizabeth dansa cu Clayton Westland, Whitney aşteptă, sperând că Paul o va invita pe ea din nou la

dans. În schimb, el se încrunta și spuse tăios:

— La Paris se poartă ca un bărbat și o femeie care abia s-au cunoscut să se uite unul în ochii celuilalt atunci când dansează?

Whitney se uită la el plină de uimire.

— Nu-l priveam în

ochi pe domnul Westland, doar că mi s-a părut cunoscut. Cu toate astea, nu-l cunosc. Nu ţi s-a întâmplat niciodată aşa ceva?

— Mi s-a întâmplat în seara asta, spuse Paul. Credeam că tu eşti o persoană pe care o cunoşteam. Acum, nu

mai sunt deloc sigur că te cunosc.

Se întoarse pe călcâie și plecă lăsând-o pe Whitney să se uite în urma lui. Pe vremuri, ea ar fi alergat după el, pentru a-l asigura că pe el îl voia, numai pe el, nu pe Clayton Westland. Dar acum nu mai erau

acele vremuri și ea era mai înțeleaptă, așa că zâmbi în sinea ei și plecă în direcția opusă.

Cu toate că Paul nu se mai apropie de ea în acea seară, ea se simți perfect fericită să treacă de la un dans la altul cu diferiți invitați. Dacă avea de ales între un

Paul prea plin de încredere în sine și unul gelos, Whitney, cu siguranță, îl prefera pe al doilea. Lady Eubank avea dreptate, decise Whitney. Paul avea nevoie de un rival.

Era aproape amiază a doua zi, când Whitney

se trezi. Sări din pat convinsă că Paul avea să vină s-o viziteze.

Paul nu veni, dar veniră câţiva dintre vecinii ei şi ea îşi petrecu dupa-amiaza încercând să fie fermecătoare şi veselă în timp ce dispoziţia îi apunea precum soarele

de afară.

Când se duse la culcare, își spuse că Paul avea să vină a doua zi. Dar și a doua zi trecu fără vreun semn de la el.

Abia a treia zi, Whitney îl văzu și atunci, din pură întâmplare. Ea și Emily veneau călare din sat.

Caii lor ridicau mici nori de praf.

— Știai că domnul Westland a fost nevoit să plece la Londra în ziua de după petrecerea ta? întrebă Emily.

— Mi-a spus ceva tata, spuse Whitney cu gândul la Paul. Cred că

ar trebui să se întoarcă mâine. De ce?

— Mama lui Margaret i-a spus mamei că Margaret abia așteaptă ca el să se întoarcă. Se pare că Margaret este îndrăgostită de el și...

Emily se opri și privi în depărtare.

— Dacă nu cumva mă înșală ochii, spuse ea cu o privire răutăcioasă spre Whitney, o să avem întâlnirea pentru care te rugai.

Aplecându-se înainte, Whitney văzu un faeton elegant care venea destul de repede spre ele. Abia dacă mai avu timp să-și

îndrepte puțin fusta și Paul opri, o salută pe Whitney cu politețe, apoi își devotă toată atenția lui Emily, flatând-o, până ce ea îi spuse râzând să înceteze, pentru că era femeie măritată.

Lui Khan nu-i plăcuse sosirea furtunoasă a

calului negru al lui Paul, așa că Whitney ascultă conversația celor doi în timp ce se străduia să-l țină sub control pe Khan.

— Vii mâine la Lady Eubank? auzi ea întrebarea lui. Cum apoi se așternu un lung moment de tăcere, ea

privi spre el și observă că Paul se uita la ea.

— Vii mâine la Lady Eubank? repetă el întrebarea. Whitney aprobă din cap, inima sa dublându-și bătăile.

— Bine, atunci ne vedem acolo.

Fără vreo altă vorbă, el apucă hățurile și

faetonul porni la drum. Emily se întoarse și se uită după el până ce acesta dispăru.

— Dacă asta nu a fost cea mai ieșită din comun întâlnire din viața mea, nu mai știu ce a fost.

Un zâmbet îi lumină fața în timp ce o privea

pe Whitney.

— Paul Sevarin tocmai a făcut mari eforturi să te ignore. Whitney, spuse ea, nu ți se pare puțin cam ciudat?

— Deloc, spuse Whitney cu un oftat. Dacă-ți amintești, Paul m-a ignorat mereu.

— Da, știu, spuse Emily râzând ușor. Dar pe atunci nu era cu ochii pe tine în timp ce te ignora. Cât a vorbit cu mine nu și-a luat ochii de la tine. Și la petrecerea ta se uita la tine, când nu erai atentă.

Whitney îl opri pe

Khan.

— Serios? Ești sigură?

— Sigur că sunt sigură, prostuto! Am fost cu ochii pe el și el era cu ochii pe tine.

— Of, Emily, așa de tare aș vrea să nu fie nevoie sa pleci la Londra săptămâna viitoare. Cine îmi va mai spune ce

vreau să aud când vei pleca tu?

CAPITOLUL 11

Până în seara petrecerii de la Lady Eubank, Whitney era deja plină de nerăbdare. Fu gata foarte devreme, stătu și o aștepta pe mătușa ei în hol, într-o

rochie de un albastru închis cu aplicații strălucitoare argintii. În ureche și la gât avea diamante și safire care completau frumos coafura ei grecească.

— Mătușă Anne, spuse ea în trăsură, în drum spre casa lui Lady Eubank, chiar crezi că

Paul o iubește sincer pe Elizabeth?

— Dacă o iubea, cred că ar fi cerut-o de nevastă de mult, replică Lady Anne, punându-și mănușile când trăsura intră pe lunga alee ce ducea spre casa-mausoleu a lui Lady Eubank. Și prietena ta

Emily are dreptate. Chiar te-a urmărit mai tot timpul în seara petrecerii tale, atunci când credea că nu-l vede nimeni.

— Și atunci de ce durează așa de mult să facă ceva?

— Dragă, gândește-te la poziția delicată în

care se află. Acum patru ani, toată lumea știa că el abia dacă-ți tolera devotamentul. Acum trebuie să facă față ideii de a-și schimba părerea și de a te curta oficial.

Ea zâmbi când văzu aspectul trist al lui Whitney.

— Dacă vrei să

grăbești lucrurile, ar trebui să asculți sfatul lui Lady Eubank și să-i oferi concurență.

Trei ore mai târziu, Whitney începea să fie de acord. Era populară și căutată de toți tinerii burlaci, mai puțin de cel dorit.

În partea opusă a

camerei, înconjurat de câteva fete din localitate, Clayton dădea din cap la spusele lui Margaret Merryton, zâmbind pentru a ascunde lipsa de răbdare față de pălăvrăgeala ei continuă.

După ce își petrecuse ultimele zile la Londra, într-o călătorie de

afaceri urgentă, el revenise azi, la timp pentru a se schimba și a apărea la această mică adunare a Ameliei Eubank. Iar babornița aceea scandaloasă îl așteptase în hol și îi spusese că ar aprecia dacă i-ar da atenție domnișoarei Stone în

seara asta pentru a-l face gelos pe domnul Sevarin. Ca urmare, Clayton nu era foarte fericit.

Întorcându-se nepoliticos cu spatele la femeia care vorbea cu ea, Amelia Eubank ridică monoclul și studie grupurile formate, până

ce privirile îi căzură pe ducele de Claymore, care era înconjurat de câteva fete, toate dornice să-i atragă atenţia. Claymore, remarcă ea, le trata cu toleranţă amuzată, dar atenţia lui era concentrată asupra singurei femei din

încăpere care părea imună la magnetismul lui, Whitney Stone.

Amelia lăsă monoclul să cadă și să atârne de panglica de catifea peste bustul ei amplu. Printr-o rudă îndepărtată a soțului ei decedat, Amelia putea pretinde că se înrudește cu

ducele și, atunci când Claymore venise la ea acasă, în urmă cu câteva săptămâni, anunțând-o că avea de gând să stea la numai câțiva kilometri de ea, sub numele de Westland, pentru a se odihni, ea îl asigurase de discreția ei.

Acum însă, o intriga

ceva și privirea îi strălucea în timp ce se uita la ducele care o privea pe Whitney. Se opri o clipă, pentru a-și spune cât de neetice și lipsite de scrupule erau schemele sale, apoi, cu un zâmbet mulțumit, îi ceru valetului să o cheme la ea pe

domnișoara Stone imediat, iar apoi să-l aducă și pe domnul Westland.

Whitney dansa cu soțul lui Emily atunci când valetul veni lângă ea și-i spuse că Lady Eubank voia s-o vadă de îndată. Cerându-și scuze de la Lordul Archibald,

Whitney se supuse chemării lui Lady Eubank cu sentimente de teamă care se transformară în spaimă de-a dreptul când o văzu pe aceasta ridicându-se din scaunul ei și spunând:

— Ți-am spus că lui Sevarin îi trebuie

concurență, dar soțul prietenei tale nu e concurență. Vreau să te împaci cu domnul Westland. Flutură-ți ochii către el sau fă ce faceți voi, fetele pentru a atrage un bărbat.

— Nu pot. Sincer, Lady Eubank, mai bine...

— Fetițo, dau

petrecerea asta numai ca să te ajut să-l prinzi pe Sevarin. Pentru că tu ești așa de fraieră și nu știi cum să procedezi, nu am de ales și mă amestec. Clayton Westland e singurul bărbat de aici pe care Sevarin îl consideră adversar. Am trimis să-l

cheme.

Whitney se albi, dar Lady Eubank continuă.

— Când va veni domnul Westland, poți fie să te uiți la el cum te uiți la mine, caz în care te va duce la un medic, fie poți să-i zâmbești și el se va oferi să te ducă pe terasă.

— Nu vreau să ies pe terasă, spuse Whitney cu disperare.

— O să vrei, prevăzu femeia, atunci când o să te întorci și o să observi cu cât farmec se îndreaptă Elizabeth într-acolo, la brațul lui Sevarin..

Whitney se întoarse

și văzu că, într-adevăr, Paul și Elizabeth mergeau în direcţia terasei. Descurajată, ea recunoscu că avea sens ceea ce spunea Lady Eubank, dar ea nu prea avea chef să facă atâtea scheme... Nu că ezitările ei ar fi contat, pentru că Lady Eubank nu-i mai

dădea de ales și îi spunea unui Clayton care zâmbea vag:

— Domnișoara Stone tocmai spunea că s-a încălzit foarte tare de atâta dans și că i-ar plăcea să iasă pe terasa.

Clayton Westland privi spre ușile terasei și într-o fracțiune de

secundă Whitney văzu cum zâmbetul leneș deveni o mască de amuzament ironic.

— Sunt convins ca ar vrea, spuse el sarcastic. El o prinse de braț, nu tocmai blând, și-i spuse:

— Mergem, domnișoara Stone?

Whitney îl lăsă să o

conducă printre mulțimea de invitați, pe lângă masa cu gustări. Ea era așa de pierdută în gândurile sale legate de Paul, că nici nu remarcă faptul ca era condusă către ușile care dădeau direct spre cele pe care ieșiseră Paul și Elizabeth. Whitney își

dădu seama la un moment dat că, dacă mergeau în continuare așa, ar fi ajuns după colț și nu i-ar mai fi putut vedea pe Paul și pe Elizabeth.

— Unde mergem? întreba Whitney repede, începând să se tragă înapoi.

— Așa cum poți vedea, ieșim pe balcon, spuse calm însoțitorul ei.

Prinzând-o și mai bine de mână, el deschise ușa cu geam cu mâna liberă și o conduse afară, închizând ușa în urma lor. Fără vreun cuvânt, îi eliberă brațul

și apoi se îndreptă spre balustrada de piatră. Se sprijini de ea și continuă s-o privească pe Whitney în liniște.

Whitney stătea acolo, nefericită, pentru că planul lui Lady Eubank dăduse greș, jenată pentru că participase la el și încă foarte hotărâtă

să ducă planul la bun sfârșit dacă putea.

— Poate mergem pe partea cealaltă, sugeră ea.

— Am putea, dar nu o vom face, spuse Clayton, aproape nervos.

Se uită la ea, știind că ea încerca să-l folosească pe post de paravan și

devenind din ce în ce mai nerăbdător în raport cu ea, cu fiecare secundă care trecea. Ea arăta ca o ființă ispititoare, tânără și sălbatică, așa cum stătea în lumina lunii care-i strălucea în aplicațiile argintii de pe rochia care se mișca ușor în

briza serii. Era ispititoare, dar numai pe el trebuia să-l ispitească. El plătise chiar și rochia pe care ea o purta.

După câteva momente, îi veni o idee. Lăsându-se ușor pe spate, el se uită dincolo de colțul balconului, asigurându-se că Sevarin

și Elizabeth Ashton stăteau încă lângă balustradă, apoi își îndrepta atenția numai spre tânăra femeie care își aranja nervos faldurile rochiei.

— Ei bine, domnișoara Stone, spuse el destul de tare încât să se audă și dincolo de

colț.

Whitney tresări la auzul numelui său.

— Ei bine, ce? întrebă ea, începând să spere că va reuși să tragă cu ochiul după colț și-i va putea vedea pe Paul și pe Elizabeth.

Rămase însă cu gândul, pentru că

Clayton se îndreptă către ea, blocându-i perspectiva cu pieptul său.

— Ei bine, ce? repetă Whitney automat, trăgându-se înapoi, în efortul de a pune o distanța mai mare între ei. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, se

trezi cu spatele lipit de peretele casei.

— Acum, că te-am adus aici, spuse Clayton cu un ton relaxat, ce vrei să fac în continuare?

— În continuare, repeta Whitney precaută.

— Da, în continuare. Vreau să fiu sigur de

rolul meu în acest joc pe care-l jucăm. Presupun că ar trebui să te sărut, pentru a-l face pe Sevarin gelos, nu?

— Nu te-aș lăsa să mă atingi, nici pentru a mă salva de la înec! îi replică Whitney furioasă.

Ignorând-o complet, el spuse gânditor:

— Nu mă deranjează să-mi joc rolul, doar că mă întreb dacă-mi va plăcea. Voi săruta o amatoare sau ai fost sărutată de destule ori, încât să știi cum se face asta? De câte ori ai fost sărutată, chiar?

— Presupun că trăiești permanent cu

spaima că vei fi luat drept gentleman, spuse ea repede, încercând să-și ascundă panica. Mâinile lui erau pe brațele ei și el începuse deja s-o tragă spre el.

Renunțând la lupta inutilă, ea se uită cu furie la ochii lui care zâmbeau și spuse:

— Ia-ți mâinile de pe mine!

— Ai fost sărutată de prea multe ori pentru a mai ține minte? Sau erau săruturi așa de lipsite de importanță, încât nu ți le mai poți aminti?

Whitney avea senzația că va exploda.

— Am fost sărutată de destule ori, încât să nu am nevoie de lecții de la unul ca tine, dacă la asta te gândeai.

El chicoti și își trecu brațul pe dupa talia ei extrem de încordată.

— Deci ai fost sărutată de atât de multe ori, micuțo?

Whitney se uită la pieptul lui, refuzând sa privească în sus. Nu putea țipa. Reputația ei ar fi fost distrusă daca ar fi văzut-o cineva într-o situație atât de compromițătoare. Nu-i venea să creadă că i se întâmpla tocmai ei așa ceva. Încercând sa aleagă

între a izbucni în lacrimi și a-l lovi, spuse cât putu ea de calm:

— Dacă ai terminat aceasta încercare de a mă speria și a mă umili, dă-mi drumul, te rog.

— Nu înainte de a descoperi cât de multe ai învățat din experiențele tale, șopti

el.

Whitney își ridică brusc capul intenționând să dea drumul unei tirade, dar cuvintele ei fură oprite de buzele lui. Ea îngheță în urma șocului inițial, iar apoi se forța să rămână perfect nemișcată sub presiunea

buzelor lui. Deși nu avea mare experiență în a săruta, avea când venea vorba de a evita săruturile și știa că, dacă nici nu se luptă și nici nu reacționează, o femeie putea face și cel mai aprins bărbat să-și ceară scuze și să fie plin de regrete.

Când, în cele din urmă, Clayton se retrase, el nu părea nici plin de regrete și nici dornic să-și ceară scuze. În schimb, o privea cu un rânjet enervant.

— Ori ai avut profesori foarte proști, ori ai mare nevoie de noi lecții.

Strânsoarea braţelor sale slăbi şi ea se retrase. Întorcându-se pe călcâie, ea îi arunca peste umăr:

— Cel puţin eu nu am luat lecţii într-un bordel!

Se întâmplase aşa de repede, că nu avusese timp să reacţioneze. O

mână puternică o prinse, o întoarse și o trase în brațele sale, la adăpostul întunericului.

— Cred, spuse el cu o voce cumplită, că problema ta este că ai avut profesori lipsiți de experiență.

Gura sa se repezi spre a ei, presându-i fără milă

buzele și forțându-le să se despartă din cauza presiunii.

Whitney rămase în îmbrățișarea lui puternică și lacrimi de furie neputincioasă i se prelinseră pe obraji. Cu cât se lupta ea mai mult, cu atât mai insolentă și mai puternică era

sărutarea lui, până ce, în cele din urmă, ea se liniști, abandonându-se învinsă și tremurând în îmbrățișarea lui. În momentul în care ea nu se mai luptă, el se opri și-i prinse capul între mâini. Uitându-se în ochii ei furioși și înceţoşaţi de lacrimi, el

spuse încet:

— Asta a fost prima ta lecție, micuța mea. Să nu mai joci jocuri cu mine. Le-am jucat eu pe toate înaintea ta și nu ai cum să câștigi. Și asta e a doua lecție, murmură el și gura i se îndreptă spre a ei.

Whitney trase aer în

piept și începu să țipe, dar gura lui transformă strigătul ei într-un geamăt isteric și o săruta atât de blând de data asta, încât ea amuți. O mână a lui era pe ceafa ei, susținând-o ușor, în timp ce cealaltă mână i se plimba ușor pe spate, într-o

mângâiere lentă care o apropia tot mai mult de el. În tot acest timp, buzele lui se mișcau pe buzele ei cu o infinită tandrețe, unindu-și formele.

El îi atinse buzele cu limba, electrizându-i lui Whitney tot trupul. Ea ridică brațele și se

prinse de gâtul lui, pentru a nu se prăbuși. Brațul lui o prinse protector, iar limba lui pătrunse ușor în gura ei, gustând, explorând, umplând-o, până ce tot trupul ei nu mai fu decât o multitudine de senzații amețitoare.

Sărutul lui deveni și

mai profund, iar mâna lui se mută de pe spate, pe mijlocul ei, apoi urcă spre sânul ei, cuprinzându-l cu îndrăzneală.

Furia față de o atingere atât de intimă luă locul tuturor celorlalte sentimente. Cu o forță pe care nu

știa că o are, Whitney se rupse de el, desfăcându-i brațele.

— Cum îți permiți? șuieră ea și, în același timp, ridică mâna și-l plesni cât putu ea de tare.

Nevenindu-i să creadă, Whitney se uita cum un rânjet înflori pe

chipul lui. Era așa de furioasă, încât abia mai reuși să articuleze:

— Daca te mai atingi de mine, te omor! Amenințarea ei păru a-i face o și mai mare plăcere și nu exista nici un dubiu legat de chicotitul de dinaintea următoarelor lui vorbe:

— Nici nu va fi nevoie, milady. Deja am răspunsul de care aveam nevoie.

— Răspunsuri, șuieră Whitney. Dacă eram bărbat, îți răspundeam cu un glonț dintr-un pistol.

— Dacă erai bărbat, nu ai fi avut nici un

motiv. Whitney stătea acolo, plină de nervi, căutând ceva de spus sau de făcut, care să poată trece dincolo de calmul lui imperturbabil. Lacrimile care-i umpleau ochii erau lacrimi de furie, dar când el le văzu, fu contrariat.

— Șterge-ți ochii și te voi duce înapoi la prietenii tăi. După ce termină de vorbit, scoase o batistă albă pe care i-o întinse. Whitney avea senzația că va plesni din cauza urii și a furiei, îi smulse batista din mână și o aruncă jos, apoi se

întoarse vrând să intre singură în salon.

— Ne scuzaţi, spuse Paul cu un semn din cap, însoţind-o pe Elizabeth în sala de bal.

— De când e aici Paul? întrebă Whitney furioasă, uitându-se la Clayton şi încleştându-şi pumnii. Ordinar ce

ești... Ai făcut asta special, ca să ne vadă el, nu-i așa? Voiai ca el să ne vadă!

— Am făcut-o special, pentru mine, o corectă Clayton și o prinse de braț, conducând-o spre ușă.

Intrară în camera luminată și sigură și

Whitney își trase brațul și șopti furioasă:

— Cred că ești fiul lui Satan!

— Cred că tata ar fi fost foarte dezamăgit de varianta asta, chicoti el enervant.

— Tatăl tău? îi arunca Whitney îndepărtându-se. Te

amăgești, dacă chiar crezi că mama ta știa cine e.

Urmă un moment de liniște în care Clayton conștientiză că tocmai fusese făcut bastrard, urmat de un hohot de râs, atunci când remarca domnișoarei ajunse la el. Încă mai zâmbea în

timp ce urmărea unduirea șoldurilor ei.

Neagră de furie, Whitney se îndreptă către un grup de invitați mai în vârstă dintre care făcea parte și mătușa ei și rămase lângă ei, fără a le asculta conversația. Doamne, cât de tare îl ura pe Clayton

Westland! Chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care-l făcea, avea să-i plătească pentru seara asta, pentru că pusese mâinile lui împuţite pe ea, pentru că o făcuse să pară o stricată în ochii lui Paul.

Aproape o oră mai târziu, vocea calma a lui

Paul îi șopti în ureche:

— Vino și dansează cu mine.

Mâna lui deja se prinsese de brațul ei și Whitney merse alături de el. Se temea să nu vadă condamnarea în ochii lui, încât chiar și când dansau, ea nu se putu aduna pentru a

ridica privirile către el.

— Un bărbat trebuie să te scoată afară, pe balcon, pentru a se bucura de atenția ta, domnișoară Stone? o tachina el.

Whitney se uită la el și văzu, spre marea sa ușurare, că scena la care asistase pe balcon îl

deranjase, dar nu avea nici urmă de dezgust în priviri.

— Ai prefera să ieșim să ne plimbăm afară? o necăji el.

— Te rog, nu mă tachina în legătură cu scena aia, spuse ea pe jumătate rugător, pe jumătate suspinând. A

fost o seară lungă și sunt cam epuizată.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse el cu ironie, dar, când Whitney se înroși de jenă, el renunță. Crezi că-ți poți reveni din epuizare până mâine dimineața, pentru un picnic cu, să zicem, vreo

zece oameni, în onoarea ta?

Lady Eubank și mătușa Anne avuseseră dreptate. Whitney conștientiza asta cu mare bucurie.

— Mi-ar face plăcere, recunoscu ea cu un zâmbet fericit.

Când dansul se

termină, Paul o conduse într-un colț relativ liniștit al salonului. Opri un servitor care avea o tavă cu pahare de șampanie, luă două pahare și îi dădu unul lui Whitney. Sprijinindu-se cu umărul de un stâlp întrebă zâmbind:

— Să-l invit și pe Westland?

Prima reacţie a lui Whitney fu să strige „nu”. Dar văzând zâmbetul lui plin de siguranța, ea alese o cale mai înţeleaptă.

— Sigur că da, invită-l, dacă vrei.

— Nu te-ar deranja?

Whitney se uita la el inocent.

— Nu văd de ce m-ar deranja. E un bărbat foarte arătos...

Se uita în jos, la pahar, pentru a-și ascunde o grimasă de repulsie. E fermecător și...

— Domnișoară Stone,

spuse Paul scrutând-o amuzat, nu cumva vrei să mă faci gelos, nu?

— Ești gelos, replică ea cu un zâmbet, flirtând.

El nu răspunse, dar Whitney era aproape sigură că era gelos. Oricum, în seara aceasta, echilibrul

forțelor era așa cum visa ea odinioară că va fi. Paul rămase lângă ea tot restul serii, iar dacă se îndepărta vreun pic, nu era pentru a se duce la Elizabeth.

Lăsându-și valetul să plece. Clayton își turnă un coniac. Zâmbi în

sinea sa gândindu-se la întorsătura pe care o luase curtea pe care i-o făcea lui Whitney. Nici în visurile sale cele mai îndrăzneţe, nu văzuse aşa ceva. Era extrem de mulţumit de ceea ce aflase pe balconul Ameliei Eubank cu câteva ore în urmă.

Niciunuia dintre cei care o curtaseră pe Whitney în Franța nu i se permiseseră libertățile pe care și le permisese el. Ea fusese șocată de sărutul lui și scandalizată atunci când mâna lui îi atinsese sânul.

Doamne, ce creatură încântătoare! Era parţial înger, parţial diavoliţă, sofisticată, de o frumuseţe opulentă, care-i făcea sângele să fiarbă.

Ridică paharul şi se încruntă... Oare o tratase necuviincios în seara asta? Mâine va

trebui să se revanșeze.

CAPITOLUL 12

Dimineața picnicului răsări strălucitoare și senină, cu un vânt răcoros care aducea aroma toamnei.

Whitney făcu baie și își spălă părul, apoi

stătu să se gândească cu ce să se îmbrace. Paul avea cu siguranță să vină să o ia cu trăsura, dar Whitney își dorea să călărească alături de el, așa cum mai făcuseră în trecut. Se decise și luă o rochie de călărie de culoarea untului din garderobă.

Era gata atunci când auzi trăsura lui Paul oprind la scară, chiar sub geamul camerei ei, dar se forţă să străbată de zece ori camera în lung şi în lat, înainte de a se grăbi spre hol.

Paul o privi coborâd scările, cu o expresie plină de admiraţie pe

chipul său frumos. Se uită la rochia de călărie de culoarea untului cu o fustă cu buline care ieșea de sub jacheta deschisă. La gât avea o eșarfă asortată, cu buline, înnodată într-o parte, cu marginile fluturându-i peste umărul drept.

— Cum poți să arăți atât de frumos atât de devreme, întrebă el cuprinzându-i ambele mâini în mâinile sale.

Whitney trebui să se abțină să nu i se arunce în brațe și îi zâmbi în schimb.

— Bună dimineața, spuse ea ușor. Nu vrei să

călărim, în loc să mergem cu trăsura? Grajdul e plin de cai. Poți să-l alegi pe care vrei tu.

— Mă tem că va trebui să călărești fără mine. Am nevoie de trăsură pentru a le însoți pe toate acele femei care nu pot călări de teamă

să nu cumva să cadă de pe cal.

El înclină capul spre o umbră din cadrul ușii de la intrare.

— Clayton o să călărească alături de tine și-ți va arăta unde mergem.

Whitney se panică, simțind în gât un nod de

dezamăgire și de teamă. Nu-i venea să creadă că Paul făcea una ca asta! De vreme ce el o invitase și de vreme ce picnicul era în cinstea ei, era obligația lui să o însoțească. În afară de asta, o singură fată din zona se temea de călărit. Elizabeth Ashton. Se

temea că punându-l pe Clayton Westland să-i fie escortă, Paul voia să-i arate că nu avea de gând să joace rolul de curtenitor gelos. Seara trecută, el își dăduse seama că ea încerca să-l facă gelos și, în dimineața asta, îi arăta că nu mersese.

Cu un efort uriaș, Whitney se forță să zâmbească.

— O să pierzi o cursă minunată. E o zi prea frumoasă pentru a o petrece într-o trăsură.

— Clayton o să-ți arate locul, repeta Paul studiindu-i trăsăturile. Cred că vă cunoașteți

destul de bine, încât să vă spuneți pe nume, mai adaugă el sec.

Whitney privi spre silueta înaltă care se contura în pragul ușii și strânse din dinți, pentru a nu-și arata dezgustul.

— Sunt sigur că tatăl tău nu va protesta daca Clayton va călări unul

dintre caii săi, spuse Paul pregătindu-se să plece.

Afară, când era pe cea de-a patra treaptă, se opri.

— Ai grijă de fata mea, îi striga el lui Clayton, iar apoi plecă, lăsând-o pe Whitney puțin mai calmă, dar și

șocată de faptul că fusese predată lui Clayton și numită „fata mea”.

Gândurile ei fură întrerupte de vocea profundă pe care o dispreţuia și care îi spunea liniștit bună dimineaţa. Fără chef, Whitney, își îndreptă

atenția către Clayton, care încă stătea în pragul ușii. Mușcându-si buzele să nu dea vreo trei răspunsuri obraznice care-i veniseră în minte, ea se uită în treacăt la cămașa lui impecabilă deschisa la gât, la pantalonii de călarie gri și la cizmele

lui negre.

— Știi să călărești? întrebă ea acru.

— Bună dimineața, repeta el calm, accentuând cuvintele și zâmbindu-i.

Whitney își ținu gura închisă și trecu pe lângă el, obligându-l fie s-o urmeze, fie să rămână în

casă. Oricum, nu-i păsa.

În timp ce ea se îndrepta către grajduri pe poteca din spatele casei, el rămase un pas în urma ei, dar, la jumătatea drumului, i-o luă înainte, blocându-i drumul. Zâmbindu-i o întreba:

— Aşa îi tratezi pe

toți gentlemanii care îți fură un sărut sau numai pe mine?

Whitney se uită la el cu dispreț.

— Domnule Westland, în primul rând, dumneata nu ești un gentleman, iar în al doilea rând, nu-mi placi. Acum, te rog, fă-mi loc!

El rămase pe loc studiindu-i chipul în liniște.

— Te rog, dă-te la o parte și lasă-mă să trec, repeta Whitney.

— Dacă o să stai locului destul de mult. Pentru a putea s-o fac, aș vrea să-mi cer scuze pentru seara trecută,

spuse el cu calm. Nu-mi mai amintesc când a fost ultima dată când mi-am cerut eu scuze pentru ceva, așa că s-ar putea ca asta să sune puțin cam ciudat.

Ce fiară arogantă! Credea că-și poate lua orice libertăți față de ea, pentru ca apoi să vină și

să-i arunce o scuză! Spunându-i să stea locului puțin, el distrusese orice urmă de dorința din partea ei de a-l asculta.

— Nu accept scuzele dumitale, fie ele ciudate sau altminteri. Acum, dă-te la o parte!

Chipul lui se întunecă

de enervare, iar Whitney aproape că simțea efortul pe care-l făcea pentru a rămâne calm. Ea privi spre grajd pentru a vedea daca era cineva acolo să-i sară în ajutor dacă era nevoie. Thomas era acolo, încercând să-l țină în frâu pe Alergare

Periculoasă.

Și răzbunarea luă brusc forma unui armăsar negru. Zâmbetul cu care se întoarse Whitney spre bărbatul furios era curajos și real.

— Nici manierele mele nu au fost tocmai ireproșabile, spuse ea

încercând cu disperare sa pară că-și cere scuze, când, de fapt, ea ar fi râs în hohote. Dacă ai vrea să-ți ceri scuze, sunt gata să le accept.

Imediat el deveni bănuitor, așa că Whitney spuse:

— Sau, poate, te-ai razgândit?

— Nu m-am razgândit, spuse el calm. Puse mâna sub bărbia ei, i-o ridică spre el și spuse:

— Îmi pare sincer rău dacă te-am speriat aseară. Nu am vrut. Aș vrea să fim prieteni.

Whitney rezistă dorinței de a-i da mâna

la o parte și păru a fi de acord cu propunerea lui.

— Dacă e să fim prieteni, trebuie să avem ceva în comun, nu-i așa? Mie îmi place sa călăresc. Ești priceput?

— Destul de priceput, spuse el analizând-o cu grijă. Dornică să scape de

privirea sa scrutătoare. Whitney se îndepărtă de el și porni spre grajduri.

— O să-ți aleg un cal, striga ea peste umăr către el. Clayton Westland avea să călărească acel armăsar sau avea să-și recunoască teama. Oricum ar fi fost,

nemăsuratul său amor propriu avea să sufere și Whitney simțea că el merita tot ceea ce i se pregătea.

Când ajunse la Thomas, sufla deja greu de cât alergase. Aruncă o privire peste umăr și văzu că Clayton era în urma ei, așa că spuse pe

un ton jos:

— Înșeuează-l imediat pe Alergare Periculoasă. Domnul Westland insistă să-l călărească.

— Cum? spuse Thomas, uitându-se la Westland. Sigur?

— Foarte sigur, spuse Whitney în timp ce

Thomas se întorcea și se ducea în grajd. Extrem de mulțumită de sine, Whitney se duse către gard, pentru a fi în spatele lui Clayton.

— Am aranjat sa călărești cel mai bun dintre cai, îi spuse ea.

Clayton îi studie zâmbetul, dar atenția îi

fu atrasă de un zgomot din grajd. Se auziră două înjurături, apoi un ţipăt, după care Alergare Periculoasă ieşi în goană aruncând în toate părţile oamenii care încercau să-l ţină.

— Nu e minunat, spuse Whitney uitându-se la victima ei. În acel

moment, calul își schimbă direcția, îndreptându-se către gardul unde stăteau ei. Whitney sări într-o parte exact când picioarele din spate ale calului se ridicară în aer. Cu o voce tremurândă, ea spuse:

— Este foarte

nărăvaș.

— Da, văd, spuse Clayton, îndreptându-și privirea de la calul nervos la Whitney.

— Dacă te temi să-l călărești, spune-mi, sugeră Whitney cu generozitate. Sigur putem să-ți găsim ceva mai pe măsură, cum ar

fi Dulcica. Străduindu-se să nu râdă, ea arată cu capul către iapa mare care păștea, și care avea o burtă mare și o cocoașă. Clayton se uită în direcția indicată și o urmă de revoltă îi trecu peste chip. Whitney decise imediat că ar fi fost mult mai plăcut

pentru ea dacă Clayton Westmore ar fi ajuns la picnic pe o iapă bătrână.

— Thomas, strigă ea. Domnul Westland a decis să o călărească pe Dulcica.

— Armăsarul este foarte bun, îi spuse Clayton lui Thomas, apoi îi aruncă lui

Whitney o privire ca de gheață.

Ca pentru a se apăra, Whitney întrebă:

— De ce nu-mi spui unde e picnicul și pot s-o iau înainte.

— Nu am de gând să fac asta și nici nu-ți voi satisface dorința de a mă vedea sub copitele

calului!

Uitându-se spre Khan care era scos din grajd, spuse:

— Urcă pe cal și ține-l la gard, să nu-mi stea în cale. O să am și așa destule de făcut și fără a mă mai gândi la siguranța ta!

Presupunerea lui

aroganță că va putea să călărească armăsarul șterse urma vagă de vinovăție pe care o resimțea Whitney. Ea urcă pe Khan și-l duse către gard. Prinse hățurile lui Khan cu dinții și își ridică mâinile pentru a-și strânge părul într-un

coc la ceafă, apoi își desfăcu eșarfa pentru a-l prinde cu ea.

Cei de la grajd și trei grădinari se grăbiră să vina la gard pentru a vedea mai bine. Thomas și alți doi oameni țineau armăsarul în timp ce Clayton își trecu mâna peste grumazul lui,

vorbindu-i calm. Amintirea senzației pe care o avusese simțind aceeași mână pe sânul ei o enerva pe Whitney.

Clayton puse piciorul în scară, apoi se ridică ușor și se așează în șa fără să facă mișcări bruște care să-l sperie și mai tare pe armăsar. În

ciuda grijii sale, Alergare Periculoasă se smuci și se repezi spre cei care-l țineau. Ultimul care folosise acea șa era mai scund și, pentru o clipă, lui Whitney i se păru că armăsarul avea să scape de nedoritul călăreț cu șa cu tot.

Whitney râse de felul

în care se agita armăsarul. Ea se aștepta ca Clayton să renunțe în orice moment și să descalece. El însă strânse bine hățurile și oameni dădură drumul calului după care plecară din calea sa.

Atenția lui Clayton era concentrată asupra

calului nervos pe care-l călărea.

— Ușurel, îi spuse el, lăsând puțin hățurile. Calul își scutură capul furios. Încercând să prindă cu dinții hamul.

— Ușurel...

Vocea mai calma nervii calului. Hățurile îl țineau în frâu, dar nu-l

strângeau.

Whitney se uita cu ochii mari de uimire cum armăsarul se potoli și porni la pas. Urechile calului erau îndreptate în față și arăta de parcă i-ar fi plăcut să fie călărit, mândru să poarte povara bărbatului înalt din șa.

Asta, până ce Clayton îl lovi peste crupa cu crăvașa. Instantaneu, Alergare se ridica pe două picioare.

— E crăvașa, domnule. Lăsați-o jos. E tot ce-l mai sperie acum.

Pentru un moment, Whitney uită de tot ce avea împotriva lui. Ea

însăși era o călăreață prea bună pentru a nu recunoaște că era impresionată de momentul la care fusese martoră. Felul în care Clayton îl manevrase pe Alergare Periculoasă o umpluse de admirație și respect și ea nu făcu niciun efort să ascundă

asta atunci când armăsarul se îndrepta spre ea. Zâmbi și începu să-l laude, dar Clayton îi dădu crăvașa și-i spuse:

— Regret sa te dezamăgesc. Data viitoare, găsește pe altcineva care să joace jocurile tale de grădiniță!

— Monstrule! spuse printre dinți Whitney, ridica brațul, crăvașa șuieră în aer, rată umerii lui Clayton și-l lovi pe armăsar.

Furios și violent, armăsarul se ridică pe două picioare, se repezi spre gard, de parcă ar fi vrut sa treacă prin el,

apoi, în ultimul moment, sări peste el, incontrolabil.

— Doamne, șopti Whitney, uitându-se cum calul și călărețul se îndepărtau.

Rușinată, se uită în altă parte. Vinovăția pe care o resimțea pentru încercarea copilăreasca

de a se răzbuna fu accentuată de Thomas care veni către ea cu chipul roșu de furie.

— Asta ai învățat în Franța? Să rănești străinii? Spune-mi! urlă el. Nimeni nu se va mai urca vreodată pe calul ăla, proastă mică!

El se întoarse spre un

cal, pentru a prinde din urmă armăsarul.

Whitney nu putu să se ducă după Thomas să-i spună că ea voise să-l lovească pe călăreț, nu calul. Niciodată, calul! Undeva, în stânga, calul alerga rapid către linia orizontului și nu-ți puteai da seama dacă

mai era în șa călărețul sau nu. Uitându-se în jur, Whitney văzu dezaprobarea din ochii tuturor celor de față înainte ca ei să-și mute privirea în altă parte.

Nu mai suporta sa stea aici și sa îndure acuzațiile lor mute. Îl întoarse pe Khan și ieși

din curte, dar, după ce ieși, își dădu seama că nu știa încotro să se ducă. Îl opri pe Khan și ezită. Trebuia să rămână aici și să facă față urmărilor comportamentului ei scandalos. Oare cum avea calul să-l aducă pe Clayton? Trebuia să

rămână și să dea o mână de ajutor. Îl întoarse pe Khan spre grajd, dar apoi se întrebă dacă Clayton putea rămâne în șa. Ea spera să fie așa, dar, dacă era așa, nu voia deloc să fie aici atunci când el avea să se întoarcă. Numai când își imagina furia lui, îi

tremurau mâinile.

— Laşo, îşi spuse sieşi printre dinţi şi întoarse calul către casa lui Sevarin, pentru a afla unde era picnicul.

Khan trase de hăţuri, dornic de o alergare, dar Whitney nu avea chef să alerge, aşa că-l ţinu la pas. Niciodată nu se

simțise atât de prost. Nefericită, se întreba de ce oare reușise să strice totul din momentul în care pusese piciorul în Anglia. Se ura pentru că se lăsase pradă unor copilării. După câteva minute de autoacuzații, reveni la momentul prezent. Oare cum

putea repara ceea ce făcuse? Oare calul avea să se rănească și vor trebui să-l omoare? Indiferent dacă avea să fie rănit calul sau nu, tatăl ei nu avea s-o ierte pentru asta niciodată.

Tatăl ei! Pentru prima dată, văzuse și ea o umbră de aprobare în

ochii lui și acum totul avea să fie distrus! El avea s-o dispreţuiască pentru felul în care tratase calul, iar dacă avea să încerce să-i explice că ea voise să lovească omul, el avea să fie încă și mai furios. Trebuia cumva să-i ascundă totul! Niciunul

dintre servitori nu avea sa-i spună, de asta Whitney era destul de convinsă. Clayton Westland ar fi putut, dar, poate, dacă-l implora să n-o facă...

Gândurile ei nefericite fură întrerupte de niște bătăi ritmice în spatele ei și

Whitney se uita peste umărul drept pentru a-l vedea pe Clayton călare pe Alergare Periculoasă apropiindu-se rapid de ea.

Din reflex, Whitney ridică repede cravaşa pentru a-l mâna pe Khan înainte, apoi se controla şi lăsă mâna jos. Avea să

stea aici și să-l înfrunte, să-și recunoască greșeala. Oricum, la ce bun să nege ceva?

Pe măsură ce Clayton se apropia. Whitney putea să vadă cât de întunecat era la față. Dintr-o singură mișcare, el se aplecă și prinse hățurile lui Khan, ținând

ambii cai în loc.

— Poți să dai drumul hățurilor, spuse ușor Whitney. Nu fug nicăieri.

— Taci! șuieră el. Cum el ținea hățurile, Whitney nu avea de ales decât să meargă în liniște alături de el, în timp ce el îi permitea

armăsarului lui să se răcorească.

În acea tăcere apăsătoare, ea încerca să se gândească la ceva ce ar fi putut spune pentru a rupe tensiunea, dar nu-i veneau în minte decât laude legate de felul în care Clayton se descurcase cu

armăsarul. Numai că nu i se părea că acesta ar fi fost momentul potrivit pentru a spune: „Bravo, domnule Westland!”.

Lângă resturile unei pietre vechi, nu departe de locul unde se întâlniseră prima dată, la râu, Clayton opri caii și descălecă. Legă

armăsarul cu mișcări sigure, apoi se îndreptă spre Whitney, îi luă hamurile din mână și le legă de partea opusă a pietrei. Se întoarse, îi aruncă lui Whitney un „Coboară!”, apoi se îndreptă spre un copac bătrân.

Whitney remarcă

încordarea bărbiei sale, trăsăturile aspre și, pentru prima dată, simți o senzație de frică în stomac.

— Prefer să rămân aici, spuse ea neliniștită, uitându-se la el peste umăr.

Fără s-o bage în seamă, el își scoase

mănușile și jacheta, le lăsă jos și se așeză, cu un genunchi ridicat pe care-și odihni mâna. Cu o voce care părea biciuitoare spuse:

— Ți-am spus să te dai jos de pe cal! Whitney făcu fără tragere de inimă ce i se spusese și coborî ușor

din șa. Rămase lângă cal, îndurând răceala din privirea lui. Își dădu seama că el încerca sa-și controleze furia și se ruga în gând să-și reușească. Ochii lui o studiară și se opriră într-un punct mai jos de mâna ei dreapta. Urmărindu-i privirea.

Whitney își dădu seama că încă avea cravașa în mână. Aceasta îi aluneca printre degetele amorțite.

— Cred că mai sunt câteva lucruri care-ți plac la fel de mult ca și călăritul, spuse el cu sarcasm.

Whitney strângea și

desfăcea nervos pumnii.

— Haide, nu fi timidă. Ești o tânără cu multe plăceri, spuse el cu o voce amenințătoare. Ți-a plăcut să mă umilești, nu?

Whitney dădu din cap și apoi observă furia care i se aprinse lui pe

chip. Încercă să nege repede din cap, pentru a ascunde recunoașterea de mai devreme.

— Nu, nu nega. Ți-a plăcut la nebunie. Și cred că, în afară de călărit și scuze, îți mai place și să folosești cravașa. Corect?

Cum putea răspunde

la aceste întrebări? Whitney se gândi cu disperare. Se uita la Khan. Dorindu-și să poată pleca.

Cu o voce dură el o avertiză:

— Nici să nu încerci!

Whitney rămase unde era. Oricum nu credea că putea scăpa și știa că,

dacă încerca, nu ar fi făcut altceva decât să-l enerveze și mai tare. În afară de asta, dacă nu-l lăsa acum să-și verse furia, era clar că el avea să se ducă la tatăl ei. Se pregăti să îndure restul atacului lui verbal.

— Voiai să avem ceva în comun dacă urma să

fim prieteni, nu? Voiai să ne bucurăm de aceleași lucruri? Whitney înghiți în sec și dădu din cap.

— Ia de jos crăvașa! spuse el.

Un fior trecu pe sira spinării lui Whitney și pulsul i se acceleră. Nu mai văzuse niciodată în

viața ei o furie atât de bine controlată. Se aplecă și luă cr ăvașa cu degete tremurânde.

— Adu-mi-o mie, spuse el.

Whitney îngheță când își dădu seama ce avea el de gând. Se gândi cu înfrigurare la alegerea pe care o avea: pedeapsa

fizică primită de la acest om pe care-l dispreţuia sau chinul mintal cauzat de reluarea ostilităţilor cu tatăl ei. Nu prea avea de ales.

În loc să-i dea celui care o chinuia satisfacţia de a-i vedea teama, ea recurse la un truc din copilărie şi îşi ridică cu

demnitate bărbia, afișând indiferenta. Merse spre el și-i întinse crăvașa ca o regină care ținea în mână sabia nobiliară, ochii ei verzi fiind ațintiți spre ochii lui gri.

— De vreme ce tu te-ai distrat așa de tare cu scuzele și cu crăvașa,

spuse el, o să împărtășim aceasta bucurie, numai că, de data asta, eu voi fi cel care va folosi crăvașa, iar tu îți vei cere scuze. Se uită sugestiv către poalele sale.

Fără să vrea, Whitney se uită la neprietenoasa crăvașă, apoi înapoi la

chipul lui bronzat, dar nu spuse nimic. Uitându-se la el cu ură, se așeza în poziția umilitoare. Simțea pe abdomen coapsele lui puternice. Un gândăcel trecu foarte aproape de nasul ei în timp ce ea se întreba cât de mult va fi protejată de costumul

de călărie.

— O să mă opresc atunci când îți vei cere scuze, nu înainte, spuse Clayton și aşteptă ca ea să izbucnească într-un potop de scuze. Ea nu spuse însă nimic şi Clayton deveni atât enervat de tăcerea ei încăpățânată şi de

indiferența ei, încât ridica mâna. Crăvașa șuiera în aer înainte ca el să-și dea seama ce face și s-o arunce în ultimul moment, dar nu înainte ca tot corpul ei să se încordeze în așteptarea loviturii și să-i scape un strigăt. Dezgustat de sine și de

ea, el o întoarse și o ținu în brațe.

Whitney se uită la el prin ceața lacrimilor care-i umpleau ochii, furioasă că își manifestase frica înainte ca el să arunce crăvașa.

— Te urăsc, spuse ea înecându-se.

— Pentru ce? întreba

el.

Neputând sa dea un răspuns instantaneu, ea își feri privirea de a lui. Se uita fix la Alergare Periculoasă a cărui negreală catifelată era pătată acum de urme mari de transpirație și vinovăția începu să ia locul furiei. Era un

miracol că armăsarul nu fusese rănit, că acela care-l călărea fusese destul de experimentat să rămână în șa și destul de înțelept încât să călărească în continuare, nu să-l ducă spre grajd. Era o mare minune că nici calul, nici călărețul nu pățiseră nimic.

Lacrimi de rușine și de ușurare se adunară în colțurile ochilor și ea le șterse repede, dar el remarca gestul și știu imediat ce făcea ea.

— Uită-te la mine, spuse el cu un ton mai blând.

— Nu, dacă mă uit la tine, o să-ți scot ochii,

pe cinstea mea! În ciuda bravadei ei, ea știa că Clayton nu avea să-i dea drumul înainte de a auzi scuzele și cum nu voia nimic mai mult decât să se îndepărteze de el, spuse:

— Nu am vrut să lovesc calul, am vrut să te lovesc pe tine, dar

oricum a fost un gest iresponsabil, periculos și foarte copilăresc.

— Mulțumesc, spuse el încet.

Whitney își dădu seama că nu era nici urmă de triumf sau de satisfacție în tonul lui și se uită la el neîncrezătoare. De câte

ori îi cerea iertare tatălui ei, acesta o asculta, apoi se lansa într-o tiradă despre proasta purtare. Nu știa de ce, dar se aștepta la același lucru de la Clayton.

— Mulțumesc pentru că ți-ai cerut scuze, spuse el din nou, ca și

cum ar fi simțit nedumerirea lui Whitney.

Să fii vinovată pentru ceva, să regreți și apoi să fii iertată era ceva ce lipsea cu desăvârsire din experiența de viață a lui Whitney. Uimită de întâmplare, ea se uită la chipul lui, apoi își feri

privirea. Dar înțelegerea și iertarea acordate de el deja realizaseră ceea ce amenințările și intimidarea nu reușiseră. Lacrimi de jenă și regret curgeau pe obrajii ei neputând fi nici ascunse și nici oprite.

Ea încercă să se

ridice, dar strânsoarea braţelor lui o opri şi mâna lui se ridica pentru a-i pune capul pe pieptul lui. Ca şi cum ar fi alinat un copil, el începu s-o mângâie pe păr, iar tandreţea gestului o făcu să plângă şi mai tare. Plânse până ce lacrimile ei udară

pieptul cămășii lui și până ce simți că-și poate stăpâni emoțiile.

— De ce mă urăști, micuțo? întrebă el cu blândețe. Luată pe neașteptate de întrebare și de tonul lui, Whitney îi răspunse sincer, printre lacrimi:

— Pentru că ai ceva

care mă face să mă port ca o nebună.

Spre uimirea ei, el râse, apoi mâna sa îi ridică bărbia către el. Ochii lui gri erau plini de căldură și aprobare și îi zâmbeau. Brusc, necontrolat, Whitney simți că ei sunt cei mai buni și mai vechi

prieteni și că era o legătură specială între ei acum. Sentimentul o ului și șterse tot din cale.

— Îmi pare rău că te-am făcut să-l călărești pe Alergare Periculoasă și că...

— Gata, am uitat, o întrerupse el cu

blândețe. Whitney știu când el își înclină capul spre ea că avea s-o sărute, dar în loc să se ferească, ea ridică fața. Căutând parcă o dovada a iertării. Buzele lui se apropiară de ale ei și începură dansul unui lung sărut.

Chiar când sărutul

deveni mai profund și când buzele ei păreau a se completa senzual cu ale lui, Whitney știu că el i-ar fi dat drumul dacă ar fi încercat să se rupă. Fără să-și dea seama ce face, mâinile ei îi mângâiară pieptul și apoi se prinseră pe după gâtul lui și totul se

schimbă.

Mâinile lui desfăcură eșarfa din părul ei și se pierdură în bogăția lui. Prinzându-i cu tandrețe fața între palme, el privi în ochii ei verzi.

— Doamne, cât de dulce ești! șopti el

Lui Whitney îi stătu inima, apoi începu să-i

bată cu putere când el o sărută din nou. O săruta lung și ușor, cu sărutări scurte care o făcură să ameţească. Limba lui trecu peste buzele ei, la început tentant, apoi cu tot mai multă dorinţă, insistând ca ea să le deschidă și, când o făcu, pătrunse intim și începu

să-i exploreze gura în timp ce mâinile alunecau pe spatele ei, spre coapse și o trăgeau tot mai aproape de el.

Mii de senzații străbăteau trupul lui Whitney și o făceau să tremure și să se prindă de el. Lumea parcă se opri în loc atunci când

el o răsturnă pe iarbă, lânga el și o strânse în brațe. Se aplecă peste ea și Whitney îngaimă un protest slab...

— Nu putem...

Gura lui îi opri protestul devorându-i buzele într-un sărut pasional. O tachina și o chinui cu limba care îi

desfăcea buzele și pătrundea ușor apoi se retrăgea din gura ei, până ce Whitney, înfierbântată. Îi atinse și ea buzele cu limba.

El gemu și se lăsă greu peste ea mângâindu-i limba cu propria limbă. Apoi gura lui o părăsi pe a ei,

numai pentru a-i săruta urechea și gâtul. Reveni mai apoi la buzele ei. Mâna lui stângă îi mângâie gâtul apoi alunecă încet peste sâni și începu să desfacă bluza subțire pentru a ajunge la sânii tari de dedesubt.

Simțind degetele lui

puternice pe piele, Whitney se trezi parcă din beție. Își scutură cu putere capul încercând să-și desprindă gura de a lui, în timp ce el îi trăgea cămașa, dezvelindu-i sânii.

— Nu, spuse el într-o soaptă autoritară, sărutând-o și mai

apăsat, în timp ce mâna îi mângâia sânii, îi ridica și presa. Îi alinta sfârcurile, până ce acestea se întăriră, mândre, în mâna sa.

Și apoi, fără vreun avertisment, el se opri. Amorțită de sărutări și mângâieri, Whitney se uită cum privirile lui se

ridicară de pe sânii ei de fildeș.

— Dacă nu ne oprim acum, micuțo, murmură el, o să mă ia valul prea tare pentru a mă mai abține să termin ce am început. Se întoarse și sărută fiecare sân înainte de a trage cămașa peste ei. Stând

lângă ea, sprijinit într-un cot, el îi mângâia obrazul cu degetul arătător. Adora spiritul ei. Prospeţimea ei, căldura și pasiunea din ea, gata de a fi posedată, așa cum îi amintea durerea din vintre. Era așa cum își imaginase că va fi și chiar mai mult.

Căpoasă, dulce, plină de temperament, impertinentă și spirituală. O comoară plină de contraste incitante. Era comoara lui!

Whitney se cuibări parcă în căldura zâmbetului lui, ridică mâna și o puse pe

pieptul lui puternic. El îi acoperi mâna cu mâna sa și o ținu apăsată pe locul unde se simțeau bătăile inimii sale.

Ca prin vis, ea auzea toate sunetele dimineții de toamnă. O veveriță urca într-un copac cu o alună adunată pentru iarnă. Greierii cântau în

armonie. Unul dintre cai bătu din copite. Whitney stătea acolo întinsă și se întreba de ce nu remarcase niciodată cât de frumos era el.

Următoarele lui cuvinte o readuseră pe pământ.

— Trebuie să

mergem. Și așa vom avea de dat explicații. El chicoti la umbra de dezamăgire care trecu peste chipul ei și sărută cu îndrăzneală sfârcul unui sân.

— Muieruşcă obraznică, o tachina el.

— Desigur, spuse Whitney și se ridică

roșie toată de rușinea apelativului, de altfel corect, de muierușcă obraznică. Mâinile ei încă tremurânde încercară să pună părul în ordine.

— Ar fi trebuit să plecăm de mult.

Clayton întinse mâna după ea, dar ea se

întoarse și se îndepărta ușor. Când încercă să se urce pe cal, o prinse de mijloc și o trase spre el, îmbrățișând-o din spate.

— Micuțo, spuse el sărutând-o pe ceafă, vor mai fi multe momente în care te voi ține în brațe mult mai mult și mult mai strâns. Apoi

adăugă... îți promit!

Lui Whitney nu-i venea să creadă. După ce o făcuse femeiușcă obraznică, îi promitea cu simpatie alte momente de intimitate care să-i satisfacă dorințele. Cum putuse ea să uite cât de imoral și cât de îngâmfat era el?

Se rupse din îmbrățișarea lui și se uita la el peste umăr. Cu cât de mult dispreț putu aduna din umilința ei, spuse:

— Crezi tu?

Clayton zâmbea provocator:

— Da, chiar cred.

— Nu te baza pe asta, spuse ea întorcându-se și apucând hamurile lui Khan. El o ridică fără efort în șa, mâna lui oprindu-se cu îndrăzneală pe coapsa ei. Lui Whitney îi tremura vocea când întrebă:

— Unde e picnicul?

— Într-o poieniță

dintre casa mea și cea a lui Sevarin, spuse el, urcându-se pe Alergare Periculoasă.

Whitney ar fi vrut, mai mult ca orice, să pornească în galop cu Khan, pentru a pune o distantă cât mai mare între ea și Clayton Westland. În același

timp, voia să ascundă cât de rănită era. Așa că spuse cu o voce jucăușă:

— Ne vedem acolo!

Apoi îl întoarse pe Khan și-l mână să plece în galop. Călărea cu părul fluturând în aer, lăsând vântul să-i răcorească chipul roșu și fierbinte.

Îi venea să plângă de rușine. „Muierușcă obraznică”, așa o numise și chiar așa și fusese. Îl lăsase să o sărute în acel fel și, Doamne, s-o atingă așa cum o atinsese. Și ticălosul credea ca o recompensează promițându-i că o va

ține în brațe mai strâns și mai mult pe viitor. Unde fuseseră mândria ei, simțul a ceea ce e bine și ce e rău, cum de-și permisese asemenea libertăți? Se simțea ca o proastă pentru că-l dorise. Și el știuse exact ce simțea ea. Era, fără îndoială, expert în a le

face pe femei să-l dorească.

În depărtare îi vedea pe cei veniți la picnic și hainele lor colorate înveseleau dealul. Chiar de la asemenea distanță, ea putea deslușsi silueta lui Paul. Paul! gemu gândindu-se cu cât dispreț ar fi privit-o el

dacă ar fi știut ce se întâmplase la apă. Ar fi fost distrusă în ochii lui Paul. În ochii tuturor.

Whitney se uita în urmă și văzu că Clayton era cu vreo zece lungimi de cal în spate. Brusc, își dori să ajungă cât mai repede la picnic, fără a părea că fuge, așa încât

ridica, în semn de provocare, crăvașa și spuse:

— Ne întrecem?

— Daca tu crezi că ai vreo șansă, râse Clayton, apoi strigă: îți dau ca avantaj distanța dintre noi! Haide!

Whitney se gândi să refuze avantajul, dar

decise că, în ceea ce-l privea pe el, orice mijloc de a câștiga era acceptabil. Aplecându-se înainte peste grumazul calului, îl lovi cu piciorul și acesta porni în viteză înainte.

Pe când se apropia de cei veniți la picnic. Whitney se uită în

urmă, peste umăr, pentru a vedea ce avantaj avea. Dezgustul se amestecă cu uimirea, când văzut că armăsarul recuperase mare parte din dezavantaj. Câteva secunde, Whitney crezu că va câștiga, dar în ultimul moment, armăsarul se apropie de

ea și o depăși ușor.

Caii încă se agitau, când un servitor veni să prindă hățurile și s-o ajute pe Whitney să descalece. Ea își aranja fustele, prefăcându-se că nici nu-l vede pe Clayton când trecu pe lângă el.

El se aplecă și o

prinse pe Whitney cu familiaritate de bărbie.

— Am câștigat, rânji el.

Servitorul care se aplecase să se uite la piciorul drept al lui Khan spuse politicos:

— Calul domnișoarei a alergat cu o pietricica prinsă în copită,

domnule.

Whitney era gata să profite de această scuză, dar sosirea lui Paul o întrerupse.

— Unde naibii ați fost?

— Am avut probleme cu armăsarul, spuse Clayton cu calm în timp ce descăleca.

Paul se uită sceptic la docilul cal negru și apoi la fața roșie și furioasă a lui Whitney.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse el.

— Serios? Nu trebuia, murmura Whitney, convinsă că arăta la fel de vinovată cum se simțea.

El o conduse către o pătură albastră și o ajută să se așeze lângă Emily și Michael Archibald. Apoi se așează și el lângă ea, vizavi de Elizabeth și Peter.

Clayton luă un pahar cu vin de la un servitor și apoi se așează pe o pătură aflată în partea

opusă, lângă Margaret Merryton și un alt cuplu. Whitney văzu zâmbetul larg pe care i-l arunca Margaret, când acesta se așeză lângă ea. Dacă ochii lui Margaret nu ar fi fost micșorați de privirea răutăcioasă, Whitney își spuse că ea ar fi fost o fată foarte

frumoasă. Acum însă, ochii ei erau ferestre de răutate care se aţintiseră asupra lui Whitney.

— Daca v-aţi întrecut, ai pierdut, Whitney, spuse ea cu răutate.

— Ne-am întrecut şi a pierdut, confirma Clayton prompt,

zâmbetul lui amuzat provocând-o pe Whitney să-l contrazică.

— În primul rând, calul meu avea o pietricică prinsă în copită, spuse Whitney. În al doilea rând, dacă aș fi călărit eu armăsarul, aș fi câștigat la o diferență mai mare.

— Daca ai fi călărit armăsarul, acum ți-am fi chemat rudele la căpătâi, o contrazise el, rânjind.

— Domnule Westland, spuse Whitney, pot stăpâni armăsarul și pot obține o performanță mai bună ca a dumitale.

— Daca așa crezi, eu voi călări un cal al meu și tu poți merge pe armăsarul tău, oricând vrei revanșa.

Provocată de amuzamentul lui, Whitney accepta provocarea.

— Dar pe teren plat, fără obstacole.

Armăsarul nu știe încă să sară peste obstacole.

— S-a descurcat destul de bine sărind peste câteva garduri azi, dacă-mi amintesc bine, spuse Clayton sec. Dar facem cum vrei. Tu alegi traseul.

— Nu cumva e ceva care te depășește?

întrebă Paul încruntat.

Whitney îi aruncă o privire lui Clayton, apoi spuse cu mai multă convingere decât simțea:

— Categoric, nu. Voi câștiga cu ușurință.

— O să porți pantaloni bărbătești și o să încaleci calul? Sau ai de gând să mergi

desculță și să încerci să te ridici pe spinarea lui? o întreba răutăcios Margaret.

Parcă în urma unei înțelegeri, toata lumea începu să vorbească dintr-o dată, acoperind vocea lui Margaret, dar Whitney auzea frânturi din ce-i spunea ea lui

Clayton și celuilalt cuplu: „și-a făcut tatăl de râs”, „a scandalizat tot satul”...

Servitorii începură să dea coșuri cu pui rece, șuncă, brânză, mere și pere. Whitney se străduia să ignore răutățile lui Margaret și să se bucure de ceea ce mai rămăsese

din acea zi. Ea asculta ceea ce-i povestea Emily soțului ei, Michael.

— Când eram foarte mici, eu și Whitney am făcut un pariu. Prima care avea să se mărite avea să-i plătească aceleia nemăritate o taxă de cinci lire.

— Ai perfectă

dreptate, spuse Whitney zâmbind. Uitasem de asta.

— Pentru că eu am fost cel care a convins-o să se mărite cu mine, spuse Michael Archibald, presupun că eu trebuie să onorez pariul.

— Ai perfectă

dreptate, îi replica Whitney. Și sper că nu va fi ultima dată când Emily te va lasa să o influențezi, milord.

— Și eu sper la fel! spuse baronul Archibald cu o disperare așa de exagerată, încât Whitney începu să râdă.

Paul se aplecă spre ea

și Whitney se uită la el încă râzând.

— O să mă lași și tu pe mine să te influențez? întrebă el.

Era ceva așa de apropiat de o declarație, încât lui Whitney nu-i venea să creadă că-l auzise corect.

— Depinde, spuse ea

în șoaptă, incapabilă să-și desprindă ochii din ochii lui albaștri. O pală de vânt îi răvăși părul peste fața și peste umeri. Absentă, Whitney își duse mâna la spate pentru a lua eșarfa cu buline care ar fi trebuit să-i țină părul strâns.

— Asta cauți? întrebă

Clayton, scotând eșarfa din buzunar și întinzându-i-o.

Bărbia lui Paul se încordă, iar Whitney luă repede eșarfa din mâna lui Clayton. Ea știa că Clayton, cu bună știință, îi făcuse pe toți să se întrebe nu numai de ce era la el eșarfa ei, ci și

unde întârziaseră ei atât și, spre uluirea ei, simți că i se înroșesc obrajii de rușine. Ideea de a-i face rău fizic o umplea de plăcere. S-ar fi bucurat imens să-l străpungă cu o sabie sau să-i zboare creierii cu un pistol sau chiar să-l vadă atârnând spânzurat.

După-amiază, târziu, când mare parte dintre cei de la picnic plecaseră, Paul îi ceru unui servitor să-l duca acasă pe Khan, iar el o conduse pe Whitney cu trăsura. Caii alergau pe cărare, iar Paul ţinea hăţurile şi tăcea preocupat.

— Paul, ești furios pe mine? se aventura Whitney să întrebe.

— Da, și știi și de ce sunt supărat.

Whitney știa și pendula între grijă și fericire. Era posibil ca Clayton Westland să îi ofere lui Paul motivul necesar pentru a spune

ce simte. Toata ziua gelozia de iubit a lui Paul fusese de neconfundat. Paul opri caii în fața casei ei și se întoarse spre ea, punându-și brațul pe spătarul băncuței, în spatele ei.

— Nu cred că ți-am spus cât de frumoasă

ești azi, spuse el.

— Mulțumesc, răspunse Whitney plăcut surprinsă. Deodată, el gemu.

— O să vin pe la tine mâine, la 11. O să discutăm atunci.

— Despre cât de frumoasă sunt azi? îl tachină Whitney.

— Nu despre motivul supărării mele.

— Aș prefera să vorbim despre celalalt subiect, suspină ea.

— Sunt convins că ai vrea, chicoti Paul coborând pentru a veni s-o ajute pe ea să coboare.

Paul ajunse la 11 fix a

doua zi dimineață. Whitney se opri în pragul salonului, nevenindu-i să creadă că el era aici, că venise la ea, exact așa cum visase ea că se va întâmpla. Arătа incredibil de bine când râdea, cum o făcea acum, la o remarcă a lui Lady Anne.

— Îmi place tânărul tău, îi șopti Lady Anne lui Whitney în timp ce pleca.

— Nu e al meu încă, îi răspunse Whitney tot în șoaptă, dar zâmbea plină de optimism.

Cerul era senin și adia ușor vântul ciufulindu-i lui Paul

părul blond în timp ce cei doi se plimbau în trăsura lui Paul, râzând, vorbind și oprindu-se uneori pentru a admira vreun peisaj frumos. O parte dintre copaci deja începeau să capete culori ruginii, iar pentru Whitney ziua era minunată.

Paul era fermecător și o trata ca și cum ar fi fost de porțelan, ca și cum nu ar fi fost aceeași femeie care făcea prostie după prostie cândva. Iar Whitney era extrem de precaută să nu spună nimic care i-ar fi putut aminti de fata care fusese ea odinioară.

Chiar și acum, după atâția ani, i se făcea rău când își amintea cum încercase să-l sărute și cum îl implorase s-o aștepte.

Luaseră masa cu mama lui Paul și, cu toate că Whitney se temuse la început de aceasta idee, ea se

dovedise a fi fost foarte bună.

Apoi, făcură o plimbare spre pădure. La sugestia lui Paul, Whitney se așează pe un leagăn prins de creanga unui stejar.

— De ce ați întârziat așa de mult tu și Westland ieri la picnic?

întreba el fără altă introducere.

Whitney începu să vorbească, încercând să pară lipsită de orice grijă și relaxată, când nu era niciuna, nici alta.

— Am luat armăsarul și ne-a creat probleme.

— Whitney, îmi vine greu să cred. Am călărit

cu Westland și nu este un novice. Și ieri părea foarte docil și calm.

— Cine părea docil? îl tachina Whitney, încercând să-l facă să se mai relaxeze. Armăsarul sau domnul Westland?

— Mă refeream la cal, dar, daca tot ai adus vorba, aș vrea să

discutam despre purtarea lui Westland.

— Paul, pentru Dumnezeu, spuse ea. Știi foarte bine că unii cai sunt imprevizibili și pot da chiar și celor mai buni dintre călăreți bătăi de cap.

— Atunci, poate-mi explici, dacă acel cal e

așa de dificil, de ce ai fost de acord să-l călărești în întrecerea cu Westland.

— Povestea aia... M-a provocat atât de tare, că nu am putut refuza. Printre genele plecate, se uita pe furiș la înfățișarea lui Paul. Având în vedere situația,

ea se gândi că ar fi potrivit, chiar recomandat, să arate puțină indignare. Paul, nu știu ce să fac cu omul ăla și nu cred că e frumos din partea ta să mă interoghezi așa. E nedrept și nepotrivit. El rânji pe neașteptate.

— Nu credeam că o

să apuc ziua în care tu să vorbeşti de ceea ce nu se cuvine.

Fără vreun avertisment o trase din leagăn în braţele sale.

— Doamne, ce frumoasă eşti! îi şopti el.

Whitney îşi ţinu respiraţia în timp ce-şi tot repeta: „Doamne, o

să mă sărute!” Era așa de agitată că simți un chicot urcându-i în gât. Atunci când el își apleca spre ea capul. Dar, la prima atingere a buzelor ei de către buzele lui, nu mai simți nevoia să râdă.

Încerca să-și țină brațele pe lângă corp, dar ele acționau după

propria lor voința și se urcară pe pieptul lui. Ea se abținu cât putu, temându-se să se abandoneze în acel sărut pentru ca nu cumva Paul să se simtă ofensat de profunzimea sentimentului ei.

Dar Paul nu voia să o lase să nu se implice. El

o prinse în îmbrățișare și o lipi de pieptul său, sărutând-o ca un tip experimentat, gura lui mișcându-se insistent peste gura ei, uneori blândă și jucăușă, alte ori parcă flămândă și plină de pasiune. Când, în sfârșit, îi dădu drumul, ea își simți

picioarele moi. Își dădu seama că fusese sărutată de cineva care știa multe despre sărut și care, fără îndoiala, avea multa experiență în domeniu.

El o privea cu o expresie mulțumită și încrezătoare.

— Faci asta foarte bine, îl complimenta

Whitney, vând să pară o femeie potrivită pentru a judeca.

— Mulţumesc, spuse Paul părând oarecum iritat. Asta e o concluzie bazată pe vasta ta experienţă obţinută în Franţa?

Whitney se aşeza în leagăn, îi zâmbi şi nu

spuse nimic. Se împinse cu vârful pantofului înapoi. La a doua mișcare înainte, brațele lui Paul o prinseră de mijloc și o traseră într-o îmbrățișare.

— Ființa alintată, scandaloasă și enervantă! chicoti. Dacă nu am grijă, o să fiu mai

nebun în ceea ce te privește decât toți înfumuraţii ăia de la Paris.

— Nu erau înfumuraţi, spuse Whitney slab, în timp ce el îi acoperea gura cu un sărut.

— Foarte bine, murmură el, pentru că

nu aș vrea să am o asemenea companie.

— Ce vrei să spui, șopti Whitney, inima stându-i în loc.

— Vreau să spun, zise el în timp ce gura o devora flămând pe a ei, că sunt nebun după tine.

Două ore mai târziu, Whitney intra în casă

plutind și întrebă de mătușa ei, fiind informată de Sewell că mătușa ei, tatăl și domnul Westland erau în biroul tatălui ei. Ea aruncă repede o privire pe hol, pentru a se asigura că nu fusese văzută, apoi se grăbi sus, în cameră. Nimic nu

trebuia să-i strice fericirea, iar o întâlnire cu Clayton Westland era ceva ce sigur ar fi reușit.

Răsuflând ușurată, Whitney închise ușa camerei ei și se aruncă în pat, savurând amintirea acelei după-amieze.

Lady Anne avea

lacrimi în ochi atunci când făcea o plecăciune în fața ducelui de Claymore, în biroul lui Martin. Cu pași mari și hotărâți, el se întoarse și părăsi încăperea, iar ea rămase acolo în continuare chinuită de o durere adâncă.

Scaunul făcu zgomot

pe podea, când Martin se ridică de la birou și veni spre ea.

— Nu ți-aș fi spus despre asta, dar ducele a vrut să fii informată. Sper că nu trebuie să-ți amintesc că ai promis solemn să nu spui nimic despre ceea ce am discutat.

Anne se uită la el, lacrimile înnodându-i-se în gât. Încercă să ridice mâna pentru un gest neputincios, apoi o lasă să cadă.

Aparent încurajat de tăcerea ei, Martin își îndulci puțin tonul și spuse:

— Trebuie să

recunosc că nu am fost prea încântat să văd că ai însoțit-o pe Whitney încoace, dar, de vreme ce ești aici, ai putea să ne ajuți. Vreau să îi spui lui Whitney că ești de acord cu ducele. Ea îți respectă opinia și, cu cât o să-l placă mai repede, cu atât va fi mai bine.

În cele din urmă, Anne își regăsi graiul.

— Cu cât o să-l placă mai repede? spuse ea nevenindu-i să creadă. Whitney disprețuiește și aerul din jurul lui!

— Prostii! Nici nu-l cunoaște.

— Îl cunoaște destul de bine, încât să-l

dispreţuiască. Mi-a spus-o chiar ea.

— Atunci mă băzez pe tine să-i schimbi părerea.

— Martin, eşti orb? Whitney e îndrăgostită de Paul Sevarin.

— Paul Sevarin nu are mai nimic. Tot ce-i poate oferi el e o viaţă

mediocră.

— Cu toate astea, decizia îi aparţine lui Whitney.

— Prostii! Este decizia mea şi eu am decis.

Anne deschise gura pentru a protesta, dar Martin o întrerupse cu o voce furioasă.

— Să-ți explic ceva, doamnă! Am semnat un document oficial făcut de avocații lui Claymore și am luat 100.000 de lire ca parte a înțelegerii. Mi-am plătit datoriile și am cheltuit deja mare parte din acești bani. Jumătate! accentua el. Dacă Whitney refuză să

onoreze înțelegerea, nu am de unde să-i dau înapoi banii omului, în acest caz, Claymore ar putea să mă acuze de fals și de furt și Dumnezeu mai știe de ce, și precis că o va face. Dacă nici asta nu te îngrijorează, să-ți spun totul altfel... Cam cât de

fericită crezi că va fi Whitney cu Sevarin, când toată lumea din zonă o să șușotească despre tatăl ei care e la închisoare?

Terminându-și tirada, el se îndreptă spre ușă.

— Mă aștept să am parte de cooperarea ta în această privință, spre

binele lui Whitney, nu al meu.

CAPITOLUL 13

Whitney primi vestea că Clayton avea să ia masa cu ei cu entuziasmul pe care l-ar fi avut față de un linșaj public. Cu toate acestea, tatăl ei îl plăcea pe acest

om și ea era gata să îl suporte de dragul tatălui.

Luară cina la ora opt, tatăl ei stând la un capăt al mesei, iar Lady Anne la celălalt. Aceasta însemna că Whitney trebui să stea față în față cu Clayton. Folosind sfeșnicul masiv de argint

ca o barieră între ea și nedoritul oaspete, ea rămase tăcută și rezervată. De câteva ori, în timpul mesei, Clayton făcu remarci care erau clar menite a o determina să participe la discuție, dar ea îl ignoră.

În mod surprinzător, ceilalți trei se descurcară

de minune fără ea, iar conversația deveni tot mai animată pe măsură ce trecu timpul.

După desert, Whitney se ridică și își ceru scuze, pretextând că nu se simte prea bine. I se păru că vede buzele lui Clayton țuguindu-se, dar atunci când se uită

spre el, el părea a o privi cu o îngrijorare politicoasă și nimic mai mult.

— Whitney are un organism foarte robust, spuse tatăl ei atunci când ea părăsi camera.

În următoarele două săptămâni, Paul veni la ea în fiecare zi. Viața ei

era ca un vis întrerupt doar de frecvența cu care trebuia să suporte prezența lui Clayton la cină. Cu toate acestea, suporta totul fără să se plângă, de dragul tatălui ei. Indiferent ce spunea sau făcea Clayton, ea era calmă și politicoasă și foarte distantă.

Atitudinea ei formală și rezervată îl mulțumea pe tatăl ei, care o considera o dovadă de educație aleasă. Îl irita pe Clayton. Care se pare că nu judeca nimic greșit și, dintr-un motiv pe care Whitney nu putea să-l înțeleagă, părea s-o îngrijoreze pe

mătușa ei.

De fapt, Whitney considera că mătușa ei se purta foarte ciudat de ceva vreme. Ea își petrecea ore în șir scriind scrisori către toate capitalele lumii unde credea ea că ar fi putut fi unchiul Edward. Iar dispoziția ei se

modifica, fiind ba agitată și nervoasă, ba solemnă.

Whitney decise că motivul pentru stările mătușii ei era dorul pentru soțul ei.

— Știu cât de dor trebuie să-ți fie de unchiul Edward, îi spuse cu simpatie două

săptămâni mai târziu pe când mergeau să ia cina la Clayton acasă pentru prima dată.

Mătușa Anne nu păru a auzi, pentru că era prea concentrată să aleagă o rochie pe care s-o poarte Whitney. În cele din urmă alese una minunată, din crep

satin, de culoarea piersicii, cu volane mari la decolteu și unele încă și mai mari la poale.

— Și mie mi-a fost foarte dor de Paul cât am fost în Franța, așa că știu cum te simți, continuă Whitney, vocea fiindu-i atenuată de rochia pe care

Clarissa i-o baga pe cap.

— Romanţele copilăriei par întotdeauna foarte reale şi foarte dureroase, atunci când suntem departe de obiectul afecţiunii noastre. Dar, de regulă, atunci când ne întoarcem, constatăm că amintirile şi visurile

noastre au depășit cu mult realitatea.

Whitney se învârtea prin camera fără a se gândi la biata Clarissa care încerca să perie părul ei lung.

— Nu se poate să crezi că Paul este doar o romanță a copilăriei. A fost, dar nu mai este. O

să ne căsătorim, exact așa cum am visat eu. Și încă foarte curând.

— Paul ți-a vorbit despre căsătorie?

Când Whitney dădu din cap că nu, Anne trase aer în piept și o întrerupse:

— Daca avea intenția să te ceară de soție, ar fi

avut destul timp s-o facă până acum.

— Sunt sigură că așteaptă momentul potrivit pentru a o face. Și nici nu am venit acasă de așa de mult timp. Doar de câteva săptămâni.

— Vă cunoașteți de ani întregi, draga mea, o

contrazise cu blândețe Lady Anne. Am văzut căsătorii între doi străini aranjându-se în tot atâta vreme cât am petrecut noi aici. Poate că domnului Sevarin îi place doar să curteze o tânără care este în centrul atenției acum. Multora le place asta.

Whitney zâmbi încrezătoare și o sărută pe obraz pe mătușa ei.

— Îți faci prea multe griji pentru fericirea mea. Paul o să-mi ceară mâna, vei vedea.

Dar când trăsura lor trase în fața casei lui Clayton, optimismul ei începu să pălească. Ea se

juca absentă cu o șuviță din părul care-i era lăsat pe spate și se unduia frumos către talie. Oare era posibil ca Paul să vrea doar să apară cu noua frumusețe a zonei? se întrebă ea. Whitney știa că-i furase acest titlu lui Elizabeth, dar acest lucru nu o

mulțumea așa cum ar fi crezut. Invitațiile la jocurile de cărți și la seratele din ținut veneau cu o regularitate flatantă și, ori de câte ori Whitney alegea să le onoreze. Paul fie o însoțea, fie petrecea mare parte a serii alături de ea. De fapt, singura

persoana din ținut care rivaliza ca popularitate cu Whitney era Clayton Westland și îl vedea peste tot pe unde se ducea.

Whitney trecu peste gândul neplăcut legat de vecinul ei. Oare de ce nu o ceruse de soție Paul? se întrebă ea. Și de ce nu

vorbise niciodată despre dragoste, dacă nu despre căsătorie. Whitney încă mai căuta răspunsuri la aceste întrebări, când ajunseră acasă la Clayton.

Ușa din față fu deschisă de un majordom înțepenit care studie trioul, apoi

intona maiestuos:

— Bună seara! Stăpânul vă aşteaptă.

Whitney fu mai întâi şocată, apoi amuzată de manierele sale exagerate, mai potrivite pentru majordomul vreunui personaj important, care deschidea uşa vreunui palat.

Pe când Lady Anne și tatăl ei își scoteau paltoanele, Clayton veni în micul foaier. El se îndreptă direct spre Whitney.

— Îmi dai voie? întrebă el politicos, trecând în spatele ei, degetele-i lungi zăbovind puțin pe capa

de culoarea piersicii pe care o purta Whitney.

— Mulțumesc, spuse Whitney politicos. Scoțându-și gluga mare, ea își desfăcu funda de satin care se lega la gât și-și scoase capa cât putu de repede. Atingerea mâinilor sale îi aminti de felul în care

o strânsese în braţe şi o mângâiase în ziua cu picnicul şi cum îi promisese s-o ţină în braţe şi mai mult, de parcă ar fi promis bomboane unui copil. Ce idiot înfumurat!

Tatăl ei o îndemna pe mătuşa să admire nişte obiecte de fildeş care

decorau masa din hol, în timp ce Clayton îi arătă lui Whitney camera care servea de salon și birou.

Focul ardea în cămin și dădea camerei o lumină caldă alături de cea a lumânărilor din sfeșnice. Camera era mică, dar decorată cu maiestuozitate, pe

gustul unui bărbat. Unul dintre pereți avea un dulap din stejar mărginit la fiecare dintre capete de niște candelabre masive. Partea desus era decorata cu marmură și cu sculpturi în lemn. În centru se afla un serviciu de ceai masiv, așa cu

Whitney nu mai văzuse niciodată. Era așa de mare, că Sewell nu ar fi putut nici să-l ridice, darămite să-l poarte cu demnitate. Whitney zâmbi ușor închipuindu-și-l pe demnul Sewell împleticindu-se prin camera, împovărat de

greutatea serviciului de ceai.

— Să îndrăznesc să sper că acest zâmbet înseamnă că ţi-ai mai schimbat părerea despre mine? întreba Clayton pe un ton leneş.

Whitney îşi întoarse capul spre el şi spuse, minţind:

— Nu am nici o opinie despre dumneata.

— Ba ai o părere foarte clară, domnișoară Stone, spuse el chicotind, în timp ce o invita să se așeze într-un fotoliu tapițat cu piele de culoarea vișinei putrede. În loc să se așeze în fața ei, în

celalalt fotoliu, bărbatul avu cutezanța de a se așeza pe mânerul fotoliului și de a pune un braț pe spătarul acestuia.

— Dacă nu mai sunt locuri confortabile în care să stai, mă ridic eu, cu plăcere, spuse Whitney cu răceală,

încercând să se ridice.

Mâinile lui Clayton o aşezară la loc în fotoliu, ridicându-se el.

— Domnişoara Stone, ai o limbă de şarpe, spuse el privindu-i chipul nervos.

— Mulţumesc, spuse Whitney calm. Iar dumneata ai manierele

unui barbar.

Inexplicabil el își dădu capul pe spate și râse cu poftă, încă râzând, întinse mâna și o mângâie pe păr, ceea ce o făcu pe Whitney să sară în picioare și să încerce să aleagă între a-l pălmui și a-i trage un picior în vintre. Tatăl și

mătușa ei îi găsiră stând față în față, Clayton admirând-o cu îndrăzneală, Whitney privindu-l cu răceală.

— Văd că voi doi aveți o discuție al dracului de plăcută, spuse tatăl ei jovial, ceea ce-l făcu pe Clyton să se strâmbe, iar pe Whitney

aproape să bufnească în râs.

Cina fu un deliciu demn de un bucătar regal. Whitney se jucă puțin cu homarul în sos de vin, simțindu-se foarte incomod așezată în capul mesei, la capătul opus față de Clayton, de parcă ar fi

fost doamna casei. El făcea oficiile de gazdă cu o eleganță relaxată care o făcu pe Whitney să-l admire fără prea mare tragere de inimă. Chiar și Lady Anne fu complet relaxată în timpul discuției despre politică pe care o purtă cu el.

La al cincelea fel de

mâncare, Whitney rupse lunga tăcere autoimpusă. Clayton o tachinase toată seara, până ce, în cele din urmă, ea intră în conversaţie, susţinând că femeile trebuiau să aibă aceeaşi educaţie ca şi bărbaţii.

— La ce îi trebuie

geometria unei femei care-și va petrece timpul țesând batiste pentru soțul ei? o provocă el.

Whitney îl acuză că gândește ca bunicul lui, iar el o numi în glumă o avangardistă.

— O avangardistă nenorocită, accentua Whitney cu un zâmbet

amuzat. Așa numește un gentleman ca dumneata, care adoră ideile vechi, o femeie care are în vocabular mai mult de trei expresii acceptabile.

— Și care ar fi acele trei expresii?

— „Da, milord”, „nu, milord” și „cum dorești, milord”. Ea ridică bărbia

și continuă:

— Mi se pare că toate femeile din generația mea au fost educate să vorbească precum niște majordomi.

— Și eu cred la fel, spuse Clayton. Înainte ca Whitney să-și revină din șoc, el adăugă: Cu toate acestea, oricât de

educată ar fi o femeie, ea tot va trebui la un moment dat să se supună voinței domnului și stăpânului ei.

— Eu nu cred asta, spuse Whitney, ignorând privirile neliniștite ale tatălui ei. Iar eu nu voi numi

niciodată un bărbat „domnul și stăpânul meu”.

— Chiar așa, o tachină Clayton.

Whitney era pe punctul de a-i răspunde când tatăl ei se lansă într-un monolog despre meritele irigațiilor, ceea ce o surprinse pe

Whitney și-l enervă pe Clayton în mod vizibil.

La desert, Clayton își îndreptă din nou atenția asupra ei.

— Mă întrebam dacă e vreun joc anume pe care ai vrea să-l jucăm după cină. Ochii lui gri se fixară în ochii ei, realizându-se o

comunicare tăcută și amuzată între ei. Altele decât micile jocuri pe care noi doi le-am jucat deja.

— Da, spuse Whitney. Aruncatul la țintă. Umbra unui zâmbet îi luminează trăsăturile.

— Dacă aș avea săgeți

în casă, dar nu am, nu aș vrea să mă aflu în calea celor aruncate de dumneata, domnișoară Stone.

— Pentru o biată femeie, am o țintă destul de bună, domnule Westland.

— Tocmai de aceea nu aș vrea să stau în

calea dumitale. Zâmbind, Clayton ridică paharul spre ea în semn de salut. Whitney acceptă tributul lui pentru schimbul de replici, cu o înclinare exagerată a capului, apoi îl gratulă cu un zâmbet.

Clayton se uită la ea, dorindu-și să-i dea afară

pe ceilalți doi musafiri și s-o ia pe Whitney în brațe, să-i șteargă zâmbetul răutăcios de pe față cu un sărut care s-o facă să se topească de dorință. El se lăsă pe spate în scaun, trasând cu degetul, absent, forma paharului și gândindu-se că, în

această seară, în sfârșit, reușise să scape de indiferența ei rece. De ce Whitney se retrăsese în spatele acestei indiferențe după ziua cu picnicul și până în această seară, rămânea o întrebare pe care avea s-o pună altcândva. Aruncatul la țintă, se

gândi el cu un zâmbet. Ar fi vrut să o strângă de gâtul ăla frumos.

După masă, un servitor îi conduse pe Martin și pe Lady Anne din salonul unde mâncaseră, dar Clayton o opri pe Whitney care se pregătea să-i urmeze.

— Aruncatul la țintă?

chicoti el. Ce ticăloasă însetată de sânge eşti!

Whitney, care fusese pe punctul de a-i zâmbi, se făcu stacojie la faţă.

— Cred că toţi prietenii îţi invidiază talentul de a vorbi, îi spuse ea. În scurtul timp de când ne cunoaştem, mi-ai spus „muieruşcă”

și acum „ticăloasă”. Poți crede ce vrei despre mine, dar, pe viitor, aș aprecia dacă ți-ai păstra opiniile pentru tine. Simțindu-se rușinată și vinovată, pentru că simțea că își merita ambele apelative, Whitney încercă să-și tragă brațul, dar

strânsoarea lui se accentua.

— Ce dracului tot spui? Doar nu crezi că am vrut să te insult cu vreunul dintre aceste cuvinte!

El văzu expresia de om rănit pe care ea încercă s-o ascundă, întorcându-și fața.

— Doamne, tu chiar asta crezi! spuse el ușor. Punându-i mâna pe obraz, o făcu să-și întoarcă fața spre el.

— Îmi cer scuze, micuțo. M-am învârtit prea mult în cercuri în care e la modă să vorbești îndrăzneț și în care femeile sunt la fel

de deschise ca și bărbații cu care flirtează.

Cu toate că nu avusese niciodată de-a face cu cercurile pe care le frecventase el, știa ca femeile din acele cercuri erau șocant de slobode la gură, se purtau foarte libertin, flirtau pe față și

chiar aveau amanți. Deodată, se simți fraieră și nesofisticată.

— Nu e vorba numai de cuvinte, protestă ea. Mai e și ziua cu picnicul și felul în care...

Vocea ei se înmuie când își aminti că participase de bunăvoie la schimbul de săruturi.

— Îți propun un târg. Tu uiți tot ce am făcut eu și eu uit ce ai făcut tu și o luăm de la capăt. Presupunând, desigur, că-mi vei promite că nu vei mai face ceea ce ai făcut la râu.

El ridică din sprâncene.

— Daca te referi la

crăvașa, doar nu crezi că...

— Nu la asta, la restul.

— La ce? La sărutur

Când Whitney aprobă din cap, el păru atât de sincer uimit, încât ea izbucni în râs.

— Nu-mi spune că sunt prima femeie care

nu vrea să o săruți.

El ridică din umeri și păru a trece peste întrebarea ei.

— Recunosc că sunt oarecum plăcut de femeile care se bucură de atențiile mele. Iar tu, adaugă el anulându-i senzația de triumf, ai fost prea multă vreme

înconjurată de proști care-ți sărută poalele rochiei și-ți cer voie să-ți devină domni și stăpâni.

Zâmbetul lui Whitney era plin de amuzament încrezător.

— Ți-am spus că nu-l voi numi niciodată pe vreun, bărbat stăpânul

meu. Când mă voi mărita, voi fi o soţie îndatoritoare, dar voi fi parteneră cu drepturi egale, nu servitoare ascultătoare.

În uşa salonului el se uita la ea cu o combinaţie de scepticism amuzat şi siguranţă deplină.

— O soție buna și îndatoritoare? Nu, micuțo... Mă tem că nu vei fi așa.

Cuprinsă de o inexplicabilă panică, Whitney privi în altă parte. Era ca și cum el ar fi crezut că avea o putere asupra ei. Din primul moment în care

îl văzuse privind-o la râu, de la primele cuvinte pe care i le spusese acolo, ea avusese această senzaţie ciudată. Poate că de aceea simţea mereu nevoia să-l evite sau să facă diferite manevre pentru a scăpa de el. Brusc, Whitney îşi dădu seama că el vorbea

cu ea.

— Te-am întrebat daca ai vrea să jucăm whist sau preferi altceva, în afara de aruncatul la țintă.

— Cred că aș putea juca whist, spuse Whitney mai mult cu politețe decât cu entuziasm.

Privirile îi căzură pe tabla de șah din fața căminului și merse să o vadă mai bine.

— Ce frumos! exclamă ea

Jumătate dintre piese erau aurii, restul argintii. Fiecare piesă era cam cât palma ei de înalta și, respirația i se

taie atunci când ridica de pe tablă regele. Avea în mână o figură a lui Henric al II-lea, chipul fiind atât de real, încât Whitney se minună de artistul care îl crease. Regina era soţia lui Hernie, Eleanor de Aquitania. Cu un zâmbet, Whitney puse la

loc regina și luă nebunul.

— Știam eu că trebuia să fie Becket, îi zâmbi lui Clayton peste umăr. Săracul Henric, chiar și pe tabla de șah e urmărit de imaginea Arhiepiscopului de Canterbury. Puse piesa jos cu grijă.

— Joci? o întrebă Clayton cu surprindere și îndoială în voce.

Păruse așa de neconvins, încât Whitney decise imediat să-l facă să joace cu ea.

— Nu prea bine, mă tem, spuse ea, lăsând ochii în jos pentru a ascunde zâmbetul

răutăcios. Juca atât de bine, încât unchiul Edward aproape că regreta ziua în care o învățase să joace șah. Juca atât de bine, încât el își ruga cei mai buni adversari de la consulat să vină și să încerce să obțină o victorie în fața ei.

— Tu joci adesea? întrebă Whitney nevinovată.

Clayton deja trăgea fotoliile de cele două părți ale mesei de șah.

— Foarte rar.

— Ce bine! spuse Whitney cu un zâmbet vioi, în timp ce se așeza. În acest caz, nu va dura

mult.

— Vreți sa obțineți victoria, doamnă? întrebă el ridicând din sprânceană.

— Una de răsunet, îi spuse Whitney.

Ea muta cu talent, convinsă că-l putea bate, dar grijulie să nu-i subaprecieze abilitatea.

El fusese îndrăzneț la început și rapid în mutări, dar, după 45 de minute, ritmul jocului încetinise clar.

— Mi se pare că vrei să-ți pui în aplicare amenințarea, spuse el privind-o cu admirație când îi luă turnul.

— Nici pe departe

atât de ușor cum credeam, spuse Whitney, și eu ți-am recunoscut talentul cu trei mutări înainte de a-l recunoaște tu pe al meu. Asta ar fi trebuit să te coste jocul.

— Îmi cer scuze că te dezamăgesc, glumi el.

— Îți face o deosebită

plăcere să mă.. Dezamăgești și știi asta foarte bine, râse Whitney.

Ea tocmai se întindea să puna mâna pe nebun, când tatăl ei se ridică și spuse că, la cât de tare îl supără guta, i-ar fi fost recunoscător lui Clayton dacă binevoia s-o

însoțească acasă după ce terminau meciul. Apoi își luă cumnata de mână și se îndreptă spre ușă pe două picioare ce păreau perfect sănătoase.

Whitney era deja în picioare.

— Putem juca altă dată, spuse ea. Aproape

regretând că nu putea termina meciul.

— Prostii, spuse tatăl ei, venind și sărutând-o repede pe frunte și așezând-o la loc pe scaun. Nu e nimic nepotrivit daca voi doi vă terminați meciul. Casa e plină de servitori.

Pentru că fusese

odată obiectul ridiculizărilor în ţinut, Whitney nu voia să atragă iar atenţia asupra ei, pentru ceva atât de banal cum era un meci de şah.

— Nu, nu aş putea, tată. Dar neputând să se ridice din cauza mâinii lui care o ţinea în scaun,

ea privi spre mătușa ei. Aceasta ridică din umeri și spuse:

— Sper că nu vei uita că trebuie să te porți ca un gentleman, domnule Westland.

— Whitney va fi tratată cu respectul și afecțiunea profunde pe care le am pentru ea,

replică Clayton oarecum amuzat.

Începură al doilea joc pentru că primul se terminase cu remiza. O vreme după plecarea tatălui ei și a lui Lady Anne, ea nu se simțise în largul ei, dar apoi se relaxase și, pe când erau în plină a doua partidă,

cei doi oponenți se amenințau reciproc fără nici o jenă.

Cu coatele proptite pe masa de șah uriașă și cu bărbia odihnindu-i-se în palme, Whitney se uita cum Clayton se întindea să ia nebunul.

— Foarte imprudent, spuse ea.

Clayton îi zâmbi răutăcios, îi ignora avertismentul și mută nebunul.

— Nu se poate spune că ești îndreptățită să-mi vorbești despre strategie, după ultima ta mișcare imprudentă, domnișoară.

— Atunci, să nu te

plângi că nu te-am avertizat, spuse Whitney bătând cu degetul în tabla de șah, în timp ce analiza mișcarea lui. Aplecându-se înainte, luă tura și o mută, apoi își puse din nou bărbia în palme.

De fiecare data când se apleca peste masa de

șah, îi oferea lui Clayton o priveliște a sânilor ei, puși în evidență de corsetul rochiei, până ce Clayton avu nevoie de toata puterea de abținere pentru a se mai putea concentra asupra jocului. Ea își scosese de mult pantofii și stătea acum în fotoliu cu

picioarele sub ea. Cu părul lăsat pe umeri și cu ochii ei verzi, aproape diavolești, era o imagine atât de captivantă, încât Clayton oscila între varianta de a da masa deoparte și a o trage în brațele lui pentru a-și desfăta mâinile în

bogăția „capturii” sale sau varianta, în egală măsură plăcută, de a se așeza comod în fotoliu și a o privi pur și simplu.

În același timp, ea reușea să fie o femeie frumoasa și ademenitoare și o fetiță amețitor de inocentă. Era plină de contraste

care te uimeau. Într-o singură seară, ea îl tratase cu răceală, cu revoltă, cu furie și acum cu o impertinență și o imprudență pe care el le găsea fermecătoare. Și, pe deasupra, juca al naibii de bine șah.

În spiritul de înțepături verbale

impertinente și de relaxare de care se bucurau, ea își ridică privirile și întrebă cu un zâmbet:

— Te gândești care s ă fie următoarea mutare sau încă o mai regreți pe cea precedentă, domnul și stăpânul meu?

— Ești cumva aceeași

domnișoară care spunea că nu va numi pe nimeni „domnul și stăpânul” ei?

— Ți-am spus așa, îl informă ea liniștită, doar ca să-ți distrag atenția și să uiți strategia. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă vrei să știi, spuse el, luând regele și

atacând dintr-o poziție neașteptată, mă întrebam ce naiba m-a apucat să joc șah cu o femeie, când toată lumea știe că șahul cere logica superioară a unui bărbat.

— Fiară nesuferită! râse Whitney și evită cu istețime atacul asupra

nebunului. Nu știu de ce îmi irosesc talentul cu un adversar așa de slab.

O oră mai târziu, capul lui Whitney era aplecat peste tabla de șah și ea contempla succesul strategiei sale. Încă trei mutări, poate patru și jocul avea să fie al ei.

— Ce pervers din partea ta să mă aduci într-o situaţie atât de imposibilă, se plânse, zâmbind în sinea ei când el făcu exact mutarea anticipată de ea.

— Presupun că-ţi imaginezi că m-ai prins în cursă, spuse el.

În timp ce Whitney

se gândea la următoarea sa mișcare, Clayton se aplecă puțin și făcu un semn unui servitor care stătuse lânga ușă de la plecarea tatălui lui Whitney și a lui Lady Anne.

Ca răspuns la semnul făcut de Clayton, servitorul merse la masa

pe care erau câteva sticle de cristal și turna un lichid dintr-una dintre ele într-un pahar. Se opri și se uită spre duce așteptând indicații legate de ce avea să bea doamna. Clayton ridică două degete asta însemnând că amândoi aveau să bea coniac.

Servitorul puse paharele pe o tava de argint și le aduse pe masa de lângă cea de șah. Le puse jos și la un semn scurt al lui Clayton, făcu o plecăciune și se retrase din camera închizând ușa în urma lui.

Whitney nu observă

nimic din toate astea. Ea ridică ochii atunci când Clayton îi întinse un pahar. Culoarea nu era aceea a vinului şi ea se uită suspicios de la pahar la chipul lui Clayton.

Privind-o cu un amuzament mocnit, el îi explică:

— La cină, în seara asta, ai argumentat atât de bine în legătură cu restricţiile impuse femeilor de către societate, aşa că am presupus că vrei să bei ce beau şi eu.

Era, în mod clar, cel mai provocator om din câţi existau pentru că o

tenta în acest fel, se gândi Whitney zâmbind. Hotărâtă să reziste cât mai mult, ea mirosi licoarea din pahar. Era băutura preferată a unchiului Edward.

— Coniac, spuse ea. Perfect cu un trabuc bun. Nu-i așa?

— Categoric, spuse el

serios. Se întinse și luă o cutie pe care o deschise și-i oferi lui Whitney un trabuc, la alegere.

Era atât de blazat când făcea asta, încât Whitney fu la un pas de a izbucni în râs. Își prinse buza de jos cu dinții pentru a nu izbucni în râs și studie

trabucurile încercând să decidă pe care-l voia. Ce avea să facă el, dacă ea chiar alegea unul din cutie? Avea să i-l aprindă, fără îndoială, decise ea chicotind în sinea ei.

— Ți-l recomand pe cel mai lung din stânga, murmură el plin de

curtoazie.

Whitney se așează la loc în fotoliu, aproape zdruncinată de râs.

— Poate preferi să rumegi tutun, întrebă el îndatoritor, ceea ce o făcu pe Whitney să râdă cu poftă. Am și de-ăsta la îndemână, pentru musafiri de ăștia așa, ca

tine...

— Ești imposibil, râse ea.

Când se opri din râs, luă paharul și gustă din coniac. Îl simți coborând până în stomac. A doua și a treia înghițitura nu mai fură așa de rele și, după încă vreo câteva, ea categorisi

coniacul ca fiind o băutură pe care înveți s-o apreciezi. Foarte curând își dădu seama că simțea o căldură plăcută în trup și puse paharul deoparte, întrebându-se cât de tare poate fi coniacul.

— Cine te-a învățat să joci? întrebă Clayton

— Unchiul meu, îi spuse ea. Aplecându-se, ea luă regele și îl ținu în lumină pentru a-i studia frumusețea. Dacă n-aș ști, aș putea crede că piesele astea sunt făcute din aur și argint.

— Dacă nu aș ști, spuse Clayton, luându-i piesa din mâna ei

grațioasa pentru a nu-i permite s-o analizeze mai bine, aș spune că încerci să scapi de schema mea inteligentă și să-ți plasezi regele într-o poziție sigură.

Whitney deveni imediat atentă.

— Să scap? O poziție sigură? Ce vrei să spui?

Regele meu nu e în pericol.

Un zâmbet vag înflori pe chipul lui. Întinse mâna și mută nebunul.

— Șah, spuse el.

— Șah? Whitney repetă, nevenindu-i să creadă, uitându-se la tabla de șah și încercând să-și studieze

vulnerabilitatea. Chiar era șah! Orice mișcare ar fi făcut, era atacată.

Își ridica ochii spre ai lui, iar Clayton se bucură de admirația evidentă de pe chipul ei frumos. Când vorbi, vocea îi era moale și plină de admirație.

— Ticălos trădător și

cu inima neagră ce ești!

Clayton râse de contrastul dintre tonul ei și cuvintele rostite.

— Felul în care mă flatezi îmi bucură inima, chicoti el.

— Nu ai inimă, replică Whitney. Dacă ai fi avut, nu ai fi păcălit o femeie neajutorată să

joace un joc la care ești maestru, fără îndoială.

— Tu m-ai ademenit, îi aminti el. Acum, ce facem, terminăm jocul sau nu-mi vei acorda victoria neterminând jocul?

— Nu, spuse Whitney. Capitulez complet. Cuvintele ei

părură a atârna o vreme între ei, în tăcere.

— Speram să fie așa, spuse el.

Își deschise jacheta albastru închis și se lăsă pe spate în fotoliu întinzându-și picioarele lungi. Relaxat, el se întoarse puțin și privi spre foc.

Whitney îl studie cum își bea coniacul. În poziția în care stătea, părea ca un tablou pictat de un artist. Părea relaxat, dar Whitney simțea că dincolo de relaxare era o forță, o putere care zăcea undeva. Aștepta. Dacă ea avea să facă o mișcare

greșită, el avea să elibereze acea forță asupra ei. Se scutură pe sine mintal. Era prostuță.

— Nu-mi dau seama cât e ceasul, spuse ea încet, puțin mai târziu. Dar cred c-a trecut de mult ora la care trebuia să plec.

Privirea i se mută de la foc asupra ei.

— Nu înainte de a te mai auzi o data râzând. Whitney dădu din cap.

— Nu am mai râs așa de când aveam 12 ani și am avut un concert de primăvară.

Când își dădu seama că ea nu avea de gând

să-i povestească, Clayton spuse:

— De vreme ce nu pari să vrei să-mi povestești, cer povestirea acelui episod ca premiu al învingătorului.

— Mai întâi mă atragi într-un joc de șah, spuse Whitney zâmbind,

apoi mă învingi și acum mai vrei și un premiu de la mine. Tu chiar nu ai milă?

— Deloc. Spune-mi!

— Bine, suspină ea. Dar numai pentru că nu vreau să-ți mai gâdil amorul propriu implorându-te să mă ierți.

Vocea i se înmuie, amintindu-și de trecut.

— Era acum foarte mult timp, dar parcă s-ar fi întâmplat ieri. Domnul Twittsworthy, profesorul nostru de muzică, a decis că trebuie să avem un concert de primăvară în sat. Toate fetele a căror

educaţie muzicală era datoria lui, trebuiau să-şi arate talentul interpretând sau cântând o bucată muzicală. Eram vreo 15, dar Elizabeth Ashton era cea mai talentată, aşa că onoarea de a organiza concertul i-a revenit părinţilor ei. Eu nu

voiam să mă duc, dar...

— Dar domnul Twittsworthy a insistat că dacă nu merg, spectacolul avea să fie un eșec, speculă Clayton.

— Dumnezeule, nu! Domnul Twittsworthy ar fi fost fericit dacă aș fi stat acasă. De câte ori

venea la noi să mă asculte cântând la pian, începeau să-i lăcrimeze ochii. El spunea că interpretarea mea era așa de ofensatoare pentru urechile lui, încât îi venea să plângă.

Clayton simți brusc o furie inexplicabila față de profesorul de muzică.

— Omul acela cred că era un prost.

— Chiar era, fu Whitney de acord. Altfel și-ar fi dat seama că-i puneam piper în cutiuța cu tutun ori de câte ori venea să-mi dea lecții de pian. Mă rog, în dimineața concertului, l-am tot rugat pe tata să

mă lase să nu mă duc, dar el spunea că trebuie. Acum, daca stau să mă gândesc, poate că tata ar fi cedat, dacă nu aveam proasta inspirație s-o trimit pe Clarissa cu un bilet pentru el.

Clayton zâmbi.

— Și ce scria în bilet?

— I-am spus,

mărturisi Whitney zâmbind, că fusesem pusă la pat de holeră și că trebuia să meargă la concert fără mine și să-i îndemne pe toți să se roage pentru refacerea mea.

Clayton începu să râdă cu poftă.

— Încă nu am ajuns

la partea amuzantă, domnule Westland. El se opri din râs și Whitney continuă.

— Taică-meu a mustrat-o aprig pe Clarissa pentru că nu mă învățase să am respect pentru adevăr. Apoi, îmi amintesc doar că eram îmbrăcată cu cea mai

bună rochie pe care o aveam, care era mult prea scurtă, pentru că îi spusesem că nu mă duc și că nu trebuia să îi fie desfăcute tivurile, iar tata mă îndruma spre trăsură. Desigur nu-mi repetasem piesa pentru concert, ceea ce nu era ceva ieșit din comun, de

vreme ce nu avusesem niciodată răbdarea necesară pentru a sta să ţăcănesc la pian. L-am rugat pe tata să mă lase să mă duc să-mi iau notele, dar el era prea nervos ca să mă asculte. Toţi vecinii din comitat se adunaseră la Elizabeth acasă.

Elizabeth cântase ca un înger, ceea ce era mereu valabil pentru ea, iar piesa lui Margaret Merryton fusese agreabilă. Eu încheiam concertul.

Whitney se opri şi tăcu. Pentru un moment avu senzaţia că stă din nou în rândul al treilea

din sala de muzică, în spatele lui Paul ai cărui ochi erau aţintiţi asupra profilului lui Elizabeth care cânta la pian. Paul se ridicase în picioare pentru a aplauda, odată cu toţi ceilalţi, în timp ce Whitney era în spatele lui, în rochia ei roz, mult prea scurtă, şi

își ura trupul care era numai brațe, picioare, genunchi și coate.

— Ai fost ultima care a cântat, interveni Clayton scoțând-o pe Whitney din amintirea ei nefericită. Și, chiar fără muzică, ai cântat așa de bine că te-au aplaudat și au cerut un

bis?

— Aș spune mai degrabă că reacția lor a fost o tăcere adâncă.

În ciuda felului haios în care povestea Whitney, Clayton găsea povestea mai degrabă tristă, decât amuzantă. În acel moment, el i-ar fi strâns cu plăcere de gât

pe toți cei care o făcuseră vreodată să sufere, începând cu profesorul de muzică și terminând cu stupidul ei tată. În adâncul lui simțea o tandrețe, o nevoie de a o proteja, care-l surprindeau și îl tulburau, așa că ridică paharul și bău din el,

pentru a-și ascunde emoțiile.

Temându-se că lui ar putea să i se facă milă de ea, Whitney zâmbi și dădu din mână:

— Ți-am spus toate astea numai pentru a-ți crea un fundal. Motivul amuzamentului a apărut mai târziu, când toată

lumea se bucura de gustare, în grădină. Dupa ce luam gustarea, urma să se dea un premiu pentru cea mai bună interpretare și Elizabeth urma să-l primească. Din păcate premiul a dispărut și se zvonea că fusese ascuns în cel mai mare copac

din grădină.

Clayton o studie amuzat și speculă:

— Tu îl puseseși acolo? Whitney zâmbi.

— Nu, dar eu am lansat zvonul ca era acolo. Toată lumea începuse sa mânânce și, deodată, Elizabeth a aterizat din copac, ca un

pietroi, pe masă. Mie mi s-a părut că arăta foarte decorativ printre sandviciuri și budinci, în rochia ei roz cu volănașe, așa că am început să râd. Whitney zâmbi amintindu-și cum Paul se repezise s-o ajute, ștergându-i lacrimile cu batista și

uitându-se furios la Whitney.

— Presupun că oamenii mari te-au acuzat pe tine ca ai ascuns premiul în copac, văzându-te că râzi.

— Nu, oamenii mari erau prea ocupaţi s-o extragă pe Elizabeth dintre sandviciurile lor

pentru a remarca faptul că eu ma prăpădeam de râs. Peter Redfern a remarcat însă și a presupus că eu eram de vină, mai ales că știa că mă cățăram în copac mai repede chiar și decât el. M-a amenințat ca-mi taie urechile, dar Margaret Merryton era

de părere ca trebuie să fiu biciuită de tata.

— Și care a fost soarta ta?

— Niciuna, spuse Whitney și râsul ei îi aminti de niște clopoței în vânt. Peter era prea furios ca s-o asculte pe Margaret, iar eu eram prea sigură că el nu mă

va lovi, așa că m-am ferit în ultimul moment. A pocnit-o pe Margaret în locul meu. Doamne! N-o să uit niciodată ce față a făcut Peter când a văzut-o pe Margaret căzând și apoi ridicându-se. Avea cel mai vânăt ochi cu putință.

Privirile amuzate se

întâlnire peste masa de șah și liniștea fericită era punctată de trosniturile lemnelor din foc. Clayton lăsă paharul jos, iar zâmbetul lui Whitney începu să pălească atunci când el se ridică în picioare. Se uită către ușa la care era servitorul și își dădu

seama că el nu mai era de mult.

— E foarte târziu, spuse ea, când Clayton se apropie de ea. Ar trebui să plec.

El se opri la câțiva centimetri și-i spuse cu o voce profundă, catifelată:

— Îți mulțumesc

pentru cea mai plăcută seară din viața mea.

Ea îi văzu privirea și inima începu să-i bată tare, necontrolat, în timp ce tot trupul trimitea semnale de avertizare.

— Te rog, nu sta așa de aproape de mine, îi șopti ea cu disperare.

Mă faci să mă simt ca un iepure înainte de tăiere.

Ochii lui zâmbeau, dar vocea îi era calmă, seducătoare.

— Nu prea pot să te sărut dacă stau în partea cealaltă a camerei, micuțo.

— Nu-mi mai spune așa și nu mă săruta. Abia

te-am iertat pentru data trecută.

— Atunci, mă tem că va trebui să mă mai ierți o dată.

— Te avertizez că nu te voi ierta! șopti Whitney pe când el o cuprindea în brațe. De data asta, nu te voi ierta niciodată.

— E o posibilitate cumplită, dar voi risca, murmură el în timp ce gura i se deschise flămând peste gura ei. Șocul contactului parcă o arse. Mâinile lui se mișcau pe umerii ei, în jos, pe spate, trăgând-o tot mai aproape de trupul lui. O sărută

ușor, insistent, nesfârșit, iar când gura i se deschise pentru a primi limba lui, el o trase și mai mult spre el. Limba lui se afundă în gura ei, apoi se retrase și reveni, în același ritm incitant care făcea stomacul lui Whitney să se strângă de emoție.

Mângâierile lui provocatoare, gura lui unită senzual cu a ei, picioarele lui puternice care se lipeau de trupul ei, făcură ca trupul lui Whitney să vibreze. Ea cedă neputincioasă cerinţelor mâinilor lui şi mintea parcă îi amorţi. Parcă muri. Cu cât se

prelungeau mai tare săruturile, cu atât ea era mai departe de sine. Parcă erau două persoane. Una caldă și plină de dorință, cealaltă paralizată de panică.

Când el se opri în cele din urmă, Whitney își puse fruntea pe pieptul lui și mâinile i se opriră

pe albul imaculat al cămășii. Ea rămase acolo, revoltată și dezorientată, furioasă pe ea și pe el.

— Să-ți cer iertare acum, micuțo? o tachina el ridicându-i bărbia. Sau să mai aștept?

Whitney își ridică privirea revoltată spre

el.

— Cred c-ar fi bine să mai aştept, spuse el amuzat. O sărută scurt pe frunte şi ieşi din cameră, întorcându-se apoi cu capa ei de satin, i-o puse pe umeri, iar ea tremură atunci când mâinile lui îi atinseră pielea.

— Ți-e frig? șopti el, prinzând-o în brațe și trăgând-o spre el.

Whitney nu fu în stare să scoată niciun sunet. Era ruşinată, furioasă, scârbită de reacţia ei.

— Nu se poate să te fi lăsat fără cuvinte, îi şopti el, buzele aproape

atingându-i părul.

Ea vorbi, dar glasul îi era o șoaptă ciudată.

— Te rog, dă-mi drumul.

El nu mai încercă să vorbească cu ea decât atunci când trăsura se opri lângă casa ei.

— Whitney, spuse el cu nerăbdare, prinzând-

o de mână, când ea deschise ușa trăsurii. Vreau să vorbesc cu tine. Sunt lucruri care ar trebui stabilite între noi.

— Nu acum, spuse Whitney fară vreo inflexiune. Poate altă dată, dar nu în seara asta.

Whitney stătu treză

până dimineață, încercând să înțeleagă cum reușea Clayton să trezească în ea asemenea emoții, cum reușea s-o ia în brațe și să șteargă toate planurile și visurile ei legate de Paul, orice simț al decenței și onoarei.

Își îngropă fața în

pernă. Din această seară, avea să evite să mai rămână singura cu el. Orice întâlnire avea să fie scurtă și în public. Era greșeala ei, și nu avea s-o mai facă, că se bucurase de compania lui în seara asta, fiind așa de dezarmată de farmecul lui relaxat,

încât începuse să-l considere prietenul ei.

Prieten, se gândi ea cu amărăciune, răsucindu-se în pat. Un șarpe boa ar fi putut fi un prieten mai de încredere decât acel bărbat! Ar fi încercat să seducă și o sfântă în biserică. Ar face orice

pentru o nouă cucerire. Cu cât era mai greu, cu cât prada se lăsa mai greu, cu atât îi plăcea mai mult. Acum Whitney știa clar că ea era prada lui. Voia s-o seducă, s-o dezonoreze și nimic nu avea sa-l oprească.

Pentru binele ei și de

dragul lui Paul, cu cât se anunța mai curând logodna lor, cu atât avea să fie mai bine. Nici chiar Clayton Westmore nu putea curta o femeie promisă altuia. Cuiva care era o partidă foarte bună!

CAPITOLUL 14

Whitney își aranja părul și se uita cu un ochi critic l a rochia verde cu volane albe la gât și la mâneci, apoi își aranjă funda verde care-i ținea părul strâns la

ceafă. Noaptea nedormită lăsase niște urme în jurul ochilor, dar altfel arăta tânără, chiar copilă. Nu părea deloc genul care să întindă o cursă unui bărbat, pentru a-l face să-i ceară mâna, se gândi Whitney îndepărtându-se de oglindă. Voia ca el

s-o facă acum! Azi!

În minte, repetă strategia, în timp ce se îndrepta spre salon, unde Paul o aştepta deja. Avea să-l facă să creadă că ea se va întoarce la Paris cu mătuşa Anne, atunci când unchiul Edward va veni să le ia. Dacă asta nu-l făcea pe

Paul să-i ceara mână, atunci nimic nu avea să-l facă.

În ușa salonului, ea avu un moment de ezitare. Paul arăta așa de frumos, încât îi venea să renunțe la toate regulile și să-l ceară ea pe el de bărbat. Dar se abținu și spuse vesel:

— E o după-amiază minunată. Facem o plimbare în grădină?

În momentul în care se aflară în intimitatea grădinii de trandafiri, Paul o luă în brațe și o sărută.

— Încerc să recuperez toți anii în care te-am neglijat, o

tachina el.

Era exact genul de introducere de care avea nevoie. Se trase înapoi, zâmbi vesel și spuse:

— Va trebui să te grăbești atunci, pentru că ai mulți ani de recuperat și mai ai doar câteva săptămâni la dispoziție.

— Cum adică mai am numai câteva săptămâni la dispoziţie?

— Înainte de a pleca înapoi în Franţa cu unchiul şi mătuşa mea, spuse Whitney, aproape răsuflând uşurată când chipul lui se întunecă.

— Înainte de a te întoarce în Franţa?

Credeam că ai venit pentru a rămâne aici.

— Și acolo am o casă, Paul. Și, din multe puncte de vedere, aia mi-e mai aproape decât asta.

El părea foarte supărat și Whitney se simți vinovată, cu toate astea tot ce trebuia să

facă el pentru a o împiedica să plece, era s-o ceară de nevastă. Și el știa asta.

— Dar tatăl tău e aici, eu sunt aici. Toate astea nu înseamnă nimic? argumentă el.

— Ba sigur că înseamnă, spuse ea, privind în altă parte,

pentru ca el să nu vadă cât de mult însemna. Ea se întreba de ce oare el nu putea pur și simplu s-o ceară de nevastă. Întorcându-i spatele, ea se prefăcu că admiră un trandafir.

— Nu poți pleca, spuse el cu o voce sugrumată. Cred că m-

am îndrăgostit de tine.

Lui Whitney îi stătu inima, apoi începu să-i bată cu putere. Ea ar fi vrut să sară în braţele lui, dar era prea devreme. Declaraţia lui era plăcută, dar neconcludentă. Ea se îndreptă spre o alee şi se uită înapoi spre el,

zâmbindu-i.

— Sper să-mi scrii și să-mi spui când te vei hotărî dacă e așa sau nu.

— Nu, nu! Paul râse și o prinse de mână. Domnișoară Stone, mă iubești sau nu mă iubești?

— Cred că da, spuse ea râzând.

În loc să continue discuția pe tema, așa cum se aștepta ea, Paul îi dădu drumul, iar expresia lui deveni rece.

— Am niște treburi d e făcut după amiază, spuse el. Avea să plece, își dădu ea seama cu disperare. Avea senzația oribilă că el înțelesese ce

punea ea la cale, că știa că ea încerca să-l manipuleze, să-l forţeze.

Merseră în faţa casei, unde aştepta noua lui trăsură. Paul mai stătu atât încât să-i sărute formal mâna, apoi se întoarse şi plecă. Mai avea un pas până la trăsură când se întoarse

și puse:

— Câți adversari mai am, în afară de Westland? Dispoziția lui Whitney se îmbunătăți rapid.

— Câți ai vrea să ai? zâmbi ea.

Ochii i se îngustară, deschise gura pentru a spune ceva, apoi

renunță, se întoarse și plecă.

Zâmbetul lui Whitney păli. Torturată de întrebări, ea se uită la el cum cobora treptele, fiecare pas fiind ca un gong funerar în inima ei. Îl forțase sa-și declare intențiile și acum știa care erau acestea. Voia

doar să flirteze cu ea, nimic mai mult. Nu o voise nici înainte ca ea să plece și nu o voia nici acum.

Lângă trăsura sa, Paul se opri pentru a lua hățurile de la servitor, le luă, apoi mai zăbovi puțin. Stătea nemișcat, cu spatele la ea și

Whitney se uita la el și se ruga cu ardoare.

Într-o liniște încordată, temându-se să spere și neputând s-o facă, ea îl văzu pe Paul cum se întoarse, se uită spre ea, apoi se întoarse la ea. Când el era destul de aproape de ea, lui Whitney îi tremurau

picioarele așa de tare, că abia mai putea sta pe ele.

— Domnișoara Stone, spuse el cu o voce amuzată, mi-am dat seama că am doua variante în ceea ce te privește. Pot fie să evit orice întâlnire cu tine, ceea ce mi-ar opri

chinul, fie să te iau de nevastă pentru a-l prelungi.

Uitându-se în ochii lui albaştri. Whitney îşi dădu seama că el deja alesese. Ea încerca să-i zâmbească, dar era aşa de uşurată, încât glasul i se umpluse de lacrimi.

— Ştii bine că nu te

vei putea ierta daca vei alege calea laşului.

Paul izbucni în râs şi deschise braţele, iar ea i se aruncă în îmbrăţişare, râzând şi plângând în acelaşi timp. Îşi puse obrazul pe pieptul lui, auzindu-i inima bătând ritmic şi se cuibări în braţele lui puternice

care o strângeau posesiv.

Se simțea în mare siguranța, Paul oferindu-i prețiosul dar al sentimentelor sale și ea îi era așa de recunoscătoare, că ar fi putut îngenunchea pentru a-i mulțumi. Paul o iubea și voia să se însoare cu ea. Asta era

dovada clară că ea se schimbase în Franţa. Nu era doar o făcătură îmbrăcată în haine scumpe care poza drept o doamnă, aşa cum se temuse cândva. Nu mai era o neadaptată. Era ceea ce trebuia să fie. Merita atenţia. Localnicii nu aveau să

mai șușotească despre cum se făcuse ea de râs față de Paul Sevarin, ci vor zâmbi și vor spune că domnul Sevarin o plăcuse întotdeauna, dar că așteptase ca ea să crească. Se îndreptase și în ochii lor și în cei al tatălui ei. Era așa de ușurată, că-i venea să

plângă de fericire.

— Hai să-l găsim pe tatăl tău, spuse Paul. Whitney își ridică ușor capul și întrebă de ce.

— Pentru că vreau să trecem peste formalități și nu prea pot să-i cer mătușii tale mâna ta. Nu că nu aș prefera varianta asta.

— Sewell, unde e tata? întreba Whitney când intrară în casă.

— În drum spre Londra, domnișoara. A plecat acum o jumătate de oră.

— Londra, suspina Whitney. Dar credeam că nu pleacă decât mâine. Se întoarce

curând?

Sewell care știa totul întotdeauna, pretinse că nu știa nimic. Whitney se uita la el cum se îndepărta pe hol și simți că soarele apusese peste fericirea ei.

Paul arăta ca un bărbat care luase o decizie să facă față unei

contruntări neplăcute și acum, că i se acordase o păsuire, nu știa dacă să pară ușurat sau dezamăgit.

— Când se întoarce?

— Peste cinci zile, spuse Whitney cu umerii lăsați. La timp pentru o petrecere surpriză de ziua lui.

Deja s-au trimis invitațiile pentru acele rude care au mult de călătorit. Dacă nu se întoarce mai devreme după-amiaza, nu vei putea vorbi cu el decât a doua zi, duminică, după slujba la biserica, spuse ea luminându-se puțin.

Paul dădu din cap.

— Vreau să cumpăr doi cai pur sânge. O să-ți placă. Pentru ca să am timp să ajung la licitația de la Hampton Park, trebuie să plec sâmbătă, în ziua în care se întoarce tatăl tău.

Whitney încercă să nu pară așa de dezamăgită cum era.

— Și cât vei lipsi?

— Mai puțin de două săptămâni. Nouă zile sau zece, nu mai mult.

— Pare o veșnicie. Paul o luă în brațe.

— Ca să-ți arăt cât de mult țin la tine, o să fiu liber sâmbătă. În caz că tatăl tău vine mai devreme, ca să pot vorbi

cu el. Mai sunt numai cinci zile. Şi chiar îmi voi amâna plecarea, ca să fiu câteva ore la petrecerea de ziua lui, presupunând că voiai să mă inviţi.

Whitney aproba din cap zâmbind.

— Apoi, dacă nu am ocazia să vorbesc cu el la

petrecere, și mă îndoiesc că voi putea, poți să-i spui tu că-i voi face o vizită formală de îndată ce mă întorc. Ți se pare cumva că sunt un bărbat care vrea să scape de însurătoare?

După ce Paul plecă, Whitney se gândi dacă să-i spună lui Lady Anne

vestea și decise să n-o facă. Voia sa se bucure numai ea și avea o teama superstițioasă să spună cuiva de logodna cu Paul înainte ca el să-i ceară mâna. În plus, tatăl ei sigur avea să se întoarcă destul de devreme sâmbătă și Paul va apuca să vorbească cu el și

puteau anunța logodna la petrecerea din acea seara.

Simțindu-se bine dispusă de acest gând, Whitney merse să mănânce cu mătușa ei.

Așa cum obișnuia, Clayton citea poșta în timpul mesei. În afară de corespondența

obișnuită de afaceri, avea scrisori de la mama și de la fratele lui. Clayton zâmbi când se gândi ce surpriză o aștepta pe mama sa când avea să afle că el urma să se căsătorească și să-i dăruiască nepoții pe care și-i dorea atâta. Avea să-i dea vreo șase,

se gândi el și spera ca toți să aibă ochii verzi ai lui Whitney.

Încă zâmbea când semnă nota de plată pentru colierul cu smarald pe care Whitney îl purtase la petrecerea în cinstea întoarcerii ei acasă.

Lăsând astea

deoparte începu să citească o lungă scrisoare în care i se cereau indicaţii despre cum să se procedeze în privinţa pensionării unui angajat al familiei şi despre cumpărarea de acţiuni într-o companie de transport maritim. Pentru fiecare cerinţă în

parte, Clayton scrise indicații detaliate și foarte precise.

Majordomul își drese glasul și spuse:

— A venit domnul Stone la dvs. Excelență, i-am spus că sunteți la masă, dar omul spune că problema este extrem de urgentă și nu suportă

amânare.

— Foarte bine, condu-l aici, spuse Clayton cu un oftat iritat. Cu Whitney Clayton avea toată răbdarea din lume, cu viitorul socru, nu avea deloc. De fapt, abia putea să-l suporte.

— Trebuia să vin

înainte de a pleca la Londra, explica Martin traversând camera și așezându-se la masa în fața ducelui. Avem o problema care va deveni mai mare dacă nu faci... Dacă nu facem ceva în privința ei!

Clayton concedie din cap servitorul care-i

servise mâncarea și aşteptă până ce acesta închise uşa în urma sa înainte de a se uita la interlocutorul său.

— Ce spuneai, Martin?

— Spuneam că apărut ceva. O complicaţie. Sevarin. Era cu Whitney când am

plecat.

— Ți-am spus că nu-mi fac griji în privința lui, îi spuse Clayton nerăbdător.

— Ar fi bine să începi să-ți faci, îl avertiza Martin, arătând neliniștit și furios în același timp. Când Whitney avea 15 ani, i s-

a năzărit ei că vrea să i-l ia pe Sevarin fetei ăleia Ashton și, deși au trecut cinci ani, ea încă mai vrea să facă asta. Și cred că va și reuși. Crede-mă. Bietul drăcușor se gândește s-o ia de nevastă. E la un pas de a o cere. Numai Dumnezeu știe de ce,

pentru că l-a scos din minți. M-a scos și pe mine din minți.

Vocea lui Clayton era plină de ironie amuzată.

— Apropo de „bietul drăcușor” care deja i-a cerut mâna, nu pot decât să-i aplaud alegerea. Dar, așa cum ți-am mai spus, mă

descurc cu Whitney și...

Martin părea gata să explodeze de frustrare.

— Nu te poți descurca cu ea. Crezi că poți, dar n-o știi așa cum o știu eu. La naiba, e căpoasă și a făcut întotdeauna cum a vrut ea. Dacă-i intră în cap ceva, cum ar fi să se

mărite cu Sevarin, nu se lasă până n-o face. Martin scose din buzunar o batistă cu care își șterse sudoarea de pe frunte, apoi continuă. Dacă-l va aduce pe Sevarin în punctul în care va vrea să se însoare cu ea, s-ar putea să creadă că și-a

atins scopul și să uite de asta. Pe de altă parte, dacă chiar vrea să se mărite cu el, o vei târî la altar și ea se va lupta la fiecare pas. Înțelegi ce vreau să spun?

O pereche de ochi gri îl priviră fără pic de implicare.

— Da.

— Foarte bine, atunci trebuie să-l împiedicăm pe Sevarin sa-i vorbească de căsătorie și putem face asta, spunându-i lui Whitney că e logodită cu tine din iulie. Trebuie să spunem asta tuturor. Să anunțăm imediat logodna.

— Nu.

— Nu? întreba Martin nedumerit și atunci ce vei face cu Sevarin?

— Ce sugerezi să fac?

— Ți-am spus! zise Martin disperat. Cere-i lui Whitney să renunțe la planurile ei legate de Sevarin și să se pregătească pentru

nunta cu tine.

Lui Clayton îi venea greu să ramână serios.

— Martin, tu i-ai cerut vreodată fiicei tale să facă ceva ce ea nu voia?

— Normal. Sunt tatăl ei! Clayton era tot mai amuzat.

— Și, când i-ai cerut,

Whitney a acceptat de bunăvoie autoritatea ta și a făcut cum i s-a cerut?

Martin se lăsă pe spate în scaun și chipul i se înroși.

— Ultima data când i-am cerut ceva lui Whitney avea 14 ani. I-am cerut să semene mai

mult purtarea ei cu a fetei ăleia, Ashton, și timp de doua luni, m-a ucis cu plecăciunile. Făcea o plecăciune când intra în fiecare cameră, făcea plecăciuni în fața majordomului și a bucătăresei, ba chiar și în fața cailor. De fiecare dată când mă uitam la

ea, lăsa orice făcea și se pleca. În restul timpului făcea o chestie din gene. Și le flutura... Și spunea că mă ascultă și e ca Ashton.

— Whitney va face cum vreau eu, spuse Clayton pe un ton ce nu mai permitea dezbateri pe această temă. Dar,

înainte ca eu să fiu pregătit să-i spun de logodnă, nu o va face nimeni. Atunci când voi crede eu că e momentul, îi voi spune. Este clar, Martin?

Martin dădu din cap resemnat.

— Bine, spuse Clayton, luând un plic și

deschizându-l.

Trecându-și degetul, nervos, între guler și gât, Martin spuse:

— Ar mai fi ceva. Ceva neînsemnat.

— Da, spune, zise Clayton fără a-și lua ochii de la corespondență.

— Lady Anne Gilbert

crede că Whitney nu te place. Convinge-o că ai depășit problema asta.

— De ce?

— Pentru că servitorii mei mi-au spus că trimite scrisori către soțul ei pe la consulatele din toată lumea. Cred că vrea să-l găsească și să-l cheme

încoace.

Chipul ducelui se aspri de neplăcere, iar Martin se așează la loc în scaun.

— Vrei să spui că se opune căsătoriei?

— Doamne, nu! Nu asta voiam să spun, exclamă Martin. Lady Anne e o femeie

sensibilă și are o slăbiciune pentru Whitney. După ce i-ai spus ce am făcut și a trecut șocul, a recunoscut că a fost o idee bună. A spus că ești cea mai bună partidă din Europa și că nu e familie mai bună ca Westmoreland.

— Mă bucur că Lady Gilbert e aşa de sensibilă, spuse Clayton, mai blând.

— Nu e chiar atât de sensibilă, îl contrazise Martin. Nu-i place că am făcut totul fără ştirea lui Whitney. M-a acuzat că sunt un tată fără inimă şi fără pic de

sensibilitate. Văzând expresia de aprobare de pe chipul ducelui, el continuă defensiv. Pe tine te-a acuzat că eşti un dictator. Nu-i place reputaţia pe care o ai în legătură cu femeile şi arăţi prea bine, pentru a fi liniştită. Pe scurt, Whitney e prea bună

pentru noi, amândoi!

— Mă mir că darul meu de 100.000 de lire nu i-a mai liniștit furia, spuse Clayton cu cinism.

— A spus că e mită, spuse Martin, apoi se retrase parcă sub privirile reci ale ducelui. Lady Gilbert vrea să fie sigură că nu o vei forța

pe Whitney să se mărite cu tine și că-i vei da timp să te placă. Dacă nu va auzi asigurarea asta de la tine, mă tem că-l va chema pe soțul ei pentru a-și folosi influența ca să oprească această căsătorie. El are legaturi în cele mai înalte cercuri și opinia

sa cântărească greu printre cei care contează.

Pe neașteptate, expresia întunecata a ducelui se lumină.

— Daca Lordul Gilbert vrea să-și păstreze influența în cercurile acelea, ar face bine să nu-și facă un

dușman din mine. Eu sunt unul dintre „cei care contează”.

După ce Martin plecă, Clayton se duse la fereastră, se sprijini de cadrul ei și privi în depărtare, către pădure, unde se construia un pavilion.

Dacă Martin ar fi

venit la el ieri și nu azi, pentru a-i cere să o facă pe Whitney să se mărite cu el, el s-ar fi gândit mai mult la variantă. Până seara trecută, Whitney fusese o posesiune a lui, una de valoare, poate chiar prețuită, dar tot o posesiune.

În seara balului mascat de la familia Armand, el se gândise s-o facă pe Whitney amanta sa, dar deflorarea unei fete crescute atât de frumos nu era în acord nici chiar cu principiile sale relaxate în privința femeilor. Și apoi, trebuia

să se însoare și să aibă un moștenitor, o responsabilitate de care i se tot amintea de când ajunsese la majorat. Așa că privise chipul ei luminos în grădina familiei Armand, și găsise o soluție foarte satisfăcătoare pentru problema datoriei și a

dorinței. Avea să se însoare cu Whitney Stone.

Până seara trecută, Whitney fusese doar obiectul plăcut al gândurilor lui păcătoase și viitoarea mamă a urmașului său. Dar aseară totul se schimbase. Aseară, ea

atinsese coarda tandreții, a dorinței de a proteja, o coardă de care el nici nu știa că există.

O ascultase povestindu-i amuzată ceva ce lui i se păruse mai degrabă trist, o poveste despre o fetiță care nu avea mamă și care fusese obligată să

joace un rol stupid într-un concert în fața unei camere pline de oameni răi și, pentru prima dată, își dăduse seama de durerea, frustrarea și umilința pe care trebuia să le fi resimțit ea.

Nu-i plăceau cei mai mulți dintre vecinii ei, pentru că îi păreau o

adunătură de oameni mărunți și limitați, niște bârfitori care, din primul moment în care aflaseră că Whitney se întoarce din Franța, începuseră să-i povestească prostioarele ei de fetiță și cum alerga ea după Paul Sevarin.

Dacă demonstrându-

le că putea să-l cucerească pe Sevarin, Whitney avea să-și recapete demnitatea, atunci Clayton era gata s-o lase să facă asta. Las-o să le arate oamenilor de aici că-i captase atenția lui Sevarin. Clayton putea aștepta câteva zile. Asta, dacă

nu cumva Sevarin chiar își făcea curaj s-o ceară de nevastă de la tatăl ei. Îngăduința lui Clayton față de Whitney nu mergea până într-acolo, încât s-o lase să se logodească cu alt bărbat. Așa ceva nu ar fi tolerat.

După ce decise ce va face, Clayton merse la

masă înapoi. Tatăl ei avea să lipsească cinci zile și era prea mult pentru ca el să aștepte atât până s-o revadă. El avea nevoie de o scuză ca să se întâlnească cu ea între timp, de un plan ca să o facă să fie de acord să se întâlnească. El se gândi la variante și, cu

un zâmbet mulțumit, își aminti că îl provocase la o întrecere în care ea să-l călărească pe Alergare Periculoasă.

Luă o coală albă de hârtie și începu să se gândească cum ar fi fost mai bine să scrie. Trebuia să sune a provocare, nu a invitație

pe care s-o poată nesocoti.

„Draga domnișoară Stone” scrise el repede. „Cred că ți-ai manifestat dorința de a testa armăsarul. Sunt liber miercuri dimineață, pentru o cursă pe orice traseu alegi. Dacă totuși regreți promisiunea

grăbită, fii sigură că nu voi pune renunţarea pe seama laşităţii, ci a temerilor justificate că acel cal este prea mult pentru tine. Al tău, etc". Presără nisip fin peste scris apoi puse pecetea pe scrisoare.

Având un sentiment de împlinire, el ceru să

fie dusă scrisoarea și să se aștepte un răspuns. Servitorul lui se întoarse un sfert, de oră mai târziu cu răspunsul de la Whitney scris frumos, cu o caligrafie de călugăr, nu cu scrisul dezordonat al atâtor femei bine crescute, dar insuficient educate. Nu

începea cu vreun salut.

„Miercuri este perfect... Ne întâlnim la 10 dimineața în partea dinspre nord a proprietății domnului Sevarin, lângă pădurice”. Asta era tot. Dar era destul pentru a-l face pe Clayton să zâmbească și să se întindă mulțumit.

Fluierând, el merse sus pentru a-și pune pantalonii de călărie.

CAPITOLUL 15

Spectacolul care-l aștepta pe Clayton miercuri dimineață când ajunse pe dealul la poalele căruia era poienița, îl făcu să-și oprească brusc calul. Jos

era plin de băncuțe pe care stăteau Lady Anne și Amelia Eubank, precum și foarte mulți domni în hainele de duminică. Spectatorii care nu aveau locuri, erau călare sau se plimbau pe jos.

Din scena pe care o vedea, mai lipseau doar

niște acrobați și niște jongleri pentru a fi un circ complet. Chiar când se gândea la asta, cineva sună dintr-o trompetă și toate capetele se întoarseră spre el pentru a-l urmări cum cobora dealul.

Whitney se uită cu atenție la calul lui

Clayton pe când acesta se apropia. Ea văzu patru picioare foarte zvelte și un piept puternic, dar cum perspectiva îi era blocată de alți oameni, nu putu să vadă decât că Clayton purta niște cizme de călărie din piele maro și niște

pantaloni care-i veneau perfect.

— Ai fi preferat să tragem cu pistoalele de la 20 de paşi, domnişoară Stone? o tachină Clayton pe când îşi aducea calul la linia de start.

Whitney ridică bărbia în intenţia de a-l

trata cu o răceală formală, dar surâsul lui era așa de strengar, încât aproape că o bufni și pe ea râsul. Doi dintre vecini se grăbiră să-l salute, ceea ce îi distrase atenția de la ea.

Whitney se uită la el cum discuta cu cei doi bărbați. Părea așa de

relaxat pe calul lui mare și se purta cu o ușurință ușor lenească, încât ei îi venea greu să creadă că era același seducător lipsit de scrupule care o ținuse imobilizată în timp ce buzele lui le devorau pe ale ei. Era ca și cum el ar fi fost doi oameni, unul pe care l-

ar fi putut plăcea foarte tare și altul de care se temea și în care nu avea încredere.

Tatăl lui Elizabeth mai sună o dată din goarnă, iar Alergare Periculoasă se agită puțin.

— Sunteți gata? le strigă Paul lui Whitney

și lui Clayton. El ridică pistolul în aer și Whitney se apleca spre Clayton, îi zâmbi călduros și-i spuse:

— Dacă vreți să mă urmați, domnule, vă arăt cu plăcere drumul.

Clayton râse cu poftă, pistolul detonă și calul lui se sperie. El trebui să

descalece ca să prindă hăţurile, iar până ce reuşi să îşi struneaască animalul, Whitney luase deja un mare avans.

Calul lui porni în galop încercând să reducă din diferenţă, dar Clayton îl ţinea uşor în frâu când ajunseră lângă râu.

— Uşurel, spuse Clayton. Hai să vedem ce poate face înainte de a face noi ceva.

În faţa lor, Alergare Periculoasă sări peste nişte pietre cu mişcări perfecte, iar Clayton dădu din cap aprobator, zâmbind. Whitney era uşoară şi frumoasă în şa

și își manevra calul cu talent.

Când se apropiau de ultima parte a cursei, Clayton își dădu seama că armăsarul ei începuse să obosească. Decise s-o întreacă pe Whitney în următoarea trecere prin pădure, așa încât se aplecă peste grumazul

calului și dădu drumul hățurilor. Porni în galop.

Alergau către următoarea curbă, când lui Clayton i se tăie respirația. Armăsarul negru era pe potecă, fără călăreață. Trase hățurile Războinicului și începu s-o caute cu inima bătându-i tare de

spaimă.

Apoi o văzu. Era lângă un stejar bătrân, în pădure. Deasupra ei era o creangă mare și groasă care trebuie s-o fi doborât din șa, atunci când luase curba prea abrupt.

Sări din șa și se îndreptă spre ea, mai

speriat decât fusese vreodată în viaţă. Agitat, îi caută pulsul şi îl simţi bătând regulat. Apoi încercă să vadă dacă avea răni la cap. Îl cuprinse panica, amintindu-şi de poveşti despre oameni care se loviseră la cap şi nu-şi mai recăpătaseră

niciodată cunoștința.

Cum nu găsi nici o rană la cap, începu să-i pipăie brațele și picioarele, pentru a vedea dacă avea oase rupte. Nimic nu părea rupt, așa că-și scoase haina și o puse sub capul ei, apoi începu să-i maseze încheieturile.

Pleoapele ei se mișcară și Clayton aproape că gemu de ușurare, îi dădu părul de pe frunte și o întrebă:

— Ești rănită? Poți vorbi?

Ochii ei verzi se deschiseră larg, privindu-l calm. El se gândea ce ochi frumoși

avea, în timp ce ea îi zâmbea încurajator. Dar primele ei cuvinte, șterseră orice urmă de tandrețe din mintea lui.

— Sper că-ți vei aminti, spuse ea, că atunci când am avut accidentul, eu conduceam.

Lui Clayton nu-i

venea să creadă. Se ridică și se sprijini de copac, uitându-se la ea într-o liniște plină de uimire.

— Mă ajuți să mă ridic? întrebă ea după un minut.

— Nu, spuse el încrucișându-și mâinile la piept. Nu te voi ajuta.

— Bine, spuse ea ridicându-se cu oarece greutate în poziţie şezândă, apoi începând să-şi aranjeze fustele. Dar nu e frumos din partea ta!

— Nu mai urât decât a fost din partea ta să mimezi o cădere când ţi-ai dat seama că nu

poți păstra avantajul.

Uitându-se ciudat la el, ea luă haina lui de pe jos; o scutura și i-o dădu înapoi. Cu regret, dădu din cap, dar Clayton văzut un zâmbet pe buzele ei.

— Asta a fost una dintre cele mai mari greșeli ale mele,

recunoscu ea cu un suspin exagerat. Și am regretat amarnic, te asigur.

— Ce anume? întreba Clayton, zâmbind când remarcă completa lipsă de remuscare de pe chipul ei frumos.

— Trișatul. Asta fac mereu, atunci când nu

pot câștiga. Ea își trecu degetele prin păr și se strâmbă când văzu frunzele căzând. Clayton zâmbi în sinea lui. Ea putea să-i și transforme defectele în calități și calitățile în defecte printr-o simplă mișcare a capului.

În timp ce Whitney

își căuta printre frunze crăvașa, Clayton se duse la calul lui și urcă în șa, apoi se aplecă spre Alergare Periculoasă și îi prinse hamurile. Îl conduse către Whitney, dar când ea se întinse să prindă hățurile, trase calul mai departe de ea.

— Sunt așa de

impresionat de sinceritatea ta, domniță, spuse el când ea lăsă mâna în jos și se încruntă către el, încât simt nevoia să fac și eu o confesiune. Sunt unul dintre acei oameni care ar face orice pentru ca aceia care trișează să nu câștige. De fapt, sunt

gata să trișez și eu pentru a împiedica asta.

El îi duse calul puțin mai departe, apoi se întoarse și se uită la ea peste umăr. Whitney se uita la el plină de indignare.

— Nu e cale lungă până la linia de sosire, spuse Clayton amuzat.

Dacă preferi însă să mergi călare, sigur va veni cineva să vadă de ce am întârziat. Dar, oricum ar fi, nu vei urca pe calul odihnit ca să încerci să termini cursa.

Whitney se uita cum el se îndepărta cu calul ei. Frustrată, își lovi cizma cu crăvașa. Se

așeză apoi pe jos, așteptând să vină cineva s-o salveze, dar cu cât stătea mai mult acolo, cu atât i se părea mai amuzant. Nu căzuse special de pe cal. Daca era vinovată de ceva, era vinovată de faptul că se uita în permanența în urmă, pentru a vedea cât

mai era până ce Clayton o întrecea, căci calul ei obosise. Când se întorsese, văzuse în ultimul moment creanga care o și lovise în piept.

Whitney încercă să rămână supărată pe Clayton pentru că o părăsise așa, dar oricât se străduise, nu-și

putuse păstra furia. Ea își amintea cât de panicat era atunci când se aplecase peste ea. Vocea îi era străbătută de grijă și chipul îi era contorsionat de spaimă atunci când rostise:

— Totul e în ordine, micuto.

Whitney smulse un

smoc de iarbă și-l arunca oftând. Ce mult și-ar fi dorit să accepte să-i fie doar prieten. Clayton ar fi fost un prieten minunat. Era așa de fermecător și de amuzant și o făcea să râdă. Poate, atunci când avea să fie căsătorită, Clayton nu ar mai fi

văzut în ea o femeie de cucerit și atunci ar fi putut fi prieteni. Poate că...

Whitney uită totul despre Clayton, atunci când Paul veni în fugă și se opri lângă ea. Când o văzu stând acolo, expresia de grijă se transformă în supărare.

— Crezi că poți să-mi explici cum se face că, de fiecare dată, când tu și Westland sunteți împreună, reușiți să dispăreți? întrebă el iritat.

În momentul în care Clayton ajunsese în poiență cu Alergare Periculoasă după el,

audiența fu străbătută de un fior de spaimă. Se repeziră spre el cu Lady Gilbert în frunte.

— Ce s-a întâmplat? strigă mătușa lui Whitney. Unde e Whitney?

— Va veni și ea, îi spuse Clayton. Întorcându-se în șa, ea o

văzu pe Whitney venind călare alături de Sevarin. Uitându-se la ea, el reveni asupra părerii sale că mimase special căzătura. Oricum ar fi căzut din șa, nu fusese deliberat. Nu era în firea lui Whitney să cedeze.

La linia de sosire, ea sări de pe calul lui Paul

și se uita la Clayton, nesigură de varianta pe care o prezentase el. Spectatorii o înconjurară, iar cei care pariaseră pe cursă cerură să afle rezultatul.

Aplecându-se, Clayton o ridica în șa, în fața lui.

— Lumea așteaptă să

le spui cum s-a terminat cursa, spuse, ignorând furia ei pentru că fusese tratată cu asemenea familiaritate.

— Calul meu a rămas fără călăreț cu o milă în spate. Domnul Westland a câștigat. Se întoarse către Clayton și-i spuse încet: de fapt, nu a fost

niciun învingător.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Calul tău era obosit. Oricum ai fi pierdut, îi spuse el. Și ești o călăreață destul de bună, încât să-ți fi dat seama de asta cu mult înainte de a cădea.

— Sunt încântată că,

cel puțin, îmi acorzi încrederea unei căzături reale, îi răspunse Whitney.

— Dacă ai ști cât de multă încredere îți acord, ai fi uimită.

Înainte ca Whitney să conștientizeze măcar ce spusese el, Clayton o ridică fără vreun efort și

o coborî din șa. Ea rămase lângă Paul și-l privi pe Clayton cum dispărea dincolo de coama dealului.

Ziua de joi trecu fără ca Whitney să aibă prea multe de făcut. Paul era ocupat cu pregătirile pentru plecarea lui, așa că ea își petrecu ziua

ajutând la pregătirile pentru petrecerea de ziua tatălui ei și scriindu-le scrisori prietenilor de la Paris.

Vineri dimineață, îi scrise o lungă scrisoare lui Emily, care se întorsese la Londra. Tentația de a rupe tăcerea autoimpusă

legată de Paul era aproape insuportabilă, așa că-i spuse doar că va avea vești incitante pentru ea în curând. Termină scrisoarea cu promisiunea că o va vizita pe Emily la Londra, promisiune pe care știa că avea să și-o țină, era nevoită să

meargă acolo ca să-și comande trusoul de nuntă. Ea decise ca, atunci când avea să meargă acolo, să-i ceară lui Emily să-i fie doamnă de onoare.

Duse scrisorile jos pentru a fi trimise și constată că tocmai venise Clayton

Westland. Stătea de vorbă amabil cu Lady Anne și se ridică politicos atunci când Whitney intră în cameră.

— Am venit să mă asigur că te-ai refăcut complet după accidentul de ieri, îi spuse el și nu avea nimic în voce.

Whitney știa că aceasta era metoda lui de a-și cere scuze pentru că o acuzase că mimase căzătura.

— Mi-am revenit complet, îl asigură ea.

— Excelent, spuse el. Atunci nu vei putea spune că ai mintea înceţoşată sau că nu te

simți bine, atunci când te voi bate la o nouă partidă de șah. După-amiază?

Whitney mușcă momeala exact ca un pește și-și petrecu mare parte a după-amiezii luptându-se pe tabla de șah, în timp ce mătușa ei stătea comod în

fotoliu și broda.

În timp ce era deja în pat în acea seară, Whitney chema somnul, care refuza să vină. Își ridică mâna și se uită la degetele ei lungi, în întuneric. Oare va avea un inel de logodnă a doua zi? Era posibil, dacă tatăl ei se întorcea

destul de devreme, pentru ca Paul să poată vorbi cu el. Și ar fi putut anunța logodna la petrecerea de mâine seară.

Whitney nu era singura care nu putea dormi. Cu mâinile amândouă sub cap, Clayton se uita la

tavanul de deasupra patului și visa la noaptea nunții lor. Sângele începu să-i fiarbă în vene când își imagină trupul zvelt al lui Whitney sub el, ridicându-se pentru a-l primi în ea. Era virgină și avea să aibă grijă, s-o excite blând până ce ea

avea să geamă de dorință în brațele lui.

Cu acest gând plăcut în minte, se întoarse pe o parte și adormi.

CAPITOLUL 16

Lady Anne fu trezită de zgomotul vocilor familiare care se salutau pe hol. Clipi pentru a se obișnui cu lumina, apoi își dădu seama că avea o durere cumplită de cap.

Petrecerea surpriză pentru ziua de naștere a lui Martin fusese ideea lui Whitney și, la acea vreme, Anne o susținuse imediat, sperând că asta-l va apropia pe Martin de fiica lui. Dar atunci nu știa de logodna lui Whitney cu ducele de Claymore.

Acum se temea ca nu cumva vreunul dintre cei 30 de invitaţi din afara comitatului să-l recunoască pe Clayton, şi atunci, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat cu planurile lui Martin şi ale ducelui.

Se întinse şi trase de clopoţel, pentru a chema

servitoarea și se dădu jos din pat fără prea mult chef, neputând să scape de senzația că se apropia sfârșitul.

Se întunecase deja, atunci când Sewell bătu la ușa dormitorului lui Whitney și o informă că tatăl ei venise.

— Mulțumesc,

Sewell, strigă Whitney. Seara aceasta ar fi fost perfectă ca să anunțe logodna. Și Ashton-ii și Merryton-ii, și toată lumea care conta avea să fie acolo, la petrecere. Voia să le vadă reacția atunci când aveau să anunțe că ea și Paul se căsătoreau.

Totuși, își spuse ea în timp ce se spăla cu săpunul cu miros de garoafe, era o șansă ca Paul să aibă ocazia să vorbească cu tatăl ei la petrecere. Încă mai puteau anunța logodna în seara asta.

Trei sferturi de oră mai târziu, Clarissa, fata

ei în casă, o admira pe Whitney, în timp ce aceasta se inspecta în oglindă.

Rochia elegantă de satin strălucea în lumina luminărilor, iar corsetul i se mula frumos pe sâni, arătând incitant șanțul care se crea între ei. Mânecile largi, ca niște

clopote, erau decorate cu un frumos satin de culoarea topazului, de la coate, până la încheieturi şi o bucată din acelaşi material decora partea de jos a rochiei. Văzută din faţă, rochia părea să cadă drept, lărgindu-se puţin la bază, dar din spate se

vedea grațioasa trenă scurtă. Topaze și diamante îi străluceau în urechi și la gât, asortându-se cu agrafele cu pietre pe care le regăseai printre buclele părului ei strâns într-o coafură elaborată.

— Arătați ca o prințesă, spuse Clarissa

cu un zâmbet mândru.

De sus, Whitney auzea musafirii care se mișcau prin saloane. Valetul tatălui ei fusese învățat să-i spună că aveau câțiva invitați la cină și că el trebuia să coboare la ora șapte. Whitney se uită la ceasul de pe poliță. Era șase și

jumătate. Se înveseli imaginându-şi surpriza tatălui la vederea rudelor care veniseră din Bath, Brighton, Londra sau Hampshire, pentru a-l sărbători pe el. Cu intenţia de a-i spune lui Sewell să-i roage pe oaspeţi să vorbească mai încet, ieşi din cameră.

Aplecându-se peste balustradă, îl văzu în hol pe tatăl ei cu cravata nelegată peste cămașa albă. Cam atât despre surpriză, își spuse Whitney și coborî pentru a i se alătura. Oaspeții începuseră să sosească, se salutau între ei și erau conduși de

Sewell în salon.

— Doamnelor și domnilor. Sir, doamnă, vă rog să vorbiți mai încet.

Chipul uimit al tatălui ei se întoarse de la oaspeții din hol către ușile de la camerele din spatele său care se deschiseră și apoi se

închiseră rapid la loc. Rudele își spionau invitatul de onoare. Whitney îl săruta pe obraz.

— Au venit să sărbătorească ziua ta de naștere, tată. În ciuda expresiei sale, Whitney știa ca el era măgulit.

— Înțeleg ca trebuie

să fie o surpriză și eu n-ar trebui să remarc agitația din casă?

— Exact, spuse Whitney zâmbind.

— O să încerc, draga mea, spuse el, mângâind-o pe braț. Brusc se auzi un zgomot asurzitor ca de geam spart.

— Doamne, Dumnezeule! se auzi o voce de femeie.

— Letitia Pinkerton, identifică Martin vocea. Asta e singura ei expresie de panică. Cu o inflexiune ciudată în voce, el îi spuse:

— O făceam pe mama ta să leşine de râs

spunându-i că urma s-o învăț pe Letitia să spună „la dracu”. Se întoarse apoi și plecă spre camera lui, lăsând-o pe Whitney să râdă.

O jumătate de oră mai târziu, cu Whitney la un braț și Lady Anne la celălalt. Martin coborî în salon. La un semn al

lui Whitney. Sewell deschise ușile și Martin fu întâmpinat de strigăte de „Surpriză!” și „La mulți ani!”

Anne începu să-și facă oficiile de gazdă, dar un valet o opri și-i dădu o scrisoare.

— Mă iertați, dar a venit prin curier special

și Sewell mi-a spus să v-o aduc imediat.

Anne se uita la scrisoare, văzu scrisul lui Edward și oftând ușurată, o luă din mâna servitorului și o deschise.

Whitney se uită după Paul și cum nu-l văzu imediat, se îndrepta

spre salon, ca să vadă daca totul era așa cum voiseră ea și Lady Anne. Ușile dintre salonaș și salonul mare fuseseră deschise și se crease un spațiu larg în care erau așezate mese mici de câte șase persoane. Erau cantități enorme de trandafiri roșii, albi și

roz, așezați în vase de argint pe postamente speciale. Argintul și cristalul străluceau în lumina candelabrelor, iar cele mai fine fețe de masă ale mamei sale, unele de un roz pal, erau întinse pe mese.

Trecu prin salon, apoi pătrunse în sala de bal.

La fel ca și celelalte două camere, și aceasta era decorată cu buchete de trandafiri care dădeau un aer plăcut acestei camere, altfel austeră.

În spatele ei, auzi vocea lui Paul și se întoarse zâmbind.

— Mi-ai lipsit azi, spuse el. Se uită la

eleganta rochie de satin, apoi la trăsăturile ei frumoase.

— Cine ar fi zis, spuse el trăgând-o în brațele sale pentru un lung sărut, că vei deveni așa o frumusețe?

Anne încă devora conținutul scrisorii, când intră în salon.

Văzând rochia lui Whitney în cealaltă parte a camerei, Anne începu cu o voce veselă să spună:

— Draga mea, am veşti, în sfârşit de la unchiul tău A fost în vacanţă... Ridica ochii exact în momentul în care cei doi se

despărțeau din îmbrățișare. Ochii i se măriră de surpriză.

— E-n ordine, mătușa Anne, îi explică Whitney roșind, încerc să-ți spun de mai multe zile, iar acum nu mai pot amâna. Paul și cu mine ne vom casatori, de îndată ce ne dă papa binecuvântarea

sa. O să încerce să vorbească cu el... Mătușă Anne...

Whitney o văzut pe mătușa ei întorcându-se pe călcâie și ieșind din cameră. Părea a nu fi auzit nimic din ce spusese Whitney.

— Unde te duci?

— O să mă duc la

masa asta și o să-mi torn un mare pahar cu vin.

Într-o tăcere uluită, se uită la mătușa care își umplu un pahar și apoi îl bău.

— Iar când voi termina acest pahar, spuse ea, trecând paharul în mâna stângă și adunându-si fustele, o

să-mi mai torn unul! Și cu asta, ieși regal din camera. Bună seara, domnule Sevarin, spuse ea atunci când trecu pe lângă Paul. Mă bucur să te revăd!

— O să aibă un cap cât casa dimineață, dacă o ține așa, observa Paul.

Whitney se uita la el

nedumerită și îngrijorată.

— Cap?

— Da, cap. Iar tu, draga mea, vei fi tare ocupată în seara asta. Prinzând-o de mână, o conduse pe Whitney în salon. Dacă nu cumva greșesc eu, mătușa ta nu-ți va fi de prea mare

ajutor cu invitaţii.

Paul avusese mare dreptate, aşa cum constată Whitney cu un oftat o oră mai târziu, când stătea la uşă şi primea invitaţii întârziaţi. În Franţa, Lady Anne îşi făcuse întotdeauna datoria de gazda, iar acum,

purtând întreaga povara a acestei răspunderi, Whitney simţea că mai avea nevoie de încă o pereche de ochi şi de urechi.

Îi făcu semn unui servitor să mai servească băuturi printre invitaţi, apoi se întoarse, pentru a o primi pe Lady

Eubank. Ochii lui Whitney se lărgiră de oroare când văzu turbanul violet și rochia roșie.

— Bună seara, Lady Eubank, reuși ea să spună cu un chip serios.

Ignorându-i salutul, doamna își ridică monoclul și începu să

inspecteze camera.

— Nu mi se pare deloc o seara bună, domnișoară. Îl văd pe domnul Sevarin alături de Elizabeth Ashton și de fata aia Merryton și nu-l văd nicăieri pe domnul Westland.

Lăsă monoclul și o gratulă pe Whitney cu

dispreț:

— Credeam că ai vână, fato, dar m-ai dezamăgit. Credeam că o să-l prinzi pe cel mai râvnit dintre burlaci, în fața acestei audiențe. Mă așteptam să aud de un anunț de logodna, în schimb tu stai singură și...

Whitney nu-și putu reține zâmbetul.

— L-am prins, milady, și veți auzi și anunțul de logodnă. Dacă nu în seara asta, atunci de îndată ce Paul se va întoarce de la Paris.

— Paul? Lady Eubank repeta șters și, pentru

prima data de când o cunoștea Whitney, păru a nu mai avea cuvinte. Paul Sevarin? repeta ea. Brusc o luminiță i se aprinse în ochi și se uita iar către invitați. Domnul Westland vine în seara asta?

— Da

— Foarte bine, spuse

doamna și începu să chicotească. Cred că va fi o seară distractivă. Foarte distractivă! mai spuse ea și apoi plecă.

Până la nouă și jumătate sosiseră cam toți invitații. La ușă, unde-i primea pe cei care întârziaseră, Whitney auzi vocea încă

unuia vorbind cu Sewell. Un moment mai târziu, Clayton Westland apăru în ușă.

Whitney se uită la el venind spre ea. Arăta ameţitor de frumos în costumul lui negru de seară care contrasta cu albul cămășii și cu cravata.

În spiritul prieteniei relaxate care se crease între ei în după-amiaza lor de șah de cu două zile înainte, Whitney zâmbi și-i întinse ambele mâini, într-un gest cordial.

— Începusem să cred că nu vei veni, spuse ea.

Clayton surâse satisfăcut

și-i luă mâinile într-ale sale.

— Asta sună ca și cum m-ai fi așteptat.

— Dacă te-aș fi așteptat, știi bine că nu aș fi recunoscut-o, râse Whitney. Uitându-se la el acum, cu greu îi venea să creadă că el era libertinul care voia s-o

seducă, apoi își dădu seama că încă o ținea de mâini și că stătea atât de aproape de ea încât volanele cămășii lui se atingeau de rochia ei. Whitney își retrase mâinile și se trase un pas înapoi.

Ochii lui râseră de retragerea ei, dar nu

făcu niciun comentariu.

— Dacă faptul că am pierdut două meciuri de șah joi, a făcut să mă bucur de grațiile tale, atunci promit că te voi lăsa să mă învingi în toate întrecerile noastre pe viitor, o tachina el.

— Nu m-ai lăsat să înving la șah, îi aminti

Whitney cu o privire exasperată. Văzu un servitor și-i făcut semn să se apropie. Cu eleganța unei gazde înnăscute, îi spuse să-i aducă un whisky domnului Westland. Când se întoarse spre Clayton, văzu surprinderea lui plăcută

legata de faptul că ea își amintise care era băutura lui preferată.

Se vedea în ochii lui. Când spuse:

— Se pare că suntem chit. Eu am câștigat cursa noastră, dar tu ai câștigat cele mai multe meciuri de șah. Cum voi demonstra eu care

dintre noi e mai bun?

— Ești imposibil! îi spuse Whitney uitându-se la el. Numai pentru că eu cred că o femeie trebuie să fie la fel de bine educată ca un bărbat, nu înseamnă că vreau să fiu un bărbat.

— Nu contează, spuse el plimbându-și

privirile pe silueta ei frumoasă. Admirația lui caldă și intimă făcu pulsul lui Whitney să crească într-o combinație de emoție și panică.

— Oricum, spuse el, mă îndoiesc că mai există domeniu în care să ne întrecem cu forțe

egale. Ca bărbat, pasiunile mele au fost mai masculine, ale tale mai feminine, mai ușoare.

Whitney îi zâmbi.

— Cum te descurci cu praștia?

Mâna lui se opri în aer înainte să ia paharul.

— Tu poți să tragi cu

praștia, spuse el atât de neîncrezător, încât pe ea o bufni râsul.

— N-aș spune asta chiar oricui, spuse ea, apropiindu-se puțin de el, și reluându-și vigilenta supraveghere a invitaților. Eram cândva în stare să nimeresc petalele unui trandafir

de la 75 de pași distanță. În cealaltă parte a camerei, ea îl văzut pe Paul îndreptându-se spre tatăl ei și, pentru o secundă, păru că ar putea să-l prindă singur. Dar deja, două rude îl flancaseră. Ea ofta în sinea ei.

Clayton știa că era

ocupată cu invitații și că el îi monopoliza atenția, dar ea arăta așa de al naibii de frumos încât lui nu-i venea s-o mai lase. În afară de asta, ea flirta cu el, iar el se bucura de fiecare moment.

— Sunt foarte impresionat, murmura

el.

Whitney abia daca remarcă tonul care-l trăda. Se uită la unul dintre unchii ei care se apropia de un grup vesel.

— Știi vreo piatra preistorică? întrebă Hubert Pinkerton cu voce răsunătoare. E un

subiect extrem de interesant. Lasă-mă să-ți spun despre ele. O să începem din mezozoic.

Whitney vedea cum veselia grupului pălea și se transforma în atenție politicoasă. Ea voia ca petrecerea tatălui ei să fie veselă.

Se întoarse spre

Clayton cu intenția sa-l părăsească și să încerce să-și distreze unchiul.

— Mă scuzi, dar eu... Se întoarse spre un servitor care venea în fuga s-o anunțe că nu mai aveau șampanie, urmat de un altul care cerea indicații legate de cină. După ce rezolvă

ambele calamități, Whitney se întoarse către Clayton pentru a se scuza și-l văzu încruntându-se și scrutând camera.

— Unde e mătușa ta în seara asta? De ce nu te ajută și ea cu toate aceste detalii?

— Nu se simte prea

bine, îi explica Whitney, în timp ce el își fixa privirile pe Anne care stătea cu un pahar în mână, tăcută, lângă o fereastra.

— Te rog, iartă-mă, spuse Whitney, arătând cu capul spre unchiul Pinkerton. Trebuie să-i salvez pe oamenii ăia de

unchiul Hubert. O să-i plictisească pe toți vorbind despre formațiunile preistorice de roci.

— Prezintă-mă unchiului tău, spuse Clayton. Ea păru uimită și el adăuga:

— O să-i distrag eu atenția, ca să poți tu să

te ocupi de ceilalți invitați.

Whitney îl duse cu recunoștință și făcu prezentările, apoi privi cu fascinație și admirație cum Clayton se aplecă și-i spuse:

— Tocmai vorbeam cu domnișoara Stone și-i ziceam ce mult mi-ar

plăcea sa discutăm despre interesul nostru comun, formaţiunile de roci din Mezozoic. Plin de entuziasm, Clayton se întoarse spre Whitney şi-i spus:

— Ne iertaţi, domnişoară Stone. Dar unchiul dumneavoastră şi cu mine avem multe

de discutat.

El își țesea decepția cu atâta arta, încât Whitney nu-și putea lua ochii de la el, când îl duse pe unchiul ei într-un colț al camerei și păru sa fie absorbit de discuția cu el.

Ziua lungă de tensiune și nervozitate

în care Whitney aşteptase ca tatăl ei sa se întoarcă îşi spunea cuvântul. La zece şi jumătate, când îşi invită musafirii în sala de mese, Whitney nu credea ca putea exista ceva mai plăcut decât un loc liniştit în care să se relaxeze. Invitaţii îşi

umpleau farfuriile cu mâncare, când exclamaţia tatălui lui Elizabeth Ashton opri toate conversaţiile la jumătate.

— Vrei să spui că ducele de Claymore a dispărut? întreba o rudă care venise de la Londra. Vrei să spui

Westmoreland? lămuri el, nevenindu-i să creadă.

— Da, credeam că toată lumea știe, spuse, vorbind mai tare, spre beneficiul celor care se întorseseră către el. A apărut în ziare ieri și se fac speculații în legătură cu locul unde se află.

Nivelul conversațiilor din cameră deveni extrem de febril. Vecinii lui Whitney își luară farfuriile și se așezară la mesele la care stăteau oaspeți mai bine informați, din afara orașului, care le puteau da mai multe informații După cină, era imposibil

să-ți mai croiești drum printre oamenii care erau adunați între mese speculând despre dispariția ducelui de Claymore. Whitney era într-un grup mare, din care făceau parte și mătușa ei, Lady Eubank și Clayton Westland, în timp ce Paul era prins în

cealaltă parte a camerei, cu Elizabeth Ashton și Peter Redfern, neputând să ajungă la ea.

— Claymore e în Franța în această perioadă a anului, dacă vreți o părere, spuse cineva.

— Serios? întreba Lady Anne înroșindu-se

la față, din cauza vinului, crezu Whitney. Când se menționase numele ducelui, mătușa ei devenise brusc atentă. Dar, în timp ce mătușa ei părea interesată de bârfe, acest subiect îl făcea pe tatăl lui Whitney extrem de agitat și nervos și

manifesta deodată un interes aparte pentru whisky.

Lui Whitney subiectul i se părea plictisitor și chiar scăpă un căscat.

— Ești obosită, micuțo? șopti Clayton lângă ea.

— Da, recunoscu

Whitney în timp ce Clayton îi lua mâna și o trecea pe sub mâna sa, acoperind-o cu degetele sale puternice, parcă pentru a-i da din energia lui. N-ar trebui să-i spună..” micuțo” și nici s-o țină atât de familiar de mână, dar îi era prea recunoscătoare pentru

ajutorul din seara asta, pentru a se ocupa de lucruri atât de neînsemnate.

— Am auzit că amanta lui s-a sinucis la Paris, luna trecută, spuse Margaret Merryton. Întorcându-se pentru a se adresa audienței. Se pare că a

părăsit-o Claymore și ea s-a prăbușit. Și-a anulat turneul european și s-a retras și...

— Și, adăuga Amelia Eubank, acum cheltuiește o avere renovând casa de la țară pe care tocmai și-a cumpărat-o. Te aștepți să credem că e o

fantomă?

Înroșindu-se de furie din cauza atacului lui Lady Eubank, Margaret se replie și se uită rugător la Clayton,

— Domnul Westland a fost recent la Londra și la Paris. Sigur trebuie să fi auzit de sinuciderea ei.

— Nu, spuse Clayton scurt. Nu am auzit așa ceva. Gândurile tatălui lui Margaret luară însă alta turnura. El spuse gânditor:

— Deci St. Allermair și-a luat o casa la țară și cheltuiește o avere pentru a o renova? Se puse pe râs și se întoarse

spre ceilalți domni. Mie mi se pare că ducele Claymore a scos-o la pensie și i-a dat și un premiu de consolare pentru buna purtare.

Sub degetele ei, Whitney simți cum mușchii lui Clayton se încordară. Își ridică spre el capul și-l văzut

uitându-se la domnul Merryton și la ceilalți cu o asemenea expresie de dezgust și de plictiseală, încât aproape că tresări. Pe neașteptate, privirile lui coborâră spre ea și expresia i se transformă într-una blândă și-i zâmbi.

Însă Clayton nu

zâmbea. Era furios pe secretarul lui pentru că nu pusese capăt speculațiilor despre locul în care se afla el, spunând că se afla undeva. Deja îi scria în mintea sa o scrisoare omului, certându-l, când își dădu seama că invitații pariau acum pe

identitatea noii sale amante.

— Pariez cinci lire că e contesa Dorothea, spuse domnul Ashton. Mai pariază cineva?

— Sigur că da, domnule, spuse domnul Merryton cu un râs șmecheresc. Contesa e știre veche. Ea s-a ținut

dupa Claymore cinci ani, ba chiar s-a dus după el și în Franța, deși bietul conte bătrân era pe patul de moarte. Și ce s-a întâmplat? Vă spun eu. Claymore a refuzat-o în fața a jumătate din Paris. Lady Vanessa Standfield e următoarea pe listă, iar ducele se va

căsători cu ea. Ea îl așteaptă răbdătoare de când și-a făcut ieșirea în societate. Eu pariez cinci lire că atenția lui se va îndrepta către Lady Vanessa Standfield și o va lua și de nevastă. Mai pariază cineva?

Întreaga conversație era foarte nepotrivită,

mai ales în prezența doamnelor, și ușurata, Whitney văzu că mătușa ei se pregătea să intervină.

— Domnule Merryton, spuse Lady Anne și așteptă până ce toată lumea îi acordă atenție. Accepți zece lire?

O tăcere șocată urmă dupa această propunere nepotrivită a lui Lady Anne și Whitney fu recunoscătoare când râsul lui Clayton făcu ca totul sa pară amuzant. Lady Anne se întoarse spre Clayton.

— Dar dumneata, domnule Westland?

Pariezi că Lady Standfield va fi următoarea ducesa de Claymore?

Buzele lui Clayton se schimonosire de râs.

— Categoric nu. Eu știu dintr-o sursă foarte sigura că Clayton Westmoreland a decis să se însoare cu o

fermecătoare bruneta pe care a cunoscut-o la Paris.

Whitney prinse privirea de vulpe pe care Lady Eubank i-o aruncă lui Clayton, dar uită repede, pentru că altcineva spuse:

— Ce similaritate între numele voastre,

domnule Westland! Sunteţi cumva rudă cu ducele?

— Suntem mai apropiaţi ca fraţii, răspunse Clayton prompt, cu un asemenea zâmbet încât să pară totul o aroganţă. În continuare, conversaţia trecu la descrieri

inexacte ale proprietăţilor ducelui, la caii din grajdurile sale şi reveni la cuceriri şi amante.

Clayton se uită la viitoarea sa soţie, pentru a vedea cu câtă atenţie asculta, şi deci cât de mult scădea el în ochii ei, judecând după ceea

ce auzea și o văzu pe Whitney căscând pe ascuns. Clayton se aplecă spre ea și o întrebă cu un ton foarte jos:

— Nu te preocupă deloc viitorul ducesei de Claymore, milady?

Prinsă în timp ce căsca, privirea vinovată

a lui Whitney se ridică spre el. Ea îi zâmbi uşor, inconştient provocator, zâmbetul făcând sângele sa pulseze mai repede prin venele lui Clayton.

— Sigur că mă interesează, şopti ea grav. Am cea mai profundă simpatie pentru femeia care se

mărita cu acest dezgustător, imoral și trădător seducător de femei. Apoi se întoarse și se duse să dea instrucțiuni muzicanților.

Paul nu avusese nici cea mai mică șansă să discute cu tatăl lui Whitney și cu durere în

suflet, Whitney se uita cum se apropia ora 12. În timpul singurului lor dans împreună, ea și Paul pregătiră momentul plecării lui, pentru a avea câteva minute să-și ia rămas bun. Scuzându-se, Whitney își ridica trena și-l urmă la distantă pe

Paul care ieșea din cameră.

Cu un umăr sprijinit de un stâlp gotic, Clayton duse paharul la gură și privi cu un amestec de mândrie posesivă și de iritare cum Whitney se uita în jur apoi îl urmă pe Sevarin afară. Unul

dintre musafiri o opri din drum și, renunțând la orice discreție, Sevarin intră înapoi în salon și o trase de mână afară.

Acest gest de proprietar al lui Sevarin îl enervă rău pe Clayton. De ce, se întreba el, stătea aici ca un prost,

acceptând flirtul acestei fete Merryton. Când logodnica lui pleca la brațul altuia? Cu un zâmbet satisfăcut, el își imagina cum ar fi fost să traverseze camera cu pași mari, să se ducă la Sevarin și să-i spună că nu apreciază ca alt bărbat să pună mâna pe

logodnica lui. Apoi, în câteva fraze, ar fi putut s-o anunţe pe Whitney că atenţia lui „dezgustătoare şi trădătoare” îi aparţinea ei în totalitate şi că ar trebui să se pregătească de nuntă într-o săptămână.

Se gândea serios să

facă exact asta, când Amelia Eubank veni către el.

— Margaret, spuse Amelia tăios, nu mai atârna așa de domnul Westland, și du-te și aranjează-ți părul!

Fără pic de simpatie, ea se uită la tânăra fată care se înroși de furie,

apoi se întoarse și plecă.

— Urâtă creatură, spuse Amelia, îndreptându-și atenția spre Clayton. Fata asta e plină de răutate și ură, adunate într-un mediu viciat deja. Părinții ei au cheltuit toți banii pe care i-au avut, ca să-o țină la Londra, în

societate. Ei nu-și pot permite, iar locul ei nu e acolo. Și ea știe asta, și de-aia e invidioasă și rea.

Dându-si seama că el nu era atent. Amelia își întoarse capul cu turban pentru a vedea care era obiectul care-i distrăgea toată atenția. Whitney

Stone, observă ea cu un zâmbet, tocmai intra în sala de bal.

— Ei bine, Claymore, spuse ea, dacă bruneta încântătoare pe care ai ales-o e cine cred eu că este, a durat prea mult. Logodna cu Paul Sevarin va fi anunțată când acesta se va întoarce.

Ochii ducelui deveniră reci și cinici.

— Mă scuzi, spuse el cu o voce periculos de moale. Puse paharul jos și plecă. Lady Eubank privind satisfăcută în urma sa.

Whitney simți atingerea lui Clayton și se întoarse cu un

zâmbet plin de gratitudine. Din momentul în care îl luase deoparte pe unchiul Hubert la începutul serii. Clayton fusese atent și apăruse în toate locurile în care era nevoie de un gentleman amabil care să știe să facă

conversație. Fără să i se spună, el văzuse că ea avea nevoie de ajutor și o ajutase.

— Trebuie să fii epuizată, murmură el în urechea ei. Nu poți merge să te culci acum?

— Ba da, cred că așa voi face, suspina Whitney. Majoritatea

invitaților plecaseră sau se retrăseseră sus, ca să se culce, iar mătușa Anne părea dornică și capabilă să se ocupe de restul de invitați.

— Mulțumesc pentru ajutorul din seara asta, spuse ea. Îți sunt recunoscătoare.

Clayton o urmări

până ce dispăru pe hol, apoi se duse hotărât spre Martin Stone.

— Vreau să vorbesc puțin cu tine și cu Lady Anne în seara asta, după ce pleacă invitații.

Simplul efort de a urca treptele era prea mult pentru Whitney. Când ajunse în camera

ei se lupta vreo zece minute cu nenumăraţii nasturi de satin care-i închideau rochia. Se aplecă înainte ca să-şi scoată rochia şi un obiect strălucitor îi căzu pe jos din corset.

Cu o tandreţe infinită, Whitney luă de jos inelul cu opal şi se

uită la el. Era inelul de la Paul pe care i-l dăduse în seara asta, înainte să plece.

— Ca să-ți amintească faptul că ești a mea, șoptise el punându-i inelul în palmă.

O cuprinse emoția când își puse inelul pe

deget. Toată oboseala parcă-i trecu.

Ea cânta ușurel, își puse pe ea un halat roșu, oriental și se așează la oglindă, pentru a-și desface și a-și peria părul. La fiecare mișcare a mâinii, inelul parcă lua foc și strălucea în oglindă. Puse peria

deoparte și își întinse mâna în față, ca să admire mai bine inelul de logodnă. Inelul ei de logodnă.

— Doamna Paul Sevarin, spuse ea ușor, zâmbind la auzul cuvintelor. Whitney Allison Sevarin.

Ceva din aceste

cuvinte îi aminti de un moment de demult și Whitney le tot repeta, pentru a-și aduce aminte exact... Cu un râs vesel, ea se grăbi spre bibliotecă. Scoase Biblia îmbrăcată în piele și căută printre paginile ei, apoi o întoarse cu paginile în jos și o

scutură. O mică bucată de hârtie căzu pe podea. Whitney o ridică și începu să citească.

„Eu, Whitney Allison Stone, având 15 ani și fiind în totalitatea capacităților mele mintale (deși tata crede altceva) jur aici și îmi promit mie însămi că

voi reuși într-o bună zi să-l fac pe Paul Sevarin să se însoare cu mine. O să-i fac pe Margaret Merryton și pe toți ceilalți să retragă tot ce au spus despre mine. Jur și semnez, viitoarea doamna Paul Sevarin”.

Sub semnătură scrisese Whitney Allison

Sevarin și apoi exersase de mai multe ori semnătura.

Citirea acelui bileţel de demult, amintirea disperării care o făcuse să-l scrie făcu ca bucuria de a avea inelul de la Paul să crească în ea, până ce Whitney crezu că va exploda dacă nu va

arăta cuiva inelul.

Simţea că era inutil să meargă acum la culcare. Acum avea mai degrabă chef să cânte şi să danseze. Trebuia să spună cuiva!

Whitney ezita câteva secunde, apoi decise bucuroasă să-i spună tatălui ei că Paul urma s-

o ceară de nevastă. Aveau sa-și amintească felul în care alerga ea după Paul cu ani în urmă, și apoi el avea să fie bucuros că cei din zona nu mai aveau motive să râdă de ea. Acum Paul Sevarin era cel care alerga după ea. Voia să se însoare cu ea.

Whitney își verifică aspectul în oglindă, își aranjă gulerul mandarin al halatului roșu, își strânse bine cordonul în talie și dându-și părul de pe umăr, se îndreptă spre ușa dormitorului ei.

Tremurând de emoție, ea străbătu holul lung, halatul

măturând podelele. După atâta râs și veselie, era ceva melancolic în liniștea ce se așternuse, dar Whitney ignora senzația și ridică mâna să bată la usa tatălui ei.

— Tatăl dumneavoastră este în birou, domnișoară, se auzi vocea unui servitor

ca un ecou pe holurile întunecate, din foaierul de jos.

— Da? spuse Whitney uşor... Poate că trebuia să-i arate mai întâi inelul mătuşii Anne şi să aştepte pâna a doua zi ca să-i spună totul tatălui ei. Mătuşa mea s-a retras la ea?

— Nu, domnișoara. Lady Gilbert este cu tatăl dvs.

— Mulțumesc. Noapte bună.

Whitney se grăbi să coboare, bătu la ușa biroului și, ca răspuns la chemarea tatălui ei, se strecura în cameră și închise ușa. Se sprijini

cu palmele de lambriul de stejar. Privirea ei plină de veselie îl văzu pe tatăl ei în spatele biroului, chiar în faţa ei şi pe Lady Anne în stânga, privind-o din fotoliul aşezat bine în faţa focului. Având ca lumină numai flacăra focului din cămin,

Whitney ignoră umbra care se întrezărea din celalalt fotoliu, căci spătarul înalt îl ascundea pe ocupantul acestuia.

Vocea tatălui ei era ușor sugrumată, dar prietenoasă când spuse, turnându-și coniac în pahar:

— Da, fata mea. Ce s-a întâmplat? Trăgând adânc aer în piept, ea spuse:

— Am ceva minunat să vă spun. Tata, mătușă Anne, sunt fericită că sunteți aici amândoi, ca să vă spun amândurora odată.

Se duse spre tatăl ei,

dădu la o parte paharul de coniac și se așez ă pe birou. Un moment se uită la fața lui ridicată înspre ea, apoi se aplecă și-l sarută pe frunte.

— Eu, Whitney Stone, te iubesc foarte mult, papa, spuse ea ușor. Și îmi pare foarte rău pentru durerile pe

care ți le-am pricinuit când eram mai mică.

— Mulțumesc, spuse el înroșindu-se.

— Și, continuă Whitney, ridicându-se și trecând în fața biroului pentru a se opri în fața lui Lady Anne, și pe tine te iubesc, mătușă Anne, dar tu ai știut asta

dintotdeauna.

Mai trase încă o dată puternic aer în piept și apoi vorbele îi ieșiră, parca rostogolindu-se:

— Și îl iubesc și pe Paul Sevarin. Și Paul mă iubește și vrea să se căsătorească cu mine. Când se va întoarce, tată, o să-ți ceară mâna

mea. Știu că... S-a întâmplat ceva, mătușă Anne?

Whitney se uită la mătușa ei care se ridicase pe jumătate din scaun și se uita cu așa o panică în priviri, încât Whitney se aplecă înainte, să vadă ce se ascundea în umbra. Se

sperie când îl văzu pe Clayton Westland stând acolo.

— Îmi cer scuze. Regret că v-am deranjat. Așa cum probabil că v-ați dat seama, domnule Westland, nu am realizat că sunteți acolo, dar, pentru că sunteți, continua Whitney, sper

că mă pot baza pe discreţia dumneavoastră şi sper că nu veţi pomeni de apropiata mea logodnă nimănui. Vedeţi dumneavoastră...

Zgomotul făcut de picioarele scaunului pe podea atunci când tatăl ei se ridică o opri pe Whitney în mijlocul

frazei. Furia din vocea sa o făcu să se întoarcă spre el.

— Cum îndrăznești? tună el. Ce înseamnă toate astea?

— Ce înseamnă? repetă Whitney uluită. Tatăl său stătea cu palmele sprijinite de birou și brațele se vedea

că-i tremurau. Paul Sevarin mi-a cerut să mă mărit cu el, asta e tot.

Înfruntând furia tatălui ei, pe care și-o amintea așa de bine de pe vremea când era copil, Whitney continuă:

— Și o voi face.

Încet, foarte răspicat,

ca și cum s-ar fi adresat unui idiot, tatăl ei spuse:

— Paul Sevarin nu are nicio leţcaie pe numele lui. Mă înţelegi? Terenurile lui sunt ipotecate, iar creditorii aleargă după el!

În ciuda şocului, Whitney reuşi să-şi facă vocea să sune calm:

— Nu știam că Paul este într-o situație financiară proastă, dar nu văd de ce asta ar avea vreun fel de importanță. Am banii mei de la bunica. Mai este și zestrea mea. Tot ceea ce am va fi al lui Paul.

— Nu ai nimic, șuiera tatăl ei. Mie îmi mergea

mai rău decât lui Sevarin. Creditorii mă vânau. Am folosit zestrea și moștenirea ta pentru a-i plăti.

Încercând să facă față tonului lui, precum și vorbelor rostite, Whitney se întoarse spre mătușa ei pentru a-i cere ajutorul.

— Atunci, eu și Paul va trebui să trăim simplu, fără luxul pe care ni l-ar fi oferit moștenirea și zestrea mea.

Mătușa Anne stătea acolo strângând cu putere brațele fotoliului.

Nedumerită și neajutorată, Whitney se

întoarse către tatăl ei.

— Papa, ar fi trebuit să-mi spui că ai probleme așa de mari. Am dat o avere pe haine, bijuterii și blanuri înainte de a mă întoarce din Franța. Dacă aș fi...

Dincolo de valul de vinovăție și panică, începea să întrezărească

faptul că era ceva ilogic în toată situația asta. Apoi, Whitney își dădu seama ce anume. Precaut, ea spuse:

— Dar grajdul e plin de cai, casa și moșia sunt pline de mai mulți servitori decât am avea nevoie. Dacă ești așa de strâmtorat. De ce trăim

atât de extravagant?

Chipul tatălui ei deveni stacojiu. Deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc.

— Trebuie să am și eu dreptul la o explicație, insistă Whitney precaut. Numai ce mi-ai spus că

trebuie să mă mărit cu Paul ca o sărantoacă, și că am rămas fără zestre și fără moștenire. Dacă toate astea sunt adevărate, cum de trăim așa?

— Situația mea s-a îmbunătățit.

— Când?

— În iulie.

Incapabilă să-și controleze tonul acuzator, Whitney spuse:

— Situaţia ta s-a îmbunătăţit în iulie, dar nu-mi vei da înapoi moștenirea și zestrea?

Pumnul lui lovi biroul, iar urletul lui răsună în cameră.

— Nu mai suport farsa asta! Ești logodită cu Clayton Westmoreland.

Aranjamentele au fost făcute. E totul stabilit.

Pe moment, lui Whitney îi scăpa subtila diferență între numele lui Clayton și celălalt nume, mintea lucrându-

i frenetic:

— Dar de ce? Când ai făcut asta?

— În iulie, șuieră el. Și totul e stabilit, ai înțeles? Contractul de logodna e semnat. E definitiv!

Whitney se uită la el cu ochii măriti de oroare și nu-i venea să

creadă.

— Vrei să spui că ai făcut toate astea înainte să vin eu din Franța? Ai dat moștenirea și zestrea mea unui străin, fără ca măcar să mă întrebi sau să te gândești la sentimentele mele?

— La naiba! spuse tatăl ei printre dinți. Nu

mai aveai nici un șiling ca zestre. El a făcut înțelegerea cu mine.

— Cred că ai fost un om fericit în iulie! suspina Whitney. Ai reușit în cele din urmă să scapi de mine pentru totdeauna, iar domnul acela te-a plătit pentru asta. Doamne! striga ea.

Dintr-odată, cu foarte mare claritate, toate piesele puzzle-ului se adunau și formau tabloul complet, cu fiecare detaliu cumplit pe care-l avea.

Închise ochii pentru a opri lacrimile care amenințau să-i curgă pe obraji și se prinse cu

mâinile de birou pentru a nu cădea. Când redeschise ochii. Îl văzu pe tatăl ei ca prin ceață.

— Te-a plătit, nu? Caii, servitorii, mobila nouă, reparațiile casei... La următoarele cuvinte, se înecă... Ceea ce am cumpărat în august la Paris, ceea ce port

acum... El a plătit pentru toate astea, nu?

— La naiba, da! Pierdusem tot și vândusem tot ce se putea vinde.

Un hău era în locul unde fusese inima lui Whitney. Numai furie rece era acolo unde fusese iubire.

— Și când nu a mai fost nimic de care să te poți despărți, m-ai vândut pe mine. M-ai vândut pe mine pentru o viață.

Whitney se opri și trase adânc aer în piept.

— Tată, ești sigur că ai luat pe mine cel mai bun pret? Sper că nu ai

acceptat prima ofertă. Trebuie să fi negociat puțin...

— Cum îți permiți? tuna el plesnind-o peste față cu o forță care aproape că o doborî în genunchi. Mâna i se ridicase pentru a o lovi din nou, dar furia din tonul lui Clayton

Westmoreland îi opri.

— Dacă o mai atingi odată, Martin, voi face ca asta să fie cea mai tristă zi din viaţa ta.

Chipul tatălui ei îngheţă şi înfrânt, el se lăsa la loc în scaunul pe care stătuse. Whitney se întoarse către „salvatorul” ei, vocea

tremurându-i de furie.

— Şarpe nenorocit! Ce fel de bărbat eşti tu dacă trebuie să-ţi cumperi o soţie? Ce fel de animal eşti dacă ai luat-o fără ca măcar s-o fi văzut vreodată? Cât ai dat pe mine? întreba ea.

În ciuda posturii ei arogante. Clayton îi văzu

ochii care aruncau pumnale spre el înotând în lacrimi.

— Nu voi răspunde la aceasta întrebare, spuse el cu blândețe.

Whitney căuta cu înfrigurare o crăpătura în calmul lui implacabil, un punct slab, pe care să-l folosească pentru a

înfige sabia furiei ei.

— Nu se poate să fi plătit mult, spuse ea. Casa în care stai e modestă. Ai strâns toată nenorocita ta de avere pentru a mă cumpăra? Tata s-a tocmit cu tine sau...

— Ajunge, spuse Clayton cu fermitate,

ridicându-se în picioare.

— Îți poate oferi totul, auzi vocea tatălui ei. Este duce.

O sa ai totul...

— Duce? bufni Whintey, uitându-se la el. Cum ai reușit să-l convingi de asta, mincinos nenorocit... Vocea îi amuți și

Clayton îi prinse bărbia, susținându-i privirea rebelă.

— Sunt duce, micuțo. Ți-am spus asta cu luni în urma. În Franța.

— Tu... Gunoi uman. Nu m-aș mărita cu tine nici dacă ai fi regele Angliei! Trăgându-și capul cu furie, șuiera: nu

am avut ghinionul de a da ochii cu tine în Franța!

— Ți-am spus că sunt duce la balul mascat de la Paris, insistă el calm. La balul de la familia Armand.

— Mincinosule! Nu te-am întâlnit acolo. Nu te-am întâlnit niciodată

înainte de a veni acasă!

— Draga mea, interveni precaut Lady Anne. Adu-ți aminte seara balului. Când plecam, m-ai întrebat dacă știu cine e unul dintre invitați, un bărbat înalt care avea o masca neagră și o pelerina lungă, tot

neagră...

— Matusă Anne, te rog! turui Whitney plină de nerăbdare și frustrare. Nu l-am întâlnit pe acest om nici în acea seara și nici...

Prin mintea lui Whitney se perinda un caleidoscop de imagini. O pereche de ochi gri,

familiari, o priveau acum în grădina familiei Armand. O voce profundă, sugrumată de râs spunea: „Și dacă ți-aș zice că sunt duce?”

În numai zece secunde toate aceste amintiri se ciocniră în mintea ei cu realitatea actuală și accentuară și

mai tare furia față de Clayton.

— Tu erai! Tu te ascundeai în spatele acelei măști!

— Fără monoclu, confirmă Clayton cu un zâmbet șters.

— Trădător nerușinat și josnic și...

Whitney nu mai avea

cuvinte pentru a exprima animozitatea față de el când se făcu și mai multă lumină în capul ei, ceea ce mai revărsă un șir de lacrimi pe obrajii plânși.

— Milord Westmoreland, silabisi ea numele lui corect, cu tot dispreţul pe care-l

putu aduna. Vreau sa te informez că toată conversaţia din această seară despre averea dumitale, caii dumitale şi femeile dumitale nu mi s-a părut doar plictisitoare, ci de-a dreptul scârboasă!

— Da, şi mie! fu de acord Clayton sarcastic.

Amuzamentul pe care Whitney crezu că-l simte în vocea lui fu ca un acid pe o rană. Prinzându-și poalele halatului, le strânse până ce i se albiră încheieturile. În timp ce încerca să tragă destul aer în piept pentru a vorbi.

— Pentru asta, o să te urăsc până în ziua în care voi muri!

Ignorând amenințarea. Clayton spuse cu blândețe:

— Vreau să te duci în camera ta și să încerci să dormi. O prinse de braț și o strânse mai tare atunci când ea încercă

să se elibereze.

— O să mă întorc după-amiază. Sunt multe explicații de dat și o să ți le dau când vei avea capacitatea de a le asculta.

Whitney nu se lăsă deloc înșelată de falsa sa îngrijorare. În momentul în care

Clayton termină de vorbit, își smulse brațul din strânsoarea lui și se îndreptă spre ușă.

Când prinse clanța în mână, el adăugă sec și autoritar:

— Whitney, mă aștept să fii aici când voi sosi.

Mâna lui Whitney

îngheță pe clanță. Inima ei era plină de resentimente față de poruncile, directivele și însăși existența lui! Fără a se uita măcar la el, pentru a sugera că a înțeles, ea deschise ușa, rezistând cu greu tentației de a o trânti în urma ei cu putere.

Atâta vreme cât știa că ei îi puteau auzi pașii pe hol, Whitney merse încet, nevrând să le dea satisfacția de a o auzi fugind ca un iepure speriat. La capătul culoarului, pașii îi deveniră mai grăbiți, până ce începu să alerge, se împiedica de o

treaptă, apoi străbătu în fugă restul culoarului, până ajunse în siguranța camerei ei. Odată intrată în cameră, se sprijini de ușă, tremurând și privind la vesela familiaritate a camerei pe care o părăsise atât de încântată cu jumătate de

oră mai devreme. Mintea ei refuza să accepte dezastrul produs.

Jos, în birou, tăcerea cumplită și apăsătoare se prelungi până ce aerul părea a exploda de atâta tensiune. Clayton stătea cu brațele sprijinite de cămin, privind focul,

emanând furie prin fiecare por al staturii sale masive.

Martin își lăsă mâinile să cadă atât de brusc pe masă, încât Anne tresări.

— Din cauza alcoolului, jur, șopti el. Nu am ridicat niciodată mâna la ea. Ce pot face

acum?

Clayton întoarse capul:

— Ce poți face? tună el sălbatic. O să se mărite cu mine, dar te va face să plătești pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta și, astfel, mă va face și pe mine să plătesc.

Tonul lui se schimbă, vorbele căzând greu, ca niște lovituri de bici.

— Din această seară, orice ar spune ea, tu îți vei ține gura. E clar, Martin?

Martin înghiți în sec și aprobă din cap.

— Da, e clar.

— Chiar dacă îți

spune că ți-a pus otravă în ceai, îl bei și-ți ții dracului gura aia blestemată închisă!

— Da, închisă...

Clayton vru să mai spună ceva, dar se opri, de parcă nu mai avea încredere în sine să vorbească. Făcu o plecăciune în fața lui

Anne, apoi porni spre ușă și o deschise. Se opri și privirea sa rece se îndreptă din nou spre Martin.

— Când îi mai mulțumești tu lui Dumnezeu, să-i fii recunoscător și pentru faptul că ai cu 20 de ani mai mult ca mine,

pentru că altfel...

Cu un efort supraomenesc, Clayton înghiți restul amenințării și ieși din cameră, pașii săi răsunând ascuțit pe hol.

În fața casei, felinarele de la trăsura ducelui sclipeau și pâlpâiau în briza ce

adia, formând umbre ciudate, care parcă dansau printre crengile copacilor ce mărgineau aleea. James Merae, vizitiul lui Clayton, stătea răbdător la locul său. Toţi invitaţii plecaseră. Numai ducele mai rămăsese, dar pe Merae nu-l deranja să

aștepte. De fapt, nici că ar fi putut să fie mai mulțumit că stăpânul său stătea mult pe lângă domnișoara Stone, pentru că făcuse un pariu pe o sumă destul de mare cu Armstrong, valetul ducelui, că domnișoara Stone avea să fie următoarea ducesă

de Claymore.

Ușa casei se deschise și ducele coborî treptele. Cu colțul ochiului, Merae remarcă încruntarea ducelui care trăda fie furie, fie emoție puternică. Merae nu-și dădea seama și nici că avea prea mare importanță. Atâta vreme

cât domnișoara Stone îi trezea ducelui reacții emoționale, sorții creșteau în favoarea lui Merae.

— Să plecăm dracului de aici, strigă ducele urcându-se în trăsură și trântind ușa în urma sa.

E ceva în neregulă cu fata, concluzionă Merae

în timp ce mâna minunatul echipaj pe alee. Era așa de încântat, că nici durerea de la dintele său bolnav nu-l putea întrista. Imaginându-și modurile plăcute în care avea să cheltuiască banii, Merae începu să mormăie o melodie irlandeză. După

câteva acorduri, ducele întrebă furios.

— Te doare, Merae?

— Nu, milord, răspunse repede Merae peste umăr.

— Jelești pe cineva? continuă ducele.

— Nu, milord.

— Atunci încetează cu jeleala aia!

— Da, milord, spuse Merae, ascunzându-i ducelui expresia sa fericită.

CAPITOLUL 17

Whitney deschise ușor ochii, clipind confuză din cauza soarelui care trecea printre draperii. O durea surd capul și simțea un soi ciudat de

melancolie. Mintea ei anesteziată refuza să funcţioneze, preferând să studieze umbrele de pe covorul auriu create de soarele care ieşea dintre nori. Ea se încruntă încercând să înţeleagă dezolarea amară care îi îngreuna trupul şi imediat îi

reveni în minte scena de seara trecută, din birou.

Panicată, Whitney închise ochii, încercând să îndepărteze realitatea tragediei care se instalase în toată splendoarea intrigilor ei și care era prea sinistră pentru a putea fi ignorată.

Se ridică în poziție șezândă, se răsuci și își aranjă pernele, apoi se sprijini de ele. Știa că trebuia să se gândească, să facă un plan și, foarte hotărâtă, începu să analizeze ceea ce știa. În primul rând, cel care stătea la conacul Hodge era Clayton

Westmoreland, „dispărutul” duce de Claymore, ceea ce, își spuse ea, explica hainele scumpe pe care le avea și toți acei monstruoși servitori ai săi.

Tot el era cel pe care-l cunoscuse la balul mascat de la familia Armand, acel ticălos

arogant... Cu un efort, Whitney trecu peste furie și reveni la analizarea faptelor. Dupa ce se întâlniseră la balul mascat, Clayton Westmoreland trebuie să fi venit direct la tatăl ei pentru a o cumpăra ca soție. Tatăl ei spusese cu o seară înainte că totul

era „aranjat” și că se semnase contractul.

După ce Clayton realizase asta, se instalase și își adusese și servitorii la numai câțiva kilometri de casa ei.

— Incredibil, spuse cu voce tare Whitney.

Ba mai mult, era ridicol și absurd! Dar

oricum altfel ar fi fost. Era și real. Ea era tehnic, obscen și fără voia ei logodită cu Ducele de Westmoreland. Logodită cu un libertin notoriu, cu un ticălos nenorocit!

Era la fel de nesuferit ca și tatăl ei! Tatăl ei... Amintirea cumplită a trădării tatălui ei era

mai mult decât putea suporta Whitney. Își strânse genunchii la piept, prinzându-i cu mâinile, într-o poziție de cocon și-și puse fruntea pe genunchi.

— Of, tată, suspină ea, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Nodul din gâtul ei

crescu tot mai mult până ce începu s-o sufoce, iar lacrimile care-i ardeau ochii și făceau ca durerea din gât să fie insuportabilă refuzau să curgă.

Trebuia să fie puternică. Adversarii săi erau mai mulți decât ea. Ei erau doi, poate chiar

trei, dacă mătușa Anne fusese și ea parte din această monstruoasă înscenare. Gândul că draga ei mătușă ar fi putut s-o trădeze aproape că-i distruse fortăreața creată. Înghițind aproape convulsiv, Whitney porni spre fereastra din

partea cealaltă a camerei. Poate că acum era în inferioritate, dar atunci când Paul avea să se întoarcă, și el avea să li se opună.

Între timp, își spuse, trebuia să se bazeze pe curajul și determinarea de care dispunea ea. Avea destul din ambele

și mai avea și o încăpățânare pe care Clayton Westmoreland abia dacă o zărise. Da, se putea descurca foarte bine singură, până ce avea să revină Paul.

Whitney începu să caute metode de a-l enerva și exaspera pe duce. Când avea să

termine ea cu el, alteța sa va ști că, daca voia să aibă pace și bucurie în anii care-i mai rămăseseră, nu ea era soția potrivită pentru el.

Poate, daca ea avea să fie destul de isteață, îl putea face să renunțe înainte de a se întoarce Paul la cumplita logodnă

care avea să devină doar o amintire neplăcută.

Auzi o bătaie ușoară la ușă și mătușa Anne intra în cameră, cu o mână plină de compasiune și cu un zâmbet încurajator. Prietenă sau dușmancă? Whitney se întreba asta în timp ce îi scruta

chipul. Făcând eforturi să pară calmă, Whitney spuse:

— Când ai aflat despre asta, mătușă? Mătușa ei se așează pe pat.

— În ziua în care m-ai văzut trimițându-i scrisori unchiului tău în patru țări și anulându-

mi călătoria la Londra.

— Ah, șopti Whitney. Mătușa Anne încercase să-l găsească pe unchiul Edward, pentru a le veni în ajutor. N-o trădase. O bucurie și o tandrețe o invadară pe Whitney. Doborând zidurile de apărare, până ce bărbia începu să-i tremure.

Umerii îi se scuturară de ușurare și nefericire, iar mătușa Anne o prinse în brațe. Whitney începu să plângă în hohotele care așteptau să izbucnească încă de când se trezise.

— Totul va fi bine, spuse mătușa ei, mângâind-o pe păr.

După ce curse și ultima lacrimă, Whitney se simți mult mai bine. Ea își șterse ochii și zâmbi șters.

— Nu e cea mai mare mizerie posibilă, mătușa Anne? Mătușa ei fu de acord că așa era, apoi dispăru în camera de baie pentru a aduce o

pânză moale înmuiată în apă rece.

— Uite, draga mea, pune asta pe ochi, ca să nu se umfle.

— O să mă mărit cu Paul, puse Whitney cu o voce răgușită, presându-și cuminte pânza peste ochi. Asta plănuiesc să fac de când eram copil.

Dar chiar dacă nu ar fi fost așa, nu m-aș fi măritat cu degeneratul ăla! Whitney luă pânza de pe ochi destul de repede cât să vadă cum matusa ei își destindea trăsăturile încruntate.

— Ești de partea lui Paul, nu, mătușă, întrebă ea agitată,

scrutând chipul mătușii ei.

— Sunt de partea ta, draga mea. Numai de partea ta! Vreau ce-i mai bun pentru tine. Anne pleca spre ușă. O trimit pe Clarissa sus. E aproape 12 și Alteța Sa o să vină la ora unu.

— Alteța Sa! repeta

Whitney înfuriată de faptul că i se amintea rangul pe care-l avea Clayton. Despre toți ceilalți nobili se vorbea cu apelativul „lordul” sau „milord”. Dar nu și în cazul unui duce. Ducele era mai mare în rang decât toți nobilii și lui trebuia sa i te

adresezi cu mai mult respect, cu „Alteță”.

— Whitney, vrei să cer să ți se calce rochia cea nouă? insistă Anne.

Whitney se uită pe fereastră. Jumătate din cer promitea o zi frumoasă, cu soare, în timp ce cealaltă jumătate era întunecată.

Bătea vântul și copacii se îndoiau. Nu credea că era momentul să arate foarte bine. De fapt, de vreme ce nu voia să aibă parte de admirația lui Clayton Westmoreland, azi trebuia să arate cât mai rău cu putință. Trebuia să poarte ceva foarte ponosit și, ceea ce

e cel mai important, ceva pentru care nu plătise el.

— Nu, nu rochia cea nouă. O să găsesc eu altceva. Când ajunse la ea Clarissa, Whitney decisese deja ce să poarte și ideea o umplea de o satisfacție perversă.

— Clarissa, mai ții

minte rochia neagră pe care o purta Haversham atunci când freca treptele? Vezi dacă o poți găsi.

Chipul blând al Clarissei se umplu de simpatie.

— Lady Gilbert mi-a spus ce s-a întâmplat aseară, spuse ea. Dar,

dacă ai de gând să te lupți cu el, s-ar putea să faci o mare greșeală.

Compasiunea pe care o văzu în ochii credincioasei servitoare aproape că făcu să-i dea din nou lacrimile.

— Clarissa, te rog, nu mă contrazice, o rugă Whitney. Spune-mi că

mă vei ajuta. Dacă arăt destul de rău și dacă sunt isteața și puternică, s-ar putea sa-l fac să decidă să renunțe și să plece.

Clarissa dădu din cap, vocea fiindu-i înecată de lacrimi.

— Am stat mereu alături de tine și am

destule fire albe care să dovedească asta. Nu te voi lăsa tocmai acum.

— Mulțumesc. Clarissa, șopti cu modestie Whitney. Acum știu că am doi prieteni de partea mea, pe tine și pe Paul.

O oră și 15 minute mai târziu, după baie,

Whitney stătea la măsuța de toaletă și își zâmbea aprobator în timp ce Clarissa îi strângea părul într-un coc răsucit si-l prindea cu o eșarfă neagră. Coafură austeră accentua și mai mult trăsăturile clasice ale lui Whitney. Ochii ei verzi,

cu gene lungi, păreau enormi pe chipul palid și totul îi dădea un aer de fragilitate, de frumusețe ireală. Whitney credea însă că arată cumplit.

— E perfect, spuse ea. Și nu trebuie să te grăbești. Alteța Sa se mai poate răcori puțin

cât mă așteaptă. Și asta face parte din planul meu. O să-i dau câteva lecții neplăcute despre mine, iar prima este că nu sunt deloc impresionată de numele și de titlul lui și că nu mă voi supune ordinelor lui!

La ora unu și

jumătate, Whitney coborî în micul salon în care-i spusese majordomului să-l conducă pe domnul Westland atunci când avea să sosească. Se opri cu mâna pe clanţă, îşi ridică bărbia şi apoi intră încet.

Adversarul ei stătea

pe jumătate cu spatele spre ea și își lovea nervos coapsa cu mănușile, privind afară, pe fereastra care dădea spre pajiște. Umerii lui lați erau aproape pătrați, bărbia trăda hotărâre și, chiar și în această postură reflexivă, emana forță și autoritate, ceva

ce simțise la el și de care se temuse mereu.

Picătură cu picătură. Whitney simțea cum o părăsește curajul. Cum se putuse amăgi cu gândul că-l va putea face să renunțe la scopul său? El nu era vreun galanton romantic și fraier care să fie dat la o parte cu un

zâmbet rece și cu indiferență politicoasă. De când îl cunoscuse, nu obținuse victoria în nici un conflict cu el. Pentru încurajare, Whitney își aminti ca trebuia să-i facă față singură numai până ce avea să se întoarcă Paul.

Închise ușa în urma ei

și clanța făcu un zgomot.

— Ai trimis după mine, spuse ea cu voce plată, lipsită de emoție.

De peste 20 de minute. Clayton se lupta cu enervarea de a fi fost lăsat să aștepte într-o cameră mică, la fel ca un cerșetor care aștepta să i

se dea ceva de milă. Își spusese de zeci de ori că Whitney fusese umilită și rănită cu o seară înainte și că azi avea, fără îndoială să-și demonstreze nesupunerea față de el, făcând orice putea pentru a-l înfrunta și a-l provoca.

Când se întoarse la sunetul vocii ei, își spuse din nou că, orice ar fi spus sau făcut ea, el trebuia să fie calm și înțelegător. Dar, când se uita la ea, nu putu decât să-și calmeze vag furia. Ea ținea capul foarte sus și stătea în fața lui, îmbrăcată ca o

servitoare, într-o rochie neagră, lungă și fără formă. Un șorț alb era legat în jurul taliei subțiri, iar părul ei frumos era ascuns sub o bonetă.

— Bine, ai demonstrat ce aveai de demonstrat, Whitney, spuse el scurt. Acum am

și eu ceva de spus. Să nu te mai îmbraci așa niciodată!

Whitney tresări la auzul tonului lui.

— Suntem cu toții servitorii tăi în această casă. Iar eu sunt cea mai josnică dintre ei, pentru că pe mine m-ai luat ca plată a unei datorii.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, o avertiza el. Eu nu sunt tatăl tău!

— Sigur că nu ești, îl ațâță ea. Ești proprietarul meu! Din trei pași mari, Clayton străbătu distanța dintre ei.

Furios că supărarea ei se revarsă prin ricoșeu

asupra sa și nu asupra tatălui ei, el o prinse cu putere de partea superioară a brațelor, vrând s-o zdruncine până ce îi clănțăneau dinții, îi simți trupul încordat, pregătit pentru violență!

Ea își ridica fața spre el și furia lui se duse

ușor. Cu toate că ochii ei minunați îl înfruntau, în ei străluceau lacrimi reținute, produse de durerea pe care i-o cauzase el. Pielea transparentă de sub ochi avea niște umbre închise, iar chipul ei strălucitor era secat de culoare. Privind la

chipul ei frumos și rebel, întrebă calm:

— Simplul gând de a fi soția mea îți face viața atât de chinuitoare, micuțo?

Whitney fu șocată de blândețea lui neașteptată și, ceea ce era și mai rău, chiar nu știa cum să răspundă.

Voia să fie dură, rece și reținută, orice numai nu nefericită, pentru că asta era echivalent cu „slabă” și „neajutorată”. Pe de altă parte, nu prea putea spune: „Nu ideea îmi face viața chinuitoare”.

O notă discordantă de râs se auzi pe holuri, urmată de pași și de

vocile a trei dintre invitații familiei Stone care trecură pe lângă salon îndreptându-se spre sufragerie.

— Vreau să vii cu mine afară, spuse Clayton.

Nu o rugase, îi spusese ce să facă. Whitney dădu din cap

furioasă. Afară, traversară aleea și trecură peste pajiștea din fața casei îndreptându-se spre eleșteu. Clayton se opri sub un ulm batrân de la marginea apei.

— Cel puțin, aici, putem spera să avem puțină intimitate, spuse

el.

Lui Whitney îi stătea pe limbă să-i spună că intimitatea cu el era ultimul lucru pe care și-l dorea, dar era atât de bulversată, încât nu se simțea în stare să vorbească.

El își scoase haina și o puse pe jos, sub copac.

— Cred că putem discuta mai bine dacă stăm jos, spuse el înclinând ușor capul către haină.

— Prefer să stau în picioare, spuse Whitney cu răceală.

— Stai jos!

Înfuriată de tonul lui imperativ, Whitney se

așează, dar nu pe haina lui. Se lăsă pe iarbă, își încrucișă picioarele sub ea și se uită fix la eleșteu.

— Ai dreptate, observă Clayton sec, stricăciunea pe care o poți produce acelor zdrențe este mult mai puțin importantă decât

distrugerea uneia dintre hainele mele preferate. Spunând asta, el luă de jos haina, o puse pe umerii ei înţepeniţi şi se aşează lângă ea.

— Nu mi-e frig, îl informă ea, încercând să-şi dea jos jacheta.

— Excelent, spuse el. Atunci putem să scăpăm

de boneta asta idioată pe care o porţi. Întinse mâna şi-i trase de pe cap boneta, iar Whitney se aprinse instantaneu, furia îmbujorând-o.

— Insolent, mojic... îşi ţinu gura când văzu zâmbetul din ochii lui gri.

— Continuă, o

încuraja Clayton. Cred că rămăseseşi la.. Mojic.

Pe Whitney o mâncau palmele sa-l plesnească pentru a-i şterge rânjetul de pe chip. Trase adânc aer în piept.

— Aş vrea să găsesc cuvintele potrivite ca să-ţi spun cât de mult te dispreţuiesc şi pe tine şi

tot ceea ce reprezinți tu!

— Sunt sigur că o să încerci până ce o să reușești, remarcă el.

— Tu știi, spuse Whitney uitându-se fix la eleșteu, că te-am urât din prima clipă în care te-am văzut la balul mascat și că sentimentul s-a accentuat cu fiecare

întâlnire?

Clayton își ridică un genunchi, își odihni mâna pe el și o studie impasibil o vreme.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el ușor, pentru că eu am crezut că ești cea mai frumoasa și mai încântătoare făptură pe care a creat-o

Dumnezeu.

Whitney fu aşa de speriată de mângâierea blândă din vocea lui, încât îşi întoarse repede capul pentru a vedea semnele sarcasmului.

El întinse mâna şi îi trasă cu degetul arătător linia obrazului.

— Şi au fost

momente în care, fiind în braţele mele, nu ai dat niciun semn de această ură pe care spui că ai simţit-o mereu. Ba chiar păreai să te simţi bine acolo.

— Nu m-am bucurat niciodată de atenţiile tale! De fapt, mi s-au părut mereu...

Whitney căuta cu disperare cuvântul potrivit, conștientă fiind că știau amândoi că trupul ei trădător răspunsese mângâierilor lui.

— Mi s-au părut de fiecare dată... tulburătoare.

El își plimbă ușor

degetele pe bărbia ei, în sus, spre ureche, făcând-o să se înfioare.

— Și pentru mine au fost tulburătoare acele momente, micuțo, murmura el încet.

— Cu toate astea ai continuat s-o faci, deși ți-am cerut să te oprești, îi aruncă ea. Chiar și

acum. În acest moment, știu că aștepți ocazia de a mă forța din nou.

— Corect, recunoscu el cu un râs gutural. Sunt atras de tine ca fluturele de flacără. La fel cum ești și tu atrasă de mine.

Whitney crezu că va exploda.

— Nenorocit îngâmfat și...

Degetul lui îi presă ușor buzele tremurânde, făcând-o să tacă. Zâmbind, el dădu din cap.

— Mă doare că te lipsesc de plăcerea de a mai spune un epitet, dar știu foarte bine că am

dreptate.

Viaţa ei era distrusă şi el râdea! Eliberându-se din strânsoarea lui, Whitney se ridică şi spuse abrupt:

— Daca nu te superi, am obosit. O să merg în casă. Nu pot împărtăşi umorul tău legat de aceasta situaţie. Am fost

vândută de propriul meu tată unui străin, arogant, cu inima de gheață și egoist care nu are pic de grija față de ceea ce simt eu...

Cu mișcări de panteră, Clayton se ridică, o prinse de brațe și o întoarse spre el.

— Dă-mi voie să te

ajut să numești toate relele pe care ți le-am făcut, Whitney, spuse el calm. Am o inimă de gheață, de aceea l-am salvat pe tatăl tău de închisoarea datornicilor, plătindu-i toate datoriile. Sunt așa de egoist, încât am stat și am privit cum flirtai cu

Sevarin, așa de arogant, încât te-am lăsat să stai lângă el la picnicul ăla blestemat și să mă apostrofezi când eu încă îți mai simțeam gustul în gura mea. Și de ce am făcut toate astea? Pentru că, în cruzimea mea, vreau să-ți ofer protecția numelui meu, o poziție

în vârful piramidei societății și o viață plină de tot luxul pe care ți-l pot oferi.

Se uita la ea fără vreo expresie.

— Pentru toate astea, chiar crezi ca merit răutățile și furia ta?

Umerii lui Whitney căzură. Înghiți în sec și

privi în altă parte, simțindu-se înfrântă. Era confuză și nefericită, știa că nu mai avea întru totul dreptate, dar nici nu greșea pe de-a întregul.

— Nu știu ce meriți. El îi ridică bărbia.

— Îți spun eu ce merit, zise el liniștit. Nu

merit nimic altceva decât sa fiu scutit de ura și acuzațiile cuvenite tatălui tău pentru bălmăjeala lui alcoolică de aseară. Asta e tot ce vreau de la tine deocamdată.

Spre disperarea lui Whitney, ochii i se umplură de lacrimi. Le

șterse cu degetele și dădu din cap refuzând batista lui.

— Sunt doar obosită. Nu am dormit prea bine noaptea trecută.

— Nici eu, spuse el, conducând-o în casă. Sewell deschise ușa din față, iar din salon se auziră râsete, remarci

legate de cum evolua jocul de whist pe care-l jucau.

— Mâine dimineață, mergem să călărim. Dacă nu vrei să le oferi subiect de conversație oaspeților voștri, aș prefera să ne vedem la grajduri. La ora zece.

În camera ei,

Whitney își scoase șorțul și dezbrăcă rochia neagră și urâtă. Cu toate că nu era încă două, ea se simțea epuizata. Știa ca ar fi trebuit să-și facă apariția jos, dar îi repugna gândul că trebuia să zâmbească fals și să asculte conversația veselă. În

plus, era sigură că, dacă spunea cineva ceva despre Ducele de Claymore, ar fi apucat-o isteria.

Patul o atrăgea. Un somn ar fi putut să-i mai redea din bună dispoziție și ar fi putut s-o ajute să gândească mai clar, decise ea. Se

băgă în așternutul rece și, dupa un suspin, închise ochii.

Când se trezi, luna era pe cerul ca o catifea. Se întoarse pe burtă și se lăsă să cadă din nou în somn înainte să se trezească pe de-a întregul și să o năpădească gândurile

chinuitoare.

CAPITOLUL 18

Clayton se sprijinea de gard și râdea cu Thomas, atunci când Whitney veni la grajduri a doua zi dimineața. Whitney reuși să-i zâmbească lui Thomas,

dar zâmbetul îi îngheață pe buze atunci când se uită la bărbatul relaxat de lângă el.

Cum ea nu-i răspunse la salut, Clayton oftă resemnat și se ridică. Arătând cu capul către Khan care era scos din grajd, el spuse:

— Calul tău este gata.

Se întrecură prin peisajul de țară. Foarte curând, de la cursă și de la aerul proaspăt de toamnă, Whitney se mai calmă și începu să se simtă mai vie decât se simțise în ultimele două zile.

La marginea pădurii, acolo unde pajiștea

începea să coboare spre râu, Clayton opri calul și descălecă, apoi merse s-o ajute pe Whitney să coboare de pe Khan.

— Alergarea ți-a făcut bine, spuse el, observând culoarea din obrajii ei.

Whitney știa că el încerca să spargă gheața

și să poarte o conversaţie normală cu ea.

Tăcerea îi era străină şi, oricum, se simţea aiurea să tacă, cu toate că îi părea foarte ciudat să vorbească cu el.

— Mă simt mai bine. Îmi place să călăresc.

— Şi mie îmi place să

te privesc. Ești, cu siguranță, cea mai bună călăreață pe care am văzut-o vreodată.

— Mulțumesc, spuse Whitney, dar privirea ei speriată se opri asupra smochinului bătrân din apropierea râului, ale cărui crengi adăposteau locul în care stătuse în

brațele lui în ziua picnicului. Era ultimul loc din lumea în care voia să fie cu el acum. Clayton își scoase haina și o puse jos, exact acolo unde o pusese și data trecută. Ea spuse în grabă:

— Aș prefera să stau în picioare, dacă nu te

superi. Pentru a-și susține punctul de vedere, făcu un pas înapoi și se sprijini de trunchiul smochinului, ca și cum acela ar fi fost locul cel mai comod din lume.

Clayton dădu din cap, apoi merse doi pași mai încolo, sprijinindu-și

cizma de o piatră de pe malul râului. Îți puse brațul pe genunchiul îndoit și o studie impasibil, fără a spune o vorbă.

Pentru prima dată, lui Whitney îi trecu prin cap că acest bărbat era logodnicul ei, viitorul ei soț. Dar numai pentru o

vreme, își spuse ea. Numai până ce se întorcea Paul și ei puteau pune în aplicare planul pe care-l avea ea. Deocamdată, tot ce putea face era să se poarte cu precauţie și să aștepte.

Coaja copacului începea s-o zgârie pe

spate, iar privirea lui Clayton o făcea să nu se simtă în largul ei. Neștiind ce să spună ca să rupă tăcerea plină de tensiune, ea arătă cu capul spre locul unde el își legase calul:

— De ce nu ai alerga cu acest cal în cursă contra mea. E mult mai

rapid decât cel ales de tine.

Subiectul păru să-l amuze, pentru că se uită la cai.

— Armăsarul tău negru a obosit ușor atunci când l-am călărit în ziua cu picnicul. Am ales acel cal pentru cursă, pentru că are cam

tot atâta forță cât armăsarul tău și voiam să-ți ofer șanse egale de câștig. Dacă l-aș fi călărit pe acesta, n-ai fi avut nici o șansă. Pe de altă parte, dacă aș fi călărit un cal mult inferior calului tău, nu te-ai fi bucurat de victorie.

Deși nu voia, buzele lui Whitney se schimonosiră de râs.

— Ba da, m-aș fi bucurat. M-aș fi bucurat să te înving în acea întrecere și dacă ai fi călărit un țap!

Chicotind, el dădu din cap.

— În cei trei ani de

când te cunosc, ai reușit mereu să mă amuzi.

Ochii lui Whitney se îngustară a suspiciune.

— Trei ani? Cum se poate așa ceva? Acum trei ani, abia am ieșit în societate.

— Prima dată când te-am văzut, erai într-un magazin și proprietara

încerca să-ți vândă o pălărie hidoasă acoperită de struguri și mure, spunându-ți că, dacă aveai s-o porți în parc, toți domnii vor cădea la picioarele tale.

— Nu-mi amintesc, spuse Whitney nesigură. Am cumpărat pălăria?

— Nu. Ai informat-o

pe femeie că, dacă bărbaţii ar fi căzut la picioarele tale în acel caz, ar fi fost doar pentru că s-ar fi străduit să scape de albinele adunate în jurul platoului de fructe care avea şi o femeie ataşată.

— Da, pare ceva ce aş putea spune eu,

recunoscu Whitney stânjenită, jucându-se cu mănușile.

Aproape că credea că exista tandrețe în felul în care Clayton vorbea despre incident și brusc realiza...

— Atunci ai decis că vrei să mă cunoști mai bine?

— Categoric, nu! o tachină el. M-am bucurat că proprietăreasa și nu eu trebuia să suporte focul din ochii tăi verzi.

— Ce căutai tu într-un magazin pentru dame? Înainte să termine de rostit fraza, Whitney voia deja să-si

muște limba. Ce putea să caute acolo, decât să stea să-si aștepte amanta de la acea vreme?

— După expresia ta îmi dau seama că ai deja un răspuns la asta, remarcă el sec.

Reprimându-și enervarea irațională față de prezența lui într-un

magazin cu o altă femeie, Whitney întrebă:

— Ne-am mai întâlnit vreodată după asta? Vreau să spun, înainte de balul mascat...

— Te-am văzut ocazional în acea primăvară, de regulă în parc. Apoi, te-am văzut

un an mai târziu, mai maturizată, la balul Dupres.

— Erai singur? întrebarea păru a ieși singură și Whitney strânse dezgustată din pumni.

— Nu, recunoscu el sincer. Dar, la acea vreme, nici tu nu erai.

Erai înconjurată de admiratori, chiar foarte mulți nătărăi, dacă-mi amintesc bine.

El chicoti la privirea indignată a lui Whitney.

— Nu ai de ce să te uiți urât la mine, milady. Și tu îi considerai la fel. Mai târziu, în acea seara, te-

am auzit spunându-i unuia dintre ei care îți lăuda în neștire mirosul mănușilor că, daca mirosul de săpun îl afecta așa de tare fie avea o problemă cu capul, fie era un nespălat.

— Nu puteam fi așa de nepoliticoasă,

protesta Whitney extrem de conștienta că-i spusese „milady”, ca și cum ar fi fost deja ducesă. Pare a fi fost un prostuț care nu merita o asemenea punere la punct și...

Uitând ce voia să spună, ea se uită la Clayton și încercă să-și

amintească...

— Mergea cumva cu pași extrem de mici?

— De vreme ce eu eram mai interesat de chipul tău decât de picioarele lui, nu știu, îi răspunse Clayton sec. De ce?

— Pentru că acum îmi amintesc când am

spus asta. Îmi amintesc că mă uitam la el cum se agita și îmi spuneam cât de tare îmi displace. Apoi m-am întors și am văzut un bărbat brunet care stătea în cadrul ușii amuzat de întreaga scenă. Tu erai! Mă spionai de acolo?

— Nu te spionam, mă

pregăteam să-l ajut pe bietul om în cazul în care ascuţimea limbii tale l-ar fi rănit.

— N-ar fi trebuit, pentru că merita tot ceea ce i-am spus. Nu-mi amintesc numele lui, dar ţin minte că, cu o seară înainte, încercase să mă sărute, iar mâinile

sale aveau tendința scârboasă de a nu sta locului!

— Ce păcat, spuse Clayton rece, ca nu-ți amintești cum îl chema.

Printre genele lăsate. Whitney trase cu ochiul la expresia lui și realiză cu mare satisfacție că acum el era cel gelos și

nu ea. Își dădu seama că, daca ea i-ar fi părut ușuratică, s-ar fi putut ca el să renunțe la dorința de a o lua de soție.

— Cred că trebuie să-ți spun că nu a fost singurul domn din Paris care a încercat să-mi câștige atenția și care a

devenit prea nerăbdător... Aveam mulți curtenitori la Paris. Nici nu-mi mai amintesc numele lor.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi calm Clayton.

În timp ce Whitney se uita la el șocată, el pomeni numele tuturor,

celor care îi ceruseră mâna.

— L-am omis pe Duville pentru că el încă nu se grăbește. Dar cred că ar trebui să-l includ pe Sevarin, de vreme ce el se străduiește să-ți ceară mâna. Mi se pare, doamnă, continuă el relaxat, adresându-se ei

din nou ca și cum ar fi fost femeie măritată, că pentru o tânără extrem de sensibilă, ești destul de fraieră când vine vorba de bărbații cărora le permiți să te curteze.

Pentru a evita să vorbească despre Paul, Whitney se agață de critica lui Clayton la

adresa lui Nikki.

— Dacă te referi la Nicholas Duville, să știi că familia lui este una dintre cele mai vechi și mai respectate familii din Franța.

— Mă refer la Sevarin și știi asta foarte bine, spuse el cu un ton rece, autoritar care lui

Whitney nu-i plăcu. Dintre toți cei pe care i-am menționat, Sevarin este cel mai puțin potrivit, cu toate acestea, dacă ar fi la latitudinea ta, el ar fi cel ales. Nu este potrivit pentru inteligența ta, pentru spiritul tău și nici pentru

temperamentul tău. Și nici nu este destul de bărbat, încât să te facă femeie, adăugă el.

— Ce vrei să spui cu asta? întreba Whitney. Privirea lui se îndreptă către locul în care el o ținuse în brațe și își permisese anumite libertăți cu nerușinatul

ei concurs.

— Cred că știi exact ce vreau să spun, zise el uitându-se la roșeata din obrajii ei.

Whitney nu era foarte sigură, dar știa că acesta nu era un subiect pe care ea să vrea să-l abordeze. Așa că trecu la unul mai puțin sensibil.

— Dacă erai așa de impresionat de mine în Franța, de ce nu ai făcut ceea ce se cuvenea? De ce nu i-ai făcut o ofertă unchiului meu?

— Ca să mă dea la o parte cu prostii despre faptul că ești prea tânără pentru a te mărita și despre faptul că tatăl tău

nu vrea încă să se despartă de tine? spuse el cu un amuzament sarcastic. N-aș prea crede!

— Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că era sub demnitatea ta să te deranjezi să-mi fii prezentat și apoi să...

— Dar am fost

prezentați unul altuia, o întrerupse Clayton. Am fost prezentați chiar în acea seară, de către doamna Dupre. Nu ai fost atentă la numele meu și mi-ai acordat doar o înclinare din cap înainte de a te întoarce la lucruri mult mai presante, cum ar fi

adunarea a cât mai mulți admiratori puteai să înghesui sub fustele tale!

Doamne, cât de tare trebuie să-l fi afectat acea primire rece, își spuse Whitney cu o plăcere tainica.

— M-ai invitat la dans? îl întrebă ea

inocent.

— Nu, replică el sec. Carneţelul meu era deja plin.

În alte condiţii. Whitney ar fi râs la această glumă, dar ştia că ea trebuia să-i amintească faptul că şi el era popular în rândul reprezentantelor sexului

opus, de parcă era nevoie să i se mai amintească! îi aruncă o privire care se potrivea cu tonul ei.

— Îmi imaginez că, dacă bărbaţii ar fi avut carneţele de dans, al tău ar fi fost mereu plin. Acum, dacă stau bine să mă gândesc, chiar mă

întreb ce fac bărbaţii cu amantele lor dacă vor să danseze cu alte femei?

— Nu cred că ăsta a fost un obstacol de netrecut, atunci când am dansat la balul mascat de la familia Armand.

Mănuşile pe care Whitney le avea în mână

căzură jos.

— Cum poți fi atât de crud încât să...

— Încât să aduc vorba de așa ceva? termina el fraza. Nu se spune cumva „ochi pentru ochi”?

— Nu-mi vine să cred ce aud! spuse Whitney furioasă. Ești exemplul

viu al diavolului care citează din Scriptură.

— Touché, râânji el.

Amuzamentul lui o înfurie și mai tare pe Whitney.

— Poate că tu poți să treci peste o purtare scandaloasă râzând, dar eu nu pot. De când te cunosc, ai făcut remarci

nepotrivite la adresa mea, la familia Armand, m-ai jignit la Lady Eubank acasă și m-ai atacat chiar aici. Whitney se aplecă și-și luă mănușile. Numai Dumnezeu știe ce vei mai face în continuare!

Ultima ei frază aduse o strălucire în ochii lui

și Whitney decise că era momentul să plece. Ea încercă să treacă pe lângă el ca să meargă spre cai, dar el o prinse de mână.

— Cu excepția balului mascat de la Armand, de fiecare dată te-am tratat exact așa cum meritai să fii

tratată și așa va fi mereu relația noastră. Nu vreau să te las să mă calci în picioare. Dacă ai face asta, foarte curând nu ai avea pentru mine mai mult respect decât ai fi avut pentru Sevarin dacă ai fi avut ghinionul de a te căsători cu el.

Whitney fu uimită de

tupeul lui de a crede că știa ce ar fi simțit ea și fu afectată de felul decisiv în care definise posibilitatea ca ea să se mărite cu Paul drept un moft nefericit, dincolo de orice realism. Și, pentru ca totul să fie și mai rău, brațele lui o cuprinseseră.

— Nu-ți pasa că nu te iubesc? întrebă ea disperată.

— Sigur că nu mă iubești. Mă urăști, o tachină Clayton. Mi-ai spus asta de cel puțin șase ori. Chiar aici, în acest loc, de fapt. Și asta, cu câteva minute înainte de a deveni o

femeie caldă și pasională care mă ținea în brațe.

— Nu-mi mai reaminti ce s-a întâmplat în acea zi. Vreau să uit!

El o trase și mai aproape de trupul lui musculos și o privi cu un amuzament tandru.

— Micuțo, ți-aș da

orice mi-ar sta în putere să ofer, dar nu te voi lăsa să uiți cum ai fost în ziua aia. Niciodată! Cere-mi orice altceva și-ți aparține!

— Să-ți cer orice altceva și e al meu? îl iscodi ea, punând o distanță între ei, împingându-se cu

mâinile de pieptul lui. Prea bine... Nu vreau să mă mărit cu tine. Mă eliberezi de contractul făcut de tata?

— Nu, mă tem că nu.

Whitney abia își putu controla amărăciunea și furia.

— Atunci nu-mi jigni inteligența pretinzând

că-ți pasă de ce vreau eu. Nu vreau să mă logodesc cu tine, dar nu vrei să-mi dai drumul. Nu vreau să mă mărit cu tine, dar o să mă târăști la altar. Eu...

El îi dădu drumul foarte brusc și Whitney se dezechilibra.

— Dacă aveam de

gând să te târăsc la altar, ți-aș fi cerut să te întorci din Franța pentru a proba rochia de mireasa. Ideea e că eu nu vreau o soție rece și lipsită de dorință în pat.

Whitney era așa de ușurată și de bucuroasă, încât iertă referirea la patul lui. Ea își ridică

mâinile...

— Doamne, de ce nu mi-ai spus asta mai devreme? Dacă așa simți, nu ai de ce să îți mai bați capul cu mine.

— Cum adică?

— Adică, aș fi cea mai rece și mai lipsită de dorință soție posibilă.

O sprânceană se

ridică într-o privire care o măsură.

— Ce faci, mă amenințI?

Whitney dădu repede din cap, zâmbind:

— Nu, sigur că nu. Încerc doar să-ți explic că sentimentele mele față de tine nu se vor schimba.

— Ești sigură?

— Categoric, spuse Whitney luminată.

— În acest caz, nu mai are nici un rost să amânăm nunta, nu?

— Ce? Dar ai spus că nu te vei însura cu mine, dacă voi fi lipsită de dorință.

— Am spus că nu

vreau să fac asta, nu am spus că n-o voi face dacă așa trebuie să fie. După ce spuse asta, arătă în direcția cailor și se întoarse, lăsând-o pe Whitney îngrozită de gândul că vor merge direct acasă și vor chema un preot să oficieze cununia. Fără

îndoială că avea deja certificatul. Mintea ei căuta cu frenezie o cale de a scăpa. Dacă încerca să fugă, ar fi prins-o, dacă-l amenința, ar fi ignorat-o, dacă-l refuza, ar fi obligat-o.

Ea alese singura soluție pe care o avea, oricât de umilitor ar fi

fost să trebuiască să-și susțină punctul de vedere. Ea întinse mâna și o puse pe mâneca lui.

— Trebuie să-ți cer o favoare. Și ai spus că mi-ai da orice îți stă în putere...

— Orice îmi stă în putere și este rezonabil.

— Atunci, poți să-mi

dai timp? Am nevoie de timp pentru a trece peste sentimentul pe care-l am că sunt un biet pion neajutorat într-un joc de șah jucat de tine și de tata. Am nevoie de timp pentru a mă obișnui cu ideea căsătoriei noastre.

— O să-ți dau timp,

spuse el egal, cu condiția să-l folosești cu discreție.

— Așa voi face, îl asigură Whitney, mințind mult mai ușor acum. Și mai e ceva. Aș vrea să păstrăm secretul identității tale și al logodnei noastre deocamdată.

Expresia lui deveni speculativă.

— De ce?

Pentru că, atunci când avea să fuga cu Paul săptămâna viitoare, Clayton avea să fie furios, dar dacă-l făcea de râs complet în fața întregului sat, Dumnezeu știe ce formă

ar fi putut lua răzbunarea sa.

— Pentru că, spuse ea cu precauție, dacă știe toată lumea despre tine, despre noi, vor vrea să discute despre cine ești, despre cum ne-am cunoscut și eu o să mă simt și mai presată decât sunt deja.

— Foarte bine, vom păstra secretul deocamdată. O conduse la cal și o urcă fără efort în șa. Crezând că subiectul era închis și că și întâlnirea lor ajunsese la final, Whitney adună hățurile lui Khan, dornică să plece. Dar el nu terminase încă și

trupul ei se încordă în fata amenințării deghizate în politețe.

— Ți-am acordat timpul pe care mi l-ai cerut, pentru că ai spus că vrei să te obișnuiești cu ideea căsătoriei noastre. Dacă voi avea vreodată motive să cred c-ai cerut acest timp

pentru altceva, vei suporta consecinţele.

— Ai terminat, întrebă Whitney, ascunzându-şi teama în spatele agasării.

— Deocamdată. Mai vorbim şi mâine.

Whitney îşi petrecu tot restul zilei cu rudele. Cum toată viaţa ei

atârna de un fir, fu nevoie de un efort suprem pentru a face conversaţie cu această adunătura de rude vesele şi bine intenţionate şi pentru a ignora privirile tatălui ei. În momentul în care cina se termină, ea se scuză şi se retrase în

liniștea camerei ei.

În acea seară, târziu, Lady Anne trecu s-o vadă. Whitney care abia așteptase toată ziua momentul în care putea să i se confeseze, sări din locul în care stătea și spuse frământându-și mâinile:

— Mătușă Anne,

tiranul ăla arogant și fără scrupule chiar vrea să mă oblige să mă mărit cu el. Mi-a spus-o chiar așa azi.

Așezându-se, Anne o trase pe Whitney spre ea.

— Draga mea, nu te poate obliga să te măriți cu el. Sunt sigură că

Anglia are legi care-l împiedică să facă asta. Eu cred că problema ta nu e atât dacă te va forța sau nu să te măriți cu el, ci ce se va întâmpla cu tatăl tău daca n-o vei face.

— Tatăl meu nu s-a gândit la consecințe atunci când a acceptat

logodna, așa că nu simt nevoia de a mă gândi la consecințele pe care le-ar suporta el, dacă nu sunt de acord cu căsătoria. El nu m-a iubit niciodată și nici eu nu-l mai iubesc pe el.

— Înțeleg, spuse Anne. Cred că e mai bine că simți așa!

— De ce spui asta?

— Pentru că tatăl tău a cheltuit deja banii pe care i i-a dat Claymore. Dacă tu refuzi să onorezi logodna, atunci el își va cere banii înapoi. Cum tatăl tău nu are ce să-i dea, cel mai probabil el va ajunge să-și petreacă ultimii ani

din viată într-o celulă plină de șobolani, în închisoarea datornicilor. Dacă îl mai iubești măcar puțin, s-ar putea să-ți fie greu să fii fericită alături de Paul, știind că ești vinovată pentru decăderea tatălui tău. Dar, de vreme ce ești sigură că nu vei

simți vinovăție, nu trebuie să ne mai batem capul în legătură cu tatăl tău.

Ușa se închise în urma mătușii ei și Whitney rămase singură, bântuită de imaginea tatălui ei zdrențăros și murdar, putrezind într-o celulă

de închisoare.

Trebuia să existe o cale pentru a-i plăti lui Clayton Westmoreland banii luați de tatăl ei. Poate că, dacă ea și Paul trăiau cumpătat, ar fi putut plăti datoria tatălui ei într-o perioada de câțiva ani. Sau, și mai bine, poate că exista o

cale de a-l face pe duce să renunţe chiar el la logodnă, pentru ca banii să nu mai trebuiască returnaţi. Sau ar trebui returnaţi oricum? Oare cum fusese formulat contractul preliminar? se întreba Whitney.

— Unchiul Edward, realiză ea.

Unchiul Edward n-ar fi stat cu mâinile în sân, știind că Whitney era forțată să-și sacrifice viața pentru datoriile tatălui ei. Poate că unchiul Edward i-ar fi putut da tatălui ei banii necesari pentru a-i plăti datoria lui Clayton – o simplă înțelegere de

afaceri, desigur. Chiar ea avea să aibă grijă ca moșia să fie pusă drept garant.

Dar oare unchiul Edward avea destui bani pentru a-i plăti datoria lui Clayton? Dacă ar fi știut ce suma de bani fusese negociată... Trebuie să fi fost una

mare. Pentru că fusese destul pentru a repara casa, a cumpăra 24 de cai noi, o duzină de servitori și se plătiseră și datoriile tatălui ei. Erau oare 25.000 de lire? Poate 30.000? Inima lui Whitney stătu. Unchiul Edward nu avea asemenea bani.

Când Clarissa veni s-o trezească a doua zi dimineaţă, o găsi aşezată la masa de scris, privind cu atenţie către o pană.

După ce delibera un minut. Whitney se apucă să scrie. Ochii îi străluceau de satisfacţie pe când îi explica lui Clayton că-şi sucise

piciorul și că trebuia să stea în pat. Ea încheie cu remarca amicala că voia să-l vadă a doua zi, dacă îi mai trecea durerea. A semnat simplu „Whitney”, apoi se lăsa pe spate, felicitându-se.

Ideea unui genunchi rănit era o inspirație minunată, căci astfel de

răni nu numai că sunt dureroase, dar nici nu se știe cât de mult durează vindecarea. Mâine, va putea să-i trimită un alt bilețel trist, în care să mai adauge câteva detalii despre rana imaginară apărută. Daca avea noroc, putea evita să-l vadă până la

întoarcerea lui Paul.

— Cu ce te îmbraci la întâlnirea cu ducele, întrebă Clarissa.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Whitney.

— Nu-l voi vedea azi, Clarissa. Nici mâine, nici poimâine. Ascultă aici, spuse Whitney și îi citi bileţelul.

— Ce crezi? întrebă ea, împăturind bileţelul şi picurând puţină ceară pe el.

Vocea Clarissei era alarmată.

— Cred că-şi va da seama ce pui la cale şi cred că ne va face casa guler! Nu vreau să mă bag în aşa ceva. Mai

bine, o întrebi pe Lady Anne înainte de a-l trimite.

— Nu pot aștepta să se trezească mătușa mea, iar tu trebuie să participi, îi explică Whitney calm. Tu va trebui să-i duci biletul.

Clarissa păli.

— Eu? De ce trebuie

s-o fac eu?

— Pentru că trebuie să știu cum a reacționat și nu mă pot baza pe altcineva să-mi spună.

— Am palpitații numai când mă gândesc la câte pot merge prost, se plânse Clarissa, dar luă biletul ca să-l ducă. Și dacă mă întreabă

despre rană?

— Inventează răspunsuri, o sfătui veselă Whitney. Numai să îmi spui și mie ce i-ai spus, ca să nu cumva să te contrazic.

Când Clarissa pleca, Whitney simți că i se luase de pe umeri o mare greutate. Cântând

veselă, ea merse în garderobă, pentru a alege o rochie.

Clarissa se întoarse 20 de minute mai târziu și Whitney ieși repede din garderobă.

— Ce-a spus? întrebă ea nerăbdătoare. Cum arata? Spune-mi totul!

— Alteța Sa era la

micul dejun când am ajuns, spuse Clarissa, trăgând nervos de gulerul rochiei. Majordomul m-a condus direct la el când i-am spus cine sunt. Apoi i-am dat biletul și l-a citit.

— Nu era nervos, nu? întrebă Whitney când Clarissa nu mai spuse

nimic.

— Nu mi-am dat seama, dar nici prea fericit nu a fost.

— Clarissa, pentru Dumnezeu! Ce a spus?

— Mi-a mulțumit că i-am dus biletul, apoi a făcut un semn către un servitor și am fost condusă afară.

Whitney nu era sigură dacă să se simtă uşurată sau înspăimântată de reacţia lui şi, pe măsură ce trecea ziua, ea descoperi că găselniţa ei nu fusese chiar aşa de bună cum se aşteptase ea.

Până la prânz, sărea de câte ori auzea paşi pe

hol, crezând că va fi informată că venise Clayton. Era stilul lui să insiste ca mătușa să-l însoțească în camera ei, chiar dacă asta ar fi fost o încălcare a a regulilor societății.

Cina îi fusese dusă pe tava, și Whitney mâncă singură și plictisită.

Pentru prima dată în acea zi, gândurile ei se îndreptară spre Paul. Bietul Paul, se gândi ea. Fusese așa de prinsă în plasa intrigilor, în încercarea de a-l manevra și a ghici ce vrea Clayton Westmoreland, încât nu se gândise toată ziua la

bărbatul iubit.

CAPITOLUL 19

A doua zi dimineaţă, Whitney îi mai scrise logodnicului ei un bileţel despre durerile cumplite pe care le suporta din cauza căzăturii pe scară şi-l

implore să-i permită să nu se vadă nici în acea zi. Cu toate că asta însemna să mai petreacă o zi plictisitoare în camera ei, pentru că nu putea risca să fie găsită jos, cu rudele ei, în cazul în care Clayton decidea să vadă cu ochii lui cum e cu genunchiul ei,

Whitney se simțea mai bine în solitudine nu numai pentru că reușea să-l evite pe Clayton, dar și pentru că avea ocazia să fie mai isteață decât el.

— Chiar crezi că e înțelept, draga mea? se încruntă Anne, citind bilețelul isteț al lui

Whitney. Dacă-l enervezi inutil, nu știu ce va face.

— Nu poate face nimic, mătușă Anne, o asigură Whitney, sigilând biletul și dându-i-l Clarissei să-l ducă. Deja i-am scris unchiului Edward să vină repede. Când va

veni, el o să mă ajute să găsesc o cale să ies din asta între timp o să continui cu farsa asta cu genunchiul meu până ce voi găsi altceva și, poate, Alteța Sa se va plictisi și va renunța, râse Whitney.

Clarissa se întoarse și spuse cu o voce speriat ă

că Ducele s-a uitat scurt la bilet, apoi la ea într-un mod extrem de îngrijorător.

— Clarissa, te rog, poți fi mai exactă, o imploră Whitney nerăbdătoare. Cum adică „îngrijorător”?

— Păi, a citit biletul, apoi a părut că va

zâmbi, dar nu a zâmbit și i-a cerut altui servitor mare și tare să mă conducă afară.

Whitney își mușcă buza întrebându-se ce era cu reacția lui Clayton, apoi zâmbind, dădu uitării totul.

— Noi trei nu ar trebui să ne mai facem

griji pentru fiecare gest al lui. Până la urmă, spuse ea, așezându-se în fotoliu, chiar dacă crede că mint sau nu, ce poate face?

Răspunsul la aceasta întrebare veni imediat după prânz, când o trăsură neagră de călătorie a lui

Westmoreland, trasă de patru cai negri trase în fața casei. Un gentleman foarte sobru coborî și se îndreptă spre casă. În mâna stângă avea o geantă mare de piele neagră, iar în dreapta o carte de vizită pe care i-o dădu lui Sewell.

— Sunt doctorul

Witticomb, îi spuse el majordomului. Am fost chemat de la Londra și mi s-a cerut să întreb de Lady Gilbert.

Când Anne îl primi în salon, Witticomb zâmbi politicos și îi explică:

— Alteța Sa, ducele de Claymore, m-a trimis să văd ce e cu

genunchiul domnișoarei Stone.

Lady Gilbert se albi atât de tare, încât doctorul Witticomb se temu ca nu cumva ea să fie bolnavă, dar după ce îi ceru să aştepte, părăsi camera, își adună fustele și se grăbi sus, cu o viteză remarcabilă și

pentru o femeie sănătoasă care avea jumătate din vârsta ei.

— Ce-a făcut? strigă Whitney sărind în picioare și scăpând pe jos volumul din „Mândrie și prejudecată”. Ce ticălos...

— O să avem timp

pentru asta mai târziu, dacă vom supraviețui, spuse Anne, desfăcându-i rochia lui Whintey și scotându-i-o repede. Clarissa trase plapuma, apoi se repezi la garderoba ca să-i aducă un halat.

— Nu-i puteai spune că dorm și să-l trimiți

înapoi la Londra? o imploră Whitney băgându-se în pat.

— Doctorul Witticomb nu e un prost, spuse Anne încercând să-și recapete suflarea. A fost trimis aici pentru a se ocupa de genunchiul tău și exact asta va face.

Uitându-se la Whitney, mai spuse:

— Clarissa, mai adu două perne și pune-le sub piciorul lui Whitney. Apoi adu sărurile din camera mea și pune-le pe noptieră. O să fie mai sugestiv așa. O să-l mai reţin pe doctorul Witticomb cât

o să pot, dar nu te baza pe mai mult de câteva minute.

Clarissa rămase locului, cu ochii sticlind și cu mâinile strângând spătarul unui scaun.

— Clarissa, strigă Lady Anne, nici să nu te gândești să leșini!

— Mulțumesc, nu,

Lady Gilbert, spuse pentru a treia oară doctorul Witticomb refuzând gustarea pe care dintr-o politeţe excesivă, Lady Gilbert încerca din nou să i-o ofere. Deja răspunsese la întrebările despre vremea de la Londra, vremea de afară şi

despre călătoria sa. Atunci când ea încercă să-l implice într-o discuție despre cât de multă zăpadă credea el că vor avea în acea iarnă, doctorul Witticomb spuse sec:

— Credeți că aș putea s-o văd acum pe domnișoara Stone?

Lady Gilbert îl conduse sus și apoi pe hol până la a patra ușă. După o perioadă destul de lungă, ușa fu deschisă de o servitoare mai în vârstă căreia îi stătea foarte aiurea pe părul alb boneta. Doctorul Witticomb care nu era străin de

comportamentul ciudat al tinerelor bogate și alintate, presupuse imediat că domnișoara Stone era alintată și ea și că își chinuia servitoarea până ce aceasta era la un pas de moarte.

Concluzia fu accentuată și de felul în care arăta domnișoara,

foarte frumoasă, stând în patul cu baldachin și privind cu ochi nu tocmai buni apropierea sa. O pereche de ochi verzi îi studiară chipul, apoi haina neagră de blană și se opriră alarmați pe geantă.

Încercând să-i distragă pacientei

atenția de la preocuparea îngrozită legată de trusa sa medicală, doctorul Witticomb o puse jos, lângă pat și spuse:

— Alteța Sa, Ducele de Claymore, își face mari griji pentru dvs.

Două pete roșii apărură pe obrajii ei și,

cu o voce sugrumată spuse:

— Da, este întruchiparea bunătății și a solicitudinii.

— Așa este, fu de acord doctorul, nevenindu-i să creadă cât sarcasm era în ceea ce auzise. Înțeleg, domnișoară Stone, că ați

căzut pe scări. Se întinse spre pătură și spuse: hai să vedem cum arată genunchiul ăla...

— Nu, strigă ea, trăgându-și pătura până spre bărbia frumoasă și uitându-se urât la el. Pentru un moment, se uită la ea uimit, apoi își dădu seama ce o speria

și expresia sa se mai îmblânzi. Trăgând un scaun lângă pat, se așeză pe el și spuse:

— Draga mea, nu mai suntem în Evul Mediu când o femeie refuza ajutorul unui doctor numai pentru că era bărbat, iar ea femeie. Îți apreciez modestia.

Numai Dumnezeu știe că rareori femeile din ziua de azi mai sunt așa, dar acum nu este momentul să ne gândim la asta, așa cum îți va spune și mătușa ta. Așa...

Întinse mâna pentru a trage așternutul, dar pumnii ei bine strânși îl

trăgeau în partea opusă. Doctorul Witticomb se ridică și se încruntă de enervare și frustrare.

— Sunt un medic competent și am multe femei paciente, inclusiv pe Majestatea Sa, dacă asta vă poate liniști, domnișoara Stone.

— Nu mă liniștește

deloc, spuse pacienta cu o voce extrem de puternică pentru cineva care avea dureri îngrozitoare.

— Domnișoară, o avertiză el, am ordine de la Alteța Sa să va examinez genunchiul și să vă prescriu tratamentul potrivit.

Mi-a cerut chiar sa vă imobilizez, dacă e nevoie pentru a face asta.

— Să ma imobilizaţi, izbucni Whitney. Ce tupeu incredibil! Cine crede el că ar îndrăzni să facă aşa... Se opri brusc, parcă văzându-l deja pe Clayton dând buzna în

camera ei, încălcând orice regulă de decență și forțând-o să stea în pat pentru ca doctorul Witticomb să-i examineze piciorul.

Ea căuta cu frenezie o cale de a-l determina pe doctor să nu o examineze. Modestia excesivă era unica ei

speranță. Își închise ochii, apoi îi deschise pentru a se uita la el plina de jenă. Timidă, se ascunse în așternut.

— Știu cât de prostuță vă par, dar aș muri daca aș fi expusă așa unui străin, indiferent cât de bun doctor sunteți.

— Draga mea, dar nu trebuie să-ti văd decât piciorul.

— Dar așa simt, protestă Whitney. Dumneavoastră nu mă cunoașteți, dar sunt convinsă că Alteța Sa, care mă știe, ar fi trebuit să se gândească la sentimentele mele. Sunt

șocată de faptul că a nesocotit...

— Sensibilitatea dvs de fecioară? îi spuse automat doctorul, spunându-și că Claymore va avea de lucru în noaptea nunții cu aceasta tânăra și că era bine că ducele nu era un novice în ceea ce

privește femeile.

— Exact! Știam că veți înțelege.

Fără tragere de inima, doctorul capitulă.

— Bine, nu vă voi examina genunchiul, cu o condiție. Trebuie să permiteți doctorului de aici s-o facă.

— Imediat, fu de

acord Whitney, zâmbindu-i. El se aplecă, își închise geanta și o ridică.

— Știți pe cineva care să se priceapă la rupturi și întinderi și cu care să vă simțiți în largul dvs?

— Cineva care să se priceapă la rupturi și întinderi? repeta

Whitney căutând un nume pe care să i-l spună. Da, știu! anunță ea triumfătoare.

— Pe cine? insistă Witticomb, ridicându-se. Cum îl cheamă?

— Thomas, spuse Whitney cu promptitudine, zâmbind încântată de inspirația

ei. Am mare încredere în el, pentru că se ocupă de toţi din zonă. Cum se rupe vreun picior sau e sucit, el e cel chemat.

Cu un zâmbet plin de gratie spuse:

— La revedere, doctore Witticomb. Vă mulţumesc că aţi venit şi îmi pare rău pentru

deranj. Clarissa o să vă conducă.

— Nu vă luaţi rămas bun de la mine, spuse doctorul Witticomb. Voi veni să vă văd din nou, dupa ce voi vorbi cu doctorul Thomas.

— Doamne, spuse Clarissa, prinzându-se de pat să nu cadă.

Doctorul Witticomb ignoră ieșirea ei. Scoase din buzunar un ceas de aur, îl privi, apoi îl închise.

— Trăsura Alteței Sale așteaptă, așa că dacă îmi spune cineva unde îl găsesc pe doctorul Thomas, o să merg să-l cunosc și să

mă asigur de pregătirea domniei sale, apoi îl voi aduce aici, cu mine.

Whitney se ridica în coate.

— Pentru ce? V-am asigurat că e calificat. Mă puteți crede pe cuvânt.

— Nu, regret, dar nu pot. Chiar dacă eu aș

vrea să las sănătatea dvs pe mâna vreunui coleg necunoscut, ceea ce vă asigur că nu vreau să fac, sunt convins că ducele nu ar permite una ca asta. De fapt, chiar am discutat despre chemarea lui Grundheim din Germania. El se pricepe

foarte bine la probleme ale încheieturilor. Și mai e și Johanssen din Suedia...

— N-ar îndrăzni!

— De fapt, recunoscu doctorul Whitticomb, a fost ideea mea ca ei să vină și să vă vadă genunchiul. Claymore a insistat să vă văd eu mai

întâi. El are oarece îndoieli în legătura cu severitatea rănii. Lady Gilbert, spuse el, sunteți bună să mă conduceți la doctorul Thomas? Se îndreptă spre ușă, dar se opri, pentru că dinspre pat se auzi un geamăt, urmat de o serie de remarci legate de

caracterul și integritatea cuiva, asezonate cu cuvinte de genul „nenorocit, ticălos, ordinar și ipocrit”.

Doctorul Whitticomb se întoarse surprins. Dispăruse tânăra timidă care suspina în pat un moment mai devreme. Buzele îi fură luminate

de un zâmbet de admiraţie în timp ce se uita la frumoasa care acum se ridicase în capul oaselor în pat şi emana furie.

— Doctore Whitticomb, spuse frumoasa, nu mai pot suporta povestea asta. Vă rog să va uitaţi la

genunchi, înainte ca omul acela să cheme toţi vracii din Europa la căpătâiul meu!

— Eu unul nu prea sunt de acord cu vracii, spuse doctorul Whitticomb în timp ce se întorcea spre pat şi îşi lăsă jos trusa medicală. De data asta, nu mai

întâmpină nici o rezistență atunci când trase pătura deoparte. Desfăcu halatul și scoase la iveală o pereche de picioare frumoase, unul dintre ele stând sprijinit pe un braț de perne.

— Ce ciudat, spuse el în timp ce își reținea un zâmbet. Mă întrebam ce

e cu umflătura asta creată de toate aceste perne.

Whitney se încruntă la el.

— Nu văd nimic ciudat în faptul că țin un picior rănit pe două perne.

— Aici sunt de acord cu dumneavoastră,

zâmbi doctorul Whitticomb. Dar, dacă nu cumva am citit eu greșit biletul dvs, genunchiul stâng era cel rănit și văd că piciorul drept este sprijinit de aceste perne.

Degetul lui arătă acuzator spre piciorul greșit și Whitney se

înroși.

— Acesta? spuse ea repede. Am pus pe perne piciorul drept, pentru a nu-l lovi pe stângul.

— Gândești foarte repede, draga mea, spuse el cu un zâmbet.

Whitney închise ochii. Nu-l putea păcăli

deloc.

— Nu pare a fi deloc umflat. Degetele lui pipăiră mai întâi genunchiul drept, apoi și pe stângul. Apoi, reveniră la dreptul.

— Simți vreo durere aici?

— Doctore Whitticomb, spuse

Whitney cu un zâmbet șters pe buze, ati putea crede măcar o secundă că mă doare?

— Nu, mă tem că nu, recunoscu el cu tot atâta candoare. Dar admit capacitatea dumitale de a-ți da seama când a venit momentul să arunci cărțile și să

recunoşti că eşti învinsă. El puse la loc pătura, se lăsă pe spate în fotoliu şi continuă să o privească.

Nu se putea abţine să nu o admire. Pusese la cale o schemă şi se străduise cât putuse s-o ducă la bun sfârşit. Acum, când era învinsă, ea îi recunoştea victoria,

fără gemete, plânsete, urlete sau implorări. La naiba, o plăcea pentru asta! După un moment, se îndreptă în scaun și spuse:

— Cred că ar trebui să discutăm ce trebuie să fac mai departe.

Whitney dădu din cap.

— Nu este nevoie să-mi explicați. Știu ce trebuie să faceți.

Doctorul Whitticomb se uită la ea cu un zâmbet.

— În primul rând, voi recomanda repaus la pat, fără a fi deranjată, următoarele 24 de ore. Nu pentru dumneata,

râse el, când văzu expresia veselă a lui Whitney, ci pentru biata servitoare din spatele meu care nu știa dacă să ia un obiect contondent și să-mi dea cu el în cap sau să moară chiar acum.

Luă sticluța cu săruri de pe noptieră și i-o

întinse Clarissei.

— Dacă vrei să asculți un sfat gratuit de la un medic extrem de scump, îi spuse el cu severitate, nu te mai amesteca în intrigile acestei domnișoare. Nu ești făcută pentru așa ceva. Chipul tău aproape că a trădat-o pe stăpâna

ta.

Când Clarissa închise ușa în urma sa, doctorul Whitticomb se întoarse către Lady Gilbert care între timp se mutase alături de Whitney și aștepta ca un condamnat sentința pentru ea și nepoata ei.

— Nici

dumneavoastră, Lady Gilbert, nu vă simțiți mult mai bine. Luați loc.

— Mă simt foarte bine, murmura ea, dar se prăbuși pe pat.

— Mai bine așa, spuse el. Splendid, trebuie să spun! Nu v-ați trădat nepoata nici printr-o clipire măcar.

Whitney fu următoarea la care doctorul Whitticomb își mută privirea.

— Cum crezi că va reacţiona viitorul dumitale soţ la aceasta înșelătorie?

Whitney închise ochii imaginându-și un Clayton furios, cu ochii

lui gri de gheață și cu o voce vibrând de enervare.

— Va fi furios, șopti ea, dar acesta a fost riscul pe care mi l-am asumat.

— Deci nu avem nimic de câștigat dacă recunoaștem înșelătoria, nu?

Ochii lui Whitney se deschiseră mari.

— Eu să recunosc? Credeam că o să-i spuneţi dumneavoastră adevărul.

— Adevărul pe care-l voi spune eu este următorul: o rană la o încheietură, oricare ar fi ea, este greu, poate chiar

imposibil de diagnosticat. În ciuda absenței umflăturii, nu pot spune că genunchiul nu a fost rănit, așa cum ai spus. Dincolo de asta, orice alte dezvăluiri trebuie să vină din partea dumitale. Eu sunt aici ca medic, nu ca informator.

Whitney deveni mai bine dispusă. Luă o pernă și o strânse la piept, râzând de ușurare și gratitudine. După ce-i mulțumi de trei ori, ea spuse:

— Presupun că nu-i puteți spune că trebuie să stau în pat...

— Nu, spuse doctorul

Whitticomb sec. Nu pot și nici nu aș face așa ceva.

— Înțeleg, spuse Whitney cu generozitate. Era doar o idee.

El se întinse, luă mâna lui Whitney într-a sa și zâmbi.

— Draga mea, sunt

prieten al familiei Westmoreland de mulți ani și aș vrea să cred că și noi doi suntem prieteni. Suntem?

Whitney nu avea de gând să devină o Westmoreland, dar aprobă din cap propunerea lui de prietenie.

— Foarte bine. Atunci, dă-mi voie ca, în numele acestei prietenii, să-ți spun că a-i refuza logodnicului dumitale compania, pentru a câștiga ce vrei să câștigi nu este numai prostesc, ci și periculos. Mie îmi este foarte clar că Alteța Sa are o mare afecțiune

pentru dumneata și că ți-ar da orice i-ai cere, dacă i-ai oferi în schimb fermecătorul dumitale zâmbet.

Cu și mai multă afectare, el spuse în continuare:

— Înșelăciunea și răutățile nu te avantajează, copila mea

și, mai mult încă, ele nu te vor ajuta deloc în ceea ce-l privește pe duce. A cunoscut femei mult mai abile în arta înșelătoriei decât ești dumneata și tot ce au obținut acele femei a fost posibilitatea de a-l amuza pentru o scurtă perioadă de timp. În

timp ce dumneata, fiind directă și sinceră, așa cum cred că ești, ai câștigat ceea ce toate acele femei și-au dorit. Ai câștigat o cerere în căsătorie din partea ducelui.

Totul exploda în jurul lui Whitney, clopote parcă îi răsunau în

urechi. Oare de ce toată lumea se purta ca și cum ea ar fi primit în dar bijuteriile coroanei numai pentru că Clayton Westmoreland coborâse de pe piedestalul său și decisese să-i facă ei, sărmanei, hatârul unei cereri în căsătorie. Era jignitor. O insultă!

Cumva, reuși să dea din cap și să spună:,

— Știu că sfatul dumneavoastră este dat cu bună credință. Mă voi gândi la el.

El se ridică și îi zâmbi.

— Te vei gândi la el, dar nu ai de gând să ții cont de el. Cum

Whitney nu răspunse, el se aplecă, o bătu pe umăr și spuse.

— Poate că dumneata știi mai bine cum să te porți cu el. Ține mult la dumneata. De fapt, nu credeam că voi apuca ziua în care ceva sau cineva să reușească să-l scoată dintr-ale lui.

Draga mea, ești foarte aproape de asta. Când am venit de la Londra azi, l-am găsit pendulând între furie și râs. Într-un moment era gata să-ți rupă gâtul frumos pentru această „șmecherie”, cred că așa i-a spus. În următorul moment, râdea și-mi

povestea despre dumneata. Omul nu știe dacă să te omoare sau să se bucure de dumneata.

— Și. Cum nu putea alege între cele două, v-a trimis aici pentru a-mi da o lecție, concluzionă Whitney.

— Ei bine, da, spuse doctorul Whitticomb

chicotind. Cred că asta a fost intenția lui. Recunosc că am fost puțin deranjat când am descoperit că pacientul pentru care am fost luat de la mine de acasă și pentru care am străbătut jumătate de Anglie, se prefăcea, dar acum, după ce am fost

aici, spun că n-aș fi pierdut asta pentru nimic în lume.

Veselia, își spunea Whitney în timp ce cina cu rudele ei, nu era nicidecum un balsam pentru nefericire, ci, mai degrabă, un iritant. Dar nimic nu părea să o ajute. Pentru a-și mai

ridica moralul, se îngrijise de aspectul ei și purta chiar o rochie nouă dintr-un material albastru prăfuit. La gât și în urechi, avea safire înconjurate de diamante pe care le cumpărase înainte de a pleca de la Paris. Părul îi era pieptănat pe spate și

strâns cu o agrafă cu diamant, apoi lăsat să cadă în cascade pe umerii ei și pe spate.

Sunt o femeie întreținută, își spunea ea, în timp ce încerca să deschidă cu furculița stridia umplută. El plătise lucrurile pe care ea le purta, bijuteriile,

ba chiar și lenjeria intimă. Și pentru ca nefericirea ei să fie completă, vărul ei Cuthbert tot încerca să tragă cu ochiul la ceea ce ascundea corsetul ei.

Ea remarcase că tatăl ei se purta cu un fel de jovialitate falsă, spunându-le invitaților

săi ce fericit era el că veniseră acolo și cât de trist era că urmau să plece a doua zi. Whitney își spuse că, probabil, chiar îi părea rău că plecau. Până la urma, el îi folosise ca pe un scut în fața furiei ei. Cu atât mai bine, își spuse Whitney. Nu voia să se

certe cu el. Tot ce simțea acum față de el era un mare gol.

După ce domnii se bucurară de coniac și de trabuc, se alăturară doamnelor în salon, pentru a juca whist. În secunda în care Cuthbert o văzu, veni spre masa ei. Era

pompos, chel și complet respingător. Mormăind o scuză față de mătușa Anne despre faptul că nu voia să joace whist, Whitney se ridică și plecă în camera ei.

Merse pe holul întunecat spre bibliotecă, dar nu reuși să găsească nimic

interesant între sutele de cărți de pe rafturi. Saloanele mari erau folosite pentru jocuri de societate, iar în salonul din care tocmai plecase era Cuthbert. Sub nici o formă Whitney nu mai putea suporta să stea lângă el, așa că nu avea decât să se întoarcă în

camera ei și la problemele care aveau s-o bântuie acolo sau să meargă în biroul tatălui ei.

Alese cea din urmă variantă, după ce Sewell îi aduse un pachet de cărți și mai puse un lemn pe foc. Whitney se așeza într-un scaun cu

spătar înalt, lângă foc. Devin un pustnic, își spuse ea, amestecând cărțile, apoi punându-le una câte una pe masa din fața ei. Auzi ușa deschizându-se în spatele ei.

— Ce e, Sewell, întreba ea fără să se întoarcă.

— Nu este Sewell, verișoară Whitney, auzi o voce cântătoare. Sunt eu, Cuthbert. El veni și se așeză lângă un scaun de unde avea o vedere bună la frumoasele rotunjimi ce ieșeau din corsetul ei. Ce faci?

— Se cheamă Solitaire, îi explica

Whitney cu răceala în voce, sau Napoleon pe Sf. Elena. E un joc pentru o singură persoană.

— Am auzit de el, spuse Cuthbert, dar trebuie să-mi arați cum se joacă.

Strângând din dinți, Whitney continuă să

joace. De fiecare dată când se apleca pentru a pune o carte, și Cuthbert se apleca, aparent interesat de joc, în realitate uitându-se spre decolteul ei. Incapabilă să mai suporte,

Whitney trânti cărțile pe masă și se ridică în

picioare iritată.

— Chiar trebuie să te holbezi așa la mine?

— Da, spuse Cuthbert. Prinzând-o de brațe și încercând s-o tragă spre el. Trebuie!

— Cuthbert, îi avertiză Whitney, ai exact trei secunde să iei mâinile de pe mine

înainte să încep să țip.

Pe neașteptate, Cuthbert făcu exact ce-i ceruse ea, dar odată cu brațele lui și trupul îi coborî. Puse un genunchi jos și își duse o mână la inima, pregătindu-se s-o ceară de nevasta.

— Verișoară

Whitney. Murmură el, privind-o de la șolduri până la picioare și apoi masurând-o din nou de sus în jos, trebuie să-ți spun ce e în mintea și în sufletul meu.

— Știu ce e în mintea ta, îl întrerupse Whitney. De ore în șir mă dezbraci din priviri.

Ridică-te!

— Trebuie să spun, insistă el pe un ton mai ridicat.

Mâinile lui umflate îi atingeau poalele rochiei și Whitney și-o trase repede, convinsă fiind că el voia s-o ridice și să se uite sub ea. Lipite fiind de poalele rochiei,

mâinile lui se întoarseră spre inimă.

— Te admir cu fiecare fibră a ființei mele. Am cel mai adânc respect pentru... Brusc se întrerupse, privind într-un punct din spatele ei.

— Sper din tot sufletul că nu întrerup

un credincios din rugăciunea lui, spuse o voce amuzată din pragul ușii. Venind alături de Whitney, Clayton se uită la Cuthbert până ce acesta se ridica în picioare.

— Verișoara mea mă învăța un nou joc de cărți pe care îl poate

juca un singur om, spuse el.

Amuzamentul indulgent de pe chipul lui Clayton dispăru. Cu o mișcare scurtă din cap, el indică spre ușă și spuse:

— Acum, că ai învățat, mergi și exersează. Cuthbert

strânse pumnii, ezită, se mai uită o dată la linia fermă a bărbiei oponentului său și plecă. Whitney se uită la ușa care se închidea în spatele lui, apoi privi spre Clayton cu recunoștință:

— Mulțumesc. Eu...

— Ar trebui să-ți rup

gâtul, o întrerupse Clayton.

Prea târziu. Ea își dădu seama că nu ar fi trebuit să stea așa de mult în picioare, cu genunchiul ei „rănit”.

— Permite-mi să te felicit pentru munca de o zi. În numai 12 ore, l-ai adus pe Whitticomb la

patul tău și pe Cuthbert la picioarele tale.

Whitney se uita la el. Cu toate că tonul era foarte grav, un colț al gurii sale trăda ceva ce semăna a zâmbet. Și când se gândea că ea se temuse că el ar putea fi furios...

— Drac împieliţat,

șopti ea pendulând între râs și furie.

— Cu greu te-aș putea descrie pe tine ca pe un înger, o tachină Clayton.

Toată ziua, sentimentele lui Whitney se schimbaseră din furie, în teamă, în spaimă, apoi în ușurare

și considera că scăpase ca prin urechile acului de o nenorocire. Acum, privind la bărbatul brunet și frumos care era amuzat și nu furios, își pierdu și ultima putere de a se apăra. Lacrimi de ușurare izvorâră din ochii ei verzi.

— A fost o zi cumplită, șopti ea.

— Probabil pentru că ți-a fost dor de mine, spuse el cu atâta ironie, încât umerii lui Whitney se scuturară într-un suspin.

— Mi-a fost dor de tine? chicoti ea nevenindu-i să creadă.

Te-aș fi ucis cu mare plăcere!

— Te-aș fi bântuit, amenință el rânjind.

— Ăsta este singurul motiv pentru care nu am încercat. Fără avertisment, ceea ce începuse prin a fi un sughiț deveni un plâns cu suspine, lacrimile

curgându-i pe obraji.

Braţele lui Clayton se strânseră uşor în jurul ei. Îi oferea confort şi Whitney acceptă. Ea se întoarse în braţele lui şi îşi ascunse faţa în hainele de un gri deschis şi îşi plânse amarul în braţele celui care i-l provocase. Când

lacrimile secară, Whitney rămase acolo, cu obrazul odihnindu-se pe pieptul lui puternic.

— Te simţi mai bine acum? murmură el.

Whitney aprobă din cap şi acceptă batista întinsă de el, pentru a-şi şterge lacrimile.

— Nu-mi amintesc să

mai fi plâns de când aveam 12 ani, dar, de când am venit aici înapoi, acum câteva săptămâni, se pare că nu mă mai pot opri din plâns.

Privind în sus, Whitney surprinse o umbră de regret în ochii lui.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, îi spuse Clayton.

— Orice stă în puterea ta sau este rezonabil, desigur, îi aminti Whitney cu un zâmbet înlăcrimat.

El acceptă mica ei răutate cu o înclinare a

capului.

— Ce te-a determinat să faci treaba asta gotică, întrebă ea calm, fără răutate. Ce te-a făcut să vii la tata, fără să fi vorbit cu mine mai întâi, când abia dacă mă cunoșteai?

Cu toate că expresia nu i se schimbase,

Whitney îi simți mușchii încordându-se și explică repede.

— Vreau doar să înțeleg ce a fost în capul tău. Nu ne-am înțeles nici la balul mascat de la Armand. Am râs de titlul tău, ți-am respins avansurile, dar, cu toate astea, tu ai decis că vrei

să te însori tocmai cu mine. De ce eu?

— De ce crezi că te-am ales pe tine?

— Nu știu. Niciun bărbat nu cere de nevastă o femeie numai pentru a-i face viața un chin și pentru a o distruge, deci trebuie să fi avut un alt motiv.

În ciuda jignirii neintenționate din vorbele ei, Clayton surâse. Îl lăsa s-o țină în brațe și el se simțea extrem de tolerant.

— Nu mă poți condamna că te-am dorit, decât dacă-i condamni și pe toți ceilalți bărbați care au

făcut-o. Și căsătoriile aranjate poate că sunt ceva gotic, dar sunt un obicei în cele mai bune familii de secole încoace.

Whitney suspină.

— Poate într-a ta, nu într-a mea. Și nu pot să cred că în acele căsnicii nu exista nici o șansă ca acei doi oameni să

ajungă, în cele din urmă, să se placă reciproc, ba chiar să aibă afecţiune unul pentru celălalt.

— Poţi spune cu onestitate că nu ai simţit niciodată nici un pic de drag faţă de mine? insistă el cu blândeţe. Nici chiar împotriva voinţei tale?

Nu era nici pic de ironie și nici vreo provocare în tonul lui care să justifice o negare și corectitudinea înnăscută a lui Whitney o împiedică să atace fără a fi fost provocată. Ea se strânse stânjenită și se uită în altă parte.

— Uneori.

— Dar mereu împotriva voinței tale, o tachină Clayton. Deși nu voia, Whitney zâmbi.

— Împotriva voinței mele și a capacității mele de a judeca.

Privirea lui deveni caldă și Whitney schimbă precaut subiectul.

— Ai promis să-mi spui de ce ai vrut să te însori cu mine și nu mi-ai spus.

— Cum aveam să știu când am venit aici că aveai să mă detești din primul moment în care m-ai văzut? contracara el.

— Clayton! explodă

Whitney, apoi îngheță surprinsă de cum suna numele lui pe buzele ei. Foarte repede corectă greșeala... Milord...

— Îmi plăcea mai mult cum ai spus prima dată.

— Milord, insistă ea și intimitatea liniștită a armistițiului lor începu

să se evapore. Îmi răspunzi la întrebări cu alte întrebări! Ce naiba te-a apucat să vii aici și să mă ceri de nevastă? Whitney își dădu seama că era în brațele lui și se desprinse repede de acolo. Și să nu te gândești să-mi spui că ai crezut că mă iubești!

— N-am crezut, fu de acord Clayton. Așa cum ai spus și tu, abia dacă te cunoșteam.

Whitney se întoarse cu spatele la el incapabilă să înțeleagă de ce răspunsul lui o rănea.

— Minunat, spuse cu amărăciune. Acum este

foarte clar. Mă văzuseși o dată sau de două ori, nu știai nimic despre mine, nu-ți păsa de mine, ai venit în Anglia, m-ai achiziționat de la un tata lacom și falit, care a negociat și apoi m-a chemat pentru a mă da ție! Se întoarse gata de luptă, dar Clayton

stătea acolo, calm și impasibil, refuzând să ridice mănușa.

Furioasă și disperată, Whitney se prăbuși la loc în scaunul pe care stătuse mai devreme și ridică din nou cărțile.

— Ăsta este Solitaire, spuse ea reluând jocul pe care-l jucase mai

devreme. Este foarte la modă în Franța, dar se joacă singur.

Clayton se uita la ea.

— În acest caz, milady, se pare că e nevoie de două persoane. Aplecându-se îi arăta câteva mutări pe care ea le scăpase din vedere, pentru că vărul

Cuthbert se uita peste umărul ei.

— Mulțumesc, spuse ea, dar aș prefera să joc singură. El se întoarse și se îndreptă spre ușă și Whitney chiar crezu că va pleca. Dar el îi spuse ceva unui servitor, pe un ton jos și, un moment mai târziu, se întoarse la

masă și puse pe ea o cutie de lemn de trandafir cu o lucrătură foarte fină care-i aparţinuse tatălui ei. Deschise capacul și scoase la vedere multe jetoane de lemn. Whitney recunoscu jetoanele similare celor cu care juca unchiul

Edward atunci când paria la cărți cu prietenii lui.

Un val de incitare o străbătu, căci se părea că Clayton voia s-o învețe să le folosească. Ce lucru șocant și scandalos din partea lui, dar era o idee atât de interesantă, încât

Whitney nu protestă. Ea se uită cum Clayton își scoase haina și o puse neglijent pe biroul tatălui ei. Se așeză în fața ei și își deschise vesta gri, se lăsă în scaun și făcu un semn cu capul către pachetul de cărți.

— Amestecă-le, spuse el.

Whitney era așa de agitată din cauza încălcării regulilor sociale, încât știa că nu va putea niciodată să amestece cărțile cum trebuia. Strânse cărțile în pachet și le împinse spre el. Fascinată, privi cum cărțile prindeau viață parcă în timp ce el

le amesteca. Vocea ei era plină de admirație când spuse:

— Pun pariu că știi toate saloanele de pariuri din Londra.

— Foarte bine, chiar, recunoscu el. Apoi, punând pachetul de cărți în palmă, îi spuse: Taie!

Whitney ezită, încercând fără succes să-și păstreze o atitudine rece față de el, dar cum ar fi putut, când el arăta atât de bine și era atât de elegant? Stând relaxat în scaun, cu vesta desfăcută, era personificarea gentlemanului bine-

crescut așezat la masa de joc și avea s-o învețe să joace cărți. În afară de asta, știa în adâncul sufletului că avea să încerce s-o înveselească și s-o facă să uite de probleme.

— Sper că știi, spuse ea aplecându-se înainte, mâna mișcându-se

nesigură pe masa de joc, că, dacă ne vede cineva, reputația mea va fi distrusă.

Clayton se uită la ea lung și cu multe subînțelesuri.

— O ducesă poate face ce vrea ea.

— Nu sunt ducesă, îi replică ea.

— Dar vei fi, spuse el fără drept de apel.

Whitney deschise gura să spună ceva, dar el îi arătă cu capul spre cărți:

— Taie-le!

În timp ce jucau, două ore mai târziu. Whitney se gândi că această activitate putea

să te facă să te simți rea și decadentă. În ciuda faptului că nu se pricepea la jocurile de cărți, ea juca foarte bine și pierdu foarte puțini bani. Simțea că Clayton era mândru de cât de repede învăța ea, dar orice alt gentleman, chiar și Nikki, ar fi fost

oripilat de talentul pe care-l avea la jocul de cărți. De ce oare, se întrebă ea uitându-se la Clayton în timp ce-și încheia vesta și-și punea haina, admira el toate acele lucruri care ar fi șocat sau intimidat orice alt pretendent? Când era cu Paul, ea trebuia să

aibă grijă să rămână în limitele cuviinţei feminine, dar Clayton părea să o placă cel mai mult atunci când era scandalos de impertinentă. Dacă Paul ar fi ştiut că ea pariase la cărţi, ar fi fost şocat şi nemulţumit, dar Clayton o învăţase să joace şi

zâmbise plin de admirație când ea jucase bine.

Gândurile îi fura întrerupte atunci când Clayton se aplecă peste scaun și o sărută ușor pe frunte.

— Mergem la plimbare mâine, la 11, dacă ne permite vremea,

spuse el. Apoi pleca.

Doctorul Hugh Whitticomb stătea în fața focului, bucurându-se de un pahar de coniac foarte bun când Clayton se întoarse acasă.

— Cum ți s-a părut tânăra mea pacientă, întrebă el aparent calm, când Clayton își turnă

un pahar de coniac.

Așezându-se și punând piciorul pe măsuța dintre ei, el se uită la doctor fără vreo expresie.

— Am găsit-o, cum ai găsit-o probabil și tu după-amiază, stând în picioare.

— Nu pari prea

încântat de asta, remarcă doctorul Whitticomb.

— Am găsit-o, explică Clayton cu un zâmbet vag, primind o cerere în căsătorie de la unul dintre verii săi.

Doctorul Whitticomb se înecă cu coniacul în încercarea de a ramâne

serios.

— Îmi dau seama că asta s-ar putea să te fi surprins.

— Am trecut de mult de punctul în care orice ar face Whitney mă mai surprinde, spuse el, dar tonul său iritat contrazicea vorbele filosofice.

După un moment de ezitare, spuse:

— Eu sunt un observator neutru, neexperimentat în ceea ce privește mintea unei femei. Dacă ierți îndrăzneala unui vechi prieten de familie, aș putea să-ți dau un sfat.

Luând tăcerea

ducelui drept acord, doctorul Whitticomb continuă.

— Deja mi-am dat seama că domnișoara Stone vrea ceva ce tu nu vrei să-i dai. Ce anume vrea?

— Ceea ce vrea ea, replică Clayton cu sarcasm, este să fie

eliberată de obligaţiile contractului matrimonial.

Doctorul Whitticomb râse oripilat.

— Doamne, Dumnezeule! Nici nu mă mir că s-a uitat urât la mine când i-am oferit sfaturi legate de cum ar trebui să se poarte

pentru a te păstra.

Gânduri contradictorii îi treceau prin minte... Uimire că o tânără putea avea ceva împotriva cererii în căsătorie din partea celui mai râvnit burlac al Angliei, admirație față de răbdarea lui Clayton de a se lupta cu

încăpățânarea ei și nedumerire fată de motivul pentru care cel mai așteptat anunț de logodnă al deceniului era ținut secret.

— Și ce are de obiectat minunata domnișoară față de propunerea ta? spuse el într-un final.

Lăsându-și capul pe spate, Clayton închise ochii și suspină.

— Faptul că am omis s-o întreb pe ea mai întâi.

— Nu văd de ce ar trebui să protesteze față de așa ceva, dar știind cât de independentă e, așa cum cred că știi, de

ce n-ai întrebat-o?

Clayton deschise ochii.

— De vreme ce, pe atunci nici nu-mi știa numele, m-am gândit că ar putea fi ciudat să discutăm despre căsătorie.

— Nu îți știa... Nu poți să-mi spui că în

vreme ce jumătate dintre femeile din Europa ți se aruncă la picioare, tu ai cerut-o de nevastă pe una pe care nici nu o cunoșteai.

— Eu o cunoșteam pe ea. Ea nu mă cunoștea pe mine.

— Și tu ai presupus că, atunci când va afla

de titlul și de averea ta, va fi automat de acord, speculă doctorul Whitticomb, ochii licărindu-i de amuzament. Încruntarea ducelui îl făcu să tacă o vreme. Cine este Paul Sevarin? întrebă el ca și cum o bruscă amintire i-ar fi revenit în minte.

Clayton se încruntă.

— De ce întrebi?

— Pentru că m-am oprit în oraș azi, după ce am fost la domnișoara Stone și am vorbit cu farmacistul. E un tip foarte vorbăreț care îți spune tot ce nu ai întrebat, înainte de a-ți răspunde la o întrebare,

apoi pune o grămadă de întrebări. În cele din urmă, a aflat cine este pacienta mea și mi-a spus lucruri pe care la acea vreme le-am considerat niște prostii.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi faptul că acest Sevarin aleargă după domnișoara Stone

de ceva vreme și că lumea se asteaptă la un anunț de logodnă foarte curând. El părea să creadă că logodna este deja aranjată și că este pe placul lui Sevarin și al viitoarei sale soții.

— Sincer, spuse Clayton, nici că-mi pasă!

— De bârfe? insistă

cu grijă Hugh Whitticomb. Sau de Sevarin? Sau de fată? Cum Clayton nu răspunse, el se aplecă înainte și întrebă franc:

— Ești sau nu ești îndrăgostit de fata asta?

— O să mă însor cu ea, spuse Clayton dur. Ce altceva ar mai fi de

spus? Cu asta, îi spuse oaspetelui său noapte bună și, din patru pași, străbătu camera, lăsându-l pe Hugh Whitticomb să privească focul plin de nedumerire. După un moment însă, expresia doctorului se lumină.

— Dumnezeu să-l

ajute, spuse el cu voce tare. El nu-și dă seama că e îndrăgostit de ea. Sau, dacă și-a dat seama, nu vrea să recunoască.

În micul lui dormitor, Clayton își scoase haina, aruncând-o pe un scaun. Scoase apoi și vesta. După ce-și desfăcu nasturii de la gât la

cămașă, își băgă mâinile în buzunare și se opri în fața geamului.

Era furios pe oamenii din sat care credeau că deja se aranjase o logodnă. E adevărat că el voise ca Whitney să aibă satisfacţia de a le arăta că putea să-l facă pe Sevarin să alerge după

ea, dar nu crezuse că lucrurile vor ajunge așa de departe. Whitney nu fusese logodită cu nimeni altcineva în afară de el și nu avea să permită nimănui să creadă altceva. Ea nu-l iubea pe Sevarin, indiferent ce-și imagina ea. Avea ea o noțiune

idioată, un vis de fetiță de a-l cuceri în defavoarea fetei aceleia, Ashton.

Nici pe el nu-l iubea, dar Clayton nu-și făcea griji în privința asta. „Iubirea” și tot comportamentul obsesiv asociat cu ea era doar o emoție absurda. El era

uimit că Whitticomb amintise acest cuvânt în seara aceea. Nimeni dintre cunoscuții lui nu avea ceva mai puternic decât tandrețe sau un atașament puternic față de soție. Iubirea era un sentiment prostesc, o noțiune romantică, nu avea ce căuta în viața sa.

Mare parte din furia sa se evaporă când își aminti de ultimele ore petrecute cu Whitney. Simțea că ea începea să-i cedeze. Își dorise să stea în brațele lui și chiar recunoscuse că-l plăcea. Tot ceea ce mai stătea între ei acum era tot mai slaba ei preocupare

legată de Paul Sevarin și resentimentele normale față de felul în care idiotul ei tată îi spusese de logodna cu Clayton. Din cauza insensibilității lui Stone, Clayton fusese privat de plăcerea de a o curta și a o cuceri pe Whitney. În ciuda turbulențelor

acestei relații, Clayton se bucurase de curtea pe care i-o făcuse și de refuzurile ei. Ea îl făcuse să muncească pentru fiecare centimetru câștigat, dar fiecare câștig era o victorie uriașă, mult mai importantă pentru că era așa de greu câștigată.

Cu toate acestea, în ultima vreme, fuseseră momente în care aproape că pierduse în lupta cu propria dorinţă. Când ea se înfuria pe el şi-l apostrofa, avea nevoie de toată puterea să se abţină să nu o prindă în braţe şi să nu o amuţească cu sărutul

său. Își neglija moșiile și interesele de afaceri, dar tocmai când decisese că ea va trebui să se obișnuiască cu ideea căsătoriei lor după ce aceasta avea să se producă, se uitase la el cu acei ochi incredibil de verzi și-l făcuse să renunțe la puterea pe

care o avea asupra ei și la ideea de a o forța să se căsătorească cu el.

Oftând, Clayton plecă de lângă geam. Nici măcar o secundă nu se îndoia că Whitney avea să se căsătorească cu el. Ea avea să-i fie soție de voie sau de nevoie. În acest din urmă caz,

lupta din timpul perioadei de curtare avea să se mute în pat.

CAPITOLUL 20

Un vânt ușor, proaspăt și răcoros care purta cu el aroma de frunze arse pătrunse în camera lui Whitney și ea îl trase adânc în piept în timp ce ieșea din baie.

Învelită în halat, merse să deschidă un geam și se așează pe pervaz. Toamna, cel mai frumos dintre anotimpuri, o salută printr-o dimineață aurie. Privi peisajul de culoarea topazului și rubinului, înspicat cu nuanțe de galben și se simți

optimistă, la fel ca în fiecare an, în această perioadă.

Fără tragere de inimă, plecă de la fereastra și se gândi cu ce să se îmbrace, alegând o rochie cu talie înaltă, dintr-o lână roz prăfuit, cu un decolteu pătrat, cu mâneci lungi și

înguste și cu un volan înflorat la bază. Clarissa îi strânse părul și-l prinse cu o fundă de catifea de aceeași culoare cu rochia.

Gândul la Paul și la logodna ei nedorită cu Clayton îi bântuia prin minte, dar Whitney refuza să îi dea atenție.

Diseară putea să sufere din cauza statutului ei neclar, dar acum își dorea să iasă afară, la soare. Nimic nu avea să strice perfecțiunea acestei zile.

La cinci minute după ora 11, un servitor bătu la ușă și anunță că domnul Westland o aștepta.

Luând în grabă șalul care completa rochia, Whitney se grăbi jos.

— Bună dimineața, spuse ea cu veselie. Nu e o zi minunată?

Clayton o prinse de mâini și se uită la trăsăturile ei care străluceau.

— Ai un zâmbet care

ar putea lumina o cameră întreagă.

Era prima dată când el făcea o remarcă cu privire la aspectul ei și, cu toate că complimentul lui era mai potolit decât cele pe care i le făceau francezii, o făcu să se simtă intimidată.

— Ai întârziat, îl admonestă cu o severitate amuzată, neputându-se gândi la nimic altceva ce să spună, iar eu am tăiat în lung și în lat camera în aceste cinci minute, așteptându-te.

El nu spuse nimic și, pentru un moment,

Whitney se simți vrăjită de privirea îndrăzneață și seducătoare din ochii lui gri. Mâinile lui o prinseră cu putere și o traseră mai aproape de el. Ea își ținu respirația, emoționată și alarmată de gândul că o va săruta.

— Am venit mai devreme, spuse fără

echivoc. Whitney își înfrână pofta de a izbucni în râs și el adăugă:

— Dar acum, că știu cât de nerăbdătoare ești să mă vezi, voi avea grija să vin mereu mai devreme. Ceasul din hol bătu ora 11 când ei tocmai ieșeau din casă și

Clayton se uită la ea cu privirea aceea de „ce-ți spuneam?”.

Ea se urcă în trăsura lui și se lăsă pe pernele de catifea verde, uitându-se la norii albi și pufoși care apăruseră pe cerul azuriu. Îl simți așezându-se alături de ea și privirea i se

îndreptă către cizmele lui maro, către picioarele musculoase îmbrăcate de pantalonii bej, la haina ruginie și la cămașa de mătase.

— Dacă ceea ce port nu-ți place, putem merge în umila mea casă și poți alege hainele care te satisfac.

Whitney ridică privirea spre el. Primul impuls fu să-i spună că nu conta ce purta. În schimb se uimi și pe sine și pe el recunoscând timid adevărul:

— Mă gândeam că arăți splendid.

Surprinse privirea lui speriată, dar plină de

plăcere înainte ca el să își mâne caii.

Copacii mărșăluiau pe ambele părți, iar coroanele lor se împreunau deasupra capetelor lor, pentru a forma o arcadă pe sub care să treacă trăsura. Frunzele cădeau parcă cu încetinitorul și

Whitney întinse mâna leneș pentru a încerca să prindă una.

Atunci când Clayton o luă spre sud la o bifurcație, Whitney se întoarse spre el nervoasă și panicată.

— Unde mergem?

— În sat, deocamdată.

— Nu am nevoie de nimic din sat, insistă ea.

— Dar am eu.

Lăsându-se pe spate între perne, Whitney închise ochii plină de disperare. Aveau să fie văzuți împreună și, în acest mic sat în care nu se întâmpla nimic, evenimentul avea să

capete amploare. Ea știa că toată lumea, cu excepția bărbatului de lângă ea, se aștepta să audă anunțul că ea și Paul urmau să se căsătorească. I se făcea rău numai când se gândea că Paul ar fi putut trece prin sat la întoarcere și ar fi putut

auzi varianta exagerată a plimbării de azi.

Trăsura trecu peste podul de piatră, apoi străbătu străzile satului, printre rândurile de case care adăposteau câteva magazine şi un han. Când Clayton opri trăsura în fata unui magazin de lângă

farmacie, Whitney ar fi vrut să urle. Farmacistul era cel mai rău dintre bârfitorii din sat.

Clayton veni să o ajute să coboare, dar ea spuse pe un ton pe care încerca să-l facă normal:

— Te rog, aș prefera să rămân aici.

Cu o voce care suna a

poruncă, dar într-o formulare ce părea rugăminte, Clayton spuse:

— Aș prefera să mă însoțești.

Tonul acela îi dădea întotdeauna fiori lui Whitney și atmosfera prietenoasă se dezintegră.

— Păcat, pentru că eu nu voi intra în magazin.

Spre consternarea și furia ei, Clayton se întinse, o prinse de mijloc și o trase jos. Ea se temu să se opună sau să-i îndepărteze mâinile. Înspăimântată că aveau să facă o scenă și mai

vizibilă decât era.

— Vrei să ne dăm în spectacol? spuse ea când picioarele îi ajunseră pe sol.

— Da, asta vreau.

Whitney văzu chipul jovial al domnului Oldenberry uitându-se spre ei de la fereastra magazinului şi orice

speranță de a trece neobservați se evaporă. În interiorul micului magazin, arome medicinale se amestecau cu mirosurile ierburilor și peste toate se simțea puternic mirosul de amoniac. Farmacistul se întrecu în saluturi, dar ochii lui nu se mișcau de

la mâna lui Clayton care ţinea încă cu putere cotul ei.

— Ce mai face domnul Paul, întrebă el timid.

— Cred că se va întoarce peste cinci zile, spuse Whitney întrebându-se ce avea să spună acest omuleţ,

peste șase zile, dacă ea avea să-și pună în aplicare planul de a fugi cu Paul.

Clayton ceru o sticluță de corn de cerb și farmacistul i-o dădu lui Whitney. Strâmbându-se, Whitney o refuză.

— Este pentru

domnul Westland, domnule Oldenberry, spuse ea solemn. Mă tem că el suferă de dureri de cap.

Clayton acceptă atacul ei la adresa masculinității sale cu o strâmbătură de enervare.

— Într-adevăr, așa e,

spuse el, în timp ce mâna îi eliberă lui Whitney cotul și se așeză pe umerii ei, trăgând-o mai aproape, într-un gest posesiv. Și am de gând să sufăr în continuare. El scrâșni când Whitney îl călca cu tocul pantofului, apoi îi făcu cu ochiul

farmacistului.

— Problemele astea ale mele îmi aduc multă simpatie din partea acestei fermecătoare vecine ale mele.

— Prostii, izbucni Whitney.

Clayton îi zâmbi conspirativ farmacistului și observă

cu admirație:

— Ce temperamentală e, nu-i așa, domnule Oldenberry? Domnul Oldenberry pufni plin de importanță și apoi aprobă că, într-adevăr, domnișoara Stone fusese mereu temperamentală și că, la fel ca și domnul

Westland, el prefera femeile cu temperament.

Whitney se uita la Clayton cum plătea pentru medicament și surprinse mișcarea subtilă cu care Clayton puse sticluța la loc pe tejghea. Convinsă acum că inventase această

necesitate pentru a le demonstra tuturor bârfitorilor pe o distanță de 30 km în jur că el avea dreptul la afecțiunea ei, Whitney se întoarse pe călcâie. Clayton o prinse din urmă, pe când ieșea din magazin.

— O să regreți asta,

spuse Whitney pe un ton foarte jos.

— Nu cred, spuse el conducând-o peste drum. Elizabeth Ashton și Margaret Merryton tocmai ieșeau dintr-unul dintre magazine, cea din urma având brațele încărcate cu pachete învelite în hârtie albă și

legate cu fundă. Politețea dicta ca toți să se oprească și să schimbe amabilități. Pentru prima data, Margaret nu o salută pe Whitney cu o remarcă răutăcioasă. De fapt, nu o salută deloc. Întorcându-se cu spatele la Whitney, îi zâmbi lui

Clayton, iar acesta se simți obligat să-i ia pachetele din brațe. În timp ce traversau strada mergând spre trăsura lui Margaret, aceasta își trecu brațul pe sub brațul lui Clayton și spuse destul de tare încât să audă Whitney:

— Voiam să întreb

daca nu cumva mi-am uitat umbreluța în trăsura ta seara trecută.

Șocul trădării lui o sufocă pe Whitney. Era adevărat că ea nu se simțea obligată să onoreze logodna lor, dar Clayton intrase de bunăvoie și legal în această poveste,

contractul fiind la fel de solemn ca o căsătorie. Omul acesta era îngrozitor, era promiscuu. Și, dintre toate femeile pe care alesese să le vadă în secret, se combinase cu cea mai mare dușmancă a ei. Durerea și furia își făcură loc în întregul

trup al lui Whitney.

— Margaret te urăște cumplit de tare, îi murmură Elizabeth lui Whitney în timp ce ambele se uitau cum Clayton îi punea pachetele în trăsură, apoi mergea la trăsura sa, aparent pentru a căuta umbrela lui

Margaret. Au mai zăbovit acolo, vorbind și râzând.

— Cred ca te urăște mai tare pentru domnul Westland, decât te-a urât pentru domnul acela de la Paris, domnul Duville.

Era prima dată când Elizabeth i se adresa de

bunăvoie lui Whitney și, dacă aceasta nu ar fi fost așa de preocupată, i-ar fi răpuns mai cordial. În schimb, ea spuse sec:

— I-aș fi recunoscătoare lui Margaret dacă mi l-ar sufla pe domnul Westland de sub nas.

— Foarte bine, spuse

Elizabeth cu chipul ei frumos tulburat, pentru că ea chiar vrea să pună mâna pe el.

După ce le ajută pe Elizabeth și pe Margaret să urce în trăsură, Clayton prinse mâna lui Whitney și o strecură sub brațul său, ca și cum nimic nu s-ar fi

întâmplat. Whitney merse alături de el cu chipul înghețat de furie. La capătul străzii era un mic han cu un salon pentru mese, camere publice și o mică curte ascunsă de ochii trecătorilor de o viță-de-vie. Fiica proprietarului îl salută pe Clayton ca și

cum l-ar fi cunoscut, apoi îl conduse la o masă în curte.

Whitney privea tot mai enervată cum Millie se uita la el cu ochii ei mari căprui, apoi se apleca să întindă fața de masă și să aranjeze florile, oferindu-i lui Clayton o priveliște a

sânilor ei voluptoși care se zăreau deasupra corsetului. Whitney remarcă șoldurile unduitoare ale fetei care plecă să le aducă mâncarea.

— Dacă așa se poarta Millie cu bărbații, cred că părinții ei sunt la capătul puterilor.

Clayton observă trăsăturile indignate ale lui Whitney cu o umbră de amuzament și Whitney nu se mai putu abține. Privindu-l cu dispreț ea spuse:

— Desigur, probabil că i-ai dat lui Millie motive să creadă că ți se pare apetisantă.

— Ce dracului vrei să spui? întreba el.

— Vreau să spun că ai o reputaţie notorie în ceea ce priveşte femeile, reputaţie pe care, fără îndoială, ţi-ai câştigat-o.

— Nu flirtând cu chelneriţele, să ştii!

— Spune-i asta şi lui Millie, îi răspunse ea

rece. Când Millie le aduse mâncarea, Whitney atacă bucata de carne din farfurie de parcă era încă în viaţă. În secunda în care terminară de mâncat, ea îşi împinse scaunul şi se ridică.

Niciunul dintre ei nu rupse tăcerea încărcată

pe drumul de întoarcere până ce Clayton nu intră pe aleea casei lui, în loc să meargă mai departe spre casa ei și nu opri echipajul în fața casei. Când veni s-o ajute să coboare, Whitney se lăsa pe spate în trăsură și spuse:

— Dacă-ți imaginezi

vreo clipă că voi pune piciorul în acea casă cu tine, te înșeli amarnic.

O expresie de răbdare greu pusă la încercare îi străbătu fața și, pentru a doua oară în acea zi, o luă de mijloc și o dădu jos din trăsură.

— Doamne ferește să-mi rup spatele, spuse

el.

— Doamne ferește să te întorci vreodată cu spatele la mine, îi aruncă ea, pentru că, sigur va fi acolo un tată distrus sau un soț ultragiat care să înfigă un pumnal în el, dacă nu te ucid eu mai întâi.

— Nu am de gând să

mă cert cu tine, spuse Clayton cu exasperare. Dacă ai să privești în jur, ai să vezi de ce te-am adus aici.

Whitney se uită, mai întâi iritată, apoi surprinsă. Casa Hodge arătase mereu cam neîngrijit, dar asta se schimbase. Tufișurile

erau frumos tunse, iarba la fel. Pietrele lipsă de pe marginea aleii fuseseră puse la loc și lemnul putrezit înlocuit. Dar cea mai mare schimbare o constituiau ferestrele mari de la etaj, puse acolo unde înainte erau niște geamuri mici și urâte.

— De ce ai cheltuit atât? întrebă Whitney, fiind evident că el aştepta o reacţie din partea ei.

— Pentru că am cumpărat-o, îi spuse Clayton, indicând pavilionul îndepărtat către care voia să se îndrepte.

— Ai cumpărat-o?

Numai gândul la trioul formidabil pe care aveau să-l facă ea, Paul și Clayton ca vecin al lor îi făcea rău. Oare nu exista nici o limită a obstacolelor pe care un singur om le putea pune în calea fericirii ei?

— Mi s-a părut o idee

rezonabilă. Terenul este în continuarea terenurilor tale și, într-o bună zi, cele două moșii pot fi unite.

— E în continuarea terenurilor tale, nu alor mele! îl corectă Whitney cu amărăciune. Ai plătit pentru ele, așa cum ai plătit și pentru mine!

Ea se îndreptă spre pavilion, dar mâna lui o prinse și o trase înapoi. Se uită la chipul ei, aprins și furios pentru un moment, apoi spuse calm:

— Roata de la trăsura lui Margaret Merryton era stricată și eu m-am oferit s-o conduc acasă,

în loc s-o las acolo, pe drum. Când am ajuns acasă, tatăl ei mi-a mulțumit și m-a invitat la cină, iar eu am refuzat. N-a fost nimic mai mult decât atât.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin ce ai făcut tu cu Margaret! minți nervoasă Whitney.

— Pe dracu'! Ești țâfnoasă încă de când m-a întrebat dacă și-a uitat cumva umbrela în trăsura mea.

Whitney își feri privirea, încercând să decidă dacă el spunea adevărul și întrebându-se de ce conta așa de tare.

— Dacă nu ai încredere în discreţia mea, măcar ai încredere în gusturile mele. Făcu o pauză. M-ai iertat, micuţo?

— Presupun că da, spuse Whitney simţindu-se foarte uşurată şi extrem de fraieră. Dar data viitoare

când o mai vezi pe Margaret...

— O să trec cu trăsura peste ea! chicoti el

Un zâmbet vag trecu peste buzele lui Whitney.

— Voiam doar să te rog să nu o încurajezi, pentru că se va purta și

mai rău cu mine decât o face deja, dacă va crede că ești interesat de ea. Avea umbrelă în ziua aceea? întrebă Whitney brusc bănuitoare.

— Nu, din câte îmi amintesc.

Prefăcându-se că-și studiază pantofii roz, Whitney întrebă

precaut:

— Crezi că Margaret este... ei bine, drăguță?

— Hai că mai vii de acasă, râse Clayton și o trase mai aproape de el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că îmi face plăcere să te văd gândind ca o soție, ba chiar ca una geloasă.

Era destul adevăr în spusele lui, pentru ca Whitney să se înroșească.

— Nu sunt deloc geloasă și nici nu am de ce să fiu, pentru că tu nu-mi aparții așa cum nici eu nu-ți aparțin.

— Decât printr-un contract legal de

logodnă între noi.

— Un contract fără valoare, pentru că eu nu am fost întrebată.

— Dar unul pe care-l vei onora, prevăzu Clayton. Whitney se uită la el cu un amestec de resentimente și rugăminți.

— Urăsc această

ciondăneală continuă. De ce nu te pot face să înțelegi că-l iubesc pe Paul?

— Pentru că nu-ți pasă de el, așa cum mi-ai spus chiar tu de mai multe ori.

— Nu ți-am spus așa ceva!

— Mi-ai spus-o de

fiecare dată când ai fost în braţele mele. Sevarin nu are nici o putere asupra inimii tale.

Whitney, care era disperată să încerce orice, vru să-l intimideze, bravând:

— Pentru un bărbat cu vasta ta experienţă la femei, pui cam mare

preț pe câteva sărutur. Credeam că tu, dintre toți, vei ști mai bine...

— Am experiență, fu el de acord. Am destulă experiență pentru a ști că răspunzi atunci când te sărut și că te temi de felul în care te fac să te simți. Dacă Sevarin te-ar face să te simți așa cum

te fac eu, nici nu ai vrea să auzi de mine. Dar el nu poate asta și tu știi foarte bine.

— În primul rând, spuse Whitney trăgând aer în piept pentru a se calma, Paul Sevarin este un gentleman, ceea ce tu nu ești. Și, fiind un gentleman, nici nu se

gândește sa mă sărute așa cum o faci tu. El...

Gura lui Clayton luăm forma unui surâs sarcastic.

— Chiar așa? Se pare că i-am acordat lui Sevarin mai multe merite decât are.

Pe Whitney o mânca palma să-l plesnească

peste chipul acela satisfăcut. De ce să se mai agite să se certe, își spuse ea, când el nu avea decât să-i răstălmăcească vorbele așa cum îi convenea. Normal că reacţiona la pasiunea sălbatică și interzisă pe care Clayton o trezea în ea. Ce femeie

bine crescută nu s-ar fi lăsat purtată de valul noutăţii mângâierilor lui?

Femeie bine crescută? Jumătate dintre cele mai sofisticate femei din Europa căzuseră prada artei lui „de a iubi” în comparaţie cu ele, ea era

doar o copilă.

— Ce e? chicoti Clayton. Nu mai ai argumente? Dacă ar fi avut un cuţit în acel moment, Whitney i l-ar fi înfipt în piept. Ea alese însă mijloacele pe care le avea la dispoziţie pentru a reacţiona. Privindu-l cu răutate

amuzată, spuse:

— Faptul că reacţionez la îmbrăţişările tale are o explicaţie foarte simplă, dar nu-ţi va plăcea. Adevărul este că găsesc mângâierile tale plictisitoare. Singurul mod în care le pot face faţă este să pretind că

ești Paul și... Nu! strigă ea panicată când mâinile lui o prinseră de brațe.

Printr-o mișcare, el o aduse la pieptul lui. În urma impactului, Whitney își dădu capul pe spate și văzu ca ochii lui străluceau ca gheața în soare. Mușchii gâtului i se încordară și scoaseră

o scuză înecată:

— N-am vrut... Eu...

Fără pic de jenă, gura lui se apropie de a ei, mișcându-se lacom până ce buzele i se deschiseră din cauza presiunii crude. Când ea încerca să-și îndepărteze gura, mâna lui i se opri pe ceafă, susținând-o în

atacul lui asupra gurii ei. Lacrimi de durere îi țâșniră din ochi, dar sărutul continuă la nesfârșit.

— Poți să minți pe cine vrei tu, îi spuse el printre sărutări, dar pe mine să nu mă mai minți niciodată! Ai înțeles?

Braţele lui se strânseră în jurul ei, subliniind avertismentul şi tăindu-i suflarea.

Whitney se luptă încercând sa tragă destul aer în piept pentru a-i spune „da”. Simţea că i se rup coastele. O sufoca şi era tot mai provocat de tăcerea ei neajutorată

și involuntară. Ea își strecură mâna spre pieptul lui, încercând să pună puțin spațiu între ei. În cele din urmă degetele ei ajunseră la buzele lui lipite de ale ei.

Ea nu-și dădu seama că tandrețea neintenționată cauzată de

mișcarea mâinii ei pe chipul lui îl făcu să-i dea drumul brusc. Tot ce știa era că putea, în sfârșit, să tragă aer în plămâni.

— Mă plec în fața judecății tale. Sărutul ăsta a fost sordid și plictisitor. De fapt, nici nu știu care dintre noi l-

a detestat mai tare.

Irațional, Whitney se încordă, își îndreptă spatele și-i susținu privirea rece cu cât de multă demnitate putu să adune.

— Presupună că nu ți s-a părut destul de dezgustător, încât să-mi redai libertatea.

Ceea ce simţea Clayton nu era dezgust, ci furie. Anunţul ei că se gândea la Sevarin când o săruta el îl aprinsese pe Clayton aşa de tare, încât se gândise s-o aibă chiar acolo, în pavilion. De când se întorsese în Anglia, el îi suporta purtarea rebelă şi-i

trecea cu vederea temperamentul. Acolo, pe podeaua pavilionului, ea ar fi aflat ce însemna să-l împingă prea departe. Din păcate, tot acolo, ar fi învățat să-l urască cu o virulență care ar fi putut dura ani întregi.

Cu o insolență

deliberată, Clayton îi inspectă profilul clasic, voluptos, pielea de culoarea cameliei și obrajii care i se înroșeau pentru că știa că el o privește. Soarele strălucea în părul ei castaniu, dându-i inflexiuni roșcate. Era extrem de frumoasă în

rochia ei roz, încadrată de verdele pajiștilor din spatele ei. Era ca un singur trandafir, ameţitor de frumos înflorit în gradină. Dar, de data asta, frumuseţea ei îl enerva pe Clayton, în loc să-l mulţumească, mai ales pentru că ea îşi examina manichiura

acum, ca și cum el nici nu ar fi existat.

Domnișoara Stone, decise Clayton. Avea mare nevoie de o lecție. El se gândi la întrebarea ei, daca el găsise sărutul destul de dezgustător încât s-o lase să plece, și o idee prinse formă. Avea s-o lasă să plece

acasă, desigur, dar înainte de asta avea s-o învețe că pasiunea era un dar ce trebuia împărtășit și gustat din plin, un dar pe care el putea să-l ofere sau nu, când și dacă voia. În primul rând, avea s-o facă pe ea să-l sărute, apoi când dorința ei

avea să fie aprinsă, avea să se desprindă din braţele ei şi avea să plece.

Ca şi cum nu ar fi trecut câteva minute de la întrebarea ei, Clayton răspunse:

— De fapt, greşeşti. În situaţia potrivită, te-aş lăsa să pleci.

Whitney întoarse repede capul, inima bătându-i foarte tare de bucurie, cu toate că bunul simţ o ave rtiza că el era prea încrezător pentru a renunţa la ideea de a se căsători cu ea şi a o lăsa să plece.

— La ce anume te-ai gândit? întreba ea cu

precauție.

— Vreau un sărut din partea ta. Un sărut de despărțire care să mai calmeze durerea despărțirii. Și dacă e destul de bun, te las să pleci. Pur și simplu.

— Nu sunt sigură că te cred. De ce ai decis brusc să mă lași să plec?

— Să spunem ca ultimele minute m-au convins de înțelepciunea acestei idei. Pe de altă parte, generozitatea mea are un preț.

Un preț, se gândi Whitney cu bucurie. Nu era niciun preț! Pentru a scăpa de logodnă, ea ar fi fost gata să-i sărute și

calul!

— Trebuie doar să te sărut de despărţire, atâta tot? întrebă ea uitându-se la el cu mare atenţie, în timp ce repeta termenii înţelegerii. Şi, în schimb, îmi dai cuvântul tău că mă laşi să plec?

El dădu din cap.

— Da, de fapt, nici nu te voi conduce acasă. Îți dau un om de-al meu care să te ducă. Cum e, ne-am înțeles? adăugă el nerăbdător.

— Da, spuse Whitney repede, ca nu cumva el să se răzgândească.

Erau la distanță de un braț întins, dar în loc să

se întindă spre ea, așa cum se aștepta Whitney, el se sprijini de pavilion, își încrucișa brațele la piept și spuse:

— După cum vezi, sunt la dispoziția ta!

— Ce vrei să spui, clipi Whitney.

— Următoarea mișcare e a ta.

— A mea?

Doamne! El voia ca ea să aibă inițiativa. Ea se uită nesigură la trăsăturile lui arogante și la ochii gri plini de amuzament. Exact asta voia de la ea. Era tipic pentru el să se răzbune așa! Vântul îi răvăși părul castaniu închis în

timp ce el privea la peisajul din spate și la cerul albastru. Sprijinit așa de pavilion, cu brațele încrucișate la piept, părea atât de insuportabil de arogant, încât ea își dorea mai degrabă să-i tragă un picior în vintre, decât să-și onoreze

promisiunea.

Fără avertisment, el se îndreptă, ca și cum s-ar fi săturat de așteptat și ar fi fost gata să renunțe la înțelegere.

— Stai, spuse Whitney repede. Eu... Se uită la el plină de consternare și furie și simțindu-se extrem de

conștientă de sine. Știi, eu...

— Nu știi cum să începi, termină el sarcastic fraza. Aș putea să-ți sugerez să faci un pas spre mine.

Jenată peste măsură, Whitney se supuse.

— Foarte bine, o tachină el. Acum, dacă-

ți vei pune buzele pe ale mele, am putea termina cu povestea asta.

Whitney respira adânc, profund umilită, se duse spre el și prinzându-se de reverele hainei, se ridica suficient încât să ajungă la gură, pentru a-l săruta cast pe buze. Apoi se

retrase, gata să se bucure de libertatea ei.

— Dacă așa-l săruți pe Sevarin, înțeleg de ce ti-a luat atâta timp ca să-l faci să te ceară de nevastă, remarcă el cu un cinism leneș. Dacă pupicul ăsta de fecioară e tot ce ai de oferit, înțelegerea cade.

— Ei bine, izbucni Whitney, punându-si mâinile în șold, nu am ce face dacă tu stai acolo și nu miști niciun mușchi!

— Poate că ai dreptate, dar tu ar trebui să mă inspiri să cooperez.

— Mai taci! spuse ea

cu furie în priviri. Tu faci partea ta, eu, pe a mea.

— Eu nu fac altceva decât să urmez indicaţiile tale. Nu am de gând să te învăţ ceea ce ar fi trebuit să ştii deja. Am lucruri mai bune de făcut, decât să fac pe profesorul pentru

o şcolăriţă obositor de naivă.

Whitney se simţi ca pălmuită. Făcu un efort pentru a se concentra să găsească o cale de a-l inspira pe acest bărbat rece şi retras să participe. Şi, între timp nu i-ar fi părut rău să-i bage pe gât remarcile

despre „școlărița naivă” și despre „pupicurile de fecioară”. Încercă să se imagineze ca pe o curtezană, la fel de pricepută în ceea ce privește pasiunea cum era și el. Foarte încet, își ridică ochii verzi atât de plini de promisiuni, încât atunci când ei îi

întâlniră pe al lui Clayton, siguranța lui de sine se mai înmuie.

Încurajată de succesul ei, Whitney își strecură mâinile în haina lui, pe cămașa de mătase. La atingerea ei, simți cum mușchii lui tresar și se contractă. Încerca să-i reziste. Un instinct

primitiv îi spunea că, dacă el trebuia să se străduiască să-i reziste, probabil că ea atinsese o coardă foarte receptivă și acest gând îi aduse un zâmbet pe buze, iar mâinile îi alunecară pe umeri și spre ceafă. Uitându-se în ochii lui, ea își plimbă mâinile

prin păr, aducându-i capul mai aproape de al ei. Ușor, își plimba buzele peste buzele lui, peste gura care zâmbea. La naiba cu el, rânjea! Cu toate că mâinile ei erau pe după gâtul lui, brațele îi stăteau încă pe lângă corp.

— O îmbunătățire

clară, o felicita el, dar nu e chiar...

Orgoliul ei rănit o făcut pe Whitney să-i închidă gura cu buzele ei ușor desfăcute. Îl găsi instinctiv și-l tachină la nesfârșit parcă, încercând să-l facă să reacționeze. Respirația lui caldă să amesteca cu

ei, gura lui începu să urmeze exemplul gurii ei, dar când ea începu să se retragă, la fel făcu și el. Încet, teama ei de a nu se retrage prea devreme fu copleșită de teama și mai mare de a nu continua prea mult. Inima îi bătea nebunește, iar trupul i

se trezea în mod alarmant. Își lăsă brațele jos și se retrase și realiză că brațele lui Clayton nu o cuprinseseră. Nu fusese deloc afectat de sărut.

— Te urăsc pentru asta, îi șopti ea, prea umilită pentru a se uita la chipul lui, care era

sigură că avea să strălucească de amuzament sarcastic.

Clayton nu era deloc amuzat, ci era furios. Pentru prima dată, în viața lui de adult, nu reușise să-și controleze reacțiile trupului. Sărutul ei inocent și mângâierea ușoara

treziseră în el un val de dorință care aproape că-l făcuse să nu se mai poată abține. Și, în timp ce el se chinuia să-și recapete controlul ea îi declara că-l urăște.

Bărbia lui se încorda și îi ridică fața spre el.

— De data asta a fost mult mai bine. Acum e

ultimul, de la revedere.

La revedere? se gândi Whitney imediat, uitând că-l ura. Își luau rămas bun... Avea să fie ultima dată când se mai vedeau.

Whitney se uită la chipul lui masculin cu o nostalgie care era la limita tristeții. Ce chip avea! Putea părea un

chip de copil până ce bărbia fermă și buzele fin trasate erau transformate de un surâs leneș, devastator. Îi plăcea aura de autoritate calmă care-l înconjura mereu și care vibra în vocea sa profundă. Îi admira capacitatea de a părea

mereu în largul lui, relaxat. Era, își spuse ea cu un suspin de regret, tot ceea ce trebuia să fie un bărbat.

Gura lui se apropie de a ei.

— Continuăm de unde rămăseseși? întrebă el ușor. Trăgând aer în piept, Whitney își

ridică buzele tremurătoare aproape de ale lui. Și mai aproape... Mintea urla avertizând-o că emoțiile o luaseră razna și valuri de dorință o străbăteau.

— Nu, eu...

Gura lui coborî peste a ei, amuțind protestul lui Whitney cu o

insistență care ajunse ca un șoc electric la ea și explodă în fiecare nerv, până ce ea se prinse cu mâinile de gâtul lui.

— Te plictisesc? întrebă el, în timp ce o săruta tot mai apăsat și mai lacom decât înainte. Limba lui pătrunse în gura ei. Asta ți se pare

ceva sordid?

Furia explodă în Whitney. O lovea cu propriile-i cuvinte, o umilea. Își înfipse unghiile în încheieturile lui, încercând inutil să desprindă mâinile lui de pe capul ei. Sărutul lui deveni și mai apăsat, devorându-i gura și

trimițându-i unde de dorință în tot corpul.

— Te gândești că sunt Sevarin? Spune-mi!

Uimită, Whitney dădu drumul încheieturilor lui. Chiar îl rănise cu lucrurile acelea pe care le spusese. Cumva, Clayton îi păruse mereu

invulnerabil, perfect sigur pe el, iar ea nu crezuse că ceva din ceea ce spunea sau făcea ea putea să-l rănească. Dar era clar că o făcuse.

— Spune-mi că urăști atingerea mea, spuse el cu furie, întrerupând brusc sărutul, el se uită la ea cu ochii lui gri.

Urăști îmbrățișările mele. Spune-mi acum sau nu-mi mai spune asta niciodată!

Whitney simți durere și tandrețe în același timp. Înghiți în sec, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii.

— Nu pot.

— Nu poți să-mi spui

că detești atingerile mele? tună el cu o voce amenințătoare. De ce?

— Pentru că, șopti ea, încercând un zâmbet timid, m-ai avertizat acum cinci minute să nu te mai mint. Whitney îi privi trăsăturile încordându-se într-o mască de neîncredere și,

înainte ca el să mai poată spune ceva care i-ar fi rănit pe amândoi, ea se ridică și îi închise gura cu sărutul ei.

Înjurând, el îi trase brațele de după gâtul lui.

— Clayton, nu, strigă ea disperată prinzându-se și mai tare de el. Te

rog, nu! Lacrimile îi curgeau pe obraji și ea ignora forța cu care o strângea el de brațe și îl săruta pe acest bărbat furios, puternic și dinamic, care suportase toate ieșirile și toată ostilitatea ei cu umor, până acum, când îl rănise.

Mâinile lui se îndreptară spre talia ei, pentru a o îndepărta, dar Whitney se apropie şi mai tare. Timid, ea îi atinse buzele cu limba, sperând că lui îi va plăcea dacă ea avea să-l sărute aşa. El deveni rigid. Toţi muşchii trupului lui se

încordară. Limba ei se strecură printre buzele lui abia deschise, o întâlni pe a lui; se retrase parcă speriată, apoi reveni pentru a mai avea parte de atingerea interzisă. Iar lumea ei explodă în fața violenței reacției lui. Brațele lui o cuprinseră, o traseră

spre el, în timp ce gura lui o deschidea pe a ei, sărutând-o cu pasiune. Limba lui pătrunse cu îndrăzneală în gura ei, testând terenul, parcă pentru a vedea dacă era binevenit acolo.

Ameţită de pasiune şi dorinţă, Whitney se bucura de gura lui care

se mișca lacom peste a ei. Ea îl săruta în timp ce mâinile lui se mișcau posesiv pe spatele ei, coborau spre mijloc și mai jos, prinzându-i fundul și trăgând-o și mai aproape de coapsele lui întărite, trupurile lor devenind unul.

O eternitate mai

târziu, el își desprinse gura de a ei și-i prinse fața între palme, mângâindu-i tandru cu degetele mari obrajii îmbujorați. Tandrețe și dorință, asta trădau ochii lui gri care priveau în ochii ei verzi languroși.

— Prostuță mică,

frumoasă, enervată și minunată, șopti el, apoi buzele lui se lipiră din nou de ale ei, până ce focul dorinței se aprinse în venele lui Whitney. Mâinile lui îi mângâiau sânii, îi făceau să se trezească sub atingerea lui, apoi coborau și-i trăgeau coapsele mai

aproape de ale sale.

Fără avertisment, totul se termină. El își îndepărtă gura de a ei, îi sărută ochii și fruntea, apoi își odihni bărbia pe creștetul ei. Whitney se mișcă și brațele lui se strânseră în jurul ei.

— Nu te mișca, micuțo, șopti el. Mai

stai aproape de mine încă puţin. Frunzele erau răvăşite de vânt, păsările trecea pe deasupra lor, iar disperarea şi singurătatea îşi făceau loc în frumuseţea acestui moment. Ea îşi dorea ca buzele lui să le acopere iar pe ale ei,

pentru a o elibera de tristețea care o cuprindea, așa încât își lăsă capul pe spate, privirile zăbovind pe buzele lui ferme.

Automat, Clayton își aplecă fața pentru a accepta invitația ei timidă, dar cu o secundă înainte ca gura lui s-o

atingă pe a ei, el își recapătă controlul.

— Nu, spuse el cu o voce guturală.

Nedumerită de refuzul lui de a o săruta, când era evident că asta își dorea, Whitney se uită la el, ochii ei mari fiind plini de întrebări și de nedumerire

îndurerată.

— Dacă vei continua să te uiți așa la mine, o tachina el, o să fii din nou sărutată. Iar, dacă se întâmplă asta, există mari șanse să nu-mi pot ține promisiunea.

— De ce? întrebă fără rușine Whitney dorindu-și sărutarea lui.

— De ce? repetă el, gura lui apropiindu-se așa de tare de a ei, încât respirațiile erau una. Ți-aș arăta cu bucurie de ce, îi șopti el plin de dorință.

Rațiunea își făcu din nou simțită prezența, calmându-i ardoarea și redându-i capacitatea de

a gândi la rece. Ea dădu din cap.

— Nu, asta ar face despărțirea și mai grea. Cu un zâmbet șters, se îndepărtă de el. La revedere, milord, șopti ea grav, întinzându-i mâna. Inima ei începu să bată cu putere când el o luă și o întoarse cu

palma în sus.

— Așa de formal, zâmbi el, mângâindu-i palma cu degetul mare, apoi ridicându-i mâna către buze și atingându-i centrul cu vârful limbii.

Whitney își trase mâna și o ascunse la spate. Un răstimp lung, ea doar îl privi,

memorându-i chipul, apoi spuse;

— Îmi pare rău că ți-am creat atâtea neplăceri.

Ochii lui Clayton străluciră răutăcios:

— Sper că nu te va opri nimic „să-mi creezi neplăceri” ori de câte ori vrei.

— Știi bine că nu la asta mă refer. Erau lucruri pe care ea voia să le spună, lucruri frumoase, lucruri pe care voia să i le explice, dar cum putea fi serioasă, când el trata cu atâta ușurință despărțirea lor? Poate că nu voia explicații sau

scuze, poate că așa era cel mai bine să-și ia adio. Chiar și așa, vocea ei tremură când spuse: o să-mi lipsești, sincer... înainte de a se prăbuși în fața lui, ceea ce era sigură că avea să facă dacă el continua să se uite la ea cu înțelegere și blândețe, ea își prinse

fusta și făcu câțiva pași, intenționând să-l lase acolo, în pavilion. După doi pași, se întoarse și spuse cu ezitare în voce:

— În legătură cu tata...

Era un mister motivul pentru care ea se simțea vinovată sau răspunzătoare pentru

crudul ei tată, dar așa se simțea.

— Sper că nu vei fi prea dur cu el. Dacă ai răbdare, sunt sigur că-ți va plăti.

Sprâncenele închise la culoare alea lui Clayton se împreunară într-o încruntare.

— Având în vedere că

mi-a dat-o pe fiica sa de nevastă, consider că datoria a fost pe deplin achitată.

Senzația dezastrului părea a pluti în aer

— Dar toate astea s-au schimbat acum, că mă lași să plec.

Clayton reduse distanța dintre ei, o

prinse de umeri și o întoarse spre el.

— Despre ce dracului vorbești?

— Ai fost de acord să mă lași să plec.

— Am fost de acord să te las să pleci acasă, spuse el cu emfază.

— Nu! strigă Whitney dând din cap.

Ai fost de acord să mă laşi să plec, să renunţi la ideea de a te însura cu mine.

— Nu poţi să crezi aşa ceva, spuse Clayton scurt. Nu am vrut să spun una ca asta!

O greutate se aşeza în pieptul lui Whitney. Trebuia să fi ştiut că el

nu avea să cedeze. Ea se uita la el cu disperare, când simţi că ceva ciudat îi cuprindea fiinţa, ceva ce semăna a uşurare. Ea nu avu timp să examineze acest sentiment ciudat, pentru că braţele lui o cuprinseră şi o traseră spre el.

— Nici chiar în momentul meu de maximă slăbiciune, nu m-am gândit să te las să pleci, Whitney. Și chiar daca m-aș fi gândit, adaugă el amintindu-i de reacția ei pasională din urmă cu câteva momente, după ceea ce s-a întâmplat între noi,

crezi că m-aș mai gândi la așa ceva? Clayton îi ridica bărbia, forțând-o să se uite în ochii lui.

— Mi-ai cerut timp și ți l-am dat. Folosește-l pentru a accepta inevitabilitatea căsătoriei noastre, pentru că te asigur că aceasta va avea loc. Dacă

vrei să te convingi că te-am înșelat, fă-o, dar eu nu voi onora o promisiune pe care nu am făcut-o.

Convingerea lui că ea nu avea de ales decât să se mărite cu el, să-și supună trupul și viața voinței lui era mai mult decât putea Whitney să

suporte acum.

— Atunci, onorează promisiunea pe care ai făcut-o. Lasă-mă să mă duc acasă. Desprinzându-se de lângă el, ea se îndrepta orbește către alee, tulburată.

Clayton o prinse din urmă, îi dădu un ordin

scurt vizitiului și o ajută să se urce în trăsură. Whitney se uită în jos la el.

— Te-ai gândit vreodată că nu mă poți obliga să mă mărit cu tine? Poți să mă târăști de păr în fața altarului, dar tot ce trebuie să fac eu este sa refuz să jur.

Este foarte simplu. El se uita peste umăr, ca și cum s-ar fi uitat dupa cineva, apoi se îndreptă spre casă.

— Unde te duci, întrebă Whitney, alarmată de vitalitatea sa bruscă și de hotărârea pe care o trăda barbia sa.

— Îi cer valetului să-mi pregătească valizele pentru o călătorie lungă. Apoi voi cere să fie pregătit echipajul. Noi, spuse el, întorcându-se către ea, o să mergem în Scoția. Fugim.

— Fugim? striga Whitney prinzându-se de marginea trăsurii. N-

ai îndrăzni! Gurile rele n-ar mai tăcea. Bârfele...

Clayton ridică din umeri.

— Așa cum poate că ți-ai dat seama, pentru mine bârfa nu contează. De vreme ce pe tine te afectează, ar fi bine să te gândești la opțiunile pe care le ai. Odată ce vom

ajunge în Scoția, poți să te măriți cu mine sau poți refuza să-ți spui jurământul. Dacă refuzi să-l spui, ne vom întoarce împreună după câteva zile și câteva nopți, ceea ce va provoca un scandal care nu se va mai potoli. Cealaltă variantă a ta

este să facem o nuntă, așa cum se cuvine, la Londra, unde să te măriți ca o ducesă. Ce anume vei alege?

Ce avea de ales? se gândi Whitney cu amărăciune. O fugă era și așa destul de scandaloasă, dar, dacă se mai întorcea cu el

nemăritată, mamele aveau să-și tragă fiicele deoparte atunci când ea avea să treacă pe stradă, pentru ca ele să nu se contamineze de la această femeie pătată, iar Paul avea s-o dispreţuiască.

— Nunta, șuieră Whitney, lăsându-se pe

scaunul de catifea. Nu avea de ales, își spuse ea. Putea să fugă cu Paul. Mintea ei se învioră la gândul fugii cu el, în ciuda tuturor neplăcerilor care aveau să urmeze. Și de data asta ar fi fost exclusă din societate și subiect de bârfă, dar, cel puțin,

avea bucuria de a fi soția lui Paul.

— Whitney, spuse Clayton uitându-se la ea ca și cum ar fi vrut s-o scuture puțin, măcar o dată în viața, uită de obsesia asta legată de Sevarin și încearcă să vezi ce e în sufletul tău. Daca nu erai așa de

căpoasă, ai fi văzut în urmă cu multe săptămâni!

Vizitiul veni în grabă și Whitney se bucură de plecarea ei de acolo, dar cuvintele lui Clayton o obsedară tot drumul. Uitându-se la spatele țeapăn al vizitiului, Whitney încercă să-și

pună în ordine sentimentele, dar nu pentru că îi spusese Clayton că refuza să accepte ce era în sufletul ei, ci pentru că nici ea nu se mai putea înțelege.

Cum putea răspunde astfel la mângâierile lui Clayton, daca voia să se

mărite cu Paul? De ce fusese așa de distrus ă cu câteva minute în urmă, când își dăduse seama că îl rănise pe Clayton? De ce se simțise pustiită atunci când credea că își ia adio de la el? Oare se născuse între ei o prietenie alimentată de jocul permanent de-a

șoarecele și pisica?

Prietenie? se gândi ea cu amărăciune. Clayton nu era prietenul ei. Lui nu-i păsa de ea. Lui îi păsa numai de sine și de ceea ce voia el să facă și, din cine știe ce motiv obscur pe care numai el îl știa, se întâmpla ca el s-o vrea pe ea. El refuză

să creadă că ea îl iubea pe Paul, pentru că nu-i convenea să creadă asta. Paul trebuia să fie soțul ei. Acel loc din inima ei fusese rezervat de mult pentru el și numai pentru el!

Paul... Conștiința ei începu să lucreze, chinuind-o pentru lipsa

ei de loialitate față de Paul, pentru purtarea ei scandaloasă în absența sa. Se înfiora când își aminti cum îl lăsase pe Clayton s-o mângâie și s-o sărute. Îl lăsase? își spuse ea cu furie față de sine. Ea îl sărutase pe el! Voise să fie în brațele lui, tremurase de

dorință atunci când gura lui o deschisese pe a ei.

Lui Whitney i se părea, pe când stătea întinsă în pat în acea seară uitându-se la baldachinul de deasupra ei, că nu fusese niciodată mai nefericită. Chinuită de vinovăție, se gândea la planurile pe

care Paul le făcuse cu ea după ce o ceruse de nevastă. Voia să refacă dormitorul din aripa de vest a casei sale pentru că era mai aproape de camera copiilor. Ea se înroşise când el pomenise de copii, dar făcuse bucuroasă planuri alături de el.

Și acum, ea îl trădase. Luase dragostea lui și se aruncase în brațele lui Clayton Westmoreland. Nu-l merita pe Paul! Doamne! Nu-l merita nici pe Clayton Westmoreland! Nu avea ea de gând, chiar acum, după ce răspunsese la săruturile lui, să se

mărite cu alt bărbat?

Zorii luminaseră cerul deja când ajunse și ea la o concluzie. De vreme ce Clayton nu avea să-i dea drumul de bunăvoie, ea avea să fugă cu Paul în ziua întoarcerii sale. Paul o iubea, avea încredere în ea, se baza pe ea.

Rușinea fugii avea să fie pedeapsa ei pentru felul jenant în care se purtase în absența lui Paul. Într-o zi, cumva, va fi din nou demnă de iubirea și încrederea lui. Avea să merite asta. Fiind cea mai devotată, ascultătoare și credincioasă soție din

lume.

Acum, că decisese ce avea să facă, ar fi trebuit să se simtă mult mai bine, dar, când se trezi, târziu, a doua zi dimineața, ea se simțea distrusă.

Masându-și tâmplele cu ambele mâini, Whitney coborî ușor din

pat și se îndreptă spre lavoar, simțindu-și capul explodând la fiecare pas pe care-l făcea. Chinuită de durere, ea își turnă un pahar cu apă și sună după Clarissa, s-o ajute să se îmbrace.

Palidă și distantă, se așeză la masă pentru micul dejun, îi zâmbi

vag mătușii Anne și îl ignoră pe tatăl ei. Dar tatăl ei refuza să mai fie ignorat.

— Ei bine, domnișoară, întrebă el pe un ton autoritar, tu și Excelența Sa ați stabilit data?

Lăsând furculița jos, Whitney își ridică

bărbia, își împreună mâinile uitându-se la el fără vreo expresie.

— Ce dată?

— Nu mă trata ca pe un imbecil! Știi bine că mă refer la data nunții.

— Nuntă? repetă Whitney. Am uitat să-ți spun? Nu va avea loc nici o nuntă!

Se scuză din priviri față de mătușa Anne și se ridică de la masă, după care părăsi încăperea.

— Martin, ești un mare prost că o presezi așa. Nu i-ai lăsat de ales decât să te înfrunte. Dezgustată, Anne dădu deoparte farfuria și ieși

după Whitney.

După câteva momente, și Martin dădu deoparte farfuria și ceru să i se pregătească trăsura, pentru a-i face viitorului ginere o vizită.

Pe la 11, durerea de cap a lui Whitney trecuse, dar starea de spirit nu i se

îmbunătățise. Așezată față în față cu mătușa Anne. În salonul de cusut, ea lucra neobosită la broderia ei.

— Mi-e urât să cos, remarcă ea sec. Am urât asta întotdeauna. Chiar dacă aș putea să cos bine, tot mi-ar fi urât!

— Știu, spuse mătușa

ei, dar îți dă o ocupație pentru mâini. Amândouă se uitară la servitorul care intră cu corespondența și-i dădu o scrisoare lui Whitney.

— E de la Nicki! spuse Whitney, luminându-se la amintirea lui. Ea rupse sigiliul și începu să

citească scrisul apăsat al lui Nicki.

Zâmbetul i se șterse de pe chip și capul începu să o doară și mai tare. Se lăsă pe spate în fotoliu și se uită îngrozită la mătușa ei.

— Nicki vine mâine la Londra. Anne rămase cu acul în aer.

— Excelența Sa nu va fi prea mulțumit să-l aibă și pe Nicholas Duville aici, curtându-te, alături de Paul Sevarin.

Whitney era mai îngrijorată de cum să facă să scape de umilința de a-l avea pe Nicki invitat aici, unde ar fi

aflat inevitabil de fuga ei rușinoasă cu Paul.

— Nu trebuie să se ajungă aici! spuse ea cu hotărâre, preluând frâiele problemei. Ea plecă din cameră, apoi se întoarse cu cele necesare pentru scris.

— Ce-i vei spune?

— Nu voi fi prea

finuță... îi voi spune lui Nicki să rămână la Londra. Ce fel de boală contagioasă preferi? Malarie? Ciumă?

Văzând că mătușa ei nu-i prea împărtășea umorul ce friza isteria, Whitney adăugă mai calm:

— O să-i spun lui

Nicki că am obligații care mă vor ține departe de casă și că nu pot să-l primesc de această dată. Din ce a scris înțeleg că va sta în Anglia foarte puțin, ca să meargă la Lordul Marcus Rutherford, oricine ar fi acesta.

Neavând vreun alt

comentariu mai bun, Anne spuse:

— Lordul Ruthedord are legături cu câteva dintre cele mai bune familii din Europa, inclusiv Duville. Unchiul tău spunea adesea că este cel mai valoros om din guvern și unul dintre cei mai puternici.

— A ales un moment nepotrivit ca să-i ceară lui Nicki să vină la Londra, remarcă Whitney în timp ce presără pudră peste scris și chema un servitor ca să trimită scrisoarea îndată.

Acum, că luase problema în propriile

mâini și că făcuse ceva pentru a preveni un dezastru, Whitney se simțea mai bine. Cu multă aplicație, reveni la cusut, doar că nu se pricepea deloc la așa ceva și împunsăturile, perfecte pe care le plănuia în capul ei nu se materializau deloc pe

pânză. Frustrată și nerăbdătoare, ea decise să ignore rezultatul trist ce ieșea pe pânză și să se bucure doar de simpla acțiune de a împunge pânza cu acul.

Continuă încă multă vreme după ce mătușa ei coborî la masă. Împunsătura asta era

pentru soarta care-i punea piedici la fiecare pas, din simplă perversitate! Asta era pentru Lordul Rutherford, care era vinovat de venirea lui Nicki în Anglia, Asta era pentru tatăl ei, crud, lipsit de inimă și neiubitor! Asta era

pentru... în entuziasmul ei, Whitney rată pânza și strigă de durere când acul se înfipse în degetul ei.

Un chicotit gutural preceda o voce familiară.

— Brodezi pânza aia sau o ataci?

Whitney se ridică în picioare surprinsă,

broderia căzându-i la picioare. Ea nu știa de cât timp stătea Clayton în pragul ușii privind-o. Tot ce știa era că prezența lui umpluse camera și că starea ei de spirit se îmbunătățise brusc la vederea lui. Jenată de reacția sa, își orientă atenția către

degetul ei unde apăruse un punct de sânge.

— Vrei să trimit după doctorul Whitticomb? se oferi el. Un zâmbet apăru în colțul gurii lui și adăugă: dacă nu vrei să-l chem pe Whitticomb, pot să-l chem pe doctorul Thomas, deși înțeleg că

el se pricepe mai mult la entorse și picioare rupte.

Whitney își mușcă buza, încercând cu disperare să nu râdă.

— De fapt, doctorul Thomas este ocupat acum cu un alt pacient – o iapă. Iar doctorul Whitticomb a fost

destul de enervat că a fost chemat degeaba data trecută. Mă îndoiesc că s-ar bucura să vină și a doua oară.

— Chiar a fost degeaba? întrebă Clayton liniștit. Zâmbetul pieri de pe chipul lui Whitney și un val de vinovăție o

cuprinse.

— Știi foarte bine că da, șopti ea, ridicându-și ochii. Clayton îi studie chipul cu o ușoară încruntare. În ciuda veseliei de moment, se vedea că era încordată ca o coardă de pian bine acordat. El nu-și făcea griji în legătură cu

declarația ei rebelă de la micul dejun cum că nu va avea loc nici o nuntă, care-l făcuse pe tatăl ei să vină la el agitat. Martin Stone era un idiot care continua s-o forțeze, cu toate că asta nu o făcea pe Whitney decât să se străduiască foarte tare să-l înfrunte.

Acesta fu motivul pentru care Clayton spuse cu o fermitate blândă:

— Ai vrea să mă însoțești la un bal la Londra? Poți s-o iei cu tine și pe femeiușcă aceea cu părul alb care se uită mereu la mine de parcă aș fi venit să fur

argintăria familiei.

— Clarissa, spuse automat Whitney, căutând o scuză potrivită pentru a-l refuza.

Clayton dădu din cap.

— Poate fi ea pe post de însoțitoare, pentru a nu părea nimic nelalocul lui.

Lady Anne ar fi fost mai potrivită ca însoţitoare, dar el o voia pe Whitney numai pentru el o vreme.

— Dacă plecăm dimineaţa, poimâine, putem ajunge la Londra după-amiaza. O să ai timp să o vizitezi pe prietena ta Emily şi să te

odihnești înainte de bal. Sunt sigură că familia Archibald te va primi cu drag să stai la ei peste noapte. Ne vom întoarce a doua zi. Înainte ca ea să poată refuza, ceea ce Clayton știa că voia să facă, el adăugă:

— Mătușa ta îi scrie chiar acum un bilet lui

Emily Archibald pentru a o preveni de sosirea ta.

Whitney se întrebă ce o făcuse pe mătușa Anne să accepte așa ceva, apoi își dădu seama că nici mătușa ei nu-l putea refuza pe Ducele de Claymore, așa cum nici ea nu putea.

— Tu nu voiai să mă

rogi ceva, îl corectă Whitney. Tu voiai să-mi comanzi.

Clayton ignoră lipsa de entuziasm faţă de bal, o idee care-i venise numai după ce vorbise cu tatăl ei în dimineaţa aceea.

— Speram să-ţi placă ideea, spuse el.

Răspunsul lui blând o făcu pe Whitney să se simtă nepoliticoasă și rea. Oftând, acceptă inevitabilul.

— La balul cui mergem?

— Al Lordului Rutherford. Clayton nu se aștepta la nici o reacție la asta, și chiar

dacă s-ar fi așteptat, nimic nu-l pregătise pentru ceea ce avea să urmeze. Ochii lui Whitney se măriră.

— Al cui? întrebă ea înecându-se și, înainte ca el să poată răspunde, izbucni în râs și se prăbuși la propriu în brațele lui, zdruncinată

de hohote.

Ochii îi înotau în lacrimi de râs, apoi se relaxa în brațele lui și spuse:

— Te uiți la o nebună care începe să vadă tragediile vieții ca pe o mare farsă. Oprindu-și încă un hohot, ea întrebă: mătușa mea

știe? Știe la balul cui mergem?

— Nu. De ce întrebi?

Whintey luă scrisoarea de la Nicki și i-o întinse.

— I-am scris lui Nicki în dimineața asta și i-am spus să nu vină, pentru că am alte obligații care mă vor ține departe de

casă.

Clayton parcurse repede scrisoarea și i-o dădu înapoi.

— Foarte bine, spuse el scurt, enervat de faptul că ea îl numea pe Duville „Nicki”, în timp ce lui, cu care era logodită, i se adresa foarte formal. Apoi, cu

mare satisfacție își dădu seama că ea avea să fie la brațul lui, atunci când Duville avea s-o vadă la balul de la Rutherford și enervarea se evaporă. O sărută pe frunte și spuse:

— Vin să te iau poimâine la nouă.

CAPITOLUL 21

Doua zile mai târziu, la nouă fix, Whitney văzu cum două echipaje de călătorie trăgeau în fața casei. Își trase mănușile albastre pe care le asortase la

costumul de călătorie și coborî în foaier, cu Clarissa pe urmele sale. Mătușa Anne și tatăl ei veniră să-și ia rămas bun. Whitney îl ignoră pe tatăl ei și o îmbrățișa pe mătușă, în timp ce Clayton se scuză ca să o conducă pe Clarissa la trăsură. Whitney

insistase ca mătușa ei s-o însoțească, dar Clayton refuzase spunând că Clarissa putea să-i fie și servitoare și însoțitoare. Așa cum le explicase lui Anne și lui Whitney, călătoria avea să se încheie înainte de lăsarea serii, în plus, ca

logodnic al lui Whitney, el avea tot dreptul să petreacă cu ea câteva ore, fără a fi necesară prezența rudelor.

— Unde e Clarissa? întrebă Whitney, atunci când Clayton o urcă în trăsura goală.

Clayton care scăpase fără prea multă

ceremonie de însoţitoarea enervantă care protesta, plasând-o în cealaltă trăsură, alături de valetul lui, spuse uşor:

— Este instalată confortabil în cealaltă trăsură, unde se bucură fără îndoială de cărţile excelente pe care mi-am

permis să i le ofer.

— Clarissa adoră romanele de dragoste, remarcă Whitney.

— I-am dat „Administrarea cu succes a moșiilor mari” și „Dialogurile” lui Platon, admise cu impertinență Clayton. Dar ridicasem deja scara

și închisesem ușa înainte ca ea să apuce să vadă titlurile.

Whitney își înghiți protestul inutil și dădu din cap...

Trăsurile ieșiră de pe alee și se aventurară prin peisajul de țară, iar Whitney își spuse că, deși din afară arăta la fel

ca oricare altă trăsură, în interior, era mult mai luxoasă și mai spațioasă. Banchetele de catifea erau mai adânci și mai comode, iar arcurile de la roți erau așa de bune, încât trăsura părea că plutește. Alături de ea, Clayton avea loc să-și întindă picioarele, fără

să fie împiedicat de bancheta din față și, cu toate că umerii lui lați aproape că îi atingeau pe ai ei, nu lipsa de loc îl făcea să stea așa de aproape de ea. Pulsul ei se acceleră atunci când simți mirosul coloniei lui, dar întoarse repede capul pentru a admira

minunatul peisaj de toamnă.

— Unde e casa ta? întrebă după o liniște lungă și reconfortantă.

— Oriunde ești tu.

Tandrețea liniștită din vocea lui profundă îi tăie respirația.

— Vreau să spun, unde e domeniul tău,

Claymore...

— La o oră și jumătate de mers de la Londra, pe vreme bună.

— Este foarte vechi?

— Foarte.

— Atunci trebuie sa fie întunecat, spuse Whitney. El se uită la ea întrebător și ea îi explică: cele mai multe

castele par mari și spațioase din afară, dar în interior sunt întunecate și apăsătoare.

— Claymore a fost modernizat și renovat. Vocea lui era plină de amuzament. Nu ți se va părea întunecat.

Whitney presupuse imediat că reședința

ducală trebuia să fie ca un palat, extravagant de frumoasă, dar își dădu imediat seama că nu avea s-o vadă și o cuprinse o ciudată deprimare. Clayton păru a simți starea ei și spre surprinderea plăcută a lui Whitney, o delecta cu povești amuzante

despre copilărie și despre fratele lui, Stephen. De când îl cunoștea, el nu fusese niciodată așa de deschis cu ea și dispoziția ei se schimba cu fiecare kilometru care-i apropia de casa lui Emily.

Soarele apunea și Whitney devenea tot

mai încordată, privind afară, la străzile Londrei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Clayton.

— Mă simt ciudat să merg la Emily cu tine, recunoscu Whitney. O să fie foarte ciudat pentru ea și Lordul Archibald.

— Prefă-te că

urmează să ne căsătorim, râse el. O luă în braţe şi o sărută atât de prelung şi atât de profund, încât Whitney aproape că începu să creadă asta.

Casa familiei Archibald era decorată cu ornamente de fier forjat. Emily îi primi la

intrare zâmbitoare și, cu toate că Whitney știa că Emily trebuia să fie șocată de faptul că ea venise la Londra cu Clayton, fu ușurată să constate că nu dădea niciun semn în acest sens. După ce o îmbrățișă călduros pe Whitney, o conduse

repede într-o camera de oaspeţi, apoi coborî ca să se alăture soţului ei şi lui Clayton în salonul de desen, ca să-şi îndeplinească îndatoririle de gazdă.

Când se întoarse, un sfert de oră mai târziu, nu mai era aşa de senină şi obrajii îi erau

îmbujorați. Whitney, care o ajuta pe Clarissa să despacheteze, se uită la ochii lui Emily și se opri.

— El el izbucni Emily sprijinindu-se de ușă și uitându-se la Whitney. Numai ce mi-a spus cine e. Michael a știut de la bun început, dar

Excelența Sa l-a rugat să păstreze identitatea sa în secret. Toată Londra vorbește despre el, dar nu-l văzusem niciodată. Whitney! exclamă ea cu chipul îmbujorat de mândrie față de prietena ei. Vei merge la balul familiei Rutherford cu cel mai râvnit burlac din

toată Europa! La balul familiei Rutherford, repetă ea... Invitaţiile la petrecerile date de ei sunt la fel de preţioase cum sunt diamantele.

Whitney îşi muşcă buza nesigură, dorindu-şi să i se destăinuiască lui Emily, dar nevrând s-o încarce cu problemele

ei. Daca avea să-i spună că era logodită cu „cel mai râvnit burlac din toată Europa”, Emily avea să se bucure. Daca avea să-i spună că nu voia să fie logodită cu el, Emily avea s-o înțeleagă. Dacă avea să-i spună lui Emily că voia să fugă cu Paul peste numai câteva

zile, ea avea să se teama de scandal și avea s-o îndemne să nu facă așa ceva.

— De când îl cunoști pe ducele de Claymore?

— De mai puțin de o săptămână, spuse Whitney precaut.

— Ei bine, spuse Emily atât de agitată, că

nici nu mai făcea pauze între cuvinte. Povestește-mi totul! Ești îndrăgostită de el? El e îndrăgostit de tine? N-ai fost uimită să afli cine e?

— Am fost complet uluită, zâmbi Whitney amintindu-și de oroarea și șocul pe care le avusese când aflase că

era logodită cu Clayton.

— Continuă, spuse Emily.

Încântarea ei era așa de contagioasă, încât zâmbetul lui Whitney deveni mai larg, dar dădu din cap și răspunse pe un ton ferm care o descurajă pe prietena ei să mai insiste.

— Nu e îndrăgostit de mine și nici eu de el. Mă voi mărita cu Paul. Totul este ca și aranjat.

Clayton se uită la ceasul de pe căminul din dormitorul său spațios, în timp ce valetul îl ajuta să îmbrace o cămașă albă. Ea aproape zece și el era irațional de

nerăbdător să plece către casa familiei Archibald.

— Dacă-mi permiteţi, milord, murmură Armstrong în timp ce-l ajuta să-şi pună vesta, este tare plăcut să fim din nou la Londra.

În timp ce Clayton îşi

încheia vesta, Armstrong luă din dulap o haină de seara neagră, scutură de pe ea un fir imaginar de praf, apoi o ținu pentru ca stăpânul să o poată îmbrăca. Dupa ce aranjă cămașa, Armstrong se trase înapoi puțin, pentru a-și vedea în toată

splendoarea stăpânul îmbrăcat în costumul negru de seară.

Clayton se aplecă mai aproape de oglindă pentru a verifica dacă era impecabil ras, apoi zâmbi către valet.

— Cum e, Armstrong, arăt bine?

Surprins și încântat

de amabilitatea necaracteristică ducelui, Armstrong se umflă de bucurie.

— Categoric, milord, spuse el, apoi bucuria îi fu înlocuită de tristețe, pentru că își dădu seama că domnișoara Stone era cauza bunei dispoziții a Ducelui. Pentru prima

dată, Armstrong începu se să îndoiască de înţelepciunea pariului pus cu Merae, vizitiul, dacă stăpânul se va însura sau nu cu fata.

— Să aveţi o seară plăcută, Alteţă, îi ură majordomul, când Clayton îşi puse pelerina de seară şi coborî şirul

lung de trepte care duceau către casa sa de pe strada Upper Brook. Merae, îmbrăcat în culorile casei, îi deschise ușa trăsurii, când Clayton se apropie de ea. Zâmbindu-i vizitiului și arătând către cai, Clayton spuse:

— Dacă nu merg ca

fulgerul, împușcă-i!

Emoția creștea tot mai mult în sufletul lui Clayton cu fiecare hurducătură pe care o producea străzile Londrei. Era extrem de încântat să apară la Londra cu Whitney alături. Balul familiei Rutherford, care voise

inițial să fie doar o distracție pentru ea, devenise o plăcere profundă pentru el. Își dorise s-o prezinte ca fiind a lui încă din seara balului mascat de la Armand și ce loc era mai bun să o prezinte societății londoneze, dacă nu casa prietenilor

lui?

Cu o bucurie de copil, se gândea la reacţia lui Marcus şi a lui Ellen Rutherford atunci când avea s-o prezinte pe Whitney în seara aceasta ca logodnică a lui. Prezentând-o ca logodnica lui societăţii

din Londra, nu-și încălca promisiunea făcută ei, pentru că secretul era încă păstrat la ea acasă. Cel puțin, pentru încă vreo câteva zile. Secret! se gândi el cu dezgust. Nu, el voia ca lumea să știe!

— A venit, exclamă Emily, grăbindu-se să

intre în camera lui Whitney după ce-și primise nobilul musafir. Ia gândește-te! Îți faci debutul la Londra la cel mai important bal al anului și ducele de Claymore este însoțitorul tău. Ce-aș vrea să te vadă acum Margaret Merryton!

Entuziasmul lui Emily, care crescuse pe parcursul serii era aşa de contagios, încât Whitney nu-şi putu reţine un zâmbet când se ridică să plece, aşa cum nu-şi putu controla nici bucuria inexplicabilă pe care o simţi atunci când îl văzu

pe Clayton la baza scărilor stând de vorbă cu lordul Archibald.

Clayton se uită în sus când ea începu să coboare treptele, iar ceea ce văzu îi tăie respirația și îi făcu inima să i se umple de mândrie. Îmbrăcată într-o rochie stil grecesc

dintr-un satin de culoarea aurului, Whitney avea un umăr dezgolit, iar celălalt era îmbrăcat în falduri voluptoase de material prinse într-un volan elegant. Arăta ca o zeiță de aur. Părul ei închis la culoare era împodobit cu turmaline galbene și

diamante, iar pe buze și în ochi îi strălucea un zâmbet. Clayton își spuse că nu arătase niciodată atât de provocator, atât de regal senzuală ca în seara asta. Era frumoasă, strălucitoare, fermecătoare și era a lui!

Mănuși lungi de un

auriu similar cu cel al rochiei îi acopereau brațele până la coate, iar când ajunse la baza scărilor, Clayton îi prinse mâinile într-ale sale.

— Doamne, ce frumoasă ești, șopti el.

Prinsă de vraja ochilor lui gri, Whitney

cedă în fața tentației de a se bucura cu adevărat de acea seară, care deja promitea să fie una încântătoare. Făcând un pas înapoi, ea îl măsură pe Clayton din cap până în picioare, apoi își ridică ochii verzi plini de admirație spre ai săi.

— Nici pe departe

atât de frumoasă ca tine, mă tem. Ochii îi străluciră în timp ce se prefăcea disperată.

Clayton îi puse capa de satin pe umeri și o conduse afară din casă, dându-și seama abia după ce ușa se închise în urma lor, că uitaseră să-și ia rămas bun de la

familia Archibald.

Uitându-se la ușa care se închidea, Emily oftă, plină de speranțe.

— Dacă îți dorești ceva, spuse Michael, cuprinzând-o pe după umeri, dorește-ti ca Whitney să-și păstreze capul pe umeri, nu ca ducele să și-l piardă pe

al său, pentru că asta nu se va întâmpla. Ai auzit destule bârfe ca să știi asta. Și chiar dacă și-ar pierde capul și ar vrea să treacă cu vederea faptul că ea nu are avere, el nu s-ar căsători niciodată cu o femeie mai puțin nobilă decât el. Este obligat de obiceiul

familiei să nu se însoare cu cineva cu un rang nobiliar mai mic.

Afară, noaptea era înceţoşată şi sufla un vânt rece care-i flutura lui Whitney capa. Ea se opri la jumătatea scărilor, ca să-şi tragă pe cap gluga, pentru a-şi proteja coafura. În timp

ce făcea asta, observă echipajul care aştepta în stradă.

— Dumnezeule, a ta e? spuse ea uitându-se la minunata caretă de culoare vişinie, lăcuită, cu blazonul auriu pe uşă. Sigur că este! spuse ea repede, adunându-se şi păşind alături de

Clayton pe trepte. Numai că eu nu mă gândesc la tine ca la un duce. Mă gândesc la tine, așa cum ești acasă... La mine acasă, vreau să zic, spuse ea repede, simtindu-se absurdă și nesofisticată. Apoi se opri din nou, ca să se uite nu la caretă, ci

la caii care o trăgeau, patru minunaţi armăsari gri cu coame şi cozi albe ca zăpada, care dădeau din picioare şi îşi tot agitau capetele, nerăbdători să plece.

— Îţi plac? spuse Clayton, ajutând-o să urce în careta şi aşezându-se alături de

ea.

— Dacă îmi plac? repetă Whitney în timp ce-și dădea jos gluga și se întoarse ca să-i zâmbească timid. N-am văzut niciodată asemenea animale minunate!

El o cuprinse pe după umeri.

— Atunci sunt ai tăi!

— Nu, n-aș putea să-i accept. Chiar nu aș putea...

— Acum vrei să mă privezi de plăcerea de a-ți face daruri? întrebă el cu blândețe. Mi-a făcut mare plăcere să știu că ți-am cumpărat rochiile și bijuteriile, deși tu

habar nu aveai că sunt de la mine.

Încurajată de buna lui dispoziție, Whitney puse o întrebare pe care voia de mult s-o pună.

— Cât de mulți bani i-ai dat tatălui meu pentru mine? Buna dispoziție dispăru.

— Dacă nu-mi poți

oferi altceva, măcar asta fă pentru mine. Renunță la hotărârea ta prostească de a te considera ceva ce eu am achiziționat.

Acum, că oricum pusese întrebarea și-i stricase dispoziția, Whitney voia un răspuns.

— Cât, repetă ea cu încăpățânare. Clayton ezită, apoi răspunse rece:

— O sută de mii de lire.

Mintea lui Whitney încetă să mai funcționeze. Nici în cele mai sălbatice visuri ale sale nu-și imaginase o

asemenea sumă. Un servitor câştiga 30 sau 40 de lire pe an. Chiar dacă ea şi Paul aveau să economisească tot restul vieţii lor, tot nu ar fi putut să plătească o asemenea avere. Ea îşi dorea acum din tot sufletul să nu fi pus întrebarea. În seara asta

era primul lor eveniment împreună și, dintr-un motiv oarecare, i se părea foarte important să nu-l strice. Încercând din răsputeri să readucă aerul de veselie dinainte, Whitney spuse ușor:

— Ai fost un prost, milord!

Clayton își aruncă mănușile pe scaunul din fața lor.

— Serios, spuse el cu o voce plictisită și jignitoare. De ce, doamnă?

— Pentru că, îl informă Whitney foarte serioasă, cred că nu trebuia să-i dai niciun

bănuț peste 99.000 de lire!

Privirea uluită a lui Clayton se mută pe chipul ei, apoi pe buzele ei care zâmbeau, și deodată își dădu capul pe spate și râse cu poftă, ceea ce o bucura pe Whitney.

— Atunci când un

bărbat vrea să pună mâna pe o comoară, chicoti el, trăgând-o mai aproape de el și zâmbindu-i, nu se mai zgârcește la câțiva bănuți!

Tăcerea dintre ei se adânci și amuzamentul din ochii lui fu încet înlocuit de o intensitate

liniștită. Privirile lui argintii îi susțin privirea, apoi se apleacă ușor spre ea.

— Te vreau, șopti el și buzele lui le desfăcură pe ale ei pentru un sărut profund și extrem de senzual care o lăsă pe Whitney amețită și foarte aprinsă.

Casa Rutherford era toată luminată, iar aleea care ducea spre casă era plină de carete care se îndreptau spre intrare pentru a-și lăsa ocupanții să coboare. Servitori cu făclii întâmpinau caretele și apoi îi însoțeau pe invitați la intrarea

principală.

Foarte curând, Whitney și Clayton erau și ei conduși pe scări, de către un servitor cu o făclie în mână. În foaier, un servitor le luă hainele, iar ei urcară pe treptele acoperite de covor, mărginite de buchete enorme de

orhidee albe în vaze înalte argintii.

Merseră după colţ, către un balcon şi Whitney se opri ca să privească salonul de bal de jos. Era primul ei bal londonez. Şi ultimul. Mulţimea se agita în toate părţile, vorbind şi râzând. Candelabre

uriașe reflectau caleidoscopul ameţitor de rochii colorate, multiplicate la infinit de oglinzile de pe lateralele sălii.

— Ești gata? întrebă Clayton, strecurându-i mâna pe sub braţul lui și încercă s-o tragă spre scara în spirală care

cobora în salon.

Whitney care se uita prin mulțime după Nicki își dădu brusc seama că toată lumea din sala de bal începea să se uite la ei și se trase înapoi speriată, în timp ce sute de ochi se ațintiră asupra locului unde se aflau. Zgomotul

conversației se reduse până ce nu mai rămaseră decât niște șoapte, apoi urcă din nou până la un nivel asurzitor. Whitney avea senzația cumplită că fiecare om din sala de bal fie se uita, fie vorbea despre ei. O femeie se uită la Clayton, apoi se întoarse ca să-i spună

ceva unui bărbat de lângă ea, care și el se uită la rândul lui la Clayton, apoi se scuză în fața celor cu care vorbea și se îndreptă în direcția balconului unde erau ei.

— Toată lumea se holbează la noi, șopti Whitney.

Complet indiferent

față de agitația pe care o creau, Clayton se uită scurt la invitați, apoi reveni la chipul frumos al lui Whitney care era întors spre el.

— Văd asta, spuse el, în timp ce bărbatul distins, care presupusese Whitney, trebuia să fie gazda, urcă și ultima

treaptă spre balcon.

— Clayton, râse Marcus Rutherford. Unde dracului ai fost? Începusem să cred zvonurile că ai dispărut de pe faţa pământului!

Whitney ascultă cum cei doi bărbaţi, care erau evident prieteni, se salutau reciproc. Lord

Ruthedord era și părea a avea vreo 37 de ani și avea niște ochi albaștri extrem de perceptivi. Fără vreun avertisment, ochii aceia albaștri se opriră asupra ei, examinând-o cu o admirație pe care nu și-o ascundea.

— Și cine este această

minunată creatură de lângă tine? întrebă el. Pot să mă prezint ei?

Uitându-se nesigură la Clayton, Whitney se sperie când îl văzu uitându-se la ea cu o privire plină de mândrie.

— Whitney, spuse el, dă-mi voie să ți-l prezint

pe prietenul meu, lordul Marcus Rutherford. Uitându-se la mâna lui Whitney care încă stătea prinsă bine în mâna lordului Rutherford, Clayton încheie... Marcus, te rog, ia mâna de pe viitoarea mea soție, domnișoara Whitney Stone.

— Whitney, repetă Marcus Rutherford. Ce nume neobișnuit... Un zâmbet plin de neîncredere înflori pe chipul lui după ce se opri în mijlocul frazei și se uită fix la Clayton. Oare te-am auzit eu bine?

Clayton își înclină

capul ușor și privirile lui Rutherford se întoarseră asupra lui Whitney.

— Vino cu mine, draga mea, spuse el trecând mâna lui Whitney după brațul său. Așa cum poate c-ai remarcat, sunt vreo șase sute de oameni acolo care abia așteaptă să afle

cine eşti.

Pentru că Clayton părea să fie de acord s-o lase să plece cu Marcus Ruthedord, Whitney prelua conducerea.

— Milord Rutherford, spuse ea, uitându-se rugător la Clayton, noi am vrea să mai ţinem o vreme

secretă apropiata noastră căsătorie.

Se uită așa de netericită la Clayton, încât el, fără tragere de inimă, renunță la planul de a o prezenta tuturor ca pe logodnica lui.

— Vrem să rămână un secret o vreme, Marcus, spuse el.

— Cred că ești nebun, îi spuse lordul Rutherford, dar eliberă mâna lui Whitney. Nu vei putea păstra acest trofeu al tău secret mai mult de o zi. De fapt, spuse el uitându-se către mulțimea care, la rândul ei, privea ceea ce se întâmpla în balcon, nu

vei reuși asta nici măcar o oră. El mai aşteptă un moment, sperând evident că Clayton avea să cedeze, apoi se întoarse ca să plece jos, în salon, întrebând:

— Măcar Lady Rutherford poate afla? Deja m-a însărcinat să aflu cine este frumoasa

femeie care e alături de tine.

Înainte ca Whitney să poată obiecta, Clayton aprobă din cap. Având senzația dezastrului care se apropia, ea se întoarse cu o privire disperată către el și-i spuse:

— Și acum, fii atent

ce se întâmplă.

Lordul Rutherford se duse direct la o roșcată uimitor de frumoasă, o luă deoparte și-i spuse ceva, apoi femeia se uită la ei în semn de bun venit și îi gratulă cu un zâmbet complice. Așa cum se așteptase Whitney, în momentul

în care Lord Rutherford plecă de lângă ea, Lady Rutherford se grăbi către o altă femeie și se aplecă pentru a-i spune ceva la ureche și capul femeii se ridică spre Clayton și Whitney, făcând o pauză de o secundă înainte de a ridica evantaiul în

dreptul buzelor pentru a vorbi cu doamna de lângă ea.

O spaimă rece îi gâtuia lui Whitney glasul.

— Cam atât despre păstrarea secretului. Ea spuse aceste cuvinte și căută pe cineva care să-i spună unde se poate

aranja puțin. Prea rănită, pentru a-i mai păsa ce credea Clayton despre ceea ce făcea ea, fugi spre sala indicată și închise ușa, lăsându-l singur în balcon.

Ochii îi erau plini de panică în timp ce se privea pe sine în oglinda de pe unul dintre pereți.

Era o nenorocire! Un dezastru! Invitații de la bal îl știau pe Clayton, erau prietenii lui. În următoarele 15 minute, toți aveau să știe că ea era logodnica lui și, într-o săptămână, toată Londra avea să afle. Când avea să fugă cu Paul, ei aveau să știe că

îl sfidase pe Clayton și fugise de el ca să scape de căsătoria cu el. Doamne! înainte ca toate astea să se termine, Clayton avea să fie umilit în public. Nu suporta să-i facă una ca asta. Și chiar dacă ar suporta, se temea să facă așa ceva. Dacă avea să-l

umilească public, răzbunarea lui avea să cadă asupra ei cu o forță devastatoare. Ea tremură doar gândindu-se la furia inevitabilă și la puterea fantastică pe care o avea și care ar fi putut lovi în ea și în familia ei, chiar și în mătușa Anne și unchiul

Edward.

Whitney se luptă pentru a-și controla panica. Nu putea sta ascunsă în această sală de toaletă, ca o isterică și nici nu putea pleca de la bal. Prinzându-se în brațe, începu să se plimbe cu pași nervoși pe covorul întins pe jos,

luptându-se cu teama și impunându-și să gândească logic și clar. În primul rând, își spuse ea, Clayton evitase să se căsătorească mulți ani până acum. Dacă nu avea să se căsătorească cu ea, lumea nu avea oare să presupună că ea își pierduse farmecul pe

care-l avea în fața lui și că el, și nu ea se retrăsese? Sigur că așa aveau să creadă, mai ales dacă descopereau că ea nu avea nici avere și nici proveniență aristocratică.

Nodul dureros din stomacul ei începu să se micșoreze. După câteva

minute de contemplare, își dădu seama că Clayton refuzase să-i permită lordului Rutherford s-o prezinte ca pe viitoarea lui soție și lăsase ca apropiata lor căsătorie să fie doar un zvon neconfirmat. Și oare nu era Londra, la fel ca și Parisul, mereu

plină de zvonuri care foarte curând erau uitate? Emily spunea că așa era. Se simțea mult mai bine.

Inima ei tresări când își aminti cât de mândru părea Clayton de ea atunci când o prezentase lordului Rutherford ca logodnică a lui.

Niciodată în toate aceste săptămâni, Clayton nu pomenise nimic despre dragoste sau măcar despre faptul că ţinea la ea, cu toate astea nu aveai cum să confuzi expresia de pe chipul lui, din seara asta. El ţinea la ea şi nu puţin. Nu voia să-l facă de râs.

Îi datora mai mult decât să-l facă de râs ascunzându-se în cameră. Cel puțin în seara asta, ea ar fi trebuit să se prefacă că are aceleași sentimente pentru el.

După ce luă această decizie, Whitney își controlă expresia feței și

își studie imaginea în oglindă. O tânără extrem de frumoasă o privea din oglindă cu bărbia ușor ridicată spre ea.

Mulțumită, se îndreptă spre ușă, în timp ce auzi voci din încăperea alăturată, unde se servea

șampanie.

— Rochia ei este de la Paris, spuse o voce de femeie.

— Dar cu un nume ca Whitney Stone, trebuie să fie englezoaică, spuse o altă voce. Poţi să crezi bârfa asta, că sunt logodiţi?

— Categoric, nu.

Dacă o fată are destulă minte, încât să fie cerută de nevastă de Claymore, atunci știe și că trebuie să trimită imediat un anunț la Times. Nu cred că Claymore ar da înapoi în fața unei casatorii deja anunțate.

Certându-se în gând pentru că trăgea cu

urechea, Whitney vru să plece, dar se opri când ușa se deschise din nou și se auzi încă o voce.

— Sunt logodiți, puteți fi sigure! spuse cu emfază a treia persoană. Lawrence și cu mine am vorbit cu lordul și suntem convinși că e adevărat.

— Vrei să spui că Claymore a confirmat logodna?

— Nu fi proastă. Știi bine cât de enervant de secretos este Claymore mai ales atunci când știe că cineva vrea să se amestece în treburile sale.

— Și atunci, ce te

face să fii așa de convinsă că e logodit cu ea.

— Două lucruri. În primul rând, când Lawrence a întrebat unde s-au cunoscut, Claymore a zâmbit într-un fel care a făcut-o pe Vanessa Standfield să pălească... Știți bine că

Vanessa spunea că el era pe punctul de a-i cere să se mărite cu el, când a trebuit să plece pe neașteptate în Franța. Ei bine, acum, Vanessa a ieșit de proastă, pentru că se pare că el a plecat în Franța, pentru a se întâlni cu domnișoara Stone. El a recunoscut

că a cunoscut-o cu câțiva ani în urmă. Oricum, atunci când Claymore vorbește despre domnișoara Stone, strălucește de mândrie.

— Nu cred că Claymore poate străluci așa, spuse a doua voce.

— Bine, atunci

gândește-te că-i lucesc ochii.

— Asta pot să cred. Și care e al doilea motiv?

— Privirea pe care i-a aruncat-o lui Esterbrook atunci când acesta l-a rugat să-l prezinte domnișoarei Stone. Credeți-mă, era o privire atât de rece, că am

impresia că Esterbrook a făcut focul pentru a se mai încălzi.

Incapabilă să mai stea acolo, Whitney deschise ușa. Un zâmbet ușor îi înflori în ochi și pe chip și, atunci când trecu pe lângă cele trei femei uluite, le salută cu o înclinare a capului.

Clayton era exact acolo unde îl lăsase, în balcon, dar înconjurat de multe femei și de mulți bărbați. Chiar și așa, Whitney nu avu nici o problemă să-l găsească, pentru că era mai înalt ca toată lumea. Ea încerca să stabilească dacă era mai bine să

rămână unde era sau să meargă la Clayton, când el se întoarse și o văzu. Fără vreo altă vorbă, înclină capul în direcția celor cu care era și plecă din mijlocul lor spre Whitney.

În timp ce coborau treptele spre sala de bal, muzicienii începură să

cânte acordurile unui vals, dar în loc să danseze, Clayton o conduse către un alcov care era ascuns de sala de bal de o perdea prinsă frumos într-o pade.

— Vrei să dansezi, întreba Whitney curioasă. El chicoti și

dădu din cap.

— Ultima dată când am dansat vals cu tine, ai vrut să mă lași în mijlocul dansului.

— Ceea ce și meritai, îl tachină Whitney, ignorând oaspeții care se uitau la ei.

Intrară în separeu și Clayton luă două pahare

de șampanie de pe o tavă de pe masa de lângă ei. Îi dădu unul ei, iar pe celălalt îl ridică în direcția celor care se uitau la ei.

— Curaj, scumpa mea, zâmbi el. Vin!

Whitney goli paharul de șampanie și mai luă unul de pe tavă. Pentru

curaj.

Veniră spre alcov fără încetare, câte şase sau opt, încercând să afle unde fusese Clayton şi făcându-i invitaţii. Pe Whitney o tratau cu un amestec de speculaţie ascunsă şi prietenie extremă. Fură însă şi câteva momente în care

Whitney simți gelozie răutăcioasă în atitudinea unora dintre femei. Și nici nu era de mirare, își spuse ea privindu-l pe Clayton peste marginea celui de-al patrulea pahar de șampanie. Arăta ameţitor de frumos în costumul lui negru care se potrivea

foarte bine staturii lui înalte, cu umeri laţi. Fără îndoială, multe dintre femei îşi doreau să-l aibă alături şi să se bucure de masculinitatea pe care o emana el, să ştie că vraja acelor ochi gri avea să se reverse în ochii lor.

În timp ce se gândea

la toate astea, el se uită la ea în mijlocul conversației lui cu prietenii, și un val de căldură și fericire care nu avea nimic de-a face cu șampania o cuprinse pe Whitney. Să-l vadă așa, relaxat și râzând în mijlocul societății bune din Londra care-l

admira și-l curta, o făcea pe Whitney să-i vină greu să creadă că era același om care alergase după ea pe Alergare Periculoasă și vorbise despre rocile preistorice cu unchiul ei enervant.

Când, în cele din urmă, avură un moment de intimitate, Whitney

îi zâmbi.

— Cred că este deja stabilit că sunt amanta ta.

— Să știi că te înșeli, spuse el și privirile îi căzură pe paharul aproape gol de șampanie din mâna ei. Ai mâncat ceva azi?

— Da, spuse

Whitney. Era uimită de grija lui, dar nu se gândi prea mult la asta, pentru că muzica reîncepuse și lordul Rutherford și alți cinci bărbați se îndreptau spre ea pentru a o invita la dans.

Clayton o urmă și se sprijini cu un umăr de un stâlp, privind-o cum

se îndrepta spre ringul de dans. Poate că Whitney credea că lumea își imagina că era amanta lui, dar el avea grijă ca ei să știe că era logodnica lui. Știau cu toţii că el nu avea obiceiul să privească cu drag la femeile pe care le însoţea la baluri şi nici

să sprijine stâlpi în timp ce ele dansau. Făcând asta acum, își anunța lumii logodna la fel de clar ca și cum ar fi fost tipărită în Times.

De ce era așa de important să le spună tuturor, în această seară, că Whitney era a lui, nu știa. Își spuse că o făcea

pentru că nu voia ca Esterbrook și alții să o curteze, dar era mai mult decât atât. Îi intrase în sânge. Zâmbetul ei îi încălzea inima și cea mai inocentă atingere a ei, trezea în el dorințe aprinse. Avea o senzualitate

provocatoare, o sofisticare naturală și era extrem de vie, ceea ce-i atrăgea pe bărbați, iar el voia ca toți să știe că ea era a lui.

Se uită la ea, gândurile ducându-se către noaptea ce avea să urmeze curând, când părul ei avea să se

reverse peste pieptul lui dezgolit, iar trupul ei avea să cunoască extazul sub greutatea lui. În trecut preferase femei experimentate în arta dragostei, creaturi pasionate care știau cum să-i ofere plăcere și știau și să o primească, femei care să-și recunoască

dorințele față de ele însele și față de el. Dar acum era scandalos de fericit că Whitney era o fecioară lipsită de experiență. De fapt, îi făcea mare plăcere să se gândească la noaptea nunții, când avea s-o transforme cu tandrețe din fată în femeie,

oferindu-i plăcere până ce ea avea să geamă în braţele lui.

Trei ore mai târziu, Whitney dansase cu mai mulţi bărbaţi decât îşi putea aminti, băuse şampanie, mai multă decât băuse vreodată şi se simţea veselă şi puţin ameţită, atât de veselă şi

ameţită, încât nici măcar încruntarea lui Clayton atunci când acceptă al doilea dans cu lordul Esterbrook nu-i strică dispoziţia. De fapt, ea era convinsă că nimic nu-i putea strica seara, până ce se uită peste umărul lui Esterbrook şi văzu că

Clayton dansa cu altcineva. Tânăra din brațele lui, care se uita la el cu ochi languroși, era o blondă frumoasă, ale cărei rotunjimi erau bine puse în valoare de o rochie de culoarea safirului, având diamante și safire ce-i străluceau printre bucle.

Un val de gelozie o lovi pe Whitney.

— Numele ei este Vanessa Standfield, îi spuse lordul Esterbrook cu o satisfacție maliţioasă în voce.

— Sunt un cuplu fenomenal, reuși să spună Whitney.

— Vanessa așa crede.

Privirea lui Whitney se înceţoşa când îşi aminti de discuţia pe care o auzise mai devreme. Vanessa Standfield se aştepta să fie cerută de nevastă de Clayton înainte ca el să plece în Franţa. Fără îndoială, Clayton îi dăduse motive să creadă

asta, se gândi Whitney și simți o nouă împunsătură de gelozie. Dar apoi își aminti că Clayton o ceruse pe ea de nevastă, nu pe Vanessa Standfield și se simți din nou minunat.

— Domnișoara Standfield este foarte frumoasă, spuse ea.

Sprâncenele lui Esterbrook se ridicară ironic.

— Vanessa nu a fost chiar la fel de darnică în complimente, atunci când v-a remarcat, acum câteva momente, domnișoară Stone. Dar ea este convinsă că dumneavoastră ați smuls

o ofertă din partea lui Claymore. Așa este? întrebă el brusc.

Whitney era așa de uluită de tupeul pe care îl avea acest om, încât nici nu se putu enerva. De fapt, era chiar amuzată.

— Nu știu de ce, dar nu prea pot să-mi

imaginez că cineva poate smulge ceva de la el. Dumneata poți?

— Haideți, spuse Esterbrook, nu sunt destul de naiv ca să cred că nu mi-ați înțeles întrebarea.

— Iar eu, spuse Whitney ușor, nu sunt destul de naivă încât să

cred că trebuie să răspund la ea.

Cu excepția lui Esterbrook, toți ceilalți parteneri de dans fuseseră foarte politicoși și foarte atenți și curtenitori, dar dansul și conversația începură s-o obosească. Se trezi că-și dorea să fie alături de

Clayton. Ea refuză încă o invitație la dans și-i ceru domnului s-o conducă la Clayton.

Ca de obicei, Clayton era înconjurat de oameni, dar, fără a întrerupe conversația, o trase spre el, în cercul de prieteni și o ținu alături de el. Era un gest

oarecum posesiv, dar relaxat, care-i dădu lui Whitney o stare de bine, la fel ca și următoarele două pahare de șampanie.

— Ce s-a întâmplat cu Esterbrook? întrebă el sec puțin mai târziu. Mă așteptam să te invite la al treilea dans.

Whitney clipi...

— M-a invitat, dar l-am refuzat.

— Pentru a evita bârfele?

Un zâmbet inconștient provocator îi înflori pe buze când dădu din cap ca să nege.

— Am refuzat pentru că știam că nu vrei să

dansez cu el ultimul dans și știam că, dacă aș fi făcut-o, ai fi răspuns dansând cu domnișoara Standfield.

— Foarte inteligent din partea ta, o complimentă el ușor.

— Și foarte pervers din partea ta! îi admonestă Whitney

râzând. Apoi își dădu seama că ea tocmai recunoscuse că era geloasă.

— Draga mea, auzi glasul lui Nicki în spatele ei. Ai decis să cucerești și Londra la fel cum ai cucerit Parisul?

— Nicki, spuse ea uitându-se la chipul

care-i fusese atât de drag mult timp. Mă bucur să te văd! zise în timp ce el îi prinse ambele mâini într-un gest familiar. L-am întrebat pe lordul Rutherford daca ești aici și mi-a spus că ai fost reținut la Paris și că vei ajunge mâine.

— Am ajuns aici

acum o oră.

Whitney se întoarse către Clayton intenționând să-l prezinte lui Nicki, dar era clar că ei deja se cunoșteau.

— Claymore, nu-i așa? întrerupse Nicki prezentarea, ochii lui măsurându-l pe Clayton

critic.

Reacţia lui Clayton fu o înclinare a capului, urmată de un zâmbet ironic, pe care Whitney îl simţi ca fiind menit fie să-l înfurie, fie să-i intimideze pe Nicki. Whitney, care nu văzuse niciodată un bărbat reacţionând aşa, simţi

nevoia să fugă să se ascundă și, în același timp impulsul dat de șampanie, de a chicoti fața de ostilitatea masculină pe care ea o provocase.

— Dansează cu mine, spuse Nicki, nesocotind cu aroganță eticheta care cerea să-l întreba

mai întâi pe Clayton dacă nu cumva avea ceva împotrivă.

De vreme ce Nicki deja o trăgea spre ringul de dans, Whitney se uită neajutorată către Clayton.

— Ne scuzi, te rog? întrebă ea.

— Sigur, spuse

Clayton.

În momentul în care Nicki o prinse în braţe, tot trupul lui protestă.

— Ce faci tu cu Claymore? Şi înainte ca ea să poară răspunde, continuă... Omul acela este un...

— Vrei să spui că este un om îngrozitor atunci

când este vorba de femei? întrebă Whitney luptându-se să se elibereze.

Nicki aproba și Whitney continuă să-l tachineze.

— Este un pic cam arogant, nu? Și este și foarte frumos și fermecător.

Ochii lui Nicki se micşorară, dar Whitney râdea cu poftă.

— Nicki, seamănă foarte tare cu tine!

— Cu o singură diferenţă, spuse Nicki, aceea că eu m-aş căsători cu tine!

Whitney aproape că-i acoperi gura râzând cu

pofta.

— Nu-mi spune asta, Nicki. Nu aici, nu acum! Nu ți-ar veni să crezi în ce situație sunt.

— Nu este ceva de râs, spuse Nicki aprig.

— Nimeni nu știe mai bine ca mine, chicoti Whitney. Nicki îi studie chipul într-o

liniște încruntată.

— O să rămân la Londra, anunță el. Am niște afaceri de încheiat cât stau aici, la niște prieteni. Mi-ai spus că ai angajamente în următoarele două săptămâni. La finalul acelor doua săptămâni, vom discuta din nou

despre căsătorie. Atunci când vei avea mintea mai limpede.

Prinsă între oroare și amuzament, Whitney nu protestă și-l lăsă s-o conducă înapoi la Clayton, unde mai bău șampanie și începu să se gândească la situația în care era și care devenea

tot mai complicată și mai periculoasă cu fiecare moment.

Clayton ceru să i se pregătească de îndată careta, apoi o luă în brațe pentru un ultim dans.

— Ce te amuză așa de tare, micuțo? întrebă el zâmbindu-i și ținând-o

mult mai aproape de el decât s-ar fi cuvenit.

— Totul, râse Whitney. De pildă, când eram mică eram convinsă că nimeni nu se va însura cu mine. Și acum Paul vrea să se însoare cu mine, Nicki spune că ar vrea și, desigur, tu spui că o s-o

faci. După ce se gândi un moment, spuse: aș vrea să mă mărit cu toți trei, pentru că sunteți foarte simpatici. Se uită la el pe sub genele lungi și continuă... Presupun că nu ești deloc gelos, nu?

Clayton se uită la ea insistent:

— Ar trebui să fiu?

— Ar trebui, să știi! spuse ea veselă. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-mi flata amorul propriu, pentru că eu am fost geloasă când ai dansat cu domnișoara Standfield. Apoi deveni serioasă, își coborî vocea și spuse: aveam pistrui

când eram mică.

— Nu se poate, spuse Clayton exagerând șocul.

— Ba da, mii. Chiar aici, spuse ea și întinse un deget să-i arate un loc din apropierea nasului, de era să-și scoată un ochi.

Un chicot scăpa din gâtul lui Clayton și îi

prinse mâna, pentru a nu-și scoate cumva ambii ochi.

— Și, continuă Whitney pe un ton de ziceai că recunoștea toate păcatele, aveam obiceiul să mă cațăr în copaci. Toate celelalte fete spuneau că ele sunt prințese, iar eu ziceam

că sunt maimuță. Ea își dădu capul pe spate și se aşteptă să vadă condamnare în ochii lui Clayton, dar el îi zâmbea ca și cum ea ar fi fost ceva rar și fin.

— Mă simt foarte bine în seara asta, spuse ea vrăjită de tandrețea din ochii lui.

O oră mai târziu, Whitney se lăsă comod pe bancheta din catifea din careta lui Clayton, ascultând zgomotul copitelor cailor pe străzile Londrei. Încercă să închidă ochii, dar simţi că ameţeşte, aşa că-i deschise din nou. Se concentră asupra

luminii din lampa de la careta.

— Șampania e foarte bună, murmură ea.

— Nu vei mai crede la fel și mâine, râse Clayton, luând-o în brațe.

Prinzându-se de brațul lui pentru a-și păstra fragilul echilibru,

ea urcă treptele către casa familiei Archibald și privi către cerul care începea să se lumineze de ziuă. La intrare, Clayton se opri.

Whitney își dădu seama că el aștepta ceva și nu se mai uită la cer, ci la chipul lui. Ochii ei se micșorară în timp ce

se uitau la buzele lui care zâmbeau. Cu o voce plină de demnitate jignită, ea întrebă:

— Te gândești că am băut prea mult?

— Deloc. Sper că ai cheie.

— Cheie, repetă ea.

— Pentru ușă.

— Desigur, declară ea

mândră.

După ce trecură câteva momente, el chicoti:

— Mi-o dai?

— Ce să-ți dau? întrebă Whitney încercând cu disperare să se concentreze. Da, cheia, desigur... Ea se uită în jur încercând să-

și amintească unde lăsase gentuța minusculă și o descoperi pe umăr. Se strâmbă și spuse: doamnele nu poartă așa genţile, o luă și începu stângaci să caute cheia, până ce, în cele din urmă o găsi.

În holul întunecat de la intrare, Whitney se

întoarse brusc spre el, îi spuse noapte bună lui Clayton, aprecie greșit distanța dintre ei și se lovi de pieptul lui. Brațul lui puternic o prinse și o susținu. Ea s-ar fi putut trage, dar rămase acolo, inima începând să-i bată cu putere, în timp ce ochii

lui gri se aţinteau asupra buzelor ei, privindu-le pentru un moment fără sfârşit. Apoi îşi lăsa capul spre ea.

Gura lui se deschise peste a ei, mâinile lui se plimbau intim pe spatele ei, apoi pe coapsele ei, trăgând-o tot mai aproape de

trupul lui musculos. Whitney se încorda când simţi presiunea bărbăţiei lui întărite, apoi îl prinse pe după gât şi-i răspunse la sărut, bucurându-se de limba lui care-i depărtase buzele şi pătrunsese în gura ei, retrăgându-se uşor, apoi

intrând la loc, într-un ritm foarte incitant și atât de sugestiv, încât ea simți că trupul lui întreg pătrundea într-al ei.

Amețită, se retrase, apoi fu dezamăgită că el îi dăduse drumul așa de ușor. Trase aer în piept, deschise ochii și văzu doi Clayton-i care se

uitau la ea.

— Ești foarte îndrăzneț, domnule, îl admonesta ea sever, apoi strică totul cu un chicotit.

— Este de înțeles de ce, de vreme ce pari a-mi considera atenția mai puțin respingătoare azi, zâmbi el impedinent.

Whitney zâmbi la această remarcă.

— Cred că așa e, spuse ea șoptind. Și, știi ceva? Cred că săruți la fel de bine ca Paul, și cu acest aparent compliment, începu să urce treptele. Se opri și se gândi puțin... De fapt, spuse ea, uitându-se la

Clayton, cred că săruți la fel de bine ca Paul, dar nu sunt sigură până ce nu se va întoarce. Când va veni, o să-i cer să mă sărute ca tine, ca să pot compara. O să fac un experiment științific, mai adăugă ea.

— Ba pe dracu'! pe jumătate strigă, pe

jumătate râse Clayton.

— Dacă vreau, o să fac! spuse Whitney încruntându-se. O palmă se opri familiar pe fundul ei. Whitney se întoarse cu mâna ridicată intenţionând să-l plesnească peste fată. Din păcate, ţinta ei nu fu prea bună, ea lovi

peretele de pe care desprinse un tablou care ateriza pe podeaua lustruită.

— Uite ce-ai făcut, spuse ea. O să trezești toată casa! Se întoarse și fugi sus pe scări.

Trei servitori stăteau lângă masa care era

plină cu platouri cu ouă, șuncă, costiță, felii de carne tăiată subțire, chifle proaspete și trei feluri de cartofi, precum și alte feluri pe care Emily le comandase seara trecută întrebându-se cu ce se cuvenea să servești un om de rangul ducelui de

Claymore. Ei așteptau ca Whitney să coboare să li se alăture la masa, la care ducele fusese invitat din ziua precedentă. Emily amesteca în cana de ceai și, în timp ce-l studia pe duce, visa la cum ar fi fost ca Whitney să devină ducesă de

Claymore.

— Se pare că musafira noastră va dormi toată ziua, spuse Michael.

Emily văzu privirea pe care lordul i-o arunca soţului ei când spuse:

— S-ar putea ca Whitney să îndure efectele serii trecute.

— Nu știam că s-ar putea să se simtă rău, spuse Emily. Mă duc sus să văd.

— Nu, spuse Whitney, sunt aici.

La auzul sunetului vocii ei, cei trei se întoarseră. Ea stătea în cadrul ușii, ținându-se de tocul acesteia și

legănându-se ușor, ca și cum nu s-ar fi putut ține pe picioare. Alarmată, Emily îi trase un scaun, dar ducele deja se ridicase din scaunul lui și traversă camera.

Cu un zâmbet cunoscător, Clayton îi studie chipul palid.

— Cum te simți,

micuțo? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt, șopti ea uitându-se la el acuzator.

— O să te simți mai bine dacă vei mânca, îi promise el și o conduse spre masă.

— Nu, o să mor!

CAPITOLUL 22

Era pe jumătate convinsă chiar și când trăsura lor se îndepărta de casa lui Emily din Londra.

— Știi, șopti ea cu tristețe, nu mi-a plăcut

niciodată șampania.

Râzând zgomotos, Clayton o cuprinse pe după umeri și-i apăsă capul pe umărul lui.

— Sunt surprins să aud asta, o tachina el.

Oftând, Whitney închise ochii și dormi până aproape de casă, strângând din când în

când brațul lui Clayton, când se zguduia mai tare trăsura.

Se trezi revigorată și oarecum rușinată.

— Nu m-am însoțit tocmai cu cine trebuia, se scuză ea, zâmbindu-i jenată lui Clayton. Dac-ai vrea să vii la cină, aș...

— Trebuie să mă

întorc la Londra în seara asta, o întrerupse el.

— În seara asta? repetă Whitney, luând o poziție țeapănă. Cât vei fi plecat?

— O săptămână.

Whitney se simți cuprinsă de exaltare și-și feri, în grabă, chipul de privirile lui. Dacă

Clayton avea să fie la Londra, ea și Paul ar fi putut fugi în Scoția, fără sa se teamă că avea să afle în timp util și să purceadă pe urmele lor. Plecarea lui la Londra tocmai acum era un mare noroc. Era o binefacere! O binecuvântare!

Era o catastrofă.

Ușurarea pe care-o resimțise se transformase acum în panică, iar Whitney simțea iar cum îi plesnește capul. Dumnezeule Mare, Clayton se întorcea la Londra. Ca orice gentleman, probabil

avea să-și petreacă serile prin cluburi, cinând sau jucând cărți cu prietenii și cunoștințele. Prin acele cluburi sigur aveau să fie și bărbați care participaseră la balul familiei Rutherford și auziseră zvonuri despre logodna sa. În atmosfera de cârdășie din club,

prietenii-l vor forța, evident, să confirme sau să infirme zvonurile. Whitney aproape că și-l putea imagina pe Clayton zâmbind și spunându-le că totul era adevărat. Și dacă o va face, avea să fie de râsul tuturor când ea va fugi cu Paul.

Copleşită de tristeţe, Whitney închise strâns ochii. Cât de tare s-ar fi temut de răzbunarea lui Clayton, care avea să fie şi mai teribilă fiindcă-l umilise public, se temea şi mai tare să fie ea cauza acelei umilinţe publice. Nu putea suporta gândul ca acel

bărbat mândru să fie luat în derâdere și batjocorit. Nu făcuse nimic să merite asta. Cu o seară înainte, văzuse cât de mult îl respectau și-l admirau cu toții. Iar acum, din cauza ei, avea să fie umilit în fața tuturor.

Whitney își încleșta

palmele în poală. Poate va reuși să prevină un scandal public. Paul trebuia să se întoarcă acasă mâine seară. Dacă fugeau în seara de a doua zi, l-ar fi putut înștiința pe Clayton aproape instantaneu și cu cât ar fi aflat mai curând de fuga ei, cu

atât s-ar fi lăudat mai puțin că o ceruse.

Evident, avea să se asigure că nu va primi mesajul ei în timp util să plece după ea. Cu un tot mai mare nod în gât hotărî că alegerea momentului avea să fie esențială. Oricât de obosit de pe drum ar fi

fost Paul, trebuiau să plece la câteva ore dupa întoarcerea lui. Odată ce Clayton avea să afle de fuga ei, nu va mai spune nimănui că se logodise cu ea. Ar fi putut respinge cu un zâmbet batjocoritor zvonurile despre logodnă și și-ar fi putut face intrarea la

evenimentele publice însoţit de una dintre femeile frumoase care tânjeau după el. Şi cu asta totul s-ar fi sfârşit! Toata lumea avea să creadă că logodna lui cu o fetişcană săracă de teapa lui Whitney Stone fusese o biata glumă, un zvon ridicol.

Paul. I se frângea inima când se gândea că îi va spune că trebuiau să fugă. Nu va vrea s-o facă. Se va gândi la cum îi va fi ei distrusă reputația de un astfel de scandal. Fusese atât de fericit în seara petrecerii tatălui ei, când îi vorbise despre planurile pe care

le avea pentru ei și de îmbunătățirile pe care voia să le facă în casă și-n grădină spre a-i face pe plac.

Clayton îi prinse bărbia în palmă, iar Whitney tresări agitată.

— Când sosește Sevarin, zise el pe un ton ce nu mai lăsa loc de

comentarii, vreau să-l anunţi numaidecât că nu te vei mărita cu el. Nu voi permite ca oamenii să creadă că viitoarea mea soţie a fost logodită cu altul. Poţi să-i dai lui Sevarin ce motiv vrei tu pentru care-i respingi oferta, cât timp îi spui imediat.

Ai înțeles?

— Da, șopti Whitney.

Clayton îi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare.

— Vreau să-ți dai cuvântul.

— Pă...

Whitney înghiți în sec, profund impresionată că el

credea că și ea avea un simț al onoarei la fel de puternic ca al lui. Ridică, încet, ochii spre el, simțindu-se cel mai rău om pentru că-i trădase încrederea.

— Îți dau cuvântul meu.

Expresia feței i se înmuie și o privi cu o

blândețe de nesuportat.

— Știu cât de greu îți va fi să-i spui, micuțo. Promit să mă revanșez într-o bună zi.

Lacrimile îi ardeau fundul ochilor, iar mușchii gâtului i se încordară pe când el îi desenă, tandru, linia elegantă a obrazului.

— Mă ierți? o întrebă el șoptit.

Ea să-l ierte pe el? Whitney simți cum emoții violente pun stăpânire pe ea, iar pentru o clipă chiar se gândi să se lase pradă brațelor lui puternice și să-și plângă amarul confuz. Însă dădu doar

din cap și-l privi încercând să-și imprime în memorie chipul lui, așa cum era în acea clipa – căci dacă avea să-l mai revadă vreodată, știa că expresia lui avea să fie de ură pură.

Intraseră pe drumul spre casa ei, iar Whitney își trase amorțită

mănușile.

— De ce te întorci așa curând la Londra? îl întrebă ea, pe măsură ce ceasul despărțirii finale și dureroase era tot mai aproape.

— Fiindcă azi dimineață m-am întâlnit cu directorii companiei mele și trebuie să iau

unele decizii, după ce mă întâlnesc și cu cei de la Londra. E vorba doar să alegem cele mai bune investiții în care să plasăm o sumă de bani destul de importantă, o liniști el. Contrar bârfelor pe care le-ai auzit pe seama mea la petrecerea tatălui tău,

nu duc o viața de desfrâu. Am șapte moșii, o mie de chiriași și o sută de interese de afaceri și toate au de suferit de pe urma lipsei mele de atenție, pe care ți-am dedicat-o întru totul ție, ursulețul meu.

Trăsura se opri în fața casei ei, iar valetul veni

să deschide portiera și să coboare scărița. Whitney dădu să se întoarcă spre portieră, însă vocea liniștită a lui Clayton o opri.

— Afacerile nu mă vor reține prea mult timp la Londra, însă m-am gândit că vei vrea să fii o vreme singură după

ce-l vei înfrunta pe Sevarin. Dacă nu trimiți după mine la Londra, voi rămâne acolo până duminică, de mâine într-o săptămână.

Din moment ce-i spusese unde-l poate găsi la Londra, Whitney simți în vocea lui speranța rezervată că

avea, într-adevăr, să trimită după el înainte de sfârșitul săptămânii și-l apucă ușor, cu mâna tremurândă, de mânecă, dornică să-l implore să o ierte și să o înțeleagă.

— Clayton. Eu... Văzu câtă plăcere îi aducea atingerea ei voită și felul în care-i rostea numele

de botez, dar rosti:

— Călătorie plăcută, atât reuși să-i spună, desprinzându-se apoi de lângă el și coborând repede din trăsura.

De îndată ce ajunse în odaia ei. Whitney trimise un bilet la Paul acasă, cu ordin ca, indiferent la ce oră sosea

domnul Sevarin. Să i se dea biletul. În bilet îl rugă să-i trimită vorbă că s-a întors, apoi să meargă de îndată în vechea căsuță de vânătoare, unde i se va alătura și ea. Acolo vor avea intimitate și-i va putea explica necazul ei. Să-i explice necazul ei!

Cum Dumnezeu va reuși, oare, să găsească cuvintele cu care să-i explice? se întreba ea mâhnită.

Până la lăsarea serii, tot nu primise vorbă de la Paul.

Pe când se îmbrăca de culcare, Whitney dădu de două ori să

coboare în hol și să-i ceară mătușii ei ajutorul să fugă. De fiecare data, conștiința a avertizat-o că mătușa Anne nu avea să fie în veci de acord cu fuga, oricând de presante ar fi fost motivele lui Whitney. Mătușa Anne s-ar fi gândit doar la modul

ireversibil în care o astfel de fugă în ascuns ar fi afectat reputaţia lui Whitney. N-ar fi putut înţelege niciodată că Whitney nu putea, pur şi simplu nu putea acţiona ca o laşă şi să-l dezamăgească pe Paul, nici chiar de-ar fi vrut, iar ea nici măcar nu

voia, își spunea Whitney în sinea ei, fără prea multă convingere. El o iubea și se baza pe ea.

Cum nici Clarissei nu-i putea încredința secretul ei, Whitney își împacheta, încet, toate cele necesare și ascunse geamantanul, apoi se băgă în pat și-și aținti

privirea în tavan. Dintre toate lucrurile neplăcute ce-o aşteptau, cel mai groază-i era să scrie biletul pe care va trebui să i-l trimită lui Clayton la Londra.

În mintea ei, l-a tot formulat şi reformulat. Gândul o rodea într-atât, încât în cele din

urmă hotărâ să scape și de asta și se dădu jos din pat.

Eu și Paul am fugit în ascuns, scrise ea. Sper ca într-o bună zi să găsești în inima ta puterea, dacă nu să mă ierți, măcar să mă înțelegi.

Să ierte? Să înțeleagă? Clayton n-ar fi putut

face asta niciodată. Stătea la birou și se zgâia la scrisoare, imaginându-și cum avea să reacţioneze Clayton. La început ar fi zâmbit. Crezând că-i trimitea vorbă să se întoarcă mai curând, iar apoi zâmbetul lui avea să dispară...

Tremurând ca și când ar fi fost deja țintuită de privirea de gheață a ochilor lui gri, Whitney se târă înapoi în pat și se cuibări sub pătură. Nu era convinsă că avea curajul să fugă, nici măcar dacă-și dorea să fugă.

Lacrimile i se

prelingeau pe obraz și-i umezeau perna, pe când și-l imagina pe bărbatul înalt, cu ochi gri, pe care ar fi fost nevoită să-l înfrunte când s-ar fi întors din evadarea ei, un bărbat puternic, care-ar fi respins-o dezgustat și plin de ură și care în veci n-ar mai fi

râs alături de ea, n-ar mai fi strâns-o între brațele lui puternice și nu i-ar mai fi spus niciodată „micuțo” cu vocea lui tandră.

Mesajul lui Paul sosi la ora 11 în dimineața celei de-a doua zi. Îmbrăcată gros, spre a se

feri de frigul năprasnic al acelei zile înnorate, Whitney o porni în goană în șaua lui Khan, galopând prin iarba mare din curtea căsuței părăsite. Îl legă pe Khan alături de calul lui Paul și deschise larg ușa căsuței. Focul timid pe care-l aprinse Paul

trosnea și licărea în vatră, însă nu prea reușea să alunge atmosfera rece și sumbră din încăperea goală. Simțind o mișcare în spatele ei, Whitney striga agitată:

— Paul!

— Cred că pe mine mă așteptai, o tachină

el. De unde până atunci stătuse lungit la perete, se ridică, deschise brațele și zise:

— Vino încoace.

Whitney se apropie de el și automat ridică chipul spre el, așteptându-i sărutarea, în timp ce-n mintea ei căuta felurite moduri în

care să înceapă..

— Mi-a fost dor de tine, puștoaico, murmură el prin părul ei. Ție ți-a fost dor de mine?

— Da, răspunse ea absent, desprinzându-se din îmbrățișarea lui. Trebuia să-i explice pe îndelete, nu să azvârle

din prima asupra lui toate problemele lor încurcate. Păși mai spre centrul încăperii, apoi se întoarse cu fața spre el.

— Paul, am câteva lucruri să-ți spun, care ți se vor părea... Căuta cu disperare cuvântul potrivit... Ți se vor părea surprinzătoare.

— Spune, o îndemna Paul, zâmbind. Îmi plac surprizele..

— Ei bine, asta n-o să-ţi placă! izbucni ea cu deznădejde, îl cunoşti pe domnul Westland?

Paul dădu din cap că da.

— Şi-ţi aminteşti cum la petrecerea tatălui

meu toată lumea bârfea pe seama Ducelui de Claymore, Clayton Westmoreland?

— Îmi amintesc, zise Paul.

— Ei bine, domnul Westland e de fapt Westmoreland.

— Ducele care-a dispărut? zise Paul, pe

chipul lui citindu-se un amestec de amuzament, curiozitate și neîncredere. Ducele care deține 50 de moșii, 400 dintre cei mai buni cai ai Europei și care, dacă-mi amintesc eu bine bârfele de la petrecere, e pe cale să se însoare cu un mai puțin de 50 de

femei tulburător de frumoase? Acel duce?

Distrată pentru moment, Whitney zise:

— De fapt, deține doar șapte moșii. S-ar putea să aibă 400 de cai, asta nu știu. Însă știu că e pe cale să se însoare cu o singură femeie.

Ascultă, Paul, zise ea cu

blândețe, cu vocea tremurândă de emoție, știu că și ție ți se va părea la fel de tulburător cum mi s-a părut și mie, la început, însă eu sunt femeia cu care e el pe cale să se însoare.

Buzele lui Paul se alungiră într-un zâmbet până la urechi, se

apropie de ea și-o trase în brațele lui.

— Dacă insistă cu ideea asta a lui, o tachină el, trecându-și degetul mare de-a lungul bărbiei ei, o să-i spun ce-am descoperit eu, anume că dacă rămâi de una singură, bei vinul folosit la gătit.

— Insinuezi c-aș fi luată? rosti Whitney cu neîncredere.

— Ești beată criță, glumi el, apoi luă o mână serioasă. Nu mai încerca să mă faci gelos. Dacă ești supărată c-am stat atâta vreme plecat, atunci spune-mi-o direct.

Teribil de frustrată, Whitney se trase înapoi și bătu cu piciorul în podea.

— Nu încerc să te fac gelos! Încerc să te fac să înțelegi că sunt logodită cu Clayton Westmoreland încă din luna iunie! Gata, îi spusese!

— Poftim? întrebă Paul, holbându-se la ea.

— De fapt, din luna iulie, abia articulă Whitney. Crezi că asta contează?

Pentru prima oară Paul o luă în serios.

— Ai acceptat cererea lui Westland?

— Nu e Westland, ci

Westmoreland, sublinie Whitney. Și nu eu am acceptat-o, ci tatăl meu.

— Atunci spune-i tatălui tău să se însoare cu el, zise Paul răspicat. Tu mă iubești pe mine, e foarte simplu, ochii lui albaștri o țintuiră cu o iritare confuză. Te joci cu mine și nu-mi place.

Ce-mi spui tu nu are nicio logică.

— N-am ce face, ripostă Whitney, năucită. Ăsta e adevărul.

— Atunci te rog să-mi explici cum se face că ești logodită încă din iulie cu un bărbat pe care l-ai cunoscut abia în septembrie.

Era de acum cât se poate de serios, iar Whitney aproape că-și dorea să nu fi fost. Inspirând adânc și sacadat, zise:

— Mi-a fost prezentat în Franța, însă n-am dat importanță numelui lui și nici nu i-am reținut chipul. L-am

revăzut apoi la un bal mascat în luna mai și nici atunci nu i-am văzut chipul. La balul mascat a decis că vrea să se însoare cu mine, însă știa că unchiul meu respingea toți pețitorii fiindcă voiam să mă întorc și să mă mărit cu tine, așa că a venit aici și

i-a plătit tatei 100.000 de lire sterline pentru mine, apoi l-a pus pe tata să trimită după mine și s-a mutat în casa familiei Hodge.

— Și chiar te aștepți ca eu să te cred? izbucni Paul.

— Nu tocmai, spuse Whitney cu amărăciune,

însă asta e adevărul. N-am știut nimic despre cele întâmplate până în seara în care-ai plecat. Am coborât în salon să le spun tatei și mătușii că noi doi ne vom căsători, iar Clayton era acolo. Până să mă dezmeticesc, tata țipa la mine cum că eram

logodită cu Ducele de Claymore, care s-a dovedit a fi Clayton, după care situaţia s-a înrăutăţit.

— Nu văd cum s-ar mai fi putut înrăutăţi, răspunse

Paul sarcastic.

— Ei bine, s-a înrăutăţit. Clayton m-a

luat cu el la Londra acum trei zile și i-a spus unuia dintre prietenii lui că ar urma să ne căsătorim...

— Adică ai fost de acord să te căsătorești cu el? întrebă Paul cu răceală.

— Nu, bineînțeles că nu.

Paul se întoarse pe călcâie și se apropie de șemineu. Lovind cu bocancul în grătarul din fața șemineului, fixă cu privirea flăcările și-o lăsa pe Whitney să-i privească deznădăjduită spinarea. Brusc, deveni încordat, iar când se întoarse avea chipul alb

și-o privire șocată, alarmată.

— Cum adică i-a plătit tatălui tău bani pentru tine? întrebă el. Obiceiul e ca tatăl să-i dea fiicei sale zestre și nu invers.

Whitney își dădu pe loc seama încotro i se îndreptau gândurile, iar

inima-i fu cuprinsă de compasiune pentru Paul și pentru ea însăși.

— Paul, eu nu am zestre. Tatăl meu mi-a pierdut și zestrea, și moștenirea.

Paul își lăsă capul pe spate, sprijinit de zidul de piatră și închise ochii, umerii lați

căzându-i într-un gest cuprins de disperare.

Era vremea ca Whitney să se dedice drumului pe care-l alesese și păși spre el simțind că avea picioarele de plumb. Rațiunea-i striga că nu trebuia să facă asta, însă inima n-o lăsa să-l

părăsească. Nu acum, nu după ce văzuse expresia chinuita de pe chipul lui.

— Paul, tata mi-a spus cât de grea e situaţia ta şi nu-mi pasă, te rog să mă crezi. Mă voi căsători cu tine orice-ar fi. Însă trebuie să acţionăm repede.

Clayton mai stă șase zile la Londra, iar între timp putem fugi în Scoția. Până află Clayton...

— Să fugim în ascuns! vocea lui Paul izbucni dezlănțuită, iar degetele se încleștară violent de brațele ei. Ți-ai pierdut mințile? Mama și surorile mele

nu vor mai putea privi în ochi pe nimeni.

— Nu, suspină răgușit Whitney. Rușinea va fi numai a mea.

— La naiba cu rușinea ta! răbufni el, scuturând-o. Nu-ți dai seama ce-ai făcut? Tocmai am cheltuit o

mică avere pe cinci cai și-un faeton!

Și cum se face că asta era vina ei? se întreba Whitney, ferindu-se de flăcările din ochii lui. Apoi își dădu seama. Resentimente amare-i strângeau inima, asemenea unor chingi de oțel, făcând-o să

răbufnească într-un râs sufocat.

— Ai cheltuit „averea” pe care credeai c-o aveam eu, zestrea cu care credeai că voi veni eu, nu-i așa?

Nici nu mai era nevoie de răspunsul lui Paul. Vedea limpede adevărul în focul din

ochii lui. Dându-i furioasă mâinile la o parte, se dădu câțiva pași înapoi.

— La cinci minute după ce ți-am acceptat cererea, ai început să-ți imaginezi cum aveai să-mi cheltuiești banii, nu-i așa? Nici măcar n-ai mai așteptat să vorbești întâi

cu tatăl meu! Mă „iubeai” într-atât, încât nici nu te-ai mai obosit să rămâi alături de mine și să-i ceri consimțământul. Ți-a păsat doar de bani și nici măcar nu i-ai cheltuit pe lucruri importante. Pământurile tale sunt ipotecate, casa

ta e în paragină... Paul, șopti ea, cu ochii ei verzi scăldați în lacrimi, ce fel de bărbat ești? Ești atât de lipsit de coloană vertebrală și atât de iresponsabil încât te-ai fi însurat cu mine doar să ai bani de dat pe cai de care nici nu ai nevoie?

— Nu fi proastă!

răbufni Paul, însă roși cuprins de o jenă vinovată. Te-am iubit. Altfel nu te-aș fi cerut în căsătorie.

— Iubire! rosti Whitney batjocoritor, cu amărăciune. Niciunul dintre voi nu știți ce-nseamnă acest cuvânt! Tatăl meu mă „iubește”

și m-a vândut să-și scape pielea. Te interesează doar câți bani valorez eu pentru tine. Clayton măcar nu-mi jignește inteligenta, pretinzând că mă iubește. M-a cumpărat ca pe-o servitoare, iar acum se așteaptă să onorez înțelegerea, însă nu se

preface că m-ar „iubi”.

Paul lasă să-i scape un oftat prelung...

— O să mă gândesc la o soluție, însă să fugim nici nu începe discuție. Westland... Westmoreland... Ar fi dispus să renunțe?

Whitney îl privi și ridică încăpățânată

bărbia.

— Nu, rosti cu mândrie, iar în clipa aceea i-ar fi dat același răspuns chiar și dacă ar fi crezut altfel. Se întoarse și porni spre ușă, apoi se opri puțin să-l privească peste umăr.

— Elizabeth Ashton e

încă disponibilă, zise într-o suflare. Sunt convinsă că zestrea ei ți-ar acoperi extravaganțele din recenta ta călătorie. Ai face bine să începi să te gândești cum poți să-i intri iar în grații, să pui mâna pe banii ei.

— Taci! strigă Paul.

Că altfel s-ar putea chiar să o fac.

Whitney îi trânti uşa în faţă, înainte să rostească ultimul cuvânt. Însă abia când ajunse în intimitatea încăperii ei îşi lăsa lacrimile să-i scalde obrazul. Ghemuită în pat, cu chipul îngropat

în perna, își plânse toata suferința și dezamăgirea. Plânse pentru ea însăși, pentru visurile ei deșarte și devotamentul pe care în zadar i-l arătase lui Paul atâția ani. Plânse pentru ca ea era gata să-și distrugă reputația pentru Paul. Iar pentru el contau

doar mama și surorile lui. Însă mai presus de toate, plânse de furie din cauza propriei ei prostii.

Când Clarissa îi aduse cina în cameră în acea seară, Whitney avea ochii umflați și o durea în coșul pieptului, însă furtuna de suferință și furie aproape trecuse.

Mâncă singură, cu tot felul de gânduri năvălindu-i în minte, un chin melancolic ce apăru din senin și se sfârși în neant.

Până a doua zi la amiază, Whitney nu mai era furioasă pe Paul. Ba chiar simțea o vinovăție ciudată. Și-l imaginase

mereu ca fiind cavalerul ei modern pe cal alb, curajos, romantic și galant și nu era vina lui că nu se potrivea cu iluzia ei. Se simțea rușinată și responsabilă pentru rolul pe care-l avusese, fără știrea ei. În agravarea situației lui financiare. Făcuse tot

ce-i stătuse în putință să-l facă să o ceară de nevastă, acceptându-i oferta, fără să-și dea seama că l-a împins să cheltuiască banii pe care ea nu-i avea.

Mai târziu în acea după-amiază, pe când se plimba fără țintă printre ultimele flori din

grădina de trandafiri, în loc să contemple permanent problemele, Whitney începuse să se gândească la soluții. Curând începu să contureze un plan. Elizabeth îl iubea pe Paul, Whitney era convinsă de asta. Trebuia să poată face

ceva să îndrepte lucrurile cu Elizabeth, să o facă să-l accepte pe Paul. De se va hotărî să o curteze din nou.

Whitney ezită și-și înveli mai strâns șalul de mătase în jurul umerilor. Gândindu-se la haosul în care se găsea propria ei viață, era

ultima persoană din lume în stare să îndrepte viața amoroasă a altcuiva. Totuși, era responsabilitatea ei și nu putea sta cu mâinile-n sân, sperând că soarta o să îndrepte lucrurile.

Cu o vitalitate ce multe zile stătuse-n amorțeală, Whitney

hotărî să preia frâiele problemei. Intră în casa și-i trimise de graba vorbă lui Elizabeth. Intră apoi în dormitor, întrebându-se dacă Elizabeth avea să-i refuze invitația fără să clipească. De-a lungul anilor, Whitney dăduse dovadă de atâta gelozie

competitivă, pusese la cale atâtea șotii și șicane, încât biata Elizabeth ar fi avut tot dreptul să privească cu îndoială orice gest de prietenie din partea lui Whitney, venit atât de târziu.

Whitney era atât de convinsă că Elizabeth

avea să refuze să vină, încât tresări când vocea caldă a lui Elizabeth se auzi din pragul dormitorului.

— M-ai chemat să vin? Ochii ei albaștri cercetau cu nervozitate încăperea și părea gata să o rupă la fugă.

Whitney afișă un

zâmbet liniștitor și zise cu blândețe:

— Da și mă bucur mult că ești aici. Pot să-ți iau mănușile și boneta? Și când întinse mâinile să i le ia, Elizabeth își încleșta ambele mâini pe marginea bonetei, lipind-o protector de

părul ei buclat, iar Whitney își aminti de-o altă bonetă a lui Elizabeth, o pălăriuță din paie cu funda roz pe care Paul i-o admirase odată, cu mulți ani în urmă. Cinci minute mai târziu, boneta se afla sub picioarele scaunului cu care se legăna Whitney.

Whitney își dădu seama că Elizabeth se gândea la același lucru și se îmbujoră toată amintindu-și strigătul cuprins de disperare al lui Elizabeth.

— Aș prefera să rămână la mine, zise Elizabeth.

— Nu te condamn,

oftă Whitney. În următoarea jumătate de oră, Whitney servi ceaiul și întreținu un monolog plin de banalități, încercând să o facă pe Elizabeth să se simtă mai în largul ei, însă Elizabeth continuă să răspundă monosilabic și să stea băț pe

marginea scaunului, de parcă ar fi fost gata să-și ia zborul din încăpere la primul zgomot mai puternic.

În cele din urmă, Whitney trecu la subiect.

— Elizabeth, zise ea, venindu-i foarte greu să-și mărturisească

slăbiciunile femeii pe care o considerase mereu rivala ei, îți datorez scuzele mele pentru o mare nedreptate pe care ți-am făcut-o recent, cât și pentru unele lucruri teribile pe care ți le-am făcut când eram tinere. E vorba de Paul, zise ea

răspicat. Știu cât de mult trebuie că mă urăști și nu te condamn, însă aș vrea să te ajut.

— Să mă ajuți? repeta sec Elizabeth.

— Să te ajut să te măriți cu Paul, o lamuri Whitney. Ochii albaștri ai lui Elizabeth deveniră dintr-odată mai mari.

— Nu! Zău așa, nu, n-aș putea, se bâlbâi ea, roșind toată.

— Ba sigur c-ai putea! rosti cu convingere Whitney, împingând spre ea tava cu fursecuri. Ești o fată foarte frumoasă, iar Paul zicea mereu...

— Nu, o contrazise

delicat Elizabeth, scuturându-și părul blond. Mai degrabă tu ești frumoasă, eu sunt doar drăguță, în cel mai bun caz.

După ce făcu acest uriaș pas spre a se împrieteni cu Elizabeth, Whitney nu avea de gând să lase

generozitatea ei să treacă neobservată.

— Elizabeth, eşti foarte manierată. Spui şi faci întotdeauna lucrurile potrivite, la momentul potrivit.

— Lucrurile potrivite şi plicticoase, o contrazise cu blândeţe Elizabeth, nu lucruri

interesante și pline de culoare precum cele spuse de tine.

— Elizabeth, zise Whitney, neputând să-și reprime amuzamentul, eu am fost întotdeauna o fire cât se poate de scandaloasă, pe când tu ai fost mereu o fire cât se poate de perfectă.

Elizabeth se rezemă relaxată în scaun și chicoti.

— Uite, vezi! Eu aș fi spus un simplu „mulțumesc”, însă tu spui mereu lucruri neobișnuite.

— Nu-mi mai face complimente, o avertiză Whitney cu o privire

veselă. N-o să mă las cu nimic mai prejos și-o să stăm aici toată noaptea, făcându-ne complimente una alteia.

Elizabeth deveni dintr-odată serioasă și zise:

— Sunt foarte fericită pentru tine și Paul. Când Whitney o privi

uluită, îi explică:

— Toată lumea știe ca logodna voastră ar trebui să fie secretă, însă din moment ce toată lumea vorbește despre asta, mi-am zis că n-o să te superi dacă aduc vorba.

— Cum adică toata lumea vorbește despre

asta? întrebă Whitney cu voce răgușită. Cine altcineva mai știe?

— Păi, stai să mă gândesc. Domnul Oldenberry, farmacistul, ne-a spus mie și lui Margaret. Zicea c-a auzit de la fata în casă a lui Lady Eubank, care-a auzit de la Lady Eubank,

care-a auzit chiar de la mama lui Paul. Bănuiesc că toată lumea din sat știe.

— Dar nu e adevărat! strigă Whitney cu disperare.

Chipul simpatic al lui Elizabeth rămase brusc fără expresie.

— Te rog, nu-mi

spune că nu e adevărat! o imploră ea agitată. Nu acum, nu când Peter e pe punctul să-și prezinte cererea.

— Pentru cine vrea Peter să-și prezinte cererea? întrebă Whitney, distrasă pentru o clipă.

— Pentru mine. Însă

n-o va face dacă Paul nu e logodit. Vezi tu, Peter e timid și-a crezut mereu că nutresc o afinitate secretă pentru Paul, ceea ce nu e câtuși de puțin adevărat. Și chiar de-ar fi, tatăl meu nu mi-ar permite niciodată sa mă mărit cu Paul, fiindcă e mare

risipitor și are pământurile ipotecate.

Whitney se rezemă în scaun și se zgâi la Elizabeth.

— Peter Redfern, timid? repetă ea. Elizabeth, ne referim amândouă la același Peter Redfern? Cel care-a încercat să-mi pună

capace pe urechi la picnicul la care-ai căzut tu din copac?

— Păi, cu mine e timid, zise Elizabeth.

Rămasă fără cuvinte și total neîncrezătoare, Whitney își imaginează fața pistruiată a lui Peter și părul lui roșcat și încercă să-și imagineze

cum ar fi putut intra în grațiile unei făpturi fragile și frumoase precum Elizabeth, care fusese întotdeauna topită după Paul.

— Tu chiar vrei să spui, rosti răspicat Whitney, că în toți acești ani ai fost îndrăgostită de Peter?

— Da, recunoscu sec Elizabeth. Însă, dacă o să le spui tuturor că tu și Paul nu vă căsătoriți, atunci Peter se va retrage, așa cum a făcut-o mereu, și-l va lăsa pe Paul să-i ia locul. Și eu atunci... Eu... Elizabeth răscoli după batista ei de dantelă și izbucni pe

loc în lacrimi.

Whitney își lăsa capul într-o parte.

— Cum reușești tu să plângi așa? o întrebă cu admirație. Eu plâng mereu cu hohote și horcăieli și lacrimile-mi curg șiroaie, ca dintr-o fântână arteziană.

Elizabeth chicoti

printre suspine și-și șterse ochii înainte să ridice privirea rugătoare spre Whitney.

— Ziceai că mi-ai făcut nedreptăți și că-ți pare rău. Dacă vorbeai serios, nu mai poți aștepta câteva zile înainte să rupi logodna cu Paul? Peter trebuie să

mă ceară în căsătorie dintr-un moment în altul, sunt convinsă.

— Nu-ți dai seama ce-mi ceri, răspunse Whitney tensionată. Dacă o anume persoană aude bârfele și chiar o să creadă că m-am logodit cu Paul, viața mea n-ar mai face doi bani.

Elizabeth părea gata să izbucnească iar în plâns, așa că Whitney să ridică în picioare, prinsă între gândul că doar câteva zile în plus nu puteau schimba nimic și teama inexplicabilă că ar fi putut reprezenta un dezastru.

— O să aștept trei

zile înainte să pun capăt bârfelor, accepta Whitney cu neîncredere.

Mult dupa plecarea lui Elizabeth, Whitney căzu pe gânduri în camera ei, îngrijorată. Dacă toată lumea, inclusiv servitorii, bârfea la drumul mare despre „logodna” ei cu Paul,

Clayton cu siguranță avea să afle imediat ce se va întoarce. Îi spusese clar de la început că nu avea să permită ca oamenii să creadă că fusese logodită cu altcineva în afară de el, iar Whitney încerca să găsească o dovada clară că nimic din ce s-a

întâmplat n-a fost din vina ei, ci că de fapt chiar îi spusese lui Paul că n-o să se mărite cu el, așa cum îi promisese lui Clayton că va face.

Îi acceptase promisiunea și avusese încredere în ea că și-o va respecta, iar Whitney voia ca el să creadă că ea

chiar și-o respectase. Singurul care-o putea dovedi era Paul, iar Paul nu va fi dispus sa o ajute.

Whitney își mușcă buzele, îngrijorată fiind nu doar de pierderea onoarei. Fără perspectiva căsătoriei cu Paul care să-i dea curaj,

simțea acum o teama profundă și autentică la gândul furiei lui Clayton. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai convinsa că modul cel mai bun de-a evita un dezastru era să meargă la Londra și să-i explice lui Clayton ce se petrecea acolo. Avea să

fie mai puțin furios daca afla de la ea, decât de la niște străini și așa va sti că nu era vina ei. Și apoi, dacă chiar avea de când să se mărite cu Paul, după cum spuneau bârfele, de ce s-ar mai fi întors la Londra să-l vadă pe Clayton?

Hotărâtă, Whitney se

ridica și o porni pe hol, spre camera mătușii ei. Îi povesti tot, inclusiv bârfele despre logodna ei cu Paul și planul, pe care de altfel îl abandonase, de-a fugi în ascuns. Mătușa Anne păli, însă rămase tăcută până când Whitney termină.

— Și ce-ai de gând să faci? o întrebă apoi.

— Cred c-ar fi cel mai bine să mă duc la Londra și să stau la Emily. De cum ajung, îl anunț pe lord că sunt acolo, iar el va veni, evident, să mă vadă. Apoi voi alege momentul cel mai

potrivit să-i spun de bârfele ce umblă pe aici. Cred că n-o să-l intereseze neapărat zvonurile, cât timp o să creadă că nu sunt din vina mea.

— Vin cu tine la Londra, se oferi pe loc mătușa ei.

— Nu-i nevoie. De

mult vrei sa-ți vizitezi verișoara din Lincolnshire, iar Emily s-ar bucura să stau o vreme la ea. Îți scriu de îndată ce mă voi convinge că ducele nu s-a răzgândit și n-a apucat-o încoace, atunci vei putea pleca de îndată la Lincolnshire. N-aș

vrea să fim amândouă plecate, dacă se întoarce cumva pe neașteptate și aude bârfele.

Lady Anne zâmbi.

— Ai dreptate. Când te vei întâlni cu el la Londra, ce motiv ai să-i dai pentru prezența ta acolo?

Fruntea netedă a lui

Whitney se încruntă iritată.

— Probabil va trebui să-i spun adevărul, că mă temeam c-o să se întoarcă în sat și-o să creadă că, în ciuda avertismentului lui, eu nu l-am refuzat pe Paul. Deși mi se pare teribil de deranjant să fiu

nevoită să dau fuga la Londra, ca un iepure speriat de furia lui. Bărbatul acela a apărut în viaţa mea acum câteva luni, iar de atunci sunt ca o păpuşă, obligată să dansez cum îmi cântă el. Cred c-o să-i spun şi asta! încheie Whitney revoltată.

— Dacă tot ești așa hotărâtă să fii sinceră în ceea ce privește sentimentele tale, îi sugeră mătușa Anne cu o stălucire complice în ochi, ce-ar fi să-i spui și că ai căpătat o sinceră afecțiune față de el și ești gata să onorezi acum contractul de

logodna? S-ar bucura fără măsură să audă asta.

Whitney sări ca arsă de pe canapea.

— Ba n-o să fac asta! afirma ea cu tărie. Având în vedere că nu i-a păsat niciodată dacă vreau să mă mărit cu el și că nu s-a îndoit o clipă că mă voi căsători

cu el, nu văd de ce să-i gâdil acum egoul declarând ca vreau să mă mărit cu el. Și apoi, încă nu m-am hotarât să mă mărit cu el.

— Ba eu cred că te-ai hotărât, draga mea.

Vocea liniștita a mătușii o făcu pe Whitney să se oprească

înainte să ajungă la ușă.

— Și, dacă așa ți-ar fi mai ușor să fii sinceră cu propriile tale sentimente, atunci să știi că, după părerea mea, bărbatul acela te iubește cu o intensitate care pe el însuși l-ar ului, de-ar reuși s-o recunoască și e foarte

probabil să-ți gâdile ție egoul.

— Te înșeli, mătușa Anne, răspunse Whitney sec. Nu mi-a spus niciodată nici măcar că ține la mine. Sunt doar o proprietate pe care-a cumparat-o, nimic mai mult. Numi cere să mă târăsc în fața lui.

Oricum mi-a mai rămas foarte puțina mândrie și n-am de gând să o sacrific pentru a-i calma temperamentul sau a-i gâdila egoul.

Elizabeth Ashton trecea în fiecare după-amiază pe la conac să raporteze ce progrese a mai făcut, însă la

sfârșitul celei de-a treia zile, încă nu aveau motiv să sărbătorească. Clarissa și Whitney își făceau bagajele pentru călătoria de-a doua zi spre Londra, când Elizabeth dădu buzna în dormitor, asemenea unui soldat întors învins dintr-o bătălie pe care-

ar fi trebuit s-o câștige cu ușurință.

— Nici acum Peter nu e mai aproape de a mă cere în căsătorie decât era acum 10 ani, zise ea cu amărăciune și se trânti în scaun.

Whitney azvârli un braț de haine în geamantan și o privi cu

disperare pe Elizabeth.

— Ești sigură?

— Foarte sigură, zise Elizabeth cu tristețe, i-am propus să cinăm în seara asta la mine acasă. Fără părinții mei și știi ce mi-a spus? Mi-a spus, și Elizabeth oftă adânc, că-i place să cineze cu părinții mei.

— Ce idiot! exclamă Whitney iritată. Începu să se plimbe de colo, colo. Poate tu ești gata să accepți înfrângerea, însă eu nu sunt. Cel puțin nu din partea lui Peter Redfern, dintre toți bărbații! Nătângul ăla te adoră încă din copilărie. Are nevoie de-

o motivație, ceva care să-l oblige să te ceară neîntârziat.

Absentă, Whitney împinse geamantanul la o parte cu piciorul și se încruntă la vederea hainelor împrăștiate prin toata camera.

— Știu! exclamă ea, năpustindu-se spre

Elizabeth cu ochii ei verzi cuprinși de-o strălucire plină de îndrăzneala, pe care Elizabeth și-o amintea prea bine din vremurile apuse. Îngrozită, se ghemui în scaun.

— Whitney, indiferent la ce te gândești, n-o vom face.

— Ba o vom face! strigă Whitney triumfătoare.

Domnișoara Ashton, te invit să vii cu mine la Londra.

— Dar nu vreau să merg la Londra, rosti Elizabeth cu disperare. Îl vreau pe Peter.

— Foarte bine, îl vei

avea în aceasta seară. Repetă după mine: „Da, voi merge cu tine la Londra”.

— Da, voi merge cu tine la Londra, repeta Elizabeth, însă nu vreau să o fac.

— Perfect, pentru că nici n-ai s-o faci. Însă eu te-am invitat, iar tu ai

acceptat. În felul acesta, când îi vei spune lui Peter c-ai acceptat să vii cu mine, nu-i vei spune o minciună.

Păşind hotărâtă spre Elizabeth, înmărmurită, Whitney o prinse de mână şi-o trase spre birou.

— Scrie-i lui Peter şi

spune-i să cineze alături de tine în seara asta, la mine. Spune-i că... Whitney ezita, cu degetul arătător lipit de buze, apoi chicoti mulțumită de ideea ei geniala. Spune-i ca noi două avem de gând să facem ceva extraordinar împreună. Asta o să-l

îngrozească.

— Lui Peter n-o să-i placă ideea ca noi două să plecam împreună la Londra, zise Elizabeth.

— O să deteste ideea! o aproba cu mândrie Whitney. Deşi acum am crescut. Peter încă stă cu ochii pe mine de parcă în orice clipă se

așteaptă să fac vreo faptă scandaloasă.

Pentru prima oara în viața ei confortabilă și cuminte, Elizabeth arată o urma de încăpățânare.

— Dacă Peter nu va fi de acord, n-o să plec.

Uluită de lipsa de apreciere a lui Elizabeth față de planul ei

strălucit, Whitney zise:

— Nici nu pleci. Nu înțelegi? Peter va fi revoltat la gândul că noi două am putea pleca împreună. Nu crede că m-am schimbat cu adevărat. Încă mă consideră aceeași fetișcană băiețoasă care obișnuia să plesnească

iapa bătrână a reverendului Snodgrass peste fund, cu praștia.

— Tu făceai asta? rosti Elizabeth.

— Asta și multe alte lucruri despre care Peter știe, recunoscu Whitney cu impertinență. Va încerca să te convingă să nu vii cu mine, însă tu ai

să-i spui că eu insist. Eu voi fi lângă tine și voi insista, iar când Peter va vedea că nu ne poate face pe niciuna dintre noi să ne răzgândim, va face singurul lucru ce-i va rămâne de făcut.

— Ce anume? întreba Elizabeth, cu o părere curioasă și îndoielnică în

același timp.

Whitney zise, ridicând mâinile:

— O să te ceară de nevastă, prostuțo! Strângând cu afecțiune mâna tremurândă a lui Elizabeth, spre a o liniști, Whitney zise:

— Te rog să ai încredere în mine.

Nimic nu-l face pe un bărbat să-ţi facă o cerere mai rapid decât teama c-o să-l părăsești. Și nimic nu-l face pe-un bărbat mai curajos și mai îndrăzneţ decât șansa de-a salva o femeie inocentă din preajma „companiei nepotrivite”, în cazul de faţă

compania nepotrivită fiind eu. Nicolas Duville abia dacă-mi acorda atenție, cu excepția momentelor în care se opunea vreunui domn care mă curta. Atunci se avânta asemenea unui înger răzbunător, să mă apere de un bărbat care nu era nici pe departe

un cuceritor la fel de periculos ca el! Era teribil de amuzant, crede-mă. Te rog, scrie-i biletul. Înainte de sfârșitul acestei zile. Peter te va cere în căsătorie, așteaptă și o să vezi.

Cu reticență, Elizabeth făcu ceea ce i

se cerea, iar biletul îi fu trimis lui Peter printr-un valet.

Trei ore mai târziu, în ciuda protestelor ei, Elizabeth era gătită cu cea mai îndrăzneață rochie a lui Whitney, scurtată temporar, cu buclele ei blonde îmblânzite într-un coc

elegant. Pe când ea încă se împotrivea, Whitney și Clarissa o duseră în fața oglinzii.

— Haide, o îndemna Whitney, uită-te cât de frumoasa ești...

Elizabeth își plimba privirea timidă pe faldurile elegantei rochii de mătase, pe șoldurile

ei înguste și talia delicată, apoi se opri șocată asupra decolteului cât se poate de expus. Își ridică repede mâinile să-și acopere sânii ce se rotunjeau și stăteau să iasă din rochie.

— Nu pot, șopti, roșind. Whitney își dădu

ochii peste cap.

— Ba sigur ca poți, Elizabeth. În Franța, rochia asta ar fi considerată doar un strop îndrăzneață.

Elizabeth scoase un chicotit emoționat, coborându-și ușor mâinile.

— Crezi că lui Peter o

să-i placă?

— Nu, anticipă Whitney bucuroasă, nu și când îi voi spune ca rochiile tale mi se par prea sfioase și că, la Londra, am de gând să mă asigur că o să-ți cumperi rochii precum aceasta, să le porți la petrecerile la care vom

merge.

La ora opt, Peter intră în încăperea scăldată de lumina lumânărilor și li se alătură celor două tinere doamne care-l așteptau. După ce-o salută pe Whitney, printr-un gest grăbit cu capul, scrută încăperea în căutarea lui

Elizabeth. Care privea pe fereastră, cu spatele la el.

— Care e lucrul asta extraordinar pe care voi două vreți să-l faceți? întrebă el.

Elizabeth se întoarse, încet, iar fața lui Peter îngheță într-o expresie de neîncredere comică.

Se holbă la ea, cu gura căscată și ochii mari.

Elizabeth, care evident crezuse că va fi de ajuns să o privească o dată și va îngenunchea și-o va cere în căsătorie, aștepta tăcută. Când el nici nu vorbi, nici nu făcu vreo mișcare, cu o hotărâre încăpățânată ea

își ridică bărbia delicată și pentru prima oară în cei 21 de ani de viață, Elizabeth începu a-și folosească în mod conștient mrejele femeiești cu care se născuse.

— Whitney mă ia cu ea într-o călătorie prelungită la Londra,

începând de mâine, îi explică ea, plimbându-se de colo, colo, făcând paradă cu frumusețea ei blondă dinaintea lui Peter, împietrit de uimire.

— Whitney crede că o să fac senzație la Londra, dupa ce-mi voi cumpăra haine noi și-mi

voi face o nouă coafură. O sa mă învețe și cum sa flirtez cu domnii, adăugă Elizabeth cu o inocență evidentă. Desigur, încheie ea lovită de inspirație, sper că nu mă întorc într-atât de schimbată încât să nu mă mai recunoști...

Whitney își strânse

buzele să nu izbucnească într-un râs admirativ, pe care și-l reprimă numaidecât, când Peter îi aruncă o privire revoltată.

— Ce naiba crezi că faci? răcni furios.

Whitney reuși să pară la fel de inocentă precum Elizabeth.

— Încerc doar să o iau pe Elizabeth sub aripa mea.

— Elizabeth ar fi mai în siguranță sub un topor! exploda el. Nu voi permite...

— Zău așa, Peter, zise Whitney calm, străduindu-se din răsputeri să păstreze o

mână serioasă. Fii rezonabil. Vreau doar să o iau pe Elizabeth la Londra, să o prezint câtorva domni pe care i-am cunoscut la un bal acolo, săptămâna asta. Sunt domni foarte încântători și eligibili, toți de origine impecabilă și cu

reputației excepționale. Sunt ei cam pripiți, însă sunt convinsă că Elizabeth n-o să se îndrăgostească nebunește de mai mult de unul, doi dintre ei. A venit vremea să se căsătorească, să știi. E cu un an mai mare ca mine.

— Știu ce vârstă are Elizabeth! Peter își trecu mâna prin păr, frustrat.

— Atunci ar trebui să știi și că n-ai niciun cuvânt de spus în ceea ce face ea. Nu-i ești nici tată, nici soț, nici măcar logodnic, așa că nu te mai împotrivi și recunoaște-te învins. Mă

duc să văd dacă e gata cina, încheie ea, întorcându-se repede, să-și ascundă râsul.

Whitney era absolut convinsă că Peter avea să o ceară în căsătorie pe Elizabeth, când o va duce acasă, însă se înșela. Îi găsi ținându-se de mână când se

întoarse în salon, zece minute mai târziu.

— Din păcate, trebuie să-ți stric planurile, zise Peter batjocoritor, însă Elizabeth nu te va însoți la Londra. A acceptat să devină soția mea. Ei bine, zise el iritat, ce mai ai de spus acum?

— De spus? repetă Whitney, coborându-și privirea spre a-și ascunde zâmbetul plin de încântare. Măi, să fie... Cât de provocator ești, Peter! Tare-aș fi vrut să... să îi arăt lui Elizabeth atmosfera glorioasa a Londrei.

Peter, manierat din

fire, își privi cu un zâmbet tolerant viitoarea soție și-i zise cu voce prietenoasa:

— Din moment ce ții atât de mult să mergi cu Elizabeth la Londra, o poți ajuta să-și cumpere trusoul de nuntă. Daca în seara asta tatăl ei va accepta cererea mea,

bănuiesc că va vrea să plece mâine. Și mi-a spus deja că vrea ca tu să-i fii domnișoară de onoare.

CAPITOLUL 23

Ajunsă în casa din oraş a familiei Archibald, Whitney fu întâmpinată de Emily, toată răvăşită, cu părul castaniu acoperit de o eşarfă şi obrajii mânjiţi

de pământ.

— Arăți de parc-ai fi curățat șemineul, zise Whitney râzând.

— Iar tu arăți ca un dar de la Dumnezeu! răspunse Emily, îmbrățișând-o. Un cavaler poate sta alături de un nobil la cină? izbucni Emily disperată.

Whitney clipi, confuză.

— E petrecerea asta afurisită, îi explică Emily în salon, după ce Whitney își dăduse jos pelerina și Clarissa fusese condusă în camera ei. Mama lui Michael zice că trebuie să încep să primesc

musafiri, așa cum se cade în poziția socială a lui Michael. Îți poți imagina cât tam-tam pot face oamenii ăștia pentru o simplă cină? Uită-te la ce m-au supus...

Se duse la birou și scoase o diagramă cu aranjarea locurilor la

mese în acea seară. Se vedea că șterse de câteva ori mai multe nume, încercând să le rearanjeze.

— Se poate sau nu ca un nobil să fie așezat lângă un cavaler? Mama lui Michael mi-a împrumutat o duzina de cărți de bune maniere.

Însă sunt așa pline de contradicții și excepții de la reguli, încât acum simt că știu chiar mai puțin decât înainte să le citesc.

Whitney își aruncă ochii peste diagrama cu locurile la mese și se așează fără ezitare pe scaunul de la birou.

Înmuind pana în cerneală, rearanjă cu pricepere oaspeții, apoi se rezemă de spătarul scaunului, și-i zâmbi senin prietenei ei.

— Grație pregătirii căpătate de la mătușa Anne, pot să fac asta și când sunt invitați nobili din cinci țări diferite,

zise ea.

Emily se cufundă în canapea, cu ochii încă împăienjeniți de griji.

— E prima noastră cină formală, iar mama lui Michael o să-mi urmărească fiecare mișcare. Ține cu strictețe la toate formalitățile. N-a fost

încântată când fiul ei s-a însurat cu „o nimeni” și-mi doresc mai mult ca orice să-i arăt că pot să găzduiesc cea mai extraordinară și mai grandioasă petrecere la care-a participat vreodată!

Whitney, care se tot străduise să găsească o

scuză să-l vadă pe Clayton, dincolo de cea evidentă, începu încet, încet să zâmbească încântată. Întorcându-se la birou, luă pana și-i scrise numele și titlul pe locul potrivit pe diagramă.

— Asta ta va face gazda anului, anunță ea

cu mândrie, înmânându-i diagrama lui Emily. Și o va face invidioasă pe soacra ta, în sensul bun al cuvântului!

— Ducele de Claymore, rosti Emily. O să creadă că sunt cea mai îndrăzneață persoană din lume. Și apoi, nici n-ar veni.

Niciunul dintre invitații noștri nu sunt pe aceeași poziție socială cu el, în ciuda titlurilor lor.

— Ba va veni, o asigură Whitney. Dă-mi o invitație goală și o foaie de hârtie.

După ce stătu o clipă pe gânduri, Whitney îi scrise lui Clayton

explicându-i că venise la Londra să o viziteze pe Emily și că spera din tot sufletul că i se va alătura la petrecere. A atașat invitația și-a dat plicul unuia dintre valeții familiei Archibald, cu instrucțiuni clare să-l ducă secretarului lordului, domnul

Hudgins, pe strada Upper Brook și să-i spună domnului Hudgins că biletul era din partea domnișoarei Stone – numele sub care-i spusese Clayton să-l caute dacă voia să se întoarcă mai curând.

Valetul se întoarse la scurt timp cu informația

că ducele plecase la casa de la țară a vărului său și avea să revină la Londra în dimineața zilei următoare, duminica. Emily păru ușurată și în același timp mâhnită.

— Mâine seara, va fi prea obosit să mai vină la petrecere, oftă ea.

— Va fi aici, spune

Whitney zâmbind sigură pe ea. După cină, Emily încercă să aducă vorba despre Paul, apoi despre Ducele de Claymore, însă Whitney zise cu blândețe, însă cu fermitate, că nu voia să vorbească despre niciunul dintre ei, deocamdată. Pentru a

îndrepta puțin durerea refuzului ei de-a se confesa celei mai bune prietene, Whitney o regală cu povestea ilara despre cum îl forțase pe bietul Peter să o ceară în căsătorie pe Elizabeth.

— Elizabeth și Peter, alături de părinții lor, Margaret și doamna

Merryton au plecat cu toții din sat azi dimineața, odată cu mine, încheie ea veselă. Au venit aici să cumpere trusoul de nunta al lui Elizabeth.

— Dacă mi-ar fi zis cineva acum câțiva ani că într-o bună zi vei fi domnișoara de onoare la

nunta lui Elizabeth, i-aș fi zis persoanei c-a luat-o razna, spuse Emily râzând.

— Cred ca Elizabeth are de gând să te roage pe tine să-i fi nașa, zise Whitney. Nunta va avea loc aici, la Londra, din moment ce multe dintre rudele lui Elizabeth și

Peter locuiesc aici.

Abia duminica după-amiază Whitney avu curajul să se gândească la apropiata confruntare cu Clayton din acea seara. Ea și Clarissa și-au petrecut dimineața făcând diferite comisioane pentru

Emily, iar la întoarcere Whitney l-a rugat pe vizitiul familiei Archibald să întoarcă la parc și să oprească. O lăsa pe Clarissa singură în trăsura deschisă și o luă la picior pe alee, printre șirurile de crizanteme frumos aranjate.

Îi spusese mătușii Anne că Clayton nu ținea la ea, însă știa că nu era tocmai adevărat. Îi spusese că o vrea, ceea ce probabil însemna că o dorește. Whitney se așează pe o bancă din parc și se îmbujora ușor la gândul buzelor lui atingându-le cu căldură

pe ale ei și la mâinile lui mângâindu-i trupul, lipindu-l de al lui și modelând-o după formele lui masculine.

Se gândi la momentele petrecute împreuna, din prima clipă în care-l zărise în Anglia. Stătea lângă râu, cu umerii sprijiniți de

arborele de sicomor, bronzându-și picioarele goale. Încă din acea zi, ea îi fusese deja promisă și aproape că-i ordonase să plece de pe proprietatea ei. Simțea cum o cuprindea iar indignarea amintindu-și cum aproape că pusese biciul pe spinarea ei.

Însă se calmase gândindu-se la ce făcuse ca să merite asta. Zâmbi amintindu-și de seara în care jucaseră șah acasă la el și se îmbujora și mai tare la gândul sărutărilor lui pasionale, înainte de-a o conduce.

Clayton o dorea. Și era foarte mândru de ea,

văzuse asta la balul familiei Rutherford. Nu o iubea, desigur, însă ţinea la ea. Ţinea la ea suficient de mult, cât să-l rănească lucrurile teribile pe care i le spusese în acea zi, lângă pavilion. I se umplu inima de tandreţe când îşi aminti cu câtă furie îi

respinsese sărutările, până ce-și pierduse în cele din urma controlul și o cuprinsese-n brațe, strângând-o cu putere la pieptul lui. Și-și aminti cât de nefericită se simțise când crezuse că aveau să se despartă pentru totdeauna.

Serioasă, Whitney își

aminti și de felul arogant, tiranic și superior în care negociase logodna lor, apoi alunga gândul. Toate acestea făceau parte din el și multe altele pe deasupra și nu avea sens să le nege, doar pentru a menține viu focul

resentimentelor și al revoltei.

Ținea la el, și dacă n-ar fi fost atât de obsedată de căsătoria cu Paul, și-ar fi dat seama de asta mult mai devreme. Mintea ei se temea să analizeze prea adânc natura sentimentelor pentru

Clayton. I se părea obscen să se gândească măcar la varianta că l-ar iubi, când cu trei zile în urmă credea că-l iubea pe Paul. Și apoi. După ce atâția ani crezuse că era îndrăgostită de Paul, descoperise apoi că fusese doar o infatuare oarbă. Nu prea mai avea

încredere în abilitatea ei de a-şi judeca propriile emoţii. Însă fără-ndoială ţinea la Clayton. Îi răspunsese mereu cu frivolitate la mângâieri şi, desi adesea o înfuria, o şi făcea să râdă.

Urmau să se căsătorească, aşa hotărâse Clayton

primăvara trecută și voia lui nestrămutată avea să se împlinească, la fel de negreșit precum soarele avea să apună.

Era inevitabil. Acum era gata să accepte asta. Acel nobil atrăgător, puternic și sofisticat avea să-i fie soț. Și tot el avea să fie furios în acea

seară când ea avea să-i spună că toți sătenii credeau că era logodită cu Paul.

Oftând, Whitney lovi cu pantoful o pietricică. Știa, aproape instinctiv, că putea calma furia lui Clayton pur și simplu spunându-i că era dispusa să se mărite cu

el oricând poftea el. Acum trebuia să hotărască pe ce ton urma să-i spună. Și-ar fi putut salva, în parte, mândria păstrând un ton rece și neentuziasmat, spunându-i ceva de genul:

— Din moment ce

alta varianta nu prea am, decât să mă mărit cu tine, putem s-o facem oricând dorești. Dacă i-ar fi spus așa, Clayton ar fi privit-o, fără îndoială, cu acea expresie sarcastică și amuzată care-o enerva de fiecare dată și i-ar fi răspuns, la fel de neentuziasmat,

ceva de genul:

— Cum vrei tu, doamnă.

Nefericită, Whitney se încruntă. Deşi aşa i-ar mai fi rămas ceva mândrie, era un început groaznic pentru o căsnicie, fiecare dintre ei afişând o indiferentă totală. Dar ea nu era

indiferentă față de el. În ultimele zile, îi dusese dorul mai tare decât ar fi crezut că este posibil. Îi era dor de fața lui tăcută și zâmbetul lui leneș, îi era dor de felul în care adesea râdeau împreuna. Îi era dor până și să se certe cu el!

Și, din moment ce

asta simțea, i se părea nu doar prostesc, ci chiar nedrept să se prefacă acum că ura ideea de a se căsători cu el. Whitney repeta, în mintea ei, un alt mod de a-i spune că era gata să se mărite cu el. În seara asta, după ce avea să-i spună că acasă toată

lumea o credea logodită cu Paul, l-ar fi putut privi șăgalnic în ochii lui gri și misterioși și să-i spună:

— Presupun că modul cel mai bun de-a pune capăt bârfelor ar fi ca noi doi să anunțăm propria noastră logodnă. După zâmbetul ei și-ar fi

dat seama că se predă necondiționat în bătălia ce se dăduse atâtea săptămâni între voințele lor. Sigur, mândria ei ar fi avut puțin de suferit, însă Clayton avea să-i devină soț și chiar merita să știe că ea îl accepta de bunăvoie.

Daca i-ar fi

comunicat astfel decizia ei, în loc sa-i răspundă printr-un sarcasm batjocoritor, Clayton probabil ar fi strâns-o în braţe şi-ar fi sărutat-o senzual şi îndrăzneţ cum numai el ştia. La simplul gând, Whitney simţi cum o cuprinde ameţeala.

La dracu cu mândria ei! Whitney se hotărî. Avea să meargă cu a doua variantă. Întorcându-se la trăsură, se simţi cuprinsă de nerăbdare şi fericire.

Întoarsă acasă la Emily, Whitney fu informată că Emily se afla în salon, alături de

oaspeți. În loc să-i deranjeze, Whitney urcă în camera luxoasă pe care o ocupa temporar.

Emily intră tocmai când își dădea jos boneta.

— Elizabeth, Peter, Margaret și mamele lor tocmai au plecat. Elizabeth m-a rugat să

participi și eu la nunta ei. Emily adăuga, temătoare:

— I-am invitat la petrecerea noastră de diseară. N-am putut să evit asta, cu toată casa în agitație, evident cu pregătirile de petrecere în toi.

Whitney își dădu jos

mănușile și zâmbi încurcată, studiind expresia îngrijorată a lui Emily.

— Nu-ți face griji, trebuie doar să facem câteva modificări în aranjarea la mese. E foarte simplu.

— Ba nu e, zise scurt Emily. Pe când erau la

cumpărături, s-au întâlnit cu prietenul tău, domnul Duville. A întrebat-o pe Margaret de tine, iar Elizabeth i-a spus că stai aici, la mine, și evident c-a venit și el aici, cu ei...

Whitney simți cum se abat nori negri asupra ei, chiar înainte ca Emily

să adauge:

— A trebuit să-l invit și pe el. Știam că asta te-ar putea pune într-o situație ciudată cu ducele, care vine la invitația ta, însă eram convinsă că domnul Duville va respinge o invitație venită așa din scurt.

Whitney se prăbuși pe pat:

— Însă Nicki n-a refuzat, nu-i așa?

Emily scutura din cap:

— Aș fi strâns-o bucuroasă de gât pe Margaret. Era clar că doar tu-l interesai, însă ea se agățase de brațul

lui ca o... ca o lipitoare, implorându-l să vină. Tare-aș vrea ca părinții ei s-o mărite cu cineva, înainte să murdărească numele ei și al lor. E cea mai acaparatoare, nepasătoare și rea femeie din lume, iar Elizabeth e atât de drăguță, o lasă pe

Margaret să o calce în picioare.

Hotărâtă să nu lase pe nimeni și nimic să-i umbrească bucuria cu care aștepta să vină seara, Whitney îi zâmbi încurajator lui Emily:

— Nu-ți face griji pentru Margaret sau Nicki. Totul o să fie

bine.

CAPITOLUL 24

Clayton aruncă în partea cealaltă a banchetei din trăsură rapoartele pe care-i ceruse fratele lui să le citească și-și lăsa capul pe spate, nerăbdător să

se întoarcă în sat cu o zi mai devreme decât fusese programat.

Caii încetiniră pe măsură ce se apropiau de strada pietruită din sat, iar el se aplecă și privi pe fereastră. Nori groși se perindau pe cer, obturând aproape total soarele din acel început

de după-amiază de sâmbătă. Drumul spre sat era blocat temporar de o căruță răsturnată și câteva altele oprite, ale căror proprietari încercau să ridice căruța și să recupereze oile fugare.

— Merea! strigă el iritat. Când ne apropiem

de blocaj, oprește și dă-le o mână de ajutor. Altfel o să stăm aici toată ziua.

— Am înțeles, Sir, răspunse Merea.

Clayton aruncă o privire la ceas și gura i se strânse într-o grimasă strâmbă, batjocoritoare. Se comporta ca un idiot

infatuat, grăbindu-se sa se întoarcă acasă cu o zi mai devreme. Împins de o nerăbdare ridicolă de-a o vedea pe Whitney, plecase din casa fratelui său la ora șase dimineața și o apucase direct spre sat, în loc sa mai stea o zi la Londra așa cum intenționase inițial.

Călătorise timp de șapte ore, ca și când era o chestiune de viață și de moarte sa ajungă la ea, oprindu-se doar cât să schimbe caii. Își repetă pentru a mia oară în sinea lui că n-ar fi trebuit să o lase singură toata săptămâna. În loc să-i ofere singurătate, ar

fi trebuit să-i ofere sprijin moral ferm și blând în același timp. Probabil fusese cuprinsă de un nou val de revoltă, fiindcă o forțase să-l refuze pe Sevarin. Ce prostuță încăpățânată era insistând să creadă că-l iubea pe neghiob. O prostuță frumoasă,

vioaie și uimitoare. Dacar fi ținut măcar un pic la Sevarin n-ar mai fi răspuns în acel mod tandreții pe care el i-o arăta.

Clayton simți că-l trec fiori pe sub șale amintindu-și cum îl sărutase și cum se lipise de el după balul familiei

Rutherford, când o condusese înapoi la familia Archibald. Șampania îi mai dezlegase inhibițiile de fecioară, însă dulcea dorință pe care-o nutrea pentru el ardea deja de multe săptămâni. Îl dorea și de n-ar fi fost atât de încăpățânată și

atât de tânără, și-ar fi dat seama de mult. Îl dorea, fără îndoială, iar el o dorea pe ea mai mult ca pe orice în viața lui. Voia să-i umple zilele de bucurie și nopțile de plăcere, până ce ea avea să-l iubească la fel de mult pe cât o iubea el.

O iubea? Clayton se încruntă furios la acest gând. Însă apoi oftă prelung și recunoscu adevărul față de el însuși. Era îndrăgostit de Whitney. La 34 de ani, cu mai multe aventuri și femei la activ decât și-ar fi dorit, căzuse victimă unei

puștoaice-femei scandalos de impertinentă și superbă, care-i aducea cu voioșie neplăceri, îi batjocorea titlul și refuza fără drept de apel să cedeze autorității lui. Zâmbetul ei îi topea inima, iar atingerea ei îi făcea sângele să fiarbă. Îl

putea vrăji, amuza și înfuria cum nici o altă femeie nu reușise vreodată. Nu-și mai imagina viitorul fără să o aibă alături.

După ce recunoscu toate astea față de el însuși. Clayton era și mai dornic să ajungă la ea, să-și bucure iar ochii

la vederea ei și să o strângă-n brațe, să-i audă muzica vocii și să trăiască senzația desăvârsită a trupului ei suplu și voluptos unduindu-se pe lângă al lui.

Merea opri trăsura în fața farmaciei și coborî să ajute la prinderea

ultimelor oi rătăcite și închiderea lor în căruță. Nemaisuportând să stea închis în trăsură, Clayton coborî și se alătură grupului de spectatori care-i urmăreau pe cei care fugăreau oile slobode. Zâmbi când un bărbat plonja disperat după

unul dintre animalele blănoase, rata ţinta şi ateriza peste un alt sătean care deja prinsese o oaie.

— Amuzant spectacol, nu-i aşa? zise domnul Oldenberry, ieşind din prăvălia sa şi alăturându-i-se lui Clayton şi celorlalţi

spectatori. Ai pierdut adevărata distracție, adăuga el, înghiontindu-l șmecherește în coaste. Tot orașul vuiește de vești de logodnă, mai adaugă.

— Serios? zise Clayton cu indiferență, îndreptându-și toată atenția asupra căruței ce

era, în sfârșit, dată la o pade din drum.

— Da, serios, răspunse domnul Oldenberry. Însă nu le vei putea felicita pe viitoarele mirese. Amândouă sunt plecate la Londra, zise și-și coborî vocea, până deveni doar o șoaptă.

Eu, unul. Credeam că fata aceea, Stone, o să te-aleagă pe dumneata, însă l-a dorit mereu pe domnul Sevarin și acum e al ei. Sunt logodiți. Nici n-am aflat bine vestea, că domnișoara Ashton și-a anunțat logodna cu domnul Redfern. E uimitor cum

ai senzația că nu se mai petrece nimic nou și apoi...

Clayton își plecă ușor capul spre cel care-i vorbea, iar vocea domnului Oldenberry îngheța la vederea privirii criminale din ochii lui gri. Cu o voce groasă, ucigătoare,

Clayton zise:

— Ce-ai spus?

— Am spus că... Domnișoara Stone și domnișoara Ashton s-au logodit amândouă cât timp ați fost plecat.

— Ori minți, ori te înșeli.

Domnul Oldenberry se dădu înapoi din fața

furiei azvârlite de acei ochi gri. Scuturând repezit din cap.

— Nu... Nu, nici vorbă. Întrebaţi pe oricine din sat şi-o să vă spună ca e adevărat. Domnişoara Stone şi domnişoara Ashton au plecat amândouă ieri dimineaţă, la o oră

distanță una de alta. S-au dus la Londra, să cumpere cele necesare pentru nuntă. Domnișoara Ashton însăși mi-a spus-o, confirmă domnul Oldenberry. Oarecum disperat. Domnișoara Stone stă cu Lady Archibald, iar

domnișoara Ashton cu bunicii ei, adăugă el, încercând să arate cât de bine informat era.

Fără să scoată o vorba, Clayton se întoarse pe călcâie și porni spre trăsură.

Domnul Oldenberry se întoarse spre ceilalți săteni adunați să vadă

prinderea oilor și care trăseseră cu ureche la conversația sa cu domnul Westland.

— Ați văzut ce privire mi-a aruncat când i-am spus că dra Ashton a plecat la Londra să-și cumpere trusou de nuntă? îi întreba el, cu ochii

împânzițI de groaza. Și eu care credeam că o plăcea pe fata aceea, Stone.

— La moșia Stone, se răsti Clayton către Merea și sări în trăsura.

Când opriră în fața casei lui Whitney, un valet ieși în fugă.

— Unde e

domnișoara Stone? întrebă Clayton cu o voce ca de gheața, scrutând cu privirea mâna servitorului, în timp ce se-ntindea să coboare scărița.

— La Londra, domnule, răspunse valetul, dându-se înapoi.

Înainte ca trăsura să

se oprească de tot în fata reședinței sale temporare, Clayton deschise nervos portiera și se aruncă afara.

— Înhamă cai odihniți, se răsti el către birjarul uluit. Și fii gata să plecam spre Londra în zece minute. Clayton fierbea de furie, simțea

cum prin vene-i curgea acid, arzând orice sentiment de tandreţe faţa de ea. Şi când te gândeşti că s-a grăbit să ajungă la ea, ca un prost infatuat, în timp ce ea era la Londra, cumpărându-şi trusoul pentru care, îşi aminti într-un nou val de furie

oarba, el era cel care plătea!

— Blestemată fie inima ei trădătoare! aruncă sălbatic cu vorbele. În timp ce-şi schimba în grabă hainele. Imediat ce reuşea să obţină un certificat special, avea sa o târască la altar, de păr

dacă va fi nevoie.

Nu, pentru Dumnezeu, nu avea sa obţină un certificat special! De ce naiba să mai stea să aştepte aşa ceva? O va duce pe sus în Scoţia chiar în seara aceea şi se va căsători acolo cu ea. După ce se vor întoarce, nu avea

decât să suporte scandalul unei fugi în ascuns, drept pedeapsă că-l înșelase.

Cu amărăciune, se blestemă pe sine însuși fiindcă se privase de plăcerea trupului ei. Așteptând și sperând ca ea să recunoască întâi că voia să se mărite cu el.

La dracu cu ce voia ea! De acum înainte totul va fi așa cum voia el. De acum înainte Whitney ori avea să-i respectă voia, ori o va forța el s-o facă și nici că-i păsa pe care din cele două variante o va alege.

Dupa exact zece minute, după ce-și

schimbă hainele, ieși ca o furtună din casă și se aruncă înapoi în trăsură. Clayton îndură drumul lung înapoi în oraș, starea sa alternând între un calm ucigător și o furie aproape dezlănțuita. Era trecut de miezul nopții când caii traseră în fața

reședinței Archibald, intens luminata, unde evident era în toi o petrecere.

— Așteaptă aici. Mă întorc imediat, îi zise el repezit birjarului, iar pe când Clayton urcă grăbit treptele spre ușa de la intrare, furia ce-i fierbea în vene se transformă

într-o hotărâre rece, de neclintit. Fusese încornorat de o puștoaică disprețuitoare și încăpățânată! Ba ea chiar era mult mai rea de atât. Era o târfă mincinoasă și uneltitoare! Astea erau gândurile lui ucigătoare, pe când trecea în grabă

pe lângă valetul înmărmurit și înainta spre sunetul muzicii și-al râsetelor.

Aerul rece al nopții răcori chipul înfierbântat al lui Whitney, pe când le zâmbi fermecător și fals domnilor care-o urmară afară, pe terasa lui

Emily, unde ieșise pentru a scapă de sala de bal supraaglomerată. În ciuda zâmbetului ei luminos, ochii ei verzi păreau triști pe când scruta mulțimea dinăuntru, căutându-l zadarnic pe Clayton, deși știa că de acum era deja prea târziu să mai

sosească. Poate nu primise invitația ei. Poate pornise direct spre reședința ei, fără să se mai oprească la Londra. Pe Whitney o trecură fiorii și-și dorea acum să nu-i fi scris mătușii Anne, spunându-i că putea pleca la verișoara ei în

Lincolnshire, din moment ce Whitney controla situaţia în Londra. Ar fi trebuit să aştepte până când Clayton confirma primirea biletului ei.

Nu, hotărî ea mâhnită, secretarul lui Clayton era absolut sigur în privinţa

planurilor lui de călătorie. Nu avea sens să se auto-amăgească. Clayton îi ignorase politicos invitația. În locul indignării, se instala acum suferința.

Își lăsase părul despletit, să-i cadă pe umeri, fiindcă Clayton îi spusese că așa-i plăcea

cel mai mult. Ba chiar se îmbrăcase anume spre a-i face lui pe plac, într-o seducătoare rochie din satin de culoarea fildeşului, bogat ornamentată cu perle. Făcuse totul spre a-i fi pe plac, iar el nici măcar nu se deranjase să vină sau să-i refuze invitaţia.

Fiind periculos de aproape să izbucnească în plâns, Whitney încerca să se convingă pe sine că marea dezamăgire ce-o simțea era doar fiindcă își făcuse, în cele din urma, curaj să-i spună lui Clayton că era dispusă să se mărite cu el

oricând dorea el, însă jalea ei pornea din ceva mult mai profund: îi fusese dor de el. Tânjea să-l vadă zâmbind și să-i spună că renunța la această înfruntare a orgoliilor ce fusese între ei, ca apoi el să o strângă-n brațe și să o sărute. Spera ca seara

aceea să fie un nou început pentru ei. Whitney își stăpâni lacrimile, hotărâtă să se bucure de ce mai rămăsese din seara ei răvășită.

Clayton dădea tăios din cap spre oaspeții cunoscuți pe care-i întâlnea, în timp ce

aştepta la pândă precum o pantera, să se ivească prada. L-a văzut pe Duville îndreptându-se spre uşile terasei, cu doua cupe cu şampanie în mâini. Clayton îl urmări cu privirea prin încăpere şi i se încleşta maxilarul când o zări pe Whitney stând afară, pe

terasă, înconjurată de cel puțin șase bărbați.

Cu o indiferență înșelătoare, Clayton porni înspre ei. Privirea-i îngheță cuprinsă de dispreț la vederea bărbaților care se prefăceau că interpretează la diverse instrumente muzicale,

în timp ce „logodnica” sa imita cu încântare gesturile unui dirijor, cu o baghetă invizibilă. Acest rol, gândi Clayton cu asprime, i se potrivea negreșit, să dirijeze dupa pofta inimii bărbaţii. Era pe cale să iasă pe uşile prin care tocmai trecuse şi

Duville, când simți o mână prinzându-l de brat și oprindu-l.

— Ce surpriză plăcută să vă văd aici, zise Margaret Merryton.

Toată atenția lui Clayton era ațintită asupra lui Whitney. Încercă să-și tragă brațul, însă degetele lui

Margaret se încleștară.

— E disgrațioasă, nu-i așa? remarcă ea, văzând încotro își ațintea privirea.

Cei 34 de ani de respectare cu strictețe a regulilor impuse de etichetă nu puteau fi total nesocotiți, iar Clayton se întoarse,

vădit furios, să-i acorde atenția cuvenită femeii care i se adresa, doar că era atât de furios, încât avu nevoie de câteva clipe să o identifice. Prea furios spre a-și ascunde felul jignitor în care nu o recunoscuse, Clayton se zgâi în gol în ochii ei căprui, a căror

expresie se schimbă din veneraţie în ură insultată. Dinspre terasă izbucniră râsete, iar Clayton întoarse capul în direcţia sunetului.

Mâna lui Margaret i se încleşta convulsiv pe braţ, în timp ce o privi pe Whitney Stone şi grăi cu mândrie rănită în

voce:

— Daca ești așa dornic sa fie a ta, du-te după ea. N-ar trebui să-ți faci griji pentru Duville sau Paul Sevarin. Niciunul dintre ei nu se va căsători vreodată cu ea.

— Și de ce anume, mă rog? întreba Clayton,

trăgându-și brațul.

— Fiindcă Paul tocmai a aflat ceea ce domnul Duville știa de ani de zile: că niciunul dintre ei n-a fost primul pentru ea!

Văzu cum fata lui Clayton se albi și cum îi zvâcneau mușchii maxilarului, întorcându-

se pe călcâie, șuiera peste umăr:

— Dacă te interesează cumva, un grăjdar a fost primul! De asta a fost trimisă în Franța.

Ceva se frânse în sinea lui Clayton, făcându-i emoțiile să-i scape de sub controlul

rațiunii. În orice alt moment ar fi nesocotit cuvintele lui Margaret, căci știa prea bine cum putea fi gelozia feminină și o recunoștea de la o poștă. Însă acesta nu era un moment oarecare. Era ziua în care-și dăduse seama că Whitney îl luase de

prost și că era o mincinoasă fără rușine.

Se opri o secundă, așteptând ca Duville să se retragă, apoi apucă hotărât clanța ușii și o dădu la perete. Păși pe terasă, direct în spatele lui Whitney, chiar în clipa în care unul dintre admiratorii ei beți

îngenunche în fața ei.

— Domnișoară Stone – glumi tânărul cu glas șoptit – am impresia că doi muzicanți talentați precum dumneata și cu mine ar trebui să... Ar trebui să formeze un duet permanent. Îmi acordați onoarea brațului dvs... Ba nu, a

mâinii dvs... Se opri brusc și înghiți în sec, cu privirea alarmată ațintită undeva în spatele lui Whitney.

Prăpădindu-se de râs la auzul comicăriilor tânărului. Whitney privi peste umăr, apoi se întoarse pe jumătate spre Clayton. Se simți

invadată de fericire și-i zâmbi cu bucurie, însă atenția lui Clayton era concentrată asupra bietului Carlisle, încă îngenuncheat.

— Ridică-te! răcni Clayton și adăugă cu o urmă de sarcasm: dacă ai de gând să ceri mâna domnișoarei Stone în

căsătorie, va trebui să aștepți până-i mai crește una. Deocamdată are doar două mâini și deja le-a promis pe amândouă. O înșfacă pe Whitney de încheietura mâinii și se întoarse pe călcâie, târând-o după el.

Whitney alerga,

încercând să țina pasul cu el, în timp ce goni pe terasa cea mare și coborî treptele de la intrare îndreptându-se spre trăsura ce-l aștepta lângă un felinar.

— Opreste-te, mă doare! zise ea gâfâind, împiedicându-se în poalele rochiei și

aproape căzând în genunchi.

Clayton o ridica de jos cu o forță atât de brutală, încât o durere puternică îi străbătu brațul, de la încheietură la umăr, apoi îi strigă un ordin birjarului, o apucă de încheietura mâinii și o aruncă în trăsura.

— Cum îndrăznești?! șuieră Whitney, furioasă și umilită să fie astfel târâtă din casa lui Emily, apoi violent îmbrâncită. Cine te crezi? Însă caii se urniră din loc, iar trăsura se puse în mișcare violent, aruncând-o pe Whitney pe banchetă.

— Tu cine crezi că sunt? întrebă cu răutate Clayton. Ei bine, sunt proprietarul tău. Chiar tu ai spus-o, tatăl tău te-a vândut, iar eu te-am cumpărat.

Whitney se zgâi la el, cu mintea aruncată într-un vârtej. Nu-și putea imagina de ce Clayton

era așa furios pe propunerea în glumă făcută de Carlisle când el îl întrerupse pe vărul ei, Cuthbert, în toiul unei propuneri serioase, pe care știuse s-o ia ca pe o glumă. Crezuse că seara aceea avea să fie un moment de dulce împăcare între ei și era

teribil de tulburător ca acum să devină ţinta furiei lui Clayton şi nu a pasiunii lui.

Chiar şi aşa, era, în mod absurd, fericită că nu-i ignorase invitaţia şi chiar nu-l putea condamna că şi-a pierdut cumpătul când a descoperit încă un

domn care-i propunea să se căsătorească., îi spuse, cu multă blândețe:

— Știi, domnul Carlisle era pilit bine, iar propunerea lui a fost doar o glumă. El...

— Taci! o repezi Clayton. Își întoarse capul spre ea și pentru

prima oara, în lumina firavă a felinarului trăsurii, Whitney văzu furia sălbatică și muribundă ce venea dinspre bărbatul de lângă ea. Maxilarul lui atrăgător era încleștat de turbare, gura era doar o linie neclintită, iar expresia feței era

plina de ură rece. Ochii dispreţuitori o cercetau... Apoi îşi întoarse capul, de parcă nu suporta s-o mai privească.

Whitney nu văzuse în viaţa ei o astfel de furie controlată şi ameninţătoare, nici nu fusese vreodată privită

cu un dispreț atât de aspru, nici chiar de către tatăl ei.

Sperase din tot sufletul ca în acea seară să vadă veselie, sau căldură, sau afecțiune în ochii lui gri pătrunzători. Nu-și imaginase vreodată că ar putea-o privi cu atâta

ură amenințătoare și maliţioasă. Șocul ei se transformă în suferinţă și. Încet. Îi încolţiră în inimă primele urme de teamă. Tăcută, privi pe fereastră până când și ultimele luminiţe ale oraşului se pierdură în zare și locul le fu luat de întunericul singuratic.

— Unde mă duci? întrebă ea nesigură. El continua să fie tăcut și rece. Clayton? aproape că-l imploră ea. Unde mergem?

Clayton se întoarse și-i privi de sus chipul frumos și speriat. Voia să o strângă de gât pentru că și-a dăruit

trupul altor bărbaţi, pentru că i-a trădat dragostea şi încrederea şi pentru că în sfârşit îi spunea.. Clayton. Acum, când o vedea cu adevărat cum era: o nenorocită mincinoasă şi uneltitoare care-şi dăruia de bunăvoie corpul voluptos şi

împlinit oricărui porc nenorocit care i-o cerea. Își alungă din minte gândurile despre ea și alți bărbați și, fără să-i răspundă la întrebare, își mută privirea.

Whitney încercă să alunge teama tot mai prezentă, concentrându-se asupra locului în care

erau și a direcției în care călătoreau. Spre nord! își dădu ea seama când părăsiră drumul principal. Se îndreptau spre nord. O cuprinse disperarea. Inspiră adânc, își înghiți și ultimele rămasițe de mândrie și spuse:

— Voiam sa-ți spun

că voi accepta să mă mărit cu tine. Nu-i nevoie să mă duci în Scoția pentru a te căsători cu mine. Eu...

— Nu e necesar să mă însor cu tine? o întrerupse Clayton, râzând amar. Asta am auzit și eu. Totuși, n-am de gând să fugim pe

ascuns, cum n-am de gând nici să mai chinuiesc prea mult caii. Deja au bătut jumătate de Anglie căutându-te.

Brusc, trăsură o luă spre vest, pe o cărare mai neteda, însă mai puțin bătută și în același timp o lovi toată greutatea vorbelor lui.

Dacă toată ziua fusese pe drum „căutând-o” pe ea, atunci sigur se întorsese în sat și auzise bârfele despre logodna ei cu Paul. Rugătoare, Whitney își puse mâna pe brațul lui.

— Pot să-ți explic ce s-a întâmplat cu Paul. Vezi tu... Degetele lui i

se înfipseră în mână, făcând-o să scoată un icnet de durere.

— Sunt încântat că ești așa dornică să mă atingi, zise el sarcastic, fiindcă în scurt timp vei avea șansa să faci exact asta. Cu dezgust îi luă mâna de pe brațul lui, aruncându-i-o în poală.

Totuși, cum nu e ăsta locul în care să-ți dovedești afecțiunea, va trebui să-ți controlezi pasiunea până atunci.

— Să-mi controlez... șopti sufocat Whitney, apoi zise cu speranță în glas... Ești beat?

Buzele lui se strânseră într-un rânjet

amuzant. Însă cinic.

— Nu sunt beat, așa că nu-ți face griji că nu voi fi în stare să te satisfac... Și accentuă ultimul cuvânt, făcându-l să sune aproape amenințător. Apoi adaugă, aproape în glumă:

— Ar fi bine să

dormi. Te așteaptă o noapte lungă și extenuantă.

Speriată de amenințări și rănită de dezgustul pe care-l citea în ochii lui de fiecare dată când o privea, Whitney își smulse privirea dintr-a lui. Habar nu avea despre ce

vorbea. Ea era în pragul unei terori isterice, iar el îi spunea să-și controleze pasiunile, asigurând-o că va fi în stare să o „satisfacă”. În întunericul din trăsura, cruzimea vulgară a remarcii lui pătrunse. În sfârșit, în mintea ei tulbure și agitata, iar

ochii ei se căscară temători. Acum îi înţelese planurile!

Whitney scruta noaptea înstelată în căutarea vreunui sat, a vreunei case, orice loc în care s-ar fi putut refugia. Se vedeau ceva lumini la orizont pe partea ei de drum – o fi

vreun adăpost sau vreun han, își zise ea. Nu știa cât de tare s-ar putea răni dac-ar sări din trăsură și nici nu-i păsa. Atâta timp cât avea sa fie în stare să se ridice și sa fugă... Să fugă spre luminile de la marginea drumului.

Mușcându-și buza de

jos, tremurândă, Whitney își mișcă precaută mâna pe lângă rochie, spre mânerul portierei. Privi pentru ultima oară profilul împietrit al bărbatului de lângă ea și simți că murea ceva în sinea ei.

Închizând strâns ochii, încercă să alunge

lacrimile arzătoare care aveau să o orbească în momentul în care-ar fi sărit din trăsură. Își trecu vârfurile degetelor de-a lungul interiorului de piele al portierei, până se încolăciră în jurul mânerului rece de metal. Încă vreo câteva secunde și aveau să

ajungă în dreptul porții deschise de la curtea hanului, iar caii încetiniră înaintea urcușului. Degetele lui Whitney se încordară... Și țipă când mâna lui Clayton se încleșta pe brațul ei și o trase de lângă portieră.

— Nu fi așa

nerăbdătoare, draga mea. Un han de pe marginea drumului nu e nici pe departe locul potrivit pentru prima noastră împerechere. Sau preferi hanurile pentru curtenitorii tăi? Răsucindu-i brusc mâna, o aruncă pe bancheta din fața lui.

— Asta preferi? repeta el cu sălbăticie.

Cu inima bătând să-i sară din piept, Whitney privea cum trăsura se îndepărta tot mai mult de han și tot așa se îndepărta și speranța ei de-a fugi. Nu-l mai putea surprinde și nici nu putea să se pună cu

forța lui.

— Eu, unul, continuă Clayton aproape sociabil, am preferat întotdeauna confortul umilei mele case, în locul curățeniei îndoielnice și al așternuturilor uzate pe care le găsești de obicei în astfel de locuri.

Batjocura lui îi făcu autocontrolul, și așa fragil, să cedeze.

— Ești un nenorocit! explodă ea.

— Dacă spui tu, o aproba el cu indiferență. Și dacă așa sunt, înseamnă că sunt foarte potrivit să-mi petrec noaptea în pat cu o

nenorocită!

Whitney închise strâns ochii și-și lăsă capul pe spate, rezemându-se pe banchetă și încercând cu disperare să-și controleze emoţiile. Clayton era furios din cauza lui Paul și trebuia să găsească o cale să-i

explice. Înghițind convulsiv, șopti în întuneric:

— Doamna Sevarin e de vină pentru orice bârfe ai auzit. În ciuda a ceea ce crezi, imediat ce Paul s-a întors acasă i-am spus că nu mă pot mărita cu el. N-am putut pune capăt

bârfelor de acasă, așa c-am plecat la Londra...

— Bârfele te-au urmat acolo, draga mea, o informă el pe un ton duios. Nu mă mai plictisi cu explicațiile tale.

— Dar...

— Taci, o avertiză Clayton cu un calm

ucigător, că de nu s-ar putea să mă răzgândesc, să nu mai aștept să ajungem într-un pat confortabil și să te am chiar aici.

Inima lui Whitney se strânse în noi chingi de teroare.

Călătoreau deja de aproape două ore când

trăsură încetini și trecu prin niște porți. Extenuarea ce-i amorți, ca o binecuvântare, mintea, dispăru, iar Whitney împietri, uitându-se pe fereastră la luminile unei case mari ce se vedeau în depărtare.

Când opriră în fața

casei, inima îi bâtea cu atâta putere, încât abia dacă mai putea respira. Clayton se dădu jos, apoi o apucă și-o târă afara din trăsură.

— Nu intru în casa aia, striga ea, zbătându-se și smucindu-se din strânsoarea lui.

— E cam târziu să

încerci să-ți protejezi virtutea, zise el batjocoritor, luând-o pe sus, în brațele lui. Mâinile i se implântară în coapse și-n talie și o purta prin casa slab luminată, pe scările șerpuite și nesfârșite.

O servitoare cu părul roșcat ieși repede în

balcon, iar Whitney deschise gura să țipe, apoi țipătul îi fu sufocat când degetele lui Clayton i se înfipseră agonizant în carne.

— Du-te la culcare! se răsti el la femeia care-i privea cu ochi mari, fără să-i vină a crede.

— Te rog, încetează!

îl implora Whitney fără-ncetare, în timp ce el deschise cu piciorul usa dormitorului și-o purtă înăuntru. Mintea ei observă în fugă mobila superbă și focul ce ardea în șemineul uriaș din partea cealaltă a încăperii, însă obiectul care-i capta întreaga

atenție fu patul uriaș cu patru tăblii, cocoțat pe un podium, spre care o ducea Clayton.

O aruncă fără strop de eleganță în mijlocul patului, apoi se întoarse pe călcâie și o porni spre ușă. Oarecum ușurată, Whitney crezu pentru o clipă că avea să plece, în

schimb, el închise ușa și o încuie, cu o hotărâre ce aducea a condamnare la moade.

Paralizată, îl urmări trecând pe lângă pat, spre șemineul din partea cealaltă a încăperii. Se cufundă întruna din canapelele din dreapta șemineului și stătu acolo

câteva minute, privind-o de parc-ar fi fost un animal ciudat și captiv, o curiozitate diforma și demnă de tot disprețul lui.

Tăcerea fu ruptă de un ordin răcnit cu o voce rece. Nefamiliară:

— Vino încoace, Whitney!

Întreg corpul lui Whitney tresări. Scutură din cap și se dădu înapoi în pat, ghemuindu-se între perne, cu privirea alergând spre ferestre, apoi spre alte uși. Ar fi putut ajunge la vreuna dintre ele, înainte ca el să apuce să o oprească?

— Ai putea să

încerci, comentă Clayton. Însă-ți promit că n-ai să reușești.

Înghițind în sec, panicată. Whitney luă o poziție mai dreaptă, străduindu-se sa alunge isteria ce o sugruma.

— Referitor la Paul...

— Dacă-i mai rostești o data numele, izbucni

Clayton furios, te omor, Dumnezeu mi-e martor! apoi deveni înspăimântător de politicos:

— Îl poți avea pe Sevann. Dac-o să te mai vrea. Însă putem discuta despre asta mai târziu. Acum, dragostea mea, ai de gând să vii singur ă la

mine sau vrei să vin eu să te ajut?

Ridica din sprânceană, dându-i un moment să se gândească.

— Ei bine? o amenință el, ridicându-se pe jumătate din scaun.

Refuzând să-l implore

sau să-i dea satisfacția de-a o domina, Whitney se ridică din pat. Încerca să țină capul sus, să pară dispreţuitoare și mândră, însă simțea că i se înmoaie genunchii. Când era la doi pași de el, picioarele tremurânde refuzară să se mai miște. Rămase

țintuită, holbându-se la el cu ochii plini de lacrimi.

El sări în picioare.

— Întoarce-te! izbucni el.

Înainte ca Whitney să apuce să protesteze, o apuca de umeri și-o întoarse. Dintr-o singură smucitură îi

sfâșie rochia la spate, iar sunetul materialului destrămat urlă în urechile lui Whitney, în timp ce covorul se umplu de nasturi satinați ce străluceau în lumina focului. O întoarse cu spatele la el zâmbindu-i maliţios.

— Și rochia e tot a

mea, îi aminti el. Se așează iar pe caun, își întinse picioarele lungi și timp de câteva clipe privi tentativele stângace ale lui Whitney de a-și ascunde sânii în corset.

— Dă-l jos! îi ordonă el.

Corsetul de satin îi

alunecă printre degete, iar el privi impasibil cum satinul fin de culoarea fildeșului îi alunecă pe șolduri, pe picioarele svelte, aterizându-i grămadă la picioare.

— Și restul? zise el curtenitor.

Sufocându-se de

umilință. Whitney ezită, apoi se descotorosi împietrită de desuurile rigide și rămase în fața lui doar în furoul subțire. Whitney știa că el aștepta să-și dea jos și furoul, fiindcă voia ca goliciunea totală să-i fie umilința finală. Voia să o pedepsească pentru

bârfele pe seama lui Paul, îngrozind-o astfel. Chiar era îngrozită și suficient de umilita, pedepsită pentru tot ceea ce făcuse sau se gândise să facă. Într-un gest de revolta mută. Începu să se dea înapoi.

Clayton era deja în picioare. Înainte ca ea să

apuce să facă al doilea pas. Întinse mâna și înșfăca strâns materialul fin din decolteul furoului, trăgându-i-l peste sânii exuberanți. Cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i-se în respirații sacadate, se uită la mâna puternică și îngrijită ce se apropie de

sânii ei, aceeași mână care altă dată o mângâiase cu dulce pasiune. Brusc, mâna se încorda și dintr-o smucitură sfâșie în doua materialul fin, aruncându-l departe de trupul ei.

— Treci în pat, îi ordona el cu răceală.

Disperată să-și ascundă goliciunea. Whitney fugi spre patul uriaș cu patru tăblii și-și trase repede așternuturile până sub bărbie, de parc-ar fi putut-o apăra de el. Ca printr-o pâclă ireală îl văzu pe Clayton dându-și jos jacheta. Își desfăcu

nasturii cămășii și o dădu jos, în timp ce ea se uita în gol la mușchii bine conturați ai brațelor și umerilor lui puternic apoi întoarse capul spre perete și închise strâns ochii. Îl auzi lăsându-se pe pat și deschise ochii pentru a-l vedea tronând

amenințător deasupra ei.

— Nu te acoperi în fața mea! Prinse cearceaful și-l smulse din pumnii ei încleștați. Vreau să văd pentru ce-am dat atâția bani! Trăsăturile îi fură străbătute de durere, iar privirea lui îi scrută

corpul gol și maxilarul i se încorda.

Tremurând de frică, Whitney se uita la chipul lui dur și implacabil, pe când în mintea ei chinuită se suprapuneau alte amintiri mai blânde cu el. Îl văzu aplecându-se spre ea în ziua aceea în

care căzuse de pe cal. Cu chipul palid din cauza sperieturii. Îl văzu privind-o cu tandreţe în ochi în ziua în care-l sărutase la râu...

— Doamne, cât de dulce eşti! îi şoptise el atunci. Se gândi la noaptea în care o învăţase să joace cărţi şi

să parieze cu fise. Își aminti felul în care fusese alături de ea cu doar câteva nopți în urmă, la reședința Rutherford, când cu mândrie o prezentase drept logodnica lui.

Mătușa Anne avusese dreptate, Clayton chiar o iubea. El o iubea, iar

în schimbul afecțiunii și generozității lui, ea îl făcuse public de râs pe acest bărbat mândru. Dragostea și posesivitatea îl împingeau să-i facă lucrul ăsta îngrozitor, ea îl împinsese să facă asta negând, atâta timp, sentimentele ei fată de el

și fiind atât de încăpățânată în ideea ei de-a se mărita cu Paul. Iar acum. Clayton voia să o oblige să i se dăruiască pentru a o compromite, pentru a nu-i lăsa alta soluție decât sa se mărite cu el și nu cu Paul.

Whitney era convinsă

ca asta intenționa Clayton.

Însă se înșela.

Stând acolo și privind-o, brusc Clayton nu mai simți dorință nici pentru trupul ei, nici sete de răzbunare. Avea doar un sentiment tot mai acut și copleșitor de dispreț și

respingere. Stând întinsă în pat, cu părul ei lucios unduindu-se peste umerii fini și cu ochii ei verzi și înșelători fixându-l, Whitney Stone era dovada vie a prostiei lui. Era un fraier.

Cheltuise o avere și în bani și în visuri naive pe

o târfuliță uneltitoare și superficială, iar acum, aproape că-i permisese să-l împingă să comită un viol. Dându-și seama de asta se umplu de dezgust și scârbă și-i prinse brațul, cu gândul să o dea jos din pat și să-i ordone să se îmbrace și să plece.

Whitney habar nu avea că intenţiile lui se schimbaseră. Ştia doar că expresia feţei lui devenise şi mai distanta şi mai crudă, iar teama ei fu înlocuită de remuşcari profunde şi cutremurătoare. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi pe care nu şi le

mai ascundea, își prijini degetele tremurânde de pieptul lui, tocmai când mâna i se încleșta pe brațul ei.

— Îmi pare rău, șopti ea sufocată. Îmi pare atât de rău. Mă mai poți ierta o dată, cum ai mai făcut-o în trecut?

Privirea lui se

concentra asupra chipului ei rugător, apoi afișă un zâmbet cinic:

— Whitney, te oferi să-mi arăți cât de tare te căiești? Cu inima bătându-i puternic de teamă și vinovăție.

Whitney ezită, însă apoi dădu din cap, aproape imperceptibil.

— În cazul acesta, zise el ca într-o doară, îndreptându-i brusc spatele, unul dintre noi e mult prea îmbrăcat...

Își îndreptă mâinile spre cureaua pantalonilor, iar Whitney închise strâns ochii.

Patul se mișcă, iar el

se întinse lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, cu cealaltă mână desenând conturul braţului ei gol. Până-i prinse cu îndrăzneală în palme sânul.

— Arată-mi, o invită el, aţâţându-i sfârcul cu degetul mare. Arată-mi cât de rău îţi pare.

Nesocotind protestele asurzitoare ale conștiinței ei, Whitney cedă, lăsând degetele lui să-i transmită fiori din sân și până în stomac. Nu s-a împotrivit. Era gata să-i arate că-i părea rău, era pregătită să o lase să-i facă asta.

El își apropie gura de

a ei, atingându-i buzele cu un sărut lung și languros, iar Whitney încercă să-l sărute și ea cu toata dragostea și căința ce-i umpleau inima îndurerată.

— Ești minunată, scumpa mea, murmură el. În timp ce mâinile lui începură, cu

îndrăzneală, să-i exploreze corpul. Însă bănuiesc c-ai mai auzit asta, iar ea îi simți gura precum o arsură din fundul gâtului și până în mugurii roz ai sânilor ei exuberanți, pe care limba lui ba-i tachina, ba-i atingea ușor, ba-i desena cu mișcări

circulare. Brusc, buzele lui îi strânseră cu putere sfârcul, trăgând cu forţă, iar Whitney suspină cu o plăcere speriată. Îşi coborî pe loc mâna spre coapsele ei, apoi mai sus, între coapse, acoperindu-i smocul moale de păr, iar ea scoase un icnet de şoc

instinctual. El o ignoră și continua să-i dea senzații fierbinți și furnicături spre toate terminațiile nervoase.

Sărutându-i gâtul, continuă să-și miște excitant mâna prin zonele ei cele mai sensibile, mișcându-și cu mare siguranța

degetele pricepute, mângâindu-i în joacă exact acele locuri din care atingerea lui putea trimite unde electrice de dorință prin tot corpul ei.

Whitney cedă neajutorată pasiunii fierbinți și mistuitoare pe care el o făcea să

crească în ea. Ca un adevărat expert, în același timp simțindu-se ușor cuprinsă de o panică necunoscută. Ceva era diferit, greșit în felul în care el o săruta și-o atingea! Pentru un bărbat purtat de o dragoste posesivă și neîmpărtășită, sărutările

lui nu aveau aceeași ardoare sufocantă, mângâierile lui erau fără de tandrețe...

Degetele lui se mișcau în ea. Făcând-o sa geamă din adâncul gâtlejului.

— Îți place, nu-i așa? o tachina el cu vocea șoptită, apoi se opri.

Iubita mea, nu vreau să-ți placă prea mult, îi explică el scurt și își mută greutatea deasupra ei, proptindu-și genunchiul între picioarele ei. Îi apucă soldurile, ridicându-le, iar în același moment inflexiunile cinice din vocea lui pătrunseră

ceața groasă, senzuala ce o înghițise. Deschise larg ochii, îi văzu expresia dură și închistată, tocmai când Clayton se dădu înapoi și apoi se împinse cu putere în fecioria ei. Fu străbătută de o durere sfâșietoare și țipă, îngropându-și fața în

mâini, cu spatele arcuit. Deasupra ei explodă o înjurătură sălbatică din pieptul lui Clayton. Se retrase, iar ea se încordă isteric, încercând să se pregătească pentru următorul val de durere agonizantă ce avea să vină când ar fi pătruns din nou în ea... însă

durerea nu mai veni. El rămase retras, nemișcat.

Mâinile lui Whitney îi căzură fără vlagă de pe față. Printr-o pâclă deasă de lacrimi îl văzu deasupra ei. Clayton stătea cu capul pe spate, cu ochii închiși strâns, cu trăsăturile feței asemenea unei măști

chinuite, torturate. Îi privea fix chipul răvășit, iar corpul ei tremura, încercând să-și reprime suspinele, până când povara deveni mai grea decât ființa ei putea suporta. Voia să fie strânsă în brațe, consolată și căută confortul, într-un mod

irațional, chiar din partea celui care-o chinuia. Zguduindu-se de plâns convulsiv, Whitney își întinse brațele și cuprinse umerii puternici ai lui Clayton, trăgându-l spre ea.

Cuprins de remușcări, Clayton o

îmbrățișa cu blândețe și se întinse alături de ea. Fără să scoată un cuvânt. Își îngropă fața în pieptul lui dezgolit și plânse, își plânse tot amarul din inimă, cu suspine chinuitoare care-i zguduiau cu atâta violență trupul suplu, încât Clayton crezu că îi

vor frânge, la propriu, corpul. Stătu întins lângă ea, îmbrățișându-i trupul pângărit și gol, îngrămădit într-al lui, mângâindu-i părul mătăsos și pedepsindu-se pe sine cu zgomotul plânsetelor ei înfundate, biciuindu-se cu lacrimile ce-i scăldau ei

ochii și-i umezeau lui pieptul.

— I-am... l-am spus lui Paul... I-am spus că n-o să mă mărit cu el, rosti Whitney printre suspine. Bârfele n-au fost... N-au fost din vina mea.

— N-a fost vorba de asta, micuțo, șopti

Clayton, cu vocea sugrumată de emoție. Nu ți-aș fi făcut niciodată așa ceva pentru asta.

— Atunci de ce-ai făcut-o? zise ea sufocată. Clayton expiră răgușit...

— Credeam că i te-ai dăruit. Lui și altora.

Whitney se domoli

brusc din plâns. Mototolind cearşaful cu sânii ei goi, se ridică într-un cot şi-l ţintui cu ochii verzi, dispreţuitori.

— Serios? Asta-i crezut! şuieră ea şi se desprinse din îmbrăţişarea lui, rostogolindu-se în

partea cealaltă a patului, cu fața la perete. Se spulberă credința că o iubea și într-un moment de umilință dezgustătoare, înțelese că făcuse asta pentru a o denigra. Orgoliul lui monstruos îl împinsese spre această răzbunare de neînchipuit. Simțea

fierea ridicându-i-se în gât la gândul că îi cedase fără să se împotrivească. Nu el o înșelase, ci ea se înșelase singură. Nu el îi furase virtutea, ci ea i-o dăduse! Ea îi dăduse lui virtutea ei. Înecându-se în rușine și dispreț de sine, se luptă să tragă cuvertura de pe pat, să

se acopere.

Clayton observă și se întinse peste pat să tragă cu blândețe cuvertura peste corpul ei minunat și gol. Dându-și prea târziu seama că adăugase și insulta rănilor pe care deja i le provocase, își puse mâna pe umărul ei, încercând

să o întoarcă, ușor, spre el.

— Dacă mă lași, o implor el, aș vrea să-ți explic... Furioasă, îi împinse mâinile.

— Vreau să te văd cum încerci! Însă fă-o în scris, fiindcă dacă te mai apropii vreodată de mine sau de familia mea,

te omor! Jur că te omor! Substanța acestei amenințări fu diminuată de suspinele ce urmară și părură că nu mai voiau să se oprească, până ce adormi, extenuată.

Excelența Sa, Clayton Robert Westmoreland, Duce de Claymore,

descendent al trei sute de ani de nobilime, deținător al unor moșii și al unei averi atât de vaste, încât sfidau orice imaginație, stătea întins alături de singura femeie pe care-o iubise vreodată, neputând să o liniștească, nici să o recucerească.

Privirea i se pierdu în tavan, amintindu-și cum, abia câteva ore mai devreme, dirija un grup de muzicanți veseli, închipuiți.

Cum de-i putuse face una ca asta, se întreba cu durere, când tot ce-și dorise vreodată să facă era s-o răsfețe, s-o

prețuiască și s-o protejeze. În schimb el îi furase, intenționat și rece, inocența. Și astfel pierduse mai mult chiar decât avea ea, căci reușise să piardă unicul lucru pe care-și dorise vreodată cu adevărat să-l posede: fata încăpățânată și frumoasă

care stătea întinsă alături de el. Și îl dispreţuia.

Își aminti toate lucrurile bădărane și vulgare pe care i le zisese în trăsură și în acea încăpere. Fiecare cuvânt denigrator pe care îl rostise, fiecare dezmierdare care-o

umilise, toate-i defilau prin minte provocându-i o durere agonizantă. Se pedepsi pe sine reluând iar și iar fiecare lucru teribil pe care i-l spusese și i-l făcuse.

Aproape spre zori, Whitney se întoarse pe spate. Clayton se aplecă deasupra ei și-i dădu cu

tandrețe la o parte o șuviță rebelă de păr castaniu de pe obrazul ei neted, apoi se întinse la loc spre a o privi dormind, fiindcă știa că avea să fie ultima oară când Whitney mai stătea alături de el.

Whitney se trezi a doua zi dimineața,

amintindu-și vag o anume senzație ciudată între picioarele ei. Deschise ochii fluturându-și genele și se rostogoli pe spate. Își simțea mintea leneșă și înceţoșată, pe când scruta împrejurimile, cu ochii pe jumătate închiși și somnoroși.

Stătea într-un pat uriaș cocoțat pe un podium. Dormitorul era de zece ori mai mare decât dormitorul ei de acasă și superb mobilat. Clipi uluită la vederea covorului gros, de un verde ca al mușchiului de pădure, ce se întindea luxos peste

podeaua mare. Tot peretele din stânga ei era din sticlă cu șipci verticale interpuse, iar pe peretele din fața ei se afla un șemineu din marmură atât de mare, încât ar fi putut sta în picioare în gura lui. Ceilalți doi pereți erau acoperiți cu panouri late

și frumos sculptate din lemn de trandafir și o tapițerie minunată. Istovită, Whitney închise ochii și se lăsă purtată iar în liniștea somnului. Ce ciudat ca dormea într-o încăpere cu un aer atât de masculin.

Deschise larg ochii și

se ridică în fund, în pat. Patul lui! încăperea lui! Cineva deschise ușa, iar ea se ghemui lângă tăblia patului, strângând așternutul de mătase peste sânii ei goi. Servitoarea mărunțică și roșcată pe care Whitney o văzuse în balcon în seara anterioară intră în

încăpere, cu rochia ca de fildeș și furoul lui Whitney, cusute, și le atârnă cu grijă pe o ușă ce dădea spre o săliță pentru schimbat. Când se întoarse să iasă, o văzu pe Whitney ghemuită precaut în pat și luă un capot elegant de dantelă ce era atârnat

pe un scaun.

— Bună dimineaţa, domnişoară, zise ea apropiindu-se de pat, iar Whitney observă cu amărăciune că servitoarea nu era deloc surprinsă să găsească o femeie goală în patul stăpânului ei. Evident, nu era deloc ceva

neobișnuit.

— Numele meu e Mary, zise servitoarea cu un delicat accent irlandez, întinzând brațul peste care ținea capotul de dantela. Să va ajut sa vă ridicați?

Rușinată până în adâncul sufletului. Whitney apucă mâna

întinsă a servitoarei și se dădu jos din pat, clătinându-se.

— Dumnezeu să aibă milă! bolborosi Mary, cu ochii ațintiți pe cearșafurile pătate de sânge. Ce v-a făcut?

Whitney își înghiți râsul isteric pe care i-l stârnea stupiditatea

întrebării.

— M-a ruinat! răspunse ea sufocată. Uluită, Mary se holbă la petele de sânge.

— Va plăti scump pentru asta la judecată. Domnul nu va ierta asta cu una, cu două. Stapânul fiind așa cum e și știind mai bine, iar

dumneata o fecioară! își luă ochii de la cearșafuri și o conduse pe Whitney spre o cadă de marmura aflată lângă dormitor.

— Sper ca Domnul să nu-l ierte! șuiera Whitney răgușit, intrând în baia fierbinte. Sper să ardă în iad! Aș vrea să am un cuțit să-i

smulg inima din piept!

Mary începu s-o săpunească pe spate, însă Whitney îi smulse ştergarul din mâna şi începu să-şi frece fiecare parte a corpului pe care Clayton i-o atinsese. Brusc, îi îngheţă mâna. Din ce nebunie se băgase ascultătoare în

cada lui, când ar fi trebuit sa fi fost deja îmbrăcată și să-și plănuiască fuga? Înșfacă încheietura servitoarei, implorând-o sălbatic cu ochii ei verzi:

— Mary, trebuie sa plec înainte să se întoarcă. Te rog, ajută-ma să găsesc o cale să ies

de aici. Nici nu știi cât de rău m-a rănit, lucrurile teribile pe care mi le-a spus. Dacă nu fug, o să mă oblige să o iau de la capăt.

Servitoarea o privi pe Whitney cu ochii ei albaștri, încurcați și îndurerați, și scutură ușor din cap:

— Alteța Sa nu are de gând să mai intre în această încăpere sau să vă țină aici. Chiar el mi-a spus că numai eu mă voi ocupa de dumneavoastră. Trăsura deja vă aşteaptă la intrare, iar după ce vă veți îmbrăca, eu însămi vă voi conduce jos.

La două etaje deasupra intrării principale a casei. Clayton stătea la fereastră, așteptând să o zărească pentru ultima oară. Așteptând să-și ia un ultim rămas bun. Arborii se îndoiau și suspinau în bătaia vântului, plecându-se

adânc dinaintea ei, pe când păşea în ziua sumbră şi mohorâtă, asemenea sufletului lui. Cu rochia fluturând, coborî lungul şir de trepte spre trăsura ce o aştepta, iar vântul îi flutura prin păr, răvăşindu-l.

Pe ultima treapta,

Whitney se opri, iar pentru un moment agonizant și sfâsietor, Clayton crezu că avea să se întoarcă și să privească în sus, spre el. Își întinse neajutorat mâna, tânjind să-i atingă obrazul neted și mătăsos. Însă atinse doar geamul rece. De

parcă ar fi simțit că o privea, Whitney își ridică elegant capul, îl scutură sfidător și fără să privească în urmă urcă în trăsură.

Clayton sfărâmă paharul cu coniac în mâna încleștată și privi picăturile de sânge roșu aprins ce i se prelingeau

pe degete.

— Acum o să vă fie sângele otrăvit, prezise Mary din pragul ușii, cu o oarecare satisfacție în glas.

— Din păcate, mă îndoiesc, răspunse sec Clayton.

Whitney se ghemui într-un colț al trăsurii,

cu toate gândurile amestecându-i-se confuze cu ruşine, suferinţă şi furie. Se gândi la toate lucrurile vulgare pe care i le spusese, felul în care mâinile lui îi atinseseră carnea de parc-ar fi fost o marfă, declanşând ca un expert reacţii

involuntare din partea corpului ei trădător.

Toată fierea amara i se ridică în gât, înecând-o. Își dori să fi murit. Ba nu. Își dori ca el să fi murit! Seara trecuta fusese doar începutul coșmarului umilitor pe care va trebui să-l îndure. Michael

Archibald va insista, fără îndoială, ca Emily să o trimită acasă, căci nu putea permite ca o femeie de o virtute îndoielnică să stea în preajma soției sale. Chiar dacă Whitney l-ar fi convins că fusese forțată să-și petreacă noaptea cu Clayton, ar fi

rămas la fel de murdară și nedemnă să fie primită în lumea bună.

Încercând să alunge un val de greață, Whitney își lăsă capul pe spate. Trebuia să găsească o scuză credibilă prin care să le explice soților Archibald de ce lipsise toată

noaptea. Altfel avea să fie alungată din preajma celei mai bune prietene a ei și din preajma tuturor oamenilor decenți. Avea să-și petreacă restul vieții singură, îngropată în rușine, doar în compania tatălui ei.

După aproape o oră,

Whitney hotărî, în sfârşit, ce scuză avea să le spună lui Michael şi Emily. Suna cam jalnic, însă ar fi putut fi de ajuns daca nu aveau s-o ia la întrebări. Acum îi era mai puţin teamă, însă se simţea infinit mai singură şi mai vulnerabilă. Nu avea pe

nimeni la care să găsească alinare sau înțelegere.

Ar fi putut să-i scrie mătușii Anne, la reședința verișoarei ei din Lincolnshire, să o roage să vina la Londra. Însă ce-ar fi putut face mătușa Anne, decât să-i ceară lui Clayton să se

însoare de îndată cu ea? Ce mai pedeapsa ar fi asta pentru el, își zise Whitney sarcastic. Ar fi primit ceea ce-și dorise mereu, iar ea ar fi fost condamnată la un mariaj cu un bărbat pe care avea să-l urască tot restul vieții. Dacă Whitney refuza să se

mărite cu Clayton, mătușa Anne ar fi apelat, negreșit, la sfatul unchiului Edward. Când unchiul Edward ar fi aflat de fapta lui Clayton, probabil i-ar fi cerut satisfacție, provocându-l la duel, lucru ce trebuia evitat cu orice preț. În primul

rând, duelurile era ilegale. În al doilea rând, Whitney era teribil de convinsă că nenorocitul ăla l-ar fi ucis pe unchiul ei.

Singura alternativă posibilă era ca unchiul Edward sa ceară dreptate în tribunal, însă procesul și

scandalul public ar fi distrus-o pe Whitney pentru tot restul vieții.

Și iat-o obligată să își înfrunte singura durerea și rușinea, fără niciun chip de-a se răzbuna pe acel diavol! Însă avea să se gândească ea la ceva, își zise încurajator. Data viitoare când avea să se

apropie de ea, va fi pregătită. Data viitoare când avea să se apropie de ea? Mâinile lui Whitney deveniră ca de guma și fruntea i se umplu de broboane de transpirație. Ar fi murit de s-ar mai fi apropiat vreodată de ea. S-ar fi sinucis mai degrabă

decât să-l lase s-o mai atingă vreodată! Dac-ar mai fi încercat să-i vorbească, dacă ar mai fi atins-o, avea să țipe și nu s-ar mai putea opri vreodată!

Când Whitney intră în casa Archibald, toți servitorii păreau să fie pe holuri, privind-o și

condamnând-o în ascuns. Trecu foarte curajoasă de valet, de trei servitori și vreo șase fete în casă, cu bărbia sus și capul ridicat. Însă după ce închise în urma ei ușa dormitorului, se prăbuși cu spatele de ea, cu bărbia și tot trupul tremurind. O clipă mai

târziu, Clarissa coborî la ea, zborşindu-se ca un arici, trântind sertarele şi mormâind printre dinţi despre „târâturi nerușinate” și „noroi aruncat pe numele familiei”.

Whitney își ascunse umilirea în spatele unei expresii împietrite şi se

descotorosi de rochia de satin de culoarea fildeșului, pe care de-acum o ura, și înșfacă un capot, când ochii Clarissei se abătură suspicioși asupra trupului ei gol.

— Buna și biata ta mamă trebuie că se răsucește în mormânt,

declară Clarissa. Ancorându-și mâinile în șoldurile ei late.

— Nu spune asemenea prostii, spuse Whitney răspicat. Mama mea se odihnește în pace, fiindcă știe ca n-am făcut nimic de care să-mi fie rușine.

— Păcat că nu știu și

servitorii din casa asta, îi replică Clarissa, explodând de mânie. Prin părțile astea sunt la fel de snobi precum alteţele regale. Și toți șoșotesc pe seama ta!

Întrevederea lui Whitney cu Emily mai târziu în acea dimineață fu și mai umilitoare.

Emily stătu, pur și simplu, în fața ei, ascultând atentă povestea jalnică a lui Whitney despre cum ducele o însoțise la o altă petrecere în partea cealaltă a orașului, iar când se făcuse prea târziu să se mai întoarcă, gazda ce

rămase nenumită insistă ca Whitney să petreacă noaptea acolo. La capătul explicației, Emily dădu din cap cum că înțelege întru totul, însă chipul ei frumos și sincer afișa o expresie șocată și uluită, mai rea decât ori acuzație pe care i-ar fi putut-o

aduce.

Emily se duse direct în biroul soțului ei și-i repetă povestea.

— Așa că vezi, zise ea cu voce hotărâtă și încrezătoare, deși în același timp îl privea neliniștită pe Michael, totul a fost cât se poate de nevinovat și câtuși de

puțin scandalos. Îi crezi explicația, nu-i așa. Michael? zise ea rugătoare.

Michael se lăsă pe spătarul scaunului și-și privi în ochi tânăra soție.

— Nu, zice el tăcut, nu o cred. Întinse mâinile și-o trase pe

Emily în poala lui. Îi studie îndelung trăsăturile mâhnite, apoi spuse cu blândeţe:

— Însă am încredere în tine. Dacă tu-mi spui că e nevinovată, atunci asta voi crede.

— Michael, te iubesc, rosti simplu Emily, răsuflând uşurată. Sunt

convinsă că Whitney n-ar face niciodată ceva indecent!

Whitney aşteptase cu groază ora cinei, însă Emily şi soţul ei păreau foarte relaxaţi şi naturali. De fapt, Michael insistă chiar să rămână la ei până după nunta lui Elizabeth,

până la care era ceva mai mult de o lună. Părea atât de sincer și Emily atât de dornică s-o vadă rămânând, încât Whitney le acceptă invitația, recunoscătoare și fericită. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se întoarcă acasă la tatăl ei și să dea piept cu

zvonurile despre logodna ei cu Paul.

Însă în acea noapte, întinsă în pat, fu cuprinsă de un val uriaș de singurătate și disperare. Ar fi vrut să fi fost mătușa ei acolo, să-i spună ce să facă, însă în sinea ei știa că nici Anne, nici nimeni

altcineva n-ar fi putut face nimic să o ajute. Trebuia să îndure totul singură.

Începând din acea zi avea să fie pentru totdeauna singură. Nu mai putea avea vreodată un soţ sau copii, fiindcă niciun bărbat decent n-ar mai fi vrut-o. Era

murdară, pângărită, folosită de altul. Își dorise întotdeauna copii, însă acum nu-i mai putea avea. Un nod dureros de dezamăgire îi urcă în gâtlej.

Totuși, nu-și dorea un soț, își spuse cu amărăciune. N-ar mai fi putut ține la vreun

bărbat și n-ar mai fi suportat atingerile lui. În toată viața ei voise să se mărite doar cu doi bărbați: Paul, care era superficial și slab și Clayton, care era un animal. Paul doar o dezamăgise, însă Clayton o distrusese. Își făcuse loc în inima ei, ca

apoi să o folosească și să o arunce, să o trimită acasă fără măcar să-și ceară scuze!

Obrajii lui Whitney fură scăldaţi de lacrimi, pe care le îndepărtă furioasă. Era ultima oară când Clayton Westmoreland o mai făcea să plângă! Data

viitoare când aveau să se întâlnească, avea să fie dură și calmă. Nu avea să se mai gândească la el. Nu avea să se mai gândească vreodată la noaptea trecută.

În ciuda hotărârii ei, următoarele zile fură cele mai agonizante din viața lui Whitney. De

fiecare dată când intra valetul, să anunţe un vizitator, inima lui Whitney îi sărea din piept, de teamă că „vizitatorul” era Ducele de Claymore. Tânjea să-i poată spune lui Emily că, dacă venea în vizită, ea nu era acasă, însă cum ar fi putut să-i

spună asta, când el se cunoștea cu Michael, iar ea era oaspete în casa lui Michael? Și apoi, Emily ar fi vrut să știe de ce și asta ar fi adus iar vorba despre Clayton, subiect pe care Emily mai încercase de câteva ori să-l deschidă. Așa că Whitney nu avea de ales

decât să strângă din dinți și să-și stăpânească emoțiile de fiecare dată când sosea câte un vizitator la reședința Archibald.

Rareori o însoțea pe Emily afară din casă, obsedată fiind de certitudinea morbidă că, de-ar fi ieșit, avea să dea

nas în nas cu Clayton. Cu fiecare zi ce trecea era tot mai tensionată, până simți că avea să înnebunească de atâta așteptare neajutorată, teamă și groază.

Însă respectă promisiunile pe care singură și le făcuse cu aproape o saptămână în

urmă. Refuza cu meticulozitate să se mai gândească la acea noapte oribilă și fatidică. Și nu mai plânse.

CAPITOLUL 25

Două diligențe de călătorie elegante așteptau în fața domeniului Claymore, structura de piatră cu trei etaje care reprezenta principala

reședința a lui Clayton. Grandoarea casei și împrejurimilor era rezultatul restaurărilor atente și al adăugirilor semnificative făcute de Clayton, tatăl și bunicul lui, și toți ducii de Claymore care-i precedaseră.

Pentru vizitatori și

oaspeți, Claymore era un loc prin care se plimbau admirativ, din încăperile împodobite cu ticlă din care se vedea vâzduhul, la încăperile de o splendoare uluitoare ale căror plafoane boltite erau înalte cât trei etaje și susținute de grațioase coloane gotice. Privind

în sus, erai vrăjit de genialitatea lui Rubens. Care împodobise luxos bolțile cu scene vii și exuberante.

Însă pentru Clayton casa devenise un loc bântuit de amintiri tulburătoare, în care nu mai putea dormi, iar când reușea să adoarmă

nu scăpa de coşmarul a ceea ce se întâmplase în urmă cu şapte nopţi nesfârşite, agonizante. Era un loc din care trebuia să evadeze.

Aşezat la biroul său din biblioteca spaţioasă îmbrăcată în lemn de stejar, îl asculta nerăbdător pe avocat

repetându-i instrucţiunile pe care Clayton tocmai i le dăduse.

— V-am înţeles corect, alteţă? Doriţi să vă retrageţi oferta pentru căsătoria cu domnişoara Stone? Însă nu veţi încerca în niciun fel să recuperaţi banii pe

care i-ati cheltuit pentru a pecetlui înțelegerea?

— Exact asta am spus, răspunse scurt Clayton. Azi voi pleca spre Grand Oak și mă voi întoarce peste două săptămâni. Adu-mi hârtiile să le semnez, a doua zi după ce mă voi întoarce.

Se ridică brusc, punând capăt discuției neplăcute.

Văduva Ducelui de Claymore își ridica nerăbdătoare privirea când valetul apăru în pragul ușii.

— Trăsura alteței sale tocmai a tras pe alee, anunță bătrânul servitor

al familiei, expresia lui demnă degajând o vădita plăcere.

Zâmbind, ducesa se îndreptă spre ferestrele frumosului conac cu care soţul ei o înzestrase cu mulţi ani în urmă. Pe lângă uriaşul Claymore, Grand Oak era mic, însă ea primea adesea

musafiri, cu tot luxul, în casa spaţioasă situată dinaintea a cinci pavilioane de oaspeţi şi înconjurată de grădini şi arbori minunaţi.

Îşi privi fiul coborând dintr-o trăsură şi pe valetul lui din cealaltă, apoi se întoarse să-şi controleze aspectul în

oglinda. La 56 de ani, Alicia, văduva Ducelui de Claymore, avea încă o statură subțire, dreaptă și grațioasă. Părul ei negru era brăzdat de șuvițe cărunte care dădeau un plus de demnitate frumuseții ei. Ochii ei gri fură întunecați de o umbră

de-ngrijorare, își îndrepta părul elegant coafat și se gândi la scrisoarea ciudată trimisă de Clayton ce sosise cu doar trei zile în urmă, prin care-si anunța intenția de a-i face o vizita de două săptămâni. Vizitele lui Clayton erau rare și de

obicei dezamăgitor de scurte. I se părea oarecum ciudat că se hotărâse brusc să stea așa mult.

Agitația controlata din holul de la intrare vesti sosirea lui Clayton, iar cu chipul luminat de un zâmbet încântat Lady Westmoreland se

întoarse să-și întâmpine fiul cel mare.

Clayton pași grăbit pe covorul albastru și, ignorând brațele ei larg deschise, o îmbrățișa foarte scurt și-o sarută cu afecțiune pe frunte.

— Ești mai frumoasă ca oricând, îi spuse el.

Mama lui se dădu

înapoi, studiind cu neliniște ridurile adânci de încordare și oboseală din jurul ochilor și-al gurii lui.

— Dragul meu, ai fost bolnav? Arăți îngrozitor.

— Mulțumesc, mama, zise el sec. Și eu sunt încântat sa te văd.

— Sigur că sunt încântată să te văd, protestă ea cu un oftat glumeț. Însă aș vrea să te văd arătând mai bine, e tot ce-am vrut să spun și, alungând subiectul cu un gest vesel din mână, îl trase să se așeze lângă ea, pe canapea, cu ochii încă scrutându-i

îngrijorați fața trasă. Stephen e entuziasmat să poată petrece doua săptămâni aici, cu tine, zise ea. A pus la cale petreceri și chiar acum se îndreaptă încoace, însoțit de un mare grup de oameni. Mă îndoiesc că o să ai vreun moment de liniște și pace, așa că,

dacă pentru asta ai venit, mă tem că te așteaptă o surpriză neplăcută.

— Nu contează, răspunde Clayton abătut. Se ridică, merse spre masa dintr-o parte a încăperii și-și turnă un pahar generos cu whisky.

— Unde-i afurisitul care m-a obligat să fiu un mezin fără nici un ban? strigă Stephen Westmoreland din hol. Dădu buzna în salon, îi făcu cu ochiul mamei lui şi strânse cu căldură mâna lui Clayton. Glumind pe seama vocilor ce se auzeau de-a

valma din hol, zise:

— Draga frate, m-am săturat să tot inventez scuze pentru absența ta din mijlocul frumoaselor fete londoneze, așa că m-am hotărât să aduc câteva aici, dupa cum vei vedea curând.

— Bine, zise Clayton, ridicând neentuziasmat

din umeri.

Ochii albaştri ai lui Stephen se strânseră uşor, iar el afişa o expresie gânditoare care evidenţie asemănările dintre cei doi fraţi. Asemenea lui Clayton, şi Stephen era brunet şi înalt. Deşi îi lipsea acea aura de forţă şi

autoritate ce părea să-l înconjoare pe fratele lui, Stephen era mai prietenos și mai ușor de înțeles și după cum adesea remarca anturajul, poseda mare parte din legendarul farmec Westmoreland. În ciuda remarcii sale de mai devreme, era și el

foarte bogat și foarte mulțumit că titlul nobiliar și sutele de responsabilități pe care i le aducea acesta se rămână pe umerii capabili ai fratelui lui. Supunându-l pe Clayton la o scurtă analiză, zise:

— Clay, arăți ca dracu'! și adăugă apoi cu

un zâmbet umil spre mama sa: mamă, te rog să mă ierți.

— Ăsta e adevărul, fu de acord ducesa, i-am spus și eu același lucru.

— Tu i-ai spus că arată ca dracul? o tachină Stephen, sărutând cu întârziere mâna mamei sale.

— Trebuie să fie trăsătură de familie, observa Clayton sarcastic, să ignorăm bunele maniere și în schimb să facem observații inutile. Salut, Stephen.

La scurt timp după aceea, Clayton se pretinse obosit după

călătorie și se scuză. Imediat ce ieși din încăpere. Lady Westmoreland se întoarse hotărâtă spre fiul ei cel mic:

— Stephen, vezi dacă reușești să afli ce-l frământa. Stephen dădu hotărât din cap în semn că nu.

— Draga mea, știi la fel de bine ca mine că Clay n-o să permită nimănui să se amestece în treburile lui. Și apoi, probabil e doar obosit, nimic mai mult.

În ciuda spuselor lui, Stephen îl urmări atent pe Clayton în cele două săptămâni ce urmară. Pe

parcursul acelor zile, toți cei din casă petrecură, vânară și dădură o fugă într-un sat din apropiere, să exploreze și să facă niște cumpărături. Însă singura activitate ce părea să-i facă plăcere lui Clayton era călăritul, doar că acum își forța

fără milă calul să sară peste obstacole imposibile și călărea cu o violență și o neatenție ieșite din comun, ce-l alarmară vădit pe Stephen.

Serile erau dedicate ospățurilor somptuoase și conversațiilor animate, jocurilor de

cărți și biliard, precum flirturilor previzibile când șapte tinere frumoase și bine cunoscute și șapte domni eligibili stăteau permanent unii în compania celorlalți timp de aproape două săptămâni.

Clayton își îndeplini

rolul de gazdă față de grup, cu obișnuita lui elegantă degajată, iar Stephen urmări amuzat la fiecare masă cum femeile flirtau cu el fără rușine, făcând tot ce le stătea în putință. În limitele bunei cuviințe (și adesea dincolo de ea) pentru a-i atrage

atenția. Ocazional, chipul lui Clayton afișa un zâmbet leneș, când asculta vreo femeie care-i vorbea, însă privirea distrusă nu-i părăsi o clipă ochii.

Trecuseră douăsprezece din cele paisprezece zile și oaspeții urmau să plece

a doua zi dimineața. În seara dinainte s-au adunat în salon, iar privirea atentă a lui Stephen alunecă tot mai des și tot mai îngrijorată spre fratele său.

— Cred că fratele tău se plictisește cu noi, îi spuse Janet Cambridge lui Stephen, dând jucăuș

din cap spre Clayton care stătea singur, cu umărul sprijinit de pervaz și privirea pierdută în întuneric.

Clayton o auzi, așa cum ea și intenționase, însă nu se obosi să o liniștească, galant, că nu era plictisit și nici nu se întoarse spre a-i acorda

atenția flatantă pe care Janet o urmărea prin remarca ei. Ridicând paharul, luă o înghițitură din băutură, urmărind cu privirea ceața joasa ce creștea în noapte. Ar fi vrut să-l cuprindă cu totul, să-i acopere gândurile, amintirile, așa cum

cuprindea tot restul în calea ei.

Văzu reflexia lui Janet Cambridge în fereastră şi-i auzi râsul gutural în spatele lui. Până acum câteva luni, frumuseţea ei senzuală şi vocea seducătoare îi făcuseră plăcere. Însă acum îi lipsea ceva. Ochii ei nu

erau verzi precum jadul Indiei, nu se uita la el cu acea privire șăgalnică, jucăușă, apreciativa și nerușinată, nu-i tremura în brațe cu o emoție timidă și tulburătoare pe care n-o putea defini. Era prea disponibilă, prea dornică să îi facă pe plac. Așa cum erau

mereu alte femei. Nu i se opuneau și nu-l sfidau cu încăpățânare. Nu erau proaspete, și pline de viață, și iuți la minte, și extraordinare. Nu erau... Whitney.

Mai sorbi o înghițitură din băutură, să-și amorțească durerea pe care i-o provoca

numele ei. Se întreba ce făcea ea. Oare avea de gând să se mărite cu Sevarin? Sau oare cu Duville? Duville era la Londra. Ar fi putut-o consola și tachina, ar fi putut-o ajuta să uite. Duville avea să i se potrivească mai bine, hotărî Clayton cu durere

sfâșietoare. Sevarin era șters și slab, însă Duville era sofisticat și or ășean. Clayton spera din toată inima că avea să-l aleagă pe francez. Sau poate doar cu jumătate de inimă. Cealaltă jumătate era chinuită de imaginea lui Whitney drept soția altui bărbat.

Se tortura singur gândindu-se la felul în care-i spusese ea: „Voiam să-ţi spun că mă voi mărita cu tine”. Iar el, ca un nenorocit ce era, îşi bătuse joc de ea! îi furase inocenţa neîndurător, intenţionat şi rece! Iar, după ce terminase, ea îl luase în

brațe și plânsese. Dumnezeule! El aproape c-o violase, iar ea plânsese în brațele lui.

Clayton își alungă gândurile la noaptea aceea. Prefera să se gândească la bucuria pe care ea i-o dăruise: felul jovial în care-l privise pe linia de start a cursei

lor, chiar înainte să se audă focul de armă.

— De vrei să mă urmezi, bucuroasă-ți voi arăta calea, încă o vedea exact așa cum fusese în acea seară în grădină, la balul mascat de la reședința Armand, cu chipul ei frumos luminat de amuzamentul

ireverenţios pe care i-l provocase spunându-i că era duce.

— Dumneata nu eşti duce, zisese ea râzând. N-ai monoclu, nu hârâi şi nu horcăi şi mă-ndoiesc că suferi, câtuşi de puţin, de gută. Mă tem că va trebui să aspiri la un alt titlu,

milord.

Se gândi cum se topise lipită de el și cu câtă pasiune-l sărutase în acea zi, lângă pavilion. Doamne, ce creatură caldă, pătimașă și iubitoare putea fi, atunci când nu era încăpățânată și rebelă... și minunată.

Clayton închise ochii, blestemându-se pe sine c-o lăsase pe Whitney să plece de la Claymore. Ar fi trebuit să-i ceară să se mărite cu el, imediat ce reușea să aducă un preot la conac. Iar când ea s-ar fi împotrivit, ar fi putut să-i spună simplu că din moment ce deja îi furase

fecioria, nu mai avea de ales. Apoi, în lunile ce-ar fi urmat, ar fi putut găsi o cale de-a se revanșa pentru cele întâmplate.

Clayton trânti paharul pe masă, trecu val vârtej pe lângă invitați și ieși din încăpere. Nu mai putea face nimic pentru a

compensa fapta profană pe care-o comisese la adresa ei. Nimic!

Oaspeţii plecară devreme în dimineaţa celei de-a doua zi, iar cei doi fraţi sărbătoriră ultima lor seara împreună îmbătându-se criţă, dinadins. Îşi amintiră şotiile din

copilărie, iar când le retrăiră pe toate. Începură să-și spună unul altuia povești obscene, râzând ca doi nebuni la glumele de tavernă și bând întruna.

Clayton luă decantorul cu coniac și turnă ultima picătură în paharul lui gol.

— Mai să fie! zise Stephen cu admirație, urmărindu-l. Ai beut... băut... ai terminat toată sticla aia nenorocită! Și luă un alt decantor de cristal și-l împinse de-a lungul mesei, spre Clayton. Vezi cum te descurci și cu whisky-ul.

Clayton ridică

indiferent din umeri și scoase dopul decantorului.

Cu ochii ușor împăienjeniți. Stephen îl privi umplând paharul până-n buză.

— Ce naiba vrei să faci? Să te înec?

— Încerc, îl informă Clayton pe un ton

mândru și împleticit, să trec înaintea ta linia de sosire spre uitare.

— Și probabil o să reușești, răspunse Stephen dând batjocoritor din cap. Oricum, am fost întotdeauna cel mai bun. N-a fost cinstit din partea ta să te fi născut,

frate mai mare.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să mă nasc. Aș vrea să nu mă fi născut. Însă ea... ea mi-a plătit-o cu vârf și îndesat.

Deși vorbele lui erau neclare, erau încărcate cu atâta suferință și disperare, încât Stephen își ridica brusc capul și-l

privi, cât de atent îi permiteau mințile lui îmbibate cu alcool.

— Cine ți-a plătit-o fiindcă te-ai născut?

— Ea.

Stephen dădu din cap, încercând cu disperare să-și limpezească simțurile de euforia alcoolului și să se

concentreze.

— Care... ea?

— Cea cu ochii verzi, șopti Clayton cu o voce chinuită. Ea mă face să plătesc.

— Să plătești pentru ce? Ce-ai făcut?

— Am făcut o ofertă pentru ea, declară Clayton. I-am dat

idiotului de taică-său 100.000 de lire sterline. Însă Whitney nu m-a vrut, și afișă o grimasă, sorbind o înghițitură mare din whisky. S-a logodit cu altul. Toata lumea vorbește despre asta. Ba nu, se corectă, nu s-a logodit. Însă eu am crezut c-a făcut-o și

eu... eu...

— Tu, ce? şopti Stephen.

Trăsăturile lui Clayton se schimonosiră într-o mască suferindă. Ridică palma spre Stephen, de parcă-l ruga să-l înţeleagă, apoi o lăsă să cadă pe masă.

— N-am crezut că era

încă virgină, rosti. N-am știut până n-am avut-o... Și...

Tăcerea tensionată ce urma fu curmată brusc de un sunet îngrozitor ce răsuna din pieptul lui Clayton.

— O, Doamne, am rănit-o, răcni el agonizant. Am rănit-o

atât de mult! își acoperi fața cu mâinile, iar vocea-i deveni o șoaptă răvășită. Stephen, am rănit-o, iar ea m-a luat apoi în brațe, zise el sufocat, voia ca eu să o strâng în brațe în timp ce plângea!

Își încrucișă brațele pe masă și-și îngropă

fața în ele, pierzându-se, în sfârșit, în uitarea pe care-o căutase toată seara. Vocea lui deveni atât de joasă, încât Stephen abia dacă-l mai auzea.

— Încă o mai aud plângând, șopti el.

Înmărmurit, Stephen privea fix capul lui

Clayton. Încercând să pună cap la cap povestea dezlânată. Se părea că fratele lui mai mare, încrezător în sine și invulnerabil, își pierduse capul după o fată cu ochii verzi pe nume Whitney.

Toata săptămâna circulase un zvon

nebunesc prin toată Londra, cum că Clayton s-ar fi logodit sau era pe punctul de-a o face, cu o femeie, însă nu era nimic neobișnuit, iar Stephen alungase zvonul, considerându-l o speculaţie oarecare. Însă trebuie să fi fost adevărat, iar această

Whitney trebuie să fi fost fata cu pricina.

Stupefiat, Stephen continuă să-și privească fratele dormind. Era incredibil că Clayton, care întotdeauna tratase femeile cu o combinație de toleranța amuzată și indulgența relaxată, ar fi putut ajunge să

răneasc㠄, fizic, o femeie. Și de ce? Fiindcă fata refuza să se mărite cu el? Fiindcă era gelos? Imposibil! Și totuși dovada stătea chiar în fața lui. Clayton era sfâșiat de remușcări.

Stephen oftă. Clayton fusese întotdeauna înconjurat de femei

uluitoare. Whitney trebuie să fi fost foarte specială să fi ajuns să însemne atât pentru el, căci era evident că o iubise cu disperare și încă o mai iubea.

De fapt, își zise Stephen obosit în sinea lui, dacă fata căutase alinare în brațele lui

Clayton, după ce el tocmai îi furase virginitatea, și ea trebuie să-l fi iubit puțin. Chiar mai mult.

A doua zi dimineața cei doi frați dădură noroc pe treptele din fața casei, niciunul dintre ei nefiind în stare să privească în lumina

soarelui fără să se strâmbe de durere. Ducesa îi făcu veselă cu mâna lui Clayton, apoi se întoarse spre Stephen.

— Arată îngrozitor!

— Se simte îngrozitor, o asigura Stephen, frecându-și cu grija tâmplele.

— Stephen, zise ea cu

fermitate, vreau să discut ceva cu tine. Trecu în salon, închise ușa în urma lor și se așeza pe cel mai apropiat scaun. Apoi petrecu o grămadă de timp aranjându-și fustele până fu satisfăcută de rezultat. Cu voce șovăitoare, însă

hotărâtă, zise:

— Azi noapte n-am putut dormi, aşa c-am venit jos, gândindu-mă să mai petrec puţin timp cu voi doi. Când am ajuns în bibliotecă mi-am dat seama că amândoi eraţi luaţi rău de tot şi eram pe punctul să vă spun cât

de uluită eram să văd c-am crescut doi neghiobi beţi, când am... când am...

Buzele lui Stephen afişară un mare zâmbet la auzul cuvintelor „neghiobi beţi”, însă altfel păstra o mână serioasă.

— Când ai auzit ce-

mi spunea Clay? o ajută el să termine.

Dădu din cap mâhnită.

— Cum a putut face una ca asta?

— Nu știu sigur de ce-a făcut-o, începu Stephen prudent. Evident, ținea la fata aceea și e un bărbat...

— Stephen, nu mă trata ca pe-o imbecilă, îl întrerupse ferm ducesa. Sunt o femeie-n toată firea. Am fost măritată și am născut doi fii. Știu foarte bine că Clayton e bărbat și că are anumite...

— Anumite porniri? completă Stephen, când

mama lui începu să roșească, părând teribil de stânjenită. Dădu din cap, însă Stephen adăugă:

— Voiam să spun că Clay e un bărbat care-a fost întotdeauna dorit de femei și totuși el n-a ținut la niciuna într-atât încât să o ceară în

căsătorie. Dacă i-a dat tatălui ei 100.000 de lire sterline bănuiesc că fata n-are zestre și că familia ei e săracă, însă cu toate astea ea tot l-a refuzat.

— Trebuie să fi fost o mare proastă să-l refuze pe fratele tău, exclamă Lady Westmoreland. Proastă a fost, să nu-l fi

vrut.

Stephen zâmbi în fata loialității ei, însă dădu dezaprobator din cap.

— E puțin probabil ca fata să fie proastă sau naivă. Clay n-a fost niciodată interesat de fetișcane insipide și bătute-n cap.

— Probabil ai

dreptate, oftă Lady Westmoreland, ridicându-se în picioare. Se opri în pragul ușii și-l privi tristă pe Stephen, peste umăr.

— Cred, zise ea încet, că trebuie s-o fi iubit.

— De acord.

Clayton citi

documentul oficial prin care se dizolva înțelegerea de logodnă, apoi îl semnă și-l împinse smucit pe birou, spre avocat. Abia dacă mai suporta să vadă hârtia.

— Mai este ceva, zise el când avocatul dădu să se ridice. Ai grijă ca

acest bilet, alături de un cec de 10.000 de lire sterline să ajungă odată cu documentul acasă la domnișoara Stone.

Clayton deschise unul dintre sertarele din lemn masiv ale biroului lui și scoase o foaie curată de pergament alb, cu sigiliul lui bătut în

argint în partea de sus.

Privi în gol hârtia albă, într-un moment parcă înghețat în timp.

Nu-i venea să creadă că se ajunsese la asta. Cum se putea sfârși așa, cu atâta durere și suferință, când abia cu câteva săptămâni în urma era așa încrezător

că se va sfârși cu Whitney stându-i alături drept mireasă, culcându-se lângă el drept soția lui?

Se forța să puna mâna pe pană și să aștearnă cuvintele:

— Te rog sa primești sincerele mele urări de fericire și să i le

transmiți lui Paul. Cecul atașat este un dar...

Clayton ezita, știind cu siguranța că Whitney se va înfuria din cauza banilor, însă nu se îndura să și-o imagineze strângând bănuț cu bănuț să-și cumpere o rochie nouă. În calitate de soție a lui Sevarin.

Dacă printr-un miracol, nu se va mărita cu Sevarin, atunci banii aveau să fie ai ei. Măcar de data asta taică-său nu va putea să-i cheltuiască toți banii.

— Pune cecul și biletul în același plic, apoi arătă cu capul spre nesuferitul document

care le dizolva logodna.

Ridicându-se, puse capăt discuției dureroase printr-un gest tăcut de la revedere.

După plecarea avocatului. Clayton se cufundă iar în scaunul lui, luptându-se din greu cu impulsul de a-l opri la poartă și a-l chema

înapoi, să-i smulgă plicul și să-l rupă-n bucăți. În schimb, își rezemă capul de spătarul îmbrăcat în piele al scaunului și închise ochii.

— Of, micuțo, suspină el cu voce tare, de ce trebuie să-ți trimit plicul ăla nenorocit?

Se gândi la cuvintele pe care-ar fi vrut de fapt să i le spună:

— Te rog, întoarce-te la mine. Lasă-mă să te strâng în braţe şi jur să te fac să uiţi. Îţi voi umple zilele de veselie şi nopţile de iubire. Îţi voi dărui un fiu şi o fiică. Va avea ochii tăi, zâmbetul

tău...

Înjurând sălbatic, se aplecă și înșfacă teancul de corespondență adunată în absența lui.

Cu hotărâre nestrămutată, Clayton își puse în minte să o uite. Se cufundă în muncă, petrecând zilnic ore în șir citind rapoarte

despre actualele lui investiții de afaceri și plănuind altele noi. Îl muncea atât de mult pe secretarul lui, domnul Hudgins, încât trebui să-i angajeze un asistent. Se întâlnea cu directorii săi, cu agenții imobiliari, cu administratorii și

chiriașii. Muncea până se lăsa seara și venea ora să meargă la vreun bal, la operă sau la teatru.

În fiecare seară însoțea în mod deliberat o altă femeie, sperând de fiecare dată ca acea femeie să aprindă în el o scânteie, ceva ce murise cu patru săptămâni în

urmă. Însă, dacă era blondă, Clayton descoperea că avea o aversiune față de părul deschis la culoare. Dacă era brunetă, părului ei îi lipsea strălucirea părului lui Whitney. Dacă era vivace, îl călca pe nervi. Dacă era pasională, i se părea lipsită de gust.

Dacă era tăcută, simțea o pornire nebună să o scuture și să-i spună:

— La naiba, spune ceva!

Însă încet, foarte încet își regăsi echilibrul. Începu sa simtă că dacă își alunga din memorie acea pereche de ochi verzi

zâmbitori, într-o bună zi chiar ar fi putut sa o uite pe măsură ce treceau săptămânile zâmbea cu mai multă ușurință și ocazional chiar reușea să râdă.

CAPITOLUL 26

Whitney își petrecea zilele la Londra după același tipic. Mergea la cumpărături cu Elizabeth și Emily sau ocazional la plimbare prin parc. Nicki venea

regulat în vizită. Rareori îl lăsa să o însoţească undeva, însă cel puţin venea şi o făcea să zâmbească. Şi nu-i ceruse niciodată mai mult decât putea ea să-i dea.

Elizabeth venea zilnic în vizită. Era atât de prinsă în organizarea

nunții, atât de dornică să vorbească despre rochie, despre flori, meniul banchetului și toate celelalte detalii legate de nunta ce urma să aibă loc peste patru zile, încât Whitney abia suporta să stea în aceeași încăpere cu veselia ei exuberantă și

pe când inventa tot felul de scuze să se retragă, Whitney se ura pe sine că nu reușea să se bucure mai mult de fericirea lui Elizabeth.

Nu mai trăia asteptând cu nerăbdare sa-l vadă pe Clayton, însă nici nu reușea să se relaxeze. Trăia într-o

nebuloasă tensionată, suspendată între trecutul la care refuza să se gândească și viitorul pe care nu îndrăznea să-l contemple.

Și ziua de azi era foarte asemănătoare cu celelalte, doar că în clipa în care Elizabeth începu să enumere toate

calităţile minunate ale lui Paul, Whitney sări în picioare, se scuză, îşi înşfacă haina din cameră şi aproape ieşi în fugă din casă. Ignorând eticheta care pretindea să fie însoţită de cineva, fugi în părculeţul aflat la câteva străzi distanţă, apoi paşii ei încetiniră şi

rătăciră fără scop pe aleile pustii.

Mătușa Anne și tatăl lui Whitney urmau să vină la Londra pentru nunta lui Elizabeth. Ea surprinsese pe toată lumea hotărând că voia să se mărite înconjurată de splendoarea pe care Londra i-o putea oferi.

Oricât de tare ar fi tânjit să-și vadă iubita mătușă, Whitney era îngrozită de confruntare. Mătușa Anne avea să sosească peste patru zile și se aștepta să-i vadă pe Clayton și Whitney comportându-se ca un cuplu logodit neoficial. În schimb Whitney avea

să-i spună că nu se va mărita niciodată cu Ducele de Claymore. Iar mătușa Anne avea să insiste să-i spună de ce.

De ce? Whitney se gândea frenetic, repetând în minte scena cu mătușa ei:

— Fiindcă m-a târât de la petrecerea lui

Emily, m-a dus la el acasă și mi-a sfâșiat hainele și m-a obligat să intru în patul lui.

Mătușa Anne avea să fiu uluită și scandalizată, însă sigur va vrea să știe ce se întâmplase înainte de asta. Va vrea să știe de ce. Whitney se prăbuși pe o bancă din

parc, cu umerii lăsaţi sub povara disperării confuze. De ce crezuse Clayton că i se dăruise lui Paul? De ce nu încercase măcar să afla ce avea ea de spus? Sau să-i fi spus el ce avea de gând să facă?

În ultimele patru săptămâni, Whitney nu-

și permisese nici măcar o dată să se gândească la noaptea aceea, însă acum că începuse, nu se mai putea opri. Încercă să și-l amintească pe Clayton drept bărbatul care-i sfâșiase cu răceală și violență hainele. În schimb și-l aminti în acel moment crunt și

dureros în care el îi descoperise virginitatea. Îi văzu umerii tensionaţi deasupra ei, capul dat pe spate, faţa o mască torturată de durere şi regret.

Voia să-şi amintească toate felurile în care o făcuse şi lucrurile jignitoare şi degradante

pe care i le spusese. În schimb își aminti că o ținuse în brațe cât timp plânsese, mângâindu-i părul și șoptindu-i cu vocea sugrumata de emoție:

— Nu plânge, draga mea. Te rog, nu mai plânge.

Whitney simțea un

tot mai mare nod în gât, îngrozitor și dureros, însă durerea pe care-o simțea acum era pentru Clayton, nu pentru ea însăși. Când își dadu seama, sări furioasă în picioare. Probabil c-a înnebunit de tot! Chiar îi părea rău pentru bărbatul care-i răpise

onoarea! Nu voia să-l mai vadă niciodată în fața ochilor. Niciodată!

Păși grăbită de-a lungul aleii, cu vântul puternic fluturându-i mantaua în toate direcțiile. La fel de brusc cum se stârni, tot așa vântul se și opri și o veveriță țopăi spre ea,

apoi se opri în loc, privind-o pe jumătate cu teama, pe jumătate în expectativa. Whitney se opri și ea, așteptând ca veverița să facă o mișcare, însă ea stătea pe loc, chițăind de parcă i-ar fi reproșat ceva.

Văzu ghinda de lângă piciorul ei și se aplecă să

o ridice, oferindu-i-o veveriței. Animăluțul blănos clipi agitat, însă nu se apropie, așa că Whitney îi aruncă ghinda.

— Ai face bine s-o înșfaci, îi zise ea încet, curând se lasă iarna. Veverița își aținti ochii pe prețioasa ghinda,

aflată acum la doar câțiva centimetri distanță. Ezita o clipă, apoi se întoarse și fugi cât de repede o ținură picioarele.

Niciodată în săptămânile scurse de la acea noapte fatidică Whitney nu-și încalcă promisiunea curajoasă

de-a nu plânge. Reușise, însă acumulase în ea o teribila povară emoțională. O biată veveriță care prefera să flămânzească, decât să ia ceva ce ea atinsese, fu ultima picătură.

— N-ai decât să mori de foame! striga ea cu voce sugrumată, iar

lacrimile îi umplură ochii, scurgându-i-se apoi pe obraji. Se întoarse pe călcâie și porni pe alee, ieșind pe porțile parcului.

Lacrimile îi șiroiau pe față, iar vântul îi ardea ochii, însă ea continua să plângă. Plânse până rămase fără lacrimi de

amărăciune sau durere și, în mod ciudat, începuse să se simtă mai bine. De fapt, până ce ajunse la reședința Archibald. Whitney se simțea cel mai bine de când se petrecuse incidentul.

În seara aceea, Lordul Archibald era plecat, așa

că Whitney și Emily luară cina împreună în camera lui Whitney, iar Whitney descoperi că era în stare să se simtă din nou bine.

— În seara asta arăți foarte refăcută, o tachină Emily, în timp ce turna ceaiul.

— Chiar mă simt

foarte refăcută, zise Whitney, zâmbind.

— Bine, răspunse Emily. Fiindcă vreau să te rog ceva.

— Să auzim, zise Whitney, sorbind din ceai.

— Mama mi-a scris c-ai fi logodită cu Paul Sevarin. E adevărat?

— Nu... Cu Clayton Westmoreland, răspunse repede Whitney, să se apere.

Nepreţuita cană de ceai de colecţie aluneca printre degetele lui Emily şi se strivi de podea. Ochii îi deveneau tot mai mari, iar un zâmbet larg îi cuprinse

încet toata fața.

— Nu glumești? șopti ea. Whitney dădu din cap.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

— Nu cred că te cred, zise Emily.

Părea atât de sceptică, încât buzele lui Whitney tremurară de

râs.

— Ești dispusă să pariezi pe noua ta manta de samur că nu sunt logodită cu el?

— Ți-o dorești suficient de tare încât să minți?

— Absolut. Însă nu mint.

— Însă cum... Când s-

a întâmplat?

Whitney deschise gura să-i explice, apoi se răzgândi. Simţea o nevoie disperată să vorbească despre asta cu cineva, însă-i era teamă să înceapă. Azi era prima zi în ultimele saptămâni când începuse să se simtă iar

vie. Nu voia să-si rișteze fragila liniște abia regăsita.

— Nu, Emily, zise ea. Nu cred că e o idee bună să vorbesc despre asta, zise ea și se ridică agitată. Se ridică și Emily și veni spre ea zâmbind veselă și hotărâtă.

— Ei bine, o să vorbești! zise Emily râzând delicat. O să-mi spui fiecare detaliu, oricât de mărunt, din povestea asta incredibilă de iubire, chiar dac-o să fie nevoie să-ți smulg vorbele cu propriile mele mâini. Începe cu începutul.

Whitney dădu să refuze, însă Emily părea atât de fericită și hotărâtă, încât ai fi fost inutil. Și apoi, brusc chiar voia să vorbească despre asta. Se așeza la loc, iar Emily se așează lângă ea.

— Totul a început acum câțiva ani, înainte

de ieșirea mea în societate, începu Whitney. Clayton m-a văzut într-o galanterie, alături de mătușa mea. Proprietara încerca sa mă convingă să cumpăr o boneta oribilă, acoperită cu niște fructe adificiale...

La capătul povestii,

Emily se holba la ea cu o combinaţie de bucurie şi stupefacţie.

— Of, Doamne! şopti ea. E prea delicios de pus în cuvinte şi atât de romantic. Ca să vezi, după ce-a cheltuit atâţia bani. A venit în Anglia şi-a aflat că tu erai înamorată de Paul, şi-şi

înghiți un chicotit. Michael era tare îngrijorat că Alteța Sa o să-ți frângă inima, însă n-a fost așa. Am văzut cum te-a privit când a venit să te conducă la balul familiei Rutherford și atunci am știut.

— Ce-ai știut? întrebă Whitney.

— Că e îndrăgostit de tine, prostuțo! exclamă Whitney consternată. Însă n-a mai trecut pe aici de saptămâni întregi și știu sigur că e la Londra, fiindcă a fost văzut la operă și la teatru.

Văzu cum acea expresie tulburată reveni

pe chipul lui Whitney.

— Whitney? rosti ea. Ce s-a întâmplat? Arăți așa din seara aceea în care n-ai venit acasă. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de te-a făcut așa nefericită?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Whitney cu hotarâre.

Emily prinse mâinile reci ale lui Whitney într-ale ei.

— Trebuie să vorbești despre asta, e ceva ce evident le chinuiește. Nu vreau să mă amestec: însă știu deja că n-ai spus adevărul. Vezi tu, eram la fereastra în dimineața în care te-ai

întors si-am văzut blazonul de aur de pe trăsura care te-a adus înapoi. Era trăsura ducelui, nu-i așa?

— Știi bine că da, răspunse Whitney, cu capul plecat de rușine.

— Și mai știu și ca ai plecat de aici cu el. Așa mi-ai spus tu, iar

Carlisle mi-a confirmat asta. Totuși... adaugă ea cu un amuzament buimac în voce, Carlisle era șocant de luat în seara aceea și insista întruna că Ducele de Claymore a apărut ca din senin și te-a târât după el în noapte. Sigur, nu l-am crezut nicio

clipă... Pentru Dumnezeu! exclama ea. Asta s-a întâmplat? Despre asta e vorba? zise ea rugătoare.

Whitney dădu afirmativ din cap.

— Și unde te-a dus? o întreba Emily, cu îngrijorare în glas. Te-a dus la altă petrecere?

— Nu.

— N-o să-mi iert niciodată c-am râs la spusele lui Carlisle, zise ea, strângând convulsiv mâna lui Whitney. Whitney, șopti ea îndurerată, unde te-a dus? Ce ți-a făcut?

Cei doi ochi verzi îndureraţi priviră într-ai

lui Emily, iar în ei Emily văzu răspunsul.

— Ce monstru! șuieră ea, sărind în picioare. Ce nenorocit, ce diavol! Ar trebui spânzurat! El... și Emily se opri, evident hotărând că Whitney avea nevoie de încurajare și nu de o alimentare a suferinței și

furiei. Trebuie să privim partea buna a lucrurilor.

— Și care e „partea buna”? întrebă obosită Whitney.

— Chiar daca nu pare, ea există. E suficient să asculți, și căzând în genunchi, Emily cuprinse ambele mâine ale lui Whitney,

strângându-le
încurajator. Nu știu eu multe despre lege. Însă știu că tatăl tău nu te poate obliga să te măriți cu acel... monstru! După ce-a făcut, Claymore sigur știe că n-o să te măriți niciodată de bunăvoie cu el. Așa că n-are de ales decât să te

elibereze de înțelegerea de logodnă și să uite de banii pe care i-a dat tatălui tău.

Whitney își ridică brusc capul. Câteva clipe lungi privi în gol peretele din fața ei. Normal că Clayton avea de gând s-o elibereze. Probabil de asta nu

venise s-o vadă. Avea să-și retragă oferta. Gândindu-se la asta o cuprinse un sentiment ciudat, tulburător.

— Nu, zise ea cu fermitate. Nu-și va retrage oferta. Știu că n-o va face. Of, Emily, se plânse ea, chiar crezi că se va retrage, pur și

simplu, și-o să mă elibereze?

— Desigur! o asigură pe dată Emily. Ce altceva ar putea să... Emily cască ochii la vederea chipului nefericit al lui Whitney. Whitney? rosti ea, ridicându-se încet și privindu-și prietena

nefericită. Doar nu vrei să spui că... Dumnezeule! Tu nu vrei ca el să te elibereze, strigă ea.

Whitney își ridică privirea.

— Nu m-am gândit niciodată că m-ar putea elibera.

— Tu nu vrei să o

facă! insistă Emily, ridicând tonul. Se vede pe chipul tău.

Whitney se ridică și ea, frecându-și agitată palmele de faldurile rochiei. Încerca să se forțeze să spună că spera mai presus de orice altceva ca Clayton Westmoreland să o

elibereze, însă cuvintele i se opriră-n gât.

— Nu știu ce vreau, recunoscu ea cu mâhnire.

Emily îi nesocoti vorbele cu un gest din mână, cu ochii ei neliniștiți ațintiți asupra lui Whitney.

— Ți-a trimis vreo

vorbă sau te-a abordat în vreun fel din noaptea aceea?

— Nu! Și ar face bine nici să n-o facă!

— Și tu n-ai nici o intenție să încerci să-l vezi?

— Bineînțeles că nu, afirmă Whitney hotărâtă.

— Nu te-ar putea aborda. Mai întâi, ar avea nevoie de un semn din partea ta că ești măcar dispusă să-i asculți scuzele. Iar tu nu vrei, nu poți să-i dai un astfel de semn, nu?

— Mai bine-aș muri! afirmă Whitney cu mândrie și vorbea

serios.

— Însă daca ține câtuși de puțin la tine, trebuie să fie copleșit de remușcări pentru ceea ce-a făcut. Probabil e convins că-l urăști.

Whitney se apropie de pat și-și sprijini fruntea de tăblia ce susținea baldachinul.

— Emily, el n-o să mă elibereze, zise ea, mai degrabă cu speranță-n voce, decât cu regret. Cred că ține... Că ținea foarte mult la mine.

— Ei, asta-i! explodă Emily. Are un mod tare ciudat de a-și arăta afecțiunea.

— Și eu la fel, șopti

Whitney. L-am sfidat fără întrerupere. Eram gata să-l denigrez în fața prietenilor lui, fugind în ascuns cu Paul. N-am încetat niciodată să-l mint. Își închise ochii, întorcând capul. Dacă nu te superi, zise ea cu vocea sugrumată, aș vrea să mă culc acum.

Emily merse și ea la culcare, însă după ce ore întregi stătu trează, în cele din urmă renunță la ideea de-a mai dormi. Ridică pernele și se rezemă pe ele, privindu-l pe Michael dormind liniștit alături de ea.

— Te-aș mai putea iubi dacă mi-ai fi făcut

una ca asta? șopti ea spre silueta lui adormită. Da, își răspunse singură, netezindu-i cu tandrețe părul de pe tâmple. Ți-aș putea ierta aproape orice.

Însă Michael de-ar fi făcut așa ceva, ar fi avut șansa să se revanșeze. Ei

doi erau căsătoriți și oricât de mult ar fi suferit sau cât de furioasă ar fi fost, ei tot ar fi fost obligaţi să stea unul în compania celuilalt, pentru a păstra aparenţele. N-ar fi trecut mult şi, inevitabil, chestiunea s-ar fi consumat şi ruptura

dintre ei ar fi putut fi vindecată. Însă Whitney nu era măritată cu Claymore. Amândoi se evitau unul pe altul și aveau să o facă și-n continuare. Mândria și suferința lui Whitney o împiedicau să facă primul pas, iar ducele avea să creadă în

continuare că ea-l ura și nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Dacă nu-i aducea ceva față în față curând, ruptura risca să nu se mai vindece niciodată.

Sfâșiata între gândul de-a se amesteca într-o situație explozivă sau a fi politicoasă și-a nu se

amesteca. Emily își strânse genunchii la piept și-și îngropa bărbia în ei. După ce contemplă câteva clipe situaţia, dădu încet la o parte cuvertura. Tremurând de vinovăţie și nesiguranţa, coborî din pat. Jos orbecăi prin întuneric după o iască și

aprinse o lumânare, apoi intră pe vârfuri în salonul galben și puse lumânarea pe birou, căutând prin sertare una dintre invitațiile de nunta necompletate pe care o ajutase pe Elizabeth să le trimită.

Se așează pe scaun și începu să roadă ușor

vârful penei, gândindu-se la ce-ar putea spune. Era absolut necesar ca ducele să nu creadă din greșeală că acționa la ordinele lui Whitney, căci era foarte probabil ca în prima clipă-n care-l va vedea. Whitney să-l atace furioasă și rănită. Cel mai important era

să-i aducă fată în față și să lase restul în voia sorții.

Grăbită, până nu-și pierdea curajul și nu se răzgândea, Emily scrise în partea de jos a invitației: „O persoană la care amândoi ținem foarte mult, va sta azi alături de mireasă”, și

semnă simplu, Emily Archibald.

Un valet purtând o livrea oarecum familiară fu condus în biblioteca lui Clayton pe strada Upper Brook.

— Am o invitaţie pe care stăpâna mea mi-a ordonat să v-o înmânez

personal, Alteță, explică el.

Clayton era foarte prins cu corespondența acelei dimineți.

— Trebuie să aștepți și un răspuns? întreba el absent.

— Nu, Alteță.

— Atunci las-o acolo, și Clayton arată cu capul

spre o măsuță de lângă ușă.

Se îmbrăca să iasă în oras în acea seară când își aminti de plicul pe care-l lăsase de dimineața în bibliotecă.

— Armstrong, trimite pe cineva sa-l aducă, murmură către valetul lui, fără să-și ia

ochii de la oglinda în care se reflectau faldurile elegante pe care le făcea cravata de culoarea zăpezii.

Clayton îmbrăcă jacheta pe care i-o ţinu Armstrong, apoi lua plicul pe care i-l adusese un servitor. Deschizându-l, scoase

ceea ce părea a fi o altă invitație pe care secretarul lui va trebui s-o onoreze.

Zări numele Ashton și inima îi tresări pe loc, invadată de amintiri dureroase.

— Spune-i secretarului meu să refuze, însă să trimită

un dar potrivit în numele meu, zise el încet, dându-i invitația lui Armstrong.

Însă pe când i-o înmânână, îi căzură ochii pe un mic mesaj scris de mână în partea de jos. Clayton îl citi, apoi îl reciti, iar pulsul începu să i-o ia razna. Ce

Dumnezeu încerca Emily să-i spună? Că Whitney voia să-l vadă? Sau poate Emily voia ca el să o vadă? Făcându-i nerăbdător semn valetului să plece, luă invitația cu el în dormitor și reciti cuvintele lui Emily de încă trei ori, devenind

de fiecare dată mai agitat. Încercă în zadar să găsească în acel scurt mesaj ceva ce să-i arate că Whitney îl iertase. Însă nu era nimic.

În seara aceea, Clayton asista la piesa ce se juca la teatrul regal fără să-i acorda vreun pic de atenţie frumoasei

cu părul negru așezată lângă el sau actorilor de pe scena. Emoțiile lui treceau rând pe rând de la speranță la disperare. În biletul lui Emily nu era nimic ce să-i dea chiar și cea mai mică încurajare, dincolo de faptul că ea i-l trimisese. Emily Archibald și

Whitney erau prietene încă din copilărie. Dacă Whitney l-ar fi urât, Emily ar fi aflat până acum și nu i-ar fi trimis în veci acea invitație. Pe de altă parte, daca Whitney l-ar fi iertat, i-ar fi trimis ea însăși invitația.

Să zicem ca Whitney

n-ar fi vrut să-l vadă. Să zicem că-l va vedea în biserica și va leșina. În ochii lui Clayton apăru un zâmbet trist. Whitney i-ar fi putut azvârli buchetul în față, însă n-ar fi leșinat. Fata asta curajoasă și bravă n-ar fi făcut asta.

CAPITOLUL 27

În partea din spate a bisericii înțesate, Elizabeth Ashton stătea alături de tatăl ei, urmărind-o pe cea de-a treia domnișoară de onoare pășind grațios pe

culoarul spre altar, apoi se întoarse spre Whitney care avea să urmeze.

— O să-mi furi toată atenţia azi, zise ea zâmbind, admirând trandafirii galbeni şi albi prinşi în părul lucios al lui Whitney şi rochia galbenă vaporoasă de domnişoară de onoare

pe care-o purta. Semeni cu o narcisă de primăvară.

Whitney râse.

— Tu semeni cu un înger și nu cumva să-ndrăznești să te iei iar la întrecere cu mine pe complimente. Și-apoi, ca mireasă e și normal să fii emoționată. Nu-i așa,

Emily? șopti Whitney, privindu-și prietena peste umăr, care avea să o urmeze pe ea spre altar.

— Da, cred că da, zise Emily absentă. În acea dimineață îi mărturisise lui Michael că între Whitney și duce apăruse o ruptură

îngrozitoare (și cu siguranță acesta era adevărul) și că îl invitase pe duce la nuntă în speranța că va reuși să-i readucă unul alături de celalalt. Reacția lui Michael fu îngrijorător de neîncurajatoare. Îi spusese că n-ar fi trebuit să se amestece, că s-ar

putea să le facă amândurora o nedreptate și că, în cele din urmă, amândoi ar putea s-o dispreţuiască pentru amestecul ei bine intenţionat.

Acum și Elizabeth era implicată în planul lui Emily. Când fusese alcătuită inițial lista

invitaţilor, domnul Clayton Westland fusese trecut, însă la insistenţa panicată a lui Whitney, Elizabeth îi ştersese numele de pe listă. Acum trei zile, Emily îi spusese lui Elizabeth că o poveste de dragoste secreta înflorise între Whitney şi domnul

Westland, însă cei doi se certaseră (ceea ce era adevărat). Încântată, Elizabeth fusese de acord că a-i trimite în secret o invitaţie era o cale minunată de a-i împăca. Sigur, ea nu-şi dăduse seama că domnul Westland era de fapt Ducele de

Claymore, căci în ciuda săptămânilor petrecute la Londra, ea umbla în cercuri mult diferite de cele în care umbla el.

Azi, Emily își blestema planul, considerându-l cea mai proastă idee pe care-o avusese vreodată.

— Dumneavoastră

urmați, domnișoară, îi spuse servitoarea lui Emily lui Whitney, aplecându-se și îndreptându-i trena.

Celelalte domnișoare de onoare fuseseră încordate și se temuseră să pășească singure pe culoarul lung spre altar, însă Whitney nu era

deloc deranjată de idee. O făcuse de zeci de ori la Paris pentru Therese Duville și alte prietene, însă azi se simțea mult mai bucuroasă, căci avusese un rol important în organizarea acestei nunți. Zâmbind degajată, Whitney luă

buchetul ei cu trandafiri galbeni și albi din mâinile servitoarei.

— Elizabeth. Șopti ea cu afecţiune, data viitoare când ne vom vorbi vei fi o femeie măritată și porni spre altar.

Clayton își fixă privirea asupra ei de

cum apăru și văzând-o simți că-l izbește un bolovan în coșul pieptului. Nu fusese niciodată mai strălucitoare, mai frumoasă și mai senină. Parc-ar fi fost o rază de lumină solară ce avansa spre altarul scăldat de lumina lumânărilor.

Stătea la doar câțiva centimetri când ea trecu cu eleganță pe lângă el și se simți de parcă mii de chingi l-ar fi încorsetat. Fiecare mușchi din corpul lui se încorda, străduindu-se să îndure tortura de-a o avea în preajma, însă era o tortură bine venită, o

agonie de care nu voia să fie cruțat.

Whitney își ocupa locul ce-i era rezervat în fața. Asistă liniștită la întreaga ceremonie, însă când Elizabeth începu să-și rostească încet jurămintele, Whitney simți, ca niciodată până atunci, că fiecare cuvânt

o doare și deodată ochii i se umpluseră de lacrimi sentimentale. Fără să își miște capul mai mult de câțiva centimetri, Whitney reușea să vadă jumătate din audiența adunată în biserică și pe măsură ce-și plimba privirea prin mulțime, observă că

foarte multe femei se ștergeau discret la ochi. Mătușa Anne îi zâmbi, în semn de salut. Whitney îi răspunse mișcându-și aproape imperceptibil capul, simțindu-se deodată mai liniștită la vederea chipului încurajator al mătușii ei.

Odată ce scăpă de amenințarea lacrimilor și de nodul de emoții ce i se urcase în gât. Whitney continuă să-și plimbe privirea pe rândurile de invitați. Își văzu tatăl, îi văzu pe părinții lui Margaret Merryton... O văzu pe Lady Eubank, purtând

unul dintre turbanele ei extravagante... Văzu și un bărbat foarte înalt, cu parul brunet care... Inima lui Whitney se opri în loc, apoi începu să bată nebunește pe când doi ochi gri pătrunzători priveau drept într-ai ei. Paralizată, văzu regretul

amar întipărit pe chipul lui atrăgător și tandrețea dureroasă din ochii lui adânci. Apoi își smulse privirea dintr-a lui.

Trăgând adânc aer în plămânii ei încorsetați, privi în gol, înainte. El era aici! Venise, în sfârșit, să o vadă, își zise ea înnebunită. Nu putea

fi aici pentru nuntă, căci nu fusese invitat. El era aici! Aici, privind-o cum nu o mai privise niciodată, absolut niciodată, ca și când i s-ar fi oferit! Stând foarte drept și foarte înalt, i se oferea ei, cu umilință. Era convinsă, vedea asta în expresia feței lui.

Whitney voia să țipe, să cadă în genunchi și să plângă, să-l rănească așa cum el o rănise pe ea. Simțea în același timp furie, umilință și o nesiguranță nebunească. Acum avea șansa să i-o plătească, se gândi ea isteric, să-i arate printr-o singură privire plină

de dispreţ cât de tare îl detesta. S-ar putea să nu mai aibă vreodată şansa asta. Până acum nu mai încercase să o vadă, iar după nuntă cu siguranţa nu avea sa încerce, căci nu putea participa la banchet fără invitaţie. Emily îi spusese că n-o putea sub nicio forma

aborda fără vreun semn din partea ei, iar acum el tocmai acel semn i-l cerea.

Of, Doamne! îi cerea, în tăcere, să îl ierte, stând acolo și oferindu-i-se. Dacă răspunsul ei era nu, el avea să iasă din biserica imediat după ceremonie. Și în

același timp din viața ei.

Whitney închise ochii, chinuită de nehotârâre, fără să-i pese că Clayton o vedea și avea să știe ce luptă se dădea în sinea ei. Abuzase de corpul ei și-i prădase sufletul și o știa foarte bine! Mândria îi cerea să ridice privirea

spre el și să-i arate că nutrea numai dispreț pentru el. Însă inima ei îi striga să nu-l lase să iasă din biserica.

— Nu plânge, draga mea – își aminti ea șoaptele lui – te rog, nu mai plânge...

Whitney nu mai putea respira, nu se mai

putea mișca.

— Ajutati-mă! se rugă ea de cineva. Vă rog, vă rog, ajutați-mă! Abia apoi își dădu seama că acel „cineva” de care se ruga era de fapt Clayton. Iar ea îl iubea.

În momentul în care Whitney se întoarse, Clayton știu că avea să

dea cu ochii de el și că acolo avea să găsească răspunsul. Încercând să fie tare, își încleșta mâna pe banca din fața lui, până ce degetele i se albiră. Ochii ei se ridicară spre ai lui, iar supunerea domoală ce-o putea citi în acea profunzime de smarald

aproape că-l îngenunche. Voia să se înece în ochii ei, să o strângă în braţele lui, să o ducă afară din biserică şi să o implore să spună cu voce tare cuvintele pe care le rostise în tăcere.

Toată lumea se înghesui spre ieşire, în spatele alaiului miresei,

împingându-se și înghiontindu-se cu jovialitate, încercând să prindă un loc pe treptele largi și aglomerate de afară. Clayton plecă ultimul. Păși încet pe sub coloanele înalte, pașii răsunându-i în gol în urechi. Se opri în fata porților masive ale

bisericii, privind-o pe Whitney zâmbind și dând din cap, cu părul strălucind în lumina amurgului. Ezita, știind că, dacă o aborda acum, n-ar fi putut schimba mai mult de câteva cuvinte, însă nu mai avea răbdare până la banchet. Evitând pe cât

posibil ochii pe care-i întâlnea, spre a nu fi reținut de vreunul dintre foștii lui „vecini”, intră în mulțime, făcându-și loc în direcția lui Whitney, până ajunsese la doar un centimetru în spatele ei.

Whitney îi simți pe loc prezența, de parcă ar

fi fost o forță tangibilă, o atracție puternică și magnetică. Recunoscu până și parfumul discret și ușor înțepător al coloniei lui. Însă abia dacă-i recunoscu vocea care, gâtuită de emoție, deveni o șoaptă răgușită și îndurerată.

— Domnișoara

Stone... vă ador.

Tandreţea copleşitoare a cuvintelor lui o făcu pe Whitney să simtă fiori pe şira spinării, reacţie ce nu-i scăpă lui Clayton. O văzu încordindu-se şi îngheţă pentru o clipă, crezând că-şi imaginase ceea ce se petrecuse

între ei în biserică, însă ea făcu un pas imperceptibil înapoi. O simți lăsându-se, ușor de tot, spre el. Respirația-i îngheță la senzația desăvârșită a trupului ei atingându-se de al lui. Își lăsă mâna pe talia ei, cuprinzând-o ușor de mijloc și trăgând-o tot

mai aproape și mai strâns. Iar ea nu i se împotrivi deloc, ci se lasă tăcută în îmbrățișarea lui. Mintea lui Clayton zbura la preoții din biserică. Dacă ar fi dus-o acum înăuntru pe Whitney, ar fi acceptat să-i stea alături asemenea unei

flori rare, superbe, și să repete aceleași cuvinte pe care tocmai le rostise Elizabeth? Ar fi avut nevoie de un permis special?

Cu mare efort își alungă din minte ideea de-a se căsători cu ea acum, azi. Whitney ar fi fost o mireasă uluitoare

și n-ar fi vrut să-i fure ziua ei de glorie. Deja îi furase atât de multe!

Emily se întoarse spre Whitney părând să nu observe că Clayton stătea în spatele prietenei ei. Șocant de aproape, cu brațul în jurul taliei ei.

— Ne fac semn sa

mergem, zise ea.

Whitney dădu din cap, însă Clayton îi simți reticența de a-l părăsi și trebui să se împotrivească impulsului de a-și încorda mâna. În cele din urma se desprinse și fără să privească în urmă, se pierdu printre

celelalte domnișoare de onoare.

Emily avu o ezitare înainte să urce în trăsură, în urma lui Whitney. Se întoarse, căutându-l pe duce și dădu de enigmaticii lui ochi gri uitându-se direct spre ea. Îi zâmbi cu o nesiguranță timidă.

El îi răspunse salutului ezitant cu o plecăciune adâncă și formală, apoi îi afișa un zâmbet larg, devastator, plin de o gratitudine adolescentină.

— Era acolo! exclamă Whitney, foindu-se în trăsură, cu ochii ațintiți asupra siluetei lui

Clayton care încă stătea pe treptele bisericii, urmărind trăsura familiei Archibald pierzându-se printre celelalte. L-ai văzut?

Buzele lui Emily schițară un zâmbet.

— Sigur că l-am văzut. Stătea chiar în spatele tău, cu brațul în

jurul taliei tale.

— Te rog să nu-l urăşti pentru ce-a făcut, şopti Whitney. N-aş suporta să ştiu că-l urăşti. Emily, îl iubesc atât de mult.

— Ştiu că-l iubeşti, răspunse Emily cu blândeţe.

Clayton urmări

trăsura până ce se pierdu în zare. Știa de ce Whitney nu se întoarse deloc cu fața spre el. Din același motiv pentru care el nu-i spusese că o iubește. Niciunul dintre ei nu voia să o ia de la capăt înconjurați de atâția străini.

Deși unii dintre

invitați nu erau străini deloc, observă în cele din urmă Clayton, privind în jur. Erau acolo mai multe persoane pe care le știa din Londra. În același timp, realiza că șușotelile din mulțime erau din ce în ce mai gălăgioase. Coborî

treptele, trecând pe lângă femei care-i făceau reverențe și bărbați care murmurau respectuos:

— Alteță...

Clayton se opri, privind spre trăsura lui care trase imediat la trotuar. Trăsura! Agitat fiind să o revadă pe Whitney uitase să-i

spună lui Merea să folosească trăsura neagră cea simplă pe care-o cumpărase spre a o folosi în calitate de „vecin” al lui Whitney.

Clayton se întoarse și întâlni privirile uimite ale foștilor vecini care-l cunoscuseră drept „domnul Westland”. Îi

privi stingherit, forțându-se să schițeze un zâmbet în semn de părere de rău pentru cum îi induse în eroare. Apoi urcă într-o trăsură splendidă, albastru închis, purtând blazonul lui ducal din argint pe portieră.

Whitney aranjase să-și petreacă timpul dintre ceremonie și banchet alături de mătușa ei, în reședința Archibald, pentru a-i povesti despre ruptura definitivă dintre ea și Clayton. Săptămâni la rând, se temuse de această întâlnire, însă

acum abia aștepta să o vadă.

— Ești absolut radiantă! îi zise mătușa Anne zâmbind, intrând în salon și îmbrățișând-o strâns pe Whitney. Își dădu jos mănușile și o trase pe Whitney lângă ea, pe canapea.

— Zău așa, draga

mea, zise ea cu o severitate glumeaţă, începusem să mă întreb dacă aveaţi să vă mai luaţi ochii unul de la altul în biserică.

Whitney se lumină toată:

— N-am nici o şansă să ascund nimic de dumneata, nu-i aşa?

— Draga mea, n-ai reușit să te ascunzi de nimeni. Jumătate din cei prezenți și-au strâmbat gâturile uitându-se după voi, afară, după ceremonie, și Whitney păru atât de îngrozită, încât mătușa ei izbucni în râs, și să. Mai știi c-au fost la nuntă și persoane

care l-au recunoscut. Mulțimea începuse să-i șușotească numele de cum a intrat în biserică. De acum toată lumea știe cine e, inclusiv toți vecinii tăi de acasă. Mă tem că „domnul Westland” a fost demascat.

La auzul acestor

vorbe Whitney se simți tare mândră. Voia ca toți să știe cine era și voia ca toți să știe că ea era logodită cu el. Voia să o strige în fața lumii întregi!

Statură la taclale timp de vreo oră și jumătate, până când Whitney își aminti să întrebe și de

unchiul Edward.

— E în Spania, răspunse mătușa ei, zâmbind înțelegător. Scrisoarea lui era la fel de lacunară ca ale tale, însă mi-am dat seama că stă să se producă un dezastru în zonă și l-au trimis de grabă, în secret, să încerce să

calmeze situația înainte să scape de sub control. Mi-a promis că se întoarce în șase săptămâni. Se pare că niciuna din scrisorile mele n-a ajuns la el.

Și după o clipă adăugă:

— Te superi teribil dacă nu vin la banchetul

din seara asta? Am venit la nuntă doar fiindcă n-ai spus o vorbă despre Claymore în scrisorile tale și-am vrut să văd cu ochii mei cum stau lucrurile între voi doi. Din moment ce e evident că sunteți într-un acord perfect, aș vrea să mă întorc numaidecât

la Lincolnshire. Verișoara mea e o creatură dulce și neajutorată și a devenit destul de dependentă de compania mea. Imediat ce tu și Alteța Sa hotărâți să curmați suspansul în Londra și să vă anunțați logodna, mă voi întoarce și-o să

putem începe pregătirile pentru nuntă.

Ziua trecu atât de repede, încât lui Whitney nu-i veni să creadă că era deja vremea să-și îmbrățișeze mătușa de rămas bun.

— Apropo, îi zise mătușa Anne, întârziind o clipă în pragul ușii.

Tatăl tău a mai adus două cufere cu haine de-ale tale. Le-am trimis sus, iar Clarissa le despachetează. Și tatăl tău zicea că ai și ceva corespondență.

Whitney zbură la etaj și se așează pe scaunul de la măsuța de machiaj. În timp ce Clarissa îi aranja

de trandafirii din păr, Whitney își imagina fericită reuniunea ei de mâine cu Clayton. Avea să vină să o vadă mai devreme, desigur, și aveau să... Observă pachetul gros ce stătea proptit de oglindă. Îl luă și-l deschise, scoțând visătoare din plic niște

documente ce păreau oficiale. La prima vedere apăreau de atâtea ori cuvintele „reprezentanții primei părți” și reprezentanții celei de-a doua părți” și „mai sus menționat” și „aici numitul”, încât Whitney crezu că pachetul îi era destinat Lordului

Archibald și ajunsese în camera ei din greșeală. Dădu direct la ultima pagina și-i sări în ochi o semnătură: Clayton Robert Westmoreland, al nouălea Duce de Claymore. Îi făcu semn Clarissei să iasă și începu să citească atent documentele.

Menționau în termeni juridici reci că nu mai era logodită cu Ducele de Claymore, care își retrăgea prin prezentul oferta de căsătorie și că orice „bani, bijuterii, atenții etc.” primise familia Stone din partea ducelui, aveau să le

păstreze și să le considere daruri.

Mâna lui Whitney tremura violent pe când deschise un bilet cu scrisul lui Clayton, atașat documentelor:

„Te rog să primești sincerele mele urări de fericire și să i le transmiți lui Paul. Cecul

atașat este un dar...” Un cec de 10.000 de lire sterline aluneca din degetele amorțite ale lui Whitney, căzând pe podea, în timp ce ea simți un val de greață urcându-i-se în gât. Clayton o plătea cu un cec generos, de parc-ar fi fost o zdreanță

oarecare sau una dintre amantele lui, sugerându-i să-și dăruiască trupul pângărit lui Paul, în căsătorie.

— Dumnezeule! șopti Whitney. Doamne, Dumnezeule! Emily îi bătu la ușă, întrebând-o dacă era gata de plecare.

— Cobor în câteva

minute, îi răspunse Whitney pe un ton răgușit. Emily, adăuga ea, făcând eforturi să vorbească, în ciuda durerii ce-o simțea în piept. Știi... Știi cum se face ca ducele a venit la nuntă? Elizabeth s-a hotărât să-l invite, până la urmă?

Emily îi răspunse vinovată, însă în același timp fericită:

— Da. Și nu te bucuri c-a făcut-o?

Încăperea începu să se clatine. Whitney dădu să se ridice de pe scaun, gândindu-se că o să i se facă rău, însă picioarele ei refuzau să se miște.

Inspirând inegal și profund, rămase pe loc. Valul de revoltă se potoli, încet, lăsând în urmă o durere surdă, acută, ce devenea cu fiecare clipă tot mai intensă.

Clayton nu venise la nuntă să o vadă pe ea, ci fusese invitat,

conștientiză Whitney cu un sentiment sufocant de umilință. Din moment ce biletul și documentele erau datate cu câteva săptămâni în urmă, evident crezuse că ea deja le cunoștea conținutul, când îl văzuse azi. O cuprinse un râs isteric. El pur și

simplu venise la nuntă și cât de satisfăcut trebuie să se fi simțit când ea îi zâmbise cu atâta afecțiune!

Și nu doar că-i zâmbise, își aminti Whitney, cuprinsă de un nou val de furie paralizantă, se lipise de trupul lui! îl lăsase să-și

treacă braţul în jurul taliei ei şi să o strângă în braţe! Şi probabil nenorocitul ăla viclean, josnic, încrezut şi arogant crezuse că-l invita să-i folosească iar corpul! Probabil după banchet avea de gând să o ducă la el acasă şi, după felul în care ea se

purtase, credea că era doritoare să-l însoţească.

Banchetul. Whitney îşi îngropa faţa în mâini şi scoase un geamăt. Clayton avea să fie la banchet. Trebuia să dea ochii cu el acolo.

Când coborî şi li se alătură lui Emily şi soţului ei. Whitney era

cam palidă și avea o scânteiere ciudată în ochi, însă ținea capul sus, iar bărbia ei delicată era încăpățânat de dreaptă. Pe dinafară, era sigură pe ea și foarte calmă, însă era acel calm ucigător dinaintea unui uragan care crește în intensitate, pregătindu-

se să lovească.

Primul lucru pe care-l făcu când ajunse în casa uriașă a bunicilor lui Elizabeth din partea tatălui fu să le zâmbească așa cum știu ea mai frumos celor mai atrăgători doi cavaleri de onoare. Clayton o acuzase odată că încerca

să atragă în jurul fustelor ei cât mai mulţi admiratori slugarnici, iar pentru început exact asta avea de gând să facă.

Stând între cei doi cavaleri de onoare, în holul de primire, se adresă fiecărui invitat care trecea, însă dacă

invitatul era cumva burlac, Whitney era cât se poate de vivace și atrăgătoare. În 15 minute, blocă tot holul de la intrare și era înconjurată de șase domni care se luptau să-i intre în gratii. O singură dată se fâstâci puțin, când Paul se

apleca să-i sărute mâna. Zâmbetul ei luminos își pierdu din intensitate când privirea ei îi întâlni chipul frumos, însă el arăta atât de timid și încordat, încât se hotărâ pe dată să-l includă și pe el în anturajul ei. Strângându-i ușor degetele cu ale ei, îl

trase pe Paul în mijlocul celorlalţi bărbaţi care o înconjurau.

Era de-acum bine păzită, învăluită. Izolată de Clayton. Deocamdată era tot ce-i trebuia.

Clayton sosi tocmai când coada din holul de primire se termina. Poposi o clipă în prag,

silueta lui înaltă și impunătoare fiind dichisită într-un frac negru, elegant. Whitney îl văzu plimbându-și privirea peste invitați și oprindu-se de cum o întâlni. Obrajii ei prinseră o ușoară nuanță rozalie pe când își mută privirea de pe Clayton

pe bărbații care o înconjurau.

— Văd că ignorăm mireasa, îi tachină ea cu un zâmbet cuceritor și fără să privească în urmă își conduse escorta către Elizabeth.

Clayton era convins că-l văzuse, iar ochii lui se întunecară surprinși

și confuzi privind-o îndepărtându-se. După o clipă își dădu seama că Whitney avea obligația să stea în preajma miresei și se simți ceva mai bine, însă pe când o privea râzând degajat cu bărbații care se țineau după ea, ba nu, fir-ar să fie, flirta cu ei, se simți

tot mai încurcat.

Un valet apăru lângă el, cu o tavă în mâini, iar Clayton luă un pahar cu șampanie, cu privirea flămândă urmărind-o pe Whitney. Știa că era acolo și aștepta, evident, momentul potrivit să vină spre el. Tânjea sa o atingă, să audă muzica

dulce a vocii ei... în ultimele două ore, simțise că-și pierde mințile gândindu-se că avea să-i fie iar aproape.

Se anunță cina. Însă Clayton rămase în urmă, sperând că Whitney va veni la el înainte să intre la banchet.

— Ah, Claymore! Mă

bucur să te revăd, i se adresă jovial o voce masculină.

Clayton privi scurt spre omul scund și mai în vârstă de lângă el, recunoscându-l în persoana Lordului Anthony, un vechi prieten de-al tatălui său.

— Ce mai face

minunata ta mama? întreba Lord Anthony, sorbind din șampanie.

Clayton o privi pe Whitney intrând în sala banchetului. Nu avea sa vină la el.

— Face foarte bine, răspunse el absent. A dumneavoastră?

— La fel, bănuiesc,

răspunse Lordul Anthony. E moartă de 30 de ani.

— Bine, zise Clayton. Mă bucur să aud asta, și lăsă jos paharul, pornind spre locul ce-i era rezervat la una dintre mesele de la banchet.

Luându-și în serios rolul de peţitoare,

Elizabeth îi rezervă lui Clayton un loc la masa de lângă cea a domnișoarelor de onoare, chiar în fața lui Whitney. Clayton abia se atinse de mâncare și oricum nu simțea gustul bucatelor. Era prea preocupat de o tânără distantă și frumoasă

care-i cucerise inima, însă părea ori speriată, ori deloc dornică să-i întâlnească privirea. O urmări stând la taclale cu cavalerii de onoare de lângă ea, jucându-i pe degetele ei subțiri și se simți cuprins de gelozie.

Ca frustrarea lui să fie și mai mare, fu așezat

între două cucoane care aflaseră ce titlu poartă și imediat văzură în el un potențial soț pentru fetele lor nemăritate.

— Marie a mea cântă la pian ca un înger, zise una dintre mame. Trebuie să veniți la una dintre seratele noastre muzicale, alteța.

— Charlotte a mea cântă ca o pasăre! reacţiona prompt cealaltă mamă.

— Eu sunt total afon, glumi Clayton fără să-şi ia ochii de la Whitney.

După o eternitate, invitaţii trecură în sala de bal. Peter o conduse pe Elizabeth în centrul

ringului și dansară împreună, trupurile lor tinere și frumoase mișcându-se în perfectă armonie, apoi mirilor li se alăturară domnișoarele și cavalerii de onoare, care dansară împreună. La terminarea primului dans oficial. Clayton o

aşteptă pe Whitney să vină la el. În schimb, ea pluti în braţele altui domn, apoi într-ale altuia, zâmbindu-le într-un fel ce-l făcea pe Clayton să vrea s-o strângă de gât!

Era la al patrulea dans alături de Paul Sevarin, când Clayton îşi dădu în

sfârșit seama că Whitney îl aștepta pe el să vină la ea și fu surprins de propria lui prostie. La biserică ea făcuse primul pas spre împăcare și evident că-l aștepta pe el să-l facă pe următorul.

În clipa în care dansul se sfârși, Clayton merse

direct la ea.

— Sevarin, mă bucur să te revăd, minți el politicos, așezând cu fermitate mâna lui Whitney pe brațul lui. Cred că dansul următor îmi aparține, adăugă el, acoperind degetele ei lungi cu ale lui și trăgând-o pe Whitney

pe ring.

Deşi nu se împotrivi, Clayton fu puţin surprins de zâmbetul cordial, însă impersonal pe care i-l adresă când se încredinţa braţelor lui pentru vals.

Era mai subţire decât înainte, iar Clayton o trase protector mai

aproape de el. Era vina lui că slăbise.

— Te simţi bine? o întrebă el, cu un ton tandru şi vinovat.

Whitney dădu afirmativ din cap. Dădu din cap fiindcă nu avea încredere în vocea ei. Din clipa în care intrase el în casă, toate

simțurile ei se acutizaseră, detectându-i prezența. Simțea că se ofilește în sinea ei. Sufocându-se încet și dureros. Îi furase virginitatea, apoi își retrăsese cu răceală oferta de căsătorie, sugerându-i cu calm să se mărite cu Paul.

Aruncându-i în față banii lui drept compensație. Chiar și așa, se străduia să nu se umilească din nou rugându-l să-i spună de ce, implorându-l să o dorească din nou. Un singur lucru o făcea să rămână tăcută și dreaptă: mândria. O

mândrie revoltată, încăpățânată, curajoasă și abuzată. O durea fața de efortul pe care-l făcea să zâmbească. Însă zâmbise toata seara și avea să continue să zâmbească până când Clayton avea să iasă din încăpere. Dupa care avea să moară.

Pentru prima oară de când o cunoscuse. Clayton nu știa ce să-i spună. Se simțea ca într-un vis și se temea să vorbească, de frică să nu spună ceva nepotrivit și să rupă vraja. Se gândi să-și ceară scuze fiindcă o pângărise, însă gândindu-se la râul pe

care i-l făcuse, scuzele i se păreau ridicole și nepotrivite. De fapt, ar fi vrut să-i spună:

— Mărită-te mâine cu mine, însă fiindcă deja îi furase noaptea nunții, Clayton era hotărât să-i dăruiască o nuntă fabuloasă, splendidă, cu toata

pompa și eleganța pe care le merita ca mireasa a unui duce.

Cum nu putea să o implore să-l ierte, ori să-i ceară să se mărite imediat cu el, hotărî să spună singurul lucru care mai era important pentru el. Privind spre capul ei plecat, rosti

cuvintele pe care nu le adresase nici unei alte femei. Foarte încet și cu foarte multă tandrețe spuse:

— Te iubesc.

Simți impactul emoțional pe care-l avură cuvintele lui asupra ei, fiindcă ea se încorda în brațele lui,

însă când își ridica chipul frumos, râsul de pe fața ei aproape că-l făcu să se împiedice.

— Nu sunt deloc surprinsă să aud asta, îl tachina ea. Se pare că sunt atracția sezonului, mai ales pentru bărbații înalți. Își lăsă capul într-o parte, gândindu-se la

posibilele motive pentru asta.

— Cred că e din cauza că sunt destul de înaltă pentru o femeie. Trebuie să fie destul de ciudat pentru bărbaţii înalţi să stea mereu aplecaţi, încercând să le vorbească femeilor mărunte. Sau, adâugă ea

în glumă, poate e din cauză că am dinți foarte sănătoși. Am mare grijă de ei și...

— Nu face asta! îi ceru Clayton, încercând sa-i oprească palavrele.

— N-o să-i mai spăl niciodată, fu de acord Whitney cu falsă solemnitate.

Clayton îi privi chipul uşor îmbujorat şi se întrebă cum Dumnezeu începuse să-i vorbească despre dragoste şi ajunseseră la o discuţie prostească despre igiena personală. Daca emoţiile lui n-ar fi luat-o razna, dacă nu s-ar fi străduit cu atâta disperare să

îndrepte lucrurile, ar fi observat că ochii ei străluceau împăienjeniți de lacrimi și nu de râs și că mușchii gâtului ei subțire zvâcneau spasmodic. Însă el era tulburat și nu observă.

— Elizabeth e o mireasă frumoasă, zise el, încercând să ducă

discuția spre subiectul căsătoriei.

Whitney râse:

— Toate miresele sunt frumoase. S-a decretat acum multe secole, de către vreun duce, fără îndoială, că toate miresele trebuie să fie frumoase. Și să roșească.

— Tu o să roșești? o întrebă el cu tandrețe.

— Nu, cu siguranță, răspunse ea și reuși să zâmbească în ciuda nodului din gât. Eu nu mai am motiv să roșesc. Nu că m-ar deranja, să știi, căci am resimțit mereu un dispreț ascuns față de femeile care

roșesc și leșină la cea mai măruntă provocare.

Confuzia frustrată pe care-o simțea Clayton îi reduse vocea la o șoaptă tensionată.

— Ce s-a întâmplat? Nu erai așa când te-am strâns în brațe în fața bisericii...

Aparent uimită,

Whitney își căscă ochii de culoarea jadului.

— Tu erai?

Ignorând curiozitatea nebună pe care-o stârneau în rândul invitaţilor la nuntă, Clayton o strânse cu putere la pieptul său.

— Dar cine Dumnezeu credeai că

era? Whitney își simți inima frângându-se.

— Sinceră să fiu, nu puteam fi absolut sigură cine era. Se putea să fi fost...

Arăta din cap spre cei doi cavaleri de onoare care dansaseră toată seara cu ea.

— John Clifford sau

Lordul Gilmore. Am auzit că mă adoră. Sau se poate să fi fost Paul. Și el mă adoră. Sau se poate să fi fost...

Dintr-o singură mișcare bruscă, Clayton o smuci de pe ringul de dans, trăgând-o într-o parte. Se uita la ea cu dispreț sălbatic și șuieră

furios, cu vocea periculos de înceată:

— Credeam că eşti o femeie cu suflet, însă nu eşti nimic mai mult decât o cuceritoare oarecare!

Whitney îşi ridică bărbia cu amuzament dispreţuitor.

— N-aş zice deloc că

sunt o oarecare, doar te-am costat 110.000 de lire sterline și chiar și așa, e de ajuns să zâmbesc și tu te înființezi numaidecât, exact cum ai făcut-o azi. Niciunul dintre noi nu suntem un oarecare, Alteță, îl tachina ea. Eu sunt o cuceritoare realizată, iar

dumneata un prost desăvârșit.

Whitney crezu pentru o clipă că avea să o lovească, în schimb el se răsuci pe călcâie și plecă. Îl urmări cu privirea trecând grăbit pe lângă invitații uimiți și servitorii de la intrare și știu că pleca pentru

totdeauna din viața ei. Își înfrână lacrimile afurisite și o căuta pe Emily prin mulțime.

— Emily, rosti ea cu greutate, ținându-și fața în jos, te rog să-i explici tu lui Elizabeth că mi s-a făcut foarte rău. O să-ți trimit înapoi birjarul cu trăsura, imediat după ce

mă lasă la tine acasă.

— Vin cu tine, zise repede Emily.

— Nu, prefer să fiu singură. Trebuie să fiu singură.

Mai târziu în acea seara Emily și Michael poposiră amândoi în fața ușii lui Whitney, ascultând-o plângând

înfundat în pernă.

— Las-o în pace, o sfătui Michael compătimitor. O să plângă până o să uite.

Totuși, a doua zi dimineața când Whitney nu coborî la micul dejun, Emily urcă în camera ei și o găsi stând în pat, cu genunchii

adunați la piept de parc-ar fi încercat să se închidă într-un cocon. Era palidă și fragilă. Însă când o văzu pe Emily reuși să zâmbească șters.

— Cum te simți? o întrebă Emily cu blândețe.

— Pai... Azi mă simt mult mai bine.

— Whitney, ce s-a întâmplat aseară...

— Nu! o imploră ușor Whitney. Te rog, nu.

Când Emily dădu afirmativ din cap, tensiunea de pe chipul lui Whitney lăsă loc recunoștinței și se relaxa în perne.

— Am hotărât să

încep să ma bucur de timpul ce mi-a mai rămas de petrecut la Londra. Te superi dacă, ocazional, o să primesc vizitatori?

— Sigur că nu. De fapt, Lordul Gilmore și ceilalți cavaleri de onoare sunt jos chiar acum, sperând să te

vadă...

În ciuda veseliei ei forțate, vocea lui Emily tremura și se așează lângă Whitney, petrecându-și brațul pe după umerii ei...

— Și eu și Michael vrem să rămâi cât mai mult cu putință la noi. Înțelege că îmi ești mai

degrabă precum o sora, decât ca o prietenă.

Whitney o îmbrăţişa strâns şi încerca să râdă.

— Surorile se ceartă îngrozitor. Prietenele sunt mai bune.

CAPITOLUL 28

În acea zi, începu o lună de activităţi sociale intense pentru Whitney. Cu curaj și hotărâre, avu grijă să fie prea ocupată ca să mai gândească. În fiecare seară, se arunca

extenuată în pat și dormea până se făcea ora să se îmbrace pentru întâlnirile de a doua zi. Nicki era însoţitorul ei preferat şi cel mai frecvent, însă doi dintre cavalerii de onoare și alți domni eligibili pe care-i cunoscuse la petrecerea lui Emily și la nunta lui

Elizabeth îi erau și ei alături, adesea. Cu Emily drept însoțitoare mergea la petreceri, muzicaluri, la opera, la teatru și pe la baluri. Peste tot cunoștea alți bărbați eligibili care apoi se prezentau negreșit la reședința Archibald, să o invite la alte petreceri și

baluri.

Dacă Parisul o primise cu drag, Londra o îmbrățișa cu brațele larg deschise, căci aici farmecul și istețimea ei erau și mai rare. Când intra ea într-o încăpere, se stârneau șușoteli și toți întorceau capetele. Avea un umor mai

rafinat, iar bărbaţii timizi care înainte ar fi fost prea îngroziţi să o abordeze, se înghesuiau acum în jurul ei.

Era curtată şi căutată. Şi era mai nefericită decât putea exprima în cuvinte.

Nu era niciodată singură. Şi nu se simţea

niciodată liniștită.

Ocazional, pe la vreun eveniment. Whitney auzea menționându-se numele lui Clayton și simțea cum mai murea puțin în sinea ei. Însă oricine-i vedea zâmbetul uluitor strălucind și mai puternic credea că puțin

îi păsa.

O singură dată în acea prima lună Whitney fu aproape să-l întâlnească pe Clayton. Tânărul viconte care o escorta în acea seara o ajută să urce în trăsura lui închisă și anunță mândru că în acea seara avea să o însoțească la

„balul anului”, apoi se întoarse spre birjar și-i ordonă:

— Pe strada Upper Brook numărul 10.

La auzul adresei Whitney simți că o lovește un val rece drept în față. Strada Upper Brook numărul 10 era adresa lui Clayton din

Londra, adresă pe care el i-o dăduse cu mult timp în urmă, în caz că voia sa dea de el.

— Urăsc petrecerile mari, îl informă ea disperata. Mă fac să simt că leşin!

— Dar Claymore dă cele mai bune petreceri din toata Londra! se

opuse el vehement. Iar săptămâna trecută spuneai că adori petrecerile mari.

— Asta a fost săptămâna trecută. Săptămâna asta, zgomotul îmi face foarte rău!

Vicontelui i se păru ieșită din comun recenta

ei alergie la zgomot, însă domnișoara Stone era frumoasă și plăcută. Și foarte populară. Așa că o duse în schimb la operă.

Însă norocul lui Whitney se opri aici. Seara următoare, îl văzu pe Clayton. Era la teatru cu Nicki, într-o lojă privată cu vedere

excelentă spre scenă și spre cele cinci loje de deasupra. Chiar înainte să înceapă piesa, o buclă din păr i se agață în broșa cu ametist, iar Nicki se aplecă să i-o desfacă. Între timp, privirea lui Whitney scruta în gol mulțimea și se opri paralizată pe

Clayton și Vanessa Standfield, care tocmai intrau într-o lojă din apropiere, ocupată deja de soții Rutherford. Mâna lui Clayton se odihnea familiar în jurul taliei Vanessei Standfield, iar cele două cupluri se salutară cu voioșie. Incapabilă să-și

desprindă privirea, Whitney îi urmări ocupându-şi locurile. O văzu pe Vanessa vorbindu-i lui Clayton, care se dădu mai aproape să o audă mai bine.

Orice i-ar fi spus, îl făcu sa dea capul pe spate şi să izbucnească

în râs.

Cu trupul tremurând violent, Whitney îi urmări pe soții Rutherford întorcându-se spre Clayton și Vanessa, evident curioși să afle motivul amuzamentului lor. Clayton vorbi și probabil repeta ceea ce-i spusese

Vanessa. Fiindcă Vanessa roși superb și soții Rutherford începură și ei să râdă.

Pe rândurile de jos și în lojile de deasupra oameni începură să se întoarcă și să se agite, iar Whitney îi putea auzi șușotind „Claymore” și..” Alteța

Sa” și „Ducele”. Prezența lui Clayton în teatru, și a Vanessei alături de ei. Fusese remarcată de toata lumea.

— Cherie, te simți rău? o întrebă Nicki, încruntându-se când o văzu pe Whitney așa palidă.

Crezând că avea să i

se facă rău, Whitney dădu să se ridice. Tocmai atunci Clayton ridică privirea și o văzu. Avea ochii ca de oțel, iar expresia feței deveni din rece și distantă, plictisită și disprețuitoare. Apoi pur și simplu întoarse privirea.

Whitney își spuse că trebuia să stea în loja până la terminarea piesei și că nu avea să-l lase pe Clayton să vadă că prezența lui o afecta. Plecă zece minute mai târziu. Plecă fiindcă începură să-i șiroiască lacrimi pe obraji și fiindcă era atât de

geloasă, atât de chinuitor, insuportabil, neajutorat de geloasă încât nu mai suportase să rămână.

Trei seri mai târziu Nicki o însoţi la cea de-a doua petrecere a acelei seri. Ajungând foarte târziu, Whitney îi dădu valetului mantaua ei de

blană, apoi îl luă de braţ pe Nicki care o conduse printre oaspeţii care deja plecau şi-şi aşteptau trăsurile. Spre coada grupului Whitney îl văzu pe Clayton ţinându-i haina Vanessei, zâmbindu-i îndrăzneţ şi intim cum îi stătea în fire, iar

degetele i se încleștară convulsiv pe brațul lui Nicki.

— Încotro mă conduci acum, milord? îl întrebă Vanessa pe Clayton, în timp ce Whitney se străduia în zadar să treacă de ei.

— Aiurea, îi răspunse Clayton chicotind sec.

Ridică privirea și o văzu pe Whitney stând drept în fața lui. Însă de data asta Clayton nu se mai obosi să-i arate disprețul lui. Pur și simplu privi prin ea, ca și când ea nici n-ar fi existat pentru el, apoi își întoarse iar atenția spre Vanessa.

Într-o după-amiază rece din săptamâna ce urmă, Nicki o ceru în căsătorie. Fără nimic pompos, fără sa-şi declare mândru afecţiunea. Nicki o luă în braţe pe Whitney, palidă, şi-i spuse simplu:

— Mărită-te cu mine, iubito.

Felul tăcut în care el i se oferea aproape că-i distruse lui Whitney controlul fragil asupra emoţiilor ei.

— Nicki, nu pot... şopti ea, încercând să-i zâmbească în ciuda lacrimilor ce-i umpleau ochii. Mi-aş dori cu toata inima să te iubesc,

însă ar fi nedrept să mă mărit cu tine simțind ceea ce simt.

— Știu exact ceea ce simți, cherie, zise el cu blândețe, ridicându-i ușor bărbia. Însă sunt dispus sa pariez că, dacă te măriți cu mine și te întorci cu mine în Franța, voi reuși să te fac

să uiți de el.

Whitney îi atinse obrazul cu palma. Se putuse baza pe Nicki și putuse avea încredere în el. Daca avea să-l refuze, cu siguranța ar fi plecat. Însă nu avea tăria să-i dea speranțe false.

— Dragul și bunul meu prieten, șopti ea, te

voi iubi mereu, însă doar ca pe un prieten...

Lacrimile sclipiră pe genele ei lungi, în timp ce vocea lui Whitney tremura.

— Nu pot să-ți spun cât de onorată mă simt că mă vrei de soție sau cât de mult ai însemnat pentru mine în toți

acești ani. O, Nicki, îți mulțumesc. Îți mulțumesc că ești ceea ce ești, și smulgându-se din brațele lui, se întoarse și fugi.

Fugi orbește pe scări, abținându-se să nu plângă până nu auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui. Și apoi

lacrimile se porniră, șiroindu-i pe obraji în timp ce ea își acoperi fața cu mâinile și trecu în goană pe lângă ușa deschisă de la camera lui Emily și Michael, spre dormitorul din capătul holului care devenise iadul ei personal, să-și plângă amarul ce părea

să nu se mai sfârşească.

Emily se întoarse spre Michael cu ochii mari, speriaţi.

— Pentru Dumnezeu! striga ea. Ce s-ar mai fi putut întâmpla? Dacă Clayton Westmoreland i-a mai făcut ceva, o să-l strâng de gât cu propriile mâini..

Michael o trase pe Emily înapoi în dormitor și închise hotărât ușa.

— Emily, zise el precaut, Claymore s-a căsătorit ieri cu Vanessa Standfield. În locuința ei. Toata lumea care a aflat numai despre asta vorbește.

— Refuz să cred asta! exploda Emily. Încă de când am venit la Londra, acum ani de zile, am auzit nenumărate bârfe despre el și aproape nimic n-a fost adevărat.

— Poate, însă de data asta eu cred că e adevărat. Oricum, că e adevărat sau nu, ce mai

contează? În ultimele săptămâni, Whitney a uitat cu totul de el.

— Of, Michael! zise Emily mâhnită. Cum poți fi atât de orb?

Și, fără să mai aștepte răspunsul soțului ei uluit, deschise ușa și păși hotărâtă pe hol, spre dormitorul de

oaspeți. Bătu o dată la ușa lui Whitney și când nu-i răspunse, o deschise cu îndrăzneală și intră în încăpere. Whitney era prăbușită pe pat, cu ochii strâns închiși și fața scăldată de lacrimi.

— De ce plângi? o întrebă Emily pe un ton

blând, însă ferm.

Whitney deschise ochii și se ridică surprinsă, căutând o batistă.

— Se pare că la asta mă pricep cel mai bine în ultimul timp, zise ea mâhnită, ștergându-se la ochi.

— E cea mai mare

prostie pe care-am auzit-o. Te știu de când eram copii și nu mi te amintesc să fi vărsat măcar o lacrimă, până acum câteva săptămâni. Spune, domnișoara Stone, îi porunci ea, de ce plângi?

— Nicki m-a cerut de soție, zise Whitney

oftând, prea extenuată să mai încerce să evite întrebarea.

— Și asta te-a făcut așa fericită c-ai izbucnit în plâns? Whitney zâmbi, însă era ceva ascuns în vocea ei.

— În ultimul timp fac cu greu față cererilor în căsătorie. S-ar zice că,

după cât antrenament am avut în Franța, aș fi...

— Ce s-a întâmplat cu celălalt? o întrerupse brusc Emily.

Whitney o privi tăcută o clipă, apoi ridică din umeri și-și mută privirea.

— Până la urmă, se pare că Clayton nu voia

să se însoare cu mine.

— Prostii! Cum ai vrea să cred astfel de vorbe goale? Am văzut cum te privește.

Whitney se forță să se ridice din pat și se duse la micul birou franțuzesc din care scoase pachetul trimis de Clayton. Fără să

scoată o vorbă, i-l întinse lui Emily.

Emily se așează pe scaun și începu să citească. Pe fața ei nu apăru nicio reacție când citi documentele juridice, însă se încruntă la vederea ceculuI bancar și-și dadu dezgustată ochii peste

cap când citi biletul lui Clayton.

— Zău așa! exclama ea exasperată. A fost o prostie fără margini să-ți trimită acest bilet. Dacă nu cumva o fi fost beat criță când l-a scris, nu pot să înțeleg ce-o fi fost în mintea lui. Însă ce legătură are asta, și arată

spre teancul de hârtii, cu felul în care te-ai purtat la banchetul lui Elizabeth? Am văzut cum l-ai evitat şi l-ai ignorat.

— Ar fi trebuit să-l evit încă din biserică! zise Whitney cu regret. Şi aş fi făcut-o, doar că eu credeam că încă eram

logodiți. Am aflat de hârtiile astea abia când ne-am întors aici, după ceremonie. Au venit cu lucrurile trimise de tatăl meu de acasă.

— Și doar nu te-ai supărat fiindcă ducele și-a retras oferta? Mi se pare că s-a comportat corect, știind că-ți

făcuse o nedreptate și crezând că nu-l vei putea ierta vreodată. Sunt convinsă că voia doar să te scape de o obligație care credea că-ți repugna. Whitney se răsti la ea:

— Cum poți fi așa credulă? Emily, m-a târât în patul lui și mi-a

furat onoarea, apoi m-a plătit cu un cec, a rupt logodna și mi-a trimis un bilet sugerându-mi să mă mărit cu Paul!

— Cred că, zise Emily oftând, de-aș fi la fel de implicata emoțional ca și tine aș simți și eu la fel. Însă te rog, măcar de dragul discuției, uită de

cecul ăla. A fost o prostie prea mare și ceva foarte generos din partea lui.

Whitney deschise gura să obiecteze furioasă, însă Emily dadu din cap și o întrerupse hotărâtă:

— Whitney, l-am văzut la biserica, după

ce ți-a trimis hârtiile astea. Te iubea, orice prost și-ar fi dat seama. Stătea acolo, în biserică, și te venera!

Whitney sări în picioare.

— Stătea acolo, în biserica, fiindcă Elizabeth l-a invitat la nunta ei! Daca aș fi știut

asta atunci, nu m-aș fi făcut în halul acela de râs și...

— Nu l-a invitat Elizabeth, zise Emily vinovată, ci eu. I-am trimis un bilet pe una dintre invitații, spunându-i că tu vei fi acolo. A venit fiindcă voia să te vadă. Abia

dacă-i cunoștea pe Elizabeth și Peter și mă-ndoiesc că merge la nunțile cunoștințelor îndepărtate de care puțin îi pasă.

Whitney arata de parcă ori avea să leșine, ori să țipe.

— Tu i-ai spus?! Dar de ce? De ce mi-ai fi

făcut una ca asta? Cu siguranță a crezut că eu te-am pus s-o faci. Emily dadu din cap.

— N-ar fi putut crede așa ceva. I-am spus doar că aveai să fii acolo. Iar el a venit pentru că erai acolo. Whitney, ascultă-mă, a venit după ce a semnat acele hârtii,

după ce ți-a scris acel bilet care, apropo, mie mi se pare doar o prostie și nu o răutate, și după ce ți-a trimis acel cec.

Whitney se simți copleșită de emoții contradictorii, în timp ce Emily continuă hotărâtă:

— Probabil știa că situația lui Paul era foarte grea. Toată lumea în sat o știa, numai tu nu.

— Știa, recunoscu Whitney. Era în biroul tatălui meu în seara în care am aflat de situația lui Paul.

— Și știa și că tu

voiai să te măriți cu Paul? Whitney dădu afirmativ din cap.

— Whitney, pentru Dumnezeu, nu înțelegi ce încerca ducele să facă? Credea că-l urăști și știa că voiai să te măriți cu Paul, așa că ți-a trimis... averea asta ca să-ți facă viața mai

ușoară. Pentru Dumnezeu! Trebuie să te fi iubit chiar mai mult decât am crezut eu, să facă așa ceva.

Whitney scoase un zgomot batjocoritor și își mută privirea, însă Emily veni lângă pat, unde era ea așezată, și-și înfipse pumnii în

șoldurile ei înguste.

— Whitney, cred că ești o proastă! îl iubești pe bărbatul ăsta. Chiar tu mi-ai spus-o, așa că nu încerca să negi. Și el te-a iubit pe tine. Te-a cerut de soție, l-a ajutat pe tatăl tău când nu era obligat să o facă, apoi a îndurat flidurile tale cu

Paul și-a făcut multe alte lucruri care trebuie să-l fi aţâţat dincolo de cuvinte. Ce i-ai spus la banchet? o întrebă ea.

Ochii lui Whitney se fixară pe chipul lui Emily, apoi alunecară aiurea. Îi răspunse cu voce înceată:

— L-am luat în

derâdere când mi-a spus că mă iubește.

— L-ai luat în derâdere? exclamă Emily. Pentru Dumnezeu, de ce-ai fi făcut una ca asta după ce-ai stat în brațele lui pe treptele bisericii?

— Te rog! strigă Whitney agitată, sărind

în picioare. Ți-am spus de ce. Fiindcă tocmai primisem documentele și biletul lui și cecul ăla nenorocit. Fiindcă credeam că venise doar fiindcă fusese invitat la nunta lui Elizabeth și eu practic mă aruncasem la picioarele lui!

— Și acum probabil

crezi c-o să se întoarcă la tine în genunchi?

Whitney scutură din cap și privi în gol podeaua.

— Nu. Când mă vede se comportă de parcă nici n-aș exista.

— Ce altceva te-ai aștepta să facă? Te-a iubit suficient de mult

încât să vrea să se însoare cu tine și i-a dat tatălui tău o avere. Te-a iubit într-atât, încât a comis o faptă îngrozitoare din gelozie, într-atât încât a renunțat la tine, sperând să te facă fericită, într-atât încât a venit la nunta lui Elizabeth doar

ca să fie în preajma ta. Însă poți fi absolut sigură că nu se va mai apropia niciodată de tine!

Un amestec de neîncredere, suferință, singurătate și disperare gonea prin mintea lui Whitney, însă speranța infimă pe care i-o dădu

Emily explodă asemenea unei puternice raze de soare. Își lăsă capul în jos și părul îi căzu peste umeri, ascunzându-i fața. După câteva clipe zise cu o voce îndurerată și sugrumată:

— Cum voi reuși să-l aduc înapoi, fără să mă târâsc în fața lui?

Faţa lui Emily fu cuprinsă de un zâmbet vesel.

— Mă tem că asta e singura cale. L-ai călcat în picioare mândria ori de câte ori ai avut ocazia. Acum mândria ta e cea care va avea de suferit.

— O să mă gândesc,

șopti Whitney.

— Așa să faci, o aprobă Emily și scoase din mânecă atuul hotărâtor. Și în timp ce te gândești la asta, gândește-te și cum te vei simți când se va căsători cu Vanessa Standfield. Circulă bârfe că deja s-ar fi căsătorit, însă bârfele

nu sunt niciodată sută la sută adevărate. Probabil e pe punctul să se însoare cu ea.

Whitney sări în picioare.

— Ce-ar trebui să fac? Nu știu cu ce să încep.

Emily își ascunse zâmbetul în timp ce se

îndreptă spre ușă.

— Un singur lucru îți rămâne de făcut. Va trebui să te duci la el și să-i explici de ce te-ai comportat atât de ciudat la banchet.

— Nu, zise Whitney. Dând înnebunită din cap. O să-i trimit un bilet și-o să-l rog să vină

aici.

— Poți face asta, însă nu va veni. Și așa va fi de două ori mai jenant când oricum va trebui să te duci tu la el.

Sigur, asta dacă nu cumva se însoară cu domnișoara Standfield între timp.

Whitney aleargă spre

birou și înșfacă un carneţel, însă după plecarea lui Emily căzu puţin pe gânduri. Trebuia să existe o cale să-l facă pe Clayton să vină la ea, vreun șiretlic de care se putea folosi. Era prea umilitor să se târască înapoi la el, mai ales când el era pe

punctul să se însoare cu Vanessa Standfield. După câteva minute de gândire, căscă ochii mari de inspiraţie, iar obrajii prinseră o nuanţă rozalie, de ruşine. Era o cale, era o înşelătorie îngrozitoare, însă nu se găsea în postura în care să se mai gândească la

amabilități. Clayton o târâse în patul lui și dacă – dacă avea să creadă că o lăsase grea, atunci nu avea cum să refuze să vină să o vadă. Ba mai mult, cu siguranță nu s-ar mai fi putut căsători cu Vanessa Standfield! Și nu doar asta, însă ar fi

trebuit să se căsătorească numaidecât cu Whitney! însă dacă o iubea atât de mult pe cât credea Emily, atunci cu siguranță după ce aveau să fie căsătoriți, o va ierta pentru înșelătoria ei.

Whitney dată biletul, apoi se opri. Ce fel de

salut ar fi fost potrivit pentru a se adresa unui bărbat care nu voia să mai audă vreodată de ea, însă avea să fie informat că era tatăl copilului pe care-l purta în pântece? „Dragă Sir”? Nicidecum „Alteța voastră”? Ridicol. „Clayton”? Nu și în aceste circumstanțe.

Whitney hotărâ să sară peste salut. Mai stătu o clipă pe gânduri, apoi scrise:

Spre teribila mea groază am aflat că sunt însărcinată. Așadar, te rog să vii să mă vezi numaidecât.

Și semnă „Whitney”, apoi reciti biletul.

Îi ardea fața de rușine. Era degradant și, fiindcă nu era adevărat, era un gest demn de tot disprețul. De asemenea, era aproape imposibil ca Clayton să-i fi făcut un copil în acel act incomplet, însă Whitney nu știa asta, din fericire.

O chemă pe Emily și,

roșie până-n vârful urechilor, îi arătă biletul.

— Nu sunt convinsă că aș putea să i-l trimit, chiar de-ar fi adevărat, zise Whitney ridicând din umeri, aruncând biletul într-o cutie cu rechizite nefolosite, spre a nu fi descoperit de

vreun servitor.

— Whitney, zise ferm Emily, trimite-i un bilet spunându-i că vrei să-i vorbești și preferi să o faci în intimitatea casei sale și nu în atmosfera agitată din casa noastră. Spune-i că treci mâine pe la el. E foarte simplu.

— Nu e așa simplu, o

contrazise Whitney, privind pierdută foaia albă de hârtie. Chiar dacă Clayton acceptă să mă primească, am șanse mari să mă lase să-mi cer scuze, apoi să mă alunge. Habar nu ai cât de neîndurător e când e furios.

— Atunci nici nu mai

încerca să-l vezi. Se va căsători cu Vanessa Standfield și, dacă eu și Michael vom fi invitați la nuntă, o să-ți povestesc cum a fost.

Cu o astfel de motivație, pana lui Whitney zbură pe foaia de hârtie, iar biletul fu trimis imediat pe strada

Upper Brook numărul 10, printr-un servitor cu instrucţiuni să afle de la domnul Hudgins, secretarul Ducelui de Claymore, unde era ducele şi apoi să-i ducă biletul direct în acel loc.

Servitorul se întoarse peste o oră. Le informă că ducele era plecat în

vizită la Lordul și Lady Standfield. Însă Excelența Sa urma să se întoarcă la Claymore mai târziu în acea seară. Domnul Hudgins, care pleca să i se alăture, luase biletul și promisese să i-l dea ducelui imediat ce-l va vedea în acea seară.

În bilet, Whitney îi scrisese lui Clayton că, dacă nu primea veste de la el până a doua zi la amiază, avea să presupună că era dispus că o primească la ora cinci după-amiaza. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte să treacă orele chinuitoare

până a doua zi, la amiază.

CAPITOLUL 29

La ora unsprezece fix a doua zi dimineața, patru diligențe elegante de călătorie intraseră pe poarta domeniului Claymore. În prima se aflau văduva ducelui de

Claymore și fiul ei Stephen. În a doua se afla valetul lui Stephen și servitoarele personale ale ducesei. Celelalte două erau pline ochi cu cufere cu haine și accesorii pe care ducesa văduvă le considerase absolut necesare pentru vizita ei prelungită, mai

ales că se aștepta să își cunoască nora cea noua și viitoarea mamă a nepoților ei.

— Mereu mi-a plăcut tare mult aici, oftă alteța sa, privind admirativ pajiștile întinse și impecabil tunse ale moșiei și parcurile elegante ce se întindeau

maiestuos de ambele părți ale aleii pietruite. Desprinzându-și ochii de peisajul familiar își privi pătrunzător fiul.

— Ești convins că în seara asta fratele tău îmi aduce o noră să o cunosc?

Stephen rânji spre ea.

— Draga mea, pot să-

ți spun doar ceea ce știu. Biletul lui Clay spunea că el și Vanessa mai rămân o noapte la părinții ei. Însă ni se vor alătura amândoi aici, la patru și jumătate în această după-amiază.

— A numit-o doar așa, Vanessa? zise excelența sa. Ești sigur

că se referea la Vanessa Standfield? Stephen o privi încordat.

— Dacă putem da crezare fabricii de zvonuri, cred că de acum o cheamă Westmoreland.

— Am văzut-o acum câțiva ani. Era o copilă frumoasă.

— E o femeie frumoasă, zise Stephen cu un rânjet viclean, cu părul foarte blond, cu ochii foarte albaştri, cu toate foarte..

— Bine. Înseamnă că voi avea nepoţi frumoşi, prezise ducesa fericită, cu toate gândurile într-acolo. Îşi văzu fiul

privind încruntat pe fereastră.

— Stephen, e ceva la ea ce nu-ți place? Stephen ridică din umeri.

— Doar că nu are ochii verzi și că nu o cheamă Whitney.

— Cum? Of, Stephen, ești ridicol. Unde ți-e

mintea? Fata aceea, oricine ar fi fost ea, l-a făcut cât se poate de nefericit. A uitat-o cu desăvârşire, evident, şi asta e foarte bine.

— Nu e chiar aşa de uşor de uitat, zise Stephen cu un zâmbet mâhnit.

— Ce vrei să spui?

întrebă ducesa suspicioasă. Stephen, ai cunoscut-o pe acea fată?

— Nu, însă am văzut-o acum câteva săptămâni la balul de la reședința Kingsley. Era înconjurată de „cei mai eligibili” bărbați ai Londrei, inclusiv Clay, desigur. Când am auzit

că o chema Whitney și i-am zărit ochii, am știut că ea era.

Ducesa îi ceru să i-o descrie pe tânăra care-i tulbura într-atât fiul cel mare, apoi alungă gândul, ridicând din umeri.

— Acum toată povestea asta s-a sfârșit.

Clayton își aduce acasă soția.

— Nu pot să cred că ar fi uitat atât de ușor pe cineva care a însemnat atât de mult pentru el. Și nu pot să cred că Clay își aduce acasă soția. Poate mai degrabă logodnica.

— Aproape că sper să

ai dreptate. Vom avea multe de îndurat dacă Clayton s-a căsătorit în grabă cu domnișoara Standfield. Bârfele vor fi îngrozitoare.

Stephen o privi amuzat:

— Știi bine că lui Clay nu i-ar păsa câtuși de puțin de bârfe.

— E vremea să te trezești, o anunță veselă Emily, trăgând la o parte draperiile. E trecut de amiază și n-a sosit nici o veste din partea excelenței, spunându-ți să stai departe.

— Am adormit abia în zori, murmură

Whiney, apoi se ridică dreaptă în pat, alungând într-o secundă somnul adânc și intrând în stare de alerta. Nu pot să fac asta! strigă ea.

— Ba sigur că poți. Haide, lasă-ți picioarele să alunece din pat. Funcționează de fiecare dată, o tachina Emily.

Whitney dădu la o parte așternutul și coborî din pat, cu mintea căutând frenetic o cale de-a scăpa de întâlnirea programată cu Clayton.

— Ce-ar fi să ne petrecem ziua la cumpărături și să mergem să vedem piesa

cea nouă de la teatrul regal? sugeră ea cu disperare.

— Ce-ar fi să aşteptăm până mâine şi, în loc de asta, să mergem să-ţi cumpărăm trusoul de nuntă?

— O să fim condamnate amândouă! strigă Whitney. Planul

ăsta e o nebunie. N-o să mă asculte și chiar dacă o va face, n-o să se schimbe nimic. Am văzut felul în care mă privește acum, mă disprețuiește.

Emily o împinse spre baie.

— Asta e încurajator. Măcar simte ceva pentru

tine. Se întoarse tocmai când Whitney termină cu îmbrăcatul.

— Cum arăt? o întrebă Whitney cu nesiguranță, învârtindu-se ca Emily să o inspecteze. Rochia ei din catifea de culoarea acvamarinului avea mâneci lungi și un

decolteu elegant, pătrat. Își perie părul roșcat și lung până când străluci, apoi își pieptănă bretonul pe spate și-l prinse cu o agrafă cu pietre de acvamarin și diamant, lăsând restul părului să îi cadă în valuri, unduindu-se până la jumătatea

spatelui. Rochia elegantă era ispititoare, însă în același timp cuminte, coafura îi încadra perfect chipul ușor îmbujorat, scoțându-i în evidență ochii mari, verzi și trăsăturile frumos sculptate, dându-i un aspect ușor vulnerabil.

Emily rosti solemn:

— Arăți asemenea unei zeițe frumoase, gata să fie sacrificată pe altarul însângerat al zeilor.

— Vrei să spui că par speriată?

— Cuprinsă de panică, zise Emily și se apropie de Whitney,

prinzându-i mâinile reci și fără vlagă într-ale ei. Nu ai arătat niciodată mai bine, însă nu va fi suficient. L-am cunoscut pe bărbatul cu care te vei întâlni și nu se va lăsa controlat de o biată tânără îngrozită pe care el încă e teribil de furios. Te-a iubit pentru

spiritul și curajul tău. Dacă te duci la el așa smerită și timidă, vei fi mult diferită de tânăra pe care el a iubit-o și vei da greș. Te va lăsa să-i explici și să-ți ceri scuze, apoi îți va mulțumi și-și va lua rămas bun. Fă orice: ceartă-te cu el, înfurie-l mai tare dacă e

cazul, însă nu te duce la el așa speriată. Fii fata pe care o iubea, zâmbește-i, flirtează cu el, contrazi-l sau ceartă-te cu el, însă te rog, nu fi smerită și supusă.

— Acum știu cum trebuie să se fi simțit biata Elizabeth când am obligat-o să-l sfideze pe

Peter, zise Whitney pe jumătate oftând, pe jumătate râzând. Însă își ridică bărbia și redeveni nobilă și mândră.

Emily o conduse afară, la trăsura lui Michael, iar Whitney o îmbrățișa strâns.

— Orice s-ar întâmpla, ai fost

extraordinară. Trăsura se puse în mișcare cu Whitney înăuntru, simțindu-se mult mai calmă, și lăsând-o în urmă pe Emily, mult mai agitată.

După o călătorie de o oră, Whitney simțea că-și pierde liniștea fragilă și încercă să se

liniștească imaginându-și întâlnirea. Oare Clayton îi va deschide el însuși ușa sau îi va cere valetului să o conducă într-un salon privat? O va lăsa să aștepte? Avea să apară impunător în fața ei, cu chipul lui atrăgător, rece și neînduplecat, așteptând

ca ea sa termine și să o poată da pe ușă afară? Oare cum va fi îmbrăcat? Probabil în ceva lejer, se gândi Whitney cu inima mică, privind spre rochia ei superbă pe care din banii lui o plătise.

Ferm hotărâtă, își alungă din mintea toate

acele prostii legate de nepotrivirea ținutelor și se concentra iar pe întâlnirea lor. Avea să fie furios sau doar distant? Vai, Doamne, își zise ea cu mâhnire, fă să fie supărat sau chiar furios, să se repeadă la mine sau să-mi spună lucruri îngrozitoare, însă te rog,

nu-l lăsa să fie rece și politicos, fiindcă asta ar însemna că nu-i mai pasă.

Simți cum o străbate o teribilă premoniție a eșecului. Dacă Clayton încă mai ținea la ea, n-ar fi stat să aștepte impasibil ca să vină azi la el, i-ar fi trimis măcar

un bilet concis, confirmându-i că va fi acolo la cinci.

Trăsura viră brusc spre est și se apropie de poarta uriașă de fier, închisă, îi închisese poarta să nu poată intra! își zise Whitney agitată. Portarul îmbrăcat într-o haină vișinie cu firicele

aurii ieși din chioșcul său și i se adresă birjarului familiei Archibald.

Whitney răsuflă ușurată când li se dădu voie să treacă și trăsura continuă să avanseze pe aleea privată. Urmară încet drumul șerpuitor, încadrat de pajiști

netede și parcuri uriașe, presărate cu copaci fără frunze. Peisajul elegant părea să se întindă cât vedeai cu ochii.

Trecură peste un pod lat ce se arcuia peste un pârâu și în sfârșit conacul minunat, cu ferestrele uriașe încastrate în lemn și

balcoanele grațioase se arătă la orizont. În fața conacului înalt de trei etaje, se întindea o pajiște perfect tunsă. Două aripi uriașe se întindeau de ambele părți ale corpului central, formând o curte terasată de dimensiunile unui parc londonez.

Data trecută când fusese în această casă, fusese atât de deprimată, încât Whitney abia dacă și-o amintea. Își lăsă capul pe spate și închise ochii, cuprinsă de o sublimă mâhnire. Casa ei cea mare ar fi încăput toată într-una dintre aripi și-

ar fi rămas destul loc pentru încă patru case la fel. Simţea că vizita un străin. Proprietarul acelei moşii impunătoare nu era bărbatul degajat şi neafectat cu care se întrecuse în valea periculoasă sau care o învăţase sa joace cărţi şi

să parieze cu fise.

Se așternuse întunericul peste după-amiaza de noiembrie, iar ferestrele casei uriașe erau luminate când trăsura opri la intrare. Birjarul se dădu jos și coborî scărița pentru ca Whitney să se dea jos.

Așezat comod în

salonul decorat în alb și auriu din partea din față a casei, Stephen își luă ochii de pe chipul îngrijorat al mamei sale și privi cu admirație indiferentă mobilele de secol optsprezece acoperite cu mătăsuri și brocaduri albe. Un uimitor covor

Axminister se întindea pe podeaua lungă de douăzeci și unu de metri a încăperii, iar pereții erau tapetați cu mătase albă și picturi de Rubens, Reynolds și Cheeraeds cu rame din aur frumos ornamentate.

Privi neliniștit ceasul și se ridică, începând să se plimbe nerăbdător. Trecând prin dreptul ferestrelor largi văzu o trăsură trăgând în fața casei și zâmbind în fugă spre mama lui, peste umăr, ieși din încăpere.

Valetul tocmai deschidea ușa de la

intrare când Stephen păși în foaier cu un zâmbet primitor pe chip, așteptându-se să-și vadă fratele alături de Vanessa Standfield. Se opri, surprins, privind la o tânără frumoasă și oarecum cunoscută, purtând o pelerină verde-albăstruie din

catifea cu guler alb de hermină. Când își lăsă pe umeri gluga de pe cap, inima lui Stephen începu să bată mai alert, recunoscând-o.

— Numele meu este domnișoara Stone, se adresă ea valetului cu voce caldă, muzicală. Cred că Alteța Sa mă

așteaptă.

Într-o secundă Stephen își aminti vorbele chinuite rostite de fratele lui la beție, se gândi la probabilitatea ca Clay chiar să vină acasă cu o soție sau doar cu o logodnică, la cât de înțelept ar fi fost să se amestece în viața

personală a fratelui său și luă o decizie impulsivă.

Făcându-si rapid cunoscută prezența și intervenind înainte ca valetul să apuce să spună ca stapânul nu era acasă, Stephen afișă un zâmbet cât mai atrăgător și zise:

— Fratele meu

trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, domnișoară Stone. Vreți să intrați și să-l așteptați?

Pe chipul frumos al tinerei se întrezăriră două reacții contradictorii: dezamăgire și ușurare. Scutura din cap...

— Nu, mulțumesc, i-am trimis ieri vorbă că aș vrea să-l rețin câteva momente și rugându-l să mă anunțe dacă îi convenea să vin azi. Poate într-altă zi... murmură ea și dădu să plece.

Stephen o prinse hotărât de cot, iar

tânăra femeie îl privi surprinsă. Deveni de-a dreptul uluită când Stephen o trase, cu blândeţe însă aproape forţat, înapoi în foaierul de la intrare.

— Clay a fost reţinut şi nu s-a întors ieri, îi explica Stephen cu un zâmbet dezarmant. Aşa

că nu știa că intenționați sa-i faceți azi o vizită.

Și, înainte ca ea să poată protesta în vreun fel, el întinse mâinile și-i desprinse politicos pelerina de catifea de pe umeri, înmânându-i-o valetului.

Privirea lui Whitney căzu pe scara uriașa de

marmura ce forma grațios jumătate de cerc și se termina cu o boltă în balconul larg de deasupra. Își aminti cum Clayton o purtase în brațe pe acea scara și-și aminti cât de brutala fusese furia lui. Brusc, se întoarse spre usa.

— Vă mulțumesc că

m-ați invitat să rămân, Lord Westmoreland.

— Stephen, o corecta el.

— Mulțumesc, Stephen, zise ea, surprinsă că insista să i se adreseze pe numele mic. Însă am hotărât să nu-l aștept. Îmi puteți da pelerina, vă rog?

Privi spre valet, care privi spre Stephen, care scutura ferm din cap, moment în care valetul își încrucișă brațele pe piept și pur și simplu se prefăcu că nu-i aude rugămintea.

— Aș vrea tare mult să rămâi, zise Stephen. Cu un ton ferm, însă cu

un zâmbet cordial.

Whitney râse uimita în timp ce acceptă brațul întins al lui Stephen.

— Nu cred să mă fi făcut vreodată cineva să mă simt atât de bine-venită, milord.

— Cei din familia Westmoreland sunt

recunoscuți pentru ospitalitatea lor, o minți Stephen zâmbind viclean, conducând-o hotărât spre salonul în care aștepta mama lui.

La vederea ducesei așezată pe una dintre canapele, Whitney se dădu înapoi, rușinată și speriată.

— Și eu, și mama mea ne-am bucura dacă l-ai aștepta pe Clay alături de noi, o îndemnă Stephen cu blândețe. Știu că va fi încântat să te vadă, domnișoara Stone, și că nu m-ar ierta daca te-aș lasa să pleci înainte ca el să se întoarcă.

Whitney împietri și se uită la el.

— Lord Westmoreland... începu ea cu un zâmbet vag în colțul buzelor.

— Stephen, o corectă el.

— Stephen, cred c-ar trebui să știi că sunt toate șansele ca fratele

tău să nu fie câtuşi de puţin „încântat” să mă vadă.

— O să-mi asum riscul, zise Stephen zâmbind. Whitney fu impresionată de încăperea în alb şi auriu, însă se abţinu cu grija să insiste cu privirea pe plafonul foarte minuţios

sculptat și capodoperele etalate pe pereți, în rame de aur frumos împodobite. În timp ce Stephen o conduse către mama lui.

— Mamă, ți-o prezint pe domnișoara Stone, zise Stephen. Cum Clay nu s-a întors aseară, nu știe de intenția lui

Whitney de a-i face o vizită. Însă am convins-o eu să rămână și să-l aștepte să sosească.

Whitney făcu o reverență în fata ducesei și sesiză accentul pe care Stephen îl pusese pe prenumele ei, pe care ea nu i-l spusese, și observă și privirea înțelegătoare

a ducesei.

— Sunteți o prietenă a fiului meu, domnișoară Stone? întrebă politicos ducesa. În timp ce Whitney se așeza acolo unde i se arătă.

— Suntem prieteni ocazional, Alteță, răspunse Whitney cu

sinceritate.

Ducesa clipi la auzul răspunsului neobișnuit, studie ochii de culoarea jadului ce o priveau solemn printre genele lungi și dese, apoi se ridică brusc de pe scaun, se aranja și se așeză la loc. Privirea îi zbură la Stephen. Care dădu

imperceptibil din cap în direcţia ei.

Ignorând vesel ocheadele îngrijorate ale mamei lui se relaxă pe scaun şi ascultă în timp ce ea şi Whitney discutară despre o multitudine de subiecte, de la moda pariziană la vremea londoneză.

După aproape o oră ușa de la intrare se deschise larg și se auziră voci din hol. Nu se înțelegea ce anume spuneau, însă se auzeau clar șoaptele calde și râsul gutural ale unei femei care-i răspundea lui Clayton. Stephen observă fața încordată a

lui Whitney, când își dădu seama că Clayton era însoțit de o femeie. Ridicându-se repede, îi aruncă o privire înțelegătoare și încurajatoare, apoi se așeză atent în fața ei, în așa fel încât să o acopere, și Clayton să nu o vadă și să-i dea timp

să se adune.

— Îmi pare rău c-am întârziat. Am fost reținuți, zise Clayton către mama lui, aplecându-se și sărutând-o pe frunte. Sper c-ați reușit să vă găsiți camerele și fără mine, glumi el și întorcându-se într-o

parte o trase în față pe Vanessa. Mamă, permite-mi să ți-o prezint pe Vanessa...

Stephen răsuflă ușurat când Clayton îi rosti și numele de familie...

— Standfield.

Vanessa facu o reverența adânca

dinaintea ducesei, iar după ce cele două doamne se gratulară reciproc cu gesturi de curtoazie. Clayton ridica degajat mâna spre Stephen și adăugă râzând:

— Vanessa, pe Stephen deja îl cunoști, și se întoarse din nou

spre mama lui, aplecându-se și vorbindu-i încet.

— E o plăcere să vă revăd, domnișoara Standfield, zise Stephen cu un formalism amuzat.

— Stephen, pentru Dumnezeu, râse Vanessa. Noi doi ne-am

spus întotdeauna pe numele mic.

Ignorându-i comentariul. Stephen întinse mâna în spatele lui, atinse braţul lui Whitney, iar ea se ridică în picioare, cu mare reticenţă.

— Domnişoară Standfield, ridică uşor

vocea Stephen, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Whitney Stone...

Clayton tresări ca ars și se întoarse imediat.

— Iar domnul acesta cu chipul ca de piatră, continuă Stephen către Whitney, e fratele meu, după cum bine știi.

Whitney tresări în fața furiei nemiloase pe care-o văzu în ochii lui Clayton, când dădură de ea.

— Ce mai face mătușa dumitale? întreba el cu răceală. Whitney înghiți în sec și răspunse șoptind aproape inaudibil:

— Mătușa mea face foarte bine, mulțumesc. Și dumneata?

Clayton dadu scud din cap:

— După cum vezi, am supraviețuit fără cicatrice ultimei noastre întâlniri.

Vanessa, care se pare că o recunoscu pe

Whitney drept rivala ei în cursa pentru Clayton de la balul familiei Rutherford, dădu ușor din capul ei elegant coafat și zise cu un zâmbet rece:

— Esterbrook v-a fost prezentat la petrecerea dată de Lord și Lady Rutherford, domnișoară

Stone, și făcu o pauză, de parca încerca să-și amintească mai bine evenimentul. Da, îmi amintesc că ne-a vorbit îndelung despre dumneata multora dintre noi.

Dându-și seama că Vanessa aștepta un răspuns, Whitney zise

precaută:

— A fost foarte amabil din partea lui.

— Din câte-mi amintesc cuvintele lui n-au fost deloc amabile, domnișoara Stone.

Whitney se blocă în fața atacului neașteptat și neprovocat al Vanessei, iar Stephen

interveni peste tăcerea asurzitoare:

— Putem discuta despre cunoștințele noastre comune la cină, anunță el vesel, asta dacă reușesc să o conving pe frumoasa mea musafiră să cineze cu noi.

Whitney scutură din

cap cu disperare:

— Chiar nu pot să mai rămân. Îmi pare rău...

— O, dar insist, zâmbi el și ridicând sprânceana în direcția fratelui lui, alb la față, zise: Amândoi insistăm, nu-i așa?

Spre dezgustul lui

Stephen, Clayton nici nu se obosi să-i susțină invitația. Abia dacă privi peste umăr și dădu scurt din cap spre servitorul care stătea în pragul ușii, facându-i semn să mai pună un loc la masă. Fără să mai adauge vreun cuvânt, se răsuci pe călcâie și porni spre

bar, de unde luă o sticlă de whisky și un pahar.

Stephen se așează alături de Whitney, apoi privi spre Clayton, care, împietrit de furie, stătea cu spatele la ei și-și turna de băut.

— Vreau și eu, frate mai mare, îi zise el cu naturalețe.

Clayton îi aruncă lui Stephen o privire de vădit dezgust și-i zise cu furie controlată în voce:

— Stephen, sunt convins că printre alte talente minunate pe care le deții se numără și acela de a-ți turna singur de băut.

— Corect, răspunse

Stephen cu seninătate, ridicându-se de pe canapeaua unde era așezat, alături de Whitney. Doamnelor, se oferi el, doriți un pahar cu vin?

Vanessa și Whitney acceptară amândouă, iar ducesa își stăpâni dorința de-a cere o sticlă

întreagă.

Stephen merse la bar. Își turnă un pahar cu whisky și începu să umple trei pahare de cristal cu vin, ignorând cu desăvârșire furia ce emana dinspre fratele lui. Clayton îi zise printre dinți:

— E cumva posibil să

nu știi cine e ea pentru mine?

— Imposibil. Stephen continuă să zâmbească imperturbabil, ridicând trei dintre cele patru pahare. Se întoarse către doamne și spuse cu o voce blândă:

— Clay, vrei să-i aduci tu lui Whitney

paharul? Nu mă descurc eu cu toate patru.

Aducându-i paharul cu vin, Clayton o sfredelea pe Whitney cu privirea, iar ea se cufundă și mai adânc între pernele de pe canapea, căutând cu disperare un semn cât de mic că încă mai ținea

la ea. Însă nu vedea niciunul.

Cu o mâhnire teribilă, sorbi absentă din vin, studiindu-l pe furiș pe Clayton, așezat în fața ei, lângă Vanessa, stând picior peste picior, cu picioarele lungi îmbrăcate într-o pereche de pantaloni

gri, superbi. Văzându-l acolo, relaxat și degajat în splendoarea încăperii în alb și auriu, observă că avea fără îndoiala alura nobilului elegant și distant, stăpân peste tot ce-l înconjura. Nu arătase niciodată mai atrăgător sau mai imposibil de cucerit. Și,

ca totul să fie și mai rău, Vanessa Standfield, îmbrăcata în mătase albastră, vaporoasă, era mult mai frumoasă decât o văzuse Whitney în seara balului Rutherford.

În ora dinaintea anunțării cinei, Stephen purtă cea mai mare

parte din povara conversației, în timp ce Vanessa aducea tot mai multe insulte la adresa lui Whitney. Clayton vorbea în fraze scurte și dure, doar când era absolut necesar, iar Whitney răspundea monosilabic ironiilor ușoare ale lui Stephen.

Ducesa mai bău încă trei pahare cu vin și nu adresă nici o vorbă nimănui.

Simțindu-se un ghem de tensiune și suferință, Whitney număra în tăcere minutele rămase până la încheierea cinei și a chinului, până putea pleca. Acum era

convinsă că n-ar fi trebuit să vină. Era prea târziu.

Din fericire, cina fu anunţată la scurt timp după aceea. Clayton se ridică şi fără măcar să arunce o privire în direcţia lui Whitney, îi întinse braţul mamei lui şi cu Vanessa la celălalt

braţ le însoţi pe ambele femei afară din încăpere.

Whitney se ridica şi apucă braţul lui Stephen, cu privirea neajutorată aţintită pe spatele lui Clayton. Dădu să-l urmeze, însă Stephen o opri.

— Naiba să o ia pe Vanessa! râse el uşor. Aş

putea s-o strâng de gât. E momentul să ne schimbăm strategia, deși până acum totul a mers bine.

— Strategia? ofta Whitney. A mers bine?

— Perfect. Stai aici, frumoasă și vulnerabilă, iar Clayton nu-și poate lua ochii de la tine, când

crede că tu nu ești atentă. E momentul să faci ceva să rămâi singură cu el.

Whitney își simți inima îndurerată.

— Nu-și poate lua ochii... Of, Stephen, ești sigur? Cred că nici nu știe că sunt aici.

— Știe că ești aici,

răspunse Stephen râzând. Nu că nu și-ar dori să nu fi fost! De fapt, nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată așa furios. De tine depinde să-i împingi furia dincolo de limitele pe care le poate controla.

— Ce? șopti

Whitney. Pentru Dumnezeu, de ce? Ajunseră la intrarea în sala de mese, însă Stephen se întoarse şi se opri în faţa unui portret de pe peretele opus uşilor duble ale încăperii. Mesenii deja aşezaţi le puteau vedeau foarte bine spatele.

Gesticula spre tablou, ca și când i-ar fi explicat lui Whitney ce minunat era.

— Trebuie să-l înfurii suficient de tare încât să-l faci să se ridice de la masă și să te ia cu el. Altfel, imediat ce cina se va sfârși, va găsi o scuză să se retragă undeva cu

Vanessa și mama mea și-o să te lase cu mine.

La ideea de a-l provoca activ pe Clayton la o înfruntare verbală, Whitney simți un amestec de teamă și nerăbdare. Își aminti ce-i spuse Emily, să nu fie smerită și își zise, îmbărbătându-se, că

daca sfioasa Elizabeth Ashton a fost în stare, atunci va fi și ea.

— Stephen, zise ea brusc, de ce faci asta?

— N-avem timp să discutăm despre asta acum, îi răspunse Stephen, conducând-o spre masă. Însă ține minte un lucru, oricât

de furios ar fi, fratele meu e îndrăgostit de tine. Și, dacă reușești să rămâi singură cu el, cred ca vei reuși să-i dovedești asta.

— Mama ta o să creadă că sunt cea mai stângace femeie din lume, dacă-l provoc intenționat.

Stephen îi rânji șmecherește.

— Mama mea o să creadă că ești curajoasă și minunată. La fel cum cred și eu. Curaj, tânară doamnă! Vreau să o văd pe femeia jovială și spirituala pe care-am văzut-o serile trecut la balul Kingsley.

Whitney mai avu timp să-i arunce o privire uluită și recunoscătoare, în timp ce el o conduse la locul ei la masă. Stephen o așează pe scaun, iar Clayton observă cu ușor sarcasm:

— Ce drăguț din partea ta că ni te-ai

alăturat, în sfârșit.

— Drăguț din partea dumneavoastră că m-ați invitat, Alteță, îi răspunse Whitney politicos.

Clayton o ignoră și le făcu semn servitorilor să înceapă să servească. El stătea în capul mesei, cu mama lui în dreapta și

Vanessa în stânga. Whitney stătea lângă ducesă, iar Stephen se așeza în fața lui Whitney, alături de Vanessa.

În timp ce servitorul turna șampanie în paharul lui Whitney, Clayton glumi înțepător:

— Lasă sticla lângă

domnișoara Stone. Din
câte-mi amintesc îi
place foarte mult
șampania.

Sufletul lui Whitney
saltă de bucurie. Clayton
nu o mai putea ignora!
Trebuia să mai țină la ea
și să fie destul de furios,
încât să spună așa ceva.
Îi zâmbi fermecătoare

pe deasupra paharului și sorbi din vinul spumant.

— Nu-mi place șampania chiar foarte mult. Deși uneori ajută să-ți faci curaj.

— Serios? N-am de unde să știu.

— A, da, dumneata preferi whisky-ul pentru a-ți face curaj, completă

ea pe când el ducea paharul la gură. Ochii lui se îngustară amenințător în direcția lui Whitney, iar ea își mută rapid privirea. Te rog, iubește-mă, îl imploră ea în tăcere. Nu mă face să trec prin asta degeaba.

— Whitney, cânți la

pian? întreba ducesa, intervenind agitată, ca să acopere tăcerea tensionată.

— Doar dacă vreau să jignesc pe cineva, răspunse Whitney cu un zâmbet timid.

— Atunci poate știi să cânți? insista Alteța Sa cu evidentă disperare.

— Da, râse Whitney, însă mă tem că fără nici cea mai mică atenţie la note.

— Zău aşa, domnişoara Stone, glumi Vanessa, e extraordinar să întâlnesc o englezoaică bine educată care n-a învăţat să cânte nici cu vocea,

nici la vreun instrument. Atunci care sunt realizările dumitale?

— Whitney e profesionistă în arta flirtului, interveni Clayton cu asprime, răspunzând chiar el întrebării Vanessei. Știe să converseze în mai multe limbi și fără

îndoială se pricepe de minune și să înjure în toate aceste limbi. Joacă destul de bine șah, joacă prost cărți și e o călăreață capabilă. Pretinde că s-ar pricepe de minune să tragă cu praștia, talent pe care nu pot să-l confirm direct, și e o actriță

convingătoare, talent pe care pot să-l confirm. Te-am tratat cum se cuvine, Whitney? o repezi el.

— Nu tocmai, Alteță, zise Whitney încet, simțind usturimea cuvintelor lui, deși zâmbea. Cu siguranță jocul meu de șah nu e

doar „destul e bun”. Dacă vă îndoiți de priceperea mea la trasul cu praștia, aș fi bucuroasă să vă demonstrez, asta daca vă oferiți voluntar să-mi fiți țintă, așa cum eu tocmai am fost pentru dumneavoastră..

Stephen izbucni

brusc în râs, iar mama lui croncăni:

— Ai participat la multe evenimente sociale de când te-ai întors din Franța?

Whitney simți privirea arzătoare a lui Clayton ațintita asupra ei și nu reuși să se întoarcă și să i-o

intersecteze.

— La multe petreceri și baluri, deși nimeni nu a dat și-un bal mascat, deși acestea îmi plac cel mai mult. Cred că și Alteței Sale, Ducele îi plac...

— Îți plac și nunțile? o întreba Vanessa încet. Dacă da, vom avea grijă

să te invitam la a noastră.

Masa fu cuprinsă de o liniște mormântală. Whitney se străduia să mănânce în continuare, însă nu reușea să înghită din cauza nodului de dezamăgire ce i se pusese în gât. Privi mâhnită spre Stephen,

care ridică imperturbabil din umeri și ridică din sprânceana în direcția lui Clayton. Știa că Stephen ar fi vrut ca ea să continue, însă acum nu mai putea. Totul se sfârșise. Oricât de evident ar fi părut pentru toată lumea dacă brusc ar fi pretins că-i e

rău, Whitney nu mai suporta să rămână la masă. Era prea rănită și îndurerată să-i mai pese dacă toată lumea de la masă avea să știe că motivul pentru care pleca era anunțarea logodnei lui Clayton și Vanessa.

Își adună șervetul din

poală și-l așează pe masă, lângă farfurie. Pe când se întinse să își miște scaunul greu, o mână feminină se așeză brusc peste a ei. Ducesa îi strânse degetele, scurt și încurajator, apoi le ținu strâns într-ale ei într-un gest care-i spunea, evident:

— Rămâi și termină ceea ce ai început.

Whitney îi zâmbi nesigură, ezită, apoi își întinse la loc șervetul în poală. Privi spre Clayton, care-și contempla abătut vinul din pahar, apoi spre Vanessa. Whitney nu suporta să și-l imagineze

pe Clayton căsătorit cu o frumoasă așa arogantă, nu când ea însăși îl iubea atât de mult și mersese atât de departe, într-o manieră așa jenanta, pentru a i-o spune. Și-l imaginã pe Clayton strângând-o în brațe pe Vanessa și sărutând-o în felul acela

intim al lui, imagine care-o făcu pe Whitney suficient de supărata și geloasă cât să rămână.

Vanessa își așează mâna pe brațul lui Clayton.

— Sper că nu ești supărat pe mine că am divulgat secretul nostru în fața unei străine.

— Sunt convinsă că nu e supărat deloc, domnișoară Standfield, zise Whitney încet, cu ochii ațintiți asupra lui Clayton. Cu toții facem lucruri prostești când suntem îndrăgostiți. Nu-i așa, Alteță?

— Așa să fie? contracară Clayton

represiv. Eu n-am observat.

— Atunci fie aveți o memorie foarte scurtă, îl provocă Whitney cu blândețe, fie una foarte convenabilă. Sau poate nu ați fost niciodată îndrăgostit, de fapt.

Clayton își trânti paharul cu vin pe masă.

— Ce anume vrei să spui cu asta? întrebă el. Whitney se ofili în faţa exploziei din ochii lui gri.

— Nimic, minţi ea.

Se reluă clinchetul argintăriei. Urmărea mâna lui Clayton plimbându-se pe pocalul cu vin, strângându-l şi

dându-i drumul, apoi strângându-l iar și știu că și-ar fi dorit să fie gâtul ei și nu pocalul în strânsoarea mâinii lui. După câteva minute, mama lui tuși nervos și-i zise precaută lui Whitney:

— Spune-mi, draga mea, când te-ai întors în

Anglia ai găsit lucrurile mult schimbate?

Whitney dădu să răspundă impersonal, însă apoi își dădu seama că ducesa îi oferise, fără să știe, tocmai portița de care avea nevoie. Din moment ce Clayton nu era dispus să o lase să-i explice în privat, atunci

poate reușea să-l facă să înțeleagă măcar parțial, chiar aici, la masă.

— Foarte schimbate! răspunse ea cu pasiune. Vedeți dvs, la scurt timp după ce m-am întors în Anglia, am aflat că, pe când eu eram încă în Franța, tatăl meu îmi aranjase căsătoria cu un

bărbat pe care abia îl cunoșteam și nici măcar nu l-am recunoscut când l-am revăzut aici.

— Ce neplăcut, răspunse ducesa cu o privire înțelegătoare.

— Așa a și fost, mai ales fiindcă am o personalitate puternică și firea asta a mea se

revoltă ori de câte ori cineva încearcă să mă controleze cu brutalitate. Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc, deși în multe feluri era bun și înțelegător, era teribil de hotărât și neînduplecat când venea vorba de logodnă. Se

comporta de parcă eu nu aveam absolut nimic de spus în acea chestiune.

— Poate fi dificil, la început, să te obișnuiești cu o astfel de căsătorie aranjată, fu de acord ducesa. Și ce-ai făcut apoi?

— S-a logodit cu un

alt bărbat, un idiot aproape total lipsit de coloana vedebrală! anunță cu răceala Clayton.

— Însă nu era un dictator și un tiran, reacționa Whitney. Și nu m-am logodit deloc cu Paul!

Se lăsă o tăcere

încărcata de furie până când Stephen zise râzând:

— Pentru Dumnezeu, nu ne ţine în suspans. Ce s-a întâmplat apoi?

Clayton răspunse în locul ei, batjocorind-o disprețuitor:

— Din moment ce în Londra existau alţi o mie

de bărbați eligibili, domnișoara Stone a voit să vadă cu câți dintre ei se mai putea logodi.

Whitney nu putea supoda să-i vorbească pe un astfel de ton. Însă își mușcă buza și scutură din cap cu smerenie.

— Nu, întotdeauna am fost logodită cu un

singur bărbat, însă el e atât de supărat pe mine, încât nu mă lasă să-i explic. Și deja și-a retras oferta.

— Ce bestie! zise vesel Stephen, mai punându-și o porție de rață cu portocale. Pare un individ cu un temperament foarte rău.

Probabil ți-e mai bine acum, c-ai scăpat de el.

— Am și eu un temperament destul de ieșit din comun, recunoscu Whitney.

— În cazul acesta, lui îi e mai bine c-a scăpat de dumneata, răbufni Clayton, apoi îl privi amenințător pe Stephen.

Stephen, conversația aceasta mi se pare nu doar excesiv de plicticoasă, ci și de un teribil prost gust. Am fost suficient de clar?

Stephen susținu privirea fratelui lui cu falsă uimire și dădu din cap, nici măcar el nemai îndrăznind să

redeschidă subiectul.

Servitorii defilau prin încăpere și toți cei cinci oameni de la masa se concentrară pe mâncarea sofisticată din farfurii, însă Stephen era singurul care o savura cu plăcere. Whitney își spuse în gând că avea să mai încerce o singură

dată, doar o singura dată, să-l facă pe Clayton să părăsească alături de ea încăperea. Deși nu-și putea imagina cum avea să-i țină piept dacă ar fi reușit.

— Clayton, Stephen te-a întrebat un lucru, șopti Vanessa.

— Ce anume? întrebă

Clayton, uitându-se cu teribilă animozitate spre Stephen.

— Te-am întrebat cum s-au descurcat caii tăi în ultima cursă.

— S-au descurcat bine, răspunse el scurt.

— Cât de bine? insistă Stephen.

Deşi se adresa

tuturor mesenilor, zâmbetul din colțul gurii îi era adresat lui Whitney, în timp ce explică...

— Am pariat că trei dintre caii lui Clayton și doi dintre ai mei ne vor aduce bani. Știu că ai mei au intrat în bani și doar doi dintre ai lui,

ceea ce înseamnă că el a pierdut pariul și-mi datorează 300 de lire sterline. Și, Stephen îi zâmbi conspirativ și cu înțeles lui Whitney, nu-i pasă de bani, însă urăște să se recunoască învins. Nu a învățat niciodată să accepte învingerea.

Clayton lăsa jos

cuțitul și furculița și se pregătea să-l pună pe Stephen la punct, așa cum merita deja de acum câteva ore, însă Whitney, preluând ideea lui Stephen, deturnă pe loc atacul lui Clayton.

— Ce ciudat că spui asta, îi zise ea lui Stephen, părând sincer

uimită. Eu am descoperit că fratele tău acceptă înfrângerea fără nici cea mai mică luptă. În fața celui mai mărunt obstacol descurajant el, pur și simplu, renunță și...

Clayton lovi atât de tare cu palma în masa de săriră farfuriile. Sări

în picioare, cu mușchii maxilarului zvâcnindu-i.

— Domnișoara Stone și cu mine avem să ne spunem câteva lucruri și-ar fi mai bine să o facem în privat, șuieră el, aruncându-și șervetul pe masă, înconjurând masa și trăgând violent scaunul lui Whitney.

Ridică-te! zise el răspicat, cu o voce joasă, cruntă. Whitney rămase încremenită pe scaun. El își încleștă dureros mâna pe antebrațul ei, iar Whitney se ridică instantaneu.

Ducesa o privi cu o spaimă neajutorată, însă Stephen își ridică tăcut

paharul în cinstea lui Whitney și zâmbi.

Tragând-o cu forța lângă el, Clayton ieși din încăpere și păși în holul pavat cu marmură. Trecând pe lângă ușa de la intrare, îi strigă valetului:

— Ai grijă ca trăsura domnișoarei Stone să o

aştepte la intrare în trei minute! Intră apoi pe un hol lateral şi-i făcut semn cu capul unui servitor care le deschise uşile unui birou luxos.

Clayton o trase până spre mijlocul încăperii ticsite cu cărţi frumos ordonate în biblioteca de stejar bogat

sculptată, apoi îi dadu drumul de braţ şi se îndreptă ţanţoş spre şemineu. Întorcându-se, o privi cu vădit dispreţ, făcând eforturi evidente să îşi controleze turbarea. Brusc, vocea lui sfâşie tăcerea:

— Ai exact două minute să-mi explici

scopul vizitei tale neașteptate și nedorite. După cele două minute, te voi însoți la trăsură și te voi scuza în fața mamei și a fratelui meu.

Whitney inspiră chinuită, știind că, dacă avea să-i observe frica, o va folosi împotriva ei.

— Scopul vizitei

mele? zise ea cu voce stinsă și distrată, numărând frenetic în minte secundele ce treceau. Credeam că a devenit deja evident.

— Nu este evident!

— Am venit să-ți explic de ce ți-am spus ce ți-am spus la banchet. Vezi tu, zise ea

grăbindu-se să termine totul în minutele pe care i le acordase, mai devreme în acea zi, în biserică, credeam că noi, tu şi cu mine, încă aveam o înţelegere şi...

Clayton o privi plin de dispreţ:

— Noi doi nu avem nicio înţelegere, zise el

cu asprime. Totul s-a terminat. Am pus punct. Nici n-ar fi trebuit să înceapă, de fapt! Logodna a fost o nebunie și blestem ziua în care mi-a venit ideea.

Îngretoșată de ideea înfrângerii, Whitney își înfipse unghiile în palmă și scutură din cap,

negând.

— Nici n-a apucat sa înceapă vreodată, fiindcă eu m-am împotrivit.

— Cele două minute aproape s-au scurs.

— Clayton, te rog să mă asculți! strigă ea cu disperare. Mi-ai spus acum mult timp că voiai

să vin de bunăvoie la tine, că nu-ţi doreai o soţie rece.

— Şi? întrebă el furios. Vocea lui Whitney tremura:

— Şi iată-mă aici. De bunăvoie.

Clayton împietri, cu întreg corpul tensionat, rigid, de parcă vorbele ei

trecuseră dincolo de armura lui de furie. O privi fix o clipă, cu maxilarul încordat, apoi se sprijini de șemineu și închise ochii.

Whitney știa că încerca să i se împotrivească. Încerca să o respingă. Aștepta, paralizată de frică,

privindu-l fix. Păru se treacă o veşnicie până când el se îndreptă, reticent. Deschise ochii şi-i întâlni pe ai ei, iar inima lui Whitney începu să bată nebunește. Câștigase! Văzu asta în ușoara îmblânzire a trăsăturilor lui dure. Dumnezeule,

câștigase!

Privi mai întâi covorul lung ce-i despărțea, apoi privi spre ea. Când grăi, vocea îi era mai temperată, însă tonul era jos și plin de înțeles.

— N-am de gând să-ți ușurez situația, îi spuse el cu un ton egal.

Distanța dintre ei părea uriașă, iar Whitney știa că vorbele lui însemnau că ea trebuia să străbată încăperea până la el, dacă-l dorea, căci el nu avea de gând să vină nici măcar până la jumătatea drumului, fiindcă nici măcar acum nu avea

încredere deplină în ea.

Ochii lui nu se desprinseră o clipă de ai ei, în timp ce Whitney începu sa pășească spre el. Simțindu-și picioarele ca de gumă. La doar un pas de el, trebui să se oprească, să-și potolească bătăile inimii și tremuratul

genunchilor. Făcu și ultimul pas, simțind că o lasă picioarele, și se opri atât de aproape de el, încât sânii ei erau la doar câțiva centimetri de haina lui gri.

Cu capul plecat, aștepta. Însă secundele treceau și Clayton nu făcea nicio mișcare să o

atingă. În cele din urmă, își ridică ușor capul și îl privi cu ochii ei verzi, licărind a capitulare.

— Vrei, te rog, șopti ea îndurerată, să mă strângi în brațe acum?

Clayton dădu să o ia în brațe și se opri... Apoi o prinse de mâini și o trase spre el, strivind-o

la pieptul lui, apropiindu-și cu pofta gura de a ei. Gemând sufocată de bucurie, Whitney îi răspunse, savurând sentimentul buzelor lui strâns lipite de ale ei.

Încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, se lipi de el, modelându-și

trupul topit pe formele bine conturate ale trupului lui. Fu străbătut de un fior când ea se lăsă înspre el, iar mâinile lui se strânseră posesiv pe spatele și șoldurile ei, trăgând-o și mai aproape de el, urcându-i apăsat pe șira spinării,

apoi coborând, până când trupul ei doritor deveni una cu al său.

— Doamne, cât de mult mi-ai lipsit! șopti el cu buzele atingându-le pe ale ei, apoi sărutând-o și mai apăsat. La prima atingere dulce a limbii lui, buzele lui Whitney

se desfăcură fără să se mai lase rugate, iar Clayton gemu, strângând-o și mai tare, cu limba devorându-i dulceața moale a gurii, căutând-o cu o dorința aproape disperată și luând fiecare picătură din tot ce ea îi oferea.

Senzația desăvârsită

pe care-o avea strângând-o în braţe, gustul buzelor ei agăţându-se de ale lui, voluptatea sânilor ei în căuşul palmelor lui, toate erau o bucurie de nesuportat pentru Clayton. Nu mai putea continua, însă se temea să se oprească, fiindu-i

frică că, dacă se desprindea de ea, avea să dispară, iar dorința chinuitoare ce-l sfâșia avea sa devină un gol chinuitor.

Când își desprinse, în cele din urmă, gura dintr-a ei, continuă să o îmbrățișeze, odihnindu-și bărbia în creștetul ei

strălucitor, așteptând să i se liniștească respirația. Iar Whitney rămase acolo, ca și când în brațele lui erau singurul loc din lume unde-și dorea să fie.

Trăgându-se ușor înapoi, Clayton privi în apele limpezi din ochii ei și întrebă încet:

— Ești dornică să te căsătorești cu mine?

Whitney dădu afirmativ din cap. Dadu din cap, incapabilă sa vorbească.

— De ce? insistă el pe un ton egal. De ce vrei sa te căsătorești cu mine?

Din clipa în care o

făcuse să traverseze încăperea spre el, în loc să vină și el până la mijlocul drumului, Whitney știuse că Clayton îi va pretinde capitularea necondiționată. Știa ce-i cerea el acum. Printre lacrimile de fericire și ușurare ce-i făceau

respirația sacadată, își regăsi glasul și spuse ușor:

— Pentru că te iubesc.

Brațele lui o cuprinseră cu o forță uluitoare.

— Dumnezeu să te aibă în pază dacă nu vorbești serios! o

avertiză el aprig, fiindcă nu mai am de gând să-ți dau drumul vreodată.

Tânjind, fără rușine, după sărutul lui, Whitney șopti:

— Voi fi foarte fericită să-ți dovedesc că vorbesc serios, și-i văzu ochii cuprinși de pasiune pe când își

apleca spre ea capul, iar ea se ridică pe vârfuri să-i dovedească. Îl sărută cu toată setea chinuitoare pe care i-o provoca apropierea de el, îl sărută în toate felurile în care el o sărutase vreodată, simțindu-se copleșita de bucurie când și el

începu să-i răspundă la sărutări, mișcându-și gura cu o uluitoare tandrețe, deschizând-o pătimaș peste a ei, până când își împletiră respirațiile într-o unica suflare și respirau unul prin celalalt.

Clayton întrerupse sărutul și-și obligă

mâniile să se oprească din explorarea frenetică, din plăcerea chinuitoare de-ai mângâia atât de veneratele forme și despicături ale corpului ei suplu și voluptos, care-l urmăriseră de atâtea ori în vis. Însă continua să o îmbrățișeze, jucându-se

cu mâna prin părul ei bogat, adorându-i textura familiară.

— De ce m-ai lăsat să aştept atât? suspina el. Lăsându-se pe spate, Whitney dădu din cap în direcţia încăperii în care se afla Vanessa.

— De ce n-ai mai putut aştepta încă

puțin?

— Micuțo, chicoti el tandru, ești singura femeie din lume care, într-un moment ca ăsta, ar aduce vorba de Vanessa.

Whitney luă pe dată o expresie solemnă, iar Clayton nu observa zâmbetul din ochii ei în

timp ce spuse:

— Am o mărturisire și ar putea influența pe care dintre noi două o vei alege.

Clayton se încorda:

— Ce mărturisire?

— I-am spus mamei tale adevărul despre talentul meu la pian.

Râzând ușurat,

Clayton o trase mai aproape.

— Te pricepi mai bine cu vocea? o tachina el.

— Nu. Mă tem că nu.

Deși avea un ton blând, Whitney simți dorința din vocea lui când îi spuse:

— În cazul acesta,

cred că va trebui să înveți alte moduri de a-mi face pe plac.

Pe sub materialul fin al cămășii, pieptul lui se simțea cald și apăsa puternic pe pieptul ei. Whitney zâmbi, ridicând mâna și întinzându-și degetele peste inima lui ce bătea

nebunește.

— Data trecută când am discutat despre neajunsurile mele în acest domeniu, mi-ai spus că n-ai timp să instruiești o școlăriță naivă și obositoare. Însă cred că, dacă ai timp, vei descoperi că sunt o elevă excelentă.

Tăcu îndelung, apoi spuse:

— As putea începe prin a te învăța un răspuns mai potrivit decât cel de data trecută, când îți spun că te iubesc.

Whitney dădu din cap fericită, însă glasul i se umplu brusc de

lacrimi.

— Dac-ai vrea să mai încerci o data, ți-aș arăta că am învățat deja lecția asta.

Ridicându-i ușor bărbia. Clayton o privi adânc în ochi și spuse scurt:

— Te iubesc.

Așezându-și timid

mâna tremurândă pe obrazul lui fin bărbierit. Whitney șopti:

— Și eu te iubesc. Zâmbi:

— Draga mea, e o îmbunătățire uriașă.

Încercă să-i zâmbească și ea, însă Clayton observă lacrimile licărind în

ochii ei. Apucându-i fața între palmele lui, privi în ochii ei verzi, umezi.

— La ce sunt lacrimile, iubito?

— Fiindcă, suspină Whitney, până în această clipă am fost convinsă că n-o să-mi mai spui asta niciodată.

Izbucnind în râs,

Clayton o strânse cu putere la piept.

— Of, micuțo, te iubesc încă din seara în care am jucat șah la mine acasă și, după ce-ai decretat că n-o să-i spui niciodată vreunui bărbat „domnul și stăpânul” tău, m-ai făcut afurisit uneltitor și fără inimă,

când am câștigat partida.

O iubise din clipa în care-i povestise râzând despre o fetiță care obișnuia să pună piper în cutiuța cu tutun din care priza profesorul ei.

Stephen bătu încet la ușă, apoi intră în birou și închise ușa în urma

lui. Zâmbi șmecherește către fratele lui, care-și strânse posesiv brațele în jurul lui Whitney.

— Iartă-mă, dragă frate, însă absența ta face situația foarte stânjenitoare în încăperea de alături.

Auzindu-i vorbele, Clayton se încruntă cu

dezgust.

— S-a terminat cina?

— De mult, confirmă Stephen, iar Vanessa pare să respingă tot mai vehement eforturile mele încântătoare de-a o delecta cu detalii despre îngrijirea și hrănirea cailor de curse.

— Stephen, fratele

tău are o dilemă, zâmbi Whitney întorcându-se într-o parte în brațele lui Clayton, Stai să mă gândesc cum să formulez... A, da. Are doar două mâini și le-a oferit pe amândouă.

Stephen ridică gânditor din sprâncene.

— Am și eu două

mâini și niciuna dintre ele nu e promisă, domnișoară Stone, se oferi el în joacă.

— Stephen, zise Clayton sec, însă cu o urmă de zâmbet, nu încerca să forțezi limitele afecțiunii frățești mai mult decât ai făcut-o deja în seara

aceasta. Voi avea grijă să-mi eliberez una dintre mâini în seara asta, când o voi conduce pe Vanessa acasă.

— Și eu ar trebui să plec, oftă Whitney, desprinzându-se cu reticență din brațele lui Clayton și netezindu-și rochia. Se va face foarte

târziu până voi ajunge înapoi la Emily.

— Tu, dragostea mea, n-o să pui piciorul afară din casa asta. Voi trimite un servitor la reședința Archibald, să-ți aducă lucrurile, după ce voi pleca eu cu Vanessa. Servitorul îi va informa că te vei

întoarce peste o săptămână. Nici o zi mai devreme.

Whitney știa foarte bine că Clayton decreta asta din cauza schimbării ei inexplicabile de atitudine din momentul în care-l lăsase la biserică și până-l

revăzuse la banchet. Din moment ce-și dorea din toată inima să rămână cu el, Whitney cedă poruncii lui cu un zâmbet sfios.

Cu un șold cocoțat pe birou, Clayton o privi pe Whitney așezându-se și scriindu-i un bilet lui Emily. O asigură că

ducesa era și ea la reședință și-i ceru să o trimită numaidecât pe Clarissa, împreună cu hainele ei, la Claymore. Învingătoare, Whitney adăugă și un post-scriptum:

„De data asta eu voi trimite invitațiile. Asta este a ta. Vrei să fii

doamna mea de onoare la nuntă? Te iubesc, Whitney."

Clayton luă biletul și, ignorând cu seninătate prezența fratelui lui, o trase în picioare și o sărută tandru, profund...

— Mă întorc în două ore, poate ceva mai mult. O să mă aștepți?

Whitney dădu afirmativ din cap, însă pe când Clayton dădu să iasă din încăpere, se întoarse cu spatele la el și dădu cu degetul pe biroul lui din mahon masiv.

— Clayton, zise ea încet, cu vocea sugrumata de lacrimi,

când Vanessa a întrebat despre „realizările” mele în seara asta, am uitat să menționez că am una. Și e extraordinar că asta compensează toate celelalte lipsuri ale mele.

Stephen și Clayton zâmbiră unul la altul, niciunul dintre ei neobservând emoția din

vocea ei.

— Despre ce realizare extraordinara vorbești, micuțo? o întrebă Clayton.

Își aduse în umerii în fața și începu să tremure.

— Te-am făcut sa mă iubești, șopti ea. Cumva, chiar am reușit să te fac

să mă iubești pe mine.

Râsul dispăru de pe chipul lui Clayton, înlocuit de o mândrie atât de intensă și profundă, încât Stephen îi lăsă, tăcut, singuri.

Clayton ieși după câteva minute din birou, gata să dea ochii cu Vanessa și să o ducă

acasă. Îi zâmbi scurt și recunoscător lui Stephen, dădu din cap spre ușile biroului și spuse cu o voce joasă și amuzată:

— Stephen, să nu o scapi din ochi!

Pe când Clayton pleca alături de Vanessa, Whitney stătea în fața

lui Stephen, în birou, încercând să-și învingă jena pe care o resimțea din cauza primei părți a serii. În cele din urma, își împreună mâinile în poala și-l privi fix.

— Oare ce te-a făcut să vrei să ramân la cină, când era atât de evident că Clayton nu mă voia

sub nicio formă aici? Ce te-a făcut să mă ajuți, când as fi putut fi o femeie oarecare, care...

— Știam că nu ești o femeie oarecare, o corectă Stephen. Numele tău era Whitney și aveai ochii verzi, într-o seară, la beție, acum multe saptamâni, dragul

meu frate aproape că nu mi-a vorbit de altceva.

Doua ore mai târziu Clayton dădu buzna în salon și Stephen remarcă sec:

— Bănuiesc că Lordul Standfield nu era în cele mai bune toane când ai plecat.

— A fost rezonabil,

zise scurt Clayton. Se așeza lângă Whitney și, sfidând toate regulile etichetei cu eleganța lui degajată, își petrecu brațul pe după umerii ei și o trase aproape. Privindu-și cu înțeles mama și fratele, amândoi zâmbitori, le făcu grațios o aluzie:

— Bănuiesc că sunteţi amândoi extenuaţi după călătoria de azi dimineaţă şi vreţi să vă retrageţi?

— Eu sunt extenuată nu doar din cauza călătoriei, zise ducesa râzând şi cu multă eleganţă le ură amândurora noapte

bună. Însă Stephen nu făcu nimic în acest sens. Rezemându-se în scaun, își încrucișa brațele pe piept și spuse:

— Eu nu sunt câtuși de puțin obosit, frate dragă. Și apoi, vreau să aflu totul despre planurile de nuntă. Ignorând privirea

ucigătoare a lui Clayton, își mută privirea întrebătoare de la el, la Whitney. Ei bine, când faceți nunta?

Clayton oftă, resemnându-se cu prezența lui Stephen și-i zâmbi lui Whitney.

— Cât o să-ți ia să te pregătești, iubito?

Privind în ochii lui gri, pătrunzători, Whitney ar fi preferat să-i simtă îmbrățișarea și buzele lipite de ale ei, decât să discute acum despre planurile de nuntă, însă asemenea lui Clayton nici ea nu avea de ales decât să răspundă întrebării lui

Stephen:

— Bănuiesc c-o să fie o nuntă mare? zise ea amuzată, gândindu-se la titlul lui Clayton și marele număr de prieteni și cunoștințe pe care știa că el îl avea.

— Foarte mare, confirma Clayton.

— Atunci va fi nevoie

de mult timp să o organizam. Sunt multe aranjamente de făcut, de ales rochiile, nenumărate probe, iar croitoresele au nevoie de o veşnicie. Trebuie pregătite invitaţiile, trimise şi confirmate... Făcu o pauză. Cam câţi invitaţi vor fi?

— Vreo cinci sau șase sute, cred, răspunse Clayton.

— Mai degrabă spre o mie, dacă nu cumva ai de gând să jignești jumătate din societate și să le îndepărtezi pe rudele noastre, îl corectă Stephen, zâmbind la vederea expresiei de

groaza și uimire de pe fata lui Whitney. Ducii Westmoreland se căsătoresc întotdeauna în biserică, iar celebrarea nunții are întotdeauna loc aici, la Claymore. E o veche tradiție pe care toata lumea o cunoaște, așa că nu trebuie să-ți faci griji

că oamenilor li se va părea ciudat că nunta are loc acasă la Clay și nu la tine.

— Se căsătoresc întotdeauna în biserică, iar celebrarea are loc aici? repetă Whitney, privindu-și acuzator logodnicul care zâmbea. Și când mă gândesc cum

m-ai amenințat că mă răpești și mă duci în Scoția!

— Ăsta e obiceiul, doamnă, chicoti Clayton, desenând cu degetul arătător conturul elegant al obrazului ei, apoi ridicându-i ușor bărbia, inițiat de primul Duce

de Claymore care și-a răpit aleasa din castelul părinților ei, aflat la o distanța de câteva zile de Claymore. Pe drum, au găsit o mănăstire și, din moment ce strămoșul meu practic îi compromisese fetei onoarea, unul dintre călugări a fost dispus să-

i căsătorească, în ciuda împotrivirii temporare a doamnei. Celebrarea, accentua el, a avut loc aici, fiindcă rudele revoltate ale tinerei nu voiau sub nicio formă să sărbătorească în casa lor un eveniment pe care, pe atunci, îl considerau mai degrabă motiv de

ceartă decât de sărbătoare, zise el și zâmbi și mai larg. Vezi tu, dacă te-aș fi dus în Scoția, să ne căsătorim acolo, ca apoi să te aduc înapoi aici, aș fi respectat cu strictețe tradiția inițiala.

Fiind redusă la tăcere la acest subiect,

Whitney reveni la timpul necesar pentru organizarea nunții.

— Nunta lui Therese Duville n-a fost nici pe jumătate la fel de mare și a durat un an organizarea...

— Nu, zise hotărât Clayton, sub nicio formă.

— Șase luni? îi oferi Whitney un compromis.

— Șase săptămâni, anunță sec Clayton.

Însă tonul lui imperativ n-o intimida deloc pe Whitney.

— Daca va fi o nuntă așa mare, abia daca poate fi planificată în șase luni.

Clayton îi făcu conspirativ cuochiul lui Stephen:

— Foarte bine atunci, ofta el. Îți acord opt.

— Opt luni, fu de acord Whitney, oftând tristă. Abia dacă va fi suficient, deși pare o eternitate.

— Opt saptămâni, o

corectă decis logodnicul ei. Nici o zi în plus. Mama și Hudgins te vor ajuta. Îți voi pune la dispoziție o armată de asistenți. Opt săptămâni va fi timp suficient.

Whitney îi arunca o privire îndoielnică, însă fiindcă nici ea nu voia să mai aștepte opt luni,

acceptă fericită.

Clayton stătea cu brațul pe după umerii lui Whitney, pălăvrăgind prietenește cu Stephen, când o simți tot mai grea lângă el și observă că nu-i mai răspundea tachinarilor. Privi spre ea și-i văzu genele lungi odihnindu-i-se liniștite

pe obraji.

— A adormit, zise el încet.

Foarte ușor o împinse puțin într-o parte, apoi o luă în brațe.

— Iubito, ai avut o zi mai mult decât extenuantă, murmură el, pe când ea se cuibări la pieptul lui.

Îi spuse lui Stephen:

— Aşteaptă-mă aici. Vreau să-ţi spun câteva lucruri când cobor.

Câteva minute mai târziu, după ce chema o servitoare şi o văzu pe Whitney dormind liniştită într-unul din dormitoarele de oaspeţi, Clayton se întoarse în

salon și închise ușa în urma lui. Când se întoarse, Stephen îi întinse un pahar cu whisky și-l ridică pe al său, într-un toast tăcut.

— Am două întrebări pentru mine, zise calm Clayton, după ce amândoi se așezară.

Zâmbind, Stephen își

întinse picioarele lungi în fața lui, încrucișându-și gleznele.

— Așa mă gândeam și eu, Alteță.

— De unde-ai știut cine era Whitney pentru mine?

— Tu mi-ai spus. Într-o seară, la beție, la Grand Oak, mi-ai

povestit totul despre ea, inclusiv despre ochii ei verzi pe care, Dumnezeu știe, îi posedă.

Aplecându-se înainte, Clayton își sprijini antebrațele pe genunchi, uitându-se în paharul cu whisky pe care-l plimba în palme.

— Cât ți-am povestit

în acea noapte?

Stephen se gândi să-l mintă, ar fi fost mai ușor, însă renunță la idee când Clayton își ridică spre el privirea teribil de perspicace.

— Totul, recunoscu Stephen oftând. Totul, inclusiv răul pe care i l-ai făcut. Când a apărut

în seara asta aici, crezând că primiseși biletul ei care-am înțeles că e la Hudgins, a fost suficient s-o privesc o dată și să hotărăsc că, din moment ce pierderea ei ți-a provocat atâta suferință, eu ți-o voi reda.

Clayton dădu din cap,

acceptând explicația lui Stephen.

— Și mai am o întrebare, zise el serios.

— Ziceai că ai două întrebări și deja ți-ai atins limita, îl avertiză Stephen în glumă.

Ignorându-l, Clayton zise cu o voce gravă, solemnă:

— Aș vrea să știu ce stă în puterea mea să-ți dau, spre a-mi exprima recunoștința.

— Banii sau viața? se aventură Stephen, zâmbind viclean la cererea banditului.

— Sunt ale tale, doar să mi le ceri, răspunse scurt Clayton.

Mai târziu în acea noapte se întinse în pat, cu mâinile încrucișate sub cap, privind fix în tavan. Nu-i venea să creadă că Whitney era aici, că după ce i s-a împotrivit feroce atâta timp, venise în seara aceea și luptase să regăsească ceea ce

începuseră împreună.

Se gândi la felul în care îl înfruntase în birou, provocându-l să nege că încă o dorea. Apoi zâmbi în întuneric, amintindu-și felul în care traversase încăperea până la el, cu capul sus, cu ochii strălucind de iubire și

renunţare. Acea amintire a felului în care ea venise spre el, renunţând la mândrie fiindcă-l iubea avea să trăiască veşnic în inima lui. Nimic nu avea să însemne vreodată mai mult pentru el.

Mâine avea să insiste să-i dea o explicaţie

completă a ceea ce s-a întâmplat de și-a schimbat atât de drastic atitudinea între biserică și banchet. Ba nu, se corectă el printr-un rânjet strâmb, avea să o roage să-i explice. Frumoasa aprigă care dormea în camera de alături avea să răspundă

mai degrabă la o întrebare, decât la o solicitare.

CAPITOLUL 30

Whitney se trezi dintr-un somn adânc, presărat cu vise neterminate, și se întoarse pe partea cealaltă, nevrând să le alunge. Deschise ochii,

recunoscând în același timp locul în care se afla și pe Mary, servitoarea roșcată care o ajutase data trecuta când fusese acolo.

— Stăpânul se tot plimbă de vreo oră pe jos, cu ochii pe scări, o anunță veselă Mary de la capul patului, cu

accentul ei irlandez. Mi-a spus să vă spun că azi e neobișnuit de cald și vă roagă să vă echipați pentru călărit.

— Bărbatul ăsta se crede regele Angliei! mormăi Clarissa, dând buzna în încăpere cu boneta strâmbă pe cap. Hotărăște că vrea să se

însoare cu fetița mea și suntem expediate acasă din Franța. Vrea să meargă la bal și noi ne trambalăm la Londra. În dimineața asta, vrea să călărească și m-a scos din pat în zori și m-a adus aici cu restul bagajelor tale. În zori! exclamă ea enervată,

trăgând la o parte pătura de la Whitney. La ora la care oamenii cu cap nici nu circulă pe drumuri!

Whitney râse, dându-se jos din pat.

— Of, Clarissa, te iubesc! Se îmbăie repede și îmbrăcă echipamentul arămiu de călărie pe care i-l adusese Clarissa

în acea dimineață, cu restul cuferelor. Dornică să-l vadă pe Clayton, să se asigure că nu regreta că o lăsase să câștige aseară, își pieptănă pe spate părul lung și-l prinse în coadă cu o fundă, apoi ieși repede din cameră.

Traversă balconul

larg, apoi se opri. Clayton o aștepta la capul scărilor, cu soarele iernii luminându-i părul negru, prin plafonul de sticlă aflat la trei etaje deasupra, îmbrăcat într-o cămașă țărănească din piele de căprioară, cu un decolteu în V și strânsă pe corp și pantaloni

cafenii de călărie, arăta atât de masculin, asemenea unui zeu înalt, cu umerii laţi, încât Whitney îşi simţi pulsul accelerându-i-se nebunește.

Clayton o privi venind spre el, coborând scara șerpuită. Circumspect, îi studie

chipul frumos, căutând semne că regreta capitularea ei de aseară sau că-l dispreţuia fiindcă-i îngreunase misiunea.

Apoi ea se opri pe ultima treaptă, zâmbind timid şi urmărindu-i privirea întrebătoare.

— E cât se poate de

jenant, zise ea încet, să știu că toată lumea va spune că mirele e mult mai frumos decât mireasa.

Clayton nu se putu abține. O prinse în brațe, aproape strivind-o la pieptul lui, îngropându-și fața în mirosul proaspăt al

părului ei.

— Dumnezeule! șopti el. Cum o să fiu în stare să aștept opt săptămâni până să fii a mea?

Îi simți corpul împietrindu-se pentru o clipă în îmbrățișarea lui. Nu asta voise, însă-și dădu seama că Whitney împietrise de teama

gândului de-a face dragoste cu el. Zâmbi prin părul ei. Avea la dispoziție opt săptămâni să o îmbrățișeze și să o dezmierde. Opt săptămâni până când dorința lui își putea urma cursul natural spre a se împlini și, în tot acest timp, și ea avea să

ajungă să-l dorească și să-și dea seama că nu avea să-i facă vreun rău. În noaptea nunții, chiar dacă actul în sine o speria, va avea suficientă încredere în el cât să îl lase să facă dragoste cu ea. Atunci îi va arăta cum trebuia să fie, de fapt, cum era scris să fie.

O va face să-l dorească nebunește, până va ajunge să se agate de el, să tremure dulce sub el, tânjind să fie luată.

— Vrei să vezi moșia? o întrebă el imediat ce terminară micul dejun.

— Foarte tare, zise Whitney veselă.

Era una dintre acele

zile albastre, luminoase de iarnă, în care soarele încălzea tot ce întâlnea în cale. Se plimbară împreună prin grădini elegante, întinse, cu răsaduri de flori aranjate în modele geometrice cu marginile exacte și perfect tunse.

Grădinarii și

îngrijitorii care adunau crenguţele căzute, dându-le foc în mici grămăjoare, părură nici să nu-i observe pe cei doi, plimbându-se prin grădini. Însă când tânăra spuse ceva ce-l făcu pe duce să izbucnească în râs şi să o ridice pe sus, îmbrăţişând-o, câţiva

dintre ei îi priviră uluiți, schimbând zâmbete cu subînțeles, înainte să se întoarcă la treburile lor.

Alături de Clayton, Whitney se plimbă în razele soarelui ce scăpărau printre crengile copacilor. Își imagina ce splendoare trebuia să fie acolo

primăvara, când copacii aveau să înflorească, iar aleile se vor umple de petalele florilor și pe băncile de fier se va așterne un pat de flori roz și albe.

Se întoarseră și merseră pe lângă malurile perfect drepte ale unui lac uriaș. Pe

malul opus, cu vedere spre lac, se afla o movilă mare cu un pavilion cu piloni eleganți. Clayton o luă de mână și se plimbară în jurul lacului, spre pavilion. Cuprinsă de un val de fericire, Whitney se gândi că era o binecuvântare să-și

simtă mâna strânsă în mâna puternică și caldă a lui Clayton, să fie alături de el, într-o atmosferă de liniște, fericire și pace, fără barierele pe care ea le ridicase mereu între ei. Privi spre cerul albastru, luminos, pe care se plimbau nori albi,

pufoși, și hotărî că aceea era cea mai fericită zi din viața ei.

Din pavilion privelișteа spre lac și împrejurimi era extraordinară. Whitney se sprijini cu umărul de unul dintre pilonii albi, inspirând toată splendoarea locului. Știa

bine că Clayton o adusese aici fiindcă în interiorul pavilionului puteau găsi o oarecare intimitate, însă ea stătea acolo, prelungind cu încântare clipa în care aveau să pășească înăuntru și el avea să o strângă în brațe...

El îi apăru, pe

neașteptate, în față, blocându-i vederea și așezându-și mâinile pe umerii ei. Îi râdeau ochii pe când își apropie, încet, gura de a ei.

— Fie cum vrei tu, zise el pe un ton amuzat. Eu nu sunt timid, așa că pentru mine nu contează câtuși

de puțin dacă te sărut aici sau înăuntru.

Când își desprinse, în cele din urmă, buzele de ale ei, Whitney tremură de dorință.

— Clayton, șopti ea, eu...

El o întrerupse cu vocea lui profundă, însă liniștită:

— Ador când te aud rostindu-mi numele. Mă faci să vreau să te strâng în braţe, să-ţi simt limba dulce în gura mea, să-ţi mângâi sânii şi să-ţi simt sfârcurile întărindu-se mândre în palmele mele.

Whitney trase aer în piept şi-şi coborî

privirea, însă nu înainte ca Clayton să zărească focul ce se aprinse în privirea ei de jad și ușoara nuanță rozalie ce-i cuprinse obrajii moi. Râse în sinea lui. Poate acum se temea la gândul că el va face dragoste cu ea, însă rămânea aceeași

creatură caldă, pasională, iar curând avea să-și alunge temerile. Privi peste umărul ei, spre pavilion. Voia să o țină în brațe și să-i sărute în voie gura atât de provocatoare, însă nu aici, unde știa că puteau fi văzuți. Își lăsă privirea să străbată

peisajul, puțin iritat de lipsa de intimitate din jur, apoi zări culmea împădurită ce se întindea la orizont, înspre vest. Acea culme avea să le ofere și intimitate, și o privelițste.

— Pădurea moșiei? întrebă Whitney,

urmărindu-i privirea.

Clayton îi zâmbi:

— O parte din pădure. Se zice că de acolo priveliştea ar fi cea mai frumoasă. O să călărim numaidecât într-acolo, şi nu numai pentru privelişte, adăugă el în tăcere. Se întoarse şi se sprijini de zidul

pavilionului,
desfătându-se la vederea profilului ei vioi. Cu părul strălucitor prins la spate într-o fundă lată de catifea, îi amintea lui Clayton de o fetișcană care-ar trebui să poarte șosete albe și fustiță cu volane și să se dea în leagăn, în timp ce băieții

s-ar certa care să aibă onoarea să o împingă. Însă aici imaginea se sfârșea, căci nu era nimic copilăresc în formele ei voluptoase și provocatoare, scoase atât de bine în evidență de costumul ei de călărie arămiu.

Reticent, Clayton își

îndreptă atenția spre ceva mai puțin plăcut.

— Între noi au mai rămas câteva lucruri de lămurit și aș prefera să facem asta acum, ca apoi să putem îngropa și uita trecutul.

Whitney își întoarse capul, iar el adăugă încet:

— Cred că știi deja ce vreau să te întreb... Whitney știa că voia explicații pentru faptele ei din ziua nunții lui Elizabeth și dădu afirmativ din cap, inspirând adânc.

— Vezi tu, când te-am văzut la biserică credeam că încă eram

logodiți și habar nu aveam că primiseși o invitație la nuntă. Credeam că veniseși să încerci să mă vezi pe mine... Și-i spuse întreaga poveste, pur și simplu, fără să încerce să ascundă durerea și furia pe care le simțise pentru el.

Clayton o ascultă fără să o întrerupă. Când termină, o întrebă:

— Ce te-a făcut să hotărăşti să vii aici aseară, după ce m-ai urât astfel, atâtea săptămâni?

— Emily m-a făcut să-mi dau seama că te-am judecat greşit.

— Ce anume, zise Clayton oarecum alarmat, știe Emily Archibald despre noi?

Cu voce joasă Whitney recunoscu:

— Totul, apoi îl văzu tresărind și zise cu ezitare, acum pot să te întreb și eu ceva?

— Orice, răspunse

grav Clayton.

— Orice, îl tachina Whitney, în limitele puterii și rațiunii tale?

— Orice! declară el ferm, însă zâmbind.

— De ce mi-ai făcut fapta aceea îngrozitoare? Ce te-a făcut să crezi că eu mă dăruisem lui Paul?

Cu vocea sugrumată de auto-dispreț, Clayton îi răspunse la întrebare.

— Cum ai putut să o crezi pe Margaret, știind cât de mult mă ura? Whitney îl privi rănită și acuzatoare, însă realiza că nu făcea altceva decât să-i facă și mai dureroasă amintirea

acelei nopți, așa că-l sărută repede pe buze.

— Nu mai contează.

— Ba contează, zise Clayton cu asprime. Însă, într-o bună zi, mă voi revanșa față de tine, iar vocea îi fu îmblânzită de un zâmbet. Hai să vedem dacă reușești să-i faci față iepei mele

preferate. Ne întrecem până la culme.

Priveliștea de pe vârful culmii era spectaculoasă. Cât Clayton legă caii, Whitney privi de-a lungul văilor împădurite, încercând să-și imagineze cum arătau colorate în

verdele viu al verii sau în roșul auriu al toamnei.

— Ai mai multe lucruri de care să te bucuri aici în afară de priveliște, doamna mea, anunță din spatele ei o voce răgușită și veselă. Vino încoace să-ți arăt.

Whitney se întoarse și-l văzu pe Clayton

așezat cu un genunchi ridicat și umerii sprijiniți de un trunchi de copac din spatele lui. Văzu senzualitatea caldă din ochii lui gri și simți un mic fior de groază. Își dorea foarte tare să fie în brațele lui, să fie sărutată și îmbrățișată, însă bănuia că Clayton

se gândea la mai mult de atât. Fiindcă deja se culcase cu ea, ar fi putut simți că pentru ei doi căsătoria nu mai era o condiție esențială. Whitney simțea nu doar că mariajul era o condiție esențială pentru actul sexual, însă și-ar fi dorit să poată

evita la infinit intimitatea sexuală. Nu putea, desigur, însă mai avea opt săptămâni până avea să fie obligată, în calitate de soție, să îndure acel act dureros și jenant și își dorea acel răgaz de opt săptămâni. Fiind reticentă să-i spună asta lui Clayton

dacă nu era absolut necesar, se întoarse iar spre văile din zare și încercă să-i mute gândul de la a face dragoste.

— Priveliștea e uluitoare, zise ea, poetic. Am putea călări într-acolo?

— Am putea, zise el încercând să-i facă pe

plac, apoi adăugă... Într-o altă zi.

— De ce nu facem asta acum? sugeră Whitney cu o hotărâre rugătoare.

— Fiindcă vreau să te sărut, răspunse el simplu. Whitney se răsuci cu neîncredere uşurată.

— Vrei doar să mă săruți? Adică n-o să încerci să...

— Of, draga mea, vino încoace, râse Clayton cu blândețe, văzând-o roșind. Asta e tot ce vreau să fac. Asta este tot ce voi face, adăugă el în tăcere.

Oftând ușurată și

bucuroasă, Whitney se duse la el. Dădu să se aşeze lângă el, însă Clayton o prinse de mâini şi o trase în poala lui.

— Priveliştea e mai frumoasă dacă stai undeva mai sus, o tachina el.

Înconjurând-o cu

brațele lui, o strânse și mai tare lângă el. Fără să se împotrivească, își întoarse chipul în așteptarea sărutului lui. Clayton îi atinse tâmpla cu buzele, îi sărută fruntea netedă și obrazul. Îi închise ochii cu buzele, evitându-i gura, să nu o sperie cu

pasiunea lui, însă se retrase surprins de râsul ei reținut.

— Dacă nu înveți să ții mai bine, ducele meu, îl avertiză ea cu ochii sclipind de râs, până la urmă voi fi obligată să-ți cumpăr un monoclu.

— Zău așa? mormăi

răgușit Clayton, sărutând-o apăsat pe gură. Îi simți mâinile urcând pe pieptul lui și în jurul gâtului, iar inima lui o luă la galop. Când buzele ei se desfăcură sub ale sale, simți sângele cum îi fierbe de dorință, iar când limba ei se strecură

timid în gura lui, Clayton își simți întregul sistem nervos electrizat, explodând. O sărută apăsat, cu gura mișcându-i-se cu o pasiune pe jumătate aprigă, pe jumătate blândă, iar ea gemu, sărutându-l la rândul ei cu buzele arzând de

dorință și pasiune. O ațâța cu limba lui, retrăgându-se, apoi pătrunzând-o adânc, până când ea reacționa, instinctiv, așa cum voia el.

Își mișca mâna după pofta inimii, deschizându-i jacheta pentru a-i cuprinde

sânii cu palmele lui, rotindu-și degetul mare în jurul sfârcurilor ei întărite. Pe sub bluza de mătase, sânii ei exuberanți prinseră viață în mâna lui, excitându-l și avertizându-l în același timp. Gemetele ei dulci de plăcere îi pătrundeau

ființa și-i răsunau în urechi. Se forță să-și îndepărteze mâna, doar pentru a o duce mai jos, mângâindu-i ușor abdomenul plat, apoi coapsa fermă, căutând instinctual locul în care, fără barierele fustelor ei, i-ar fi putut desface coapsele mătăsoase și

ușor, tandru, și-ar fi ațâțat frumoasa iubită tremurândă până când avea să se topească după el, dorindu-l la fel de tare cum el o dorea pe ea. Gura lui începu să o sărute tot mai pasional pe a ei, tot mai flămând și începu să se îndrepte spre tivul fustei.

Cu ultimul dram de control pe care-l mai avea, Clayton își desprinse gura de a ei și-i trase cu fermitate mâinile din jurul gâtului lui. Respira greu și sacadat, își simțea sângele fierbându-i până în vârful urechilor și un foc alergându-i nebun

prin vene. O ridică pe Whitney la pieptul lui, departe de poala lui, pentru a evita să o șocheze sau să o sperie cu dovada întărită a dorinței lui. Apoi o privi, încă disperat să își unească trupul cu al ei. Voia să își lase viața lui să curgă prin ea, să o

poată privi și să știe că sămânța lui era adânc înăuntrul ei, să-i vadă trupul subțire crescând cu copilul lui în pântec...

Clayton inspiră adânc și expiră încet. Whitney îl privea, iar pe chipul ei frumos se citeau îndoială și îngrijorare. El îi zâmbi, simțindu-se

oarecum trădat de reacţiile necontrolabile ale propriul său corp în faţa ei.

— Micuţo, îi explică el precaut, dacă nu cumva vrei să mă vezi ieşindu-mi din minţi, mă tem că n-o să ne putem juca prea mult aşa.

Whitney căscă ochii de uimire, apoi se lumină, înțelegătoare. Sări drept în picioare și dădu să se îndepărteze de el, însă Clayton o trase iar la pieptul lui.

— Nu, zise el încet, mai stai puțin în brațele mele. Vreau doar să te țin în brațe. Și ea făcu

întocmai.

— Culmea asta e limita proprietății tale? întrebă Whitney mai târziu, pe când se îndreptau spre caii priponiți.

Clayton păru cam surprins.

— Nu, limitele sunt mai departe.

— Cât pământ ai? întrebă Whitney, surprinsă de expresia lui ciudată, ușor rănită.

— Cam o sută de mii și doisprezece acri. Ea răsuflă impresionată.

Șocul ei evident îi aminti lui Clayton de altceva și se opri brusc, privind-o foarte amuzat.

— Dacă stau să mă gândesc bine, am tot vrut să te întreb dacă nu cumva casa mea ți se pare „ponosită”.

Whitney îi aruncă un zâmbet îndrăzneț.

— Am spus „mohorâtă”. „Ponosită” a fost cuvântul tău. Și adevărul e că e

splendidă, exact ca și tine.

Pentru un bărbat care așteptase luni de zile doar să o audă spunându-i pe numele mic, să o audă acum spunându-i în aceeași dimineață că era „frumos” și „splendid” era motiv suficient de

întemeiat pentru încă un sărut lung și apăsat.

Stând în dreptul ferestrelor largi ce dădeau spre peluză, ducesa și Stephen îi priveau pe Whitney și Clayton mergând de mână spre casă.

— Sunt splendizi

împreună, nu-i așa? observă fericită alteța sa.

— Așa este, draga mea, chicoti complice Stephen. Iar dumneata vei avea jumătate de duzină de nepoți splendizi. Și pun pariu că nu peste foarte mult timp, adăugă el zâmbind larg.

— Stephen, e mare păcat pentru tine!

— Nu văd de ce. Mie mi se pare chiar minunat.

Mama lui îi aruncă o privire exasperată care se transformă în râs când dădu de zâmbetul lui contagios.

— Ce voiam să spun,

băiat afurisit ce ești, era că e o fată minunată și-l face pe fratele tău mai fericit decât l-am văzut vreodată.

— Într-adevăr, și Stephen privi pe fereastră și-o văzu pe Whitney, care până atunci mersese alături de Clayton, dându-se

brusc înapoi, râzând. Îi vorbi repede, apoi se întoarse și fugi. Din două salturi lungi Clayton o prinse de talie, o aruncă peste umăr de parc-ar fi fost un sac cu făină și continuă să meargă cu pași mari spre casă. Whitney se zbătu și se

împinse în el până ce o lăsă jos, după care merse liniștită pe lângă el, cu mâinile încrucișate sfios la spate.

— Și cu asta se potoliră! râse ducesa.

— Nu fi așa convinsă, chicoti Stephen. Și chiar în timp ce el vorbea, Whitney începu s-o ia

înaintea lui Clayton, de data asta cu vreo patru, cinci paşi, apoi se întoarse şi începu să facă salturi mărunte înapoi. Scutură din cap, râzând la ce-i spunea Clayton, apoi se răsuci pe călcâie şi fugi din câmpul lor vizual. În loc să o urmărească şi de data

asta, Clayton se sprijini cu un umăr de-un copac, își încrucișa brațele pe piept și strigă ceva după ea. Whitney se întoarse într-o clipită, aruncându-și brațele de gâtul lui.

— Cu asta se potoliră! râse Stephen. Amintește-mi s-o întreb

pe Whitney dacă n-are vreo soră, adăugă el grijuliu.

— Zău așa, Stephen, protestă excelența sa. Când în ultimii cinci ani jumătate din mamele din Londra au tot încercat să-și scoată fetele în calea ta, nu văd de ce nu ți-ai ales deja o

soție și... făcu o pauză, ca și când i-ar fi venit o idee. Parcă Whitney zicea că are o verișoară de-a doua.

Chipul lui Stephen fu luminat de un zâmbet leneș, foarte asemănător cu al fratelui lui și tot atât de fatal pentru inima unei doamne.

— Daca seamănă cu Whitney, mă însor imediat cu ea și-ți voi dărui atâția nepoți cât să te fac să roșești.

— Doar nu vorbești serios! exclamă ducesa la prânz, când Clayton își anunță intenția de-a se căsători în opt săptămâni.

— Ba vorbesc foarte serios, și ridicându-se de pe scaun o sărută pe frunte pe Whitney și glumi... Vă las pe voi două să stabiliți micile detalii legate de eveniment.

Păși spre ușă, se întoarse iar spre mama lui și spre Whitney, care

se uitau una la cealaltă, copleşite, şi i se făcu milă de ele.

— Faceţi doar o listă cu lucrurile care trebuie rezolvate şi daţi-i-o lui Hudgins. El va reuşi să acţioneze astfel încât totul se fie rezolvat în grabă.

— Cine anume e

acest Hudgins? întrebă Whitney. Nu l-am văzut niciodată.

— E secretarul lui Clayton și e un vrăjitor, oftă ducesa. Se va folosi de magia numelui lui Clayton și totul va fi gata în opt săptămâni, însă speram să avem mai mult timp pentru

petreceri...

Clayton îi întrerupse fraza când își vârî iar capul pe ușă și, zâmbind diavolește, zise:

— Lista nu e gata încă?

CAPITOLUL 31

Răspunzându-i biletului lui Whitney, Lady Anne Gilbert sosi două zile mai târziu, gata să ajute la pregătirile de nuntă și se împrieteni aproape pe

loc cu ducesa.

Whitney își petrecu următoarele patru zile într-o zăpăceală de confort și apropiere, zâmbete aruncate peste masă și momente furate de fericire unul în brațele celuilalt.

După cum prezisese mama lui Clayton, toate

magazinele acceptară termenul lor de opt săptămâni, în ciuda faptului că modistele cele mai căutate erau deja foarte aglomerate cu comenzi pentru sezonul următor. Cel mai adesea patroanele însele veneau cu schițe și cutii pline de

materiale, toate dornice să poată spune că o ajutaseră pe viitoarea Ducesă de Claymore cu pregătirile de nuntă.

Însă în cea de-a cincea zi Whitney fu informată protocolar de un valet că:

— Alteța Sa vrea să vă vadă imediat în biroul

său. Încercând să-și învingă neliniștea din piept, Whitney străbătu în grabă holul, dădu din cap în direcţia bărbatul distins pe lângă care trecu și care ducea sub braţ o servietă mare, plată și lungă și intră în biroul lui Clayton. Închizând uşa în urma

ei, imită o reverență haioasă, de servitoare și zise glumeață:

— M-ați chemat, Alteță?

Clayton stătea în fata biroului și o privi tăcut, cu o expresie foarte sobră.

— S-a întâmplat ceva? rosti Whitney

după o clipă. Deși vorbea cu blândețe, tonul lui avea o gravitate ciudată.

— Nu. Vino încoace, te rog.

— Clayton, ce e? zise Whitney, grăbindu-se spre el. Ce s-a...

O trase spre el, într-o îmbrățișare strânsă.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise el cu o voce ciudată, gravă. Îmi era dor de tine. Ţinând-o cu o mână pe după talie, se aplecă într-o parte şi luă o cutiuţă de catifea de pe biroul din spatele lui.

— M-am gândit la un smarald, zise el cu acelaşi ton blând şi grav,

însă ar fi fost umbrit de strălucirea ochilor tăi. Așa că am ales asta, în schimb. Deschise capacul cutiei cu mâna lui liberă și un diamant fantastic reflectă raze colorate pe grinzile de pe tavan.

Whitney se uită la el absolut uluită.

— N-am văzut niciodată ceva atât de... Și se opri, ochii umplându-i-se de lacrimi de fericire.

Luându-i mâna, Clayton îi puse piatra desăvârșită pe degetul ei lung. Whitney își privi mâna care purta acum prima dovada tangibilă

că ea era cu adevărat a lui Clayton. Acum îi aparţinea lui şi toată lumea avea să vadă inelul şi să o ştie.

De acum nu mai era Whitney Allison Stone, fata tatălui ei, nepoata Lordului şi a lui lady Gilbert. Acum era mireasa făgăduită

Ducelui de Claymore. Într-o singură clipă își pierduse identitatea și primise una nouă. Voia să-i spună că inelul era superb, că-l venera, însă reuși să șoptească doar:

— Te iubesc, și-i dădură lacrimile și-și îngropa fața în pieptul lui. Nu sunt tristă,

încerca ea să-i explice, pe când simți strânsoarea liniștitoare a brațelor lui. Sunt fericită.

— Știu, micuțo, șopti el, strângând-o în brațe până când simți și ea aceeași emoție neașteptată pe care-o simțise el când îi alesese

inelul cu câteva minute în urmă.

În sfârșit, Whitney se retrase, zâmbind sfioasă și ținându-și mâna ridicată, să admire splendoarea pietrei strălucitoare.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut, zise ea, cu excepția ta.

Clayton se simți străbătut de o pasiune arzătoare, auzindu-i vorbele și își înclină capul să-i prindă gura cu a lui, apoi își controlă mișcarea. În acele zile corpul lui reușea să tolereze stimuli doar în anumite limite. În schimb, îi zise pe un ton

de o falsă severitate:

— Doamnă, sper să nu-ți faci un obicei din a plânge de fiecare data când îți dăruiesc o bijuterie, altfel va trebui să ținem niște găleți la îndemână când le vei vedea pe cele care-ți vor reveni de la bunicile mele.

— Inelul asta n-a fost al uneia dintre bunicile tale?

— Nu. Ducesele Westmoreland nu se logodesc niciodată cu un inel care a fost al alteia, asta e tradiţia, însă verigheta ta va fi moştenire de familie.

— Mai există şi alte

tradiției Westmoreland? întrebă Whitney zâmbind cu multă dragoste.

Clayton nu se mai putu înfrâna. O strânse în brațe și-și lipi gura de a ei, cu poftă și dorință.

— Putem începe noi una, îi șopti el cu subînțeles. Spune-mi că

mă vrei, șopti el, acaparând-o cu gura lui aprigă și tandră.

— Te iubesc, îi răspunse ea în schimb, însă Clayton îi simți trupul uluitor venind mai aproape de al lui. Pieptul lui răsună de un râs profund și înțelegător, în timp ce

se retrase.

— Știu ca mă iubești, micuțo, zise el ridicându-i bărbia, însă mă și vrei.

Whitney își aminti, în mod convenabil, că mătușa și croitoreasa o așteptau în camera de alături. Pe jumătate reticenta, se îndepartă.

— Asta este tot, Excelenţă? şi zâmbi, făcând încă o reverenţă de servitoare.

Clayton luă un ton politicos şi impersonal.

— Deocamdată, mulţumesc, zise, însă când ea se întoarse, o plesni cu afecţiune direct peste fund.

Whitney se opri, îl privi peste umăr cu o severitate exagerată și-l avertiză:

— În locul tău, eu n-aș uita ce s-a întâmplat când mi-ai făcut asta după petrecerea de la reședința Rutherford.

— În casa soților Archibald? clarifică el.

Când te-am adus acasă?

Ea dădu să izbucnească în râs. Însă reuși să dea serios din cap:

— Întocmai.

— Ar trebui cumva să înțeleg, o luă Clayton în derâdere, nereușind să rămână serios, că mă amenințI că dărâmi

tablourile de pe pereți?

Încurcată, Whitney se uită la portretele în rame masive, sculptate, atârnate pe pereți, apoi privi chipul amuzat al lui Clayton.

— Eu credeam că te-am pălmuit.

— N-ai nimerit.

— Serios?

— Ma tem că da, confirmă el cu gravitate. Whitney își reținu chicotelile.

— Ce provocator!

— Fără îndoială, fu el de acord.

Amuzată, Whitney se întoarse și dădu să plece. Ce-a de-a doua lui palmă ateriza cu un pic

mai multă forță decât prima pe fundul ei și, deși reuși să ia o față destul de dezaprobatoare, nu reuși să-și înfunde râsul.

În seara aceea, după cină, întreaga familie se retrase în salon. Ducesa și mătușa Anne erau adânc prinse în bârfe, în

timp ce Stephen o regala pe Whitney cu povești amuzante ale celor mai teribile indiscreții din copilăria lui Clayton, pe care Clayton le asculta când cu o expresie de disconfort, când cu una de dezgust plictisit.

— A fost apoi acea dată când Clay avea 12

ani și nu a coborât la micul dejun. Când au văzut că nu era nici în camera lui, tata și servitorii au început să-l caute prin împrejurimi. După amiaza târziu, bluza lui Clay fu găsită pe malul râului, unde apa era mai repede și mai adâncă. Barca lui

era încă acolo, fiindcă tata îi interzisese să o mai scoată la apă timp de o lună...

Rămasă fără suflare de la atâta râs după ultima istorioară, Whitney se întoarse spre logodnicul ei și rosti:

— De ce... De ce nu mai aveai voie să scoți

barca? Clayton își arătă neplăcerea față de Stephen, apoi privi fața vivace și amuzată a lui Whitney și zâmbi, în ciuda sentimentelor din sinea lui.

— Din câte-mi amintesc, în seara dinainte nu coborâsem îmbrăcat cum se

cuvenea la cină.

— Nu erai îmbrăcat cum se cuvenea? protestă Stephen. Ai apărut cu jumătate de oră mai târziu, în cizme de călărie și haine zdrențuite, puțind îngrozitor a transpirație de cal și-a piele, cu praf de pușcă pe față, fiindcă

te duseseşi pe ascuns să tragi cu vechile pistoale de duel ale tatei.

Clayton îi aruncă lui Stephen o privire chinuită de dezgust, în timp ce Whitney se prăpădea de râs.

— Continuă, Stephen, rosti ea veselă. Spune mai departe cum

a fost găsită bluza lui Clayton lângă râu.

— Ei bine, toți credeau că Clay se înecase și veniseră în fugă la locul cu pricina, mama plângând și tata alb ca varul când, de după cotitura râului, apăru Clay pe o plută improvizată și

hodorogită. Toți își ținură respirația, așteptându-se ca pluta să se răstoarne când încerca să o aducă la mal, însă Clay naviga fără probleme. Cu undița într-o mână și niște pești în cealaltă, coborî de pe plută și ne privi pe toți cu mare

surprindere să ne vadă adunați acolo, holbându-ne la el. Apoi merse la tata și la mama, cu peștii în mână. Mama izbucni pe loc în lacrimi, iar tata își regăsi în sfârșit, glasul. Se pregătea să se lanseze într-o tiradă fulgerătoare de vorbe la

adresa comportamentului iresponsabil al lui Clay, la nesăbuința lui și chiar la faptul că nu purta cămașă, când viitorul tău soț zise răbdător că nu i se părea potrivit ca tata să-l mustruluiască în fața servitorilor.

— Vai, nu te cred!

șopti Whitney răgușit, cufundându-se mai adânc în scaun. Și apoi ce s-a întâmplat?

Clayton chicoti.

— Tata mi-a făcut pe plac, trimițând servitorii de acolo, zise el, și abia apoi m-a urechiat.

Atmosfera de încântătoare convieţuire

fu întreruptă de silueta oficială a valetului în haină neagră care intonă reverenţios:

— A sosit Lordul Edward Gilbert, iar anunţul fu urmat imediat de apariţia Lordului Edward Gilbert însuşi, care păşi în salon, privi în jur şi-i

binecuvântă pe toți cei prezenți cu aprobarea sa generala.

— Măi, să fie! E Edward! exclama Lady Anne, sărind în picioare și privindu-și soțul iubit. Temându-se că scrisorile ei ajunseseră, în cele din urma, la el și că venise s-o salveze pe

Whitney dintr-un mariaj nedorit cu ducele, căuta înnebunită o explicație pentru evenimentele ce se precipitaseră și culminaseră cu această adunare la Claymore.

Whitney se ridică și ea în picioare, având aceleași gânduri ca și mătușa ei.

— Unchiule Edward! exclamă ea.

— Mă bucur ca toata lumea mă recunoaşte, remarcă amuzat Lordul Edward Gilbert, privind când la Anne, când la Whitney, evident aşteptându-se la o primire ceva mai sentimentală decât i se

acordase până acum.

Neobservat, Clayton se ridica și păși spre șemineu, unde se sprijini cu cotul de polița de sus și urmări scena, evident amuzat.

Edward aștepta să-l prezinte cineva ducesei și lui Stephen, însă când nici soția, nici nepoata

lui nu părură în stare să vorbească, ridica din umeri și se duse direct la duce.

— Ei bine, Claymore, zise el, strângând cu căldură mâna lui Clayton, văd că logodna a mers înainte fără probleme.

— Fără probleme?!

șopti Lady Gilbert cu o voce ciudată.

— Fără probleme? se auzi și Whitney ca un ecou, pe când se prăvăli încet pe canapea.

— Aproape fără probleme, îl corectă Clayton, ignorând privirile disperate ale celorlalți din încăpere.

— Bine, știam eu că așa va fi, zise Lord Gilbert. Clayton îl prezentă mamei sale și lui Stephen, iar după ce terminară cu formalitățile, Edward se întoarse, în sfârșit, spre soția lui rigidă.

— Anne? zise el apropiindu-se de ea și ea

retrăgându-se, pas cu pas. După atâtea luni în care-am fost despărţiţi, doamnă, mă surprinde că până acum primirea dumitale a fost mai puţin decât entuziastă.

— Edward, răsuflă Lady Gilbert, prostuţule!

— Nu mi se pare tocmai o îmbunătăţire

față de „măi să fie, e Edward”, evidenție el cu asprime.

— Ai știut de la bun început de logodna asta, îl acuză ea, mutându-și privirea încruntată de pe Edward, pe Clayton, care zâmbea și își luă numaidecât o față serioasă. Am trecut prin

destule emoții cât să scoată din minți pe oricine, iar voi doi ați ținut legătura în tot acest timp, nu-i așa? Nici nu știu pe care dintre voi vreau să-l omor mai întâi.

— Vrei sa-ți dau cornul de cerb, draga mea?

— Nu, nu vreau cornul de cerb, răspunse Lady Anne, vreau o explicaţie!

— O explicaţie pentru ce? întrebă Edward uimit.

— Pentru faptul că nu mi-ai răspuns la scrisori, că nu mi-ai spus că ştiai de aceasta

logodnă, că nu m-ai sfătuit ce să fac...

— Am primit doar una dintre scrisorile tale, se apără el, în care-mi spuneai doar că Claymore se mutase în apropiere de reședința Stone. Și nu înțeleg de ce aveai nevoie de mine să-ți spun ce să faci,

când era absolut evident că tot ce trebuia să faci era să însoțești doi oameni la care oricine se uita vedea că erau ideali unul pentru celălalt. Nu ți-am spus că știam de logodnă fiindcă n-am știut până când nu mi-a fost adusă scrisoarea lui Claymore în Spania,

acum o lună și jumătate.

Lady Gilbert nu se lăsă așa ușor împăcată. Cu o privire scurtă de regret spre Clayton, izbucni:

— Cu siguranță nu erau ideali unul pentru celălalt!

— Ba sigur că erau! se apără convins Edward.

Ce ai fi putut avea împotriva unei căsătorii cu Claymore? Și brusc fața îi fu străbătută de o privire înțelegătoare și amuzată. Îți făceai griji pentru reputația lui, nu-i așa? Pentru Dumnezeu, doamnă, chicoti el tolerant, părând să uite pentru

moment de prezența familiei Westmoreland în încăpere, n-ai auzit niciodată vorba că desfrânaţii reformaţi adesea sunt cei mai buni soţi?

— Vai, vă mulţumesc, Lord Gilbert, zise Clayton crispat.

Lord Gilbert se uită

încurcat spre Stephen, care fu brusc cuprins de un râs înfundat, apoi continuă să-i vorbească soţiei lui.

— Mi-am zis că vor fi un cuplu excelent, încă din seara în care i-am văzut împreună la balul mascat şi am ştiut că se pregăteşte ceva când am

fost informat că avocații lui Westmoreland se informau despre Whitney la Paris. Apoi am crezut că Martin a stricat totul trimițând după ea, însă când am primit scrisoare ta în care-mi spuneai că Claymore se mutase la doar câțiva kilometri de

casa familiei Stone, am știut exact ce se petrecea.

— Ba n-ai știut! exclamă Lady Anne pornită. O să-ți spun eu ce s-a petrecut. Din clipa în care Whitney l-a văzut pe Excelența Sa în Anglia a fost la cuțite cu el. Și...

Lord Gilbert întoarse capul și o privi surprins pe Whitney, pe deasupra ochelarilor.

— Așadar Whitney era problema, care va să zică? Și își mută privirea pe Clayton și zise:

— Whitney are nevoie de un soț care să țină bine frâiele. De asta

am fost de la bun început în favoarea dumitale.

— Vai, îți mulțumesc, unchiule Edward, zise Whitney deloc recunoscătoare.

— Draga mea, știi bine că ăsta e adevărul, și adăugă către Lady Anne, aici seamănă mai

degrabă cu tine.

— Ce drăguț ești că spui asta, Edward, zise Anne acid. Edward își mută privirea de la chipul indignat al soției sale, spre chipul revoltat al lui Whitney, apoi spre Clayton, care-l privea cu o sprânceană ridicată, cu amuzament ironic. Se

uită spre Stephen Westmoreland, ai cărui umeri se scuturau de râs înfundat, apoi spre ducesă, care era mult prea politicoasă ca să arate vreo emoție.

— Ei bine, îi zise el oftând ducesei, văd că acum am reușit să jignesc pe toată lumea. E

uimitor, nu-i așa, că mai sunt considerat un diplomat competent?

Ducesa afișă un zâmbet.

— Eu nu sunt câtuși de puțin jignită, Lord Gilbert. Nutresc o afinitate hotărâtă pentru desfrânați. Doar am fost măritată cu unul și am

crescut, îl privi cu subînțeles pe Stephen, doi.

CAPITOLUL 32

Publicarea în ziare a anunțului logodnei dintre Ducele de Claymore și domnișoara Whitney Allison Stone lovi Londra cu forța unui uragan, iar

Whitney fu prinsă în vârtej.

La reședința Archibald soseau zilnic impresionant de multe invitații la tot felul de evenimente sociale. Între petrecerile date în cinstea lor, la care Whitney și Clayton trebuiau să participe, și

intensele pregătiri de nuntă ce necesitau fiecare minut disponibil din timpul ei, Whitney era teribil de ocupată și aproape se prăbușea de extenuare. La toate astea se adaugă neliniștea crescândă pe măsură ce se apropia ziua nunții sau mai degrabă noaptea

nunții.

Rămânea adesea trează în camera de oaspeți din casa lui Emily, spunându-și cu severitate că, dacă alte femei reușeau să îndure actual sexual, și ea va putea să o facă. Și apoi, își amintea întruna că actul în sine și durerea

cruntă ce-l însoțea nu durau chiar atât de mult. Și îl adoră pe Clayton, așa că dacă el voia să-i facă asta, atunci avea să suporte durerea pentru a-l face fericit și avea să spere să se întâmple cu o frecvență cât mai redusă. Totuși, ura să știe nu doar ziua,

ci practic și ora la care avea să i-o facă din nou.

Din păcate, cu doar o săptămână înaintea nunții îșI pierduse cu desăvârșire atitudinea filosofică și groaza continua să i se amplifice. Ca să fie și mai rău, pe măsură ce se apropia ziua nunții,

dezmierdările lui Clayton deveneau tot mai pasionale și așadar tot mai înspăimântătoare.

Până și rochia ei de mireasă de culoarea fildeșului ce stătea atârnată în încăperea în care se îmbrăca, îi trimitea fiori de spaimă

pe șira spinării de fiecare dată când o privea, fiindcă îi amintea de rochia de satin de culoarea fildeșului pe care i-o sfâșiase Clayton. Asta nu însemna că era într-atât de idioată încât să creadă că bărbatul blând și înțelegător pe care-l

venera avea să-i sfâșie hainele în noaptea nunții, însă nici nu credea că Clayton avea s-o lase să le țină prea mult timp pe ea.

Începu să o urmărească pe furiș pe Emily, când Michael o întreba dacă era gata să se retragă. Lui Emily nu

părea să-i fie groază să intre în dormitor. Și, după cum își amintea Whitney, nici mătușa Anne nu încerca să evite să se retragă alături de unchiul Edward. Atunci de ce era Whitney singura femeie care tresărea la gândul durerii ce venea odată

cu actul marital? Cu cât stătea mai mult pe gânduri, cu atât era mai puternică oribila ei convingere că avea vreun defect fizic înăuntrul ei și de asta actul în sine o durea într-atât și numai pe ea.

Și, ca să fie și mai nefericită, pe măsură ce

se apropia ziua nunții, mintea ei agitată era cotropită, chinuită cu viziuni din acea noapte îngrozitoare în care Clayton o necinstise, crud și intenționat, cu mâinile și gura și corpul lui. Umilința acelei nopți o bântuia iar, amplificând amintirea

durerii fizice și făcând-o să fie un ghem de frică și trepidație.

Cu cinci zile înaintea nunții, fu pur și simplu prea epuizată să mai participe la balul dat de unul dintre prietenii lui Clayton. A doua zi îi trimise lui Clayton un bilet rugându-l să o

scuze la petrecerea de după-amiază de la reședința Rutherford.

Clayton, care se mutase în reședința din oraș de pe strada Upper Brook pentru a fi aproape de Whitney în săptămânile dinaintea nunții, citi ușor încruntat și uimit biletul

ei scurt prin care refuza să vina la petrecerea familiei Rutherford. După ce stătu o clipă pe gânduri, ordonă să fie adusă trăsura și merse direct la reședința Archibald, unde fu informat că domnișoara Stone se afla în salonul albastru și că Lordul și

Lady Archibald erau plecaţi toata ziua.

Whitney luă o hârtie curată, își înmuie pana în cerneală și continuă misiunea extenuantă de a scrie bilete de mulţumire pentru numărul uluitor de daruri de nuntă ce soseau necontenit de

săptămâni întregi. Clayton se opri în pragul salonului și o privi. Stătea la birou, cu părul ei castaniu strâns cu funde verzi, înguste. Avea capul ușor înclinat în timp ce scria, cu profilul ei perfect întors spre el. În razele soarelui pătrunzând prin

fereastra de lângă ei, Clayton o văzu atât de fragilă și frumoasă încât părea ireală.

— Probleme? zise el după un moment îndelung, închizând ușa în urma lui; merse spre ea, o luă de mână și o trase ușor, însă ferm, din scaun spre canapea.

Tânără doamnă, ai de gând să mă tratezi ca pe un spectator în toată povestea asta și să-ți amintești că exist abia când vei păși spre altar?

Whitney se cufundă pe canapea, lângă el.

— Îmi pare rău pentru petrecerea soților Rutherford, zise

ea cu un zâmbet obosit, ce-l făcu instantaneu pe Clayton să-și regrete reproșul blând. Doar că sunt așa ocupată cu toate, încât uneori și eu mă simt ca un spectator.

Îngropându-și fața în scobitura confodabilă a umărului lui zise:

— Mi-ai lipsit teribil

aseară. Te-ai distrat bine la bal? Clayton îi ridică bărbia.

— Nu fără tine, murmură el acoperindu-i gura cu a lui. Arată-mi cât de tare ți-am lipsit...

În câteva clipe, tensiunea și oboseala lui Whitney se topiră în căldura sărutului

pasional al lui Clayton. Ca printr-o ceață senzuala abia daca-și dădu seama că el o trăgea încet să se întindă alături de el pe canapeaua de mătase, însă cu buzele lui mișcându-se insistent peste ale ei, cu limba explorând și tachinând-

o, schimbarea poziției abia dacă mai contă.

Toate simțurile îi amețiră, asaltate de sărutările lui apăsate și lucrurile dulci și excitante pe care i le șoptea printre buzele desfăcute, în timp ce o săruta.

— Nu mă mai satur

de tine, murmură el, aplecându-se deasupra ei. N-o să mă satur niciodată de tine... Mâna lui se plimba posesiv pe pielea ei sensibilă, deasupra decolteului, cu degetele desfăcând şirul de nasturi din faţă a rochiei ei verzui. Înainte ca Whitney să poată

reacţiona, îi desfăcu rochia şi-şi coborî gura spre sânii ei goi, expuşi la vedere.

— Servitorii! exclamă ea.

— Sunt speriaţi de mine de moarte, zise Clayton. N-ar intra nici să ne avertizeze de un incendiu.

Limba lui îi atinse unul dintre sfârcurile rozalii, iar Whitney se luptă frenetic, cu reală seriozitate.

— Nu! Te rog! zise ea răgușit, ridicându-se, strângându-și rochia desfăcută și încercând, cam neîndemânatic, să o închidă.

Clayton dădu să se întindă după ea, însă ea sări de pe canapea. Uimit, se ridică și să uită la ea. Era ușor îmbujorată, foarte frumoasă și speriată de moarte!

— Whitney? zise el precaut.

Ea tresări, făcu trei

pași înapoi, apoi se prăbuși pe canapeaua din fața lui, cu o expresie chinuită și jenată, în timp ce Clayton o privea, dădu să vorbească, însă se răzgândi și-și trecu mâna peste frunte. În cele din urmă, își ridică ochii verzi, rugători,

spre el și inspiră adânc și inegal.

— Voiam să te rog ceva... O favoare, însă e ceva îngrozitor și jenant. E vorba de nunta noastră... De noaptea nunții.

Încruntându-se îngrijorat, ca răspuns la tensiunea și neliniștea ce

le citea pe chipul ei, Clayton se aplecă înainte și-și sprijini antebrațele pe genunchi.

— Ce favoare vrei să-mi ceri? zise el încet.

— Promite-mi că n-o să te înfurii când o să auzi?

— Ai cuvântul meu, o liniști Clayton, calm.

— Vezi tu, începu ea ezitant, aș vrea să pot să aștept într-adevăr cu nerăbdare și plăcere nunta noastră. Însă nu pot, fiindcă mă tot gândesc la ce se va întâmpla, știi tu, în acea noapte. Alte mirese nu înțeleg, nu pe deplin, însă acum eu înțeleg și

eu... Era roz asemenea unor trandafiri când căzu pradă unei tăceri patetice.

— Ce anume voiai să mă rogi? zise Clayton. Însă el deja știa... Dumnezeu să-l ajute, știa deja.

— Mă întrebam dacă ai fi de acord să

așteptăm, îi explică ea nefericită. Adică, să fii de acord să nu-mi faci asta în noaptea nunții. Nemaiputând să-i susțină privirea, Whitney întoarse capul copleșită de rușine. Chiar dacă unele lucruri probabil că nu le știa, știa foarte bine că soțiile

nu se târguiau astfel cu soţii lor şi că mariajele se consumau în noaptea nunţii. În alte vremuri, căsătoriile se consumau cu martori de faţă, potrivit vechiului şi, slavă Domnului, demodatului obicei al „culcatului” tinerilor căsătoriţi. Datoria unei

soției, jurământul ei, îi cereau să se supună total soțului și asta însemna și să-i satisfacă pasiunea.

— Ești absolut convinsă că asta vrei? întrebă Clayton după o tăcere prelungă.

— Absolut convinsă, șopti Whitney cu privirea plecată.

— Și dacă nu sunt de acord?

Zgâindu-se la mâinile ei. Whitney înghiți în sec.

— Atunci mă voi supune dorinței tale.

— Te vei supune dorinței mele? repetă Clayton, uluit și puțin iritat de cuvintele pe

care le alesese. Nu-i venea să creadă că după opt săptămâni Whitney încă se mai gândea la clipa în care dorinţele lor vor culmina, ca la vreo pedeapsă la care trebuia să se „supună”. Venea întotdeauna dornică în braţele lui, răspunzându-i la

sărutări cu o dorință și o poftă aproape la fel de mari ca ale lui. Ori de câte ori o strângea în brațe, ea își modela instinctiv trupul voluptos pe formele trupului lui. Ce Dumnezeu își imagina că avea să-i facă în noaptea nunții, să se

transforme într-un animal turbat și să-i smulgă iar hainele?

— De mine te temi, micuțo? întrebă el tăcut.

Își ridică privirea într-a lui și-i răspunse categoric:

— Nu! N-aș suporta să crezi asta. Știu că n-o să mă tratezi cum ai

făcut-o atunci. Doar că mă simt jenată, fiindcă știu exact ce-o să-mi faci. Și mai e ceva teribil ce-ar fi trebuit să-ți spun acum multe săptămâni. Clayton, cred că am vreun defect. Vezi tu, ce mi-ai făcut tu în noaptea aceea, m-a durut îngrozitor. Și nu

cred că alte femei simt o asemenea durere sau...

— Nu! o întrerupse brusc Clayton, nemaiputând asculta cât de rău o rănise. Oftând în sinea lui, îi acceptă ruga, ca pe o pedeapsă pe care trebuia să o îndure pentru cruzimea lui din acea noapte.

Gândindu-se la ce-i făcuse el, de fapt, părea un preţ mărunt.

— Îţi dau cuvântul meu că voi aştepta, cu două condiţii, îi zise el încet. Prima este că, după noaptea nunţii, eu voi alege momentul în care se va întâmpla.

Dădu din cap atât de

dornică și părea atât de ușurată încât Clayton aproape că zâmbi.

— A doua condiție este ca în zilele ce vor urma să te gândești foarte serios la ceea ce-ți voi spune acum.

Ea dădu iar afirmativ din cap.

— Whitney, ce s-a

întâmplat între noi înainte nu a fost nimic mai mult decât un act de revoltă din partea mea, nu a însemnat „a face dragoste”, ci a fost un act egoist de răzbunare.

Îl asculta, iar Clayton își dădu seama că se străduia să înțeleagă,

însă pentru ea în acest moment actul era act și, dacă înainte fusese dureros și umilitor, așa avea să fie din nou.

— Vino încoace, îi zise el cu blândețe. Pot să-ți explic mai bine printr-o mică demonstrație.

Chipul îi fi cuprins de

neliniște, însă se așeza ascultătoare lângă el. Clayton îi ridică bărbia și o sărută adânc și tandru. Dura ceva mai mult decât de obicei până ea îi răspunse, însă când o făcu, fu cu un sărut desăvârșit de cald și iubitor.

— Îți amintești prima

data când te-am sărutat, în balconul casei lui Lady Eubank? o întrebă el, retrăgându-se și căutându-i privirea. Te-am pedepsit fiindcă încercaseși să mă folosești pentru a-l face gelos pe Sevarin. Îți amintești?

Ea dădu din cap că

da.

— Te-am pălmuit, își aminti ea zâmbind.

— Acum mai vrei să mă pălmuiești? Simți ceva în acest sărut asemănător cu ce-ai simțit prima oară?

— Nu.

— Atunci crede-mă când îți spun că tot ce se

va întâmpla între noi data viitoare când te voi avea în patul meu va fi diferit de ce-a fost înainte, așa cum acest sărut e diferit de primul.

— Îți mulțumesc, zise ea strălucind și zâmbind ușurată. Clayton știa că nu-l crezuse o clipă. Însă ea era fericită că

obținuse acel răgaz cu noaptea nunții.

CAPITOLUL 33

În zorii zilei Whitney se desprinse de așternuturile răcoroase, își căuta halatul prin întuneric, apoi se așeză pe un scaun, lângă fereastra, să privească

soarele răsărind deasupra Londrei în ziua nunții ei. Își aplecă ușor capul și încercă să se roage. Însă toate rugăciunile ei începură cu „mulțumesc” în loc de „te rog”.

Auzi cum casa se trezea, încet, la viața, cum servitorii începeau

să bântuie pe holuri și pași trecând prin fața ușii ei. Nunta începea abia la ora trei și părea că mai era o veșnicie până atunci.

Timp de ore întregi timpul păru că stă în loc, apoi, puțin după prânz, timpul o luă la goană. Oamenii intrau și

ieșeau din dormitorul ei, în timp ce mătușa Anne stătea pe pat, privind-o pe Clarissa pieptănând buclele rubinii ale lui Whitney pâna ce străluciră. Emily întră în încăpere într-un halat, gata să-și îmbrace rochia, iar Elizabeth era gata îmbrăcată.

— Bună, zise Whitney cu voce liniștită și veselă.

— Ești emoționată sau, pur și simplu, n-ai chef de vorbă? o tachină veselă Emily.

— Niciuna, nici cealaltă. Sunt doar fericită.

— Nu ești câtuși de

puțin agitată? insistă Elizabeth, făcându-i complice cu ochiul lui Emily și mătușii lui Whitney. Sper că Excelența Sa nu s-a răzgândit.

— Nu s-a răzgândit, o asigura Whitney cu o seninătate desăvârșită.

— Măi, să fie! râse

mama lui Clayton, intrând în încăpere. Văd că aici situaţia e foarte asemănătoare cu cea de pe strada Upper Brook. Stephen aproape că-l scoate din minţi pe Clayton.

— Clayton e agitat? întrebă Whitney nevenindu-i să creadă.

— Dincolo de orice imaginație! zise Alteța Sa, zâmbind și așezându-se lângă Anne Gilbert, pe pat.

— De ce? întreba Whitney alarmată.

— De ce? Sunt cel puțin o duzină de motive și toate au legătură directă sau

indirectă cu Stephen. Azi dimineaţa, la ora zece, Stephen a sosit acasă şi i-a spus lui Clayton că a trecut pe aici şi a văzut cum erau încărcate două diligenţe de călătorie şi că era aproape convins că te-a văzut pe tine urcând într-una din ele. Clayton

era deja la jumătatea scărilor, să vină după tine, când Stephen i-a strigat că glumește.

Whitney își înăbuși râsul, iar ducesa zise:

— Poate ție ți se pare amuzant, draga mea, însă lui Clayton nu i s-a părut. Apoi, Stephen i-a spus că a aflat de un

complot printre cavalerii de onoare să-l răpească pe Clayton și să-l facă să întârzie la nuntă. Și uite așa toți cei doisprezece cavaleri de onoare își odihnesc picioarele sub privirile atente ale lui Clayton la el acasă. Și asta e abia începutul.

— Bietul Clayton.

— Bietul Stephen, o corectă ducesa. Am venit aici fiindcă nu înduram să văd cum fiul meu cel mare îl ucide pe fiul meu cel mic. Asta amenința Clayton să facă, și cu destulă seriozitate, aș zice, dacă Stephen se va mai

apropia de el.

Timpul parcă zbură și deodată Whitney era gata îmbrăcată și intră în dormitor, să primească aprobarea mătușii și viitoarei ei soacre.

— O, draga mea copilă, rosti ducesa cu ochii strălucind de

uimire. Nu am văzut în viaţa mea ceva asemănător ţie! Dându-se puţin înapoi admiră rochia lui Whitney de culoarea fildeşului, brodată cu perle, creată după modelul glorios al unei rochii de mireasa medievale. Decolteul adânc şi pătrat al rochiei

îmbrățișa pieptul voluptos al lui Whitney, apoi rochia i se strângea pe talia îngustă, iar un lanț de aur cu mănunchiuri de diamante și perle în fiecare verigă i se așeza elegant pe șolduri. Mânecile urmau conturul brațelor ei fine

și se terminau cu manșete de satin chiar deasupra mâinilor ei, iar pe deasupra venea un al doilea rând de mâneci din satin, brodate cu perle, ce se prindeau asemenea unor clopoței deasupra coatelor. O pelerină vaporoasă din satin îi atârna la spate,

tivită cu perle, iar la umeri avea bijuterii asortate cu cele de pe talie. Nu purta voal. În schimb, părul ei lung era pieptănat peste cap și prins cu o agrafă cu diamante și perle. I se unduia apoi în cascadă pe umeri, cu bucle groase în capete, până la

mijlocul spatelui. Clayton îi spusese odată că așa îi plăcea cel mai tare.

— Arăți întocmai cum și-ar fi dorit să arate o prințesă medievală, răsuflă admirativ mama lui Clayton, însă Anne Gilbert o privea cu

bucurie tăcută pe tânăra femeie senină care urma să devină ducesă, în timp ce în mintea sa Anne o vedea pe Whitney așa cum fusese nu cu mult timp în urma, îmbrăcată în pantaloni de călărie și legânându-se desculță în șaua calului. Când vorbi,

în cele din urmă, vocea îi era sugrumată de lacrimi de mândrie și fericire.

— Ar trebui să plecăm devreme spre biserică. Tatăl tău spunea că deja se adunaseră mulțimi de spectatori când a trecut el pe acolo, acum câteva

ore, și zicea că drumul era foarte aglomerat.

Ceea ce s-a dovedit a fi fost puțin spus. Trăsura în care se aflau Whitney, tatăl și mătușa ei fu complet blocată la patru străzi distanță de uriașa biserică, prinsă fără cale de scăpare în mijlocul spectatorilor și

a multor gură-cască. Parcă toată Londra ieşise să fie martoră la nuntă.

În holul mare al bisericii doisprezece cavaleri de onoare ridicară încrezători privirea când Stephen intră pe o uşă laterală.

Se apropie de Clayton care stătea sprijinit de o masă, trăsăturile lui rigide reflectând furtuna ce creştea în sinea lui, căci părea tot mai probabil ca Whitney să-l fi lăsat baltă la altar. Însă Stephen era imperturbabil de bucuros când anunţă:

— E un furnicar incredibil afară! Străzile sunt înțesate de oameni, iar caii și trăsurile nu se mai pot mișca.

Clayton își îndreptă pe loc statura și făcu un semn cu capul spre ușă.

— Găsește-l pe Merea, e undeva în biserică, și spune-i că

vreau să mă aştepte trăsura la intrare. Dacă nu apare în cinci minute mă duc după ea.

— Clay, dacă nu cumva caii tăi au aripi, nu te vor ajuta la nimic. Vrei să vii puţin la uşă, să vezi cu ochii tăi de ce întârzie Whitney?

Cu paşi mari şi agitaţi

Clayton îl urmă la ușa laterală a bisericii ce dădea spre o piață. Strada era înțesată cu spectatori și tot felul de gură-cască.

— Ce Dumnezeu se petrece? exclama el.

— Se căsătorește un duce, zâmbi Stephen. Și mireasa e o fată

frumoasă care nu are nici descendentă aristocratică, nici vreo bogăție ieșită din comun. Se pare că e nunta de poveste a secolului, iar localnicii vor să fie de față.

— Dar cine Dumnezeu i-a invitat? întreba Clayton,

gândindu-se unde s-ar fi putut ascunde Whitney de el.

— Din moment ce nu suntem noi proprietarii bisericii, fără îndoială consideră că au tot dreptul să fie aici. Deși, adaugă Stephen îngrijorat, n-a mai rămas pic de loc gol.

Până și balcoanele sunt pline ochi.

— Excelență, îi întrerupse o voce masculină calmă și un grup de fețe masculine îngrijorate se întoarseră spre arhiepiscopul care apăru în toată eleganța ținutei sale bisericești. A sosit mireasa, spuse el

liniștit.

Culoarele și altarul bisericii erau luminate de multe lumânări albe. Dinspre orgă se auziră tonuri calde, apoi muzica deveni înălțătoare și maiestuoasă, umplând întreaga biserică, din podeaua de marmură și

până în cupola înaltă.

Whitney își urmări, una câte una, cele douăsprezece domnișoare de onoare pășind spre altar. Therese Duvill luă buchetul de la servitoare și-și îndreptă trena, apoi se întoarse spre Whitney cu un zâmbet cald.

— Nicki m-a rugat să-ți transmit un mesaj în această clipă. Mi-a spus să-ți spun „bon voyage, din nou”.

Mesajul cu subînțeles al lui Nicki aproape că-i destrămă autocontrolul. Privirea îi fu, pentru moment, înceţoşată de lacrimi şi îşi fixă

intenționat privirea pe Emily, care tocmai pășea spre altar într-o rochie verde-măr din mătase și satin. Rămasă singură alături de tatăl ei, cu care schimbase doar comentarii politicoase și impersonale încă de când sosise, cu două zile înaintea nunții, Whitney

se întoarse spre el. Părea auster și morocănos.

— Papa, ești emoționat? îl întrebă ea cu blândețe, privindu-l.

— N-am motiv să fiu emoționat, zise el cu o voce ciudat de aspră. Voi păși spre altar cu cea mai frumoasă femeie din Anglia la brațul

meu.

O privi și Whitney observă că ochii i se umeziră când adăugă:

— Bănuiesc că n-o să mă crezi, fiindcă noi doi am fost mereu la cuțite, însă nu te-aș fi promis niciodată ducelui dacă n-aș fi crezut că era suficient de bărbat să

facă față... Ba nu, suficient de bărbat pentru tine, se corectă el fâstâcit. Mi-am zis în ziua aceea, când a venit prima oară la noi, că voi doi eraţi făcuţi din aceeaşi plămadă şi atunci, pe loc, am fost de acord cu propunerea lui. Nici măcar n-am

discutat despre bani decât după ce am fost de acord cu logodna.

Cu ochii umezi, Whitney se întinse și sărută sprânceana stufoasă a tatălui ei.

— Papa, îți mulțumesc că mi-ai spus asta. Și eu te iubesc.

Muzica de orgă se opri, brusc, și fu urmată de un moment de tăcere și suspans, apoi porni iar, mai în forță, iar Whitney își așează mâna tremurândă pe brațul tatălui ei.

În acordurile muzicii răsunând prin streșini și sub privirile

înmărmurite ale oamenilor care tresăreau la fiecare pas al ei, Whitney porni de-a lungul culoarului lung spre altar.

Clayton își imaginase cum avea să arate în acel moment, imaginea unei mirese frumoase, cu voal și o rochie albă,

vaporoasă, însă viziunea pe care o vedea apropiindu-se de el în lumina luminărilor îi tăie răsuflarea. Simţi cum explodează de mândrie, aceasta cuprinzându-i întreg corpul până ce simţi că-l doare. Nici o mireasă nu arătase vreodată,

niciodată așa cum arăta ea acum. Whitney venea spre el fără timiditate, fără voal să-i ascundă chipul în fața lui. Pe când el o privea, ea își ridică ochii spre el, apoi rămase cu privirea aţintită într-a lui, arătându-le intenţionat tuturor bărbaţilor,

femeilor și copiilor din acea biserică exact cât de mândră era să păşească spre el.

Părul ei bogat i se revărsa peste umeri, lanţul de aur ce-i înconjura şoldurile zvelte se legăna graţios la fiecare pas, iar în urma ei flutura o mantie

uimitoare, strălucind cu perle. Era o regină, în toată gloria ei strălucitoare, senină, însă nu aroganta, provocator de frumoasă și totuși distantă, de neatins.

— Dumnezeule, micuțo! își șopti Clayton în inima lui.

Mulțimea privi ținându-și răsuflarea de nerăbdare cum ducele păși înainte, cu statura sa înaltă dichisită în catifea purpurie, regală. Îl văzură luându-i mâna și zâmbindu-i, pierdut în ochii ei, și toți văzură că-i spuse ceva. Însă numai Whitney îi auzi

șoaptele dulci.

— Bună, dragostea mea... Oftatul ducelui atrăgător, pierdut cu atâta mândrie în ochii frumoasei lui mirese, făcu audiența să-și ducă batistele la ochi înainte chiar ca mirii să-și rostească jurămintele.

Clayton o conduse

spre altar, în locul ce-i era desemnat, alături de el, locul ce avea să fie al ei pe vecie.

Whitney își lăsa mâna în strânsoarea puternică și liniștitoare a mâinii lui. Când arhiepiscopul îi ceru să spună jurământul. Se întoarse spre Clayton și-și ridică

ochii până întâlni privirea lui caldă și încrezătoare. Vorbi cu voce fermă și sigură, însă când promise să-l asculte expresia de pe fața lui Clayton se schimbă. Își ridică o sprânceană cu scepticism amuzat și aproape c-o făcu pe

Whitney să-și uite vorbele, străduindu-se să-și înfrâneze chicotitul.

În sfârșit, fură declarați soț și soție. Acordurile de orgă se amplificară, iar Clayton își revendică dreptul de a-și săruta mireasa. Fu mai degrabă un pupic

cast, ca niciun alt sărut pe care i-l dăduse până atunci, iar în ochii lui Whitney se putea citi o vădită uimire.

— Va trebui să exersez, îi șopti Clayton glumeț, până voi învăța s-o fac ca lumea.

Mireasa lui incredibil de frumoasă dădu din

cap cu falsa solemnitate și șopti sfioasă:

— Te voi ajuta bucuroasă la lecții, milord.

Și tocmai de aceea, după cum se comentă ulterior, umerii ducelui de Claymore se scuturau de râs pe când se îndepărta de altar, cu

ducesa la braţul său.

Whitney se aşează lângă Clayton în trăsura lui şi străbătură drumul spre Claymore. Diligenta familiei Gilbert încă era blocată în faţa bisericii, aşa că mătuşa şi unchiul lui Whitney fură recunoscători, deşi

reticenți, să călătorească alături de mire și mireasa, ceea ce, după cum toți patru știau foarte bine, nu le lăsă pic de intimitate tinerilor căsătoriți.

Ascultându-l pe Clayton conversând cu ei, Whitney își privi verigheta grea de aur de

pe deget. O simțea ciudat, acoperindu-i degetul subțire până aproape la prima încheietura, o declarație îndrăzneață către lumea întreagă că ea aparținea soțului ei.

Soțul ei? Whitney îl privi pe furiș pe Clayton, printre gene. Soțul meu,

repetă ea pentru sine și simți cum o străbate un fior. Doamne, Dumnezeule... Era soțul ei... Un metru și nouăzeci de centimetri de masculinitate îndrăzneață, elegantă și sofisticată, însă în același timp puternică, o forță atent controlată.

Acum chiar îi purta numele. Îi aparţinea lui. Era un gând înfricoşător şi, în acelaşi timp, minunat, hotârî ea.

Alaiul nupţial intră maiestuos pe porţile principale ale domeniului Claymore, apoi străbătu aleea privată decorată cu torţe

festive pe ambele părți, spre a le lumina calea oaspeților ce urmau să sosească. Când opriră în fața intrării principale, Clayton o ajută pe Whitney să coboare și fu uimită să vadă că întreg personalul, de la valet, administrator, menajera, lachei și servitoare la

grădinari, îngrijitori, pădurari și grăjdari, toți erau aliniați pe treptele de la intrare, purtând livrele și uniforme imaculate, potrivit rangului fiecăruia.

Clayton o conduse nu spre ușa din față, așa cum se aștepta ea, ci la baza treptelor. Whitney

le zâmbi oarecum nesigură celor o sută cincizeci de persoane, apoi privi spre Clayton.

— Ţine-te bine, îi şopti el, zâmbind. O secundă mai târziu, atmosfera răsuna de urale şi aplauze asurzitoare.

Aşteptă să se

potolească larma.

— Asta e o altă tradiție, îi explică el lui Whitney și rămase acolo, privindu-i serios pe servitori, însă râzând în sinea sa.

— Iat-o pe noua voastră stăpână, soția mea, grăi Clayton cuvintele străvechi

rostite de primul Duce de Claymore, când se întorsese cu mireasa pe care-o răpise, iar vocea lui răsuna profund în urechile tuturor. Și să știți că atunci când ea va poruncește, e ca și când v-aș porunci eu. Ce servicii îi îndepliniți ei, îmi îndepliniți mie.

Loialitatea pe care i-o acordaţi sau i-o ascundeţi ei, mi-o acordaţi sau mi-o ascundeţi mie.

Întreg personalul zâmbi larg, iar când Clayton se întoarse şi o conduse mai departe pe Whitney, se auziră în urma lor urale de două

ori mai zgomotoase decât înainte.

În salonul alb-auriu Clayton turnă șampanie pentru Whitney, Lordul și Lady Gilbert și pentru el însuși. Li se alăturară și Stephen și mama sa, iar Clayton mai umplu imediat încă două pahare. Toate cele o sut ă

douăzeci și șase de încăperi din casa principala și cele șaptezeci de încăperi din casele de oaspeți erau ocupate cu invitații la nuntă, dintre care mulți sosiseră cu o zi înainte. Deja se auzeau trăsurile oprind pe alee, ceea ce însemna că invitații se

întorceau de la biserică.

— Iubito, vrei să te odihnești? întrebă Clayton înmânându-i paharul lui Whitney. Whitney arunca o privire pe ceas. Era ora șapte, iar festivitățile aveau să înceapă la opt. Între timp, Clarissa trebuia să-i calce rochia,

ceea ce însemna că nu mai avea timp să-și termine șampania. Dădu din cap și lăsă jos paharul.

Clayton o observă privindu-și cu melancolie paharul și, zâmbindu-i amuzat, luă ambele lor pahare și o conduse pe scara

șerpuită, spre încăperile lor. În fața camerei de lângă a sa, pe care ea avea să o ocupe din acea zi, se opri, îi deschise ușa și-i dădu un pahar cu șampanie.

— Vrei să-ți trimit sus o sticlă întreaga, doamna mea? o tachină el și înainte ca Whitney

să apuce să-i dea un răspuns la fel de îndrăzneţ, gura lui se coborî spre a ei, într-un sărut dulce şi delicat.

Un covor roşu-rubiniu se întindea din alee pe treptele ce duceau spre casa principală, intens luminată. Invitaţii

soseau fără încetare și urcau treptele de la intrare flancate de treizeci de lachei purtând livreaua Westmoreland în nuanțe de vișiniu și auriu.

Whitney sta alături de Clayton, sub candelabrul cu șase

brațe din sala de bal, pe când valetul anunța: „Lordul și Lady... Sir... Domnul și doamna...” pe măsură ce invitații treceau pe sub arcadele de marmură și intrau în încăperea împodobita cu flori.

— Lady Amelia Eubank, îl auzi ea pe

valet anunțând. Automat, Whitney se încordă când bătrâna văduvă morocănoasă veni spre ei, purtând un extravagant turban verde și o rochie mov din satin.

— Am încredere, doamnă, zise Clayton batjocoritor, zâmbind

spre batrâna cotoroanță, că n-am dat greș în misiunea de a vă oferi o „concurență” pe măsură pentru Sevarin.

Lady Eubank izbucni zgomotos în râs, apoi se apropie de Clayton.

— Am tot vrut să te întreb, Claymore, de ce anume ai ales tocmai

reședința Hodges pentru „odihna” dumitale?

— Anume, zise Clayton lăsându-și capul în direcția lui Whitney, pentru motivul la care vă gândiți.

— Știam eu! zise ea chicotind triumfătoare. Deși mi-a luat câteva săptămâni să fiu sigură.

Tânăr arogant ce ești! Dădu din cap aproape cu afecţiune, punându-şi monoclul la ochi şi întorcându-se în căutarea unuia dintre nefericiţii săi vecini din sat, asupra căruia să se năpustească.

Cina fu extraordinară şi începu cu un rând de

toasturi cu șampanie, primul fiind oferit de Stephen.

— În cinstea Ducesei de Claymore, zise el.

Privind spre mama lui Clayton, Whitney zâmbi veselă și ridică paharul, gata să toasteze în cinstea ei.

— Cred că Stephen se

referă la tine, iubito, îi șopti Clayton chicotind.

— La mine? A, da, desigur, zise Whitney, lăsând repede mâna jos și încercând să-și ascundă greșeala, însă era prea târziu, căci invitații o văzură și deja se prăpădeau de râs.

Dupa ce li se toastă

pentru sănătate, fericire și viața lungă miresei și mirelui, invitații solicitară un toast din partea mirelui. Clayton se ridică de pe scaun, iar Whitney simți un val de mândrie văzându-l, înconjurat de o aură de forță tăcută, parte din ființa lui.

Când grăi, vocea lui profundă se auzi și în cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii.

— Acum câteva luni la Paris, zise el, privind tandru înspre Whitney, o tânără încântătoare m-a acuzat că mă dădeam drept duce. Mi-a spus că eram un impostor atât

de prost, încât ar fi trebuit să-mi aleg alt titlu la care să aspir, un titlu care să mi se potrivească mai bine. Am hotărât că exista doar un singur titlu pe care mi-l mai doream: acela de soț al ei, și dădu sfios din cap, cu ochii lui gri zâmbind.

Credeți-mă, primul meu titlu a fost mult mai ușor de dobândit decât al doilea, iar când râsetele încetară, Clayton adăugă solemn, și mult, mult mai puțin valoros.

Când orchestra începu să cânte primul vals, Clayton o purtă pe

ringul de dans. Luând-o în braţe, o roti şi-o învârti, ca toţi să o poată admira, însă când restul invitaţilor li se alăturară pe ringul de dans, se relaxă şi dansă cu ea mult mai liniştit.

Toate simţurile lui erau alerte, adulmecându-i parfumul

discret, simţindu-i atingerea delicată a degetelor. Se gândea la seara de mâine sau seara de poimâine când avea să devină, cu adevărat, a lui, iar sângele începu să-i fiarbă prin vene şi trebui să-şi alunge cu forţa gândurile. Încercă să se concentreze pe

altceva și în doar zece secunde deja o dezbrăcase în mintea lui și o săruta, o mângâia cu mâinile și cu gura până când și ea îl dorea nebunește.

Tatăl ei o invita la următorul dans. Iar Clayton dansa cu mama lui și o ținură tot așa ore

în șir. Abia mult după miezul nopţii el şi Whitney părăsiră ringul de dans şi porniră braţ la braţ printre invitaţi, râzând şi schimbând impresii.

Era evident că Whitney se distra, iar Clayton cu siguranţă nu se grăbea să o răpească

de la petrecere. Doar nu aştepta nimic de la noaptea aceea, decât să doarmă liniştit, singur în patul lui. Însă când ceasul se apropia de ora unu, Clayton începu să aibă sentimentul jenant că oaspeţii se aşteptau ca ei doi să se retragă, bănuială ce-i fu

confirmată când Lordul Marcus Rutherford îi zise cu voce joasă și amuzata:

— Pentru Dumnezeu, omule, dacă te întrebi când e momentul să pleci fără să stârnești vorbe, să știi că vremea a sosit de acum două ore.

Clayton se duse la Whitney.

— Îmi pare rău să-ți curm seara, micuțo, însă dacă nu plecăm curând, oamenii vor începe să vorbească. Hai să le spunem noapte bună mătușii și unchiului, o îndemnă el, deși nici el nu era neapărat dornic

să plece și îl deranja să fie evacuat de la propria lui petrecere nenorocită, în propria lui casă nenorocită, de către propriii lui oaspeți nenorociți, dar ăsta, conștientiză el pe loc, era un mod cu totul ilar în care un mire să se gândească la noaptea

nunții lui, mai ales când mirele era el. Zâmbind, scutură din cap la gândul ironiei...

Din păcate, Clayton încă zâmbea când Whitney îi spuse noapte bună unchiului ei, iar omul acela gentil, luând rânjetul lui Clayton drept o privire urâcioasă

se simți obligat să-l privească supărat și dezaprobator pe mire. Clayton se încordă în fața acelui reproș tăcut și simțindu-se învinuit pe nedrept zise sec:

— Ne vedem la micul dejun, când cu doar o clipă mai devreme intenționase să-i ureze

foarte prietenos noapte bună Lordului Gilbert.

Tăcut, Clayton o conduse pe Whitney pe holul lung din aripa de vest. Tensiunile creșteau în sinea ei, pe măsură ce traversau balconul, iar ajunși la scară începu să meargă tot mai încet. Clayton, la rândul lui, se

confruntă cu o nouă problemă și nu observă: să o conducă pe Whitney în camera lui sau în camera ei? Umblau peste tot servitori și nu voia ca lipsa lor de intimitate în noaptea nunții să fie cunoscută de tot personalul.

Tocmai hotărâse să o conducă în camera ei, când doi lachei urcară scările și, simțindu-se vinovat ca un hoț în propria lui casă, Clayton schimbă repede direcția, se dădu înapoi și deschise ușa spre camera lui, în loc de a ei. Abia după ce intră în

apartamentul său își dădu seama că Whitney se oprise în prag și se uita paralizată la încăperea în care el îi sfâșiase cu sălbăticie hainele.

— Haide, iubito, zise el, privind pe hol și trăgând-o repede înăuntru. N-ai de ce sa

te temi, aici nu e niciun nebun care să te violeze.

Dând uşor din cap, Whitney păru să alunge amintirile ce-o bântuiau şi păşi în încăpere. Oftând uşurat, Clayton închise uşa şi o conduse spre canapeaua lungă, verde din dreapta şemineului, în faţa

scaunului pe care stătuse el în acea noaptea fatidică. Dădu să se aşeze lângă ea, pe canapea, aruncă o privire spre profilul ei ademenitor şi hotărî că era mai înţelept sa se aşeze pe scaunul din faţa ei.

Hotărî că în noaptea

aceea Whitney nu avea cum să doarmă în odaia ei și el într-a lui, căci servitorilor li se va părea ciudat daca vor vedea ambele paturi folosite. Trebuia să doarmă în patul lui. Iar el o să doarmă pe canapea.

O privi. Stătea cu capul întors spre focul

ce ardea în vatră, departe de patul cel mare de pe podium. Atunci își dădu seama ca ea probabil se întreba de ce n-o dusese în odaia ei, în loc de a lui, daca chiar avea de gând să-și țină promisiunea.

— Trebuie să dormi aici, micuțo, altfel

servitorii vor bârfi. Eu o să dorm pe canapea.

Îl privi și zâmbi, de parc-ar fi fost cu gândurile departe. După un moment ciudat, el sugeră:

— Vrei să vorbim?

— Da, fu ea pe loc de acord.

— Despre ce vrei să

vorbim?

— Păi, despre orice.

Clayton se străduia să se gândească la ceva interesant de discutat, însă mintea și trupul lui erau copleșite de prezenta ei excitantă în dormitorul lui.

— Vremea a fost tare frumoasa azi, anunță el

în cele din urmă. Ar fi putut jura că zărise o urmă de zâmbet pe faţa ei sau să fi fost doar umbrele flăcărilor? N-a plouat, adăugă el începând să se simtă de-a dreptul ridicol.

— Oricum n-ar fi contat şi dac-ar fi plouat. Tot ar fi fost o zi

frumoasă, minunată.

Dumnezeule! Ar fi vrut să nu-l mai privească așa, cu ochii ei verzi, strălucitori și să nu-i mai zâmbească atât de atrăgător. Nu în seara aceea. Cineva bătu discret la ușa lui și a ei.

— Cine naiba ar...

— Bănuiesc că e

Clarissa, zise Whitney ridicându-se și privind în jur după ușa de legătură ce ducea spre camera ei. Clayton se duse la ușa ce dădea spre hol, o deschise și-și privi iritat valetul care zise sec:

— Buna seara, excelență, și intră

automat. La naiba! Uitase de valetul lui și menajera lui Whitney. În ce-l privea, Clayton își zise c-ar fi fost mai puțin chinuitor pentru simțurile lui excitate dacă amândoi aveau să doarmă îmbrăcați. Blestemând în mintea lui toți servitorii, în

general, Clayton o conduse pe Whitney spre ușa de legătură, apoi se răsuci pe călcâie și păși în biroul aflat lângă dormitorul lui, uitând deja de prezența valetului undeva în apartamentul său.

Privind fix rafturile cu cărți de pe pereții

biroului, încercă să aleagă una pe care să o citească. Ce să citească, pentru Dumnezeu! în noaptea nunţii lui! După opt săptămâni în care abia îşi înfrânaseră pasiunea pe care-o împărtăşeau, de ce-i era încă atât de frică? Ce nebunie pusese

stăpânire pe el când îi făcuse acea promisiune?

Luă o carte când Armstrong păși încet în birou, în spatele lui.

— Pot să vă ajut, Excelența? Trăgându-și mâna de la biblioteca, Clayton se întoarse spre valet.

— O să sun dacă am

nevoie de tine! zise el scurt, încercând să-şi ascundă iritarea. Servitorii ar fi zis că fusese emoţionat ca un puştan în noaptea nunţii, daca i-ar fi repezit nervos. Asta e tot, Armstrong. Noapte bună, adaugă el, apoi îl însoţi personal pe

valetul surprins către ușa apartamentului, îl împinse în hol și încuie ușa în urma lui.

Clayton se întoarse în birou, își dădu jos jacheta și cravata și-și desfăcu primii doi nasturi de la cămașă. Scoase dopul decantorului de pe birou

și-și turnă un pahar generos cu coniac, apoi luă o carte de pe raft, se așeză, sorbi din coniac și citi de patru ori același paragraf până ce renunță, în cele din urmă, și închise zgomotos cartea.

Era sincer nervos pe el însuși și puțin

surprins să se simtă atât de iritat de ceea ce era, până la urmă, doar încă o noapte de celibat. După opt săptămâni de celibat, de ce ar fi contat atât de mult o singura noapte? Conta. Își dădu el seama cu mâhnire, fiindcă nu reușea să scape de convingerea că

noaptea nunții însemna, în mod automat și irevocabil, a face dragoste, fiindcă așa trebuia să fie. Gândindu-se că, în întreaga lui viața, nu acordase niciodată prea multă atenție felului în care lucrurile „trebuiau să fie”. Clayton nu vedea

de ce ar fi trebuit să o facă în acea noapte. Poate doar dacă trupul ameţitor al soţiei lui (îi plăcea cum sună – soţia lui) era acum al lui, potrivit dreptului marital. Şi mai şi era acolo, torturând corpul lui flămând.

Îi dădu lui Whitney

de două ori mai mult timp decât ar fi avut nevoie, așa că în cele din urmă se întoarse în dormitorul lui. Ea nu era acolo. Ușa de legătură era întredeschisă, așa că trecu prin sălița de îmbrăcat și intră în dormitorul ei. Nu era nici acolo. Inima începu

să-i bată accelerat, deși își spunea că n-ar fi putut și nici n-ar fi vrut să fugă, efectiv, de el. Cu siguranță, avea mai multă încredere în cuvântul lui!

Cu pași grăbiți, Clayton o luă înapoi și se opri ușurat în pragul ușii dormitorului.

Whitney era în capătul celălalt, stând lângă podium, privind fix patul uriaș cu patru tăblii. În lumina lumânărilor, vedea în expresia ei amintirile și frica. Intră în cameră, iar umbra i se lungi pe perete.

Whitney își ridică

privirea spre el, iar Clayton o văzu încercând să-și ascundă repede frica în spatele unui zâmbet încântător.

— Cine ești tu, de fapt? întrebă ea cu același ton conspirativ pe care-l folosise și la balul mascat al familiei Armand, cu atâta timp

în urmă.

— Un duce, răspunse el, zâmbind, amintindu-și cum se ciondăniseră în acea seară. Și soțul tău. Tu cine ești?

— O ducesă! exclamă ea cu un amestec de bucurie și neîncredere.

— Și soția mea?

Dădu ușor din cap,

zâmbetul cuprinzându-i încântător toată fața. În mintea lui, Clayton văzu zeița provocatoare ce-ar fi fost ea în acea noapte, cu flori galbene și purpurii împletite prin păr. În același timp, o privi stând acolo, lângă patul lui, și brusc nu mai conta că nu putea

face dragoste cu ea în acea noapte. Tot ce conta era ca devenise, în sfârșit, a lui! Reușise. Ea chiar era de acum soția lui! Se simți exaltat și triumfător.

— Soția mea obedientă? o tachina el, accentuând cuvântul obedientă.

Whitney dădu din nou din cap şi el aproape că-i văzu ochii râzând.

— Atunci vino încoace, soţia mea obedienta, îi porunci el răguşit.

O urmă de îngrijorare se întrezări pe trăsăturile ei vivace, însă

se întoarse cu fața spre el și începu să se apropie natural, ca într-o curgere continuă. Atunci își dădu Clayton seama cu ce era îmbrăcată și aproape gemu cu voce tare. Halatul ei era făcut în întregime din dantelă albă, fină, dezvăluind

câte puţin din pielea ei goală, de-a lungul braţelor, ba chiar al picioarelor lungi; iar pe deasupra corsetului îi zări pielea catifelată a sânilor prin decolteu, şi se simţi cuprins de chinurile dorinţei şi regretului.

Se opri la câţiva paşi

de el, privindu-l speriată și încurcată, ca și când ar fi vrut să parcurgă și restul drumului, însă nu reușea să se convingă.

— Legat de... de promisiunea ta, zise ea cu o voce ezitantă. Îți amintești?

Dacă-și amintea promisiunea!

— Mi-o amintesc, micuțo, zise Clayton încet. Se duse la ea și o prinse ușor în brațele lui, încercând să ignore senzația incredibilă a sânilor ei aproape goi strivindu-se ușor de cămașa lui subțire. Voia să o sărute, însă ea tremura atât de violent,

încât se temea să o facă, așa că pur și simplu o ținu în brațe, cu fața îngropată la pieptul lui și-i mângâie încet părul lung și bogat.

— Când eram mică, șopti ea cu voce inegală la pieptul lui, stăteam întinsă noaptea în pat și obișnuiam să-mi

imaginez că erau lucruri în dulapuri.

Apoi tăcu, iar Clayton o încuraja:

— În dulapurile mele erau soldăţei de jucărie. În ale tale ce era?

— Monştri! şopti ea. Monştri uriaşi şi urâţi, cu gheare în loc de picioare şi cu ochi

enormi, bulbucați.

Inspiră firav, apoi zise:

— Și în încăperea asta sunt monștri, amintiri oribile pândind în umbră și pe la colțuri.

Clayton tresări de durere și remușcare.

— Știu că sunt. Însă nu ai de ce să te temi. În

seara asta, n-o să-ți cer nimic. Ți-am dat cuvântul meu.

Se lăsă puțin pe spate și-l privi, cu chipul atât de frumos și vulnerabil încât Clayton se întreba pentru a mia oară cum a putut să o trateze atât de brutal în acea noapte. Încercă să spună ceva și

nu reuși. În schimb își odihni obrazul pe pieptul lui, încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui.

După o clipă reluă:

— Stăteam întinsă în pat, noaptea, speriată de ce era în dulap. Și apoi, când nu mai puteam îndura, alergam în

partea cealaltă a camerei, deschideam hotărâtă ușa și priveam înăuntru.

Clayton zâmbi în sinea lui. Așa era firea ei. La un moment dat, era normal să se sature să tremure ca o lașă sub pătură și să se ridice să înfrunte întunericul – cu

sau fără monștri. Când grăi din nou, vocea îi era atât de joasă încât el făcu eforturi să o audă.

— Dulapul era întotdeauna gol. Nu erau monștri... Nu era nimic de care să mă tem.

Inspira sacadat.

— Clayton, nu vreau

să petrec noaptea nunții noastre stând singură în patul tău, speriată de ce se ascunde în umbră.

Mâna lui Clayton încremeni în aer, apoi se forță să continue să o mângâie, dându-i timp să se răzgândească.

— Ești sigură? o întrebă el încet.

Whitney dădu din cap și șopti:

— Da

Aplecându-se, o ridică în brațele lui și o purtă spre patul mare, cu patru tăblii, în care îi arătase cât de degradant putea fi actul, promițându-și la fiecare pas că, de data asta, va fi

atât de desăvârsit pentru ea, încât îi va alunga pe veci din amintire cealaltă dată. Lăsa mâna să-i alunece de sub genunchi, iar senzaţia picioarelor ei alunecând pe lângă coapsele lui îi făcu mâinile să tremure, în timp ce-i dezlega fundele din dreptul

sânilor și-i desfăcu, tandru, halatul de dantelă.

Umerii ca de fildeș și sânii voluptoși cu muguri rozalii străluceau în lumina focului din partea cealaltă a încăperii.

— Dumnezeule, cât ești de frumoasă, șopti

el și-i simți trupul înfiorându-se când mâinile lui alunecară pe ale ei, lăsând halatul fin de dantelă sa cadă pe podea. Îi prinse buzele înrourate într-un sărut prelung și dulce, apoi dădu la o parte cuvertura de satin și o ridică ușor, așezând-o

pe așternuturile răcoroase.

Ea închise ochii și întoarse capul, iar Clayton observă fiorii ce-i cuprinseră picioarele lungi și zvelte și formele arcuite, făcând să-i apară broboane pe pielea ca de fildeș. Atent la evidenta

ei jenă, stinse lumânările ce ardeau pe noptiera. Temându-se să o lase singură cu amintirile pe care era gata sa le înfrunte, se dezbrăcă acolo, lângă pat, apoi se întinse lângă ea şi o trase grijuliu în braţele lui. Whitney împietri. El îşi trecu uşor mâna de-a

lungul spatelui ei, iar ea deveni și mai încordată. Clayton se opri din mângâieri și se lăsă cu spatele pe perne, cu capul ei pe pieptul lui.

În următoarele momente, respirația ei deveni din înceată aproape inexistentă, sacadată și stinsă, iar el

nici măcar nu o atingea, Iisuse, cât de tare se ura pentru ce-i făcuse în acea noapte! Era atât de tensionată, cu fiecare fibră a corpului ei atât de încordată, încât dacă nu reușea să o facă să se relaxeze ar fi rănit-o indiferent cât de blând ar fi fost.

Pentru ca ea să nu fie prea conștientă de goliciunea lor, Clayton se întinse și trase cearșaful peste ei.

— Aș vrea să vorbim puțin înainte, îi explică el. Ea fu cuprinsă de ușurare, iar el chicoti, căci arăta de parcă ar fi primit un ultim răgaz

înainte de ghilotină.

— Daca poţi, aş vrea să încerci sa alungi din mintea ta ce s-a întâmplat înainte. De asemenea, aş vrea să ui ţi orice ai fi auzit despre ce se întâmpla între un soţ şi o soţie în pat şi pur şi simplu să mă asculţi pe mine.

— Da. Șopti ea.

— Expresii de genul „ea i se supune” sau „el o ia” nu ar fi trebuit niciodată asociate cu a face dragoste, deși știu că tu probabil așa vezi lucrurile. Prima expresie implică o datorie. Cea de-a doua arată un act egoist și implică

utilizarea forței. Eu n-o să te „iau”, iar tu n-o să mi te „supui”. Și nici n-o să simți vreo durere. Și zâmbind tandru la vederea chipului ei tulburat, zise: îți promit că nu ești defectă. Ești concepută perfect și desavârșit.

Își trecu degetul pe

obrazul ei frumos.

— Ceea ce se va petrece între noi va fi o împărtășire, născută din dorința mea de-a fi cât mai aproape de tine, de a fi parte din tine. Micuțo, când sunt în tine nu iau, ci dau. Îți dau ție corpul meu, așa cum ți-am dăruit deja

dragostea mea, iar azi ți-am dat inelul meu. Când sunt în tine, voi planta acolo sămânța vieții mele și o voi lăsa acolo, ca tu să o păstrezi și să o ocrotești în tine, ca simbol al iubirii și nevoii mele de tine, asemenea inelului tău de logodnă.

În licărirea portocalie a șemineului din partea cealaltă a încăperii, Clayton o văzu ezitând, apoi își ridica aproape imperceptibil chipul, oferindu-și buzele să fie sărutate. Foarte încet și blând, Clayton se aplecă și începu să-și sărute soția. O sărută prelung

și languros, cu inima copleșită de tandrețe, iar ea, după câteva momente de pasivitate tensionată. Își trecu degetele zvelte pe obrazul lui și începu să-l sărute la rându-i cu toată dragostea timidă și înfiorată pe care Clayton știa că o simțea.

Buzele moi se desfăcură la cea mai mică atingere a limbii lui, iar brațele se încolăciră în jurul gâtului lui pe când îi trăgea limba tot mai adânc în gura ei, apoi i-o dădu pe a ei. O tachina, o ațâța, i se dăruia ei, pătrunzând-o adânc cu

limba, apoi retrăgându-se încet și pătrunzând-o iar și iar, până când Whitney se agață de el, mișcându-și pasional gura peste a lui, capitulând total dorinței sărutului erotic.

Îi mângâie părul și-și coborî mâna pe gâtul ei, spre sânii ei,

încercuindu-i cu degetul mare sfârcurile până se ridicară mândre. Whitney tremura de încântare și începu să se muleze pe formele lui întărite, apoi tresări ca arsă. Clayton știu pe loc ce-o speriase și deși ea se împotrivi, își mișcă mâna și-i prinse

șoldurile, lipindu-le de ale lui.

— Nu, îi zise el cu blândețe când ea încerca să-și tragă corpul departe de bărbăția lui întărită. Nimic nu-ți va face vreun rău.

Își ridică genele lungi și-l privi neîncrezătoare și acuzatoare, aproape

făcându-l să zâmbească.

— Pune-ți mâna pe pieptul meu, îi zise el încet. Doar pe pieptul meu, o asigura el când îi ridică mâna spre a-l asculta, apoi ezită. În clipa în care își mișca degetele pe pielea lui caldă, mușchii lui tresăriră instinctiv.

— Vezi cum răspunde corpul meu la atingerea ta? îi zise el tăcut. Partea din mine de care tu te temi răspunde la apropierea ta, vine spre tine.

O strânse mai aproape de coapsele și șoldurile lui, însă ea rămase țeapănă și

tensionată.

— Încă te mai temi că te voi răni, după ce ți-am promis că n-o voi face?

Whitney înghiți convulsiv și scutură din cap, în pernă. Dacă Clayton îi spunea că n-o să o doară, atunci ea îl va crede. Își mișcă ușor

degetele peste părul moale și negru de pe pieptul lui și simți o ușoară accelerare a bătăilor inimii și zvâcniri intense ale mușchilor puternici ai pieptului lui când își lăsă mâna să-i alunece puțin mai jos.

Clayton simți o

flacără alergându-i necontrolabil prin vene.

— O, iubito... zise el pe jumătate râzând, pe jumătate gemând, te rog să te simți mândră de ce-mi poți provoca. Mă simt umil știind că-mi poți face trupul să vibreze la cea mai mică atingere a ta, chiar de eu

m-aș opune. Mă simt și mai umil să-ți spun asta. Însă o să ți-o spun oricum, fiindcă de te vei mândri cu puterea pe care o ai asupra mea, atunci și eu voi avea motiv de bucurie. Însă, dacă te sperie sau te face să te simți rușinată, atunci dragostea noastră

va fi una timidă și rușinoasă.

Whitney inspiră adânc și sacadat, prinzându-l cu brațele de gât și lipindu-se cu întreaga ei ființă de formele lui puternice și întărite, sărutându-l. Îi sărută fruntea și ochii și gura. Își trecu limba

peste buzele lui, simțindu-le moliciunea caldă, iar Clayton gemu. Deschizând pasional gura și cuprinzând-o pe a ei. Iar când o rostogoli pe spate și trecu deasupra ei, sărutând-o și mângâind-o cu mâinile lui gentile și pricepute, Whitney nu

știu dacă ceea ce simțea era mândrie, însă orice ar fi fost era ameţitor, frenetic și minunat.

— Te vreau, îi șopti el printre buzele desfăcute. Te vreau atât de tare încât dorința mă doare... își desprinse gura de a ei și mâna-i tremura când o ridica să-i mângâie

obrazul. Nu te voi răni niciodată, micuțo, îi promise el, cu vocea răgușită de tandrețe și dragoste. Se înfioră la răspunsul lui Whitney:

— Știu că n-o s-o faci, îi șopti ea. Însă oricum n-ar conta nici dacă m-ai răni în fiecare noapte, atâta timp îmi

vei spune mereu astfel de lucruri, cât voi ști că vrei să fii parte din mine.

Clayton nu se mai putu abține. Îi acoperi gura cu a sa și o devoră cu violență tandră. Îi framânta sânii și îi atâța sfârcurile cu degetele lui, iar ea gemu încet

când gura lui o luă pe urmele mâinilor lui.

Fiecare tresărire a trupului ei viu, răsucindu-se sub asaltul său blând, fiecare sunet pe care-l scotea îi punea sângele în mișcare asemenea unui afrodiziac. Nu-i venea să creadă câtă pasiune

ascundea în ea, nici violența cu care trupul lui o dorea. Întreaga lui ființa tânjea după ea.

Mâinile ei se jucau prin părul lui, mângâindu-i umerii, înfigându-și unghiile în carnea lui. Însă când el își coborî mâna spre triunghiul moale dintre

picioarele ei, Whitney tresări de frică la atingerea lui intima și-și strânse coapsele laolaltă.

— Nu, iubito, murmură el excitat, prinzându-i gura într-un sărut apăsat, devorator, desfăcându-i încet și hotărât coapsele, cu degetele jucându-se și

tachinând-o, explorând-o și chinuind-o cu încântare, până când fu moale și umedă și mai mult decât pregătită să-l primească.

Însă când el se mișcă deasupra ei, Whitney fu smulsă din vârtejul senzual ce o purta spre dulcea uitare. Teama nu

se lăsă alungată și simți cum Clayton îi desfăcu picioarele, își simți șoldurile ridicându-se, să-l primească și-și înghiți un strigăt de panică simțindu-l tare, intrând în contact intim cu ea. În ciuda promisiunii lui, corpul ei se pregăti automat să

simtă durerea... însă simți doar căldura lui mândră pătrunzând-o ușor. Instinctiv, se relaxă și se deschise pentru el, apoi gemu de plăcere desăvârșită când el se împinse liber în moliciunea ei primitoare.

Își încolăci brațele în

jurul lui, pradă poftei incoerente de a-l simți așa în ea pe veci și de a-l trage tot mai adânc. Credea că așa se va sfârși și că avea să plângă de dorință să mai continue. Apoi Clayton începu să se miște înăuntrul ei, iar Whitney încetă să mai gândească. Simți ceva

mărunt desfăcându-se în coşul pieptului ei, apoi crescând tot mai mare, căpătând tot mai multă forţă, până când începu să alerge cu furie prin toata fiinţa ei, prin fiecare nerv. Răsucindu-şi capul printre perne, începu să se arcuiască, venind în întâmpinarea

fiecăreia dintre mișcările lui pătrunzătoare, adânci.

— Te rog... îl imploră ea șoptit, însă nu știa ce anume îi cerea.

Clayton știa. Și își dorea asta atât de mult pentru ea, încât propria lui dorința arzătoare era secundară.

— Curând, iubito, îi promise el și începu să accelereze, constant, ritmul cu care se împingea adânc în ea.

Vulcanul ce amenința să erupă înăuntrul lui Whitney explodă cu o forță ce făcu un țipăt ușor să-i țâșnească din gât. Clayton îi captă, pe

loc, țipătul cu gura lui. Când tremurul ei se potoli îi prinse buzele dulci într-un sărut prelung și cu un ultim avânt o pătrunse adânc, lăsându-și căldura să curgă în pântecul ei.

Temându-se că greutatea lui ar fi putut-o strivi, Clayton o luă în

braţe şi se rostogoli pe o parte, luând-o cu el. Zăcând acolo, cu Whitney în braţele lui, încă înăuntrul ei, simţi o mulţumire fericită, o pace languroasă cum nu mai simţise vreodată.

Aproape că se aştepta ca Whitney să-i adoarmă în braţe, însă

după câteva minute își lăsă capul pe spate și ridică spre el ochii verzi, strălucitori. Clayton îi dădu la o parte un cârlionț de păr de pe obraz.

— Ești fericită, dragostea mea?

Ea îi zâmbi. Zâmbetul natural și fericit al unei

femei care iubește și care știe că este iubită.

— Da, șopti ea.

O sărută pe frunte, iar ea se cuibări mai aproape, în timp ce el îi mângâia agale conturul minunat al spatelui și-al șoldului, așteptând ca să adoarmă. În schimb, ea rămase tăcută, desenând

mici cercuri pe pieptul lui, însă nu părea nici ea mai dornică decât el să doarmă.

— La ce te gândești? o întrebă el în cele din urmă. Whitney își ridică privirea într-a lui, apoi își îngropa fața în pieptul lui.

— La nimic,

murmură ea neconvingătoare.

Ridicându-i bărbia, Clayton o obligă să-l privească.

Habar nu avea ce gândea, însă după ce înlăturase și ultima barieră dintre ei nu voia să mai apară vreodată vreuna.

— Ce e? insista el cu o fermitate gentilă.

Ea își mușcă buza cu o combinație de timiditate și râs și recunoscu:

— Mă gândeam că, dacă ar fi fost așa data trecută, în loc să fi fugit de aici aș fi rămas și ți-aș fi pretins să faci ceea

ce se cădea și să te însori pe dată cu mine!

Era atât de frumoasă, încât Clayton nu știu ce să facă mai întâi, să râdă sau să o sărute. Așa că le făcu pe amândouă. Era un sentiment divin să o țină în brațe, să-i poată vorbi în întuneric și să-i simtă brațele goale în

jurul lui. Clayton avea mai degrabă chef să sărbătorească, decât să doarmă. Un pic mai târziu, când o privi iar și văzu că nici ea nu dormea, ci privea focul, îi zise:

— Vrei să dormi?

— Nu cred c-aș putea. Sunt cât se poate

de trează.

— Foarte bine, şi eu la fel, zâmbi el. Vrei să aprinzi toate cele trei lumânări de pe măsuţa de lângă tine?

— Cea mai măruntă dorinţă e ordin pentru mine, îi zise soţia lui „obedientă”, ridicându-se într-un cot şi

sărutându-l apăsat pe gură, însă înainte să se întoarcă și să aprindă lumânările trase cu grijă cearșaful peste ea.

Clayton nu se putu abține să nu râdă văzând-o cum strângea cu modestie cearșaful peste sânii ei voluptoși, pe care el abia ce-i

frământase și-i sărutase. Ridică pernele, să poată sta rezemați de ele, apoi se relaxă pe spate și se lăsă purtat de plăcerea de-a o privi. După ce aprinse lumânările, se întoarse și-l văzu privind-o și își trecu mâna prin buclele ciufulite, își scutură

masa de păr bogat care-i căzu în valuri pe spate.

— Doamnă, o liniști Clayton cu un rânjet strengăresc, ești frumoasă en deshabille, dacă în acel cearșaf pe care încerci să-l pui pe tine înseamnă că ești pe jumătate îmbrăcată și la modă.

— Nu cred că așa se numește, zise Whitney gânditoare. În Franța și chiar și aici există o adevărată pasiune printre doamne să primească domnii en dishabille, însă sunt convinsă că poartă ceva mai mult de atât.

Apoi Whitney își

dădu seama că fără îndoială Clayton știa mult mai multe despre acea „pasiune” decât știa ea, iar gândul o cam mâhni.

Toata lumea știa că Clayton mai avusese amante, iar bărbaţii căsătoriţi adesea ţineau şi amante, cu discreţie.

Se simți distrusă gândindu-se ca ar putea face și cu o altă femeie lucrurile pe care tocmai le făcuse cu ea. Whitney zise ezitantă:

— Clayton, cred că mi-ar fi foarte greu să mă prefac că nu observ... ba nu, să accept cu pasivitate... să accept...

— Ce să accepți? îi șopti Clayton. Sărutându-i tâmpla cu buzele.

— O amantă! exclamă Whitney.

Clayton își ridica imediat capul. O privi fix pentru un moment, apoi o strânse în brațe și izbucni în râs. Însă

fiindcă știa că ea era sincer preocupată, luă o față mai solemnă, așa cum se cădea renunțării pe viață la care avea să se angajeze. Apoi, privind în ochii ei minunați, zise cu toată sinceritatea:

— Eu nu voi avea o amantă.

— Îți mulțumesc, șopti Whitney. Mă tem că aș fi foarte vehementă în această privință.

— Sunt convins, zise el, străduindu-se să rămână serios.

Câteva minute mai târziu, Clayton își aminti de cutiuța de catifea ascunsă în

noptiera de lângă pat. Îndepărtându-și brațul de sub umerii ei, îi explică:

— Am un dar pentru tine.

Whitney își aminti că și ea avea un dar pentru el și coborî din pat, unduindu-și formele cu o grație desăvârșită.

— Am rugat-o pe Clarissa să lase darul tău în camera mea, îi explica ea pe când se îndepărta de pat. Clayton devora din priviri perfecţiunea corpului ei gol, iar când ea îl observă, se îndreptă grăbită spre halatul de dantelă.

El îi dărui un colier

cu smaralde pătrate, fiecare piatră fiind înconjurată de un șir de diamante strălucitoare și o brățara și cercei la fel.

— Demne de o ducesa, îi șopti el, sărutând-o. Whitney râse când el îi înmâna darul.

— Demn de un duce,

zise ea așezându-se lângă el cu picioarele adunate sub ea, urmărindu-l deschizându-și cadoul. Clayton desfăcu capacul, apoi își lăsă capul pe spate și izbucni în râs la vederea monoclului superb lucrat în aur masiv. Cu exact același

ton pe care-l folosise la balul mascat de la reședința Armand, ea zise:

— Monoclul e un simbol indispensabil al regalității, apoi întinse mâna în spate și mai scoase un dar, într-o cutiuță de catifea. Când i-o înmână, râsul îi

dispăru de pe chip și întreaga expresie i se schimba.

Clayton o privi îndelung înainte să deschidă cutia, întrebându-se de ce părea dintr-odată aproape timidă. Încurcat, deschise capacul și dădu cu ochii

de un rubin uimitor încastrat într-un inel greu din aur. Scoase inelul din suportul de catifea neagră și-l văzu strălucind în lumina slabă. Ținându-l mai aproape de lumânări ca să-l admire, se pregătea să o întrebe, sentimental, dacă voia să

i-l pună ea pe deget, așa cum el îi pusese pe deget verigheta, însă dădu cu ochii de o mică înscripție în interiorul inelului. Erau gravate doua cuvinte, al doilea fiind subliniat. „Lordul meu”.

El mârâi și o trase puternic la pieptul lui.

— Doamne, cât de mult te iubesc! şopti el răguşit, prinzându-i buzele într-ale lui.

Când sărutul se sfârşi, Whitney rămase în braţele lui, mângâindu-i încet părul de pe tâmple cu degetele ei lungi, între atingerea mâinii ei şi senzaţia sânilor pe

pieptul său gol, ea stând pe jumătate urcată peste el, Clayton își dadu seama că trupul i se trezea la viață cu o intensitate alarmantă. Simțurile lui se trezeau în fața fiecărei părticele din silueta ei languroasă, lipită de el, însă nu voia să riște să o sperie cu

prea multă dragoste din prima lor noapte împreună. Whitney se ridică pe antebraţe, aşezându-le pe pieptul lui şi lăsându-l să-i vadă nestăvilit sânii mari, care-i făcură venele sa-i pulseze de dorinţă.

— Sunt prea grea? îl întrebă ea încet.

— Nu, însă cred c-ar trebui sa dormi puțin, iubita mea, sugeră el cu o urma de regret.

— Dar nu mi-e somn deloc, spuse soția lui.

Arăta asemenea unei zeițe inocente întinsă alături de el, cu părul ei moale revărsându-i-se peste umeri.

— Ești sigură că nu vrei să dormi? o întreba Clayton absent, atingându-i ușor obrazul neted cu încheieturile degetelor, minunându-se de frumusețea ei vie. Atunci ce vrei să faci?

Drept răspuns, Whitney îl privi și roși, apoi își ascunse repede

fața încinsă în scobitura umărului lui.

Un chicotit răsună din pieptul lui, și el o trase deasupra corpului lui excitat.

— Cred c-am putea face asta, zise el râzând.

CAPITOLUL 34

O săptămână mai târziu plecară în Franța în voiaj de nuntă. Stătură o lună. Când se întoarseră la Londra, împotriva așteptărilor tuturor, cei doi nu se

stabiliră în frumosul conac al ducelui de pe strada Upper Brook. Preferară, în schimb, izolarea și liniștea de la Claymore. Totuși, ei participau în mod regulat la evenimente sociale în oraș, uneori întorcându-se la Claymore abia în zori.

Într-o societate în care nu era considerat la modă ca soţul şi soţia să stea prea mult timp unul în compania celuilalt când ieşeau împreună, Ducele şi Ducesa de Claymore îşi creau propria modă. Ducele şi ducesa erau foarte rar departe unul

de altul și era greu să nu observi cât de plăcută făceau să pară convieţuirea lor unul lângă celălalt. Erau un cuplu atrăgător, desigur, ducele impresionant de înalt și masculin elegant, zâmbind leneș și aprobator către tânăra și frumoasa sa soţie care

părea capabilă să-l facă să râdă cu o bucurie cum nimeni nu mai observase până atunci. Însă nu era doar ceea ce se putea vedea, ci și un sentiment pe care lumea îl avea privindu-i. Parcă ei doi erau uniți de ceva mai mult decât afecțiune sau chiar

căsătorie. Era, după cum remarca toată lumea, oftând surprinsă și uneori invidioasă, o căsătorie foarte neobișnuită potrivit standardelor moderne. Unii membri ai înaltei societăți chiar uitau să mai fie sofisticați și mergeau atât de departe

încât comentau cu voce tare că era foarte evident că ducele și ducesa erau îndrăgostiți unul de altul.

Clayton nu avea nici cea mai mică îndoială în privința termenului corect pentru ceea ce simțea el. O iubea pe Whitney cu o pasiune și

un devotament ce prinseseră rădăcini adânci în sufletul lui. Nu reușea să o privească, să o asculte sau să o atingă suficient cât să își satisfacă pofta de ea. Noaptea simțea acea nevoie fierbinte crescând în sinea lui și părea să crească în

intensitate. În loc să se diminueze de fiecare dată când exploda înăuntrul ei și ea se lipea de el de parcă nici ea nu rezista prea mult timp departe de el. În pat era o amantă pasională și irezistibilă, dornică să-l mulțumească. Clayton o învăță în primele

săptămâni de căsnicie că între ei nu era loc de jenă sau timiditate, iar Whitney reacţiona abandonându-se mângâierilor lui: El îi permitea să nu-i ascundă nimic şi după câteva tentative firave de a-şi ascunde reacţiile pasionale la felul în care

el făcea dragoste cu ea, capitulă de bunăvoie valurilor sălbatice și învolburate pe care el le stârnea în ea, până când țipa de plăcere. Apoi o ținea strâns în brațe, desenându-i conturul formelor și șoptindu-i până ce amândoi adormeau fericiți,

împăcați și împliniți.

Zilele lui Whitney treceau pline de mulțumire. Oricând avea ocazia, se cuibărea ziua într-un colț al biroului spațios al lui Clayton și revizuia cheltuielile gospodăriei, planifica meniuri sau pur și simplu citea,

aruncându-i pe furiș priviri admirative pe când el stătea rezemat în scaunul lui și parcurgea corespondența și rapoartele de afaceri. Ocazional, Clayton ridica privirea, parcă vrând să se asigure că ea era acolo si-i zâmbea sau îi făcea scurt cu ochiul,

înainte să se întoarcă la afaceri. La început, Whitney n-ar fi visat că avea să-i placă să o știe acolo. Era lumea lui privată în care vorbea despre sume impresionante de bani cu agenții lui de afaceri și risca în investiții despre care avea sa afle

curând că erau foarte bine gândite și prudente. Îi plăcea munca pe care o făcea, deși nu era obligat să o facă. Îi spusese asta într-o seară. Iar Stephen îi spusese odată că în ultimii cinci ani Clayton aproape că dublase vasta avere Westmoreland. Ba

chiar se ocupa și de unele investiții ale lui Stephen și, surpriza cea mai mare dintre toate, se ocupa acum și de investițiile tatălui ei.

Îi plăcea să-l asculte în întâlnirile cu avocații și cunoștințele lui de afaceri. Adora urma de autoritate din vocea lui

când le vorbea. Era atât de rapid, sigur pe el și hotărât. Era și devastator de atrăgător, își spunea ea cu mândrie de fiecare dată când îl privea. Se simțea prețuită și protejată când el îi era în preajmă. Era în siguranță și iubită.

Când mergea în oraș la cumpărături sau la o piesă cu Emily, îi lipseau vocea lui, privirile lui calde și zâmbetul lui antrenant.

Nopțile ei erau o sărbătoare a dragostei lor. Uneori zăbovea deasupra ei la fel de tandru cum o făcuse în

noaptea nunții. Alteori o tachina, chinuind-o intenționat, făcând-o să-i spună exact ce-și dorea. Apoi erau și dăți când o lua cu nesaț, aproape dur. Iar Whitney nu reușea niciodată să se hotărască exact cum îi plăcea mai mult.

La început fu puțin speriată de pasiunea furtunoasă, tumultuoasă pe care ea o putea trezi în el cu un simplu sărut, cu o atingere, cu o mângâiere intimă. Însă nu dură mult deloc până să ajungă să-i savureze din plin masculinitatea îndrăzneață și virilă. Era

a lui – trup, inimă și suflet. Era împăcată cu lumea ei.

Era și însărcinată cinci luni mai târziu.

În timp ce Clayton dormea ţinând-o în braţe, Whitney sta trează simţindu-se în acelaşi timp încântată şi uşor preocupată. Ciclul

lunar îi întârziase trei săptămâni. Însă amânase, din mai multe motive, să-i spună lui Clayton. Therese Duville i se confesase lui Whitney la nuntă, spunându-i că avea să se bucure de o pauză de la atenţiile amoroase ale soţului ei, graţie faptului

că era însărcinată. Poate Therese aştepta asta cu bucurie, însă Whitney cu siguranţă nu. Pe de altă parte nu voia să rişte să-i facă rău copilului, dacă asta s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi continuat să facă dragoste. Pentru a face totul şi mai

complicat, Clayton nu-și exprimase niciodată dorința de-a avea copii, deși Whitney avea impresia că toți bărbații își doreau copii – mai ales bărbații care aveau titluri pe care să le transmită moștenitorilor. Când ciclul nu-i veni nici în

următoarea lună și începu să-i fie greață, când și când și simțea nevoia să doarmă după amiaza, atunci fu convinsă, însă tot nu spuse nimic.

Într-una din zile, la scurt timp după aceea, pe când Whitney urcă să se schimbe pentru

galopul lor obișnuit prin împrejurimile moșiei, Clayton o opri pe trepte.

— Khan cam are probleme cu piciorul drept, zise el cu o oarecare gravitate îmbinată cu o tandrețe profundă. Ce-ar fi să mergem mai bine la o plimbare, micuțo?

Whitney nu observase nimic în neregulă cu piciorul lui Khan şi în grajduri erau zeci de alţi cai splendizi, însă nu-i puse la îndoială decizia. Ba era chiar puţin uşurată, fiindcă întotdeauna călăreau atât de repede şi în forţă, încât nici nu

voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi căzut și nici nu știa cum să-i sugereze lui Clayton să o lase mai încet, fără să-i spună de ce.

În acea seara, felul în care Clayton făcu dragoste cu ea luă o întorsătură nouă și se

repetă constant de atunci în acolo. O excita până o înnebunea și o făcea să-l dorească frenetic, apoi o pătrundea cu o gentilețe uluitoare, aproape de neîndurat, penetrând-o adânc, însă încet și retragându-se lent, zăbovind în ea.

Prelungea momentul inevitabil de fericita eliberare, insuportabil și foarte plăcut. În același timp o făcu pe Whitney să aibă convingerea că o astfel de penetrare gentilă a corpului ei nu avea cum să-i facă rău copilului lor.

Săptămâna următoare

își spuse hotărâtă că se comporta ridicol. În primul rând, ardea de nerăbdarea să-i dea vestea. În al doilea rând, dacă mai întârzia mult, modificările corpului ei aveau să-i dea de veste că va fi tată. Drept urmare, Whitney se duse la Londra și

cumpăra de la un anume magazin șase articole de îmbrăcăminte pentru bebeluși. Imediat ce se întoarse începu să lucreze de zor la o broderie, în intimitatea încăperii ei.

Le chema pe Mary și Clarissa să-și dea cu părerea despre felul în

care mânuia acul și zise oftând, arătându-le ce lucrase:

— Nu-i așa că e uimitor că reușesc să stăpânesc greaca și asta nu? Mary și Clarissa, ambele sigure pe poziția lor în gospodărie, aruncară o singură privire broderiei, apoi se

uitară una la alta și se prăbușiră pe pat într-un râs isteric.

A doua seară, la cina, Whitney era în sfârșit satisfăcută de litera „W” pe care o brodase cu albastru pe gulerul unei hăinuțe incredibil de mici.

— Va trebui să mă

descurc cu asta, îi zise ea Clarissei, oftând.

— Când o să-i spui Excelenței Sale că a mea copilă o să aibă un copil? o întrebă Clarissa cu ochii scânteind de lacrimi iubitoare.

— Nu e tocmai cum intenționez să-i spun, chicoti Whitney,

mângâind obrazul ridat al Clarissei. De fapt, nici n-o să-i spun nimic. O să las asta să vorbească de la sine, zise ea, arătând spre hăinuța de bebeluș. Cred că în seara asta, după cină, va fi momentul perfect, și cu un zâmbet vesel și conspirativ, Whitney

ascunse hăinuța într-un sertar în biroul ei și coborî la cină.

Așteptă până când Clayton își termina cafeaua de după masă și stăteau în salonul alb-auriu. Prefăcându-se absorbită de cărtea pe care-o citea, Whitney ofta.

— Nu știu de ce m-am simțit așa obosită în ultima vreme...

Nu-și ridică privirea, așa ca nu văzu mândria gentilă și râsul ce licăreau în privirea lui Clayton.

— Chiar nu știi, draga mea? o întrebă el precaut. Credea că știa

că era însărcinată, însă nu era convins, și dacă se temea cumva de sarcină, atunci voia să o scutească de griji cât mai mult cu putință.

— Nu, zise Whitney amuzată. Însă voiam să-i răspund în seara asta scrisorii mătușii mele și mi-am dat seama c-am

lăsat-o în sertarul biroului meu de sus. Te superi tare dacă te rog să mi-o aduci? În ultima vreme, când urc scările parcă escaladez un munte.

Clayton se ridică, o sărută ușor pe frunte, îi mângâie afectuos părul bogat și pășește repede pe

scara șerpuită de marmură.

Intra în camera ei și zâmbi în sinea lui, privind în jur. Simți o dâră fină din parfumul lui Whitney. Pieptenele și periile ei erau pe măsuța cu oglinda. Prezența ei umplea camera aerisită, făcând-

o să pară frumoasă, proaspătă și vibrantă. Exact așa cum era ea.

Întrebându-se dacă ea știa că e însărcinată și oare de ce, dacă știa, nu-i spunea și lui, deschise sertarul biroului ei din lemn de trandafir. Luă niște hârtie albastra de deasupra pentru

Whitney, apoi scotoci prin sertar căutând scrisoarea mătușii ei. Negăsind-o, dădu la o partea ceea ce credea el că era o batistă albă și caută prin teancul de hârtii nefolosite. La fund de tot găsi, în sfârșit, o scrisoare împăturită. Nesigur dacă era cea pe

care o voia Whitney, o deschise și citi cuvintele pe care Whitney le scrisese cu multe luni în urmă în casa lui Emily, în încercarea prostească de a-l forța pe Clayton să se întoarcă la ea.

Spre teribila mea groază am aflat că sunt însărcinată. Așadar te

rog să vii să mă vezi numaidecât.

Spre teribila ei groază? își repetă Clayton în gând. Încruntându-se stupefiat. Ce mod ciudat de-a privi culminarea vie a bucuriei desăvârșite pe care o găsiseră unul în celălalt. Și ce mod

ciudat a ales să-i dea vestea. „Te rog să vii să mă vezi numaidecât”.

În următoarele trei secunde realiza trei lucruri care-l uluiră: biletul era datat cu două luni înainte să se căsătorească. De fapt, fusese scris în ziua dinaintea celei în care el

o adusese pe Vanessa aici și o găsise pe Whitney așteptându-l... Nu era trecut niciun nume care să indice cui îi era adresat biletul... Iar biletul era scris elegant chiar de mâna lui Whitney și semnat de ea. Dumnezeu să-l ajute... Evident, i-l

scrisese vreunui bărbat despre care credea că o lăsase însărcinată.

În mintea lui Clayton încolți neîncrederea și căută să nege, deși ceva în sinea lui începu să se năruie, încet. Simțea că întreaga lui ființă se frângea în mici bucățele. Evident, Whitney jucase

teatru în seara în care venise aici, la el. Preţuise atât de mult amintirea felului în care îşi călcase peste mândrie şi traversase încăperea spre el, iar acum îşi dădea seama că totul fusese o minciună, o minciună dezgustătoare şi murdară! Scena aceea

în care-i șoptise tandru „te iubesc” fusese doar un rol! Cuprins de un chin teribil, se așează în timp ce mintea lui căuta disperată răspunsuri și ajungea la concluzii devastatoare: Whitney venise la Claymore în seara aceea, după ce scrisese acel bilet,

crezând că era însărcinată. Oricui îi fusese adresat acel bilet ori își refuzase responsabilitatea, ori nu o putea accepta. Poate nenorocitul era deja căsătorit.

Whitney venise la Clayton în seara aceea să găsească un tată pentru

odrasla altui bărbat. Dumnezeule! Probabil ea și iubitul ei plănuiseră împreună venirea ei aici. Doar că în cele din urma n-a mai avut nevoie de un tată pentru copilul ei. Trebuie să fi pierdut sarcina, se gândi Clayton cuprins de o furie

teribila. Nici nu-i de mirare ca fusese atât de obosita și extenuata în săptămânile dinaintea nunții.

Și ce mascaradă nenorocită jucase în noaptea nunții lor! Probabil știa deja că nu era însărcinată, însă trebuie să fi fost atât de

îngrozită de dezastrul ce s-ar fi putut întâmpla, încât era dispusă să meargă mai departe și să se mărite oricum cu el. Poate chiar avea să fie mai convenabil pentru ea și amantul ei daca Whitney era măritată. De acum nimeni n-ar mai fi bănuit nimic dacă

ea rămânea însărcinată. Clayton își aminti apoi toate momentele din ultimele luni când merse la Londra, „la cumpărături” și „în vizită la prietene”. Simți cum îi urcă fierea în gât. Copilul pe care-l purta acum în pântece putea fi foarte bine al altuia sau

al lui.

Nenorocita! Creatură mincinoasa și înșelătoare... Nu, nu-i putea vorbi iar așa, oricât de furios ar fi. O iubise prea mult până acum un minut, ca acum să o blesteme. Însă iubise o prefăcută, o actriță de duzină, o

femeie goală pe dinăuntru. Un corp. Nimic mai mult. Și acel corp nici nu era numai al lui.

Trebuia să recunoască faptul că avea un teribil instinct de supraviețuire. Îl înfruntase în birou, cu Vanessa sub același

acoperiș, îi provocase furia și-și lipise corpul de al lui, sărutându-l de parc-ar fi făcut-o din toată inima. Fiindcă era însărcinată! Clayton voia să creadă că era al lui copilul. Ba chiar încercă să se convingă de asta, pentru o clipă. Însă el știa mai bine... în

noaptea în care o adusese aici cu forța de la Londra nu o penetrase mai mult de o clipă. Actul nu fusese niciodată consumat. Posibilitatea ca ea să fi rămas însărcinată în noaptea aceea era prea măruntă ca măcar să o aiba în vedere.

Adevărul era că viața lor fusese o șaradă. Fiecare cuvânt pe care Whitney i-l spusese, fiecare expresie de pe chipul ei, felul în care era în pat, totul era un teatru pe care-l juca în fiecare zi. Totul era un rol obscen și dezgustător!

Mâna i se încleșta pe bucata de hârtie albastra, mototolind-o. Durerea dinăuntrul lui începu să se stingă, fiind înlocuită de o furie rece și oarbă. Arunca biletul mototolit în sertarul biroului și-l trânti la loc, însă sertarul nu voia să se închidă. O hăinuță

albă cu un mic „W” brodat cu fir albastru pe guler se prinsese între sertar și birou, jumătate înăuntru, jumătate afara.

Clayton se uită la ea. Apoi o aruncă violent. Asta ar fi trebuit să găsească, își dădu el seama înfuriat. În ce fel

emoționant alesese să-i spună! Cât de tare îi plăceau dramele emoționale! Dezgustat, aruncă hăinuța pe jos și calcă pe ea, ieșind din cameră.

— Văd că ai găsit-o, șopti Whitney din pragul ușii, cu privirea înghețată pe hăinuța de

sub talpa pantofului lui.

— Când? întrebă el cu vocea ca de gheață.

— În... vreo șapte luni, cred.

Clayton se uită la ea, emanând violență prin fiecare por. Cu o cruzime intenționată accentua cu răutate fiecare vorbă:

— Nu îl vreau.

Clarissa și Mary, care se înghesuiseră în balcon, să vadă strălucirea din ochii stăpânului lor la aflarea veștii, se dădură uimite înapoi când el trecu pe lângă ele, coborând grăbit scările, mișcându-se cu o sălbăticie ce

amenința să strivească orice i-ar fi ieșit în cale. Ușa de la intrare se zgudui din țâțâni când o trânti în urma lui, iar Clarissa se întoarse încet și intră în camera lui Whitney. Îngheță de groază la ce-i văzură ochii...

Whitney stătea

îngenuncheată lângă birou, cu umerii zguduindu-se spasmodic din cauza plânsului ei înfundat. Avea capul dat pe spate, iar lacrimile șiroiau din ochii ei strâns închiși. Strângea la piept hăinuța albă cu micul „W” albastru pe care-l brodase cu atâta

dragoste.

— Gata, draga mea, nu mai plânge, îi zise Clarissa cu vocea devenindu-i doar o șoaptă sugrumată și se aplecă să o ajute să se ridice. O să-i faci rău copilului.

Whitney credea că nu se va mai putea opri

vreodată. Plânse până când o dureau capul și gâtul. Plânse până nu-i mai rămăseseră lacrimi să verse și se simțea uscată și stearpă.

„Nu îl vreau!” Cele trei cuvinte îi încorsetau inima, strângând-o și răsucind-o până simți că nu mai putea respira.

Când se revarsă lumina zorilor, Whitney se întoarse pe o parte, cu privirea pierdută în lumina gri a dimineții. Era singură în pat, petrecuse toată noaptea singură pentru prima oară de când se căsătoriseră. Clayton nu

voia copilul ei. Copilul lor. Voia să-l dezmoștenească? O, Doamne, nu! Nu putea face asta, nu va face asta... De ce ar fi făcut-o? Închizând strâns ochii, își întoarse fața în pernă. Avea să o oblige se renunțe la copil. Asta voia să facă. Avea să

aducă o moașă, să-i ia copilul imediat ce se va naște și-o să-l trimită pe o altă moșie a lui, să fie crescut acolo, departe de ei. Atât de egoista era nevoia lui de ea, atât de mistuitoare încât nu era loc și pentru copilul lor?

Acum câteva ore nu era convinsă ce simțea

față de acea sarcină, însă acum știa. Felul în care Clayton respinsese copilul i-a declanșat un aprig sentiment protector, care îi zgudui din temelii întreaga ființă. Nu îl va lăsa niciodată să trimită copilul lor departe. Niciodată!

Whitney se trezi foarte târziu. Încă o durea capul și se simțea foarte rău și amețită, însă se forță să coboare la micul dejun. Locul lui Clayton din fața ei era neatins.

— Excelența sa a spus că nu are apetit pentru micul dejun, doamnă, o

informă servitorul. Whitney se forță să mănânce ceva, de dragul copilului, apoi ieși la o plimbare lungă.

Nu știa unde era Clayton. Intrase în camera lui abia în zori.

Se plimbă prin grădina de trandafiri, vibrantă de la răsadurile

separate de trandafiri roșii, albi, roz și galbeni, apoi traversă malurile elegant tunse ale lacului uriaș pe care pluteau în voie lebede. Pașii o purtară spre pavilionul alb de pe malul celalalt, cu vedere spre lac. Intră și se așează pe pernele viu colorate împrăștiate pe

băncuțe.

Stătu acolo timp de două ore, cu gândurile amestecându-se unele într-altele, încercând să se împace cu ideea că era aceeași persoană cu cea de ieri și că viața pe care o trăia era tot a ei.

Se întoarse în casă și urcă încet scările,

găsindu-i pe valetul lui Clayton și alți trei servitori mutând hainele din camera lui. Simți că o cuprinde nebunia.

— Ce fac? o întrebă rugătoare pe Mary. Mary, spune-mi de ce mută lucrurile soțului meu.

— Excelența sa se

mută în aripa de est, îi explică Mary, forțându-se să pară vioaie și neîngrijorată. Vom muta lucrurile dumneavoastră în camera lui și camera aceasta va fi numai bună pentru copil, când va sosi vremea.

— Of, șopti Whitney, întrebându-se cum avea

să suporte să stea în acea încăpere fără Clayton. Îmi arăţi unde e noua lui cameră? Trebuie să-l întreb ceva legat de seara asta. Trebuia să ieşim... Mary o conduse spre un apartament elegant din capătul îndepărtat al aripii de est şi o lăsă

singură acolo.

Clayton trecuse azi pe acolo, însă acum plecase. Cămașa lui era aruncată pe spătarul unui scaun și pe pat era azvârlită o pereche de mănuși. Whitney intră în sălița de îmbrăcat și-și trecu degetele peste mânerele de onix ale

periilor lui și trebui să-și înfrâneze lacrimile. Deschise un dulap și se chinui singură atingându-i cămășile și jachetele. Se vedea de ce umeri laţi era nevoie să umple acele jachete. Umeri atât de laţi, își spuse ea în gând. Îi iubise întotdeauna

umerii largi. Și ochii lui.

Se îndrepta spre ușă când intră el. Păși pe lângă ea fără să scoată o vorbă, intră în săliţa de schimbat și își dădu jos jacheta.

Ea îl urma, neputând să-și mai înfrâneze lacrimile și-i spuse:

— Clayton, de ce faci

asta?

Își dădu nervos cămașa jos. Însă nu binevoi să-i răspundă.

— E din cauza copilului nostru? insistă ea cu voce șoptită.

Ochii lui o sfredeliră.

— Din cauza unui copil, o corectă el.

— Ție nu-ți plac

copiii?

— Nu-mi plac copiii altui bărbat, o informa el rece. Aruncându-și cămașa pe un scaun se întoarse, o înșfacă strâns de cot și încercă să o dea cu forța afară din cameră.

— Însă cu siguranță îți dorești să ai copiii

tăi, zise Whitney cu mâhnire pe când era aruncată, deloc ceremonios, pe hol, în văzul unui servitor ce trecea.

— Copiii mei, accentuă Clayton cu o voce amenințătoare. Se uita la ea, cu o mână pe ușă, de parc-ar fi fost

gata să i-o trântească în față.

— Ne vedem cu soții Wilson în seara asta? Le-am acceptat invitația acum câteva săptămâni.

— Eu ies. Tu n-ai decât să faci ce naiba vrei.

— Dar, îl imploră Whitney, mergi la

familia Wilson? Dacă da...

— Nu! strigă el și adaugă cu o voce teribilă. Și, dacă te mai prind vreodată în camera asta sau în aripa asta a casei, te dau personal afară. Și îți promit, Whitney, că n-o să-ți placă felul în care o

s-o fac, și-i trânti ușa în față.

Clayton rămase rigid în camera, de partea cealaltă a ușii închise, desfăcând și strângând mâna, încercând să-și controleze noul val de furie. Până în zorii acelei zile reușise să bea până uitase, în biroul lui. Însă

nu înainte de-a se gândi atent și rece la toate modurile în care se putea răzbuna pentru dragostea și încrederea pe care le irosise. Își va lua o amantă și va defila cu ea peste tot, până când Whitney avea să afle de existența ei. Societatea închidea

ochii în fața unui bărbat însurat, cu o amantă. Așa fusese mereu. Însă Whitney avea să fie distrusă. Nu putea ieși singură de prea multe ori, fără să nu dea naștere bârfelor. Și, dacă apărea în public alături de alt bărbat, avea să fie pusă la zid și

ostracizată.

Însă nici asta nu era de ajuns. Dacă avea să nască un copil căruia el îi va da numele lui. Dumnezeu îi era martor că nu avea să-l privească și să se întrebe al cui era! Avea sa trimită odrasla departe de ochii lui. Însă nu imediat. Mai

întâi avea să o lase să păstreze copilul un an sau doi, până când avea să se atașeze de el. Apoi avea să-i smulgă copilul. Copilul. Asta avea să fie arma lui supremă. Nu-i păsa dacă era rezultatul aventurii ei murdare cu amantul ei sau dacă era dovada vie a propriilor

lui dorințe.

Dincolo de zid. Whitney stătea și se uita la panoul de stejar. O durea gâtul și-i ardeau ochii, însă voia să plângă! Pe cât se străduise ea să se împace și să vorbească rațional cu el, pe atât fusese el de crud și

irațional. Încordată, străbătu holul lung spre echilibrul... Nu, care echilibru? Totul era o nebunie! Spre siguranță încăperii ei.

Mary și Clarissa lucrau amândouă în apartamentul principal, mutând hainele lui Whitney în camera de

alături și totul era dezordonat.

— Dacă nu vă supărați, zise Whitney inspirând sacadat, aș vrea să fiu singură o vreme. Puteți termina cu astea mai târziu.

Păreau amândouă atât de triste și înțelegătoare, încât

Whitney nu mai suportă. După ce plecară privi în jurul ei, încercând să asimileze ce i se întâmpla. Clayton o alunga pentru că, după ce făcuseră dragoste, ea rămăsese însărcinată.

Era pentru prima oară din seara trecută când Whitney simţi un

val de furie. De când era sarcina numai vina femeii? Și ce anume credea el c-o să se întâmple daca făceau dragoste unul cu altul? O fi fost ea naiva, însă până și ea știa că așa se făceau copiii. Jumătate din ființa ei voia să dea buzna în apartamentul

lui și sa-l informeze de asta!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai furioasă. Ridicându-și bărbia, Whitney merse spre clopoțel și o chemă pe Clarissa.

— Te rog să-mi calci rochia albastră de mătase, zise ea. Și

trăsura să mă aştepte în faţă. După cină, ies în oraş în seara asta.

Patru ore mai târziu, Whitney intră val vârtej în încăperea în care luau masa. Avea părul prins în codiţe elaborate, strânse cu o panglică cu satire şi diamante şi câteva şuviţe lăsate

libere la urechi. Dacă aveau să trăiască unul lângă altul ca doi străini, atunci puteau sa fie doi străini amabili. Însă dacă Clayton își imagina vreo clipă că, după ce-i va naște copilul, avea să-l mai primească vreodată în patul ei, să reia totul de unde

rămăseseră ieri, ei bine, înseamnă că nu o cunoştea atât de bine pe cât credea!

Doar că atunci când el se ridică automat de pe scaun când intră ea în încăpere, fu de ajuns ca Whitney să-l privească o dată şi simţi un dor şi o nevoie atât

de intense, încât simți că o ia cu leșin. Era atât de splendid, atât de insuportabil de atrăgător, încât dacă i-ar fi zâmbit măcar puțin, s-ar fi aruncat în brațele lui și l-ar fi implorat... Dar pentru ce să-l implore? Pentru iertare fiindcă-l iubea? Sau

pentru că-i purta în pântece copilul?

De câteva ori în timpul mesei, Whitney îi simţi privirea oprindu-se o clipă pe sânii ei, ce se rotunjeau deasupra decolteului cu safire al rochiei. De fiecare dată când Clayton îşi muta iar

privirea, avea sentimentul că era chiar mai furios decât înainte. Ba chiar se întreba dacă era câtuși de puțin gelos. Doar era prima oară când mergeau seara la evenimente separate. Data următoare când privirea lui căzu pe sânii ei, îl întreba nevinovată:

— Îți place rochia mea?

— Dacă vrei să-ți arăți farmecele lumii întregi, ți se potrivește de minune, zise el cinic.

— Te-ai instalat bine în noul apartament? îl întrebă ea.

Clayton își împinse la o parte farfuria, ca și

când conversaţia îi stricase pofta de mâncare şi se ridică de la masă.

— Mi se pare de preferat celui pe care-l ocupam înainte, zise el rece.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, se întoarse pe călcâie şi ieşi

din încăpere. Câteva minute mai târziu uşa de la intrare se închise în urma lui, iar Whitney auzi trăsura plecând. Se simţea dezamăgită, îi era rău şi era nefericită. Însă merse la petrecerea familiei Wilson şi stătu intenţionat până după miezul nopţii, sperând

că lui Clayton n-o să-i placă să fie plecată așa târziu fără el și data viitoare avea să o însoțească.

Era extenuată, însă se trezi brusc când trăsura trase pe aleea de la Claymore, tocmai când Clayton cobora și el din trăsura lui. Urcară

treptele împreuna și Whitney îi văzu maxilarul încleștat de furie.

— Dacă mai stai atât de târziu în oraș, într-o săptămână toată Londra va bârfi pe seama ta, zise el concis.

— Nu voi mai putea ieși în societate când

starea mea va deveni evidentă, îl informă ea, apoi dădu cu încăpățânare din cap și adăuga – și apoi, m-am distrat de minune! Nu era convinsă, însă crezu că-l aude înjurând printre dinți.

A doua zi dimineață, coborî la grajduri și nu i

se permise să încalece. Se simți rănită, confuză și enervată. Se simți și jignită, și îngrijitorii trebuiră să-i spună că așa poruncise Excelența Sa. Whitney era prea supărată să se mai gândească la ceea ce făcea. Fără să scoată o vorbă și luând postura

unei adevărate tinere ducese, se întoarse pe călcâie și porni spre casă, trecu de ușa de la intrare și se opri direct în capătul holului, la biroul lui Clayton și intră fără măcar sa mai bată la ușă.

Era într-o întâlnire cu un mare grup de

bărbaţi, aşezaţi în semicerc în jurul biroului său. Toţi săriră în picioare, cu excepţia lui Clayton, care se ridică vizibil reticent.

Zâmbind angelic către bărbaţii surprinşi, Whitney zise:

— Vă rog să mă iertaţi, domnilor, nu

știam că soțul meu are vizitatori, apoi i se adresă lui Clayton, care stătea rigid în spatele biroului. S-a produs o neînțelegere la grajduri, se pare că nimeni de acolo nu știe că Khan este al meu. Le spun eu sau preferi să le explici tu?

— Nu, zise soțul ei cu o voce teribilă, nici să nu te gândești să-l călărești.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt întâlnirea, zise Whitney, roșie de rușine că el îi vorbise pe acel ton degradant în fața străinilor. Alergă sus, în camera ei. Era o

nebunie crudă și perversă. Clayton avea de gând să o împiedice de la orice activități ca să-și ocupe timpul. Voia să-i fure și cele mai mărunte bucurii ale vieții. Își azvârli pălăria de călărie. Ura să poarte pălăriile alea idioate, când jumătate din

plăcerea călătitului era să simți vântul prin păr. Facu doi pași spre camera de îmbrăcat, intenționând să-și schimbe hainele, însă se răzgândi.

Dădu buzna înapoi la grajduri, îl privi atât de disprețuitor și de sus pe primul îngrijitor care-i

ieși în cale, încât se dădu imediat la o parte și intră în țarcul lui Khan. Singură îl țesălă. Singură îi puse căpăstrul, apoi merse la stativul pe care era atârnată șaua ei și o dădu jos. Cu fiecare clipă prindea tot mai mult curaj. Doar

niciunul dintre ei n-ar fi îndrăznit să se atingă de ea și să o împiedice să facă exact ceea ce avea de gând să facă. Abia din a treia încercare reuși să arunce șaua grea în spinarea lui Khan. Însă până la urma reuși. Îi strânse chingile cât de bine putu, apoi îl scoase

din țarc.

Whitney călări timp de trei ore. După prima oră era deja obosită, însă nu voia să se întoarcă. Din clipa în care porni în șaua lui Khan, știu că Clayton avea să fie informat de fapta ei și îi era groază să dea ochii cu el.

Se aștepta mai târziu la o confruntare, nu se așteptase să-l găsească pe Clayton așteptând-o la grajduri. Stătea acolo, cu un umăr sprijinit de gardul alb, cu o figură rezervată. În timp ce conversa cu îngrijitorul șef. Ființa lui Whitney se strânse văzându-l.

Știa că postura lui relaxată, aproape indolentă, era doar un calm de suprafață, dincolo de care se ascundea o furie ucigașă pe care avea să o verse asupra ei.

Când trecu pe lângă el, Clayton făcu un gest înșelător de normal și

prinse hăţurile lui Khan, smucind calul şi oprindu-l în loc. Avea ochii teribil de ameninţători şi vocea ca de gheaţă, încât Whitney îşi simţi inima sărind din piept de frică.

— Descălecă!

În mintea lui Whitney abia încolţi

ideea să o rupă la galop cu Khan și să alerge cu el prin locuri necunoscute, însă aceeași voce cruntă zise:

— Nici să nu te gândești, te avertizez.

Spre consternarea și furia ei, Whitney își simți obrajii înroșindu-se și mâinile tremurând.

Înghiți în sec și își întinse brațele spre el, într-un gest inconștient de copilăresc.

— Atunci vrei să mă ajuți să descalec? Clayton o ridică brusc din șa.

— Cum îndrăznești să mă nesocotești? șuieră el, cu degetele

încleştate pe antebraţul ei, târând-o de sub privirile curioase ale îngrijitorilor şi grăjdarilor.

Whitney aşteptă până ajunseră departe de urechile lor şi se apropiară de intrarea din spate a casei şi îşi trase braţul, întorcându-

se spre el.

— Să te nesocotesc?! repeta ea bătând din picior. Chiar vrei sa-mi amintești jurămintele pe care le-am făcut? Dintre toate lucrurile... Vrei să-mi amintesc jurămintele pe care tu le-ai făcut, milord?

— Îți voi da un

avertisment. Unul singur, enunța Clayton cu răutate. Daca vrei, poți să-l numești sfat.

— Dac-aș fi vrut un sfat, îi replica Whitney cu ochii scăpărând de flăcări de culoarea jadului, ai fi fost ultimul om de pe fata pământului la care as fi

apelat! Deschise gura sa spună mai multe, apoi se răzgândi, văzând mânia feroce pe care izbucnirea ei i-o întipărise pe chip.

— Dacă mă mai sfidezi o singura dată, doar o singură dată, o să te încui în odaia dumitale, până ţi se

naște odrasla!

— Sunt convinsă că abia aștepți! zise Whitney, urându-l pentru că-i numise copilul „odrasla”. Ești cel mai rău și mai crud... Ești un impostor și un mincinos! Cum ai îndrăznit să-mi spui că mă iubești și apoi să mă

tratezi asttel?! Şi încă un lucru, ducele meu, adăugă ea cu o furie sugrumată, care sunt convinsă că te va surprinde teribil. Din întâmplare făcând dragoste se nasc copii!

Clayton fu atât de uluit de ridicola ei „revelaţie”, încât nu

anticipă sub nicio formă lovitura. Îl lovi din plin peste obraz cu latul palmei, apoi se dădu înapoi, arătând asemenea unei zeițe turbate, în toata splendoarea furiei ei.

— N-ai decât să mă lovești înapoi, urla ea. Vrei să mă rănești. Ce e,

ți-ai pierdut dorința de-a mă tortura? îl tachina ea, ignorând pulsul ce-i zvâcnea la tâmple. Foarte bine, fiindcă sunt destul de mânioasă să o mai fac o dată! își luă avânt, apoi icni de durere când încheietura mâinii îi fu prinsă în strânsoarea teribilă a

mâinii lui, cu o fracțiune de secundă înainte sa-i lovească iar peste obraz.

— Ești o târfuliță uneltitoare, zise el furios. Însă măcar o dată în viața noastră blestemată împreuna, spune-mi ceva adevărat. Recunoaște măcar un singur adevăr. Jur că

indiferent dacă răspunsul ar fi „nu știu” sau „da” oricum nu mi-ar pasă.

— Îmi juri? strigă la el Whitney. Așa cum mi-ai jurat la nuntă? Așa cum mi-ai jurat în casa asta să nu mă mai rănești niciodată? Cuvântul tău nu

valorează nici...

— Copilul e al meu? se răsti Clayton, strângându-i cu mai multă forţă încheietura.

Ochii ei se căscară, devenind ca doua globuri verzi, uriaşe. Buzele ei moi se căscară şocate şi privirea ei era atât de convingătoare,

încât Clayton se întreba pentru o clipă daca nu cumva se înșelase total. Ochii ei se umplură de lacrimi de revoltă.

— Daca este al tău? Al tău? vocea ei se amplifica și, pe neașteptate, se prăbuși peste el, cu umerii tremurându-i violent.

Clayton îi dădu drumul încheieturii. Voia să arunce de lângă el corpul ei subțire și tremurând. Și la fel de mult ar fi vrut să o ia în brațe și să-și îngroape chipul în părul ei. Însă mai presus de orice, tânjea să o duc ă în casă și să-și aline durerea din

inimă cu trupul ei. Se agăță cu ambele mâini de reverul lui, cu umerii încă tremurând.

— Daca este al tău?

Clayton își așeza mâinile pe brațele ei, nici cu blândețe, însă nici cu duritate, și o dădu la o parte de lângă el. Plângea, își zise el cu

un sentiment nedorit de vinovăție. Își lăsă în jos mâinile, iar Whitney își ridica încet capul. Ea nu plângea, ci râdea! Râdea isteric. Încă râdea când îl pălmui cu putere peste față, atât de tare încât i se zgudui tot capul, apoi fugi înăuntru.

Încet, gânditor, Clayton o urmă în casă. Intră în biroul lui, închise ușa și își turnă de băut. Acum era sigur de doua lucruri: Whitney avea un croșeu de dreapta puternic. Iar copilul era al lui.

Orice altă minciună i-ar mai fi spus, legată

de motivul venirii ei aici, la el, motivul pentru care să căsătorise cu el, orice altceva ar fi fost, privirea ei de dispreț desăvârșit când o întrebase dacă era copilul lui, privirea aceea fusese adevărată. Nu se culcase cu amantul ei în vizitele la

Londra. Nici o ființă din lumea asta care s-ar fi simțit vinovată n-ar fi putut fabrica acea privire de groază uluită sau revoltă șocată. Nu-l trădase de când se căsătoriseră. Orice altceva ar fi făcut, asta nu o făcuse. Copilul era al lui. Clayton era la fel

de convins de asta, cum era și de faptul că venise aici, la el, acum luni de zile fiindcă credea că avea nevoie de un tată pentru copilul altcuiva. Acum nu mai fierbea de furie, ci doar ardea mocnit.

Din păcate, la Whitney era exact pe

dos. Dintre toate răutăţile, vulgarităţile, lucrurile dispreţuitoare... Era nebun! Nebun! Şi ea ar fi fost la fel de nebună dacă mai rămânea lângă el. Până şi când îi adresase acele vorbe îngrozitoare acum câteva minute, chiar şi

când o duruse brațul din cauza strânsorii lui violente, ea simțise bucurie să fie iar lipită de inima lui. Chiar și atunci, ea ar fi vrut ca el sa o ia în brațe. Dacă ar fi rămas, ar fi înnebunit.

Whitney încercă să ignore teribila mâhnire pe care i-o provoca

gândul că trebuia să-l părăsească. Încercând în schimb să se gândească la un loc în care putea merge. Tatăl ei nu era suficient de puternic și hotărât să o adăpostească de soțul ei, dacă Clayton avea să-i ceară să se întoarcă la Claymore. Mătușa Anne

și unchiul Edward ar fi ajutat-o. Avea să le scrie și să-i întrebe daca putea veni în vizită în Franța. Odată ajunsă acolo, le va putea explica. Nu știa dacă forța extraordinară a lui Clayton o putea ajunge și în Franța sau dacă ar fi încercat să-și

folosească influența din Anglia pentru a distruge cariera diplomatică a unchiului ei.

Tot ce putea face era să-i explice unchiului Edward situația și să-l lase pe el să decidă.

Whitney se cufundă în scaunul de la birou, deschise sertarul și,

dând să scoată o foaie de hârtie albastră, văzu un ghemotoc de hârtie albastră aruncat peste cele curate, îl întoarse între degete, fără prea multă curiozitate, văzu că era o hârtie scrisă şi o desfăcu, să vadă dacă nu cumva era ceva ce păstrase, crezând că va

avea nevoie de ea.

„Spre teribila mea groază...” Își aminti brusc că ascunsese biletul netrimis printre hârtiile curate, când încă stătea la Emily, fiindcă nu voia să-l găsească vreun servitor. Însă acum era mototolit și aruncat peste teancul

de hârtii. Cineva îl găsise. Însă doar Mary și Clarissa se ocupau de ea la Claymore, iar ele nu i-ar fi căutat niciodată prin birou.

Era umilitor gândul că a citit cineva biletul și încerca să-și imagineze cine i-ar fi putut căuta prin birou. Cu două zile

în urma, când ascunsese bucuroasă hăinuța de bebeluș în sertar, să o găsească Clayton, sertarul era ordonat și nimeni, în afara lui Clayton. Nu... O, Dumnezeule!

Whitney se ridică pe jumătate de pe scaun. Îl trimisese pe Clayton la

biroul ei și-l rugase să-i găsească scrisoarea mătușii ei.

— Iar tu ai găsit asta, rosti ea cu voce tare, de parcă el ar fi fost în camera. Doamne. Dumnezeule, tu ai găsit asta...

Îi tremurau mâinile și mintea îi gonea,

încercând să se concentreze pe cum ar fi putut interpreta Clayton ce citise. Se forță să citească biletul ca și când ea l-ar fi găsit, în loc să-l fi scris. Data. Își promiseseră unul altuia să sărbătorească în fiecare an data în care ea venise la Claymore, iar

biletul era datat cu doar o zi înainte. Citindu-l, Clayton probabil s-a întrebat dacă... Ba nu, ar fi crezut că ea venise la el în acea seară fiindcă credea că era însărcinata! Asta l-ar fi rănit profund, fiindcă îi spusese odată că nimic din ce va face ea

vreodată nu va însemna atât de mult precum felul în care venise la el în acea seara, fiindcă îl iubea și voia ca el să o știe.

Foarte bine, apoi următorul lucru la care s-ar gândi, dacă ar găsi ea biletul, ar fi cui îi era adresat. Ridicându-se cu

biletul în mână, Whitney începu să se plimbe agitată de colo, colo. Judecând după reacţia lui Clayton, trebuie să fi crezut că biletul fusese adresat altcuiva. Bine, însă ştia că în acea noapte îngrozitoare îi furase virginitatea şi că ea ar fi

putut fi însărcinată cu copilul lui, ca urmare a acelui act. Cum îndrăznea să fie atât de supărat doar fiindcă ea ar fi putut apela la altcineva pentru un sprijin sau un sfat! De ce să n-o fi făcut? Până la urmă, la data la care scrisese acel bilet, ei doi

nici măcar nu-și vorbeau unul altuia. Poate îi scria tatălui sau mătușii sau oricui! Însă judecând după violenta reacţiei lui Clayton, evident nu crezuse asta.

O chinuia astfel fiindcă era rănit. Și fiindcă era furios că ea ar fi putut apela la

altcineva, la un alt bărbat, pentru ajutor. Era rănit. Și era gelos.

— Prostule! strigă Whitney în încăperea goală. Era atât de ușurată și atât de fericită, încât ar fi putut deschide larg brațele, să se învârtească prin camera. Nu era fiindcă

Clayton nu dorea copilul ei! Totuși, se simțea doar parțial ușurata, în același timp putând bucuroasă să-l omoare!

Făcuse iar la fel! Exact ce făcuse în noaptea aceea îngrozitoare în care o târâse aici. O acuzase de ceva în mintea lui, o judecase, o

condamnase și îi și executase sentința, fără măcar să-i spună de ce crima era acuzata. Fără să-i dea șansa să-i explice! Iar acum el chiar credea că o putea înlătura mutându-se în altă aripa a casei și prefăcându-se ca mariajul lor era mort de

parca nici n-ar fi existat.

Whitney tremura de ușurare și în același timp de hotărâre. Avea să fie ultima, ultima oara când temperamentul lui avea să explodeze împotriva ei înainte să-i fi dat și ei o explicație privind motivul!

Dacă Clayton credea chiar și pentru o clipă că o putea iubi atât de profund cum Whitney știa că o iubește, însă să-i întoarcă spatele și sa plece cu atâta răceală, ei bine avea să afle că nu era așa. Cum putea fi atât de înțelept, atât de inteligent și în același

timp să creadă că o putea da furios la o parte, indiferent ce-ar fi făcut – sau ce-ar fi crezut el ca făcuse?

Într-un fel sau altul avea să-l facă să-i explice de ce se comporta astfel. Lui Whitney nu-i păsa cum avea să se întâmple sau cum avea să o facă.

În ceea ce o privea, putea chiar să-i urle în față acuzațiile. De fapt, își zise ea cu un zâmbet trist, fără îndoială așa avea să se întâmple, căci ea nu avea de gând să-l roage să-i explice. Deja încercase asta și nu o ajutase la nimic. Ceea ce însemna că nu avea altă

soluție decât să-i forțeze mâna, să-l facă atât de furios sau de gelos încât să-și piardă total controlul și să o confrunte cu ceea ce el credea că făcuse.

Și când o avea să o facă, avea să-i explice calm ce era cu biletul. Avea să-l facă să i să

târască la picioare și să o implore să-l ierte. Fața îi fu luminata de un zâmbet strălucitor. Ce prostii! N-ar putea face asta niciodată. Avea să-i explice cât de repede putea, apoi se va arunca la pieptul lui tare, simțind că leșina de bucurie și dor când

brațele lui puternice o vor cuprinde.

Însă deocamdată trebuie să pară oricum altfel, doar smerită sau tristă nu. Avea să fie fermecătoare și veselă, până când Clayton ajungea să ducă atât de tare dorul a ceea ce avuseseră înainte, încât

nu va mai putea suporta. Îl va îmboldi și-l va aţâţa mai întâi cu blândeţe și doar dacă asta nu va merge, avea să-i forţeze mâna înfuriindu-l de-adevăratelea.

La reședința Cliffton avea loc o mare petrecere în acea seară. Whitney nu putea fi

sigură dacă Clayton mai voia să meargă, însă ea va merge.

Se găti cu cea mai mare grijă într-o rochie verde smarald pe care o comandase la Paris, în voiajul lor de nuntă. Era cea mai dezgolită rochie pe care-o purtase vreodată şi zâmbi în

sinea ei când își puse colierul, brățara și cerceii cu smaralde și diamante.

— Cum arăt? o întrebă Whitney pe Clarissa. Învârtindu-se.

— La fel de goală ca în ziua în care te-ai născut, decretă Clarissa uitându-se dezaprobator

la decolteul lui Whitney.

— E ceva mai dezgolită decât port eu de obicei, recunoscu Whitney cu o ușoară licărire în ochi, însă nu cred că soțul meu va vrea să mă duc singură undeva, în rochia asta, nu crezi?

În foșnetul mătăsii de

culoarea smaraldului Whitney intră plutind în salon. Clayton își turna ceva de băut la bar, cu silueta lui înaltă și atletică arătând desăvârșită în costumul albastru închis. În contrast cu albastrul închis al costumului, cămașa și cravata erau

uluitor de albe. Era insuportabil de atrăgător. Păru teribil de furios când privirea lui insolentă dădu de rochia verde, strălucitoare și îngheță pe decolteul îndrăzneț ce-i etala sânii ademenitori, rotunjindu-i-se deasupra corsetului.

— Unde anume, întrebă el cu voce joasă și amenințătoare, crezi că te duci?

— Unde cred că mă duc? repetă Whitney, reușind să para extrem de inocentă. În ciuda aerului seducător al rochiei ei. Am promis să mergem în seara asta la

petrecerea familiei Cliffton. Aș bea un pahar cu vin, daca nu te deranjează, adăugă ea cu un zâmbet atrăgător.

Clayton smulse o sticlă de vin din rastelul încastrat în bar.

— Mare păcat, fiindcă noi nu mergem la petrecerea familiei

Cliffton.

— O, da? zise Whitney apropiindu-se de el să-și ia paharul. Păcat, căci vei pierde o petrecere splendidă. Petrecerile de la reședința Cliffton mi s-au părut mereu cele mai încântătoare dintre...

Clayton se întoarse

încet și se sui cu un șold pe barul de alături, lăsând piciorul să-i atârne și sprijinindu-se cu toată greutatea pe celălalt picior.

— Eu nu merg la petrecerea familiei Cliffton, îi zise el rece. Iar tu n-o să ieși deloc în seara asta. Am fost

suficient de clar, Whitney?

— Vorbele tale sunt clare, îi răspunse Whitney. Se întoarse, cu paharul în mână, și păși elegant spre masă, cu rochia ca smaraldul fluturând în urma ei. Era distrusă. Clayton nu voia să o ducă la petrecerea

de la reședința Cliffton și nici nu o lăsa să meargă singură.

Cinară la lumina luminărilor, într-o tăcere mormântală. Whitney îl privi pe furiș în timpul cinei. Aproape să terminaseră, când ochii îi căzură pe mâna lui. Nu mai purta inelul

cu rubin pe care ea i-l dăruise în noaptea nunții. I se strânse inima văzând urma fină ce-i rămăsese pe deget. Din clipa în care ea îi pusese inelul pe deget în noaptea nunții, nu-l scosese niciodată.

Ridică privirea și-l surprinse observându-i

cu un zâmbet cinic reacţia îndurerată. Oricât de rănită s-ar fi simţit. Whitney se înfurie şi mai tare. Avea să meargă la petrecere, hotărî ea ridicând bărbia. Chiar de va trebui să meargă pe jos, va merge.

Înainte să le fie adus

desertul, Whitney se ridică şi zise:

— Mă duc în camera mea. Noapte bună.

Se ducea în camera ei fiindcă nu voia să-şi dea Clayton seama că urma să meargă la petrecere şi să aibă timp să le interzică birjarilor să o ducă undeva.

Era trecut bine de unu dimineaţa, însă în clubul de jocuri de noroc exclusiv pentru gentlemani în care Clayton era membru timpul nu conta niciodată prea mult. Se relaxa în fotoliul său, fără să acorde prea multă atenţie la

discuțiile din jur sau la cărțile din mână.

Oricât de mult ar fi băut în seara aceea sau oricât de tare s-ar fi străduit, nu reușea să se concentreze la joc sau la conversațiile masculine cu prietenii și cunoștințele. Se însurase cu o vrăjitoare care-i

intrase sub piele ca un spin. Îl durea teribil să o simtă acolo și îl durea și dac-ar fi smuls-o de acolo. Își amintea întruna cum arătase Whitney în seara aceea, în rochia aia verde nenorocită, etalându-și farmecele cu atâta splendoare. Aproape că-l

dureau mâinile de dorul atingerii pielii ei moi, fine precum petalele florilor, iar pofta lui era mai mult decât insuportabilă. Poftă, nu dragoste. Nici nu o mai putea numi dragoste. Tot ce mai simțea pentru Whitney era un junghi ocazional de

dorință. Mai mult decât un junghi ocazional.

Cum îndrăznea să se gândească măcar să iasă singură îmbrăcată în rochia aia! Și ce naiba era în capul ei de se purta ca și când el i-ar fi interzis să călărească doar ca să o tortureze? Le dăduse acel ordin

îngrijitorilor cu multe zile în urmă, când bănuia că e însărcinată și credea că ea nu știa. Nu că l-ar fi interesat ce credea mincinoasa asta uneltitoare. Nu trebuie să-și explice acțiunile. Ea trebuia să facă așa cum i se spunea. Și asta, își zise el în timp ce

arunca fise pe mormanul din centrul mesei, asta era situaţia irevocabilă!

— Mă bucur să te văd, Claymore, zise William Baskerville cu o cordialitatea amicală, aşezându-se pe scaunul gol de la masa de şase persoane, chiar în faţa lui Clayton. Ba chiar mă

mir sa te văd.

— De ce anume? zise Clayton cu indiferență.

— Tocmai am văzut-o pe soția ta la petrecerea soților Cliffton. Mi-am zis că și tu trebuia să fi fost pe acolo, îi explică Baskerville, absorbit de aranjarea fiselor în

grămăjoare, pregătindu-se să se alăture partidei. Arăta superb, i-am spus-o și ei.

Discursul inocent al lui Baskerville atrase o privire atât de uluită și neîncrezătoare din partea ducelui, încât Baskerville se grăbi cu politeţurile.

— Soția dumitale arată întotdeauna superb. Și eu i-o spun întotdeauna.

Uimit, Baskerville îl privi pe duce îndreptându-și încet statura în scaun și devenind rigid, cu o expresie glacială pe chip. Căutând frenetic prin

minte cu ce anume l-ar fi putut jigni, Baskerville ajunse, din păcate, la concluzia greșita că micile lui complimente trebuie să-i fi sunat fără substanță soțului doamnei care, potrivit bârfelor, ținea teribil de mult la tânăra lui soție. Privindu-i neajutorat pe

ceilalți bărbați de la masă, Baskerville zise cu disperare:

— Toata lumea a crezut că ducesa era răpitoare. Purta o rochie verde, asortata cu ochii ei. Chiar i-am spus și eu asta. De fapt, a trebuit să stau la coadă să i-o spun. Era înconjurată de

tineri și fosile ca mine. Era o adevărată reuniune de admiratori.

Foarte tăcut și foarte dinadins, Clayton își întoarse cărțile pe masă și își dădu scaunul la o parte. Se ridică, le făcu un semn scurt cu capul celorlalți bărbați de la masă și fără să le spună

vreo vorbă prietenilor săi, se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Jocul de cărți se opri, cei cinci bărbați de la masă urmărindu-l pe duce îndreptându-se spre ușa ce dădea în strada. Dintre cei cinci, patru erau căsătoriți. Baskerville, burlac

declarat de 45 de ani, nu era. Dintre cei cinci bărbaţi de la masă, patru fie râânjeau, fie se străduiau, pe bună dreptate, să-şi ascundă zâmbetul. Numai Baskerville avea o expresie alarmată.

— Fir-ar să fie! şopti el privindu-i pe ceilalţi.

Claymore mi-a aruncat o privire ucigătoare când am spus că am văzut-o pe ducesa lui la petrecerea soţilor Cliffton, şi făcu o pauză, cuprins de un gând teribil. Credeţi că soţii Westmoreland sunt căsătoriţi deja de destul timp, încât să fi început

să se certe?

Buzele lui Marcus Rutherford tresăriră de râs.

— Eu zic, Baskerville, că, de acum trei minute, soții Westmoreland sunt căsătoriți de suficient de mult timp încât să fi început să se certe.

Baskerville se

încruntă îngrijorat.

— Dumnezeule mare! N-aș fi menționat că am văzut-o dac-aș fi știut că va fi motiv de ceartă. E o tânără creatură minunată. Mă simt tare stânjenit să-i fi creat probleme. Sunt convins că nu s-ar fi dus la petrecerea dacă ar fi

știut că Claymore nu era de acord.

— Crezi că nu? zise Lordul Rutherford, împărtășind un zâmbet batjocoritor cu ceilalți bărbați însurați.

Maskerville era convins.

— Bineînțeles că nu! Dacă Claymore i-ar fi

spus să nu se ducă, ea nu s-ar fi dus. Doar e soția lui. Jurămintele, știți... Obedienţa și toate celelalte!

Vorbele lui stârniră hohote de râs ce izbucniră din partea celor de la masă asemenea unor ghiulele din tun.

— I-am spus odată soţiei mele că nu avea nevoie de blana după care tânjea. Deja avea o duzină, îi zise Rutherford, uitând temporar de partida. Am pus piciorul în prag şi i-am spus că nu o putea avea!

— Că doar nu şi-a

cumpărat-o oricum? întreba Baskerville pe un ton îngrozit.

— Normal că nu, chicoti Rutherford. Și-a cumpărat în schimb 11 rochii noi, să se asorteze cu blănurile pe care deja le avea. Zicea că, dacă trebuia să iasă în lume în zdrențe, măcar să nu-

i critice nimeni rochiile. A cheltuit de trei ori mai mulţi bani decât ar fi costat blana cea nouă.

— Dumnezeule! Şi ai bătut-o?

— Să o bat? repeta Rutherford amuzat. Nu, bătaia nu e deloc o soluţie, să ştii.

— Ba eu unul chiar

resping ideea. În schimb, i-am cumpărat blana cea nouă.

— Dar de ce? întreba șocat Baskerville.

— De ce, bunul meu amic? Îți spun eu de ce. Fiindcă nu voiam să ajung să cumpere toată strada Bond până să-i treacă îmbufnarea.

Rochiile sunt tare costisitoare, însă bijuteriile... Bijuterii la care ea încă nici nu se gândise! Am economisit o avere cumpărându-i blana.

Deja se crapă de ziua când Whitney urcă tăcută scara de marmură, spre camera

ei. Îi dusese teribil de tare dorul lui Clayton toată seara; îi lipsise atingerea mâinii lui în jurul taliei, privirea lui îndrăzneala fixându-se în ochii ei și bucuria de a-l ști aproape. Cum ajunsese el atât de important în viața ei, într-un timp atât de

scurt? Se simțea nefericită fără el și era teribil de tentată să ia, pur și simplu, biletul și să meargă în odaia lui, să-i explice. Însă ce se va întâmpla data viitoare, dacă nu va găsi un indiciu precum acel bilet, să-și poată explica furia lui? Atunci avea să

o pedepsească din nou, iar ei îi va fi cu neputință să se apere – și era o agonie ca persoana pe care o iubești să fie furioasa pe tine, fără să știi de ce. Nu regreta câtuși de puțin felul vădit în care sfidase porunca lui Clayton în acea seara,

căci spera ca atunci când avea să afle de nesupunerea ei, să provoace confruntarea pe care și-o dorea și de care avea nevoie.

De fapt, se întreba daca n-ar fi trebuit să amintească, într-o doară, că se distrase de minune la petrecerea

soților Cliffron, când avea să-l vadă pe Clayton dimineața, la micul dejun. Da, hotărî Whitney, pipăind în întunericul din camera ei după lampă, va fi numai bine dacă ar fi aflat că fusese acolo.

Însă gândindu-se o clipă își dădu seama că

nu era bine deloc, realiză ea cu o urma de teamă pe când încăperea se lumina, iar cu colțul ochiului zări un bocanc într-un picior, odihnindu-se relaxat peste celalalt genunchi și o pereche de mănuși bleumarin odihnindu-se la-ntâmplare pe coapsa

îmbrăcată în albastru. De undeva din străfundul acelei panici de moment îi veni inspirația, iar Whitney se prefăcu că nu-l vede. Își dădu mâinile la spate și începu să-și desfacă rochia, în drum spre sălița în care se schimba. Dacă reușea să-l facă să

aștepte până se schimba în cel mai seducător neglijeu, ar putea avea un mic avantaj, atunci dorința ar putea învinge furia, și...

— Las-o pe tine! răsună vocea lui, până după ce plec. Clayton se ridica în picioare, apropiindu-se de ea cu

eleganța ucigașă a unei pantere la pândă. Instinctiv, Whitney începu să se dea înapoi, apoi se controla și rămase nemișcată. Stătea impunător în fața ei, cu privirea rece și explozivă. Cu voce mătăsoasă, însă amenințătoare, el îi zise:

— Whitney, îți amintești ce ți-am spus că se va întâmpla dacă vei îndrăzni să mă mai nesocotești?

Amenințase că o va încuia în odaia ei, până după nașterea copilului. Whitney era furioasă și speriată și atât de îndrăgostită de el, că se

simțea până și în vocea ei.

— Da, îmi amintesc, șopti ea îndurerata. Îmi amintesc și multe alte lucruri. Îmi amintesc cuvintele pe care mi le-ai șoptit când erai atât de adânc înăuntrul meu, încât mi-ai atins și inima. Îmi amintesc...

— Taci! strigă el furios. Că de nu, Dumnezeu să mă ajute, o să...

— Îmi amintesc exact cum ți-am simțit mâinile pe pielea mea când m-ai atins și...

O prinse de umeri și o scutură.

— Naiba să te ia! Ți-

am spus să încetezi!

— Nu pot, suspină Whitney în strânsoarea lui, însă persevera. Nu pot să mă opresc, fiindcă te iubesc. Îți iubesc ochii și zâmbetul și...

Clayton o prinse în brațele lui și-i prinse gura într-a lui, într-un

sărut sălbatic, o pedeapsă răzbunătoare menită să o reducă la tăcere și să o rănească. Îi strivea buzele și o strângea atât de tare în brațele lui încât nu mai putea respira. Însă lui Whitney nu-i păsa; îi simțea pofta întărindu-i-se sub corpul ei, iar

când gura lui o acoperi pe a ei cu o poftă sălbatică și o urgență disperată, își încolăci brațele de gâtul lui și se agată de el.

La fel de brusc cum o prinsese în brațele lui, Clayton o și respinse. Respira greu, sacadat și avea o expresie atât de

enervată și cătrănită, încât Whitney era cât pe ce să renunțe la hotarârea ei și să aducă ea însăși vorba de bilet. În schimb, își ridică bărbia curajoasă și zise tăcută, sfidătoare:

— Mă voi lăsa de bunăvoie încuiată în camera asta atât timp

cât vei voi, cu condiția să stai și tu încuiat aici, cu mine. Altfel nimic și nimeni, nu mă va putea ține aici. De va trebui să dau foc casei ca să ies, atunci o voi face.

Lui Clayton îi luă o clipă să reacționeze. Era atât de insuportabil de frumoasă, atât de tânără

și vulnerabilă, înfruntându-l cu atâta revoltă, încât de n-ar fi urât-o și nu s-ar fi urât și pe el însuși, ar fi zâmbit. Trebuia să-și amintească întruna cât de calculată și uneltitoare era; chiar și așa, mânia lui de mai devreme fu oarecum

potolită de sugestia ei impertinentă să se închidă și el în camera ei, alături de ea. Să se închidă acolo cu ea? Iisuse! Abia îndura să trăiască în aceeași casa cu ea „jumătate din timp dispreţuind-o cu o virulenţă incontrolabilă și în restul timpului

dorind-o până când tot corpul îl durea.

— Daca mai părăsești moșia asta fără permisiunea mea, zise el cu voce joasă, sălbatică, vei tânji după „tandrețea” pe care ți-am arătat-o prima oara când te-am adus aici.

Clayton o învățase să

fie mândră de puterea pe care o avea asupra corpului său, iar acel sărut brutal îi arătă lui Whitney cât de mult o dorea, încă. Asta îi dadu curaj să-l privească și să-i spună, roșind ușor:

— Deja tânjesc după asta, milord, apoi, revenind la aerul

dinainte de revolta mândră, adaugă pe când se întoarse și intră în sălița de îmbrăcat: totuși, te voi asculta în măsura în care îți voi cere, cel puțin, permisiunea înainte să părăsesc moșia.

Whitney auzi ușa camerei închizându-se și

se sprijini slăbită de peretele săliței de îmbrăcat, mult mai afectată de confruntare decât lăsase să se vadă. Nu amenințarea ei că dă foc casei îl oprise să o încuie în camera. Știa și ea, știa și el că ar fi putut foarte simplu să o țină acolo, cu un

servitor loial care să-i păzească încăperea și să o împiedice să se rănească singură. Însă îl luase total prin surprindere invitându-l, cu îndrăzneală, să stea și el acolo, cu ea.

Whitney știa că era un joc cu focul. Nu putea risca să-l înfurie

până într-acolo încât să o alunge total din preajma lui. Trebuia să fie lângă el, să-l poată forța să o acuze de prostia asta pe care o credea. Trebuia sa fie aproape de el, să întreţină focul dorinţei lui: una dintre ele, fie furia, fie dorința, avea

să-l scoată din tăcerea asta mormântală.

În aripa de est Clayton stătea treaz în pat, contemplându-şi la rece trecutul şi viitorul. Până acum reuşise să găsească o explicaţie pentru toate vorbele sau faptele inexplicabile ale lui Whitney. În sfârşit, îi

era foarte clar motivul comportamentului ei de la banchetul nunții lui Elizabeth. Credea fiecare cuvânt rece și răutăcios pe care i-l spusese în timp ce dansau. După banchet, în săptămânile ce au urmat, Whitney aflase de sarcină sau crezuse că era

însărcinată, iar când tatăl n-a putut sau n-a vrut să-i dea numele lui, pusese la cale venirea ei aici și reînnodarea logodnei lor moarte. Iar el, asemenea celui mai mare prost, se lăsase păcălit cu mare bucurie.

Nu știa cât avea să mai suporte să trăiască

așa. În inima și în mintea lui înțelegea cruda realitate, că între el și Whitney nu mai putea fi niciodată nimic. Însă corpul lui îl chinuia cu aceeași dorință și același nesaț pe care le simțise mereu pentru ea.

Poate daca n-ar fi

locuit sub același acoperiș ar fi putut găsi o oarecare alinare a agoniei sale. S-ar fi putut muta în reședința de la oraș de pe strada Upper Brook și și-ar fi putut relua, măcar parțial, viața dinainte. Sau ar fi putut pleca vreo câteva luni în

Franța sau în Spania. Asta ar fi fost ideal. Însă până la urmă Whitney purta în pântece copilul lui și în cazul unor complicații cu sarcina, n-ar fi trebuit să fie așa departe.

Nu, reședința de la oraș era perfectă. La Londra își putea

satisface atât nevoia de diversiune, cât și nevoile fizice. Tot ce trebuia să facă era să o însoțească pe Whitney la câteva evenimente sociale în următoarele două luni, iar după ce sarcina avea să devină evidentă oricum n-ar mai fi putut ieși în societate, așa că

nimănui nu i s-ar fi părut ciudat că nu mai apărea la braţul lui. Când l-ar fi văzut cu alte femei, bărbaţii şi-ar fi lins buzele şi şi-ar fi şoptit unul altuia că „fata de nimic” cu care se însurase n-a reuşit să-l păstreze prea mult timp şi că ştiuseră de la

început că așa avea să se sfârșească. Clayton simți o plăcere perversă la acest gând.

Se ruga la Dumnezeu ca Whitney să nască un băiat, căci ar fi fost singura lui șansă să aibă un moștenitor. Altfel ar fi trebuit să-l lase pe Stephen să asigure

moștenitorul titlului. Slavă Domnului că se putea baza pe Stephen pentru asta: pământurile și titlul fuseseră mereu deținute de un Westmoreland, iar tatăl lui fusese singurul băiat din cinci copii.

A doua zi dimineața Whitney îi scrise un

bilet atent formulat lui Clayton. Spunându-i că părinții Lordului Archibald își sărbătoreau aniversarea nunții, iar Whitney le promiseseră lui Emily și Michael că va participa la gala din acea seară și că ar fi foarte recunoscătoare dacă

Clayton o va însoți. Trimise biletul în aripa de est prin Clarissa, apoi se plimbă agitată prin cameră, așteptând răspunsul lui Clayton.

Cu degetele tremurânde desfăcu biletul, iar pe spate era un răspuns scurt scris de mâna lui Clayton.

Spune-i valetului meu daca e cu ținută formală sau nu.

Aproape că-i venea să râdă de bucurie.

În seara aceea, petrecu mai mult timp ca oricând în viața ei aranjându-se. Clarissa îi prinse părul într-un coc elaborat, împletit cu un

lanț fin de aur care fusese al bunicii lui Whitney. În căușul dintre sânii ei se odihnea un medalion simplu cu topaz înconjurat de un inel de diamante care fusese al stră-bunicii lui Whitney. Nu purta niciuna dintre bijuteriile

Westmoreland. De fapt, nu purta nici splendidul inel de logodnă. Timp de câteva minute Whitney chiar se gândi să scoată și verigheta de aur, însă așa ceva nu putea face, nici măcar pentru a obține ceea ce voia.

Clayton stătea în capătul îndepărdat al

salonului alb-auriu, privind abătut pe fereastră, îmbrăcat în hainele sale negre de seară. Cu o strălucire şireată dansându-i în priviri. Whitney pluti în salon, într-o rochie strălucitoare de sifon auriu. Nu scosese etola aurie ce i se aşeza

frumos peste săni și-i cobora pe spate, într-un semicerc elegant și nici nu intenționa să o scoată, decât după ce ajungeau acasă le părinții lui Michael.

Parcurseră drumul de o oră și jumătate într-o tăcere de gheață, dar Whitney se mulțumea

imaginându-și care va fi reacția lui Clayton când îi va vedea sânii ațâțători și rotunzi, expuși de decolteul provocator al rochiei. Dacă în starea în care era lui Clayton nu-i plăcuse rochia de culoarea smaraldului, cu siguranța n-o să fie de

acord nici cu aceasta.

— Nu ne potrivim, remarcă Whitney când ajunseră la destinație, iar Clayton o ajută să coboare din trăsura închisă.

— La ce te referi? zise el cu răceală.

— La culorile în care suntem îmbrăcați,

explică ea inocentă. Cu un gest înșelător de natural își dădu jos etola aurie și o lăsă să-i fluture printre degete, pășind alături de el spre intrare.

— Nu văd de ce naiba contează...

Clayton încremeni în loc, aruncând sulițe de

gheață din ochi, aţintindu-i pe pielea strălucitoare a sânilor etalaţi superb de decolteu. Zise cu o voce enervată:

— Vrei să vezi exact cât de departe pot fi provocat?

— Nu, milord, răspunse smerit

Whitney, conștientă de privirea curioasă a altor invitați ce soseau. Cum te-aș putea provoca mai mult decât am făcut-o deja, pur și simplu dăruindu-ți un copil?

— Daca vrei să asculți un sfat, sări el, făcând eforturi vădite să-și controleze furia, îți

vei aminti starea în care te găsești și te vei comporta pe măsură în seara asta.

Whitney îi zâmbi vivace, conștientă fiind că ochii lui arzători se delectau cu sânii ei mari.

— Desigur, zise ea ușor, asta și intenționam

să fac, doar că andrelele de tricotat nu mi-au încăput în poşetă...

Şi ridică amuzată mica poşetă cu mărgele, apoi răsufla cu zgomot surprinsă de durerea provocata de mâna lui Clayton încleştată pe antebraţul ei, cu degetele implântându-i-

se în carne.

— Bucură-te pe deplin de această petrecere, căci e ultima la care mai mergi. Vei rămâne la Claymore până după naşterea copilului, iar eu mă mut în casa de la oraş.

Whitney simţi cum o părăseşte orice urmă de

speranța și hotărâre și rămase amorțită și mâhnită. Încercă să-și elibereze brațul, însă strângerea lui dureroasă era de neînduplecat.

— Atunci, te rog să nu ne faci de rușine pe amândoi în seara asta, lăsând urmele disprețului tău pe brațul

meu.

Își înmuie atât de brusc strângerea, încât parcă nici nu era conștient că o atingea.

— Durerea, se răsti el la ea pe când treceau de valet, asemenea dragostei, trebuie împărtășită.

Din prima clipă în

care intra în salon, Whitney avu un sentiment vag că era ceva în neregulă, însă nu reușea să-și dea exact seama ce anume. Toată lumea părea atât de... normală. Nu, totul era dureros de normal, ca și când toți făceau mari eforturi să pară normali.

După aproape o oră. Whitney ridică privirea și-l văzu pe Lord Esterbrook. Îi zâmbi, iar el dădu din cap și făcu o plecăciune, însă când porni spre ea, Whitney se arătă foarte implicată în conversația cu grupul din jur. Nu crezuse niciodată că Lord

Esterbrook îi spusese Vanessei lucruri „neplăcute” la adresa ei la petrecerea de la reședința Rutherford, însă avea un simț al umorului extrem de pervers și putea fi teribil de tăios, așa că avea întotdeauna grijă să-l țină la distanță..

Emily, care sosise puțin după aceea, o lămuri numaidecât cu privire la atmosfera ciudată din acea seară.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea, luând-o deoparte pe Whitney și șoptindu-i la ureche. În timp ce privea pe furiș în jur.

Socrul meu e cât se poate de ciudat la unele lucruri. Nu mi-a venit să cred mai devreme, când mi-a spus cât de tare s-a străduit să o ademenească aici, să fie totul o surpriză pentru soacra mea.

— Despre ce vorbești? șopti Whitney,

începând să se gândească la tot felul de lucruri rele.

— Marie St. Allermain. E aici! Tatăl lui Michael a apelat la prietenii prietenilor lor să o aducă aici, să cânte în seara asta. E invitată la palat, unde va cânta mâine seara și...

Whitney n-a mai auzit restul. Picioarele și mâinile începuseră să-i tremure din clipa în care Emily menționase numele celei mai frumoase și mai cunoscute amante a lui Clayton. Marie St. Allermain era la Londra, sub același acoperiș cu

Clayton. Și cu nici o ora în urmă el o informase că intenționa să se mute în casa din Londra. Whitney nu-și mai amintea ce-i spusese lui Emily sau cum reușise să revină în cercul de cunoștințe din care plecase. Aștepta cu groază momentul în

care Marie St. Allermain avea să intre în încăpere.

Salonul uriaș era ticsit de lume. Cu colțul ochiului Whitney îl văzu pe Clayton intrând în încăpere și în același timp acompaniatorul se așează la pianul mare, iar muzicienii ridicară instrumentele. Era o

tensiune teribilă în încăpere, fie ca se datora apariţiei unei femei a cărei voce şi frumuseţe erau legendare şi care era dorită în toate marile capitale ale Europei, fie că se datora faptului că toţi aşteptau, în secret, să-i vadă pe ea şi pe Clayton faţă în faţă,

Whitney nu putea ști.

Clayton, care se oprise să discute cu cineva, ajunse în sfârșit alături de Whitney. Parcă mulțimea s-ar fi dat intenționat la o parte, lăsându-le culoar liber să ajungă în primul rând de invitați adunați în jurul pianului.

Whitney își trecu mâna pe după brațul lui Clayton. Știa că el nu voia să o simtă acolo, însă simțea că i se face rău și avea nevoie disperată să se sprijine de ceva.

— Daca mă întrebi pe mine, nu există voce în lume precum vocea

lui St. Allermain, zise un
bărbat în vârstă de lângă
Clayton. Sub degetele ei
Whitney simți mușchii
antebrațului lui Clayton
încordindu-se, apoi
relaxându-se încet. Nu
știuse! își dădu ea
seama. O, Doamne! De
ce trebuia să arate atât
de devastator de

atrăgător în seara aceea, atât de ispititor? Și de ce, își zise ea cu ochii arzând de lacrimi reținute în clipa în care cântăreața blonda intra în încăpere, de ce trebuia Marie St. Allermain să fie atât de provocatoare și frumoasa? Whitney nu-

și putea lua ochii de la acea femeie. Avea trupul zvelt asemenea zeiței Venus și magnetismul unei femei încrezătoare în frumusețea ei extraordinara, fără a fi deloc obsedată de asta.

Când începu să cânte, Whitney simți cum începea să fie cuprinsă

de ameţeală. Avea o voce ce cucerea cu blândeţe urechile şi devenea apoi gravă şi senzuală. Avea o sclipire veselă în ochi în timp ce cânta, de parca adorarea tăcută a sutelor de oameni care o ascultau şi o priveau i s-ar fi părut, în secret, ceva prostesc.

Pe lângă ea, Whitney se simți o biată fetișcană nesofisticată. Și simți că i se face teribil de rău. Căci acum știa exact ce însemna să fii amanta lui Clayton. Femeia aceea cu ochi albaștri zâmbitori cunoscuse sărutările amețitoare ale lui Clayton, stătuse

goală în brațele lui și gustase extazul desăvârșit al trupului lui pătrunzând adânc într-al ei. Whitney știa că probabil era albă ca varul. Îi vuiau urechile și-și simțea mâinile ca de gheață. Avea să leșine dacă mai stătea acolo, iar dacă pleca, ar fi dat

naștere unei scene care-ar fi stârnit ani de zile bârfe maliţioase. Încercă să-și spună în sinea ei că, până la urmă, Clayton rupsese legătura cu Marie pentru a o curta pe ea. Însă asta fusese înainte. Acum el o detesta și o dispreţuia. Și foarte curând, chiar

dacă avea să se întoarcă la Claymore, corpul ei avea să fie neatrăgător și umflat din cauza sarcinii.

Whitney își dorea, cu toată sinceritatea, să fi murit. Era atât de tulburată încât nici nu-si dădu seama când mâna lui Clayton se

așează peste mâna ei rece și fără vlagă de pe brațul lui sau de cât timp îi strângea ușor și liniștitor degetele. Însă când și-a dat seama, a profitat fără rușine de orice urmă de susținere pe care el i-o oferea și-și împreună încet degetele într-ale lui. Cel puțin

acum simțea că putea respira. Însă doar pentru moment, căci atunci când Marie St. Allermain primi aplauzele furtunoase printr-o ușoară înclinare amuzată a capului, ochii ei albaștri dădură de ai lui Clayton și parcă un impuls electric trecu

prin ei, pe care Whitney îl simți teribil de dureros.

Curând după aceea se dădu tonul la dans. În următoarea jumătate de oră Clayton nu plecă de lângă ea, însă nici nu-i vorbi și nici nu o privi. Era acolo, iar Whitney se agăța de asta ca și

când ar fi fost începutul reconcilierii pe care o aştepta. Însă speranţele ei fură spulberate în clipa în care Clayton o conduse pe ringul de dans şi o luă în braţe.

— Unde naiba ţi-e inelul de logodnă? se răsti el nervos, învârtind-o în ritmul

perfect de vals.

— Simbolul dragostei tale? îl întrebă Whitney, cu bărbia sus, mândră, cu chipul palid atât de fragil și frumos. Acel inel de logodnă?

— Știi foarte bine care inel.

— Din moment ce era un simbol al

dragostei pe care nu o mai am din partea ta, ar fi fost o ipocrizie să-l mai port, spuse și aștepta cu răsuflarea tăiată sa-l audă pe Clayton spunându-i că dragostea lui pentru ea nu murise.

— N-ai decât să faci cum poftești, zise el cu o

indiferență cinică. Așa ai făcut mereu.

Când dansul se sfârși rămaseră împreună, fiecare păstrând foarte convingător aparențele și participând la conversațiile fără substanță în care-i antrenau zecile de invitați din jur. Însă

puțin după aceea se făcu simțită o tensiune imperceptibilă, care se răspândi în întregul grup, iar râsetele deveniră forțate, în timp ce aruncau priviri agitate peste umărul drept al lui Whitney. În starea de nervozitate amplificată în care se

găsea. Whitney observă schimbarea atmosferei și se întoarse să vadă care era cauza. O singură privire și-și întoarse repede capul, însă era prea târziu să mai facă altceva decât să se pregătească. Lord Esterbrook, cu Marie St. Allermain la braţ, se

apropia din spate.

— Claymore! răsună vocea batjocoritoare a lui Esterbrook, trecând prin jovialitatea forţată a grupului aşa cum trece cuţitul prin unt. Sunt convins că voi doi nu mai aveţi nevoie de prezentări.

Toţi ochii se

întoarseră spre ei. Clayton se întoarse automat când își auzi numele și se găsi față în față cu rânjetul lui Esterbrook și fosta lui amantă. Whitney, care nu avea de ales decât să se întoarcă și ea, auzi șușotelile și râsul înfundat și simți

privirile teribil de curioase aţintite asupra lor. Fără îndoială, toată lumea din acea uriaşă sală de bal recunoştea pe deplin semnificaţia acelei întâlniri... toată lumea, cu excepţia lui Clayton şi a lui Marie St. Allermain, care găseau situaţia destul de

amuzantă.

Cu un rânjet leneș, Clayton ridica mâna lui Marie spre buzele lui și o sărută scurt.

— Doamnă, văd că încă e de ajuns să păşiţi într-o încăpere, şi toată suflarea masculină vă stă la picioare.

O licărire complice

tresări în ochii albaștri-fumurii ai lui Marie, pe când își înclina capul, acceptând grațios complimentul lui galant.

— Nu chiar toată suflarea masculină, zise ea cu subînțeles. Ba chiar aș fi uluită să vă găsesc pe dumneavoastră într-o

poziție atât de caraghioasă, Excelență.

Whitney asculta replicile spirituale și simțea o durere enervată și umilită, întrebându-se dacă Clayton avea de gând să-și prezinte soția, amantei, fiind convinsă că nu putea face asta din politețe și nici nu putea

evita să o facă fără să pară nepoliticos. În acea clipa, Whitney îl ura pe Clayton. Îl dispreţuia pe Esterbrook. Detesta toate privirile curioase din încăpere. Toţi îi erau duşmani, străini sofisticaţi şi bârfitori care erau deranjaţi de felul în care ea le

invadase societatea selectă și se delectau cu postura stupefiantă în care se afla ea acum. Toți erau asemenea lui Esterbrook. Inclusiv soțul ei dichisit și cosmopolit. Ar fi vrut să se fi măritat cu Paul și să fi trăit liniștită cu siguranța unui loc al ei.

Asta era înainte ca Whitney să-și dea seama că Esterbrook, cu falsă inocența în privire, i-o prezenta ei pe amanta lui Clayton.

Întărită de mânia ei, Whitney înfruntă cu reținere tăcută felul în care Marie St. Allermain o măsură din priviri.

Grațioasă, într-o franceză impecabilă. Whitney zise:

— Vă mulțumesc ca mi-ați împărtășit darul vocii dumneavoastră minunate, mademoiselle. A fost o bucurie să vă pot asculta.

Cu aceeași gratie,

Marie răspunse:

— Cele mai multe descrieri ale frumuseţii şi farmecului feminin sunt mult exagerate. Totuşi, văd că descrierea dumneavoastră nu e deloc aşa. Şi un zâmbet discret, relaxat îi arcui buzele, apoi privindu-l provocator pe Clayton

adăuga cu o candoare devastatoare: recunosc că e foarte dezamăgitor să constat asta.

Şi cu asta, dădu elegant din cap spre amândoi, îl luă de braţ pe Esterbrook şi plecă să se delecteze cu admiraţia celorlalţi trei sute de bărbaţi din

încăpere.

O vreme Whitney se simți protejată de căldura aprobării tăcute a lui Clayton. Știa că era mândru de felul în care făcuse față confruntării. Însă o oră mai târziu, observă cum Clayton și Marie părăsiră amândoi încăperea, pe uși

separate, ieșind pe terasă. Văzu privirea subtilă pe care Marie i-o aruncă din partea cealaltă a încăperii și văzu și felul imperceptibil în care Clayton înclină din cap, drept răspuns.

Zâmbind în lumina vărătică a lunii, Marie își

întinse ambele mâini și le lăsă strânse în mâinile lui calde.

— E minunat să te revăd, Clayton. Esterbrook chiar nu te poate suferi de a manipulat în așa fel scurta noastră întâlnire aici.

Clayton zâmbi spre

ea.

— Esterbrook e un nenorocit prost, după cum ai remarcat și singură, Marie.

Urmărea felul în care în lumina lunii parul ei strălucea, argintiu, delectându-se cu frumusețea ei elegantă și inteligența ce scânteia în

ochii albaștri-violeti. Nu se simțise deloc jenată de caracterizarea pe care i-o făcu lui Esterbrook. Se pricepea și ea la fel de bine ca și el să judece oamenii și știau amândoi asta.

— Căsătoria nu vă prieşte, milord? zise ea sub forma unei

întrebări, deși era mai degrabă o remarcă tăcută.

Clayton se încorda puțin. Își aminti în sinea lui că nimic n-ar fi zguduit mai puternic societatea londoneză decât dacă el și-ar fi luat-o iar pe Marie St. Allermain drept amantă.

Erau amândoi atât de cunoscuți, încât bârfele stârnite de o nouă legătură între ei ar fi fost nesfârșite, la fel și umilința. Suferința lui Whitney ar fi fost incomensurabilă. Iar Marie era foarte pasionala la pat și i se potrivea perfect. Chiar și

pe când își spunea toate astea, aproape că simțea mâna rece și tremurândă a lui Whitney pe brațul lui, felul în care degetele ei le strânseseră pe ale lui, căutând susținere în timp ce Marie cânta.

Naiba să o ia! Cum îndrăznea să-și dea jos

inelul de logodnă! Era o uneltitoare, o mincinoasă și o trădătoare, însă era, în același timp, soția lui. Iar în acel moment era tânără, speriată și însărcinată cu copilul lui. Spre teribilul dezgust al lui Clayton, își dădu seama că nu era

în stare să facă pasul pe care știa că Marie l-ar fi acceptat bucuroasă. Avea să își găsească altă amantă, o femeie care-ar fi stârnit mai puțină vâlvă.

— Căsătoria se pare că nu-i priește nici soției tale, observă tăcută Mărie. E foarte frumoasă

și foarte nefericită.

— Căsătoria ne prieşte amândurora, zise Clayton mâhnit.

Buzele îi tremurară într-un zâmbet delicat şi provocator.

— Dacă spui tu, Clayton.

— Da, eu o spun, zise el iritat. Dacă Marie

observase că Whitney era nefericită și tulburată, înseamnă că și alții din sala de bal observaseră. Nu voia să o facă de rușine pe Whitney în fața prietenilor lor. Era una ca el să o urască și să o umilească în privat, însă era cu totul altceva să

observe și societatea asta. Și constată enervat că îi păsa.

— În cazul acesta, zise Marie cu acea perspicacitate pe care Clayton o admirase întotdeauna la ea, ar fi înțelept să te întorci în sala de bal. Cred că intenția lui Esterbrook,

atunci când ne-a reunit în fața soției tale, era ca el să rămână disponibil, să o poată consola mai târziu.

Văzu cum umerii lui Clayton se încordară și în ochi îi apăru o licărire periculoasă. Zâmbi învingătoare.

— Ești terifiant și

devastator de atrăgător când ești supărat. Și gelos.

— Să ne oprim la supărat, răspunse Clayton cu vocea sugrumată, pe care o mai îmblânzi când își luă rămas bun de la fosta amantă.

Când se întoarse în

sala de bal, mai întâi îl
caută cu privirea pe
Esterbrook, apoi pe
Whitney. Esterbrook era
acolo, însă Whitney nu.
Cu un sentiment de
ușurare, Clayton observă
că nimeni nu părea să fi
observat dispariția lui cu
Marie și, judecând după
conversațiile aprinse din

încăpere, bârfele pe care le-ar fi stârnit întâlnirea lor deja se stinseseră politicos. Clayton se bucură, fiindcă acei oameni erau prietenii lui Whitney și ai lui, iar ea trebuia să știe că nu avea de ce să-i fie groază să-i revadă.

Doar că Whitney nu

știa asta. Fiindcă ducesa, după cum îi explică solemn valetul, deja plecase. Prostuță blestemată! își zise Clayton cu sălbăticie. Ce era în capul ei, să-l lase baltă așa? Acum chiar că va suporta consecințele! Nu se putea întoarce în sala de bal fără ea, toată

lumea și-ar fi dat imediat seama că ea plecase enervată sau supărată și asta ar fi dat naștere bârfelor. Lui, unul, nici că-i păsa de bârfe, însă Whitney ar fi fost cea care ar fi trebuit să le facă față și care plecase fiindcă nu putea face asta. Și nici nu

putea pleca, fiindcă ea luase trăsura.

Emily și Michael Archibald i-au rezolvat în câteva secunde problema, pășind în hol și cerând să li se aducă imediat trăsura, să poată pleca. Fără să întrebe sau să comenteze ceva, s-au oferit să-l conducă

la reședința lui din Londra, unde Clayton petrecu o noapte plină de nervi și deloc confortabilă. O tot vedea pe Whitney în rochia aceea aurie, strălucitoare, care-i punea atât de minunat în valoare sânii voluptoși. O purtase

intenționat, ca să-l provoace și, Dumnezeu îi era martor, reușise! N-a fost el nevoit să stea toată seara alături de ea, privind cum alți bărbați se uitau cu pofta în decolteul ei aţâţător?

Dacă n-ar fi purtat rochia aia nenorocită și nu și-ar fi dat jos inelul

de logodna, dacă părul ei n-ar fi fost atât de bogat și strălucitor cu acel lanț de aur împletit prin el, dacă n-ar fi arătat atât de chinuitor de frumoasă și atrăgătoare, el n-ar fi acceptat niciodată invitația tăcuta a lui Marie de a i se alătura

pe terasă.

CAPITOLUL 35

Clayton nu se întoarse la Claymore nici a doua zi, nici ziua următoare. Nici nu-și petrecuse cele trei zile alături de goliciunea splendidă a lui Marie St.

Allermain, așa cum își imaginase Whitney, chinuită. Petrecuse cele trei zile la Londra, alternând stări de furie îndreptățită și introspecție tăcută. Serile și le petrecuse la club, cu prietenii.

Foarte târziu în cea de-a treia seară, pe când

privea pe fereastră spre strada Upper Brook învăluită de ceață, Clayton ajunse la câteva concluzii. În primul rând, nu vedea de ce naiba trebuia el să suporte tot deranjul de a-și alege o amantă și a-i lua o locuința a ei, ceea ce ar fi trebuit să facă

din moment ce era însurat. Însă el era însurat cu o stricată, care avea un trup voluptos și ademenitor care-i intoxica mintea și se potrivea perfect cu trupul lui. Așa că de ce să-și ia o amantă, când o avea pe Whitney? Nu avea de gând să continue

să trăiască așa, ca un afurisit de călugăr, și nici nu avea de gând să continue să locuiască asemenea unui musafir în aripa de est a propriei lui case.

Avea să se întoarcă la Claymore și să se mute înapoi în vechiul lui apartament. Iar când

trupul lui avea să simtă nevoia de ea, Whitney îl va satisface. Îi va fi servitoare, nimic mai mult, o servitoare bine îmbrăcată ale cărei îndatoriri erau să-i fie însoţitoare atunci când de asta avea nevoie şi târfă neplătită atunci când de asta avea

nevoie. Oricum, aproape asta fusese de la bun început, își zise el cuprins de un nou val de mânie. Doar că prețul ei fusese foarte mare, o avere în bani și numele lui, pe deasupra! Însă era proprietatea lui. Pentru totdeauna.

Cu astfel de gânduri

tandre și alte câteva de aceeași natură, în dimineața celei de-a patra zile Clayton porunci să i se aducă trăsura la intrare și îndură cu nerăbdare drumul de o oră și jumătate prin frumosul peisaj de vară englezesc. Însă el abia dacă îl

observă, căci contempla scena ce avea să se petreacă de cum va sosi la Claymore. Întâi și întâi avea să-i explice lui Whitney viitorul ei statut și îndatoririle ei, în cei mai cruzi termeni cu putință. Apoi avea de gând să-i spună exact ce gândea despre felul în

care îl înșelase și-l minţise, despre temperamentul ei revoltător și felul în care se revolta în faţa autorităţii lui. Și după ce avea să termine cu toate astea, avea să-i îndese pe gâtul frumos biletul ăla nenorocit, la figurat vorbind.

Trăsura abia apucă să se oprească în fața casei și Clayton deja urca în grabă treptele, trecea de ușa de la intrare și urca scara spre apartamentul lui Whitney. Deschise cu atâta forță ușa dormitorului ei, încât o izbi zgomotos de perete și o făcu pe Mary să

apară într-o clipită, alarmată. Fără să-i adreseze o vorbă servitoarei surprinse, păși grăbit prin încăperea de îmbrăcat, în fostul lui dormitor. Însă Whitney nu era acolo. Pentru că ducesa, după cum îi explică Mary cu voce

plângăreață, plecase. Ieri.

— Unde-a plecat? întrebă nerăbdător Clayton.

— Nu mi-a spus, Excelență. Zicea că v-a lăsat un bilet în biroul ei.

Menajera lui, altădată loială, începu să se

smiorcăie, însă Clayton o ignoră și se îndreptă grăbit spre biroul lui Whitney. Era gol, cu excepția unui ghemotoc de hârtie albastră aruncat în primul sertar. Clayton ura până și să-l atingă. Însă îl netezi și-l privi, în caz că-i scrisese altceva.

Nu scrisese nimic. Era doar felul ei de-ai spune că descoperise motivul furiei lui. Îndesă biletul detestabil în buzunar și se întoarse spre pragul ușii.

— Mă mut în fostul meu apartament, îi zise răgușit lui Mary. Scoate-i lucrurile de aici.

— Și unde să le duc? întreba Mary cu un ton oarecum răzvrătit.

— Înapoi acolo, la naiba! Clayton era conștient că menajera irlandeză găsise ceva amuzant în răspunsul lui, însă era prea furios de trădarea adevăratei prade, ca să se mai

obosească să pună la punct servitoarea pentru impertinența ei. Și apoi, avea chef de o confruntare și n-ar fi fost deloc satisfăcut confruntându-se cu Mary.

Ajunse la jumătatea holului spre aripa de est când realiză ce anume

părea ușor diferit la biletul din buzunarul său. Era pătat, de parcă fusese stropit cu câteva picături de apă. Lacrimi! își zise el cu un amestec de dezgust și vinovăție incomoda. Foarte multe lacrimi.

În următoarele patru zile, Clayton aștepta ca

un tigru în cuşcă întoarcerea soţiei sale neascultătoare. Era convins că avea să se întoarcă, văzând că el nu o căuta înnebunit de grija din cauza pericolului datorită stării ei delicate. Trebuia să se întoarcă. Dar cine ar fi ad ăpostit-

o de propriul ei soţ, încălcând legea Angliei? Tatăl ei era un om mult prea raţional, încât să nu-i poruncească lui Whitney să se întoarcă alături de soţul ei, unde-i era locul, hotărâ Clayton la adresa lui Martin Stone, schimbându-şi brusc

atitudinea.

Când nici în cea de-a cincea zi nu se întoarse, Clayton fu cuprins de o mânie pe care nu o mai simţise niciodată în viaţa lui. Nu putea face nimănui o vizita atât de lungă. Pentru Dumnezeu! Ea chiar îl părăsise! Abia daca-şi

mai putea controla furia. Era una ca el să se gândească să o părăsească pe ea sau să o alunge, că doar, până la urmă, el era partea vătămată. Și apoi, el nu o făcuse, efectiv. Însă Whitney o făcuse! Evident, se dusese acasă la tatăl ei, iar

nenorocitul ala imbecil o lăsase să rămână.

Porunci să fie pregătita diligenta de călătorie și să fie înhămați caii și se răsti la Merea:

— În șase ore vreau să fiu acasă la Martin Stone. Niciun minut mai târziu! și judecând după

rânjetul complice al lui Merea, Clayton aproape crezuse că birjarul îl mințise și că de fapt știa unde se dusese Whitney. Varianta lui Merea era că Whitney îl pusese să o ducă la primul popas pe drumul de întoarcere dinspre Londra unde, potrivit proprietarului,

închiriase un cal. Ce naiba căuta ea să călărească prin împrejurimi, singură și însărcinată cu copilul lui? Micuță proastă! Micuță proastă încăpățânată și enervantă! Micuță proastă și frumoasă.

Martin Stone ieși să-l

întâmpine pe Clayton, zâmbindu-i larg pe când cobora din trăsură.

— Bun venit, bun venit, zise el bucuros, privind nerăbdător spre portiera deschisă a trăsurii. Ce face fata mea? Unde e?

Clayton simţi amara înfrângere.

— Whitney e bine, Martin. A vrut să vin să-ți spun că așteptăm un copil, zise Clayton, improvizând repede. Până la urmă, Martin Stone era un om cumsecade, iar Clayton nu voia să-l îngrijoreze, recunoscând că o alungase pe fata lui cu

temperamentul lui ursuz.

— La reședința Hodge, se răsti Clayton către Merea jumătate de oră mai târziu, imediat ce reuși să scape de Martin fără să pară ridicol sau suspect. Whitney nu se ascundea la reședința Hodge. Iar

Merea nu mai zâmbea când Clayton îi porunci acid să se întoarcă la Claymore.

Potrivit anchetei pe care Clayton o porni a doua zi dimineaţa, Whitney nu stătea la familia Archibald. De fapt, dispăruse undeva între popas şi nimeni-

nu-știa-unde.

Clayton nu mai era furios, ci devenise îngrijorat. Iar când fu informat că nu trecuse Canalul Mânecii îmbarcată spre Franța, deveni de-a dreptul alarmat.

Singur în dormitorul lui elegant, la o

saptămână după ce se întorsese la Claymore și constatase că ea dispăruse, Clayton se gândi la posibilitatea ca Whitney să se fi dus la bărbatul care-i fusese amant înainte ca ei doi să se căsătorească. Poate nenorocitul nu voise sau nu putuse sa-i dea

numele lui înainte. Însă acum era dispus să o țină bine ascunsă, la dispoziția lui.

Era un gând chinuitor și teribil de enervant. Însă doar pentru o clipa, pentru că în lumina purpurie, intensa a apusului. Clayton nu credea cu adevărat că

Whitney s-ar fi dus la un alt bărbat. Poate era efectul relaxant al jumătății de sticle de coniac pe care o consumase în ultimele două ore. Însă i se părea că Whitney chiar ajunsese să-l iubească. Puțin. Se gândi la felul în care prefera să stea

ziua ghemuită pe un scaun în biroul lui, cât el lucra și ea citea sau scria scrisori sau parcurgea cheltuielile gospodărești. Îi plăcea să fie în preajma lui. Și, cu siguranța, îi plăcea sa fie în patul lui. Nici o femeie din lumea asta nu s-ar fi topit în brațele

lui și n-ar fi încercat în toate felurile posibile să-i dăruiască atât de multă plăcere câtă îi dăruia ea, dacă nu era cel puțin infatuată.

O iubise cu disperare în ziua în care s-au căsătorit. Ea nu-l iubise pe el. Atunci. Însă, fără îndoiala, în lunile ce au

urmat, în orele pe care le petreceau împreuna stând de vorba, râzând și în momentele de pasiune nestăvilita, cu siguranță și ea ajunsese să-l iubească.

Clayton se ridică, agitat, și trecu din camera lui goala într-a ei. Nu era frumoasă și

plină de viața fără ea. Ea plecase și odată cu ea dispăruse și rațiunea lui de a trăi în fiecare zi. El o alungase, în cele din urmă îi frânsese spiritul. Și ea care avea atât de mult caracter! îi înfruntase furia în ziua în care plecase să călărească, apoi îl sfidase

pe față mergând la petrecerea familiei Cliffton în superba ei rochie verde care-i făcea ochii de culoarea smaraldelor. Iar când el o așteptase aici, chiar în aceasta cameră, în întuneric, să o înfrunte, chiar și atunci ea îi ținuse piept. Nici o altă

femeie cu excepția lui Whitney n-ar fi îndrăznit să-l privească drept în ochi și sa refuze să se lase încuiată în camera ei decât dacă ramânea și el acolo, cu ea! Și de ce ar fi vrut să rămână cu ea, daca n-ar fi ținut la el?

Întorcându-se în

camera lui, Clayton se sprijini cu un umăr de rama groasă de lemn în care era încastrată fereastra. Cu privirea pierdută în noaptea întunecată, își aminti ce-i spusese ea când o apucase de umeri și-o scuturase, încercând să o reducă la tăcere.

— Nu pot să mă opresc, îi șoptise ea încercând sa se elibereze din strânsoarea lui. Fiindcă te iubesc. Îți iubesc zâmbetul și ochii... Of, Doamne! Cum putea să-i spună asta, când el o rănea intenționat?

— Îmi amintesc exact

senzația mâinilor tale pe pielea mea, când mă atingeai, îi zisese ea, și cuvintele pe care mi le-ai șoptit când erai atât de adânc înăuntrul meu, încât mi-ai atins și inima.

Clayton păși încet în sălița de îmbrăcat și deschise cufărul de piele

în care-i erau așezate cămășile. Scoase inelul cu rubin pe care ea i-l dăduse și-l răsuci între degete, să citească înscripția din interior. Oftând adânc citi cele două cuvinte atât de dragi:.. Lordul meu. Ezită, prins între dorința de a și-l pune acum pe

deget și cea de-a aștepta să i-l pună Whitney, așa cum o făcuse în noaptea nuntii lor. Îi pusese inelul pe deget, apoi îi sărutase mâna și o ținuse cu blândețe pe obrazul ei. Își puse singur inelul. Nu voia să mai aștepte.

Se simțea mai bine cu

inelul ei pe mână, acolo unde-i era locul. Se așeză si-și întinse picioarele lungi în față, sorbind încet din coniac și privind tăcut patul cel mare cu patru tăblii pe care-l împărțiseră. Știa că trebuia sa se împace acum cu trădarea ei, înainte să o găsească.

Altfel, de cum avea să o vadă în fața ochilor, și-ar fi pierdut iar cumpătul și i-ar fi distrus iar pe amândoi.

Fie Whitney se dăruise altui bărbat înainte de căsătorie. Era mai ușor de suportat dacă nu se întreba cine anume era bărbatul. El

fusese cel care-i furase lui Whitney virginitatea și probabil tot el o aruncase în brațele acelui bărbat. Așa că a cui era vina că ea se dăruise o dată altui bărbat, într-un moment de singurătate și disperare? O dată. Avea să-i permită atâta lucru,

o singură dată. Oftând, Clayton lăsă capul pe spate și închise ochii. O dată sau de o sută de ori, fiindcă indiferent ce ar fi făcut înainte, acum el nu-și mai imagina viața fără ea.

Într-o stare de frenetică agitație, Clayton călări kilometri

întregi a doua zi. Călări calul lui Whitney, fiindcă Khan era ceva ce fusese al ei, așa cum Whitney însăși îi amintise, mândră. Ajunse pe culmea unde o adusese a doua zi după ce venise la Claymore. Se așează și-și propti umerii de același trunchi de

copac lângă care stătuse şi în ziua aceea, cu Whitney cuibărită în braţele lui. Privi pierdut înspre valea în care lumina strălucitoare a soarelui dansa şi strălucea în râul ce şerpuia de-a lungul văii.

Cu un genunchi ridicat, bătea abătut cu

crăvașa în cizmă, amintindu-și cum Whitney voise să călărească spre vale, temându-se că avea să încerce să facă dragoste cu ea. Doamne, asta fusese acum aproape opt luni. Opt luni! Opt dintre cele mai glorioase, uimitoare,

chinuitoare și nefericite luni din viața lui.

Zâmbi cu o urmă de tristețe. Opt luni. Dacă lucrurile s-ar fi întâmplat cum ar fi vrut Whitney în seara în care venise la Claymore, abia peste vreo săptămână sau două s-ar fi căsătorit. Ea insistase că

avea nevoie de opt luni să facă pregătirile de nuntă și... Opt luni! înjurând cu sălbăticie printre dinți. Clayton sări în picioare cu mintea tulbure. Whitney ar fi vrut opt luni să se pregătească pentru nunta. Nici măcar ea nu era atât de

naivă! Daca credea că era însărcinată, dacă venise la el fiindcă era însărcinată sau crezând că era însărcinata, n-ar fi vrut sub nici o forma să aştepte opt luni nenorocite.

Urându-se pe sine cu o virulenta ce aproape îl sufoca, Clayton îi forţă

armăsarul, atingând limita rezistenței lui Khan. Whitney nu era atât de naivă încât să fi vrut să aștepte opt luni până să se căsătorească, dacă credea că era însărcinată, însă era suficient de naiva încât să fi crezut că el ar fi putut-o lăsa grea în

noaptea în care o răpise. Și era suficient de mândră încât să fi folosit asta ca motiv să-l aducă pe el la ea și suficient de cinstită încât să fi renunțat la idee și să fi venit ea însăși la Claymore.

— Liniștește-l, se răsti el la îngrijitor,

aruncându-i servitorului mirat hăţurile lui Khan şi luând-o spre casă, pe jumătate în fugă, pe jumătate mergând. Spune-i lui Merea să înhame caii la trăsură şi să fie în faţă în cinci minute, mai strigă el peste umăr.

Două ore mai târziu

Emily Archibald primi o invitație elegant formulată din partea lui Clayton, pe care foarte corect o luase drept o „poruncă” să-l însoțească la trăsură pe servitorul lui, care avea să o conducă la reședința sa de pe strada Upper Brook. Îi ascultă

chemarea cu un amestec de îngrijorare și neliniște.

Valetul o conduse într-o bibliotecă spațioasă din aripa laterală a casei, unde Ducele de Claymore stătea la fereastră, cu spatele la ea. Spre surprinderea lui Emily,

nu o întâmpinase cu obișnuita lui atitudine deschisă și prietenoasă, nici nu se întoarse cu fața spre ea când îi zise cu un ton rece și distant:

— Vreți să schimbăm trivialități politicoase în următoarele cinci minute sau pot să trec direct la subiect?

Simți un fior de frică pe șira spinării, pe când el se întoarse încet și o studie. Emily nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe acest Clayton Westmoreland. Era, ca de obicei, imperturbabil de calm, doar că acum emana o hotărâre de neclintit. Ea stătu

nemișcată, privindu-l fix.

Făcând un gest foarte scurt cu capul spre scaunul de lângă ea, îi spuse să se așeze. Emily se cufunda în scaun, încercând să compare acel bărbat cu cel pe care-l cunoscuse ea.

— Din moment ce

văd că nu ai preferințe, voi fi direct. Bănuiesc că știi de ce te-am chemat aici?

— Whitney? ghici Emily șoptit. Scutură ușor din cap și-și drese vocea stinsa.

— Unde e? întrebă el brusc, apoi adăugă cu o urmă fadă a blândeții lui

de altădată. Nu te-am abordat până acum fiindcă nu voiam să te pun în postura de a-i trăda încrederea și fiindcă aveam toate motivele să cred că puteam să o găsesc prin propriile mele surse. Din moment ce nu a fost așa, va trebui să insist

să-mi spui dumneata.

— Dar eu... eu nu știu unde e. Nu m-am gândit niciodată să o întreb unde se ducea. N-am crezut niciodată că va sta atât de mult.

Ochii lui gri, reci, priviră fix în ai ei, cântărindu-i răspunsul, apreciind cât era de

adevărat.

— Te rog să mă crezi. Acum, că te-am văzut, n-aș putea fi atât de crudă încât să o ascund de dumneata, dacă aș ști unde o poți găsi.

Inspiră adânc și dădu ușor din cap, fără acea expresie rece și distantă pe chip.

— Îți mulțumesc pentru asta, zise el simplu. Birjarul meu te va conduce acasă.

Emily ezită, încă puțin intimidată de aura lui autoritară și totuși recunoscătoare că avea suficienta încredere în ea încât să accepte că-i spunea adevărul.

— Whitney mi-a spus că ai găsit biletul acela îngrozitor, zise și scutură din cap cu un zâmbet amuzat. Știi, pe atunci nu reușea să se hotărască dacă să ți se adreseze cu „dragă Sir” sau...

Chipul său frumos fu străbătut de o durere

surdă, iar Emily tăcu pe dată.

— Iartă-mă... N-ar fi trebuit să aduc vorba.

— Din moment ce se pare că nu avem secrete unul față de celalalt, zise el încet, ai vrea să-mi spui de ce a scris Whitney biletul acela, de fapt?

— Ei bine, încerca să-și salveze mândria. Spera... Ba nu, mai degrabă prefera să fi venit dumneata la ea, dacă s-ar fi putut. Și credea că printr-un astfel de bilet... Știu că trebuie să fi fost îngrozitor din partea ei chiar și să se gândească

la asta, însă...

— Singurul lucru.. Îngrozitor pe care Whitney l-a făcut în viaţa ei a fost să se mărite cu mine, o întrerupse Clayton.

Ochii căprui ai lui Emily se umplură de lacrimi când se ridică să plece.

— Nu e adevărat. Whitney te adoră... Te adoră, milord.

— Îți mulțumesc încă o dată, zise el umil.

Mult timp după plecarea lui Emily, Clayton rămase acolo, simțind trecerea minutelor și știind că, pe măsură ce treceau,

durerea și mânia lui Whitney se transformau încet, încet în ură.

Ducesa de Claymore, văduva, cină liniștită în acea seara alături de nora ei, mustruluindu-și în gând fiul cel mare pentru cât de mult întârzia să vină să-și

recupereze soția, care se simțea tot mai pierdută și mai nenorocită cu fiecare zi ce trecea. Când Whitney sosise cu opt zile în urmă și îi ceruse să rămână acolo până când Clayton cântărea situația și avea sa vină după ea, Alicia Westmoreland se

gândise să o îndemne să se întoarcă imediat acolo unde-i era locul, alături de soțul ei, ba voise chiar să insiste. Totuși, ceva din durerea lui Whitney și privirea ei hotărâtă îi amintiră ducesei de ea însăși, cu mulți ani în urma, când tatăl lui Clayton dăduse

buzna în salonul părinților ei, unde își găsise soția după o absență de patru zile.

— Treci imediat în trăsură. Îi poruncise el și apoi adăugase... Te rog, Alicia. Făcându-se astfel înțeleasă.

Alicia Westmoreland respectase ascultătoare

ceea ce i se ceruse.

Însă Whitney era deja acolo de opt zile, iar Clayton nu făcuse nici cel mai mic efort să vină după ea. Lady Westmoreland își dorea nepoți și nu vedea cum avea să se bucure de ei dacă acești doi tineri hotărâți și încăpățânați

trăiau la kilometri depărtare unui de altul. Serios, întreaga situaţie era strigătoare la cer! Niciodată nu existaseră doi oameni care să se iubească mai mult decât ei.

Când se servi desertul în acea seară, ducesei văduve îi veni o idee pe

când sta la masă. Chiar în aceeași seara îi trimise vorba lui Stephen, la Londra, să vina numaidecât la ea, cât mai devreme a doua zi dimineață.

— Problema este, îi zise ea a doua zi lui Stephen, care o privea încruntat însă oarecum

amuzat, că nu sunt sigură că Clayton s-a gândit să o caute pe Whitney aici. Presupunând că vrea să vină după ea.

Stephen, care nu știa nimic despre înstrăinarea dintre ei, îi zâmbi șmecherește mamei sale.

— Draga mea, asta-mi amintește de poveștile pe care le-am auzit despre dumneata și tata.

Ducesa văduva îi aruncă o privire dojenitoare fiului ei și continuă:

— Vreau sa-l găsești pe Clayton. Îmi

imaginez că stă în reședința sa din Londra. Găsește-l în seara asta, dacă poți. Apoi dă-i de înțeles că ea e cu mine, ca și când ai fi presupus automat că el știa asta. Nu cumva să-l lași să creadă că e chemat să vină după ea. În asemenea circumstanțe

sunt sigură că Whitney ar respinge orice slabă tentativă de reconciliere din partea lui.

— Ce-ar fi s-o iau pe Whitney cu mine la Londra chiar acum și să las să se înțeleagă că sunt îndrăgostit nebunește de ea? Asta i-ar atrage atenția lui

Clayton, zâmbi Stephen.

— Stephen, lasa prostiile; chestiunea asta e serioasă. Uite ce vreau să-i spui...

La ora șapte în aceeași seară, pe când Clayton se relaxa într-un fotoliu la club, fu doar în parte surprins să ridice

privirea din cărți și să-și vadă fratele stând în fața lui, la masă, aranjându-și fisele și pregătindu-se să intre în joc. Clayton îl privi pe Stephen cu o deschidere precaută. Nu voia să-l întrebe de Whitney, fiindcă nu i-ar fi putut explica faptul că își „rătăcise” soția, cum

nici n-ar fi suportat să-i vorbească lui Stephen despre înstrăinarea lor. Așa că fu ușurat când Stephen începu conversația zicând:

— Pierdeți sau câștigați în seara aceasta, Excelență?

— Ne face praf pe toți, răspunse cu

naturalețe Marcus Rutherford. N-a mai pierdut nici o mână de-o oră.

— Arăţi ca naiba, frate, remarcă Stephen pe un ton glumeţ.

— Mulţumesc, răspunse sec Clayton, aruncând fisele pe mormanul ce se

acumula în centrul mesei. Câştigă acea mână şi următoarele două.

— Mă bucur să te văd, Claymore, zise William Baskerville, privindu-l precaut pe duce, care data trecută când jucase carţi aici plecase atât de brusc.

Baskerville era pe punctul să-l întrebe, politicos, despre tânăra sa ducesă, însă data trecută când îi spusese că o văzuse la petrecerea familiei Cliffton stârnise o ceartă, așa că se gândi ca era mai bine să evite să aducă vorba despre ea.

— Vă deranjează dacă mă alătur și eu? îl întrebă el în schimb pe duce.

— Nu-l deranjează deloc, zise Stephen când Clayton păru să nu-l fi auzit pe Baskerville. Va fi bucuros să vă ia și dumneavoastră banii, alături de cei ai tuturor

celorlalți.

Clayton își privi ușor ironic fratele. Nu putea sta acasă, îngrijorarea l-ar fi scos din minți. Totuși, conversațiile vesele ale fratelui lui și ale celorlalți de la masă deja începeau să-l enerveze și juca abia de o oră.

Era pe punctul sa-i sugereze lui Stephen să se retragă amândoi la el acasă și să se delecteze cu o beţie pe cinste, ceea ce oricum s-ar fi potrivit mai bine cu starea lui de spirit, când Stephen îi zise:

— Nu mă aşteptam sa te găsesc aici. Credeam

c-o să participi la petrecerea pe care-o dă mama în seara asta în cinstea rudelor noastre.

Reușind să imite perfect un bărbat care tocmai spusese ceva nepotrivit, Stephen scutură din cap și adaugă în chip de scuze:

— Iarta-mă, Clay. Am

uitat că, având în vedere că Whitney stă la ea și evident va participă la petrecere, tu n-ai vrea să...

Baskerville, care-i auzise comentariul, își uită decizia de mai devreme și zise cu obișnuita lui cordialitate indiferenta:

— Ce tânără încântatoare ducesa dumneavoastră. Transmiteti-i salutările mele și... Maxilarul lui Baskerville se încorda văzându-l pe Clayton Westmoreland îndreptându-se încet în scaun și devenind încordat.

— N-am văzut-o nicăieri, îl liniști pe data Baskerville. Ducele era deja în picioare. Stătea acolo, privindu-și fratele cu un amestec de neîncredere, uimire și ceva ce bietul Baskerville era prea confuz să mai identifice. Apoi, fără măcar să ridice

mormanul de fise ce reprezenta câștigul său și fără să-și ia rămas bun de la cineva, ducele se întoarse și porni cu pași mari spre ușă.

— Să fiu al naibii! murmură Baskerville către Stephen, pe când amândoi îl priveau pe Clayton plecând. Dar

știu ca l-ai călcat pe bătături! Puteam să-ți spun și eu asta... Fratelui dumitale nu-i place ca ducesa lui să meargă la petreceri fără el.

— Nu, îl aproba Stephen cu un zâmbet larg. Nu cred că-i place.

Drumul spre Grand

Oak, care în mod normal dura patru ore, fu parcurs de data asta în trei ore și jumătate, de la ușa clubului lui Clayton. Whitney stătuse la mama lui! La mama lui, pentru Dumnezeu! Singura persoană din lume care ar fi trebuit să știe mai

bine și să-i fi poruncit soției lui sa se întoarcă acasă, la el. Propria lui mamă își dăduse concursul la chinul prin care trecuse!

Trăsura opri în fața casei luminate a mamei sale, iar Clayton își aminti că Stephen îi spusese că era o

petrecere în seara aceea. Nu voia să-și vadă rudele, voia să-și vada soția. Și nu avea haine formale, nici nu se gândise să se oprească pe acasă să-și schimbe ținuta, și nici dacă s-ar fi gândit n-ar fi făcut-o. Era tentat să-și confrunte mama pentru

trădarea ei. Înainte să o caute pe Whitney. Era tentat, însă nu avea să o facă.

— Buna seara, excelență, intonă valetul familiei.

— La naiba! răspunse Clayton, trecând prin fața servitorului jignit, vrând să arunce o privire

în salonul aglomerat. Toate rudele pe care le avea păreau să fie de față. Mai puțin Whitney. O văzu pe mama sa, iar când se îndrepta spre el, chipul i se lumina într-un zâmbet larg. Clayton îi arunca o privire atât de nemulțumită, încât se opri împietrită. Apoi

se întoarse și porni spre scara principala.

— Unde e soţia mea? o întrebă pe servitoarea ce stătea pe holul de la etaj.

Clayton ezită în faţa uşii la care fu condus, cu mâna pe clanţa şi cu inima bătându-i nebuneşte cu o

combinație de ușurare și groază. Habar nu avea cum va reacționa Whitney când îl va vedea, nici ce i-ar fi putut spune. Însă în acel moment conta doar că o putea vedea și-și putea bucura ochii cu imaginea ei.

Deschizând ușa,

Clayton intra tăcut, închizând-o în urma sa. Whitney stătea într-o cadă mare din alamă, cu spatele la încăpere. Servitoarea se plimba prin spatele ei, ținându-i săpunul și prosopul, Clayton rămase acolo, pur și simplu vrăjit.

Ar fi vrut să meargă

la ea și să o ridice, goală și udă, să o strângă în brațe, să o respire prin toți porii, să o ducă în pat și să se piardă în ea. Și în același timp nu se simțea demn nici măcar să-i vorbească, darămite să o atingă. Nu era demn. Deja de două ori în viața lor împreună el

o tratase cu o răutate brutală de care nu știa că era în stare. Doamne! Ea îi purta copilul în pântece, iar el nu o întrebase nici măcar o dată cum se simțea. Cum putea o fată atât de subțire să suporte povara unei asemenea cruzimi, fără să-l urască,

așa cum ar fi meritat? Clayton inspiră adânc și chinuit.

Clarissa ridică privirea, îl văzut pe Clayton suflecându-și mânecile și apropiindu-se de cadă și-i arunca o privire teribil de încruntată. Deschise gura cu intenția vădită

de a-i spune pe șleau exact ce credea, puțin păsându-i că era duce, însă Clayton o opri, făcându-i un semn scurt să plece. Supusă, îi dădu săpunul și prosopul și ieși tăcută din încăpere.

Cu o gentilețe tulburătoare, Clayton o spală pe Whitney pe

spate, având grijă ca atingerea lui să fie ușoară și să nu-i zărească mâinile.

— E grozav, Clarissa, murmură Whitney aplecându-se în față și săpunindu-și picioarele. De obicei Clarissa o lăsa să se îmbăieze singură, însă în ultimul timp

devenise atât de grijulie și atentă, încât Whitney nu găsi deloc nepotrivită atenția în plus pe care i-o acorda.

Umedă, strălucind cu stropii de apă parfumată alunecându-i încet pe piele, Whitney se ridică din baie și ieși din cadă. Dădu să se întoarcă

după prosop, însă Clarissa, într-un exces de servitute, deja începuse să o șteargă cu blândețe.

Clayton o șterse pe gât, pe umerii netezi și pe spate.

— Mulțumesc, Clarissa, termin eu. O să iau cina în cameră, apoi

o să mă îmbrac să cobor la... întorcându-se, Whitney apuca prosopul. Se albi pe loc la față și se clatină ușor când dădu cu ochii de bărbatul atrăgător și serios care nu scotea o vorbă, ci continua să-i șteargă corpul. Cuprinsă de o stare de amorțeală,

stătu încremenită, incapabilă să se mişte sau să vorbească. Când Clayton îi şterse abdomenul şi coapsele, Whitney observă că mâinile lui zăboveau ceva mai mult în acele zone, însă fără să o mângâie. Clayton era aici. Nu mai era furios

pe ea, însă nu-i vorbea. Nu-i zâmbea. Nici măcar nu o atingea asemenea unui soț, ci aproape asemenea unui... Unui servitor! Un servitor! Whitney începu să simtă un nod dureros în gât când își dădu seama exact ce făcea el. Se comporta

asemenea servitoarei ei, felul său de a se umili în fața ei.

Cu mâinile lui gentile o îndemnă să se așeze pe scaunul de lângă cadă și, fără să ridice privirea spre ea, îngenunche pe un picior și începu să-i șteargă, solemn, gambele.

— Clayton, șopti ea cu greutate... O, nu... Ignorându-i ruga aproape plânsă, continuă să o servească umilit, spunându-i cu voce răgușită și îndurerată:

— Dacă o să mai cred vreodată că îți vine măcar ideea să mă

părăsești iar, oricât de întemeiate motive ai avea, o să te încui în odaia ta și o să baricadez ușile, așa să mă ajute Dumnezeu, apoi îi ridica piciorul și începu să-l șteargă.

Cu vocea tremurândă Whitney zise:

— Și o să stai și tu

acolo, încuiat alături de mine?

Îi ridică piciorul în dreptul feței și-și lipi tandru obrazul de el, apoi întoarse capul și-l sărută.

— Da, șopti el.

Se ridică și merse la dulap, scoase un halat albastru de mătase și i-l

aduse, ținându-l până când Whitney își bagă mâinile pe mâneci. Stătu asemenea unei păpuși în timp ce el își trecu mâinile prin spatele ei, apucă ușor cordonul și i-l legă în față. Fără să scoată o vorbă, se aplecă și o sălta în brațele lui, ducând-o spre scaunul

unde o aștepta cina, pe o măsuță joasă. Se așează, ținând-o în poala lui. Aplecându-se ușor înainte, dădu la o parte capacul de argint de pe tavă. Când Whitney își dădu seama că avea de gând să o hrănească, nu mai putu suporta.

— Nu! striga ea

delicat, cuprinzându-i cu braţele umerii puternici şi îngropându-şi faţa în scobitura gâtului lui. Te rog, nu face asta. Vorbeşte cu mine. Te rog, vorbeşte cu mine.

— Nu pot, şopti el prin părul ei strălucitor şi inspira adânc, chinuit.

Nu-mi găsesc cuvintele.

Suferința surdă din vocea lui îi umplu ochii de lacrimi. Se aplecă și-l privi.

— Eu pot, șopti ea răgușit. Tu m-ai învățat cuvintele... Te iubesc. Te iubesc.

Trecându-și degetele prin părul ei, îi prinse

fața între palme și o privi.

— Te iubesc, îi șopti el răgușit. Doamne! Cât de mult te iubesc.

În licărirea plăpândă a luminărilor, limbile orologiului aflat în partea opusă patului tocmai se opriră la unu și jumătate. Clayton o

privi cu tandreţe pe femeia frumoasă cuibărită alături de el. Adormită în braţele lui, odihnindu-şi încrezătoare capul pe pieptul lui gol. Dându-i uşor la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, o trase mai aproape de el şi-i atinse fruntea cu

buzele.

— Te iubesc, șopti el încet. Știa că Whitney dormea și nu-l putea auzi, însă simțea nevoia să rostească iar acele cuvinte.

În acea seară i le spusese în inima lui, de fiecare data când gura lui atinsese moliciunea

dulce a gurii ei, cu teribil nesaţ sau cu tandreţe chinuitoare.

— Te iubesc... Era melodia pe care inima lui o cânta când ea stătea întinsă sub el şi se arcuia atât de dulce, venind spre el, să o pătrundă. Era melodia ce creştea în intensitate

când o ducea pe culmea extazului și i se alătura acolo.

Soția lui se cuibări mai aproape de el și șopti ca prin vis:

— Și eu te iubesc.

— Taci, draga mea. Dormi, murmură Clayton. Zăbovi la infinit deasupra ei în acea

seara, întârziind intenţionat clipa eliberării desăvârşite până când amândoi erau înnebuniţi de dorinţă. După atâtea îndelungi clipe de amor, voia ca ea să se odihnească.

— De ce ţi-a luat atât de mult? şopti ea. Aplecându-şi capul să-i

vadă fața mai bine, Clayton zâmbi:

— Nu pot să cred că te referi la ceea ce cred eu că te referi.

Inițial ea păru încurcată, apoi roși și-și mută privirea. Surprins și îngrijorat de reacția ei, Clayton îi ridica ușor bărbia.

— La ce te-ai referit? întreba el cu blândeţe.

— Nu contează. Chiar nu contează.

Uitându-se în ochii ei verzi, umbriţi de durere, zise încet:

— Cred că, despre orice ar fi vorba, contează foarte mult pentru tine.

Whitney își dori să nu fi zis nimic și nici n-ar fi făcut-o, doar că durerea se răspândea în ființa ei asemenea unei lovituri care sapă continuu. Știind că Clayton avea acum să insiste să-i răspundă, șopti aproape indescifrabil:

— Marie.

— Ce e cu ea?

— Ea e motivul pentru care ti-a luat atât de mult timp să vii după mine?

Strângând-o și mai tare în brațe, de parca ar fi încercat să ia o parte din durerea pe care i-o provocase, Clayton îi

zâmbi forțat:

— Iubito, motivul pentru care mi-a luat așa mult timp a fost că 40 de detectivi n-au reușit să dea de urma ta. Iar eu, care fără îndoială ar fi trebuit să știu mai bine, nu m-am gândit că propria mea mamă ar fi putut fi implicată în

complotul de a o ține pe soția mea departe de mine.

— Credeam că ăsta va fi primul loc în care te-ai fi gândit să mă cauți, după ce ai fi avut timp să te gândești.

— Ei bine, n-a fost așa, zise Clayton tăcut. Însă nici nu am „avut

timp să mă gândesc” prea aproape de Marie St. Allermain, ceea ce cred că încercai să mă întrebi.

— Nu?

— Nu.

Ochii ei verzi se umplură de lacrimi când îl privi și-i zâmbi emoționată.

— Îți mulțumesc, șopti ea simplu.

— Cu foarte multă plăcere, zise Clayton zâmbind delicat la vederea chipului ei răvășit. Îi desenă cu degetul conturul elegant al obrazului. Acum dormi, dragostea mea. Altfel, o să profităm iar

de patul ăsta, în alte scopuri.

Închise ascultătoare ochii și se cuibări în brațele lui. Ridică ușor mâna să-i mângâie cu degetele părul de pe tâmplă. După câteva minute îi alunecară pe umăr și pe piept. Clayton își simți corpul

reacționând pe loc și încercă să-și controleze pasiunea crescândă pe care Whitney i-o stârnea fără să-și dea seama, cu mângâierile ei adormite. Când mâna ei coborî spre abdomenul lui, i-o prinse și o strânse ferm într-a lui, împiedicând-o să coboare mai jos. I se

păru că o aude râzând înfundat, când se întoarse aparent dormind și-i atinse urechea cu buzele ei.

Lăsându-se pe spate, Clayton o privi suspicios. Era cât se poate de trează, cu ochii sclipind de iubire.

Dintr-o mișcare

rapidă și lină o rostogoli pe spate și o înghesui în perne, acoperindu-i pe jumătate corpul cu al lui.

— Nu poți să spui că nu te-am avertizat, șopti răgușit.

— N-o să spun.

CAPITOLUL 36

Când Whitney se trezi, el nu mai era acolo, iar pentru un moment îngrozitor crezu că visase tot ce se întâmplase noaptea trecută. Se întoarse pe

spate, dezamăgită, apoi îl văzu. Stătea lângă geam, la câțiva pași de pat, într-un halat vișiniu pe care i-l adusese, evident, servitorul, alături de serviciul de argint de cafea ce se afla pe măsuța din fața lui.

Draperiile grele erau pe jumătate trase,

dezvăluind un cer albastru, strălucitor, fără nori. Însă în contrast cu dimineața veselă de iulie chipul frumos al lui Clayton părea foarte sobru, de parcă gândurile i-ar fi fost departe. Whitney se întrebă neliniștită care să fi fost motivul

expresiei lui, când cu doar câteva ore înainte fusese atât de cald și pasional.

Îmbrăcând halatul albastru de mătase pe care-l purtase în seara dinainte. Whitney păși pe covorul oriental, oprindu-se lângă scaunul lui. Era atât de

absorbit în gânduri, încât fu vădit speriat când ea îl atinse pe umăr.

— Când m-am trezit și nu te-am găsit în pat, pentru o clipa am crezut că doar am visat că ai fost aici azi noapte.

Expresia feței lui se înmuie și întinse mână,

o prinse de braţ şi o trase cu blândeţe, însă ferm în poala lui.

— Cum te simţi? o întrebă el trecându-şi uşor braţul pe după mijlocul ei.

— Mă simt revoltător de bine pentru o femeie în starea mea, glumi ea, încercând să-l bine

dispună. Deși, dacă sunt lăsată singură mai mult de câteva clipe, am tendința șocantă să adorm.

Plimbându-și degetele peste abdomenul ei, întreabă tandru:

— Ce face bebelușul?

— Amândoi facem

foarte bine, acum, că tu ești alături de noi, îl asigură Whitney.

Dădu satisfăcut din cap, însă expresia feței lui redeveni gravă.

— Am stat aici și m-am gândit... îi explică el.

— Urăsc când faci asta, îl tachina Whitney, întinzând mâna și

netezindu-i fruntea încruntată.

— Urăşti când fac ce anume?

— Când te gândeşti la lucruri care te fac să te încrunţi.

— Îmi pare rău... începu el.

— Fie, de data asta te iert, însă gata cu

gânditul. Clayton îi zâmbi, însă-i ignoră eforturile hotărâte de a se comporta ca și când toate erau deja la locul lor și normale între ei, grație nopții trecute.

— Când m-am trezit mi-am dat seama că nici nu mi-am cerut scuze pentru comportamentul

meu impardonabil, nici nu ți-am explicat motivele pentru care m-am purtat astfel și trebuie să le fac pe amândouă.

Devenind serioasă, Whitney dădu din cap și-l lăsă să înceapă.

— După cum știi deja, când m-ai trimis la

biroul tău să caut scrisoarea mătușii tale, am găsit o altă scrisoare, una neterminată. Era datată în ziua dinaintea venirii tale la mine, la Claymore, iar în acea scrisoare scriai că te temeai că erai însărcinată.

— De unde știi că

mi-am dat seama că ai găsit acea scrisoare?

— Alaltăieri am renunțat, în sfârșit, la orice urmă de demnitate și am trimis după prietena ta, Emily Archibald, cu gândul fie să o conving, fie să o intimidez și să o fac să-mi spună unde erai.

— Biata Emily. Nu ți-ar fi putut spune fiindcă nu i-am spus unde aveam de gând să mă duc.

— Așa mi-a spus și ea și am crezut-o. Mi-a spus puținul pe care-l știa, inclusiv faptul că știai că găsisem scrisoarea neterminată

din biroul tău.

Whitney dadu din cap:

— La câteva zile după ce l-ai găsit, mi-am dat seama că-l văzuseși și că acela era motivul pentru felul în care mă tratai.

— Atunci de ce, pentru Dumnezeu, de ce n-ai discutat cu mine

despre scrisoare și să nu ne fi curmat amândurora suferința?

— Te-aș întreba și eu pe tine exact același lucru, îl înfruntă soția lui cu o privire dojenitoare. De ce n-ai discutat tu cu mine despre scrisoare, imediat ce-ai găsit-o?

Clayton îi accepta dojana cu jumătate de zâmbet.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Mă bucur, zise ea cu blândețe, fiindcă exact asta voiam să te fac să înțelegi când am plecat de acasă. Clayton, de două ori m-ai bănuit

c-aș fi făcut ceva teribil și de ambele dăți ai refuzat să-mi spui cu ce anume credeai că ți-am greșit, să-mi dai șansa să-ți explic. Ai făcut asta când m-ai târât de la petrecerea lui Emily și m-ai adus pe sus la Claymore. Și ai făcut la fel și când ai găsit acel

bilet. Prima oară te-am iertat și te voi ierta și de această ultimă dată, însă te rog să-mi acorzi în schimb o favoare.

— Orice, fu el de acord tresărind, amintindu-și de nedreptatea lui de mai devreme.

— Orice? îl tachina

ea, încercând să-l mai bine dispună. Atâta timp cât e ceva rezonabil?

Își lăsă bărbia în creștetul capului ei.

— Orice, repetă el tandru și hotărât.

— În cazul acesta, te rog să-mi promiți că de acum îmi vei da

întotdeauna șansa să răspund oricăror acuzații de fapte nedrepte sau greșite pe care ai putea crede, în viitor, că le-aș fi comis.

Ridicând capul, Clayton o privi stând în poala lui. Spiritul și curajul ei erau evidente în felul în care-și ținea

umerii și-și înclina bărbia, în timp ce în ochii ei verzi și sinceri și în zâmbetul senin se citea atâta blândeţe. Fapte nedrepte? Ea era întruchiparea bucuriei și a dragostei, o combinaţie desăvârsită de înţelepciune feminină, inocenţa și

impertinență curajoasă. Deja îi dăruise atâta bucurie și era pe punctul de a-i dărui un copil. Și-ar fi dorit să-i fi cerut ceva mai măreț sau să-i fi dat o sarcină imposibilă prin care să fi meritat să fie iertat. Însă ea voia o simplă promisiune. Fiindcă el

era tot ce își dorea. Știind asta se simți copleșit de emoția care-i gâtui vocea când îi răspunse umil și solemn:

— Îți dau cuvântul meu că n-o să mai fac asta niciodată.

— Îți mulțumesc, zise ea.

Clayton îi ridica

chipul spre al lui și își pecetlui promisiunea cu un sărut.

Total satisfăcută de rezultatul discuției, ca să nu mai vorbim de intensitatea sărutului, Whitney își lipi obrazul de pieptul lui, pe deplin mulțumită. Abia aștepta să uite cu desăvârșire de

acel bilet fatidic și nefericirea pe care i-o provocase.

Însă Clayton încă nu era pregătit sa încheie discuția.

— Legat de biletul pe care l-am găsit în biroul tău... zise el, însă Whitney nesocoti subiectul dând ușor din

degete.

— Nu mai avem de ce să vorbim vreodată despre acel bilet. Te-am iertat, iubitule, totul e rezolvat și uitat.

Clayton chicoti în fața atitudinii ei mărinimoase.

— Îți apreciez generozitatea, însă nu

sunt sigur că înțeleg pe deplin ce anume sperai să obții dacă mi l-ai fi trimis.

Refuzând să se mai gândească la asta, Whitney aruncă un ochi spre ceas, își dădu seama că era târziu și se desprinse din brațele lui, ridicându-se.

— Ar trebui să ne facem și noi apariția jos, cât mai sunt cu toții la micul dejun. Altfel, unii vor pleca, iar mama ta va fi dezamăgită că n-ai venit să-ți iei rămas bun.

Clayton nu avea niciun chef de compania altcuiva, decât a ei, însă gândindu-se la

comportamentul lui din ultima vreme, nu voia să-i refuze nici cea mai mică dorință. Se ridică și el. Însa nu renunță la subiect:

— La ce te-ai gândit când ai scris acel bilet? insistă el.

— Nu gândeam prea clar, însă după felul în

care mă purtasem cu tine la nunta lui Elizabeth și felul în care tu mă trataseși când te-am văzut în public după aceea, mă temeam că ai fi ignorat orice semn din partea mea. Scriindu-ți un bilet în care-ți spuneam că mă temeam că rămăsesem

însărcinată, continuă îndreptându-se spre clopoțel, să o cheme pe Clarissa, încercam să mă asigur că nu te vei căsători cu Vanessa înainte să fi apucat să-ți explic totul și să-ți spun că te iubeam. Încercam, de asemenea, să-mi salvez mândria,

forțându-te pe tine să vii la mine, în loc să vin eu la tine.

— Dacă mi-ai fi trimis biletul, iubita mea, nu ți-ai fi atins niciunul dintre obiective.

Whitney își strânse halatul, apoi se întoarse surprinsă spre el.

— Adică, pur și simplu, ai fi ignorat biletul și l-ai fi aruncat?

— Nu cred că l-aș fi putut ignora și arunca, însă pot să-ți promit că nu m-ar fi întors târâș la tine.

— Sunt uluită să te aud spunând asta, zise Whitney, simțindu-se

oarecum dezamăgită. N-ai fi simțit nici cea mai mica responsabilitate?

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai lăsat însărcinată în noaptea în care m-ai răpit de la petrecerea lui Emily și m-ai târât la Claymore.

Clayton reuși să

păstreze un ton grav, deși un zâmbet îi încolțea pe buze.

— Deși îți înțeleg motivele și te felicit pentru ingeniozitatea biletului, planul tău avea un singur defect fatal. E același defect care m-a făcut să reacționez ca un nebun când am găsit

biletul în biroul tău.

— Ce defect?

— N-aș fi putut să-ți dăruiesc un copil în noaptea în care te-am adus la Claymore. Contactul dintre noi în pat, în acea noapte, a fost extrem de scurt, iar actul nici nu a fost consumat.

În lunile ce trecuseră de la nunta lor Clayton o învățase multe despre ce însemna a face dragoste, însă ea nu crezuse că existau condiții esențiale ce guvernau concepția. Căscă ochii mari, dându-și seama de implicațiile profunde ale acestei descoperiri.

— Așadar... șopti ea și se trase îngrozită.

— Așadar, termină Clayton fraza în locul ei, evident că am presupus citindu-ți biletul că alt bărbat era tatăl copilului tău. Biletul era datat cu o zi înaintea venirii tale neașteptate la Claymore, pentru a-mi declara

dragoste eternă. Așa că am avut nevoie de o simplă deducție logică să ajung la concluzia că nu veniseși la mine din dragoste, ci doar din nevoia disperată de a găsi un tată care să-ți recunoască apoi copilul.

— O, Doamne! șopti ea albindu-se la față. N-

am știut niciodată, nu mi-am imaginat vreodată că ai fi putut crede că altcineva era tatăl copilului meu sau că ai fi avut motiv să te îndoiești de adevăratele motive pentru care am venit la tine, la Claymore. Odată ce te îndoiai de asta, ai fi

început să te îndoiești de tot ce ți-am spus și tot ce am făcut de atunci încoace și...

Alarmat de brusca ei paloare, Clayton o strânse în brațe.

— Nu te mai gândi la asta. Singurul gând cu care ți-am spus asta a fost să te asigur că nu

sunt chiar un monstru, așa cum probabil am părut.

Îi puse mâna pe obraz, cu ochii ei verzi plini de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare foarte rău...

— Whitney, dragostea mea, zise el

zâmbind, îți interzic să mai verși vreo lacrimă sau să mai pierzi vreo clipă regretând ceva legat de acest subiect.

Încercă să zâmbească.

Temându-se că fie nu putea, fie nu voia să închidă subiectul, Clayton încercă să-i dea motiv să o facă.

— Gândește-te la fiul tău, iubito. E fapt dovedit științific că starea mamei din timpul sarcinii afectează personalitatea bebelușului. Vrei ca viitorul Duce de Claymore să fie un băiețel plângăcios și agresiv?

Ideea că Clayton ar putea fi tatăl unui copil atât de diferit de el o făcu pe Whitney să zâmbească larg, amuzată.

— Nu, zise ea, scuturând din cap.

Când Clayton îi zâmbi și el, părând total nederanjat de posibilele

efecte ale recentei ei stări asupra personalității copilului, Whitney zise suspicioasă:

— Partea cu starea mea care ar afecta copilul nostru nu era adevărată, nu?

— Niciun cuvânt, recunoscu el cu un

zâmbet nevinovat. Familiaritatea dureroasă a zâmbetului lui leneș, combinată cu încântarea de-a fi în brațele lui făcură spiritul lui Whitney să prindă aripi. Simțindu-se atât de fericită încât parcă plutea, îi zâmbi șmecherește și zise:

— Personalitatea fiicei tale ar fi putut fi plângăcioasă și agresivă dacă realitatea ta științifică ar fi fost cu adevărat științifică.

El păru speriat.

— Fiică? Instinctul tău de femeie îți spune că bebelușul e o fetiță?

Reținându-și un

chicotit, Whitney scutură din cap și mângâie gulerul halatului lui vișiniu, până spre pieptul lui.

— Am zis-o doar ca să fiu perversă.

— Doar că mi-ai interpretat prost reacția, fiindcă aș adora o fetiță.

— Dar ai nevoie de

un moștenitor.

— La asta nu m-am gândit, minți el și o ciupi de ureche. Totuși, dacă bebelușul va fi fetiță, va trebui să perseverez chiar mai entuziast în activitatea de a-mi crea un moștenitor, oricât de mult ar dura sau până

când o să mă alungi din patul tău și-o să mă rogi să încetez cu avansurile.

— Dacă o să aștepți să se întâmple asta, mă tem că vei avea o familie foarte numeroasă de întreținut.

— Asta ar face-o pe mama mea cea mai fericită femeie din toată

creștinătatea, enunță Clayton chicotind.

— Aproape c-o să reușești asta în această dimineață, zise Whitney când Clairssa bătu la ușă, când o să-i spunem despre copil.

Clayton era încă oarecum supărat pe mama lui, fiindcă o

ascunsese pe soția lui de el.

— În cazul acesta, zise el sec, ar trebui s-o fac să aştepte până după amiază.

CAPITOLUL 37

Judecând dupa vocile vesele și salutările ce i se adresau din diferite încăperi de pe etajul principal, Clayton presupuse că toate rudele lui se simțeau

bine și erau în toane foarte bune.

O găsi pe mama lui în încăperea în care se servea masa, conducând ostilitățile la micul dejun, iar când văzu expresia fericită a lui Whitney, propriul ei chip se lumină într-un zâmbet. Totuși se

încruntă puțin când Clayton o sărută scurt pe obraz și zise cu voce joasa:

— Aș vrea să discutăm puțin în privat, înainte ca eu și Whitney să ne așezăm la micul dejun.

— Foarte bine, zise Alicia Westmoreland

ridicându-se, și scuzându-se în fața musafirilor. Deși își ținea umerii drepți și capul sus, conducându-l pe Clayton spre anticamera micuță și însorită, cu vedere spre grădini, din capătul casei, se simțea asemenea unui copil

neascultător care avea să fie mustrat de guvernantă. Fusese atât de preocupată încât abia după ce se întoarse să închidă ușa cămăruței, pentru a-i da fiului ei intimitatea pe care o voia, observă că Whitney venise și ea în urma lui Clayton.

Alicia nu doar că își învinsese deja agitația copilărească, ba chiar reușise să capete o stare de indignare îndreptățită. Până la urma nu comisese nicio ofensă impardonabilă. Adevărat fie spus, nu făcuse altceva decât să-i ofere adăpost propriei ei

nurori! Cu starea asta se întoarse spre fiul ei.

— Judecând după felul glacial în care m-ai întâmpinat aseară, îl informă ea direct, bănuiesc că ești supărat pe mine fiindcă am găzduit-o pe Whitney aici. Habar nu am ce ai făcut de-a simțit că nu

mai putea sta sub acoperișul tău, fiindcă Whitney îți e o soție mult prea loială ca să discute asemenea lucruri, fie chiar cu mine. Cu toate astea, am convingerea că, orice ai fi făcut ca să o alungi de lângă tine, trebuie să fi fost între-adevăr foarte

grav! Având în vedere toate astea, ar fi fost de neconceput ca eu să fi refuzat să o adăpostesc pe Whitney în casa mea, ar fi fost nedrept și... și inuman.

Clayton ceruse să discute cu ea în privat doar pentru a-și putea informa mama că

dorința ei cea mai mare avea să se îndeplinească, să-i spună că avea să fie bunică. Din moment ce hotărâse cu mărinimie să nu-i reproșeze nimic pentru faptul că o ascunsese pe Whitney de el, fu atât uimit, cât și amuzat să vadă că ea îl mustra pe el. Ba mai

mult, nu-și amintea niciun alt moment, în întreaga lui viață ca adult, în care ea să fi părut nu doar defensivă, ci chiar fâstâcită. Reținându-și un zâmbet. Zise grav:

— Înțeleg ce vrei să spui. Ea dădu înapoi.

— Înțelegi?

— Da. Într-adevăr.

Fu atât de surprinsă încât renunță numaidecât la orice urma de indignare.

— Asta e... ezita, însă apoi își înclină capul într-un gest în același timp regal și de regret, e foarte frumos din partea ta. Mă așteptam mai

degrabă la vreo ceartă.

— Mi-am dat seama de asta, confirmă Clayton. Făcu un pas înainte și-l îmbrățișă scurt, matern

— Mă bucur că am avut această mică discuție, zise ea. Însă trebuie să mă întorc la masă. Acum, că totul se

rezolvase, seninătatea zâmbitoare pentru care toată lumea o admira îi revenise pe deplin și își reorientă îngrijorarea pe bună dispoziție a oaspeților.

— Langford va fi foarte bucuros că ești aici. A tot întrebat de tine. A, și poate încă nu

l-ai văzut pe Stephen, a sosit acum jumătate de oră, cu alți patru tineri. Au venit să profite de vremea frumoasă și să-mi vadă grădinile de trandafiri în floare.

— Stephen detestă mirosul de trandafiri, observă Clayton.

Alicia știa foarte bine

că Stephen nu venise la Grand Oak de dragul trandafirilor. Venise să vadă cu ochii lui cum decursese micul lor complot și venise însoțit de prieteni, spre a-și masca intenţiile. Venise și cu gândul de-a face orice putea spre a-i împăca, dacă nu se

întâmplase deja. Brusc îngrijorată că Clayton ar fi putut ghici că ea și Stephen complotaseră, se întoarse spre ușă și se lansă într-un monolog grăbit.

— Am fost tare surprinsă când Stephen a sosit cu amicii lui, însă am fost și foarte ușurată,

fiindcă Lansberry și fiica lui, Lady Emily, ne-au făcut o vizită neașteptată în această dimineață. Dacă Stephen și amicii lui n-ar fi fost aici, Lady Emily n-ar fi avut pe nimeni mai tânăr de cincizeci de ani cu care să se converseze. E deosebit

de plăcută, apropo.

Întinse mâna spre clanță și privi peste umăr, dându-și seama cu întârziere că fiul și nora ei îi zâmbeau larg, însă niciunul dintre ei nu făcea niciun pas.

— Mergem? sugeră ea scurt.

— Cred c-ar trebui să

aștepți să-ți spun de ce voiam să-ți vorbesc, îi sugeră delicat Clayton.

Se întoarse total spre ei, brusc intrigată.

— Am presupus că voiai să mă pui la punct că nu am avut un rol mai activ în reuniunea ta cu Whitney, zise ea, demolându-și fără știre

poziția anterioară de totală inocență.

— Probabil că asta ar fi trebuit să fac, zise Clayton chicotind. Totuși, mi-am zis c-ar fi mai potrivit să-ți spun că vei fi bunică.

Un zâmbet strălucitor lumină întreaga față a Aliciei

Westmoreland, care întinse brațele și cu stânga prinse mâna lui Whitney, iar cu dreapta pe a lui Clayton.

— Vai, dragii mei, începu ea apoi, și ca și când nu reușea să găsească alte cuvinte să-și exprime fericirea, le ridică mâinile și le lipi

de fața ei. Vai, dragii mei!

CAPITOLUL 38

Contele de Langford era un bărbat înalt și fragil care avea cu puțin peste optzeci de ani, văr cu tatăl lui Clayton. Stătea în pragul ușii încăperii în care se

servea masa, cu mâna stângă sprijinindu-se pe clanță și cu dreapta pe un baston de abanos.

— Claymore, zise el când Clayton ieși din încăpere cu Whitney la braț, aș putea schimba o vorbă cu dumneata? și o privi umil pe Whitney. Știu că soțul dumitale a

sosit abia azi noapte, însă dacă te-ai putea lipsi pentru scurt timp de el, e vorba de o chestiune destul de urgentă.

— Desigur, răspunse Whitney zâmbindu-i cu drag bătrânului. Vreau să-i găsesc pe Stephen și prietenii lui, adăugă ea,

plecând să-l caute în grădină.

Langford își desprinse mâna stângă de pe clanță și o puse pe brațul lui Clayton, să se sprijine.

— Soția dumitale nu e doar frumoasă, ci și foarte amabilă. Ieri a petrecut câteva ore în

compania mea, ascultându-mi trăncănelile despre studiile mele asupra filosofilor antici, și, adaugă făcându-i scurt cu ochiul, și nu doar atât, dar s-a prefăcut într-un fel admirabil că era fascinată de subiect și de mine. M-a făcut să

mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr!

— Soţia mea are uneori acelaşi efect şi asupra mea, glumi Clayton îndrumându-l încet pe bătrânul conte spre singura încăpere de pe etajul principal care era convins că nu avea să fie ocupată.

— Dacă ai fi cu douăzeci de ani mai tânăr, încă ai fi un băieţandru neştiutor.

— Exact la asta m-am şi referit, zise Clayton bine intenţionat.

După ce contele se aşează comod în mica anticameră în care Clayton se întâlnise mai

devreme cu mama sa, Clayton se așează în fața sa. Când contele păru să nu știe de unde să înceapă, Clayton fu mândru să-i dea o mână de ajutor.

— Spuneați că e o chestiune urgentă? Langford îl privi mâhnit.

— La vârsta mea,

Claymore, totul este urgent. Eternitatea ar putea începe de mâine, adăugă el, apoi îl scuti pe Clayton de obligaţia de a-i da false asigurări cum că mai avea încă mulţi ani de trăit şi trecu direct la subiectul pe care voia să-l discute cu el.

— Aș vrea să-ți vorbesc despre fratele tău.

Clayton își ascunse surprinderea și dădu din cap să înceapă.

— Te-am considerat întotdeauna capul familiei și cu toții știm că ai fler pentru investițiile financiare

solide, investiții care ți-au înmulțit de nenumărate ori averea.

Făcu o pauză, însă Clayton ridică doar din sprâncene, nici confirmând, nici negând.

— Știu deja că informațiile mele în această privință sunt

corecte, zise contele, cu regret în priviri pentru subiectul vulgar pe care era obligat să-l deschidă și zise cu câtă delicateţe putu: înţelesesem că și moștenirea lui Stephen era în mâinile tale capabile, așa că am presupus, în mod evident, că, asemenea

mie, Stephen nu se pricepea la bani. Așa este?

Dacă contele nu i-ar fi fost rudă și în plus nu era foarte bătrân și fragil, Clayton ar fi pus pe loc și pentru totdeauna capăt acelei discuții ofensatoare.

— Nu, nu este așa,

răspunse el destul de sec.

Contele detecta dojana din vocea sa. Însă insistă:

— E adevărat că, în ultimul an, Stephen a făcut o serie de investiții care la suprafață păreau riscante și extravagante, însă în cele din urmă au

avut un profit spectaculos? Am auzit frânturi de bârfe la clubul meu care m-au făcut să cred că ar fi adevărat, însă am nevoie să o aud de la dumneata. Mi-ai putea spune dacă este adevărat sau e doar un zvon?

— Nu și fără un

motiv foarte întemeiat.

— Aș vrea să cred că este adevărat. Însă trebuie să știu cu siguranță.

— Atunci vorbiți cu Stephen. Contele scutură din cap.

— Nu pot să fac asta, fiindcă nu pot să-i spun de ce vreau să știu.

— În cazul acesta, s-ar părea că discuţia noastră a ajuns într-un impas, zise Clayton.

— Fie atunci, o să-ţi explic motivul întrebărilor mele, însă conversaţia noastră trebuie să rămână strict confidenţială.

— Nu văd ce mi-aţi

putea spune să mă convingeți să discut afacerile financiare private ale lui Stephen, nici chiar cu dumneavoastră, excelență, zise Clayton cu hotărâre și dădu să se ridice.

— Dacă Stephen este într-adevăr atât de bogat

pe cât se zvonește și dacă și-a asumat cu succes responsabilitatea de a-și înmulți averea, atunci aș vrea să-l numesc moștenitorul meu legal.

Pe fața lui Clayton apăru un zâmbet larg și se așeza la loc.

— Cred că tocmai

mi-ați oferit o motivație potrivita.

— Daca îl voi numi pe Stephen moștenitorul meu, va moșteni foarte puține proprietăți și aproape niciun ban. Cu mult timp în urmă, ramura noastră a familiei era la fel de avută ca a voastră, însă

strămoșii mei erau foarte imprudenți, și mai puțin prevăzători și nu se pricepeau deloc să țină de avere. Drept urmare, proprietățile mele sunt în paragină și nu fac nici doi bani. Însă despre titluri știu că sunt vechi și prestigioase. Dacă mor

fără să fi făcut pașii formali spre a schimba situația, atunci titlurile și pământurile mele ți-ar reveni automat ție. Până când zvonurile recente m-au făcut să cred ca Stephen s-ar putea pricepe la administrarea banilor, eram perfect mulțumit ca tu să

moșteneşti tot ce e al meu. Lăsându-te pe tine să moșteneşti totul, ştiam că ma puteam baza pe simţul tău al responsabilităţii, precum şi pe averea ta, să-mi întreţii proprietăţile şi să le aduci într-o stare mai buna decât am reuşit să

o fac eu.

De parcă nu știa sigur cum să continue, se opri pentru un moment, studiind modelul de pe covorul de la picioarele sale, apoi își mută bastonul de lângă șoldul drept, lânga cel stâng. În cele din urmă ridica încet capul, cu mare

demnitate, și zise:

— Dumneata deții multe titluri, multe dintre ele mai măreț decât cele pe care le-ai moșteni de la mine, iar proprietățile mele sunt nimic pe lângă ale dumitale. Cu riscul de a părea foarte mândru de foarte puțin, aș fi fericit

să pot lăsa ceea ce am unui bărbat care nu are deja mai multe titluri decât poate ține minte și mai multe proprietăți decât i-ar putea folosi vreodată. Avem o familie numeroasa, extinsă, din care mi-aș putea alege un moștenitor, însă aș vrea ca moștenitorul

meu să fie un bărbat pe care-l cunosc bine și pe care chiar îl plac. Fratele tău îndeplinește toate condițiile.

— Sunt foarte fericit să aud asta, zise Clayton zâmbind încurajator.

— Asemenea ție și el e un bărbat foarte responsabil, care

înțelege și își îndeplinește obligațiile fața de familie și de cei care depind de el.

— Da, așa este, zise Clayton.

— Singura grija ce-mi mai rămâne legată de numirea lui Stephen drept moștenitor este asta... A moștenit averea

lui inițială, însă după părerea ta va reuși să o păstreze de unul singur? Este prudent și înțelept în administrarea banilor și va avea grijă cum trebuie de proprietățile mele?

— Stephen este tot ceea ce vă trebuie, răspunse Clayton, și

mult mai mult de atât.

Contele zâmbi, apoi păru tulburat și iar își coborî privirea pe covor.

— Am presupus că nu te vei împotrivi planului meu și nu te vei simți câtuși de puțin trădat... Am presupus corect?

Clayton zâmbea cu

multă căldură și sinceritate.

— Ați presupus cât se poate de corect.

— Excelent! Atunci am stabilit. Voi face pașii necesari să mă asigur că Stephen va deveni viitorul Conte de Langford și Baron de Ellingwood, precum și

cel de-al cincilea Viconte de Hargrove.

Își luă bastonul, îl muta pe partea dreaptă și se ridică, mai cu greutate, în picioare. Clayton stătu alături de el, acordindu-i demnitatea de a reuși singur, însă pregătit să-i întindă brațul drept

sprijin, dacă ar fi avut nevoie.

Când contele fu în picioare și se deplasa încet înainte, Clayton își exprimă singura îngrijorare referitoare la planul lui Langford.

— Sunteți sigur că veți putea face transferul juridic al titlurilor către

Stephen?

Aşteptă până când Clayton îi deschise uşa şi apoi îi răspunse:

— Titlurile mele au fost acordate familiei noastre de către regele Henric al VII-lea, acum peste trei sute de ani. Gratie înţelepciunii şi prevederii strămoşului

nostru comun, primul Duce de Claymore, aceste trei titluri conțin o excepție scrisă la linia obișnuită de descendență. Aceasta excepție îi permite deținătorului titlului, dacă nu are copii, să își aleagă singur moștenitorul, atâta timp

cât este descendent direct al unuia dintre ducii de Claymore. Ceea ce Stephen este.

Clayton știa că nu există o astfel de excepție scrisă cu privire la titlul lui, însă din moment ce nu existase niciun Duce de Claymore care să nu fi

avut copii, nici Clayton, nici tatăl lui, nici bunicii lor nu avuseseră motiv să-și facă griji pentru titlu. Din pură curiozitate, hotărî să facă unele cercetări despre celelalte titluri pe care le deținea, însă comentariul îngrijorat al contelui îi alungă aceste

gânduri.

— Claymore, deşi am început să vorbesc înainte sa-mi fi dat cuvântul dumitale că discuţia dintre noi va rămâne absolut confidenţială, cu toate acestea cred că ne-am înţeles că aşa va fi.

— Ne-am înţeles, zise

Clayton, deși ar fi vrut să i se permită să discute despre asta cu Stephen.

— Am motive întemeiate să te rog să păstrezi secretul, îi mărturisi contele pe când se apropiau de unul dintre saloanele din partea din față a casei.

Nu mi-ar mai rămâne nici o clipă de liniște dacă vreunul dintre ceilalți moștenitori eligibili din familia mea ar afla că am de gând să-mi numesc singur moștenitorul, decât să las titlurile să-ți revină automat ție.

— Voi păstra

secretul, zise Clayton, atenţia fiindu-i distrasă de Stephen, aşezat lângă şemineul din salon şi stând de vorbă cu o femeie frumoasă cu părul ca de in.

Când contele nu primi niciun răspuns la comentariul său despre ceilalţi moştenitori, îşi

dădu seama că ducele era distrat și îi urmări privirea, apoi îl întrebă:

— O recunoști pe tânăra femeie care e cu fratele tău?

— Nu, n-am cunoscut-o niciodată, răspunse Clayton.

— Ba ai cunoscut-o, îl contrazise contele,

vorbind de parca savura micul său mister. Îl cunoști și pe tatăl ei, iar drept dovadă dădu din cap spre un colt al camerei unde Ducele de Lansberry vorbea cu Whitney. Fata cea blondă a fiica lui Lansberry, Lady Emily. Mi-a prezentat-o azi

dimineață.

Ducele de Lansberry era brunet, scund și pătrățos, cu o față cu trăsături aspre, aproape urâtă, iar cei doi fii ai săi de vârstă medie îi semănau leit. Lui Clayton i se părea aproape imposibil ca același bărbat să fie tatăl

unei fete atât de frumoase și delicate.

Contele îi ghici gândurile și-i explică.

— E copila din cea de-a doua căsătorie a lui Lansberry. A doua lui soție era fiica unui aristocrat francez, avea jumătate din vârsta lui Lansberry și a murit la

naşterea fetei, în Franţa, la un an după nuntă. Dacă stau să mă gândesc bine, se poate să n-o fi cunoscut niciodată pe Lady Emily. Mi-a spus că a fost doar de câteva ori în Anglia.

— Unde-a ţinut-o ascunsă? întrebă Clayton fără să se gândească,

ajutându-l pe bătrân să se aşeze pe un scaun confortabil.

— Şi eu mă întreb, la rândul meu, recunoscu contele chicotind, însă nici că-l poţi condamna ca a încercat să o ţină departe de bărbaţii tineri şi mai versaţi din Anglia, până când nu era

destul de mare cât să le țină singură piept. Când îți va fi prezentată, observă-i cu atenție ochii. Jur că sunt de culoarea violetelor albastre.

Clayton avu câteva șanse să o studieze pe Emily Kendall pe

parcursul zilei, însă era mult mai interesat de reacţia lui Stephen, sau mai exact de lipsa lui totală de reacţie, la prezenţa lui lady Emily. Cei mai mulţi bărbaţi din casă erau vădit captivaţi de ea şi ambii prieteni ai lui Stephen gravitau în jurul ei.

Stephen, pe de altă parte, se comporta de parcă abia dacă-i observa prezența. De fapt, își petrecu tot timpul dându-le atenție celor două tinere din grupul său, ale căror escorte gravitau în jurul lui Emily. Din moment ce Stephen le cunoscuse

pe ambele tinere încă din copilărie și din moment ce de obicei le trata cu toleranța relaxată a unui frate mai mare, Clayton găsea foarte interesant comportamentul lui curtenitor față de ele, tocmai acum.

Whitney observă și ea

și-i spuse lui Clayton imediat ce el și ceilalți bărbați se alăturară iar doamnelor în salon, după ce se desfătară cu ritualul masculin al trabucurilor și coniacului de după cină. Strecurându-și mâna într-a lui Clayton, îl trase discret într-un colț

mai retras al încăperii mari, apoi îi spuse cu voce joasă și amuzată:

— Ai observat că Stephen practic o ignoră pe Emily?

— Am observat, răspunse Clayton, studiind expresia lui Whitney. Ce zici de ea?

Whitney ezită,

încercând să fie și cinstită și corectă.

— Ei bine, e una dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-am văzut și e foarte manierată, însă are o aură de...

— Aroganță? speculă Clayton direct.

— E posibil. Însă e

posibil și să fie doar puțin timidă.

— Din câte-am văzut, nu pare să aibă nici cea mai mică problemă să converseze cu oamenii.

— Se simte în largul ei cu femeile și bărbații mai în vârstă, fu de acord Whitney, și are o istețime încântătoare,

însă am observat că devine destul de formală în preajma prietenilor lui Stephen. Din câte spunea ea, am înțeles că a fost crescută de niște rude mai în vârstă din Bruxelles. Abia dacă-și cunoaște fraţii vitregi și pe soţiile lor.

Clayton îl urmări pe

Stephen, aşezat lângă cele două însoţitoare ale sale, în celalalt capăt al camerei faţa de Emily.

— Cu siguranţă l-a impresionat pe Stephen, zise el chicotind. De fapt, cred că ţi-ar putea spune, fără să privească în jur, unde se afla ea în această clipă şi cine îi

vorbește.

— Chiar crezi? întrebă Whitney neîncrezătoare.

— Bineînțeles. Ești martora subtilităților din mintea unui bărbat sofisticat care e pe punctul să intre în jocul pe care l-a practicat de multe ori și la care e

aproape un maestru, jocul de a flirta.

Whitney își dădu ochii peste cap râzând batjocoritoare.

— Am fost martora multora dintre flirturile lui Stephen cu nenumărate tinere și nu s-a comportat niciodată așa. În mod normal, ar fi

și el acolo, alături de ceilalți admiratori ai lui Emily. Intrând în „joc”, însă fiind mai spiritual și mai fermecător decât oricare dintre ei.

— Ai perfectă dreptate, o aprobă Clayton. Însă, de data asta, se pare că pentru Stephen e important ca

tânăra în cauză să știe de la bun început că nu trebuie să-l ia drept o altă cucerire din cârdul de cuceriri lejere de azi.

— De ce e așa important pentru el? insistă Whitney.

— Fiindcă, dragostea mea, zise el sărutând-o pe creștet, Stephen nu

are de gând ca acesta să fie doar un flirt oarecare. Cred că a hotărât că de data asta vrea să joace și să câștige pentru totdeauna.

— Pare foarte impulsiv din partea lui, având în vedere de cât de puțin timp o cunoaște.

Drept răspuns, Clayton o privi tăcut, iar când Whitney își dădu seama la ce se gândea, își înăbuși râsul.

— Și bănuiesc că, atunci când vine vorba de femeile cu care vor să se căsătorească, toți bărbații Westmoreland sunt șocant de

impulsivi?

— N-aș spune asta.

— Atunci ce ai spune?

— Aș spune că ne pricepem de minune să judecăm femeile și știm când am cunoscut una care nu e doar extraordinară, ci și potrivită pentru noi.

Până atunci, nici o forța de pe pământul ăsta nu ne poate duce la altar, însă odată ce am cunoscut-o, nu suntem doar dispuși să pășim spre altar alături de ea, ci suntem chiar hotărâți să ne asigurăm că ea va păși alături de noi.

— Indiferent cât de

tare s-ar împotrivi la început, termină Whitney fraza în locul lui.

— Întocmai.

Ea încă mai râdea, când Stephen se retrase din grupul cu care stătuse până atunci și cu cea mai mare nonșalanta luă două cupe cu

șampanie de pe o tavă de pe masă. Se opri puțin să schimbe câteva vorbe cu mama sa, mai făcu un popas să vorbească și cu un văr îndepărtat mai în vârstă și în cele din urma reuși să ajungă la șemineul unde stătea Emily, tocmai când grupul ce o

înconjura se dispersase, lăsând-o doar în compania unui văr foarte bătrân.

Fascinată, Whitney îl urmări oferindu-i unul dintre pahare, însă ceea ce o uimi fu că, atunci când îi întinse paharul, Stephen nu-i spuse absolut nimic. Pur și

simplu o privi, apoi duse paharul la gură și o privi o clipă pe deasupra paharului. Emily îi urmă exemplul, doar că până și de la câțiva metri distanță. Whitney putu observa că mâna lui Emily începu să tremure când ridică paharul să soarbă din șampanie.

Whitney își ținu inconștient respirația cât timp Emily lasă jos paharul și părea incapabilă să se desprindă de privirea lui Stephen. El îi spuse ceva, ceva foarte scu rt. Ea ezită, apoi zâmbi, dădu din cap și-și așeză mâna pe brațul lui

Stephen.

Din locul în care stăteau, Whitney și Clayton îl urmăriră pe Stephen escortând-o afară din încăpere.

Din moment ce Clayton păruse atât de sigur pe ceea ce gândea și făcea Stephen, Whitney zise încet:

— Unde crezi că o duce?

— În galerie, răspunse Clayton fără ezitare. E la etajul al doilea, departe de urechile tuturor de aici, de jos, însă cu vedere directă spre etajul principal, ceea ce înseamnă că reputaţia ei

va rămâne nepătată, iar tatăl ei va putea sa nu-și facă griji.

Pentru a arunca un ochi în galerie, era suficient să te plimbi spre pragul salonului, însă nu se vedea de unde stătea Whitney.

— Nu poți fi atât de sigur că acolo o va duce,

zise Whitney.

— Vrei să punem un mic pariu?

— La cât te-ai gândit? îi intră Whitney în joc. Aplecându-se spre ea, Clayton își șopti la ce se gândea în caz că ea ar fi pierdut pariul și obrajii ei prinseră o nuanță rozalie. Însă

zâmbetul îi era plin de dragoste și căldură.

Fără să mai aștepte decizia ei, Clayton îi întinse brațul, Whitney își așeză degetele pe brațul lui și-l urmă spre pragul salonului.

Ea pierdu pariul.

La sfârșitul lunii septembrie toată lumea

buna aștepta anunțarea logodnei dintre Stephen Westmoreland și fiica Ducelui de Lansberry. La casa de pariuri White șansele erau de douăzeci și cinci la unu că logodna avea să fie anunțată înainte de sfârșitul anului. În octombrie, șansele

scăzură la douăzeci la unu când Ducele și Lady Emily au părăsit Anglia pentru o călătorie de două luni în Spania.

CAPITOLUL 39

În decembrie cerul Londrei era mereu întunecat, iar aerul încărcat de fumul de la miile de focuri cu cărbuni. Din acest motiv, lumea bună

prefera să-și petreacă iernile în aerul proaspăt și confortul reședințelor de la țară. Acolo primeau grupuri de prieteni care petreceau câte o săptămână sau chiar două și se îndeletniceau cu activități precum vânătoarea și jocurile de

cărți. Femeile cu fete de măritat puneau la punct garderobele pentru sezonul social de primăvară și discutau cu prietenele lor meritele relative ale tuturor burlacilor eligibili.

În ultimii ani, numele lui Stephen Westmoreland fusese

foarte sus pe lista cu „cei mai eligibili” a oricărei mame, însă acum era considerat „de neatins”. Pe măsură ce se apropia întoarcerea lui Lady Emily din Spania, zvonurile despre logodna ei cu Stephen escaladau teribil în toate reședințele de pe întreg

teritoriul Angliei.

Unele bârfe susţineau sus şi tare că logodna fusese deja aranjată înainte ca ducele şi fiica sa să fi plecat în Spania, alte bârfe spuneau că detaliile logodnei aveau să fie puse la punct imediat ce Lady Emily avea să se întoarcă şi că

nunta va avea loc înainte de Anul Nou.

Singura chestiune ce rămânea de dezbătut în sesiuni familie, în luna decembrie, sau daca avea să fie un uriaș eveniment social, cum fusese nunta Ducelui de Claymore, la primăvară. Nimeni nu se îndoia că

va fi o nuntă, căci era evident pentru toată lumea că Stephen Westmoreland găsise, în sfârșit, femeia pe care și-o dorea de soție.

Se zvonea că Stephen nu doar renunțase la obiceiurile lui de burlac, ci și la amanta sa, Helene Devernay,

preferând să devină escorta regulată a lui Lady Emily. Își îndeplinea rolul cu o degajare cosmopolită și o dedicare încântătoare care-l făceau să pară un potențial soț chiar mai dezirabil pentru acele mame și fiice care speraseră într-o alianța

cu el.

Lady Emily părea să înflorească de la căldura atenției lui Stephen. Oricând o însoțea la vreun bal sau petrecere sau la teatru, afișa o spontaneitate fericită care o făcea nu doar adorabilă, ci de-a dreptul strălucitoare.

Ducele de Lansberry era considerat cel mai norocos tată din toată Anglia, căci nu dobândea doar un aristocrat bogat drept ginere, cu o descendență și reputație impecabile, ci și o alianță mult râvnită cu familia Westmoreland.

Se presupunea că Lansberry era extaziat de norocul său, însă în această privință lumea bună putea doar să presupună, căci ducele rareori fraterniza cu alți nobili. Nu-i păsa de societate sau de evenimentele sociale și își făcea apariția doar

din obligaţie la evenimentele la care era absolut necesar. Lăsa celelalte îndatoriri sociale şi politice pe seama celor doi fii ai săi. Singurul lui interes erau proprietăţile sale. Era un om al pământului, asemenea predecesorilor săi, şi făcea cunoscut

acest lucru cu sinceritatea ce-l caracteriza.

Deși deținea o frumoasă casă în Londra și achiziționase mai multe moșii splendide, prefera să locuiască în singurătatea și izolarea domeniului Landsdowne, o reședință

construita în Evul Mediu de unul dintre strămoșii sai și extinsă de către fiecare generație ce a urmat, în stilul vremii respective.

Pentru Stephen, care studiase arhitectura, Landsdowne era o monstruozitate neproporționată, prost

construită și sumbră. De fapt, singurul lucru care-i plăcea la acea casă era că era la mai puțin de o oră de casa mamei sale de la Grand Oak.

Stephen hotârâse să-și petreacă acolo luna decembrie, în parte fiindcă Whitney și Clayton și Lord și Lady

Gilbert se adunaseră să petreacă sărbătorile cu mama sa, însă și fiindcă așa putea fi mai aproape de Emily, care se întorsese din Spania cu o zi în urmă. Reușise să petreacă vreo câteva minute alături de ea, după ce îi trimise un bilet informându-l că

era acasă, însă părea extenuată și-i porunci să se odihnească.

Acum era teribil de dornic să-și petreacă toată seara alături de ea și să lămurească lucrurile cu tatăl ei. Duse mâna în buzunarul hainei și scoase minunatul inel de

logodnă cu smarald și diamant pe care intenționa să-l pună pe degetul lui Emily, imediat ce vorbea cu Lansberry în acea seară. Strălucea în lumina din trăsură, o bijuterie demnă pentru o regină, cumpărată cu prețul răscumpărării pentru un

rege. Nu-i păsa de cost și nu-și făcea griji pentru întâlnirea cu Lansberry. Fiindcă nu avea niciun motiv să creadă că ducele ar putea avea ceva împotriva ofertei lui.

Din cerul fără lună cădea ușor o ninsoare ca un praf, pe când valetul

ieși alergând din casă să-l ajute pe birjarul lui Stephen cu caii. Valetul lui Lansberry deschise ușa de la intrare și întinse mâna, să-l ajute pe Stephen să dea jos mantia grea.

— Buna seara, milord, intona valetul, îi dădu mantia unui

servitor și se întoarse să-l conducă pe holul principal. Lady Emily vă așteaptă în salonul de est.

— Aș dori să discut întâi cu excelența sa, zise Stephen. Valetul se opri și se întoarse.

— Îmi pare rău, milord, însă excelența sa

a plecat pentru restul serii.

— Știi unde?

— Spunea ca intenționează să joace câteva mâini de cărți cu Marchizul de Glengarmon.

— Daca se întoarce înainte sa plec, te rog, anunță-l că aș vrea să-i

vorbesc înainte sa meargă la culcare. Ma descurc să ajung singur la Lady Emily, adăuga Stephen întorcându-se și străbătând holul slab luminat, spre aripa de est.

În timp ce pășea, încercă să-și imagineze un joc de cărți amical

între Lansberry și Glengarmon, însă nu reușea de fel. Cei doi bărbați erau aproximativ de aceeași vârstă, însă în timp ce Lansberry era brutal și cam din topor, uneori chiar necioplit, William Lathrop, Marchizul de Glengarmon, era un

burlac cu eticheta care respecta cu atâta stricteţe formalităţile şi toate ritualurile sociale şi politice, încât era mereu subiect de batjocura. Tatăl său de nouăzeci de ani încă se agaţă de viaţa şi de preţiosul titlu nobiliar care ar fi trebuit să-i

revină lui Lathrop acum mulți ani.

Însă toate aceste gânduri dispărură din mintea lui Stephen pe când se apropie de salon și de fata frumoasă pe care o iubea. Fată. Deși Emily avea aproape douăzeci de ani și avea o grație și o eleganță care

o făceau să pară aproape distantă în fața străinilor, Stephen știa că dincolo de această fațadă era o fată cuceritoare, intimidată de tatăl ei și încurcată de toate atenţia pe care o atrăsese cu frumuseţea ei când apăruse prima oară în societatea

engleză. Era caldă, inteligentă și bine crescută. Îl provoca, amuza și incita pe Stephen și în același timp scotea din el o dorința feroce de-a o proteja.

Deschise ușa salonului și-și ținu răsuflarea când o vazu.

Emily stătea aplecată lângă foc, umblând în foc cu vătraiul, flăcările făcându-i părul să pară aur topit, revărsându-i-se pe umeri și pe spate.

Zâmbind, se ridica și lăsa deoparte vătraiul.

— Voiam să stârnesc focul, să devină arămiu, explică ea râzând și veni

spre el.

— Ai fi putut face asta doar cu un zâmbet, zise Stephen.

Aștepta să înțeleagă sensul vorbelor lui și știu clipa în care le înțelese, apoi o urmări străduindu-se să se prefacă a nu fi înțeles.

— Arăți foarte bine,

îi zise.

Stephen se săturase deja de jocurile astea de-a șoarecele și pisica. Era îndrăgostit de ea și știa foarte bine că și ea era îndrăgostită de el. Își dădea seama că despărțirea lor de două luni o făcea să se simtă cam ciudat, însă nu era

câtuși de puțin dispus să o lase să se retragă în spatele aceleiași bariere formale pe care se străduise saptămâni întregi să o dărâme, înainte de plecarea ei. Drept răspuns la comentariul ei despre cum arăta, Stephen zise hotărât:

— Aspectul meu nu s-a schimbat de aseară.

— Da, însă ai stat doar câteva minute și... Și cred că n-am avut șansa să... Să te studiez cu adevărat.

În loc sa meargă la ea și să o ia în brațe, ceea ce știa că aștepta, se sprijini cu un umăr de

șemineu și-și încrucișă brațele pe piept.

— Atunci, stai și studiază-mă oricât timp vrei. Păru total surprinsă.

— Pe de altă parte, zise Stephen zâmbind ușor, ai putea profita mai bine de timp și să mă studiezi mai de

aproape.

Își desfăcu brațele și le întinse spre ea. Emily ezită, apoi râse și alergă spre îmbrățișarea lui.

Multe minute mai târziu, Stephen își desprinse cu greutate gura de a ei și-și forță mâinile să se desprindă de pe sânii minunați.

Încolăcindu-și brațele în jurul ei, o strânse tare la piept, iar Emily își lipi obrazul îmbujorat de pieptul lui. El zâmbi peste umărul ei, cu corpul încordat de dorință și inima plină de încântare în fața reacției pasionale pe care reușea să o stârnească în ea de

fiecare data. Ridicând capul, îi prinse ușor bărbia și zâmbi pierdut în ochii ei violet, languroși.

— Știu că tatăl tău e plecat, însă l-am rugat pe valet să-i spună când se întoarce că vreau să-i vorbesc în seara asta.

Zâmbetul ei îngheță,

iar trupul îi împietri.

— Despre ce vrei să-i vorbești?

— Despre tine, răspunse Stephen amuzat și încurcat. E momentul să le dovedesc tatălui tău și bârfitorilor că intenţiile mele sunt foarte onorabile.

— Dar ție nu-ți pasă de bârfe, chiar tu mi-ai spus asta!

Mai degrabă intrigat decât alarmat de reacția ei,

Stephen își trecu ușor încheieturile degetelor peste obrazul ei fin.

— Îmi pasă de bârfele care te afectează pe tine,

zise el cu blândete, și vor fi o mulțime de bârfe, toate neplăcute, dacă nu ne anunțăm logodna acum, că te-ai întors în Anglia. Eram nedespărțiți înaintea plecării tale, iar disponibilitatea pe care mi-ai arătat-o va stârni un scandal dacă nu

acționam curând.

— Nu-mi pasă. Nu contează. Singurul care contează e tatăl meu, iar el nu aude niciodată bârfele. Putem continua ca și până acum.

— Pe naiba. Uluit de atitudinea ei irațională și naivitatea ei aparentă, o prinse de umeri.

Emily, zise el direct, cu riscul de-a părea impardonabil de nepoliticos, trebuie să te întreb dacă înțelegi definiția actului fizic de-a face dragoste.

Ea roși, dădu afirmativ din cap și încerca să se desprindă din strânsoarea lui, însă

el continuă sa o țină captivă.

— Atunci înseamnă că înțelegi și că nu e posibil să continuăm ca și până acum. Pasiunea pe care o împărtășim în această încăpere duce spre dormitor. Dormitorul meu. Te vreau acolo, drept soția

mea. Emily, răspunde-mi, zise el. Privind-o fix. Ești îndrăgostită de mine?

— Da. Dar nu mă pot mărita cu tine!

— De ce naiba nu?!

— Fiindcă tatăl meu m-a logodit cu Glengarmon! Stephen se dădu înapoi, parca ars

de acele cuvinte.

— Când? izbucni el.

— În seara dinaintea plecării în Spania.

Era atât de surescitată, încât începu să tremure și să-și frământe mâinile, iar Stephen se străduia sa-și controleze furia, de dragul ei.

— Ideea asta e de neconceput, e obscenă. Nu te poate forța să te măriți cu moșneagul ăla. N-o să permit așa ceva.

— Nici tu, nici eu nu avem de ales. Pământurile lui Glengarmon sunt în prelungirea pământurilor noastre,

iar tatăl meu vrea acele pământuri. Le-a vrut întotdeauna, asemenea tatălui lui și a tatălui tatălui lui. Singura cale de-a le avea e să mă mărite cu Glengarmon. Glengarmon mă vrea destul de tare, încât să fie de acord ca pământul și casa să-mi fie

transferate mie, parte din acordul de căsătorie. Va fi casa mea de zestre.

— Toată conversația asta e o nebunie și nebun trebuie să fie și tatăl tău. Însă tu nu ești nebună, Emily. Tatăl tău nu te poate forța să te căsătorești cu moșneagul ăla.

— E datoria unei fiice să se căsătorească potrivit dorințelor familiei ei. Toata lumea știe asta. Și tu știi asta, strigă ea.

— Îți spun eu ce știu – știu că niciun tată nu are dreptul să-și sacrifice propria fiică, măritând-o cu un

moșneag dezgustător și lipsit de pasiune, de dragul câtorva acri de pământ. Am de gând să-i spun asta în față, diseară!

— Stephen, zise ea răgușit, chiar dacă l-ai putea convinge de asta, ceea ce nu poți, nu l-ai convinge niciodată să

mă lase să mă mărit cu tine.

— Nu-mi subestima puterea de convingere. Lacrimi izbucniră din ochii ei și-i șiroiră pe obraji.

— Să nu ne facem false speranțe, fiindcă nu vei reuși. Nu poți reuși. Nu vezi, nu înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Tatăl meu e duce. Glengarmon va deveni duce la moartea tatălui lui. Din acest motiv tatăl meu vrea să mă căsătoresc cu el, însă dacă Glengarmon ar muri mâine, tot nu m-ar lăsa să mă mărit cu tine. Ar căuta un alt peţitor,

cu cel mai pompos titlu posibil. Își încolăci brațele de gâtul lui, plângând. O, Doamne, cum mi-ai putut face una ca asta? Cum o să trăiesc cu Glengarmon, știind că tu chiar mă voiai de soție? Știam că bârfele asta spuneau, însă spuneau și că multe

alte fete au crezut că le vei cere și n-ai făcut-o niciodată.

Lacrimile ei îi umezeau cămașa, iar Stephen își așează palma pe fața ei, lipind-o de inima lui.

— Nu mai plânge așa, iubito, o să ți se facă rău. Voi găsi o cale să

rezolv situaţia, o să vezi.

Însă ea continuă ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Erai pentru mine asemenea unui prinţ din poveste, frumos, galant şi pe atât de imposibil de dobândit pe cât sunt visele şi închipuirile. Nu mi-am permis niciodată să cred că tu chiar mă

iubeai.

Răspunsul lui Stephen fu întrerupt de o bătaie în ușă.

— Da, ce este? întrebă el nerăbdător.

— Un servitor de la Grand Oak v-a adus un mesaj, milord, răspunse valetul. Zice că e foarte urgent.

În starea în care era, Stephen nu-şi putea imagina nimic mai urgent decât ceea ce se petrecea în acea încăpere. O clipă mai târziu, când deschise uşa, realiză că subestimase capacitatea sorţii de a-i lovi cu o forţă teribilă pe cei

nevinovați și neștiutori.

— Adu trăsura, să mă aștepte numaidecât la intrare, îi porunci el valetului.

Se întoarse spre Emily, care avea o privire frenetică, și o îmbrățișa.

— Trebuie să plec de îndată. Cumnata mea a

căzut și mama crede că bebelușul se va naște mai devreme.

Mult prea devreme, adăugă el, mai degrabă pentru sine decât pentru ea, dându-i drumul.

Emily îl conduse spre ieșire, alegând ușor, să țină pasul cu el.

— Mergi la Grand

Oak?

— Nu, merg la doctorul familiei. Locuiește mai departe de aici, o oră spre nord, însă acum caii mei sunt odihniți și sunt deja la jumătatea drumului. Pot să ajung la el mai repede decât ar fi ajuns servitorul.

Ignorând prezența valetului și a servitorului în hol, Stephen o trase în brațele sale și o sărută repede, să o liniștească.

— Ai încredere în mine și în noi, îi șopti el, apoi coborî în fuga treptele, poruncindu-i birjarului să dea bice cailor.

CAPITOLUL 40

Emily se întoarse în salon, învelită într-un șal și se așeză aproape de foc, însă nu reușea să se oprească din tremurat, căci fiorii pe care-i simțea veneau

dinăuntrul ei. Tatăl ei intră câteva minute mai târziu, iar ea se ridică îngrozită, cu genunchii tremurând.

— Am trecut pe lânga trăsura lui Westmoreland, chiar înainte să intru pe alee, zise grav ducele, iar birjarul lui nenorocit era

să mă scoată de pe drum!

— Stephen a trebuit să plece foarte din grabă. O urgență, îi explică ea, fiind prea supărată să observe că-i spusese pe nume lui Stephen. Cumnata lui a căzut la Grand Oak și el s-a dus după doctor.

Copilul s-ar putea naște mai devreme din cauza căzăturii.

— Păcat, zise el sec, apoi gândurile i se întoarseră la propriile lui griji. Când Westmoreland a venit în seara asta, i-a spus lui Jenkins că voia să-mi vorbească. Știi ce voia sa

discutăm?

Emily dădu din cap. Înghiţind în sec, îşi îndrepta umerii şi se pregăti pentru o explozie de furie.

— Voia să îţi ceară mâna mea. Chipul tatălui ei se albi de mânie.

— Proastă mică!

Idioato! Cum ai putut să lași lucrurile să ajungă așa departe?

— Nu știu. Pur și simplu, s-a întâmplat.

— S-a întâmplat? tuna el, apoi vocea îi deveni joasă, o șoaptă înfuriată. Naiba să te ia! Ai idee ce-ai făcut? Ce i-ai spus?

— Adevărul, i-am spus că deja sunt logodită cu Glengarmon.

— Asta e tot ce i-ai spus?

— Nu. I-am spus că trebuia să mă mărit cu Glengarmon fiindcă tu vrei să ne unim pamânturile și fiindcă era datoria mea să mă

mărit potrivit dorințelor tale.

— Și cum a reacționat?

— A fost foarte supărat. Papa, te rog să mă crezi. Nu mi-am imaginat niciodată că Stephen ține atât de mult la mine. Știam ce spuneau bârfele și

zvonurile, că intenționa să mă ceară, însă nu le-am dat niciodată crezare. Nu aveam motiv să o fac.

— Pentru Dumnezeu, ce dezastru! M-ai pus în poziția imposibilă de a-l refuza pe Stephen Westmoreland și a-i înstrăina pe el și

întreaga lui familie.

Trecându-și mâna prin păr, făcu un pas prin camera, apoi se întoarse spre ea.

— Exista o singură soluție: trebuie să te măriți numaidecât cu Glegarmon. Glengarmon poate să obțină un permis special

dimineața și vă puteți căsători imediat.

Emily îl privi, apoi să întoarse și privi spre foc, însă nu se împotrivi.

— Foarte bine, papa.

CAPITOLUL 41

Mai îngrozit decât fusese când Whitney se împiedicase de marginea unui covor și căzuse până la jumătatea scărilor în seara dinainte, Clayton se

plimba de colo, colo prin foaierul de la Grand Oak, cu toată atenţia pe uşa din capătul scărilor. Dincolo de acea uşă soţia lui îi năştea copilul cu două luni mai devreme, iar mama şi copilul erau în mâinile lui Hugh Whitticomb.

De douăzeci şi patru

de ore părerea lui Clayton despre Hugh Whitticomb se schimba de la o clipă la alta. Când Whitticomb sosise prima oară în seara anterioară, o examinase pe Whitney și asigurase familia că mama și copilul păreau să o ducă foarte bine. În această

dimineaţă le-a dat noi asigurări, pe diagnosticul iniţial.

— Nu e niciun semn că bebeluşul ar putea veni mai devreme din cauza căzăturii, îi spusese el lui Clayton şi celorlalţi, însă rămân aici până diseară, în caz că mă înşel.

Clayton era deja atât de enervat, încât poruncea și amenința.

— Dacă crezi că există chiar, și cea mai măruntă posibilitate ca acel copil să se nască mai devreme, o să rămâi aici în următoarele două luni! decretă el.

Înclinându-și capul,

Hugh Whitticomb îl privi cu înțelegerea amuzată cu care-i privea pe toți bărbații care urmau să devină tați pentru prima oară.

— Din curiozitate... Ce ați fi gata să faceți pentru a mă reține aici?

— Crede-mă că nu mi-ar fi greu deloc să

găsesc o cale, se răsti Clayton.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, zise Hugh chicotind. Eram doar curios. Când mama dumitale a răcit cu o lună înainte să te naști dumneata, cred că tatăl dumitale a amenințat să mă închidă în pivnița de

la Claymore. Sau să fi fost contele de Sutton? Nu... Contele doar mi-a trimis trăsura acasă, apoi a refuzat să-mi dea vreuna din trăsurile sale.

Amuzamentul lui dispăru o clipă mai târziu, când servitoarea lui Whitney ieși în goană din cameră și

strigă:

— Are dureri, doctore Whitticomb.

Asta fusese cu patru ore în urmă și de atunci lui Clayton i se permise s-o vadă doar de două ori pe Whitney și doar pentru câteva minute de fiecare dată. Era palidă și fragilă în patul acela

mare, cu patru tăblii, însă durerile ei erau neregulate, așa că-i zâmbi cu zâmbetul ei minunat și-l invită să se așeze lângă ea, pe pat.

— Te iubesc și în scurt timp o să-ți dăruiesc un copil minunat și sănătos, îi zise ea lui Clayton,

ascunzându-și frica în spatele vorbelor liniștitoare. Clayton se simțise foarte ușurat, până când o lovise o durere acută, arcuindu-i spatele și ridicându-l de pe pat.

— Trebuie să pleci acum, îi zise ea, mușcându-și buza până

la sânge.

Clayton își vărsă furia neajutorată pe Whitticomb.

— Fir-ar să fie! Nu poți face ceva pentru ea?

— Fac ceva pentru ea, răspunse Hugh. O să te trimit pe dumneata jos, chiar acum, ca să nu-și mai facă griji și pentru

dumneata când vor începe durerile.

O oră mai târziu, Clayton insistă să vadă cu ochii lui că ea era bine, iar când doctorul încercă să-l oprească în ușă, Whitney îi strigă să-l lase să intre. Era mult mai palidă, iar fruntea îi era încărcata

cu broboane de transpiraţie. Clayton se aşeza lângă şoldul ei, îi îndepărta părul bogat de pe frunte şi-i promise solemn:

— N-o să mai permit să ţi se întâmple asta vreodată.

Un nou val de durere o lovi înainte să-i poată

răspunde. Iar Clayton o prinse în braţe, legânând-o ca pe un copil.

— Îmi pare rău, şopti el răguşit, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi de groază. După aceea fu dat afară, iar uşa încăperii fu încuiată, pentru a-l ţine afară.

Whitticomb ieșea din când în când, să dea familiei vești încurajatoare și predicții false despre ora probabilă la care se va naște copilul. Clayton nu se simțea liniștit de nimic din ceea ce spunea. Desprinzându-și ochii de pe ușa din capul

scărilor, aruncă un ochi pe ceasul de pe hol, văzu că era trecut de nouă, apoi merse spre salonul în care Stephen și mama sa stăteau de veghe alături de Lordul și Lady Gilbert.

— Whitticomb e un imbecil incompetent! le zise Clayton furios. O să

trimit după o moașă, ba nu, după două moașe.

Lady Gilbert zâmbi fad.

— Sunt sigură că bebelușul se va naște curând și totul va fi bine. Nu reuși să-l liniștească pe Clayton, fiindcă și ea era îngrozită, iar Clayton își

dădu seama.

Lord Gilbert susținu și el predicția soției sale, dând înțelegător din cap și zicând emoționat:

— Se va întâmpla dintr-o clipă într-alta. N-ai nicio grijă. Se nasc copii în fiecare secundă a fiecărei zile. După părerea lui Clayton,

Lord Gilbert era chiar mai panicat decât Lady Gilbert.

Stephen își ridica ușor capul dintre mâini și-l privi tăcut și neajutorat pe Clayton. Acesta realiză că Stephen își respecta prea mult fratele mai mare, încât sa-i spună

minciuni pe care nu le credea.

Ducesa văduvă se ridică și se duse la el.

— Simt cu tărie în inima mea că nu avem de ce să ne facem griji, zise ea cu voce tremurândă. În inima mea, simt că Whitney și copilul vor fi amândoi

foarte bine.

Clayton păli și se îndreptă spre decantorul cu coniac de pe bar. Ultima oară când mama lui făcuse o astfel de predicție fusese când iapa ei preferată se îmbolnăvise. Iapa murise a doua zi dimineața.

Știa că toata lumea se ruga, fiindcă altceva nu era de făcut. Știa asta cu aceeași siguranță cu care știa că Hugh Whitticomb era un idiot incompetent.

— Excelență?

Toata lumea din încăpere ridică privirea spre Hugh Whitticomb

care stătea în pragul ușii, tras la față. Clayton îngheță.

— Da?

— Vreți să mergeți sus, să vă cunoașteți fiul? Clayton se simți de parcă era lipit de covor. Trebui să înghită în sec, să scape de nodul din gât și să poată întreba:

— Cum se simte soția mea?

— Se simte foarte bine.

Clayton alergă din cameră și se împotrivi impulsului fără precedent de a-l îmbrățișa pe doctorul excelent.

Când plecă, Hugh

Whitticomb merse spre decantorul cu coniac și scoase o batistă, să-și șteargă fruntea. Ducesa văduva veni lângă el și-l atinse ușor pe braț.

— Cum a fost? întreba ea încet.

— M-a speriat, Alicia. A pierdut ceva sânge, însă totul va fi bine.

Chiar înainte să înceapă hemoragia, nu aveam de gând să plec de aici până mâine, cel mai devreme. Doar știi asta.

— Sigur că știu, zise ea zâmbind înlăcrimată, apoi cedă impulsului pe care Clayton îl ignorase și-l îmbrățișă strâns. Îți mulțumesc. Hugh. Șopti

ea. Am fost îngrozită. Îi privi pe ceilalți. Abia mai pot să țin ochii deschiși. Cred c-o să mă retrag.

— Cred că o să fac și eu la fel, zise Lady Gilbert.

Lordul Gilbert se ridică politicos, iar când se aplecă să o sărute pe

obraz, îi văzu ochii strălucind cu lacrimi de ușurare.

— Gata, draga mea, zise el râzând ușor, ți-am spus eu că nu există motiv de îngrijorare. Nu-i așa?

— Da, Edward, zise Lady Anne zâmbindu-i cuceritor. Ai avut tot

timpul dreptate.

Lord Gilbert se aplecă spre ea, apoi îl privi pe Stephen, care arăta cu cincisprezece ani mai tânăr decât acum câteva minute.

— Uită-te la Stephen. Nu era alarmat. Voi, doamnele, vă faceți prea multe griji. Nașterea e

cel mai normal lucru din lume, nu-i aşa, Stephen?

— Da, desigur, confirmă Stephen, zâmbind către Lord şi Lady Gilbert, se ridică şi merse spre decantorul cu băutură. Cred c-o să beau un pahar înainte de culcare, în cinstea evenimentului.

— Ce idee bună, zise Edward Gilbert şi i se alătură imediat lui Stephen, la bar. Îşi privi soţia ieşind din cameră, apoi se uită după doctor şi realiză că urcase deja la culcare, lăsându-i în salon doar pe el şi Stephen.

— Ce vreţi de băut?

întrebă Stephen, arătând spre multele feluri de decantoare și pahare de cristal.

— Cred c-o să beau un coniac, răspunse Edward.

— Excelentă alegere, răspunse Stephen, înmânându-i un pahar potrivit și decantorul cu

coniac. Pentru el Stephen alese un pahar cu whisky.

Cei doi bărbaţi se aşezară tăcuţi pe canapea, apoi îşi umplură paharele cu băutura aleasă. Cu paharul de whisky în mână, Stephen se lăsă pe spate, îşi întinse

picioarele și le încrucișă la glezne. Lord Gilbert se rezemă pe perne cu paharul cu coniac în mână și luă aceeași poziție, apoi îl privi tăcut pe Stephen, într-un gest de comunicare masculină.

Ridicară amândoi paharele și luară o gură

sănătoasă din băuturi, apoi aşteptară ca alcoolul să ardă şi ultimele urme de groază.

CAPITOLUL 42

La trei zile după venirea pe lume a lui Noel Westmoreland, Whitney stătea în pat, rezemată pe un morman de perne, întrebându-se de ce nici soţul ei, nici

soacra ei nu veniseră încă să o vadă în acea dimineaţă. Clayton sosi abia când ceasul se apropia de ora trei.

— Unde-ai fost toată ziua? îl întrebă după ce-i răspunse la sărut.

— A trebuit să fac un drum până la Claymore, răspunse Clayton,

așezându-se lângă șoldul ei stâng. Cum te simți?

— Fericită și bine.

— Excelent. Ce face fiul și moștenitorul meu?

— Îi e foame și o strigă în gura mare, râse Whitney. Clarissa a insistat să-l ducă în camera lui, să mă pot

odihni puțin, însă nu mi-e somn deloc.

— Foarte bine, căci ți-am adus un dar de la Claymore.

— Te-ai dus tocmai până la Claymore doar să-mi aduci un dar? zise ea. As fi preferat să te am aici, lângă mine.

— Mă simt foarte

flatat să aud asta, zise el zâmbind. Totuși, n-am avut de ales și până la urmă eu și mama mea am avut nevoie de mai multe ore decât ne-am fi așteptat, să găsim ceea ce căutam.

Whitney era pe punctul să ceară mai multe explicații, când

mama lui apăru în pragul uşii, urmată de valetul care ducea un obiect greu, acoperit cu o bucată mare de catifea roşie.

— Eu sunt de vină pentru absenţa lui, răspunse ducesa văduvă cu un zâmbet inocent. Nu-mi aminteam exact

unde l-am pus spre păstrare, așa că eu și Clayton a trebuit să-l căutăm. Privi spre valet și-i făcu semn să pună obiectul pe pat, lângă Whitney.

— Ce este? întrebă Whitney, uitându-se când la unul, când la altul.

— E cea mai frumoasă dintre toate tradițiile familiei și îi este oferită fiecarei Ducese de Claymore, în perioada de refacere după nașterea moștenitorului. Și, în timp ce vorbea, se aplecă și ridică atent catifeaua roșie,

dezvăluind un splendid cufăr din lemn cu încuietoare din aur și încrustat cu perle. Părea vechi de sute de ani.

Whitney întinse mâna spre capac, cu ochii mari de curiozitate.

— Pare a fi un cufăr cu comori?

— Asta și este, doar cu o singură diferență. După ce vei explora comoara pe care o ascunde, trebuie să adaugi și tu una la fel, de-a ta, iar apoi trebuie să pui înăuntru ceva asemenea ție. Poți păstra cufărul lângă tine cât vei sta în pat, iar

după aceea va fi pus undeva, la păstrare, până când viitoarea Ducesă de Claymore va sta în pat, refăcându-se după naşterea unui nou moştenitor.

Whitney realiză că soacra ei era neobişnuit de misterioasă, însă era mai preocupată că nu va

reuși să păstreze vie tradiția atât de prețuită.

— Comori? Ceva asemenea mie? zise ea îngrijorată. Când am venit aici pentru sărbători nu mă așteptam să se întâmple asta. N-am știut nimic despre o astfel de tradiție.

— Sigur că n-ai știut, o asigură ducesa, bătând-o afectuos pe umăr pe Whitney. Totuși, am avut grijă acum multe luni ca Clayton să știe, iar el a adus ceva asemenea ție, pe care să-l pui în cufăr.

— Însă cum voi putea eu să adaug o comoară

similară cu cele dinăuntru?

— Deschide cufărul și uită-te la comori, o îndemna ducesa. Eu și Clayton te vom lăsa să le explorezi.

Total uluită și intrigată, Whitney ridică încuietoarea de aur și cu ambele mâini

și deschise capacul greu. O străbătu un fior de încântare și-și ridică ochii strălucitori către soacra ei zâmbitoare.

— Scrisori! exclamă ea. Scrisori și portrete în miniatură! Uite, e și un evantai din fildeș și o fundă. Dintr-un motiv sau altul trebuie să fi

fost foarte speciale.

Era atât de extaziată, încât abia observă că soacra și soțul ei ieșeau din încăpere, închizând ușa în urma lor.

Cu o grijă desăvârșită, Whitney scoase fiecare obiect din cufăr și le aranja pe pat, lângă ea. Erau opt scrisori, cele

mai multe îngălbenite și unele chiar riscând să se dezintegreze din cauza vechimii, fapt ce explica de ce cufărul putea fi deschis doar timp de câteva zile, după care era pus la păstrare pentru alte două decenii.

Una dintre scrisori

fusese scrisă pe pergament și făcută sul. Gândindu-se că putea fi cea mai veche, Whitney o desfăcu cu grijă și văzu că avusese dreptate.

Fusese scrisă în cea de-a șasea zi de ianuarie, 1499, cu scrisul elaborat și scolastic al primei Ducese de Claymore.

— Sunt Jennifer Merrick Westmoreland, Ducesă de Claymore, soția lui Royce Westmoreland și mama lui William, născut în cea de-a treia zi de ianuarie. Îți transmit salutări cu dragoste...

Vrăjită, Whitney citi povestea primilor duce

și ducesă de Claymore, așternută în cele mai mici detalii de către Jennifer Merrick Westmoreland. Scrisese despre turniruri și întreceri și bătălii purtate de soțul ei victorios, căruia i se spunea „Lupul Negru”, însă în loc să se axeze pe

detaliile ce l-ar fi interesat pe un bărbat, explica adevărul despre viața ei femeilor care într-o bună zi îi vor succeda în postura de ducesă de Claymore.

Scrisese despre revolta ei când Lupul Negru o răpise din castelul familiei din

Scoția și o dusese în Anglia. Când descria eforturile ei istețe de a scăpa din ghearele lui, Whitney râse zgomotos. Îi descria mânia când fusese obligat sa se însoare cu ea prin decret regal, iar Whitney simți aceeași indignare și teamă pe care trebuia să

le fi simțit Jennifer Westmoreland. Scria despre turnirul în care el luptase, iar ea încoronase un alt cavaler drept campion, împotriva lui, iar Whitney oftă cu vinovăție împărtășită.

Însă, până la urmă, la finalul scrisorii,

dragostea lui Jennifer Westmoreland pentru soțul ei străluci atât de puternică, încât ochii lui Whitney se umplură de lacrimi.

Își încheia scrisoarea explicând că punea în cufăr ceva asemenea ei, alături de scrisoare, ca viitoarele nurori să-i

poată cunoaşte chipul.

Când i-am spus soţului meu lordul că aveam nevoie de un mic obiect care să-mi semene şi i-am spus şi despre planul meu de a crea acest cufăr şi a-l transmite din generaţie în generaţie, a angajat un artist şi mi-a dăruit

această miniatură. Mă flatează teribil, mărturisi ea cu modestie. Ochii mei nu sunt atât de mari, nici trăsăturile nu-mi sunt atât de fine, însă soțul meu jură că îmi seamănă leit. Tot el s-a gândit să-mi graveze numele pe spatele ramei, așa încât,

dacă speranţele mele cu acest cufăr se vor împlini, atunci îmi vei putea găsi asemănarea printre cele ale multor alte ducese de Claymore închise în acest cufăr. Mă rog ca fiecare dintre soţii voştri să facă la fel cum a făcut al meu. Mi-aş dori doar să vă fi

putut cunoaște și eu chipurile voastre.

Abia dacă mai vedea de lacrimi. Whitney privi portretele împrăștiate lângă ea pe pat. Ridică o miniatură cu ramă aurie care părea să fie cea mai veche dintre toate și o întoarse, să vadă ce scria

pe spatele ramei, apoi zâmbi printre lacrimi. Ducele feroce căruia i se spunea Lupul Negru nu gravase doar iniţialele soţiei sale pe ramă. Împletise şi iniţialele sale cu ale ei şi le închisese într-o inimă.

Whitney îşi lipi micul portret la inimă şi-l lăsă

deoparte.

Până a doua zi după amiaza citise și recitise fiecare scrisoare și cunoștea fiecare sentiment din spatele fiecărei amintiri din cufăr.

În acea seară, după ce Noel fu dus în camera lui să doarmă, Whitney

ceru să i se aducă hârtie și o pană. Trecu data în partea de sus a scrisorii, apoi începu să scrie...

Eu sunt Whitney Allison Westmoreland, a noua Ducesă de Claymore, soţia lui Clayton Robert Westmoreland, mama lui Noel care s-a născut

în cea de-a douăsprezecea zi din decembrie...

Respectând tradiția scrisorilor, așternu toate detaliile felului în care Clayton îi făcuse curte și detaliile căsătoriei lor. Când termină, seara următoare, îl privi pe Clayton, care citea o

carte în fața șemineului, în dormitorul lor.

— Mi-am terminat scrisoarea, zise ea. Potrivit tradiției, trebuie acum să pun o asemănare a mea în cufăr, cu numele meu gravat pe spate, o asemănare pe care tu ai ales-o fiindcă crezi că-

mi reprezintă trăsăturile. Ziceai c-ai adus una aici, de la Claymore. Ai o clipă să mi-o dai?

Lăsă imediat cartea la o parte și se apropie de pat.

— Pentru tine am toate clipele din lume, zise el, sărutând-o pe

buze și surprinzând-o când se așează lângă ea.

— Unde e? întrebă ea, curioasă să știe ce asemănare a ei considerase că era potrivită și ce gravase pe spate.

Drept răspuns, Clayton deschise sertarul de sus al

noptierei și, cu un zâmbet tandru, îi înmânănă un mic portret al ei, în ziua nunții lor. Era înrămat în aur masiv. Pe spatele ramei gravase o înscripție care spunea așa:

„Whitney – soția mea și dragostea mea”.

SFÂRŞIT